ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ

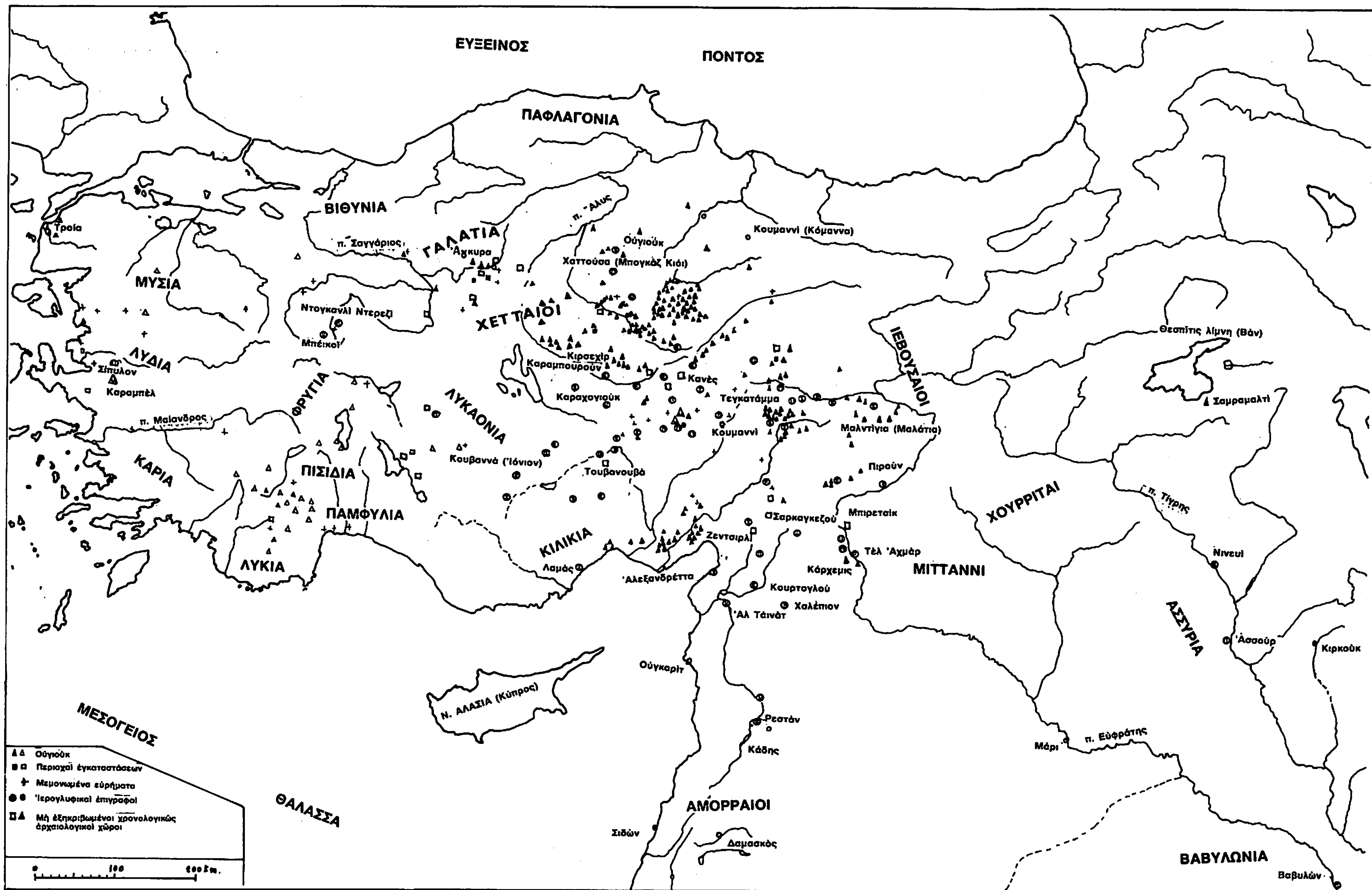
Φαινόμενον περίεργον, παράδοξον καὶ πρωτοφανὲς εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ὄχι ὅμως καὶ δυσεξήγητον, ἐνεφάνιζεν ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἀκόμη ἐποχήν, ἀλλὰ μὲ μεγαλυτέραν ἔντασιν κατὰ τὴν νεωτέραν, ὅπως θὰ καταδειχθῆ κατωτέρω, ἡ φανερά, ἡ συστηματικὴ καὶ ἐπίμονος προσπάθεια, ὅλων περίπου τῶν ξένων μελετητῶν καὶ ἐρευνητῶν τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας καὶ Ἱστορίας, οἱ ὁποῖοι ὑπεστήριζον, ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν εἶναι γηγενεῖς εἰς τὸν χῶρον ποὺ ἔζησαν, ἔδρασαν καὶ ζοῦν καὶ ὅτι ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν ἢ τὸν Βορρᾶν. Καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ξένοι ταυτοχρόνως ἐπεδίωκον νὰ παραμερίσουν νὰ ἀγνοήσουν καὶ νὰ ἀποπνίξουν τὰ γνήσια κείμενα καὶ τὰς φανερὰς ἑλληνικὰς παραδόσεις, ποὺ πιστοποιοῦσαν τὴν παναρχαίαν ὕπαρξιν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τὰς ἐκπληκτικὰς ἐκδηλώσεις τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἐνῷ ἐπίσης ἀδίστακτα προσεπάθουν νὰ περιορίσουν τὰ ὅρια τῆς ἀφετηρίας καὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τῶν ἐν γένει πνευματικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους περὶ τὸ 800 π.Χ.

Ἐνῶ δὲ ταυτοχρόνως κυριώτερον ἔργον ὅλων αὐτῶν τῶν δῆθεν εἰδικῶν συγγραφέων καὶ ἐπιστημόνων τῆς Δύσεως, ἦτο πάντοτε ἡ προβολὴ καὶ ἡ ἐπιβολὴ τῶν θεωριῶν ποὺ διέδιδον διεθνῶς, ὅτι ὁ ἐκπολιτισμὸς τῆς ἀνθρωπότητος ἦτο ἀποτέλεσμα τοῦ προηγμένου πολιτισμοῦ τῶν ἀρχαίων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ Νότου — Αἰγυπτίων, Ἀσσυρίων, Ἐλαμιτῶν, Σουμερίων, Χουριτῶν, Βαβυλωνίων, Χαλδαίων καὶ τῶν Φοινίκων ἀκόμη — παραλλήλως δὲν ἐδίσταζον νὰ ὑποστηρίζουν καὶ νὰ διακηρύσσουν διαφοροτρόπως, ὅτι καὶ ὁ μετέπειτα — κατ' αὐτοὺς τοὺς σπουδαίους(!;) ξένους Ἱστορικοὺς καὶ ἐρευνητὰς — Ἑλληνικὸς πολιτισμός, ἦτο δημιούργημα τῶν πνευματικῶν ἐπιδόσεων καὶ ἐπιδράσεων τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἀναφερομένων ἀρχαίων Λαῶν ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων!!! (Μεγυέρ, Μοργκάν, Φαλμεράϋερ, Γκλότζ, Γκόρντον, Πάλμερ, Ντυρὰν κ.ἄ.).

Θὰ πρέπη ἐν τούτοις νὰ λεχθῆ, ὅτι εἰς τὴν ἄδικον καὶ ἐξοργιστικὴν αὐτὴν προσπάθειαν τῶν πολλῶν, ποὺ ἠθέλησαν νὰ μειώσουν καὶ νὰ ἀποπνίξουν τὴν ἀλήθειαν, σχετικῶς μὲ τὴν καταγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ὑπῆρξαν καὶ μερικαὶ ἐξαιρέσεις καὶ ἀντιδράσεις, ἄλλων ξένων διανοητῶν καὶ ἐρευνητῶν, ἀλλ' ἡ φωνή των δυστυχῶς, ἀπεπνίγετο ἀπὸ τὸν ἀδιάκοπον θόρυβον ποὺ προεκάλουν αἱ ἀνθελληνικαὶ θεωρίαι τῶν ἄλλων, αἱ ὁποῖαι ὡμοίαζον, κατὰ τὸν ἱστορικὸν Ντρόϋσεν, μὲ «τὸν ἐκκωφαντικὸν θόρυβον ποὺ προκαλοῦσαν αἱ ἔξαλλοι Μαινάδες καὶ οἱ ἀλλαλαγμοὶ τῶν ἀλλοφρόνων θυρσοφόρων Βάκχων, κατὰ τὰς ὀργιαστικὰς ἑορτὰς τοῦ Διονύσου». Σημειωτέον ὅτι, οἱ θαυμάσιοι αὐτοὶ μελετηταί, οἱ ἐμφανιζόμενοι σκοπίμως, ὡς ἀμαθέστατοι, ἢ καὶ ὡς ἀγνοοῦντες ἐν προκειμένῳ τὴν ἀλήθειαν, εἶχον μὲν πολιτογραφήσει μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὸν Διόνυσον ἀκόμη ὡς Ἀνατολίτην, περιφρονοῦντες σκαιότατα ὅσα ἀναφέρονται σχετικῶς εἰς τὰ Ὀρφικά, ἀλλ' εὐσχήμως φερόμενοι, ἐπιμελῶς ἀπέφυγον νὰ τὸν παρουσιάσουν εἰς τὰ ἔργα των καὶ μὲ φέσι, ἢ μὲ κελεμπίαν καὶ σαρίκι !...

Τοιαύτης περίπου ἐκτάσεως καὶ ἐντάσεως ὑπῆρξεν καὶ ἦτο καὶ μέχρι πρὸ τινος, ἡ διαστρέβλωσις καὶ ἡ ἀσύστολος παραποίησις τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας, ὅπως ἀποδεικνύεται καὶ δι' ἀποδείξεων κατωτέρω καὶ ἡ προσπάθεια παραμερισμοῦ καὶ μειώσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ παράγοντος εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Πολιτισμοῦ. Καὶ τὸ χείριστον ἀκόμη ἦτο, ὅτι πάντα ταῦτα συνέβαινον χωρὶς καμμίαν σοβαρὰν ἀντίδρασιν τῆς πνευματικῆς ἡγεσίας τοῦ τόπου αὐτοῦ. Διότι ἐὰν ἐξαιρέση κανεὶς τὴν προσπάθειαν τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραῆ καὶ τινων ἄλλων Ἑλλήνων διανοουμένων, πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν καὶ τὰς ἐμπνεύσεις τῶν ὁποίων προεκλήθη καὶ ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1821, ἐλάχιστοι Ἕλληνες διανοούμενοι μετὰ ταῦτα, ἐτόλμησαν νὰ ἀντιταχθοῦν εἰς τὴν ἀδίστακτον αὐτὴν ἀνθελληνικὴν προσπάθειαν τῶν ξένων. Ἀντιθέτως οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν νεωτέρων ἀγνοήσαντες καὶ περιφρονήσαντες καὶ αὐτοί, τὰ ἀποκαλυπτικὰ καὶ σαφέστατα ἀρχαῖα κείμενα, ἀπεδέχθησαν χωρὶς καμμίαν διαμαρτυρίαν καὶ ἠκολούθησαν τυφλῶς τὰς ἀνθελληνικὰς αὐτὰς θεωρίας, τὰς ὁποίας μάλιστα διέδοσαν καὶ ἐκαλλιέργησαν μὲ τὰ συγγράμματά των καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, θαυμάζοντες πάντοτε τὰς ἐργασίας αὐτὰς τῶν ξένων, τὰς ὁποίας καὶ ἀντέγραφον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπειδή, ὅπως ἀπεδείχθη ἀπὸ τὰ ἔργα των, δὲν ἦσαν ἀρκετὰ κατηρτισμένοι καὶ ἱκανοὶ νὰ ἀντιδράσουν, ἢ προφανῶς ἐφοβοῦντο, ὅτι, ἐὰν δὲν συμφωνοῦσαν μὲ τὰς θεωρίας ἐκείνων, θὰ ἐθεωροῦντο ἀπὸ αὐτούς, ὡς καθυστερημένοι καὶ ἀμαθεῖς!...

Πάντως ὁ Δημ. Βεναρδάκης, μὲ ὁλόκληρον τὸ ἔργον του, ὁ Νικ. Κοτζιᾶς μὲ τὴν ἀναλυτικὴν «Ἱστορίαν τῆς Φιλοσοφίας» του, ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος, ποὺ ἀντέκρουσε ἐπιτυχῶς τὰς κακοηθεστάτας θεωρίας περὶ καταγωγῆς τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς τοῦ Φαλμεράϋερ, ὁ Παναγ. Καββαδίας μὲ τὰ ἀποκαλυπτικὰ καὶ προφητικὰ ἔργα του «Προϊστορικὴ Ἀρχαιολογία» (ἔκδοσις 1909) καὶ «Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης», (1916) ὁ Χρῆστος Τσούντας μὲ τὸ κλασσικὸν ἔργον του «Αἱ Προϊστορικαὶ Ἀκροπόλεις» Διμηνίου καὶ Σέσκλου, ὁ Παῦλος Καρολίδης, μὲ τὴν διαφωτιστικὴν «Παγκόσμιον ἢ Καθολικὴν» Ἱστορίαν του, ὁ Δημ. Αἰγινήτης μὲ τὰς παρατηρήσεις του ἐπὶ τῶν ἐσφαλμένων πληροφοριῶν τῶν ξένων περὶ τῶν ἀρχαίων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὁ Εὐγένιος Ἀντωνιάδης, ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυψεν τὰς κλοπὰς τοῦ Κοπερνίκου, ποὺ εἶχεν ἰσχυρισθῆ, ὅτι, ἀνεκάλυψε τὸ ἡλιοκεντρικὸν σύστημα, ἐμφανισθεὶς ὡς μέγας ἀστρονόμος, διότι ἀντέγραψε τὸν Ἀρίσταρχον!, ὁ Ἰωάννης Κούμαρης, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἀνέτρεψε μὲ τὰς ἀνθρωπολογικὰς μελέτας του τὰς θεωρίας τῶν ξένων περὶ Ἀρίων καὶ Ἰνδοευρωπαίων καὶ διεκήρυξεν ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας μας, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι γηγενεῖς, εἶναι αὐτόχθονες εἰς τὴν γῆν ποὺ εὑρίσκονται (βλέπε «Φυσικὴ Ἀνθρωπολογία» Τόμος «ΕΛΛΑΣ» Α' μέρος τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»), ὁ Κων. Γεωργούλης, ὁ ὁποῖος μὲ τὰς συγκριτικὰς μελέτας του, ἐπὶ τῶν διδασκαλιῶν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων καὶ τῶν δῆθεν διαπιστώσεων τῶν νεωτέρων διανοητῶν (εἰς τὸν τόμον «Τὸ Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν Πνεῦμα», τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ»), ἀπεκάλυψεν τὴν λεηλασίαν τῶν ἀρχαίων σοφῶν ἀπὸ τοὺς ξένους, ὁ Βασ. Αἰγινήτης, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἀπέδειξεν τὸ τρωτόν, τὸ διαβλητὸν καὶ τὸ ἀσθενὲς σημεῖον τῶν θεωριῶν περὶ «χωροχρόνου» τοῦ Ἀϊνστάϊν, παρατήρησιν τὴν ὁποίαν ἀπεδέχθη καὶ ὁ Ἀϊνστάϊν (βλέπε σχετικῶς καὶ Ἰωάν. Δ. Πασσᾶ «Τὸ Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» (σελίδες 144-155 καὶ 156), ὁ Νικολ. Λούβαρις, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας μας ἠσχολήθη καὶ ἡρμήνευσεν, τὰς θρησκειολογικὰς ὅμως μόνον ἀπόψεις τῶν Ὀρφικῶν, ὁ Εὐαγ. Σταμάτης μὲ τὰς διαφωτιστικὰς μελέτας του ἐπὶ τῶν ἀρχαίων κυρίως Μαθηματικῶν, ὁ Κων. Βουρβέρης, ὁ ὁποῖος εὐθαρσῶς προέβαλλεν τὴν σημασίαν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀνθρωπισμοῦ εἰς τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἀνθρώπων, ὁ Γ.Κ. Πουρναρόπουλος, ποὺ ἀπέδειξεν πόσα ὀφείλει ἡ Νέα Ἰατρικὴ εἰς τὰς διαπιστώσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἰατρῶν, ὁ ἀρχαιολόγος Δημ. Θεοχάρης, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἀπετόλμησε νὰ ἀμφισβητήση μὲ ἐπιστημονικὰ δεδομένα, ἀπὸ τὰς ἀρχαιολογικὰς ἐρεύνας του, τὰς θεωρίας τῶν

Χάρτης τῆς Μικρᾶς 'Ασίας δεικνύων τὰς διαφόρους περιοχὰς καὶ τοὺς Λαοὺς ποὺ κατοικοῦσαν εἰς τὴν Μικρὰν 'Ασίαν κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴ καὶ ἐπίσης τοὺς ἀρχαιολογικοὺς χώρους καὶ τὰς περιοχὰς ὅπου ἀνευρέθησαν ἐπιγραφαὶ μὲ ἱερογλυφικά.

παλαιοτέρων ξένων συναδέλφων του, περὶ καταγωγῆς τῆς φυλῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ (εἰς «'Αρχαιολογικὰ 'Ανάλεκτα» 'Αθηνῶν (βιβλία II καὶ III) καὶ περισσότερον ἀπὸ οἱονδήποτε ἄλλον φυσικά, ὁ Κ. Χασάπης, ὁ ὁποῖος πρῶτος ἡρμήνευσε τοὺς «"Υμνους» τοῦ 'Ορφέως καὶ ἀπέδειξεν μὲ ἀδιασείστους πλέον ἀστρονομικὰς διαπιστώσεις τὴν παναρχαίαν, τὴν ἀπίστευτα μακρυνήν, τὴν Προϊστορικὴν ὕπαρξιν καὶ δρᾶσιν τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς.

Σημειωτέον ὅτι καὶ οἱ ἀνωτέρω, ποὺ ὑπῆρξαν ὅλοι μετὰ τὸν 'Αντωνιάδη καὶ μόνιμοι συνεργάται τῆς 'Εγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καὶ οἱ ὁποῖοι ἐμφανῶς ἀντέδρασαν διὰ τῶν ἔργων των, εἰς τὰς ἀνθελληνικὰς κακοηθείας τῶν ξένων, δὲν ἀντετάχθησαν ὅμως ἐντόνως καὶ ἀποτελεσματικῶς, διότι δὲν εἶχαν προσέξει καὶ δὲν εἶχον ὑπ' ὄψιν των καὶ φυσικὰ δὲν ἐχρησιμοποίησαν τὰς καταπληκτικὰς πληροφορίας καὶ ἀπόψεις τῶν 'Ορφικῶν καὶ κυρίως τὸ περιεχόμενον τῶν «"Υμνων τοῦ 'Ορφέως». Μόνον ὁ Κ. Χασάπης διηρεύνησεν, ἡρμήνευσεν, προέβαλλεν καὶ ἐσχολίασεν βάσει ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων τὰ 'Ορφικά, μὲ ἀποτέλεσμα ἡ μελέτη του αὐτὴ νὰ ἔχει μεταβληθῆ σήμερον εἰς «πυρηνικὴν βόμβαν» τοποθετημένην ἤδη εἰς τὰ θεμέλια τῶν ἀνθελληνικῶν αὐτῶν θεωριῶν τῶν ξένων, καὶ μετὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς ὁποίας διεθνῶς, ποὺ θὰ προκληθῆ μετ' ὀλίγον, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν 'Ορφικῶν, ματαίως οἱ ἐφευρέται καὶ οἱ ὀπαδοὶ τῶν θεωριῶν αὐτῶν θὰ ἀναζητοῦν ἀπεγνωσμένως, ἀνωφελῶς καὶ ἄνευ ἀποτελέσματος, νὰ ἀνεύρουν, νὰ συλλέξουν καὶ νὰ συρράψουν τὰ ράκη τῶν θεωριῶν των, τὰ ὁποῖα κυριολεκτικῶς κονιορτοποιοῦνται ἀπὸ τὰ δημοσιευόμενα, διὰ πρώτην φοράν, ὄχι μόνον εἰς τὴν 'Ελλάδα, ἀλλὰ καὶ εἰς παγκόσμιον ἐπίπεδον, κείμενα τῶν 'Ορφικῶν. (τόμος ΚΔ' τῆς 'Εγκυκλοπαιδείας μας) ποὺ ἐκδίδεται καὶ εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον τὸ ὁποῖον καὶ θὰ ἀποσταλῆ εἰς ὅλους τοὺς ξένους δῆθεν εἰδικοὺς μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἴσως... τοὺς ἀφυπνίσῃ!!!...

Τὸ περιεργότερον ὅμως μὲ τὴν ὕπουλον αὐτὴν τακτικὴν τῶν ξένων ἦτο, ὅτι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀρχαίους Λαοὺς τῆς 'Ανατολῆς, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς ἐπιδράσεώς των, κατ' αὐτούς, ἐξεπολίτισαν καὶ τοὺς "Ελληνας, ἀπέκλειον, τοὺς Χετταίους, τοὺς Μιττάνι, τοὺς 'Ελαμίτας καὶ τοὺς 'Ινδούς, τοὺς δὲ Σουμερίους τοὺς ὁποίους παραδέχονται ὡς προηγμένους, δὲν τολμοῦσαν νὰ τοὺς ἐμφανίσουν ὡς Σημίτας, ἢ ὡς ὑποστάντας τὴν ἐπίδρασιν τῶν Σημιτῶν, ἂν καὶ οὗτοι εἶχον ἐμφανισθῆ καὶ ἀναπτυχθῆ εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τοὺς εἶχον κηρύξει... εἰς ἄγνοιαν, χαρακτηρίσαντες αὐτοὺς ὡς φυλὴν ... ἀγνώστου προελεύσεως!... 'Αλλὰ καὶ τοὺς Χετταίους καὶ Μιττάνι, ἁπλῶς τοὺς διέγραψαν ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν Λαῶν ποὺ ἐξεπολίτισαν τοὺς "Ελληνας, διότι τὰ ἀνευρεθέντα στοιχεῖα τῆς προελεύσεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Λαῶν αὐτῶν, ὅπως καὶ τῶν 'Ελαμιτῶν, τῶν Σουμερίων καὶ τῶν 'Ινδῶν, ἐπρόδιδον ἀφετηρίαν, προέλευσιν, ἀπὸ τὰς χώρας τοῦ Αἰγαίου καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν Μεσοποταμίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον, τὰς ὁποίας ἐπεδίωκον νὰ ἐμφανίσουν ὡς κοιτίδας καὶ δημιουργοὺς τοῦ πολιτισμοῦ.

Χαρακτηριστικὴ δὲ ἀπόδειξις τῆς περιφρονήσεως τῶν ξένων πρὸς τὰς ἀρχαίας 'Ελληνικὰς παραδόσεις εἶναι αἱ πλήρεις ἐλλείψεων ἐργασίαι των καὶ ἐπὶ τῆς 'Ελληνικῆς Μυθολογίας καὶ αἱ διαστροφαὶ ποὺ παρουσιάζουν καὶ ἄλλα διάφορα 'Ιστορικὰ ἢ Φιλοσοφικὰ ἔργα των, διότι ἡ πλήρης ἐμφάνισις τῶν ἀρχαίων αὐτῶν 'Ελληνικῶν ἀπόψεων καὶ παραδόσεων θὰ ἀνέτρεπεν ἁπλούστατα τὰς ἀνθελληνικὰς θεωρίας των.

'Ο 'Ηρόδοτος καὶ ὁ Διόδωρος πρῶτοι φορεῖς τῶν ἀνθελληνικῶν θεωριῶν.

Καὶ διὰ νὰ καταδειχθῆ μέχρι ποίου σημείου εἶχον ἐπικρατήσει εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον καὶ ἐπὶ δύο χιλιετίας περίπου αἱ ὕποπτοι καὶ ἀνθελληνικαὶ αὐταὶ ἀπόψεις, παραθέτομεν κατωτέρω μικρὰν περίληψιν περὶ τῆς ἀφετηρίας των καὶ τῶν μετέπειτα προσπαθειῶν τῶν φορέων των καὶ τῶν ἐξελίξεων αὐτῶν τῶν προσπαθειῶν των.

'Εν τούτοις πρέπει νὰ λεχθῆ ὅτι καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἀκόμη ἐποχήν, διάφοροι συγγραφεῖς μὲ τὰς ἐσφαλμένας ἀλλὰ καὶ ψευδεῖς πληροφορίας ποὺ παρεῖχον, συνέτειναν εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς πεποιθήσεως, ὅτι τόσον ἡ Αἴγυπτος ὅσον καὶ αἱ ἄλλαι χῶραι τῆς Μεσοποταμίας ἦσαν οἱ δημιουργοὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν πρῶτος ὁ 'Ηρόδοτος (450 π.Χ.), περιγράφει τὰ θαυμάσια τῆς Αἰγύπτου τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπισκεφθῆ ὅταν κατείχετο ἀπὸ τοὺς Πέρσας, ἐξαίρων ταυτοχρόνως εἰς τὰς ἱστορίας του, τὸν πολιτισμὸν καὶ τῶν ἄλλων Λαῶν τῆς 'Ανατολῆς. Καὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀξιοθαυμάστων, ποὺ ἀναφέρει εἰς τὰ βιβλία του διὰ τὴν Αἴγυπτον μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον παλαιὰν γραφὴν καὶ ἔγραφον ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ εἶχον δύο συστήματα γραφῆς: «τὰ ἱερὰ» καὶ «τὰ δημοτικὰ» γράμματα, ἐνῶ ὁ Διόδωρος Σικελιώτης, ὁ ὁποῖος ἐπισκέφθη τὴν Αἴγυπτον περὶ τὰ μέσα τοῦ Α' αἰῶνος π.Χ. καθορίζει ὅτι ἡ ἱερογλυφικὴ γραφὴ ἦτο ἰδεογραμμικὸν σύστημα. 'Αμφότεροι ὅμως ἐμφανῶς συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἀναπτυχθῆ τοιαύτη Αἰγυπτιομανία καὶ εἰς τοὺς Ρωμαίους, ἀργότερον, ὥστε εἶχον φθάσει οὗτοι εἰς τὸ σημεῖον νὰ λατρεύουν τοὺς θεοὺς τῶν Αἰγυπτίων Σάραπιν, "Ισιδα καὶ ἄλλους, εἰς ἀνεγερθέντας εἰς τὴν Ρώμην ναούς, ὅπως καὶ τοὺς ἰδικούς των θεούς. 'Ο δὲ Διόδωρος ἀναφέρει ἐπίσης δεκατέσσαρας "Ελληνας σοφούς, ποὺ συνέτειναν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ 'Ελληνικοῦ πνεύματος καὶ τὴν δημιουργίαν τοῦ 'Ελληνικοῦ πολιτισμοῦ, ὡς ἐκπαιδευθέντας εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ μεταξὺ αὐτῶν, τὸν 'Ορφέα, τὸν Δαίδαλον, τὸν "Ομηρον, τὸ Λυκοῦργον, τὸν Σόλωνα, τὸν Δημόκριτον, τὸν Πυθαγόρα, τὸν Πλάτωνα, τὸν Εὔδοξον καὶ ἄλλους, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πιστεύουν οἱ σύγχρονοί του, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτόν, ἐπὶ μίαν χιλιετίαν καὶ πλέον, οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων, ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν οἱ δημιουργοὶ τοῦ πολιτισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐδίδαξαν εἰς τοὺς "Ελληνας καὶ οἱ "Ελληνες εἰς τοὺς Ρωμαίους.

'Ακολούθως ὁ Φλάβιος 'Ιώσηππος μὲ τὰ ἔργα του «Λόγοι κατ' 'Απίωνος» (Α,Β) καὶ «'Ιουδαϊκὴ 'Αρχαιολογία» ὄχι μόνον ὑπονομεύει καὶ ἀρνεῖται τὴν συμβολὴν τῶν 'Ελλήνων εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ καὶ μὲ ψευδολογήματα ἀναίσχυντα διαστρέφει τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν πραγματικότητα περὶ 'Ελληνισμοῦ.

'Αλλὰ τὸ περισσότερον ἐξοργιστικὸν εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν εἶναι καὶ ἡ συμπεριφορὰ τῆς Καθολικῆς 'Εκκλησίας ἀργότερον. Διότι ἐνῶ ὑπετίθετο, ἢ μᾶλλον εἶναι ἀποδεδειγμένον, ὅτι πλεῖστοι ἐκ τῶν ἡγετῶν της δὲν ἦσαν ἄγευστοι 'Ελληνικῆς παιδείας, ἢ μᾶλλον ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς ἀνεδείχθησαν οἱ κυριώτεροι ἡγέται της, ἐν τούτοις, ὄχι μόνον δὲν ἠμπόδιζε τὴν μετάβασιν τῶν πιστῶν της εἰς τὴν Αἴγυπτον, «εἰς τὴν χώραν τῆς σοφίας», ἀλλὰ καὶ συνιστοῦσε τὴν μετάβασιν ἐκεῖ διὰ νὰ ἀποκτήσουν οὗτοι περισσοτέρας γνώσεις!...

Μετὰ τὴν πτῶσιν ὅμως τῆς Ρώμης καὶ τὴν μετατόπισιν τῆς κρατικῆς καὶ πνευματικῆς ἰσχύος εἰς τὸ Βυζάντιον, ἡ μανία διὰ τὴν ἔρευναν καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς σοφίας τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν ἱερογλυφικῶν ἐπὶ ἀρκετοὺς αἰῶνας ἔχει σημαντικῶς μειωθῆ, διὰ νὰ ἐκσπάσῃ καὶ πάλιν ὀλίγον πρὸ τῆς καταρρεύσεως τῆς Βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας.

Περὶ τὸ 1419 ἀνεκαλύφθη εἰς τὴν "Ανδρον ἀπὸ τὸν 'Ιταλὸν ταξιδιώτην Μπουοντελμόντε, ἕνα «μοναδικόν», ὅπως ὑπετέθη, ἀρχαῖον σύγγραμμα περὶ τῆς Αἰγυπτιακῆς γραφῆς καὶ σοφίας μὲ ἱερογλυφικὰ καὶ τὸ ὁποῖον ἀπεδόθη εἰς κάποιον ἄγνωστον Αἰγύπτιον συγγραφέα, ὀνομαζόμενον 'Ωραπόλλωνα. "Εντονος ἐπαναλαμβάνεται κατόπιν τούτου ἡ ἔρευνα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον διὰ τὰ Αἰγυπτιακὰ καὶ «τὴν Αἰγυπτιακὴν σοφίαν» ποὺ εἶναι ἡ πηγὴ καὶ ἡ ἀφετηρία τῆς γνώσεως τῶν ἀνθρώπων!...

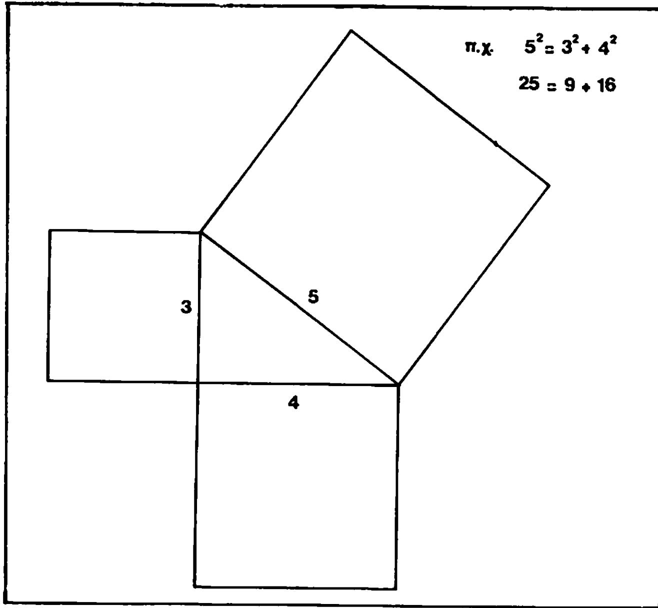
'Ο Μπιόντο, φίλος τοῦ ἀνθρωπιστοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Πόντζιο, ἀντιγράφει καὶ κυκλοφορεῖ σχετικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ ἱερογλυφικὰ τοῦ «'Ωραπόλλωνος» καὶ ἀπὸ ἔργα τοῦ Πλινίου, τοῦ 'Αμμιανοῦ Μαρκελλίνου καὶ τοῦ Τακίτου καὶ διὰ μακρῶν ἀσχολεῖται καὶ θορυβεῖ μὲ τὰ ἱερογλυφικὰ εἰς τὴν 'Ιταλίαν.

Τὸ 1499 ἐπίσης ἐκδίδεται εἰς τὴν Ρώμην τὸ φανταστικὸν ἔργον τοῦ Φραγκίσκου Κολόνα «'Υπνερωτομαχία», ποὺ περιεῖχε τὰ πρῶτα ἐκτυπωθέντα ἱερογλυφικὰ κατὰ τὸν Μεσαίωνα καὶ συνεχίζονται νέαι ἀλλεπάλληλαι ἐκδόσεις ἔργων σχετικῶν μὲ τὰ ἱερογλυφικὰ καὶ τὴν κοπτικὴν γραφήν, ὑπὸ τοῦ Πιέτρο Ντελλὰ Βάλε, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταφέρει εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν πρώτην σφηνοειδῆ γραφὴν τῶν 'Ασσυρίων, καὶ ὑπὸ τοῦ Κίρχεν, τοῦ Περσέα, τοῦ Σαλμάσιου (1636-1643) καὶ ἄλλων.

Μετὰ ταῦτα τὸ 1668 ὁ 'Ιωάννης Ούίλκινς, ἐπίσκοπος τοῦ Τσέστερ τῆς 'Αγγλίας ἐκδίδει τὸ βιβλίον «Δοκίμιον περὶ ἀληθοῦς γραφῆς καὶ φιλοσοφικῆς γλώσσης» διὰ τοῦ ὁποίου προτείνει, ἐπειδὴ ἦτο δύσκολος ἡ ἐκμάθησις καὶ ἡ ἑρμηνεία τῶν ἀρχαίων γλωσσῶν (κυρίως τῶν ἱερογλυφικῶν τῆς Αἰγύπτου) νὰ ἐπιβληθῆ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα μία ἑνιαία παγκόσμιος γλῶσσα (ὅπως ἡ σύγχρονός μας 'Εσπεράντο) καὶ τὸ σπουδαιότερον, ὁ ἀμαθέστατος, ὅπως φαίνεται αὐτὸς ἱερωμένος καὶ λόγιος τῆς Δύσεως, 'Εβραϊκῆς προφανῶς καταγωγῆς διετείνετο, ὅτι μελετήσας τὴν ἱστορίαν τῆς γραφῆς εἶχεν πεισθῆ ὅτι ἐφευρέται αὐτῆς ἦσαν οἱ 'Εβραῖοι!!!

Μετὰ ταῦτα οἱ διάφοροι ἐρευνηταὶ τῆς Δύσεως πελαγοδρομοῦν εἰς ἀτελειώτους καὶ ἀνωφελεῖς συγκριτικὰς δῆθεν, ἀλλὰ καὶ κωμικὰς λόγω τῆς ἀμαθείας των μελέτας, ἐπὶ τῶν ἱερογλυφικῶν τῶν Αἰγυπτίων, ἐπὶ τῶν ἰδεογραμμάτων τῆς Μεξικανικῆς γραφῆς καὶ τοῦ μὲ ἄπειρα γράμματα ἐμφανιζομένου Κινεζικοῦ ἀλφαβήτου. Κυριώτερος ἐκπρόσωπος τῶν προσπαθειῶν αὐτῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης παρουσιάζεται ὁ "Αγγλος Γουλιέλμος Ούώρμπερτον, ἐπίσκοπος τοῦ Γλῶστερ (1698-1779) εἰς τὸ ἐννεάτομον ἔργον του «'Η θεία 'Αποστολὴ τοῦ Μωϋσέως», τὸ ὁποῖον εἶναι πλῆρες θεολογικῶν παραδοξοτήτων, ἱστορικῶν ἀνακριβειῶν καὶ διαστροφῶν, ἀλλὰ καὶ προφανοῦς ἀπυθμένου ἀμαθείας, ἀφοῦ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρει ὅτι ἡ Αἴγυπτος μετέδωσεν εἰς τοὺς "Ελληνας πλουσίας γνώσεις καὶ κυρίως μαθηματικὰς καὶ γεωμετρικάς, ἀγνοῶν φαίνεται ὁ ἀνιστόρητος καὶ ἀκατάρτιστος αὐτὸς "Αγγλος κληρικός, τὴν ἱστορίαν μὲ τὸν Θαλῆν καὶ τὸν "Αμασιν εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Θαλῆς ἀπέδειξε μὲ μίαν ἁπλῆν ἐξίσωσιν τοῦ ὕψους τῆς σκιᾶς τῆς πυραμίδος καὶ τοῦ ὕψους τῆς σκιᾶς τῆς βακτηρίας του πόσον εὔκολος καὶ ταχεῖα ἦτο ἡ καταμέτρησις τοῦ ὕψους τῆς πυραμίδος τοῦ Χέοπος, τὸ ὕψος τῆς ὁποίας ἐν τούτοις δὲν ἐγνώριζον νὰ καταμετρήσουν οἱ Αἰγύπτιοι. Καὶ φυσικὰ ἠγνόει οὗτος καὶ τὴν ἄλλην ἀδιάσειστον ἀπόδειξιν τῆς ὑπεροχῆς τῶν 'Ελλήνων σοφῶν ἔναντι τῶν Αἰγυπτίων, μὲ τὸ πασίγνωστον θεώρημα τοῦ Πυθαγόρα κατὰ τὸ ὁποῖον «τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτεινούσης πλευρᾶς ὀρθογωνίου τριγώνου, ἐξισοῦται μὲ τὸ ἄθροισμα τῶν τετραγώνων τῶν ἄλλων πλευρῶν» καὶ περὶ τοῦ ὁποίου ἀλλὰ καὶ γενικῶς περὶ ἀνωτέρων Μαθηματικῶν καὶ περὶ εὐρυτέρας

Γεωμετρίας εἶχον κυριολεκτικῶς μεσάνυχτα, ὅπως γνωρίζομεν σήμερον, (1981) οἱ Αἰγύπτιοι.

Σχέδιον τοῦ Πυθαγορείου θεωρήματος

Ἐν τούτοις τὸ 1792 τὴν ἔρευναν ἐπὶ τῶν Ἱερογλυφικῶν συνεχίζει ὁ Γάλλος κόμις Καίυλυς ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ Ἀββᾶ Μπαρτελεμύ, θαυμαστοῦ τοῦ προαναφερθέντος Οὐώρμπερτον καὶ ἀκολούθως ἀσχολεῖται ἐπίσης μὲ τὴν ἔρευναν καὶ τὴν μελέτην τῶν ἱερογλυφικῶν τῆς Αἰγύπτου, ὁ Δανὸς Νήμπουρ, γνωστὸς περισσότερον διότι ἐκ τῆς Περσεπόλεως ἐκόμισεν εἰς τὴν Εὐρώπην ἀντίγραφα τῆς Περσικῆς σφηνοειδοῦς γραφῆς, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ὁποίων κατέστη δυνατὴ ἡ ἀποκρυπτογράφησις τῆς σφηνοειδοῦς γραφῆς.

Ὁ περιορισμὸς τῆς «Προϊστορίας» κατὰ τὴν Βίβλον τῶν Ἑβραίων.

Συνεπῶς εἶναι φανερὸν ὅτι ἀρχικῶς οἱ Ρωμαῖοι καὶ μετὰ ταῦτα κατὰ τὸν Μεσαίωνα καὶ τὴν Ἀναγέννησιν, Γάλλοι, Ἄγγλοι, Δανοί, Ἰταλοί, Σουηδοὶ καὶ ἄλλοι ἐρευνηταί, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὰς ἐσφαλμένας πληροφορίας τῶν ἀρχαίων περὶ τῆς σοφίας τῶν Αἰγυπτίων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν τῶν συγχρόνων των ἐρευνητῶν, ἐπιδίδονται εἰς ἐπιμόνους ἐρεύνας ἐπὶ τῶν ἱερογλυφικῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς σφηνοειδοῦς γραφῆς τῶν Ἀσσυροβαβυλωνίων, διότι εἶχον διδαχθῆ, ὅπως, ἀνεφέρθη ἀνωτέρω καὶ ἐπίστευον, ὅτι ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Μεσοποταμία ἦσαν οἱ δημιουργοὶ τοῦ πολιτισμοῦ, παραμερίζοντες καὶ περιφρονοῦντες ἔκτοτε ὅπως καὶ ἀργότερον, τὰ ἀθάνατα ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ κείμενα καὶ τὰς πλουσιωτάτας καὶ σαφεστάτας Ἑλληνικὰς παραδόσεις, ποὺ ἀνέφεραν καὶ ἀπεδείκνυαν τὸ ἀντίθετον καὶ τὰς ὁποίας ματαίως προσεπάθουν νὰ μεταδώσουν, εἰς τοὺς ὑπνωτισμένους ἀπὸ τὴν Αἰγυπτιομανίαν των διανοητὰς τῆς Δύσεως, οἱ καταφυγόντες εἰς τὰς Χώρας τῆς Εὐρώπης, πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πεπαιδευμένοι Ἕλληνες τοῦ Βυζαντίου, μὲ ἐξαίρεσιν τὰς προσπαθείας ποὺ ἐσημειώθησαν διὰ τὴν διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων μετὰ τὸ 1430 εἰς τὴν Φλωρεντίαν, τὴν Πάδοβαν, τὴν Βενετίαν καὶ ἀργότερον εἰς τὴν Ρώμην.

Ἀλλὰ τὸ 1650 οἱ μελετηταὶ καὶ οἱ ἐρευνηταὶ τῆς Δύσεως ἀντιμετωπίζουν μίαν νέαν ἐμφάνισιν τῶν πληροφοριῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τῶν Ἑβραίων περὶ κτίσεως κόσμου. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Ἄρμαγκ τῆς Ἰρλανδίας Τζέημς Ἄσερ προσδιορίζει ὡς ἡμερομηνίαν ἀρχῆς τοῦ κόσμου συμφώνως μὲ τὰς γραφὰς τὸ 4004 π.Χ., ὁ δὲ Ἀντικαγκελάριος τοῦ Καΐμπριτζ Δόκτωρ Λαΐτφουτ, σύγχρονος τοῦ ἀνωτέρω Ἄσερ, ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ κόσμος ἐγεννήθη εἰς τὰς 23 Ὀκτωβρίου τοῦ 4.004 καὶ εἰς τὰς 9 τὸ πρωΐ!, ὡς ἐὰν ὁ ...ἔξοχος αὐτὸς διανοούμενος νὰ παρίστατο, προσκληθεὶς ἀπὸ τὸν Θεόν, εἰς τὴν δημιουργίαν, διὰ νὰ κρατήσῃ πρακτικά!!... Καὶ ἐπεχείρησαν μὲν ἀργότερον ἄλλοι διαστρεβλωταὶ τῆς Προϊστορίας τοῦ εἴδους αὐτοῦ, νὰ μεταθέσουν τὴν χρονολογίαν τῆς δημιουργίας τοῦ Κόσμου εἰς μακρύτερον χρόνον, μὲ τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι πόλις περιτριγυρισμένη ἀπὸ τείχη, καὶ εὑρεθεῖσα πλησίον τῆς Ἱεριχοῦς, πρέπει νὰ ὑπῆρξεν περὶ τὸ 10.000 π.Χ., ἀλλὰ οἱ ἀνιστόριτοι ἀγνοοῦσαν ὅτι τὸ 10.000 π.Χ. συμφώνως ἄλλως τε καὶ μὲ τὰς παραδόσεις καὶ τὰς γραφάς των οὐδεμία πηγή, ἡ ἔρευνα ἀναφέρει ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν πόλις καὶ μάλιστα περιτοιχισμένη! Ἀτυχῆς δὲ ἦτο καὶ ἡ μετέπειτα προσπάθεια τοῦ Φίλιπ Χένρυ Γκὸς τὸ 1857, ἐξέχοντος ἐρευνητοῦ νὰ δικαιολογήσει τὰ μυθεύματα αὐτά. (βλέπε καὶ Σὰρλς Μπέρλιτζ «Μυστήρια ἀπὸ ξεχασμένους Κόσμους» σελίδα 12 καὶ ἐφεξῆς.)

Κατὰ τὸ 1797 ὅμως ἄλλος Δανὸς ἐρευνητὴς ὁ Ζοέγκα, διαχωρίζων τὴν θέσιν του ἀπὸ τὰς ἀπόψεις τῶν προηγηθέντων ἐρευνητῶν καὶ κυρίως ἀπὸ τὸν ἀνεκδιήγητον Ἄγγλον Οὐώμπερτον, ποὺ ὑπεστήριζε μεταξὺ τῶν ἄλλων, ὅτι καὶ τὸ ἀλφάβητον ἦτο ἐφεύρεσις Αἰγυπτίου γραφέως, βεβαιώνει ἀντιθέτως ὅτι ἡ ἐφεύρεσις αὕτη δὲν ἦτο ἔργον ἑνὸς ἀνθρώπου, ἢ μιᾶς γενεᾶς, ἀλλὰ ἀποτέλεσμα βραδυτάτης ἐξελίξεως καὶ χρησιμοποιήσεως φωνητικῶν φθόγγων, λέξεων, στοιχείων χαρακτηρισμοῦ καὶ προσδιορισμοῦ ἀντικειμένων, παρατηρήσεων καὶ προσώπων, ὅπως ἄλλωστε τοῦτο εἶναι καὶ φανερὸν γενικῶς.

Κατὰ τὸ Ζοέγκα ἐπίσης, ἀπὸ τὸν ὁποῖον προφανῶς ἐδανείσθη καὶ ὁ Ἔβανς τὴν ἰδίαν θεωρίαν ποὺ διετύπωσε τὸ 1908, εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Ρ.Ρ. Μπάρετ περὶ «Ἀνθρωπολογίας», οἱ πρωτόγονοι ἄνθρωποι ἔκαμαν πρόχειρα σχέδια καὶ ἐχρησιμοποίουν χονδροειδῆ τρόπον χρωματισμοῦ αὐτῶν, ἢ μετεχειρίζοντο μαχαίρι καὶ ἄλλα ὀξέα ὄργανα διὰ χάραξιν τοῦ περιγράμματος τοῦ ἀντικειμένου ποὺ ἐσχεδίαζον.

Φαίνεται, ὑποστηρίζει ὁ Ζοέγκα, ὅτι εἶχε προηγηθῆ ἡ ἀνάπτυξις τῶν καλῶν τεχνῶν, δηλαδὴ ἡ χαρακτική, ἡ γλυπτικὴ καὶ ἡ ζωγραφικὴ μεταξὺ τῶν πρωτογόνων ἀνθρώπων καὶ ἐπηκολούθησεν ἡ μετάβασις ἀπὸ τῆς ἀπεικονίσεως ἑνὸς εἰδωλίου, μιᾶς εἰκόνος, ἑνὸς σχεδίου, ἀπὸ τοῦ εἰκονογραφημένου συμβόλου, εἰς τὸν συμβολικὸν σχεδιασμὸν αὐτοῦ, δηλαδὴ ἀπὸ τὰ εἰκονογραφικὰ σύμβολα οἱ ἄνθρωποι ἔφθασαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὰ συμβολικὰ σχεδιάσματα, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ἀπετέλεσαν, ἐδημιούργησαν, τὰ ἰδεογράμματα, τὴν ἱερογλυφικὴν καὶ τὴν συλλαβικὴν γραφὴν καὶ ἐξελικτικῶς τὸ ἀλφάβητον.

Καὶ ἐνῶ παραδέχεται ὅτι ἡ διαδικασία αὐτὴ τῆς γενέσεως τῆς γραφῆς, τῆς εὐγενεστέρας, τῆς σημαντικωτέρας καὶ ὠφελιμωτέρας ἀσφαλῶς ἐφευρέσεως τοῦ ἀνθρώπου, ὑπῆρξεν, ἦτο κοινὴ εἰς πολλοὺς λαούς, οὔτε ἐπισημαίνει, ἀλλὰ καὶ οὔτε καθορίζει ποῖος λαὸς πρῶτος ἐπέτυχε νὰ διαμορφώσῃ τὸ ἀλφάβητον καὶ νὰ συστηματοποιήσῃ τὴν γραφήν, ὥστε νὰ δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ αὕτη μὲ ἀπόλυτη τελειότητα, διὰ τὴν διατύπωσιν ὑψηλῶν διανοημάτων καὶ ἐκπληκτικῶν ἐννοιῶν, ὅπως αὐταὶ ποὺ περιέχονται εἰς τὰ ἀνυπέρβλητα εἰς σύλληψιν καὶ διατύπωσιν ἔργα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν, ποὺ ἐγράφησαν μὲ τὴν ἀσυγκρίτου δυνάμεως ἐκφράσεως, κάλλους καὶ σαφηνείας Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν οὐδεμία ἄλλη ξένη γλῶσσα ἐπέτυχε νὰ προσεγγίσῃ. Ἀντιθέτως ἀρκεῖται νὰ μᾶς βεβαιώσει, ὅτι ἡ διαδικασία ποὺ ἀναφέρει τῆς δημιουργίας τῆς γραφῆς, παρετηρήθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Αἴγυπτον, λόγῳ τῆς ἐκεῖ, ὅπως ἐπίστευαν ἐμφανίσεως τῶν ἱερογλυφικῶν, διὰ νὰ διαψευσθῇ ἀργότερον καὶ αὐτός, ἀπὸ τὴν σημαντικὴν ἀπόδειξιν ποὺ προῆλθε ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ εἰς τὴν Κρήτην γραφῆς μὲ ἰδεογράμματα καὶ μὲ τὸν δίσκον τῆς Φαιστοῦ, τὰ ἰδεογράμματα τοῦ ὁποίου ὡς γνωστὸν εἶναι ἄσχετα ἀπὸ τὰ ἱερογλυφικὰ τῶν Αἰγυπτίων καὶ τὰ ὁποῖα φυσικά, δηλαδὴ τὰ Αἰγυπτιακά, δὲν εἶναι παλαιότερα τῶν Κρητικῶν, (βλέπε καὶ John Chadwick «Γραμμικὴ Β'» καὶ παρατιθέμενα κατωτέρω δείγματα διαφόρων γραφῶν).

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ ἐρεύνας ἄλλων μελετητῶν, ὅπως τοῦ Ντώκινς, τοῦ Γοῦδ καὶ ἄλλων, ἐπιτυγχάνεται κατὰ τὸ 1753, ἡ ἀποκρυπτογράφησις τῶν σφηνοειδῶν ἐπιγραφῶν τῆς Παλμύρας, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν διγλώσσων ἐπιγραφῶν, ποὺ εἶχον ἀνευρεθῆ εἰς τὴν Περσίαν ὑπὸ τοῦ Ρώλινσον καὶ κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1798 ἑξήκοντα καὶ πλέον Γάλλοι ἐπιστήμονες διαφόρων εἰδικοτήτων, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὸν ἀσυγκράτητον καὶ φιλόδοξον Ναπολέοντα, συνοδεύουν αὐτὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον - ποὺ μετέβαινε ἐπικεφαλῆς ἰσχυροτάτου στρατοῦ μὲ σκοποὺς κατακτητικοὺς - διὰ νὰ μελετήσουν καὶ νὰ ἐρευνήσουν ἐπὶ τόπου καὶ αὐτοί, τὸ Αἰγυπτιακὸν «μυστήριον».

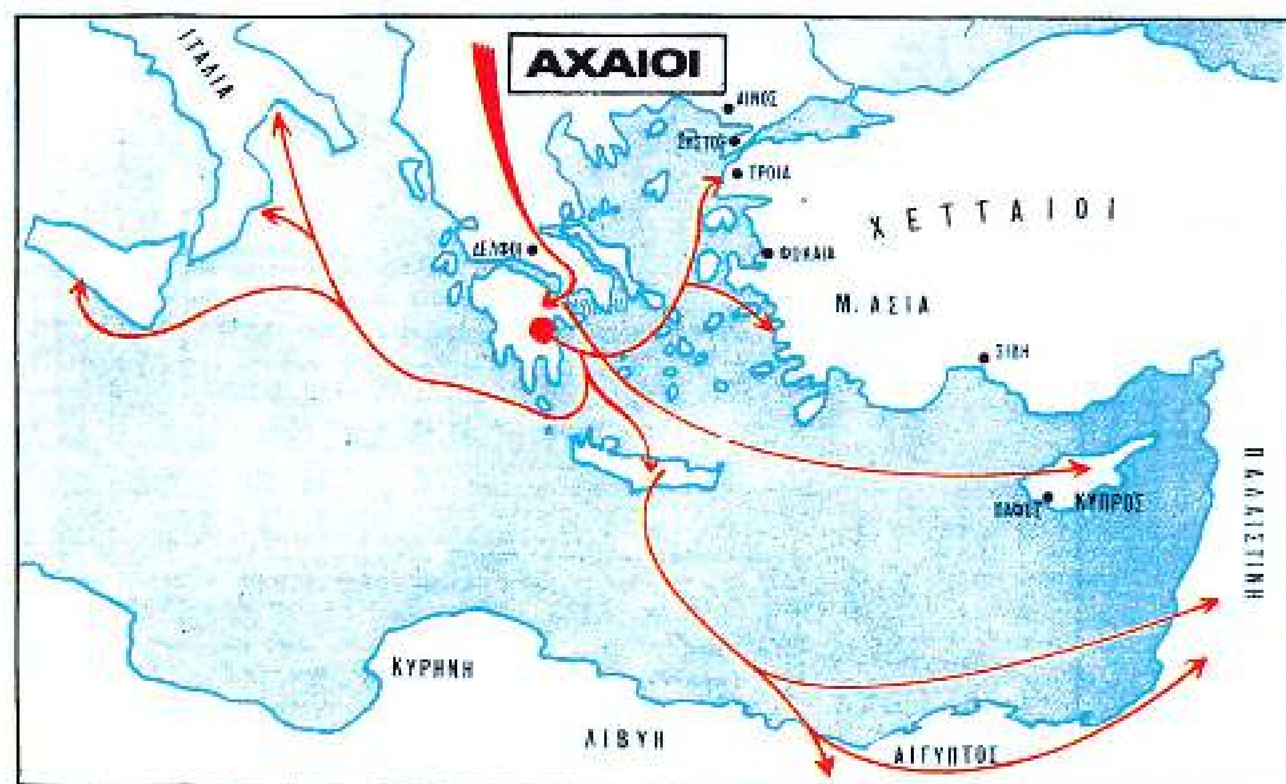
Καὶ τὸ σημαντικώτερον ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐκστρατείας ὅπως ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων ὑπῆρξεν, ἡ ἀνεύρεσις ὑπὸ τοῦ Γάλλου ἀξιωματικοῦ τοῦ Μηχανικοῦ Μπουσὲ τῆς περιφήμου τρίγλωσσης στήλης τῆς Ροζέττας, ἡ ὁποία περιεῖχε ψήφισμα πρὸς τιμὴν τοῦ Πτολεμαίου Ε', βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὴν ἱερογλυφικήν, τὴν δημοτικὴν ἢ ἐγχώριον γλῶσσαν, ὅπως ἀναφέρει ἡ αὐτὴ ἐπιγραφή, καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἀλλὰ τὸ κωμικοτραγικὸν ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς προσπαθείας ἦτο, ὅτι, οἱ μὲν Γάλλοι ἀνεῦρον τὴν περίφημον στήλην, οἱ δὲ Ἄγγλοι μαζὶ μὲ τὰ αἰχμαλωτισθέντα ράκη τῆς στρατιᾶς τοῦ Ναπολέοντος, ἠχμαλώτισαν καὶ τὴν «στήλην τῆς Ροζέττας» τὴν ὁποίαν μετέφεραν εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ τὴν ἔχουν τοποθετήσει εἰς τὸ Βρεταννικὸν Μουσεῖον!...

Μετὰ ταῦτα διάσημοι ἐρευνηταί, ὅπως ὁ Σασύ, πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων καὶ καθηγητὴς τῶν Ἀνατολικῶν γλωσσῶν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποκρυπτογραφήσει καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν Σασσανιδῶν, ὁ Σουηδὸς διπλωμάτης καὶ ἐρευνητὴς Δαυῒδ Ἀκερμπλάντ, ὁ Στέφανος Κατρεμέρ, ὁ διεθνῶς γνωστὸς Ἄγγλος μελετητὴς τῶν Αἰγυπτιακῶν Τόμας Γιάγκ, ἐπιδίδονται πυρετωδῶς, ἀλλὰ ἄνευ ἀποτελέσματος, εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν μετάφρασιν τῶν κειμένων τῆς Ροζέττας. Τέλος ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀποκρυπτογράφησε τὰ ἱερογλυφικὰ τῶν Αἰγυπτίων, βάσει τῆς τρίγλωσσης ἐπιγραφῆς τῆς Ροζέττας, ἦτο ὁ Ἰωάννης Φραγκίσκος Σαμπολιόν, μαθητὴς τοῦ ἀνωτέρω διασήμου Γάλλου μελετητοῦ καὶ καθηγητοῦ Σασύ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐξανεμισθοῦν, τὰ μυθολογήματα καὶ αἱ ὑπερβολαί, περὶ τοῦ πρωτογενοῦς Αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς σοφίας τῶν Αἰγυπτίων, ἀφοῦ εἰς τὰ κείμενα τῶν

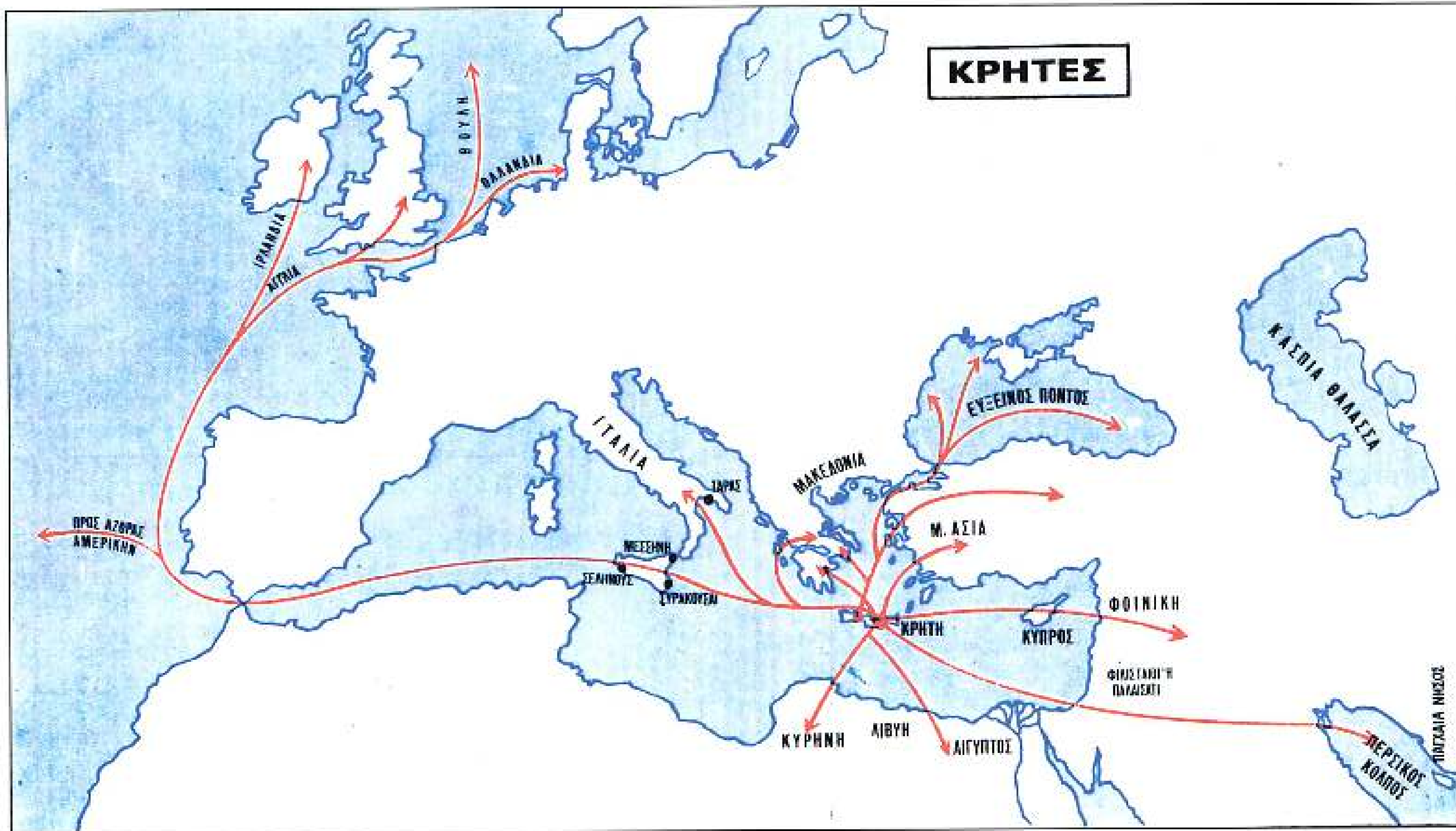
ΠΕΛΑΣΓΟΙ

ΤΥΡΡΗΝΟΙ
ΟΙΝΩΤΡΕΣ
ΠΕΥΚΕΣΤΑΙ
ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ
ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ
ΧΕΤΤΑΙΟΙ
ΠΕΛΑΣΓΟΙ
Μ. ΑΣΙΑ
ΦΟΙΝΙΚΗ
ΚΡΗΤΗ
ΚΥΠΡΟΣ
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
ΚΥΡΗΝΑΪΚΗ
ΛΙΒΥΗ
ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Ἡ ἐμφάνισις καὶ ἡ ἐπέκτασις τῶν Πελασγῶν, βάσει τῶν Ἑλληνικῶν παραδόσεων, τῶν ἱστορικῶν κειμένων καὶ τῶν διαπιστώσεων ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀνασκαφὰς εἰς ὁλόκληρον τὸν χῶρον τοῦ Αἰγαίου: Ἡ ἀφετηρία τῶν τόξων δεικνύει τὸν τόπον ὅπου, κατὰ τὰς παραδόσεις, ἐνεφανίσθησαν τὸ πρῶτον οἱ Πελασγοὶ ὡς συγκεκροτημέναι μονάδες, δηλαδὴ εἰς τὴν Ἀρκαδίαν, τὰ δὲ τόξα δεικνύουν τὰς χώρας εἰς τὰς ὁποίας ἀργότερον ἐξηπλώθησαν καὶ ἐγκατεστάθησαν. Τὰ τόξα μὲ τὴν διακοπτομένην γραμμὴν σημειώνουν τὴν κίνησιν τῶν Τυρσηνῶν ποὺ ἐπέστρεφον εἰς τὴν Ἑλλάδα, διότι καὶ αὐτοὶ ἦσαν παλαιοὶ Πελασγοί, (Βλ. σχετικῶς καὶ ἐντὸς τῶν κειμένων.

Ἡ ἐμφάνισις καὶ ἡ ἐπέκτασις τῶν Ἀχαιῶν, συμφώνως πρὸς τὰς ἑλληνικὰς παραδόσεις καὶ κείμενα καὶ πρὸς τὰς διαπιστώσεις τῶν τελευταίων ἀνασκαφῶν: Ἡ παχεία γραμμὴ σημειώνει τὴν ἀφετηρίαν ἐκκινήσεως - ἂν καὶ κατὰ μίαν ἄλλην παράδοσιν Ἀχαιοὶ ὑπῆρχον καὶ εἰς τὸν Πόντον - καὶ τὴν ἐκεῖθεν κάθοδον καὶ ἐγκατάστασιν εἰς Πελοπόννησον. Τὰ ἐκεῖθεν τόξα σημειοῦν διὰ τῶν βελῶν των τὰς χώρας μέχρι τῶν ὁποίων ἐξηπλώθησαν.

Ἡ ἐπέκτασις τῶν παναρχαίων Κρητῶν, συμφώνως πρὸς τὰς ἑλληνικὰς παραδόσεις, τὰ κείμενα καὶ τὰς διαπιστώσεις τῶν τελευταίων ἀνασκαφῶν, ποὺ διενηργήθησαν εἰς τὴν Κρήτην, τὴν ἠπειρωτικὴν Ἑλλάδα, τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, τὴν Ἀγγλίαν κ.λ.π. Τὰ τόξα δεικνύουν τὰς χώρας εἰς τὰς ὁποίας εἶχον φθάσει εἰς παναρχαίαν ἐποχὴν οἱ θαλασσοκράτορες τότε Κρῆτες καὶ μετέδωσαν εἰς τὰς χώρας ποὺ μετέβησαν τὰς γνώσεις των, τὰς παραδόσεις των καὶ τὸν πολιτισμόν των. Προφανῶς δὲ εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῶν παναρχαίων Κρητῶν, δηλαδὴ τῶν παναρχαίων Ἑλλήνων, ὀφείλονται καὶ οἱ ἀρχαῖοι πολιτισμοὶ ἄλλων Λαῶν τῆς Μεσογείου ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ πάντως ἀπὸ τὰς πληροφορίας περὶ Ἑλλήνων, ποὺ μετέφερον εἰς τὰς ξένας χώρας οἱ Κρῆτες, ἐγνώριζον οἱ παλαιότεροι Λαοὶ τῆς Μεσογείου τὰ ὅσα ἐγνώριζον περὶ Ἑλλήνων. (Βλέπε ἐντὸς τῶν κειμένων καὶ φωτογραφίας ποὺ ἀποδεικνύουν ὅτι εἰς τὰς Μπαχάμας ἀνευρέθησαν ἀγγεῖα καὶ ἄλλα εὑρήματα Κρητικῆς προελεύσεως.

Αἰγυπτίων δὲν ὑπάρχει οὔτε ἴχνος Φιλοσοφικῆς σκέψεως, καὶ νὰ διαλυθοῦν, νὰ κατακερματισθοῦν καὶ νὰ ἐξαφανισθοῦν αἱ θεωρίαι καὶ αἱ ἀπόψεις ποὺ εἶχαν ἐπιβληθῆ εἰς ὁλόκληρον τὴν οἰκουμένην, ἐπὶ μακρὸν χρόνον, περὶ τῆς ἀνυπάρκτου σοφίας καὶ φιλοσοφίας τῶν Αἰγυπτίων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνυπάρκτου πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῶν 'Ασσυροβαβυλωνίων, Φοινίκων κ.τ.λ.).

Καὶ ὅμως χάριν τῶν ἀπόψεων αὐτῶν οἱ διάφοροι ἐρευνηταὶ εἶχον ἀγνοήσει καὶ ἀποπνίξει τὴν 'Ιστορικὴν πραγματικότητα ποὺ διδάσκει, ὅτι ἡ 'Ελληνικὴ φυλή, οἱ πανάρχαιοι 'Αρχαιοέλληνες εἶχον ἀρχίσει νὰ διερευνοῦν, νὰ διατυπώνουν καὶ νὰ ἀναπτύσσουν τὰ ἀθάνατα πνευματικὰ δημιουργήματά των, ἀπὸ τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν, δὲν εἶχαν ἀκόμη ἐμφανισθῆ, καὶ δὲν εἶχον ἀρχίσει νὰ ζοῦν καὶ νὰ σκέπτωνται, ὡς νοήμονες ἄνθρωποι, ὅλοι οἱ ἄλλοι Λαοὶ τῆς 'Ανατολῆς, τοῦ Νότου τῆς Δύσεως καὶ τοῦ Βορρᾶ, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ἀδιάσειστα καὶ πανάρχαια κείμενα τῶν 'Ορφικῶν, καὶ ἀπὸ τὰς ἀποδειχθείσας πλέον ὡς ἀληθεῖς παλαιὰς 'Ελληνικὰς παραδόσεις.

Αἱ πρῶται ἀντιδράσεις κατὰ τῶν ἀνθελληνικῶν θεωριῶν.

Καὶ αὐταὶ αἱ θεωρίαι καὶ αἱ ἀντιλήψεις περὶ τῆς 'Ελληνικῆς Προϊστορίας καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαίων Λαῶν, ἐπικρατοῦσαν καὶ εἶχον καθιερωθῆ καὶ ἐπιβληθῆ διεθνῶς ἀκόμη καὶ μέχρι τὸ 1949.

Τότε διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν «Εἰσαγωγὴν» τοῦ τόμου «ΕΛΛΑΣ» τῆς 'Εγκυκλοπαιδείας μας, ἀντετάχθη συστηματικῶς καὶ δι' ἀποδείξεων ἡ πραγματικότης καὶ ἡ ἀλήθεια, ἐπὶ τοῦ προβλήματος αὐτοῦ, ποὺ εἶχον δημιουργήσει ἐκ τοῦ μηδενὸς καὶ σκοπίμως οἱ ἐχθροὶ τοῦ 'Ελληνισμοῦ. Τότε ὁ γράφων ὑπεστήριξεν μὲ ἐπιχειρήματα σαφέστατα καὶ ἀποκαλυπτικά, βασιζόμενα εἰς τὰ ἀρχαῖα 'Ελληνικὰ κείμενα, ὅτι οἱ ῞Ελληνες, ὄχι μόνον δὲν εἶναι ἐπήλυδες καὶ συνεπῶς δὲν ἦλθον ἀπὸ τὸν Βορρᾶν, τὴν 'Ανατολὴν ἢ τὸν Νότον διὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὴν 'Ελλάδα, ὅπως διετείνοντο οἱ φίλοι μας Εὐρωπαῖοι, ἀλλὰ ἦσαν γηγενεῖς, αὐτόχθονες, εἰς τὸν χῶρον ποὺ ἐνεφανίσθησαν, ἔδρασαν, ἔζησαν καὶ ζοῦν καὶ ὅτι, ὁ Πολιτισμὸς ἦτο ὁπωσδήποτε δημιούργημα τοῦ ἀφθάστου 'Ελληνικοῦ πνεύματος, τὰς ἀπροσίτους πτήσεις τοῦ ὁποίου ἀποδεδειγμένως καὶ μὲ πολλαπλᾶς συγκρίσεις, οὐδέποτε προσήγγισεν ἄλλος ἀρχαῖος Λαὸς τῆς 'Ανατολῆς, τοῦ Βορρᾶ ἢ τοῦ Νότου, διὰ νὰ τὸν μεταδώση καὶ εἰς τοὺς ῞Ελληνας. Καὶ αἱ ἀπόψεις αὐταὶ ἐβασίζοντο εἰς ἀδιάψευστα στοιχεῖα, ὅπως αἱ διαπιστώσεις ἀπὸ τὰς νεωτέρας ἀνασκαφὰς τῶν ἀρχαιολόγων, καὶ τὴν ἐπισταμένην μελέτην τῶν ἀρχαίων κειμένων καὶ εἰς τὰς πλουσίας 'Ελληνικὰς παραδόσεις, τὰς ὁποίας οὐδεὶς ἄλλος Λαὸς εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον διαθέτει καὶ τὰς ὁποίας εἶχον περιφρονήσει, παραμερίσει καὶ ἀποπνίξει οἱ ξένοι, ἐνῶ οἱ ἡμέτεροι ἀπέφευγον νὰ τὰς ἐπικαλεσθοῦν, διὰ νὰ μὴ ... ἐκτεθοῦν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ξένων, ἐπειδὴ οἱ ξένοι τὰς ἐχαρακτήριζον ὡς μυθεύματα!...

Πάντως ὅταν, τὸ 1949 διετυπώσαμεν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸν τόμον «ΕΛΛΑΣ» τῆς 'Εγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» (Πρώτη ἔκδοσις, κεφάλαιον Προϊστορία) τὴν ἄποψιν ὅτι οἱ ῞Ελληνες εἶναι ὁ ἀρχαιότερος λαὸς τῆς Μεσογείου, ὅτι εἶναι αὐτόχθονες εἰς τὸν ἑλληνικὸν χῶρον καὶ διὰ χαρτῶν ποὺ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸν ἴδιον τόμον, εἴχομεν καταδείξει τὴν ἐξάπλωσιν αὐτῶν εἰς ὅλας τὰς χώρας τῆς Μεσογείου καὶ ὅτι δυτικῶς εἶχον ἐξέλθει καὶ εἰς τὸν 'Ατλαντικόν, πολὺ πρὸ τοῦ Πυθέα, ἐνῶ ἀνατολικῶς εἶχον φθάσει μέχρι Κίνας καὶ 'Ιαπωνίας ('Υπερβόρειοι, 'Αϊνοῦ κ.τ.λ) καὶ νοτίως μέχρι τοῦ Περσικοῦ Κόλπου καὶ τῶν νήσων τοῦ 'Ινδικοῦ 'Ωκεανοῦ (τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν «'Ιερὰν 'Αναγραφὴν» τοῦ Εὐημέρου), ταυτοχρόνως δὲ ὑπεστηρίξαμεν τότε, ὅτι καὶ τῆς γραφῆς ἦσαν ἐφευρέται οἱ ῞Ελληνες καὶ ὄχι οἱ Φοίνικες, πλεῖστοι ἀρχαιολόγοι καὶ ἄλλοι εἰδικοὶ ἐπιστήμονες ὑπεδέχθησαν μὲ εἰρωνείας καὶ ἀποδοκιμασίας τὴν νεοφανῆ αὐτὴν θεωρίαν, ὅπως κακῶς τὴν ἐχαρακτήριζαν.

Καὶ δὲν διστάζω νὰ ἀναφέρω ὅτι καὶ ἐξέχοντες καὶ παγκοσμίως γνωστοὶ ἀρχαιολόγοι, καὶ φίλοι τῆς 'Ελλάδος, ὅπως ὁ ἀείμνηστος φίλος μου BUSSOR, καθηγητὴς τότε τῆς 'Αρχαιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου καὶ προϊστάμενος τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ 'Ηραίου τῆς Σάμου, ὁ τέως Δ/ντὴς τοῦ Γερμανικοῦ 'Αρχαιολογικοῦ 'Ινστιτούτου καὶ προϊστάμενος τῶν ἀνασκαφῶν τῆς 'Ολυμπίας καὶ ἀγαπητὸς φίλος Αἰμ. KUNSE, ὁ φίλος μου ἐπίσης καθηγητὴς τῆς 'Αρχαιολογίας εἰς τὰ πανεπιστήμια τῆς Βέρνης καὶ τῆς Βασιλείας Σέφολδ, (προϊστάμενος τῶν ἀνασκαφῶν εἰς τὴν 'Ερέτριαν), ὁ νῦν καθηγητὴς τῆς 'Αρχαίας 'Ελληνικῆς ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου καὶ ἐπίσης ἐπιστήθιος φίλος μου Γκροῦμπεν, προϊστάμενος τότε τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ ὁ ἀναστηλώσας εἰς τὰ Μέγαρα τὴν περίφημον κρήνην τοῦ Θεαγένους, μετὰ τῶν ὁποίων εἶχον κατὰ διαφόρους ἐποχὰς καὶ μέχρι πρό τινων ἐτῶν, μακροτάτας καὶ διονυχιστικὰς συζητήσεις, ἐπιμόνως ἀντιδροῦσαν καὶ ἀπέκλειον ὡς ἀπαραδέκτους καὶ κυρίως ὡς ἀντιεπιστημονικὰς αὐτὰς τὰς ἀπόψεις μου. Καὶ τοῦτο διότι δὲν ὑπῆρχον, κατ' αὐτούς, θετικὰ στοιχεῖα, δηλαδὴ ἀποδείξεις ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν, ποὺ νὰ ἐνισχύουν τὴν ἀνωτέρω θεωρίαν. (Χαρακτηριστικὴ δὲ ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης τοῦ ἀειμνήστου Μπούσορ (BUSSOR) πρὸς ὅτι ἑλληνικόν, ὁ ὁποῖος ἔχει μεταφράσει εἰς τὴν Γερμανικὴν ἀρκετὰ ἔργα ἀρχαίων 'Ελλήνων συγγραφέων, εἶναι ὅτι ἕνα βράδυ τραγούδησε εἰς κάποια φιλικὴ συγκέντρωση 202 στιχάκια τοῦ Λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, «μιὰ παπαδιὰ στὸν ἀργαλειὸ τὰ πόδια της κουνάει», ποὺ ἀμφιβάλλω ἐὰν ὑπάρχει ῞Ελλην μὲ τέτοια ἱκανότητα!...).

Καὶ ἐνῶ τοὺς ὑπενθύμιζα, ἀλλὰ ματαίως, τὸ πάθημα τῶν παλαιοτέρων ἀρχαιολόγων μὲ τὸν ἔμπορον τεῖου Σλῆμαν, ὁ ὁποῖος ἀνεκάλυψε τὴν Τροίαν, τὰς Μυκήνας καὶ τὴν Τίρυνθα καὶ μὲ τὸν ἕτερον ἔμπορον ἐλαίου εἰς τὴν Κρήτην, τὸν Καλοκαιρινόν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνακαλύψει τὴν Κνωσσόν, γενόμενος ὁδηγὸς τοῦ ῞Εβανς καὶ ὅτι ἦτο δυνατὸν καὶ ἄλλοι μελετηταὶ καὶ ἐρευνηταὶ νὰ ἔχουν δίκαιον εἰς ὡρισμένας ἐρεύνας των, ὅπως καὶ ἐγώ, βασιζόμενοι εἰς τὰς ἀρχαίας ἑλληνικὰς παραδόσεις καὶ τὰ ἀρχαῖα κείμενα, ἐκεῖνοι ἀμετάπειστοι καὶ ἀνένδοτοι ὑπεστήριζον, ὅτι μόνον ἡ ἀρχαιολογικὴ σκαπάνη δύναται νὰ προσκομίση στοιχεῖα θετικὰ διὰ τὴν θεμελίωσιν μιᾶς θεωρίας.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ φιλοπαίγμων τύχη, ἡ ἐπιμονὴ ὡρισμένων ἐρασιτεχνῶν ἀρχαιολόγων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀλήθεια, ἡ ὁποία μόνον προσωρινῶς ἀποπνίγεται, ἠθέλησε νὰ ἐπιφυλάξη καὶ πάλιν εἰς τοὺς ἀντιδρῶντας ἀρχαιολόγους καὶ ἄλλας ἀπογοητεύσεις. Καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀρχαιότητα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, εἶναι ἤδη γνωστὸν ἀπὸ ἐρεύνας καὶ διαπιστώσεις διαφόρων ξένων καὶ ἰδικῶν μας εἰδικῶν ἐπιστημόνων, καὶ διαφόρων νεωτέρων ἀρχαιολόγων, ὅτι ἡ 'Ελλὰς ἦτο κατῳκημένη πρὸ 150.000 - 200.000 ἢ καὶ 800.000 ἐτῶν, ἀπὸ δὲ τὰ «'Ορφικὰ» ποὺ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ ΚΔ' Τόμον τῆς 'Εγκυκλοπαιδείας μας, κυριολεκτικῶς ἐξεμηδενίσθησαν ὅλαι αἱ παλαιαὶ ἀνθελληνικαὶ θεωρίαι τῶν ξένων, περὶ καταγωγῆς τῆς φυλῆς, τῆς γραφῆς καὶ τῆς πνευματικῆς συνεχείας καὶ συγγενείας τῶν Προϊστορικῶν 'Ελλήνων, μὲ τοὺς ῞Ελληνας τῆς 'Ιστορικῆς περιόδου, διὰ νὰ μὴ προσθέσω, ὅτι καὶ οἱ πανάρχαιοι Πολιτισμοὶ τῆς Κρήτης, τῶν Μυκηνῶν, τῶν Χετταίων, τῶν 'Ασσυροβαβυλωνίων κ.τ.λ ἀνεκαλύφθησαν μὲ ὁδηγοὺς τὰ ἀρχαῖα κείμενα καὶ ὄχι μόνον μὲ τὴν σκαπάνην τῶν 'Αρχαιολόγων.

Πανάρχαιοι 'Αρχαιοέλληνες εἰς τὴν Βόρειον καὶ Νότιον 'Αμερικήν. 'Αργοναῦται, 'Οδυσσεύς.

'Εν τῷ μεταξὺ μετὰ τὸ 1950, εἰς τὰς Η.Π.Α. μία 'Αμερικανὶς δικηγόρος, ἀρίστη φίλη τῆς 'Ελλάδος καὶ ἀκαταπόνητος ἐρασιτέχνης ἀρχαιολόγος καὶ ἐρευνητής, ἡ κ. 'Ενριέττα Μέρτζ, ἡ ὁποία κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Β'. Παγκοσμίου Πολέμου εἶχεν ὑπηρετήσει εἰς τὸ Πολεμικὸν Ναυτικὸν τῶν Η.Π.Α. καὶ εἶχεν διαπλεύσει πολλάκις τὰς ἀνατολικὰς ἀκτὰς τῆς Βορείου καὶ Νοτίου 'Αμερικῆς καὶ ἀναπλεύσει πεντάκις τὸν ποταμὸν 'Αμαζόνιον, μετὰ τὸν πόλεμον δὲ διέτρεξεν καὶ ὁδοιποροῦσα ἀκόμη τεραστίας ἀποστάσεις ἐπὶ τῶν ῎Ανδεων τοῦ Περοῦ, τῆς Βολιβίας, τῆς Κολομβίας καὶ ὅλων τῶν ἄλλων πέριξ περιοχῶν, βασιζομένη εἰς «Τὰ 'Αργοναυτικὰ» τοῦ 'Απολλωνίου Ροδίου καὶ εἰς τὴν «'Οδύσσειαν» τοῦ 'Ομήρου, εἶχεν καταλήξει εἰς τὸ συμπέρασμα, μετὰ ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς ἐρεύνας της, ὅτι τόσον οἱ 'Αργοναῦται, ὅσον καὶ ὁ 'Οδυσσεὺς εἶχον μεταβῆ, οἱ μὲν πρῶτοι εἰς τὴν Νότιον 'Αμερικήν, ὁ δὲ 'Οδυσσεύς, μετὰ ἀπὸ περιπλανήσεις δέκα ἐτῶν, εἶχεν φθάσει εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μεξικοῦ.

'Αλλ' αἱ ἀπόψεις αὐταὶ τῆς Μέρτζ δὲν εἶχον ἀκόμη προβληθῆ διεθνῶς καὶ μόνον τὸ 1965 εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 87 τεῦχος τῆς μηνιαίας εἰκονογραφημένης 'Επιθεωρήσεως «ΗΧΩ» τῶν 'Αθηνῶν, ἐδημοσιεύθη, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Γυμνασιάρχου τοῦ 'Αμερικανικοῦ Κολλεγίου Θεσσαλονίκης Λάμπρου Παραρᾶ καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «'Η περιπλάνησις τοῦ 'Οδυσσέα εἰς τὴν 'Αμερικὴν» εὐρυτάτη περίληψις τοῦ πρὸ ὀλίγου ἐκδοθέντος τότε εἰς τὴν 'Αμερικὴν βιβλίου τῆς Μέρτζ ὑπὸ τὸν τίτλον «THE WINE DARK SEA» ('Η θάλασσα μὲ τὸ σκοτεινὸ κρασᾶτο χρῶμα), τὸ ὁποῖον περιελάμβανε τὰς διαπιστώσεις τῆς συγγραφέως διὰ τὴν περιπλάνησιν τοῦ 'Οδυσσέως καὶ τὸ ὁποῖον βιβλίον της, αὐτὴ ἡ ἔξοχος καὶ πραγματικὴ φίλη τῆς 'Ελλάδος, τὸ εἶχε ἀφιερώσει εἰς τὰς 'Ιονίους νήσους, ἀπὸ ὅπου κατήγετο ὁ 'Οδυσσεὺς ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους τοὺς ῞Ελληνας. Ταυτοχρόνως ἀνηγγέλλετο, ὅτι ἡ Μέρτζ ἑτοίμαζε καὶ ἄλλην μελέτην της, διὰ τὸ ταξεῖδι τοῦ 'Ιάσωνος καὶ τῶν 'Αργοναυτῶν εἰς τὴν Νότιον 'Αμερικήν, ὅπου ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶχεν ἀνεύρει πλῆθος ἀπὸ ἀρχαίας 'Ελληνικὰς ἐπιγραφάς, εἶχεν ἐπισημάνει καὶ ἀναφέρει ὑπὲρ τὰς τριάκοντα πόλεις τῆς Βραζιλίας μὲ ἀρχαῖα 'Ελληνικὰ ὀνόματα!... 'Επηκολούθησεν τὸ 1967 καὶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 108 τεῦχος τῆς ἀνωτέρω μηνιαίας ἐπιθεωρήσεως, ἡ δημοσίευσις ὑπὸ τῆς ἰδίας τῆς Μέρτζ, περίληψις τοῦ βιβλίου της ἐπὶ τοῦ ταξειδίου τῶν 'Αργοναυτῶν καὶ μὲ πρόλογον τοῦ παλαιμάχου πλοιάρχου τοῦ 'Εμπορικοῦ Ναυτικοῦ, Κ. Κολαΐτη, ὁ ὁποῖος εἶχε διασχίσει τρεῖς φορὲς τὴν ὑδρόγειον μὲ τὸ πλοῖον του καὶ αἱ ἀπόψεις τοῦ ὁποίου διατυπωθεῖσαι εἰς διάλεξίν του γενομένην εἰς τὴν 'Ιθάκην τὴν 29ην 'Ιουνίου 1958, (ἐκδοθεῖσαν καὶ εἰς τὴν 'Αγγλικήν), συνέπιπτον μὲ τὰς διαπιστώσεις τῆς Μέρτζ διὰ τὴν περιπλάνησιν τοῦ 'Οδυσσέως καὶ τὴν μετάβασίν του εἰς τὴν 'Αμερικήν. Τὴν ἰδίαν περίπου ἐποχήν, δηλαδὴ τὴν 21ην 'Ιουλίου 1958, ἐδημοσιεύετο εἰς τοὺς Τάϊμς τῆς Νέας 'Υόρκης, ἄρθρον τοῦ Οὐΐλιαμ Στῆβενς, ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυπτεν, ὅτι καὶ ὁ Κολομβιανὸς διπλωμάτης καὶ ἐρευνητὴς δρ. OBREGON ὑπεστήριζεν, ὅτι ὁ 'Οδυσσεύς, ὅπως εἶχεν ἐξακριβώσει κατὰ τὰς ἐρεύνας του, εἶχε διέλθει ἀπὸ τὸ Γιβραλτὰρ καὶ ἐταξίδευσεν εἰς τὸν 'Ατλαντικόν.

Ἡ Κεφαλληνία καὶ ὄχι ἡ Ἰθάκη εἶναι ἡ πατρίδα τοῦ Ὀδυσσέως.

Ὀλίγον ἀργότερον ἡ Μέρτζ ἦλθε καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνιχνεύουσα εἰς τὴν Κεφαλληνίαν, τὴν πατρίδα τοῦ Ὀδυσσέως καὶ ὄχι εἰς τὴν Ἰθάκην, διότι, ὅπως ὑποστηρίζει, ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει, ὅτι ἡ νῆσος ὅπου ἐβασίλευσεν ὁ Ὀδυσσεὺς ἦτο ἡ δυτικώτερη τῶν Ἰονίων καὶ δυτικώτερη νῆσος τῶν Ἰονίων νήσων εἶναι καταφανῶς ἡ Κεφαλληνία καὶ ὄχι ἡ Ἰθάκη, παρατήρησιν τὴν ὁποίαν οὐδεὶς εἶχεν προηγουμένως διατυπώσει, ἐπὶ πλέον δέ, ἡ Ἰθάκη, δὲν εἶχε ἀναλόγους χώρους διὰ νὰ διαθρέψῃ τὰ τόσα πρόβατα καὶ τὰ ἄλλα ζῶα ποὺ ἀναφέρεται εἰς τὴν Ὀδύσσειαν, ὡς πλοῦτος τοῦ Ὀδυσσέως.

Καὶ ἐνῷ αἱ ἀπόψεις αὐται τῆς Μέρτζ συνεζητοῦντο ἤδη διεθνῶς, διότι ἐγένοντο ἀνακοινώσεις σχετικαὶ ὑπ' αὐτῆς εἰς διεθνῆ συνέδρια, (ὅπως θὰ ἀναφερθῇ λεπτομερέστερον κατωτέρω περὶ ὅλων αὐτῶν) ὅταν ἦλθε εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ προσέφερεν τὸ βιβλίον της εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρείαν, οἱ τότε ἰθύνοντες — ὁ θεὸς ἂς ἀναπαύσῃ τουλάχιστον τὴν ψυχήν των — ἀντὶ νὰ προσέξουν αὐτὰ ποὺ ἀπεδείκνυεν καὶ νὰ τὴν ἐνθαρρύνουν καὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν, διὰ τὴν πρωτότυπον καὶ ἐμπεριστατωμένην ἐργασίαν της, τὴν ἀπέπεμψαν, χαρακτηρίζοντες, οἱ ἀδιάφοροι καὶ προφανῶς ἀμαθέστατοι ἢ ἐμπαθεῖς, τὰς ἀπόψεις της, ὡς παραμύθια! (Εἰς τὴν κάτωθι ὑποσημείωσιν ἐκθέτω τὰ ὅσα συνέβησαν ἀκολούθως εἰς τὴν Ἑλλάδα, διότι ἡ Μέρτζ βεβαία διὰ τὴν ὀρθότητα τῶν ἀπόψεών της, τὰς ὁποίας ἄλλως τε οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ ἀντικρούσῃ, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ διεθνῶς, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἔλαβον χώραν καὶ ἄλλαι Ἑλληνικαὶ ἀθλιότητες[1].

Αἱ ὕποπτοι ἀντιδράσεις τῶν ξένων καὶ κατὰ τὴν νεωτέραν, τὴν σύγχρονον ἐποχήν.

Παρ' ὅλα ταῦτα αἱ ἀνθελληνικαὶ θεωρίαι τῶν ξένων, ὄχι μόνον δὲν εἶχον κοπάσει, δὲν ὑπεχώρησαν διεθνῶς, ἀλλὰ τὴν 28ην Νοεμβρίου τοῦ 1971 ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ «Βῆμα» τῶν Ἀθηνῶν ἀνταπόκρισις ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην, ἡ ὁποία περιελάμβανε τὰς ἀπόψεις κάποιου... ἐξόχως κατηρτισμένου (!;) Ἀμερικανοῦ εἰδικοῦ, ὀνομαζόμενου COLIN RENFREW, ὁ ὁποῖος ἀναιδέστατα καὶ θρασύτατα μὲ τὸ ἀπροσμέτρητο βάθος τῆς ἀμαθείας του ὑποστήριζεν, οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ὅτι «τὸ λίκνον τοῦ πολιτισμοῦ δὲν ἦτο ἡ Ἀνατολικὴ Μεσόγειος καὶ ἡ Ἐγγὺς Ἀνατολή, ἀλλ' ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη, ὅπως κατέδειξαν ἔρευνες μὲ τὸν ἄνθρακα 14, ἐπὶ τῶν προϊστορικῶν μνημείων τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς Ἱσπανίας, ποὺ ἀπεδείκνυον, κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀνωτέρω εἰδικοῦ, ὅτι τὰ μνημεῖα αὐτὰ ἦσαν ἀρχαιότερα τῶν Μινωϊκῶν καὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν», ἀγνοῶν προφανῶς τὴν πολλαπλῶς ἀποδεδειγμένην πραγματικότητα, κατὰ τὴν ὁποίαν, τὰ κτίσματα αὐτὰ εἶναι ἔργα παναρχαίων Κρητῶν καὶ τὴν ἀδιάσειστον ἀλήθειαν ὅτι ὅταν οἱ Ἕλληνες ἔκτιζον τὸν Παρθενῶνα οἱ πρόγονοι τῶν Δυτικῶν, ποὺ διεκδικοῦν τὴν πατρότητα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, καὶ παριστάνουν τοὺς προηγμένους σήμερον, ἢ κατοικοῦσαν σὲ σπήλαια ἢ ζοῦσαν ἐπὶ τῶν δένδρων ὡς πίθηκοι.

Ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ ἀνωτέρω ἀνοήτου εἰδικοῦ ἐρευνητοῦ τῆς Προϊστορίας, ἕνας ἄλλος ἑβραϊκῆς προφανῶς καταγωγῆς καθηγητὴς ὀνόματι Ἀδόλφος Γ. Χορὸν εἰς εἰδικὴν μελέτην του δημοσιευθεῖσαν τὸ 1967, ἰσχυρίζετο βασιζόμενος, ὅπως γράφει, εἰς τὸν Ἡρόδοτον — ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχον ἄλλοι ἀξιόπιστοι πηγαί, ὅπως ἔχει ἀποδειχθῆ, διὰ τὸ θέμα αὐτὸ — ὅτι οἱ Φοίνικες, τοὺς

---

(1) Ὅταν ἡ Μέρτζ ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ δευτέραν φορὰν τὴν ἐδεξιώθην μίαν ἑσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅπου εἶχον προσκληθῆ ἐπίσης ὁ τότε Διευθυντὴς τοῦ Γερμανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου καὶ διευθυντὴς τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ὀλυμπίας Αἰμίλιος Κοῦνσε, ὁ νῦν καθηγητὴς τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἀρχιτεκτονικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Μονάχου Γκόντεφριν Γκρούμπεν, ὁ ἀναστηλώσας καὶ τὴν περίφημον κρήνην τοῦ Θεαγένους εἰς τὰ Μέγαρα, ὁ πασίγνωστος διεθνῶς Ἕλλην Μαθηματικὸς Εὐάγγελος Σταμάτης, ὁ ὁποῖος εἶχεν προκριθῆ ἀπὸ τοὺς μαθηματικοὺς ὅλου τοῦ κόσμου ὑπὸ τοῦ οἴκου TEUBNER τῆς Λειψίας καὶ ἐξέδωκεν ἀπὸ τὸ 1969 ἕως τὸ 1977 εἰς 6 τόμους «Τὰ στοιχεῖα τοῦ Εὐκλείδου» καὶ ἀκολούθως, ὑπὸ τοῦ Τεχνικοῦ Ἐπιμελητηρίου τῶν Ἀθηνῶν ἐξεδόθησαν ὑπὸ τοῦ ἰδίου τὰ «Ἅπαντα τοῦ Ἀρχιμήδους» καὶ τὰ «Κωνικὰ» τοῦ Ἀπολλωνίου, καὶ οἱ ἀείμνηστοι Κ. Α. Κύρου, ὁ ἐξέχων Ἕλλην Δημοσιογράφος, τεχνοκριτικὸς καὶ Διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος «Ἑστία» καὶ ὁ διαπρεπὴς ἐπίσης δημοσιογράφος καὶ συγγραφεὺς Κων. Παπαλεξάνδρου, προϊστάμενος τότε τοῦ τμήματος διορθώσεως χειρογράφων τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ».

Ἡ Μέρτζ μᾶς ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν, ἀλλὰ καὶ δι' ἀποδείξεων τὰς ὁποίας εἶχεν προσκομίσει (χάρτες, φωτογραφίες, ἀποσπάσματα ἀρχαίων κειμένων) τὰς ἀπόψεις της καὶ μᾶς ἐπέδειξεν καὶ μᾶς ἐξήγησεν τὸ περιεχόμενον τοῦ ἀνωτέρω ἀναφερομένου βιβλίου της, περὶ τῆς περιπλανήσεως τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ τὰς ἀπόψεις της διὰ τὴν περιπλάνησιν τῶν Ἀργοναυτῶν εἰς τὸν Ν. Ἀτλαντικόν, μὲ τοιαύτην σαφήνειαν καὶ πειστικότητα, ὥστε τελικῶς οἱ παρόντες ἀπεδέχθησαν, ὄχι μόνον ὡς μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἀλλὰ καὶ ὑψίστης ἐθνικῆς σημασίας διὰ τὴν Ἑλλάδα τὰς ἐκτεθείσας ἀπόψεις της. Κατόπιν δὲ γενομένης συζητήσεως καὶ σχετικῶν ὑποδείξεων τῶν παρόντων ἀνέλαβον τὴν πρωτοβουλίαν νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν τότε Πρωθυπουργὸν Γεώργιον Παπαδόπουλον νὰ δεχθῆ τὴν Ἐνρ. Μέρτζ καὶ νὰ τοῦ ἀναπτύξῃ αὐτὴ τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν σημασίαν τοῦ ἔργου της.

Πράγματι ὁ Γεώργιος Παπαδόπουλος ἐδέχθη παρουσίᾳ μου τὴν Ἐνρ. Μέρτζ καὶ ὄχι μόνον ἤκουσε μὲ μεγίστην προσοχὴν καὶ πραγματικὸν ἐνδιαφέρον τὰς ἀπόψεις της, ἀλλὰ καὶ εἰς σχετικὴν ἰδικήν μου πρότασιν, ἀπεδέχθη καὶ ἐνέκρινε, ἐφ ὅσον τὰ βιβλία τῆς Μέρτζ ἀποτελοῦσαν μεγίστην συμβολὴν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Προϊστορίαν, καὶ ἀναμφισβήτητον προβολὴν τῆς Ἑλλάδος, νὰ ἐκτυπωθοῦν εἰς δεκάδας χιλιάδας ἀντιτύπων εἰς διαφόρους γλώσσας καὶ νὰ ἀποσταλοῦν εἰς τὰ διάφορα ξένα πνευματικὰ ἱδρύματα, τοὺς ξένους καθηγητὰς καὶ εἰς ὅλους τοὺς ξένους ἐπιστήμονας καὶ ἐρευνητὰς τοὺς γνωρίζοντας τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ γενικῶς νὰ τεθοῦν εἰς εὐρυτάτην κυκλοφορίαν εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἐνθουσιασμένος πράγματι ὁ Γ. Παπαδόπουλος ἀπὸ τὴν προσφορὰν καὶ τὴν ἐργασίαν αὐτῆς τῆς Ἀμερικανίδος, ποὺ ἦτο καὶ εἶναι εἰλικρινεστάτη φίλη τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἀποδεικνύει ὁλόκληρον τὸ ἔργον της, τῆς ἀνήγγειλε ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τὴν ὁποίαν τοιαύτην σημαντικὴν ὑπηρεσίαν προσέφερεν ἡ Μέρτζ, εὐγνωμονοῦσα, θὰ τὴν παρασημοφορήσῃ διὰ τὴν πρωτότυπον αὐτὴν ἐργασίαν της ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Πράγματι μετὰ τινας μῆνας ἕνας Ἕλλην Ὑφυπουργός, ὁ ὁποῖος εἶχε τορπιλλίσει τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἔργου της διεθνῶς, καὶ ὁ ὁποῖος εἶχεν μεταβῆ εἰς τὸ Σικάγον, ὅπως μοῦ ἔχει γράψει μὲ συγκίνησιν ἡ Μέρτζ σὲ ἕνα γράμμα της, τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὴν ἐπαρασημοφόρησε ἐκ μέρους τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν τὸ μεσημέρι παρέθεσα γεῦμα πρὸς τιμὴν τῆς Μέρτζ εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἀφηγουμένη εἰς τοὺς συνδαιτημόνας μὲ λυγμούς, καὶ κλαίουσα ἀπὸ χαράν, πῶς τὴν ὑπεδέχθη ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐνθουσιασμένη κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως νὰ κυκλοφορήσουν τὰ βιβλία της ποὺ διεφήμιζον τὴν Ἑλλάδα, εἰς παγκόσμιον πεδίον, δὲν ἐφαντάσθη — ὅπως συνέβη ἄλλως τε καὶ εἰς ἄλλας παρομοίας περιπτώσεις εἰς τὴν Ἑλλάδα — ποὺ θὰ κατέληγεν ἡ ὡραία ἐκείνη καὶ χρήσιμος διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐντολὴ τοῦ τότε Ἕλληνος Πρωθυπουργοῦ. Διότι ὁ ἁρμόδιος ὑφυπουργός, — ἀποθανὼν ἤδη καὶ αὐτὸς — ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὴν ἐντολὴν νὰ συντονίσῃ τὴν ἔκδοσιν, εἰς τὰς πέντε κυριωτέρας ξένας γλώσσας, τοῦ ἔργου τῆς Μέρτζ, ἀπέπνιξε τὴν προσπάθειαν, ὑπενόμευσε τὴν πρόθεσιν καὶ δὲν ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν τοῦ Πρωθυπουργοῦ μὲ τὴν βοήθειαν φυσικὰ τῶν τότε προϊσταμένων τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας, παρεμβάλλων διάφορα ἐμπόδια μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παραδώσῃ τελικῶς τὸ βιβλίον τῆς Μέρτζ νὰ δημοσιευθῆ εἰς συνεχείας εἰς κάποια ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν!!... Ὡραία ἀσφαλῶς προβολὴ τῆς Ἑλλάδος!...

Καὶ δὲν νομίζω ὅτι ὑπάρχει Ἕλλην ποὺ θὰ διαβάσῃ αὐτὰς τὰς γραμμὰς καὶ δὲν θὰ συμφωνήσῃ μαζί μου, ὅτι πράγματι πολλάκις, εἴμεθα ἄξιοι τῆς τύχης μας, οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ τόπος μας, ὅταν ἔχῃ τὴν ἀτυχίαν νὰ κυβερνᾶται ἀπὸ τέτοιους ἐκπροσώπους δηλαδὴ ἀπὸ ἀδιάφορους ἢ ἀμαθεῖς ὑπουργούς, οἱ ὁποῖοι πράγματι ἐπιμόνως πάντοτε κατεπολέμησαν λόγῳ τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς ἐμπαθείας των κάθε εὐγενῆ προσπάθειαν διὰ τὴν προβολὴν τῶν ἀποδείξεων τῆς ὑπεροχῆς τῆς φυλῆς καὶ κάθε προσπάθειαν ἐπίσης διὰ τὴν δημιουργίαν ἱδρυμάτων κοινωνικῆς ὠφελείας, χαρακτηριστικώτεραι τῶν ὁποίων ὑπῆρξαν, ἡ περίπτωσις Σλῆμαν, ἡ ἀπώλεια διὰ τὴν Ἑλλάδα τῆς περίφημης συλλογῆς ἀπὸ κινέζικες τρίχρωμες πορσελάνες, τοῦ Εὐμορφοπούλου τοῦ Λονδίνου, τὶς ὁποῖες τελικῶς ἐδώρισε εἰς τὸ Βρεταννικὸν Μουσεῖον ὅπου καὶ εὑρίσκονται, τοῦ καταργηθέντος ἀπὸ ἐμπάθειαν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως Καραμανλῆ τὸ 1977 «Μουσείου Εὐρωπαϊκῆς καὶ Ἀνατολικῆς Τέχνης» τῆς ἀπωλεσθείσης εἰς τὴν Βενετίαν νησῖδος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, δωρεᾶς Παπαδοπούλου καὶ ἄλλων πολλῶν. (Βλέπε σχετικῶς καὶ ἄρθρα Σλῆμαν, Βαλασόπουλος καὶ Πασσᾶς Ἰωαν. τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας μας).

Ἀλλ' ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἀνωτέρω ἰσχυρισμῶν μου, παραθέτω κατωτέρω ἀπόσπασμα ἄρθρου δημοσιευθέντος εἰς τὴν «Ἑστίαν» τὴν 10.11.78 μὲ τὴν ὑπογραφὴν Α. Κ. (προφανῶς τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἐφημερίδας Ἄδωνι Κύρου) δι' ἄλλας παρομοίας ἀθλιότητας τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν τῆς Ἑλλάδος ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀναφέρονται καὶ τὰ ἑξῆς:

«Τὸ σπήλαιον Φράγχθη τῆς Ἀργολίδος ἀποτελεῖ, σήμερον τὸ χαρακτηριστικώτερον εἰς τὸν Εὐρωπαϊκὸν χῶρον δεῖγμα συνεχοῦς οἰκήσεως ὑπὸ τοῦ προϊστορικοῦ ἀνθρώπου ὡρισμένου χώρου, ἀπὸ τῆς Παλαιολιθικῆς Ἐποχῆς μέχρι καὶ τῆς Νεολιθικῆς, ὅτε μέγα τμῆμα τοῦ σπηλαίου κατέρρευσε, κατὰ τὴν 4ην χιλιετίαν π.Χ., κατόπιν ἰσχυροτάτου σεισμοῦ, ἴσως κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς θεομηνίας ποὺ ἔμεινε γνωστὴ εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν Ἀνατολικῶν λαῶν ὡς «Κατακλυσμὸς τοῦ Νῶε» (ἢ τοῦ Δευκαλίωνος, κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας). Αἱ ὑπὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ καθηγητοῦ Τόμας Τζάκομψον διενεργούμεναι εἰς τὸ σπήλαιον ἀνασκαφαὶ ἀπὸ τοῦ 1966, ἔφερον εἰς φῶς ἀλλεπάλληλα στρώματα συνεχοῦς οἰκήσεως, ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς Νεολιθικῆς Ἐποχῆς μέχρι καὶ τμήματος τῆς Παλαιολιθικῆς τοιαύτης, δεδομένου, ὅτι τὰ εὑρήματα τῶν

ὁποίους θεωρεῖ προγόνους τῶν Ἑβραίων εἶναι οἱ δημιουργοὶ τοῦ Πολιτισμοῦ, διότι ἀσφαλῶς θὰ ἀπέφυγε νὰ διαβάση ἄλλα ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ κείμενα, ἢ πάντως ἠγνόει, σκοπίμως προφανῶς, τὰς διαπιστώσεις τῶν τελευταίων ἀνασκαφῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ Ἑλλήνων, Ἀμερικανῶν καὶ Γερμανῶν ἀρχαιολόγων κλπ., καὶ κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Ἑλλὰς εἶχε περιοχὰς κατωκημένας πρὸ διακοσίων χιλιάδων ἐτῶν ἢ καὶ πρὸ 800.000 ἐτῶν, ὅταν ἡ πατρὶς τοῦ κ. Horon κατεκλύζετο ἀπὸ ἀπέραντα ἕλη καὶ ἦτο ἀπρόσιτος ζούγκλα· συνεπῶς δέ, ὄχι Φοίνικες δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν περιοχὴν αὐτήν, ἀλλὰ οὔτε ἴχνος ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἀνωτέρω, φαίνεται ὅτι ὁ ἐν λόγῳ καθηγητὴς ἀγνοεῖ ὅτι τὰ κείμενα καὶ αἱ παραδόσεις τῶν λαῶν τῆς Μεσοποταμίας ἀναφέρουν ἕνα κατακλυσμὸν εἰς τὸν χῶρον τῆς Μεσογείου (τοῦ Νῶε), ἐνῶ τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ κείμενα καὶ αἱ σχετικαὶ παραδόσεις ἀναφέρουν δύο κατακλυσμούς: ἕνα ἐπὶ βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν Ὠγύγου, ὅτε πιθανῶς συνετελέσθη καὶ μερικὸς καταποντισμὸς τῆς Αἰγηΐδος, (30.000 ἔτη π.Χ. ἢ καὶ παλαιότερον) καὶ ἕναν ἐπὶ Δευκαλίωνος, κατὰ μεταγενεστέρους χρόνους, δεδομένα ποὺ ἀποτελοῦν σημαντικὴν ἀπόδειξιν, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι ἀρχαιότεροι τῶν λαῶν τῆς Μεσοποταμίας καὶ τῶν Φοινίκων, ἀφοῦ ἔχουν ἀναμνήσεις παλαιοτέρων γεγονότων. Ἐξ ἄλλου, εἶναι χαρακτηριστικὰ καὶ τὰ ἀναφερόμενα ἀπὸ τὸν Πλάτωνα εἰς τοὺς διαλόγους του «Τίμαιον» καὶ «Κριτίαν» διὰ τὰς συνομιλίας τοῦ Σόλωνος μὲ τὸν ἱερέα τῆς Ἴσιδος εἰς τὴν Σάϊν, τὴν ἀρχαίαν πόλιν τῆς Αἰγύπτου, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀποικίσει πανάρχαιοι Ἀθηναῖοι. Ἀποκαλύπτει δὲ εἰς τὸν Σόλωνα ὁ Αἰγύπτιος ἱερεύς, ὁ ὁποῖος ἐμφανῶς δὲν εἶχεν ... ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὰς κακοηθεστάτας θεωρίας τῶν νεωτέρων δῆθεν ἐρευνητῶν, ποὺ ὑπεστήριζον πως οἱ Ἕλληνες ἦσαν νεώτερος λαός, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι κατὰ 9.000 ἔτη παλαιότεροι τῶν Αἰγυπτίων καὶ ὅτι, λόγῳ τῆς καταβυθίσεως τῆς Αἰγηΐδος, οἱ Ἕλληνες ἔχουν τὴν παλαιοτάτην αὐτὴν ἱστορίαν των!. (βλέπε καὶ Ἀπολλόδωρον βιβλίον Γ καὶ δ, 1, 2). Πρόκλον «Περὶ τῶν ἐν Τιμαίῳ» τοῦ Πλάτωνος καὶ «Ὠγυγίαν», ἔκδοσιν Βιέννης 1815, τόμος Δ', σελὶς 24 κλπ.). Ἀσφαλῶς δέ, ὁ Πλάτων, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταβῆ εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ θὰ εἶχε διερευνήσει τὸ θέμα αὐτό, δὲν θὰ ἀνέγραφε τὰ ἀνωτέρω, ἐὰν δὲν ἦτο πεπεισμένος περὶ τῆς ἀκριβείας των.

Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ κ. Χορὸν διὰ τὰς Μινωικὰς τοιχογραφίας καὶ διὰ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῶν ἀνακτόρων τῆς Κνωσοῦ, ποὺ ἦσαν κατ' αὐτόν, ἐπίδρασις τῶν Φοινίκων κ.τ.λ.!!.. Καὶ ὁ ἁπλούστερος τῶν ἀνθρώπων, ὁ ἄγευστος τελείως φιλοκαλίας καὶ τέχνης, εἶναι εἰς θέσιν μὲ μίαν ἁπλῆν σύγκρισιν νὰ διαπιστώση ὅτι αἱ κομψόταται τοιχογραφίαι τῆς Κνωσσοῦ δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ χονδροειδῆ κατασκευάσματα τῶν λαῶν τῆς Μεσοποταμίας, δηλαδὴ τῶν προγόνων τῶν Φοινίκων, οὔτε τὰ ἀνάκτορα τῶν Κρητῶν μὲ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῶν Ἀσσυρίων, Βαβυλωνίων κ.λπ. (Συγκριτικῶς βλέπε φωτογραφίας τοῦ Τόμου «Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς» καὶ φωτογραφίας εἰς ἄρθρα «Κρήτη», «Μινωϊκὸς Πολιτισμὸς» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας μας).

Ἐν τούτοις καὶ πρὸ τινος, ἕνας ἄλλος ἀμαθέστατος Ὀλλανδὸς καθηγητής, ὀνόματι Σὰμ Μπέστ, Ἑβραῖος προφανῶς καὶ αὐτός, ἐδημοσίευσε (1980) μελέτην του, ἀναδημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν» κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πολιτισμὸς ἀνεπτύχθη εἰς τὴν Συρίαν καὶ τὴν Παλαιστίνην!... καταργήσας ὁ ...περινούστατος καὶ τὴν ἐλαχίστην ἔστω πνευματικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἐκδήλωσιν καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἀρχαίων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς!...

Πρὸ ὀλίγων ἐπίσης μηνῶν (ἐντὸς τοῦ 1981) τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Χάρβαρντ δὲν ἐδίστασε νὰ καταχωρίση εἰς τὴν «Ἐγκυκλοπαιδείαν τῶν Ἐθνῶν» ποὺ ἐκδίδει, ὅτι οἱ Μακεδόνες ἀποτελοῦν ξεχωριστὴν φυλὴν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι καὶ ὁμιλοῦν διάφορον —τὴν Μακεδονικὴν— διάλεκτον, προκαλέσαν τὴν ἔντονον ἐξέγερσιν καὶ διαμαρτυρίαν «Τῆς Ἐθνικῆς Ἑνώσεως Βορείων Ἑλλήνων». Μὲ ἄλλας λέξεις τὸ Πανεπιστήμιον αὐτὸ μὲ τὸ βαρύγδουπον ὄνομα υἱοθέτησε καὶ διαδίδει τὰ μυθεύματα καὶ τὰ κατασκευάσματα τῶν Σκοπείων τῶν Νοτιοσλαύων, χωρὶς κανένα δισταγμὸν καὶ ἐντροπήν, ἐνώπιον τῆς Ἱστορικῆς ἀληθείας, ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν καὶ ἀναμφισβητήτως, εἶναι τελείως διάφορος ὅπως ἀποδεικνύεται τόσον ἀπὸ τὰς παναρχαίας Ἑλληνικὰς παραδόσεις ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ παλαιότερα κείμενα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ πρόσφατα ἀρχαιολογικὰ εὑρήματα καὶ ὄχι μόνον εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην, ἀλλὰ καὶ εἰς ὁλόκληρον τὴν Νότιον καὶ Ἀνατολικοκεντρικὴν Ρωσίαν.

Περὶ τῆς Μακεδονίας δὲ καὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Μακεδόνων, στοιχεῖα τὰ ὁποῖα δῆθεν ἀγνοοῦν οἱ ...σοφοὶ τοῦ Χάρβαρντ, ἀναφέρουν πανάρχαιαι Ἑλληνικαὶ παραδόσεις — ὁ Μακεδὼν μάλιστα ὁ γενάρχης τῶν Μακεδόνων φέρεται ὡς υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θυΐας, θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, κατὰ τὰς γενεαλογίας τοῦ Ἡσιόδου — ὅπως καὶ περὶ τῶν Ἡρακλειδῶν, ποὺ ἦσαν Τημενίδαι, ἀπὸ τὸ Ἄργος, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ Καράνου, τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς παραθαλασσίου Μακεδονίας, βλέπε μὲ κάθε λεπτομέρειαν τὴν «Ὠγυγίαν» τοῦ Ἀθ. Σταγειρίτου Τόμον Δ, Κεφάλαιον Η', σελὶς 509 καὶ ἐφεξῆς, πληροφορίαι αἱ ὁποῖαι κυριολεκτικῶς ἐκμηδενίζουν τὰς ἀσυστάτους καὶ ἀστηρίκτους θεωρίας τῶν ...σοφῶν τοῦ Χάρβαρντ, ποὺ ἀποδεικνύουν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν καὶ εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν τὸ ἀσίγαστον καὶ ἀθεράπευτον μίσος τῶν ξένων ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Καὶ δὲν

κατωτέρων στρωματογραφημένων ἐπιχώσεων (ὑποτυπώδη λίθινα ἐργαλεῖα καὶ ὅπλα ἐκ πυριτολίθου, ὑπολείμματα τροφῶν ἐκ θαλασσίων κοχλιῶν καὶ ζώων, ὡς ἔλαφοι, ἀγριόχοιροι, ἄγρια αἰγοειδῆ κ.ἄ.) ἐχρονολογήθησαν, διὰ τῆς μεθόδου τοῦ ραδιενεργοῦ ἄνθρακος 14, μέχρι τῆς 25ης χιλιετίας π.Χ., χωρὶς ἡ ἀνασκαφικὴ τομὴ νὰ ἔχη, ἀκόμη, φθάσει μέχρι τοῦ φυσικοῦ βράχου.

Σημειωτέον, ὅτι τὸ σπήλαιον Φράγχθη ἦτο γνωστὸν διὰ τὸ ἀρχαιολογικὸν ἐνδιαφέρον του ἤδη ἀπὸ τοῦ 1956, ὅταν νεαροὶ Ἕλληνες μαθηταὶ ἀνεκάλυψαν εἰς αὐτὸ ὄστρακα (θραύσματα) Νεολιθικῶν ἀγγείων καὶ ἐργαλεῖα ἐκ λίθου καὶ ὀψιανοῦ, τὰ ὁποῖα καὶ προσεκόμισαν εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον Ἀθηνῶν. Ἀτυχῶς, οἱ τότε ἰθύνοντες τὰ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας οὐδὲν ἐνδιαφέρον ἐπέδειξαν, παρὰ δὲ τὰς ἐπὶ 8ετίαν ἐπανειλημμένας συστάσεις, οὐδεὶς ἀρχαιολόγος ἐπεσκέφθη τὸν χῶρον τοῦ σπηλαίου, μέχρι τοῦ 1963. Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ὅτε ὁ ἐφοπλιστὴς Λιβανὸς ἠγόρασε τὴν ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς Κοιλάδος νησῖδα «Κορωνὶς» καὶ ἤρχισεν ἐργασίας διαμορφώσεως ἐπ' αὐτῆς, μὲ κίνδυνον ἐκχωματώσεων ἀπὸ τὸν πρὸ τοῦ σπηλαίου χῶρον καὶ κατόπιν οὐδεμιᾶς καὶ πάλιν ἀνταποκρίσεως τῶν Ἑλλήνων ἀρχαιολόγων εἰς τὰς ἐκκλήσεις ἰδιωτῶν περὶ τῆς ἐπικειμένης καταστροφῆς, κατέστη ἀναπόφευκτον νὰ εἰδοποιηθῆ ἡ ἐργαζομένη εἰς τὸν χῶρον τῆς ἀρχαίας πόλεως τῶν Ἁλιέων (σημερινὸν Πόρτο-Χέλι) Ἀμερικανικὴ ἀρχαιολογικὴ ἀποστολὴ τῶν Πανεπιστημίων τῆς Πενσυλβανίας καὶ τῆς Ἰνδιάνας, τὰ στελέχη τῆς ὁποίας, καθηγηταὶ Τζαίημσον καὶ Τζάκομπσον ὁδηγηθέντες εἰς τὸ σπήλαιον Φράγχθη, κατενόησαν πάραυτα τὴν σημασίαν τοῦ εὑρήματος, ἀπὸ τοῦ ἑπομένου δὲ ἔτους, ὁ δεύτερος ἐξ αὐτῶν ἡγήθη τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐρεύνης τοῦ χώρου, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ, σήμερον, ἕνα τῶν παγκοσμίως γνωστοτέρων σημείων τῆς Προϊστορίας ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας.

Ἐν προκειμένῳ πρέπει νὰ ἀναφερθῆ ἐπίσης, ὅτι, ἀπὸ 6ετίας, ἡ Ἑλληνικὴ Ἀρχαιολογικὴ Ὑπηρεσία κατ' ἐπανάληψιν εἰδοποιήθη ὑπὸ ἰδιώτου ἐρευνητοῦ περὶ ἐνδείξεων, εἰς τὰς νήσους τοῦ Ἀργολικοῦ Κόλπου, διὰ τὴν ὕπαρξιν ναυσιπλοΐας ἤδη ἀπὸ τῆς Μεσολιθικῆς Ἐποχῆς, ἐφ' ὅσον ἐπιφανειακὰ εὑρήματα (ἐκ μικρολιθικῶν ἐργαλείων ἐκ πυριτολίθου καὶ ὀψιανοῦ λίθου τῆς Μήλου), εὑρεθέντα ἐπὶ τῶν νήσων τούτων, ἦσαν παρόμοια πρὸς ἀνάλογα εὑρήματα τῶν Μεσολιθικῶν στρωμάτων τόσον τοῦ σπηλαίου Φράγχθη, ὅσον καὶ ἐκείνων ποὺ ἐντοπίσθησαν κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Γερμανικῆς Σχολῆς εἰς τὰ σπήλαια τοῦ Κεφαλαρίου Ἄργους, πλησίον τῆς μεταγενεστέρας Λέρνας. Καὶ πάλιν, ὅμως ἐλαχίστη ἀπεδόθη ἀπὸ Ἑλληνικῆς πλευρᾶς σημασία, μὲ ἀποτέλεσμα, κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες νὰ ἀρχίσουν ἐντοπίζοντες καὶ αὐτοὶ μερικὰ ἐκ τῶν σημείων τούτων, γεγονὸς ποὺ ὡδήγησε, τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, εἰς τὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ ἄρθρου ἐκτεθεῖσαν ἐπιστημονικὴν ἀνακοίνωσιν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μπλοῦμιγκτον, ὅτι ἡ ναυσιπλοΐα εἰς τὴν Μεσόγειον εἶχεν ἀρχίσει καὶ πρὸ τοῦ 11.000 ἔτη Π.Χ., διαπίστωσις ἡ ὁποία ἀνοίγει νέους ὁρίζοντας εἰς τὴν ἔρευναν τῆς Προϊστορίας.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν ἐλπίζεται ὅτι, τώρα, πλέον θὰ ἐπιδειχθῆ καὶ ἀπὸ Ἑλληνικῆς πλευρᾶς τὸ δέον ἐνδιαφέρον, ὥστε ἡ πρώτη, εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Μεσογείου — κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα καὶ τοῦ πλανήτου μας — ναυσιπλοΐα, ἀπὸ τῆς Ἀργολίδος εἰς Κυκλάδας (Μῆλον) καὶ τανάπαλιν, νὰ μελετηθῆ καὶ συμπληρωθῆ ὑπὸ Ἑλλήνων ἐπιστημόνων. Τοῦτο δέ, ὄχι μόνον διότι ἐπὶ τῶν ὑπὸ ἰδιωτῶν ἐρευνητῶν ἐντοπισθέντων σημείων ἐπὶ τῶν νήσων τοῦ Ἀργολικοῦ Κόλπου ὑπάρχουν αἱ ἀποδείξεις τῆς ναυσιπλοΐας ἤδη ἀπὸ τῆς ὑστέρας Παλαιολιθικῆς ἐποχῆς καὶ τῆς Μεσολιθικῆς (9-8000 π.Χ.), ἀλλὰ καὶ διότι ἔχουν σημειωθῆ αἱ γραμμαὶ ναυσιπλοΐας εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν κατὰ τὴν «μυστηριώδη» πρωτοελλαδικὴν Ἐποχὴν τῆς Γ' χιλιετίας π.Χ. (Πρωτοελλαδικὴ Β' ἢ «Λέρνα Γ'»), ὅπως καὶ λίαν ἐνδιαφέροντα κατάλοιπα Μυκηναϊκῶν ἐγκαταστάσεων καὶ ἐπιβλητικῶν ὀχυρώσεων τῶν ἀρχῶν τοῦ 13ου αἰῶνος π.Χ., ποὺ ταυτίζονται χρονολογικῶς καὶ μορφολογικῶς πρὸς τὰς προσφάτως ἀνακαλυφθείσας, ὑπὸ Βρεταννικῶν ἀρχαιολογικῶν ἀποστολῶν, εἰς Φυλακωπὴν τῆς Μήλου καὶ Κουκουναριὲς τῆς Πάρου — γεγονὸς μαρτυροῦν περὶ πολεμικῆς ἀναταραχῆς εἰς τὸν Αἰγαιακὸν χῶρον τῆς Μυκηναϊκῆς θαλασσοκρατορίας, κατὰ τὴν Ὑστέραν Χαλκοκρατίαν.» Α.Κ.

Αὐτὴ εἶναι ἡ κατάντια μας καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς, πρὸς δόξαν τῆς ἀθεράπευτης ἀμαθείας καὶ ἀδιαφορίας ποὺ δέρνει, ὅπως ἀπεδείχθη καὶ μὲ τὰ Ὀρφικὰ τοὺς ἁρμοδίους πνευματικοὺς ἡγέτας τοῦ τόπου αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι, ὅπως ἀποδεικνύεται ἐπίσης ἀπὸ τὰ ὅσα διδάσκουν καὶ εἰς τοὺς νέους Ἕλληνας ἐπιστήμονας — ἔχω προσωπικὴν ἀντίληψιν τούτου, ἀπὸ ἔρευναν ἐπὶ πλείστων πτυχιούχων νέων ποὺ ἦλθον νὰ ἐργασθοῦν εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ «ΗΛΙΟΥ — ἔχουν κυριολεκτικῶς μεσάνυχτα διὰ τὰς νεωτέρας διαπιστώσεις ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας καὶ μάλιστα περὶ Ὀρφικῶν καὶ τῶν ἄλλων σχετικῶν στοιχείων ποὺ παραθέτομεν εἰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον διότι, ὅπως ἰσχυρίζονται, μεσάνυχτα ἔχουν καὶ οὐδὲν σχετικὸν τοὺς ἐδίδαξαν περὶ ὅλων αὐτῶν καὶ οἱ ἁρμόδιοι καθηγηταί των οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦν νὰ τοὺς διδάσκουν, ὅτι οἱ Φοίνικες ἦσαν ἀρχαιότεροι τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐφευρέται τῆς γραφῆς!!...

εἶναι ἄσκοπον νὰ ἀναφερθῇ ὅτι ὀλίγον παλαιότερον ἕνας ἄλλος Γερμανὸς καθηγητὴς ὁ Ἄβελ, συγγραφεὺς «Μοναρχιῶν» ἐπολιτογράφησε χωρὶς κανένα δισταγμὸν τὸν Δευκαλίωνα, τὸν Ἡρακλῆν, τὸν Θησέα καὶ ἄλλους ἀρχαίους διασήμους ἥρωας ὡς Γερμανούς! (Ὠγυγία Δ' Τόμος) ἀγνοῶν ὅτι καὶ οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ τῶν Γερμανῶν, εἶναι ἑλληνικῆς προελεύσεως, ὅπως ἀναφέρεται καὶ ἀναλύεται εἰς τὸ Γ' Τόμον τῆς «Ὠγυγίας» ὅπου περιέχονται ἡ καταγωγὴ τῶν θεῶν καὶ τῶν θρησκειῶν ὅλων τῶν ἀρχαίων Λαῶν, τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς.

Ἀλλὰ μήπως καὶ τὸ «περίφημον Γαλλικὸν Λεξικὸν "Λαρούς"» μέχρι πρό τινος, δὲν παρέθετεν, δῆθεν ἑρμηνευτικῶς, δίπλα εἰς τὴν λέξιν «Ἕλλην» τὰ κοσμητικὰ ἐπίθετα «χαρτοπαίκτης» «χαρτοκλέφτης» «παραχαράκτης» ἀπατεών» κ.τ.λ., ἐνῷ ἄπειρα ξένα βιβλία ποὺ κυκλοφοροῦν καὶ σήμερον ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ Κρήτη εἶχεν κατοικηθεῖ ἀπὸ ἄλλες φυλές, ὅτι οἱ Κουτσόβλαχοι καὶ οἱ Σαρακατσαναῖοι τῆς Θεσσαλίας, εἶναι ἐπίσης ἀλλόφυλοι, ὅτι οἱ Μανιάτες εἶναι ἀπόγονοι τῶν Φοινίκων καὶ ἄλλα διάφορα ἀσύστατα καὶ πελώρια Ἱστορικὰ ψεύδη. (βλέπε καὶ «Παγκόσμιον Ἱστορίαν τοῦ Πολιτισμοῦ» τοῦ Ντυρὰν καὶ «Ἱστορίαν τῆς Ἀνθρωπότητος» Τόμον Α, «Προϊστορία καὶ ἀρχὲς τοῦ Πολιτισμοῦ» τῆς Οὐνέσκο ἔκδοσις 1958) Ἀντιθέτως ἡ Μεγάλη Βρεταννικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία εἰς τὴν ἔκδοσίν τῆς τοῦ 1974 ἀναθεωρεῖ τὰς σχετικὰς παλαιοτέρας ἀπόψεις της, περὶ τοῦ ἀρχαιοτέρου Λαοῦ τῆς Μεσογείου, καὶ προβάλλει ὡς ἀρχαιότερον Λαὸν τοὺς Αἰγαίους, δηλαδὴ τοὺς Ἀρχαιοέλληνας καὶ τοὺς Ἕλληνας (εἰς τὸ ἄρθρον Εὐρώπη) ἀδιάφορον, ἐὰν αἱ Προϊστορικαὶ χρονολογίαι ποὺ παραθέτει γενικῶς εἶναι ἐσφαλμέναι, ὅπως ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὰς νεωτέρας ἐρεύνας, ἀνακαλύψεις καὶ διαπιστώσεις, κυρίως δὲ μετὰ τὴν δημοσίευσιν εἰς τὸν ΚΔ' Τόμον μας τῶν Ὀρφικῶν.

Ἀπὸ τὰς ἀπιθάνους ὅμως αὐτὰς θεωρίας καὶ ἀπόψεις τῶν θορυβούντων διεθνῶς ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἦτο φανερὸν ὅτι ἡ προσπάθεια στραγγαλισμοῦ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πραγματικότητος, ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τὴν προέλευσιν τοῦ πολιτισμοῦ, εἶχεν ἀποχαλινωθῆ, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἄλλοι δῆθεν εἰδικοὶ ἀμφισβητοῦσαν τὴν χρησιμότητα τῆς Γεωμετρίας τοῦ Εὐκλείδου, βάσει τῆς ὁποίας ἐν τούτοις εἶχεν προχωρήσει καὶ ἀναπτυχθῆ ὁ τεχνικὸς πολιτισμός των, καὶ εἰσέδυσεν ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸ ἄπειρον, ἐνῷ ἄλλοι δῆθεν ἐπιστήμονες ἐζήτουν εἰς κάποιο διεθνὲς συνέδριον ποῦ εἶχεν συνέλθει τὸ 1979 εἰς τὴν Ἰσπανίαν, νὰ καταργηθοῦν καὶ νὰ ἀντικατασταθοῦν οἱ προερχόμενοι ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν καὶ χρησιμοποιούμενοι εἰς ὅλας τὰς γλώσσας ἐπιστημονικοὶ ὅροι, διότι εἶχον ἑλληνικὴν ὀνομασίαν!. Ταυτοχρόνως δὲ ἐπεδιώχθη καὶ ἐπετυγχάνετο ὁ περιορισμὸς τῶν κλασσικῶν σπουδῶν εἰς τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ κυρίως εἰς τὴν Γερμανίαν, ἐπὶ Χίτλερ καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν κατόπιν, ἀπὸ τὴν ἔντονον προπαγάνδαν, ὅτι αἱ κλασσικαὶ σπουδαὶ δὲν εἶναι ὠφέλιμοι καὶ ἀπαραίτητοι πλέον μετὰ τὴν ταχυτάτην πρόοδον τῆς τεχνικῆς!!... ἡ ὁποία ἐν τούτοις ἀποδεδειγμένως ἀνεπτύχθη, χάρις εἰς τὰς κλασσικὰς σπουδὰς καὶ κυρίως εἰς τὰς διδασκαλίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Μαθηματικῶν.

Ἀδιάσειστος δὲ ἀπόδειξις τῶν ἀνωτέρω εἶναι ὅτι καὶ ὁ μεγάλος μαθηματικὸς τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος αἰῶνος Δαυὶδ Χίλμπερτ (DAVID HILBERT), ἑβραϊκῆς καταγωγῆς, καὶ αὐτὸς καὶ ὁ ὁποῖος ἀπέθανε τὸ 1943, ἐπεχείρησε νὰ καταργήσῃ τὴν Εὐκλείδιον Γεωμετρίαν καὶ τὸ 1900 ἐξέδωσε ἰδικήν του γεωμετρίαν, τὴν ὁποίαν ὅμως ἄλλοι μαθηματικοὶ ἀπέδειξαν ἀστήρικτον, ἀκατανόητον καὶ ἀποτυχοῦσαν, ὅπως ὁ Φρέγκε (FREGE 1868-1926). Ἐξ ἄλλου ὁ Γκέντελ (GENTEL) ἄλλος διάσημος μαθηματικός, ἀπέδειξεν ὅτι «τὸ πρόγραμμα» τοῦ Χίλμπερτ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπεχείρησε νὰ ἀντικατάστασῃ τὴν Γεωμετρίαν τοῦ Εὐκλείδου, ἧταν ἀπραγματοποίητον, ἐνῷ ὁ TAUBNER τῆς Στουτγάρδης ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδῃ ἐσχάτως (1977), βασιζόμενος εἰς τὴν ἀμάθειαν τῶν νεωτέρων μαθηματικῶν εἰς δεκάτην ἔκδοσιν μὲ πλείστας διορθώσεις τὴν ἀποτυχοῦσαν γεωμετρίαν τοῦ Χίλμπερτ. Ἄλλος Αὐστριακός, ἐπίσης, ὁ Ὄθων Νοϊγκεμπάουερ (OTTO NEUGEBAUER), ὁμοίως ἑβραϊκῆς καταγωγῆς, ἔγραψε ἐσχάτως, χωρὶς κανέναν ἐνδοιασμόν, ὅτι «οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἠμπόδισαν τὴν ἀνάπτυξιν τῶν Μαθηματικῶν ἐπὶ 2000 ἔτη καὶ ὅτι τὸ Πυθαγόρειον θεώρημα τὸ ἐγνώριζον οἱ Βαβυλώνιοι ἀπὸ τὸ 1800 π.Χ. καὶ ὅτι οἱ Βαβυλώνιοι εἰς τὰ Μαθηματικὰ των «εἶχον κάποιο εἶδος ἀποδείξεως» — παραμύθια ἀσύστατα — διὰ νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἀποστομωτικὴν ἀπάντησιν ποὺ ἐδέχθη ἀπὸ τὸν πασίγνωστον διεθνῶς Ἕλληνα μαθηματικὸν Εὐάγγελον Σταμάτην (ἄρθρον τοῦ Ε. Σταμάτη εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἡ Ἀρχαιότης» τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Βερολίνου, Τόμος 9ος τεῦχος 2, 1963) τῆς ὁποίας Ἀκαδημίας ὁ Εὐαγ. Σταμάτης, εἶναι τὸ μοναδικὸν ἐν Ἑλλάδι μέλος. Ἐπίσης ὁ Αὐστριακὸς Ἐρνέστος Μὰχ (ERNEST MACH) ἑβραϊκῆς καταγωγῆς καὶ αὐτὸς τὸ 1903 ἐτόλμησε νὰ γράψῃ, ὅτι «τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν πνεῦμα ἐμποδίζει τὴν πρόοδον τῶν Ἐπιστημῶν καὶ πρέπει νὰ παύσωμεν νὰ ἀσχολούμεθα μὲ αὐτό», δεχθεὶς ἔννοεῖται συντριπτικὴν ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν Αὐστριακὸν ἐπίσης Μαθηματικὸν Ἔρβιν Στρέντιγκερ (ERVIN STRENDIGER), ὁ ὁποῖος κατέχει καὶ τὸ βραβεῖον Νόμπελ Φυσικῆς τοῦ 1933, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν Ὀλλανδο-εβραῖον καθηγητὴν Ἔβερτ Μ. Μπρούινς (HEBERT M. BRUINS) ἀπὸ τὸ Ἄμστερνταμ, ὁ ὁποῖος τὸ 1968 εἰς μελέτην του ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ μὴ Εὐκλείδιος Γεωμετρία κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα» δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν ἐπετηρίδα τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων, Τόμος D, 121 σελὶς 32 (1968), διεκήρυξεν ὁ ἀθεόφοβος, διότι ἀποδεικνύεται τέρας ἀμαθείας ὁ ἀτυχής, ἢ τὸ πιθανώτερον εἶναι ἐπιστρατευμένος στραγγαλιστὴς τῆς ἀλήθειας, ὅτι «ὁ Εὐκλείδης δὲν ἦτο καθαρὸς μαθηματικός, ἀλλὰ ἕνας ἄξεστος πειραματικὸς φυσικός!!»..

Ὁμιλοῦν δὲ καὶ γράφουν ἰταμώτατα καὶ χωρὶς ἐντροπὴν ὅλοι αὐτοὶ οἱ Ἑβραῖοι συγγραφεῖς, ὅτι τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πνεῦμα ἠμπόδισε τὴν πρόοδον τοῦ πολιτισμοῦ, ὅταν ἀποδεδειγμένως συμβαίνει τὸ ἀντίθετον, ὅτι δηλαδὴ χάρις εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος ἐδημιουργήθη ὁ Πολιτισμός, καὶ ὅταν ἀποδεδειγμένως ἐπίσης τὰ ἀναπόδεικτα μυθολογήματα τῆς «Βίβλου» τῶν Ἑβραίων περὶ κτίσεως κόσμου, ἐπὶ αἰῶνες μακρούς, εἶχον ἀποπνίξει κάθε ἔρευναν περὶ καταγωγῆς καὶ προελεύσεως τοῦ κόσμου μὲ τοὺς χρονολογικοὺς προσδιορισμοὺς ποὺ παρεῖχεν ἡ «Βίβλος» των, ἡ ὁποία καὶ κατὰ τὸν Ἑβραῖον ἀντικαγκελλάριον τοῦ Καίμπριτζ Δρ. Τζὼν Λαϊτφούτ, ὁ ὁποῖος ἔζησεν περὶ τὸ 1650 μ.Χ, καθορίζει, ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω, ὅτι ὁ κόσμος ἐδημιουργήθη τὴν 9 πρωϊνὴν τῆς 23 Ὀκτωβρίου τοῦ 4004 π.Χ.

Εὐτυχῶς ὅμως τὰ ψεύδη καὶ τὰ μυθεύματα αὐτὰ ἀνετράπησαν ἐγκαίρως, ἀπὸ τὴν ἀλματώδη ἐξέλιξιν τῶν γνώσεων, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ δι' αὐτὸ οἱ Ἑβραῖοι μισοῦν τοὺς Ἕλληνας καὶ ὁ κόσμος ἀπαλλαγεὶς ἀπὸ τὸν στενὸν κλοιὸν τῆς δημιουργίας τῆς Βίβλου, ἔφθασεν εἰς ἀπιστεύτους διαπιστώσεις περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς δημιουργίας, ποὺ ἀπέδειξαν ὡς παιδαριώδεις καὶ γελοίους τοὺς ἀνωτέρω ἰσχυρισμοὺς τῶν Ἑβραίων, ὅτι ὁ κόσμος ἐγεννήθη τὸ 4004 π.Χ.!!...

Συνεπῶς, ἐὰν ὁ Δημόκριτος εἶπεν ὅτι «εἶναι ἄξια γέλωτος ὅλα τὰ ἀνθρώπινα» ὅταν τὰ ἀνθρώπινα μάλιστα ἐμφανίζουν τὸ θέαμα ποὺ μᾶς παρουσιάζουν οἱ ἀνωτέρω δῆθεν ἐπιστήμονες, ἐρευνηταὶ καὶ μελετηταί, τότε ὅλοι αὐτοί, οἱ δῆθεν πνευματικοὶ ἄνθρωποι τουλάχιστον εἶναι ἄξιοι δακρύων, δηλαδὴ «γιὰ κλάματα» διὰ νὰ μὴ εἴπω κάτι χειρότερον, ἀφοῦ χωρὶς κανένα ἐνδοιασμὸν καὶ δισταγμόν, ἐπιδίωξαν νὰ κακοποιήσουν, νὰ διαστρέψουν, νὰ παραποιήσουν καὶ νὰ ἀποπνίξουν ἀληθείας ἀποδεδειγμένας καὶ γενικῶς παραδεδεγμένας ἀπὸ ἄλλους ἀνεπηρέαστους καὶ ἀπηλλαγμένους ἀπὸ φυλετικὰ πάθη καὶ μίση, ἀλλὰ καὶ ἐξόχους καὶ διεθνῶς ἐπιβεβλημένους ἐπιστήμονας.

Καὶ νομίζω ὅτι κατόπιν ὅλων τῶν ἀνωτέρω ποὺ συνδυάζονται καὶ μὲ ὅλας τὰς ἄλλας γνωστὰς παλαιὰς καὶ νεωτέρας δραστηριότητας τῶν Ἑβραίων Σιωνιστῶν, εἰς τὸ διεθνὲς πολιτικόν, πνευματικὸν καὶ ἐπιστημονικὸν πεδίον, δὲν χρειάζονται περισσότεραι ἀποδείξεις διὰ νὰ πιστοποιηθῇ ὑπὸ ποίων κινεῖται ἀνέκαθεν ἡ συστηματικὴ καὶ ἔντονος αὐτὴ ἐχθρικὴ προσπάθεια κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποὺ ἔχομεν ἐπισημάνει. (Βλέπε καὶ ἄρθρον «Γεωμετρία» Τόμος Ζ σελὶς 262, ὑπὸ Εὐαγγέλου Σταμάτη καὶ βιβλία του «Ἡ Ἱστορία τῶν Ἑλληνικῶν Μαθηματικῶν» καὶ «Πυθαγόρας ὁ Σάμιος». Ἔκδοσις 1980 καὶ Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ «Τὸ Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» Προσαρτήματα Α' καὶ Β' (ἔκδοσις 1980) περὶ τῆς καταχθονίου δράσεως τῶν Σιωνιστῶν, διὰ τὴν διάλυσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ Σάρλς Μπέρλιτζ «Μυστήρια ἀπὸ ξεχασμένους Κόσμους» σελίδες 12-15 καὶ 165 καὶ ἐφεξῆς (ἔκδοσις 1976) ὁ ὁποῖος ἀρκετὰ εὐστόχως ἐπίσης παρατηρεῖ καὶ ἐπισημαίνει ποίαν ἀνασταλτικὴν ἐπίδρασιν ἐξήσκησεν ἡ χρονολογήσις τῶν Ἑβραίων, εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἀνθρωπότητος).

Τεράστιον συνεπῶς κῦμα ἐντέχνου προπαγάνδας καὶ μίσους ἔχει ξεσπάσει κατὰ παντὸς Ἑλληνικοῦ, καὶ εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχήν, μὲ τὴν ἐπιδίωξιν νὰ ἀποπνιγῇ ἡ διασῳζομένη ἀκόμη πεποίθησις εἰς ὡρισμένους διανοητὰς καὶ ἐπιστήμονας, περὶ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ τῆς προελεύσεως τοῦ Πολιτισμοῦ. Μὲ ἄλλας λέξεις ἔχει καταντήσει οἱ ξένοι αὐτοὶ δῆθεν μελετηταὶ καὶ ἐρευνηταί, ἀλλὰ διῶκται πράγματι τοῦ Ἑλληνισμοῦ νὰ λησμονήσουν οἱ ἄφρονες, ὅτι καὶ σήμερον ἀκόμη ὁμιλοῦν, γράφουν καὶ συνεννοοῦνται μὲ τὴν γλῶσσαν ποὺ τοὺς ἔδωσαν καὶ τοὺς ἐδίδαξαν μέσω τῶν Λατίνων οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἐφ' ὅσον ὅλαι αἱ Εὐρωπαϊκαὶ γλῶσσαι, ὡς γνωστόν, ἢ προῆλθον ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικήν, ἢ ἔχουν ἐπηρεασθῆ καὶ ἐμπλουτισθῆ ἀπὸ αὐτήν, αἱ δὲ λέξεις τῶν γλωσσῶν αὐτῶν κατὰ τὸ ἕνα τέταρτο τουλάχιστον, εἶναι Ἑλληνικαί. Δηλαδὴ προσπαθοῦν ν' ἀρνηθοῦν, νὰ παραμερίσουν καὶ νὰ ἀποπνίξουν τὴν ὑψίστην προσφορὰν πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, μὲ τὴν βοήθειαν τῆς γλώσσης τοῦ ὁποίου ἐδιδάχθησαν νὰ ὁμιλοῦν ὡς πολιτισμένοι ἄνθρωποι, καὶ ἀπὸ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν κειμένων τῆς ὁποίας, τῶν κειμένων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν, προήχθησαν καὶ ἐξεπολιτίσθησαν!!... Ὅπως ἀποδεικνύεται δηλαδὴ ἐπεδίωξαν νὰ στραγγαλίσουν καὶ νὰ ἀφανίσουν, τὴν φυλήν, τὸ Ἔθνος, ποὺ τοὺς ἀνέσυρε ἀπὸ τὴν βαρβαρότητα καὶ τοὺς ἐδίδαξε τὸν ἀνθρωπισμόν, τὸν ὁποῖον, ὅπως φαίνεται τελευταίως ἀπώλεσαν οὗτοι δυστυχῶς καὶ ὑπὲρ τοῦ ὁποίου κυρίως καὶ ἀμυνόμεθα καὶ εἰς τὰς σελίδας αὐτάς, ἀποκαλύπτοντες τὴν ἐγκληματικὴν καὶ ἀνέντιμον αὐτὴν προσπάθειαν τῶν ξένων δῆθεν ἐπιστημόνων ἐρευνητῶν καὶ διανοητῶν.

Ἡ διείσδυσις Πελασγῶν, Τυρρηνῶν (Ἐτρούσκων) Ἐτεοκρητῶν, εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν.

Ἀλλὰ ἐσχάτως καὶ ἀκριβῶς τὴν 17.2.68 ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν

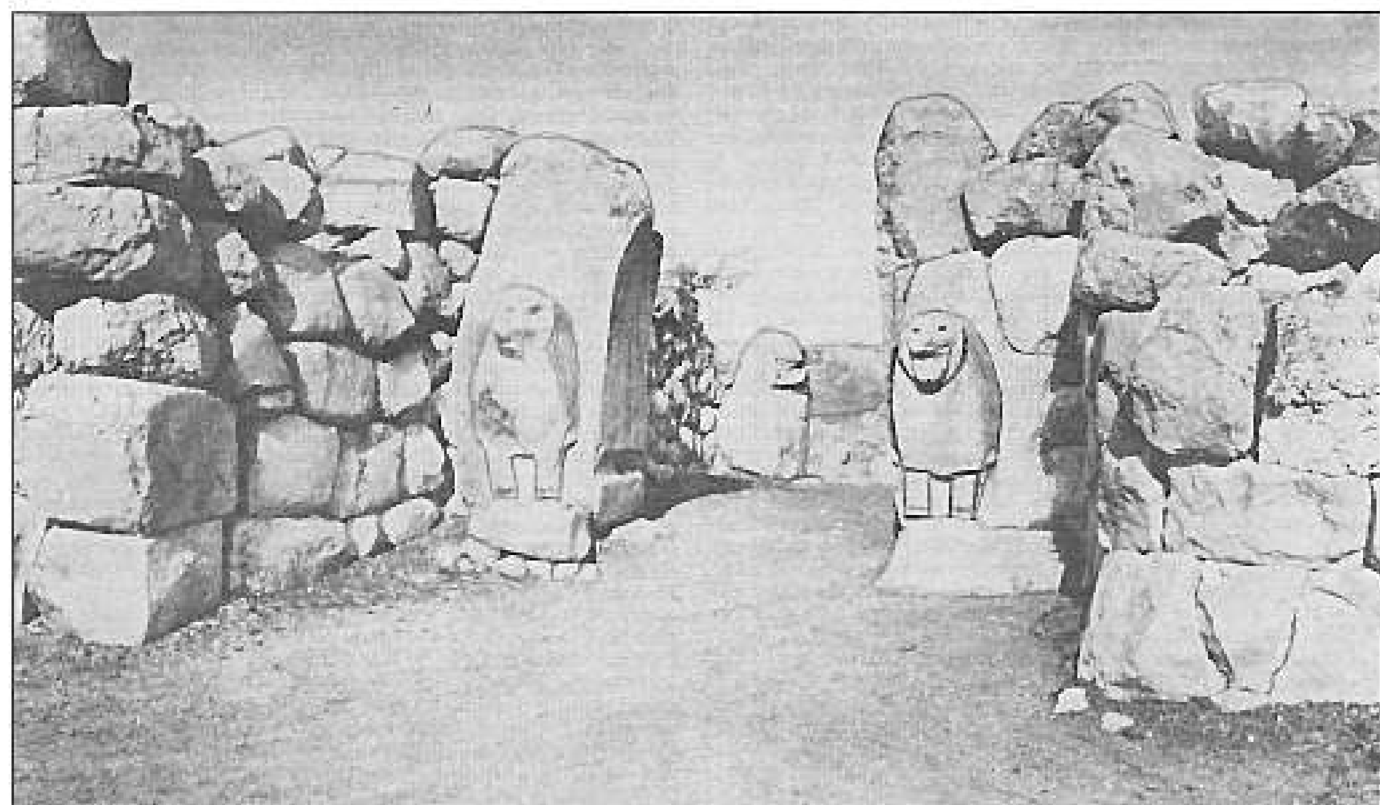

Ἡ Πύλη τῶν Λεόντων, κυρία πύλη τῆς ἀκροπόλεως τῶν Μυκηνῶν. Τὸ πελώριον καὶ ἰσχυρότατον τεῖχος πού περιβάλλει τὴν ἀκρόπολιν εἶναι κτισμένον διὰ μεγάλων ἀκατεργάστων ὀγκολίθων (κυκλώπεια τείχη), τεχνικὴν πού συναντῶμεν ἀργότερον καὶ εἰς τὴν ἀκρόπολιν της Χαττουσας πρωτευούσης τῶν Χετταίων, ὅπως φαίνεται καὶ εἰς τὴν κάτωθι εἰκόνα πού δεικνύει τὴν εἴσοδον τῶν τειχῶν τῆς Χαττούσης.

ἐφημερίδα ΕΣΤΙΑΝ ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἱστορικὸν μυστήριον, αἱ ξανθαὶ ἱέρειαι τοῦ ἀρχαίου Περοῦ» εἰς τὸ ὁποῖον ὁ συγγραφεὺς ALF. BARRINVEN ἐκθέτει πῶς ἀνεκαλύφθησαν κατὰ τὰς γενομένας ἀνασκαφὰς εἰς τὴν περιοχὴν Τσανκάϋ τοῦ Περοῦ μούμιες γυναικῶν μὲ ὡραιότατα κατάξανθα μαλλιὰ καὶ λευκὴν ἐπιδερμίδα, αἱ ὁποῖαι εἶχον διατηρηθῆ ἐπὶ αἰῶνας ἐντὸς ἀμμολάκων καὶ φυσικὰ δὲν ἦσαν ὅμοιαι μὲ τὶς μούμιες τῆς Αἰγύπτου.

Ἐπίσης τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1966 ὁ Ἰταλὸς μελετητὴς ξένων γλωσσῶν Δρ. MARIO GATTONI CELLI, εἰς σχετικὴν ἀνακοίνωσιν του γενομένην εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Ἐτρουσκικῶν Σπουδῶν τῆς Φλωρεντίας, ὑπεστήριξεν ὅτι εἰς τὴν Γουϊνέαν τῆς Ν. Ἀμερικῆς (σχετικὸν ἄρθρον ἐδημοσιεύθη καὶ εἰς τὴν ΕΣΤΙΑΝ 3.11.66) ὑπάρχει ἕνας λαὸς Ἐτρουσκικῆς πιθανῶς καταγωγῆς, ὁ ὁποῖος μετηνάστευσεν ἐκεῖ κατὰ τὸν δέκατον πιθανῶς αἰῶνα π.Χ. (ἐσφαλμένη ἡμερομηνία διότι ἡ μετανάστευσις ἔγινε παλαιότερα). Ὁ Δρ. CELLI διεπίστωσεν κατὰ τὴν σχετικὴν ἀνακοίνωσίν του, καταπληκτικὰς ὁμοιότητας μεταξὺ τῶν θρησκευτικῶν τελετῶν τοῦ Ἐτρουσκικοῦ λαοῦ τῆς Γουϊνέας πού ὀνομάζεται Ἀκαγουάϊο καὶ τῶν σχετικῶν παραστάσεων πού εὑρίσκονται ἐπὶ τῆς σαρκοφάγου Λάρις Πουλένας, πού ὑπάρχει εἰς τὸν Ἐτρουσκικὸν μουσεῖον τῆς Ταρκυνίας. Καὶ ἀναφέρει ἐπίσης ὁ Δρ. CELLI ὅτι καὶ ὁ Γερμανὸς ἐρευνητὴς HONORE ἔχει ἀνακαλύψει ἐπιγραφὰς μὲ τὸ κρητικὸν γραμμικὸν ἀλφάβητον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀμαζονίου (φωτοτυπίας τῶν ὁποίων ἔχει εἰς χεῖρας του) ὅπως ἀπέδειξεν καὶ ἡ Μέρτζ καὶ ὅτι Γαλλὶς ἐξερευνήτρια διεπίστωσε πλήρη ὁμοιότητα θρησκευτικῶν τελετῶν τῶν κατοίκων τῆς Καραϊβικῆς καὶ ἐκείνων τῶν Ἐτρούσκων. Βάσει τῶν ἀνωτέρω ὁ Δρ. CELLI καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι πιθανὸν οἱ Ἐτροῦσκοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἱκανοὶ θαλασσοπόροι, καὶ φυσικὰ δὲν ἦσαν Φοίνικες, οὔτε Αἰγύπτιοι, ὡς γνωστόν, ἀλλὰ πανάρχαιον Ἑλληνικὸν φῦλον, πού εἶχεν μεταναστεύσει εἰς τὴν Ν. Ἀμερικὴν πολὺ παλαιότερα, ἀλλὰ πάντως μετὰ τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ πρὸ τοῦ Κολόμβου καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι ὁ Κολόμβος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος πρῶτος ἀνεκάλυψε τὴν Ἀμερικήν.

Πρὸς τούτοις διὰ τοὺς Ἐτρούσκους δὲν εἶναι ἄσκοπον νομίζω νὰ προστεθῆ σχετικῶς ὅτι ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος, πού δὲν εἶναι οὔτε ἄσημος ἀρχαιολόγος, γράφων πρὸ τριάκοντα καὶ πλέον ἐτῶν, εἰς τὴν Ἐγκυκλοπαιδείαν τοῦ Ἡλίου (ἄρθρον Προϊστορία) καὶ μετὰ ταῦτα εἰς ἄρθρον δημοσιευθὲν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἑστίαν» τὴν 1/7/67, ὑπεστήριξεν ὅτι οἱ Ἐτροῦσκοι δὲν εἶναι μυστηριώδης καὶ ἀγνώστου προελεύσεως φυλή, ὅπως ὑπεστήρι-

Μία ἀδιάσειστος ἀπόδειξις τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς διεισδύσεως εἰς τοὺς χώρους τῆς Ἀνατολῆς καὶ του ὅτι οἱ λαοὶ τῆς περιοχῆς προέρχονται ἀπὸ τὸν χῶρον του Αἰγαίου. Ἡ Δυτικὴ Πύλη ἢ πύλη τῶν Λεόντων τῆς ἀκροπόλεως τοῦ Μπογκάζ κιόϊ (ἀρχαία Χαττοῦσα, πρωτεύουσα τῶν Χετταίων), χρονολογουμένη ἀπὸ τοῦ 13ου π.Χ. αἰῶνος, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλυψαν αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ τὸ 1834. Εἶναι ἐκπληκτικὴ ἡ ὁμοιότης μὲ τὴν περίφημον Πύλην τῶν Λεόντων τῆς ἀκροπόλεως τῶν Μυκηνῶν (1500-1400 π.Χ.) τοῦ παλαιοτέρου δείγματος τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς μνημειακῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Ὅπως ἀναφέρεται εἰς τὰ κείμενα οἱ Μυκηναῖοι, οἱ Ἀχαιοί, εἶχον στενὰς σχέσεις μὲ τοὺς Χετταίους, τῶν ὁποίων τὸν πολιτισμὸν εἶχον ἐπηρεάσει κατὰ πολύ. Ἡ περισσότερον ἀνεπτυγμένη τέχνη τῶν Ἑλλήνων, ἡ μεγαλυτέρα καλλιτεχνικὴ εὐαισθησία καὶ ἡ παραστατικωτέρα ἀπεικόνισις τῶν μορφῶν ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἀντίστοιχα ἔργα τῶν Χετταίων, δεικνύουν τὴν ἀναμφισβήτητον ὑπεροχήν των.

ζαν οἱ διάφοροι ἐπίσημοι, ἢ μᾶλλον προβεβλημένοι ἀρχαιολόγοι, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ ἀργότερον καὶ διὰ τοὺς Σουμερίους, ἀλλὰ παναρχαία Ἑλληνικὴ φυλή, ἡ ὁποία μετώκησεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, εἰς προϊστορικὴν περίοδον, κατὰ τὸν Διονύσιον Ἁλικαρνασσέα καὶ κατὰ πλείστας ἄλλας σχετικὰς μαρτυρίας τοῦ Διοδώρου Σικελιώτου, τοῦ Στράβωνος καὶ ἄλλων ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ Θουκυδίδου. Οἱ ξένοι ἀρχαιολόγοι, ὅμως, κατ' οὐδένα τρόπον παρεδέχοντο ὡς ἀκριβῆ τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ Λατίνων συγγραφέων ποὺ ἀναφέρει ὁ Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς, εἰς τὸ βιβλίον του «Ρωμαϊκὴ Ἀρχαιολογία» βιβλίου Α', ὅπως καὶ παλαιότερον δὲν ἤθελον νὰ παραδεχθοῦν ὅτι καὶ τὰ κείμενα τοῦ Ὁμήρου ἦσαν ἀπήχησις παναρχαίων Ἑλληνικῶν παραδόσεων καὶ γεγονότων, ποὺ συνέβησαν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον. Ἄλλως τε, καὶ σήμερον ἀκόμη ὑπάρχουν, δυστυχῶς, ξένοι ἐπιστήμονες, ποὺ ὑποστηρίζουν, ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν εἶναι αὐτόχθονες εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ὅτι εἶναι Ἄριοι, Ἰνδοευρωπαῖοι κ.λπ., ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω καὶ ὅτι τὰ γράμματα τὰ ἔχουν παραλάβει ἀπὸ τοὺς Φοίνικας, ὡς καὶ ἄλλας παρομοίας ἀνθελληνικὰς θεωρίας, ποὺ ἐπιδιώκουν νὰ μειώσουν τὴν ἀξίαν καὶ τὴν συμβολὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ παράγοντος εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Πολιτισμοῦ. Τὸ θλιβερώτερον δὲ εἶναι, ὅτι καὶ ἀρκετοὶ Ἕλληνες ἐξακολουθοῦν νὰ παπαγαλίζουν καὶ νὰ γράφουν τὰς ἀνθελληνικὰς αὐτὰς θεωρίας, ἀκόμη καὶ εἰς τὰς κυκλοφορούσας ἑλληνιστὶ ξένας Ἱστορίας καὶ Ἐγκυκλοπαιδείας.

Ἂς ἐπανέλθωμεν, ὅμως, εἰς τοὺς Ἐτρούσκους. Ὅπως ἀνεγράφη ἐσχάτως, ὁ Σουηδὸς καθηγητὴς κ. Φούρουμακ, ὁ ὁποῖος διηύθυνε τὰς Σουηδικὰς ἀνασκαφὰς τῆς Ἐτρουρίας ἀπὸ τοῦ 1962-1965, καὶ συγκεκριμένως τῆς περιοχῆς Σὰν Τζιοβενάλε, ὅπου εὑρίσκεται ἡ πρώτη ἀνακαλυφθεῖσα Ἐτρουσκικὴ πόλις, προητοίμαζε ειδικὴν μελέτην ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, ἡ ὁποία καὶ θὰ ἔχῃ ἐκδοθῆ καὶ διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ Ἐτροῦσκοι εἶχον φθάσει εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐξ Ἀνατολῶν καὶ δὲν κατῆλθον μὲ... ἀλεξίπτωτα ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὅπως ὑπεστήριζον περίπου παλαιότερον οἱ ἀρχαιολόγοι, ἰσχυριζόμενοι ὅτι καὶ οἱ Ἐτροῦσκοι ἦσαν μία ἀγνώστου προελεύσεως φυλὴ ὅπως καὶ οἱ Σουμέριοι. Δηλαδή, ὁ Φούρουμακ θ' ἀναγκασθῆ νὰ ἐπιβεβαιώση αὐτὰ ποὺ γράφει ὁ Διονύσιος Ἁλικαρνασσεὺς λεπτομερέστατα, εἰς τὸν Α' τόμον τῶν ἱστοριῶν του, ὅτι οἱ Ἐτροῦσκοι εἶναι παναρχαία Ἑλληνικὴ φυλὴ ἡ ὁποία ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὸν χῶρον τοῦ Αἰγαίου καὶ ἑνωθεῖσα μὲ Λυκίους καὶ ἄλλους Πελασγοὺς ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν καὶ διὰ τῆς Ἠπείρου, ὅπου ἵδρυσαν ὁμοῦ μετὰ τῶν Πελασγῶν τὸ Μαντεῖον τῆς Δωδώνης, διεπεραιώθησαν εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἀκτὰς τῆς Ἰταλίας, περὶ τὴν σημερινὴν Ἀγκῶνα, ὅπου καὶ ἐγκατεστάθησαν, χαρακτηρισθέντες ἀργότερον (ὅταν ἐπροχώρησαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν) ὡς aborigines ἢ αὐτόχθονες, ἐνῶ προηγουμένως ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐλέγοντο Οἰνωτρες, Πευκέσται Λέλεγες κ.λπ. Ἀκολούθως, ὁμὰς ἐξ αὐτῶν ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Τυρρηνικοῦ πελάγους καὶ μετὰ ταῦτα, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς Τυρρηνοὶ ἢ Τυρσηνοὶ καί, ἀφοῦ ἐποίκισαν καὶ τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Ἀκαρνανίαν, ὡς Αἰολεῖς, ἢ ὁμοῦ μὲ ἄλλας φυλὰς διὰ τῶν νήσων τοῦ Βορείου Αἰγαίου Πελάγους ἔφθασαν καὶ εἰσεχώρησαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπως ἀναφέρουν πανάρχαιαι Ἑλληνικαὶ πηγαί. Οὐδόλως δὲ ἀποκλείεται ὁμάδες αὐτῶν, μετὰ ἑτέρων ὁμάδων Ἐτεοκρητῶν, νὰ ἀποτέλεσαν συνενωθεῖσαι ἀργότερον καὶ μὲ ἄλλας ὁμάδας ποὺ εἰσέδυσαν μετὰ ταῦτα καὶ κατὰ τὴν πρώϊμον Μυκηναϊκὴν ἀκόμη ἐποχὴν εἰς τὴν Ἀσίαν, ἀπὸ τὸν χῶρον τοῦ Αἰγαίου, τὸν πυρῆνα τῶν μετέπειτα Χετταίων καὶ Μιττάνι, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον δὲν ἦσαν Σημῖται, ἀλλὰ ἀντιθέτως πολλαὶ ἀποδείξεις ὑπάρχουν καὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ πανομοιότυπον τῆς εἰσόδου τῶν προπυλαίων τῆς πρωτευούσης τῶν Χετταίων Χατούσας, μὲ τοὺς δύο λέοντας, ποὺ ὑπάρχουν καὶ εἰς τὸ προπύλαιον τῶν Μυκηνῶν, (βλέπε καὶ σχετικὴν φωτογραφίαν εἰς τόμον Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς κεφαλ. Χετταῖοι καὶ ἐδῶ), ὅτι οἱ Λαοὶ αὐτοὶ ὅπως καὶ οἱ Ἐλαμῖτες καὶ οἱ Σουμέριοι προήρχοντο ἀπὸ τὸν χῶρον τοῦ Αἰγαίου. (βλέπε καὶ «Εἰσαγωγὴν» καὶ ἄρθρα «Σουμέριοι», «Χετταῖοι», «Μιττάνι» ... εἰς τόμον «Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς» καὶ κατωτέρω εἰς τὸ παρὸν κεφάλαιον τῆς «Προϊστορίας»). Ἀργότερον, μερικαὶ ὁμάδες ἐκ τῶν ἀποίκων αὐτῶν ἐπανέκαμψαν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐπανήρχοντο εἰς τὴν Ἠπειρωτικὴν Ἑλλάδα ἀργότερον, κυρίως, ὡς προσκυνηταί, εἰς τὸ Μαντεῖον τῆς Δωδώνης, καὶ οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τῶν Ρωμαίων ἐλέγοντο Τοῦσκοι ἢ Ἐτροῦσκοι. Καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὅταν ἀναγνωσθῆ ἡ Ἑλλαδικὴ γραμμικὴ Α, καὶ ἡ Ἐτρουσκική, τότε θὰ ἀποκαλυφθῆ καὶ τὸ μυστήριον τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς γραφῆς τῶν Ἐτρούσκων.

Προσθέτω, ὅτι, μεταβὰς πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐτρουρίαν (Τοσκάνην), ἐπρομηθεύθην ἕνα ἄθικτον Ἐτρουσκικὸν ἀγγεῖον, αἱ παραστάσεις τοῦ ὁποίου ἐλάχιστα διαφέρουν ἀπὸ παρόμοια Ἑλληνικὰ ἀγγεῖα τῆς ἰδίας ἐποχῆς, ὡς διεπίστωσε τοῦτο καὶ ὁ σοφὸς ἐρευνητὴς καὶ φίλος μου Αἰμίλιος Κοῦντσε, τέως διευθυντὴς τοῦ Γερμανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου Ἀθηνῶν.

Ἐπίσης ἡ Μέρτζ εἰς ἄλλο βιβλίον της μὲ τὸν τίτλον «Ἀτλαντίς» (Ἔκδοσις 1976) ἀποδεικνύει «ὅτι ἡ καταβυθισθεῖσα Ἀτλαντὶς τοῦ Πλάτωνος εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν θάλασσαν εἰς τὰς νήσους Μπαχάμας, βάσει τῶν στοιχείων ποὺ παραθέτει ἀπὸ τὰς γενομένας ἐσχάτως εἰς τὰς 2 Σεπτεμβρίου 1968, ὑποθαλασσίας ἀνακαλύψεις καὶ διαπιστώσεις τοῦ Δρ Μάνσον Βαλεστάϊν, ἐπιτίμου ἐφόρου τοῦ Μουσείου Φυσικῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Μαϊάμι. (Περὶ ὅλων αὐτῶν βλέπε κατωτέρω, ὅπου παρατίθενται ἐν ἐκτάσει τόσον αἱ θεωρίαι τῆς Ἐνρ. Μέρτζ, ὅσον καὶ τὰ στοιχεῖα (εὑρήματα) ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζει τὰς θεωρίας της).

Συνεπῶς κατὰ τὰς θεωρίας ἀλλὰ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτάς, πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ Πολέμου καὶ μετὰ οἱ Ἕλληνες εἶχον ἀνακαλύψει τὴν Ἀμερικὴν καὶ εἶχον ἐγκαταστήσει συνοικισμούς, ἀποικίας εἰς τὸν Καναδᾶν, τὴν Φλώριδα καὶ εἰς τὰς κάτω πεδιάδας τοῦ Μισσισιπῆ, ἀκολούθως δέ, ἐπροχώρησαν εἰς Ν. Ἀμερικήν, Βενεζουέλαν, Βραζιλίαν, Βολιβίαν, Ἀμαζώνιον καὶ ἐκεῖθεν ἐπροχώρησαν κατὰ τοὺς μετέπειτα αἰῶνας μέχρι τῶν ἀκτῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ (Περοῦ κλπ.) καὶ μετὰ ταῦτα πρὸς τὰ νησιὰ τοῦ Ν. Εἰρηνικοῦ ὅπου, κατὰ τὰ πανάρχαια εὑρήματα, ἔργων τέχνης (Νῆσος τοῦ Πάσχα) καὶ τὰς παραδόσεις τῶν κατοίκων τῶν νήσων αὐτῶν, προϋπῆρξαν λευκοὶ ἄνθρωποι εἰς τὰς περιοχὰς αὐτὰς καὶ τοὺς ὁποίους οἱ Πολυνήσιοι θεωροῦν ὡς προγόνους των. (βλέπε καὶ Σάρλ Μπέρλιτζ «Μυστήρια ἀπὸ Ξεχασμένους Κόσμους» σελὶς 175 καὶ ἑφεξῆς).

Οἱ Ἀρχαιοέλληνες φθάνουν καὶ διαπλέουν καὶ τὸν Εἰρηνικόν.

Καὶ εἶναι γνωστὸν ἀπὸ ὅλας τὰς παναρχαίας παραδόσεις, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ νεώτερα εὑρήματα, τόσον εἰς τὸν χῶρον τοῦ Αἰγαίου, ὅσον καὶ εἰς τὰς ἀνωτέρω περιοχὰς τῆς Ἀμερικῆς, ὅτι οὐδεμία ἄλλη φυλή, κανένας Λαὸς πρὸ τῶν Ἀρχαιοελλήνων, Πελασγῶν, τῶν Κυκλαδιτῶν, τῶν Κρητῶν καὶ τῶν Ἀχαιῶν (Μυκηναίων) εἶχεν, ἀναπτύξει τὴν ναυτικὴν τέχνην καὶ ἐπεδίδετο εἰς συνεχεῖς καὶ μακρυνὰς ἐρεύνας εἰς τὴν ἀπέραντον θάλασσαν καὶ εἰς τοὺς Ὠκεανούς.

Ἐπιπροσθέτως γνωρίζομεν ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω, ὅτι ἐκτὸς τῆς κινήσεως τῶν Ὑπερβορείων πρὸς ἀνατολάς, εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ὑπάρχει σήμερον ἀκόμη (1981) λευκὴ φυλή, ἀπομεμονωμένη καὶ ζῶσα εἰς πρωτόγονον κατάστασιν (Ἀϊνοῦ) ὁ Κολαΐτης δέ, ἀναφέρει ὅτι καὶ εἰς τὰς Φιλιππίνας ὑπάρχει λευκὴ φυλή, ὅπως ἐπίσης παρομοία φυλὴ ὑπάρχει καὶ εἰς μίαν νησίδα τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, ἐνῷ ὁ Σάρλ Μπέρλιτζ εἰς τὸ ἀξιόλογον βιβλίον του «Μυστήρια ἀπὸ ξεχασμένους κόσμους» ἀναφέρει ὅτι εἰς τὰς Καναρίους νήσους σώζονται λέξεις Ἑλληνικαὶ καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς Ἀτλαντίδος, ὅτι ὁ αὐλὸς τοῦ Πανός, εἶναι γνωστὸς καὶ εἰς τὸ Περού, ὅτι πολλὰ κτίσματα τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Κεντρικῆς καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς, (Μάγυας, Ἀζτέκων, Ἴνκας) ποὺ ἀνευρίσκονται σήμερον ἔχουν τεχνοτροπίαν προελεύσεως Αἰγαιατικῆς, ὅτι πολλαὶ λέξεις τῶν Μάγυας μοιάζουν μὲ Ἑλληνικάς, ὅπως καὶ λέξεις τῆς γλώσσης τῶν Μάορι τῆς Νέας Ζηλανδίας καὶ τῆς Κετσούα τῶν νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ τὸ σπουδαιότερον εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς Χαβάης ὑπάρχουν αὐτούσιαι Ἑλληνικαὶ λέξεις ὅπως ἀετός, Λαός, Νοῦς κ.τ.λ. (σελὶς 282), ποὺ ἀποδεικνύουν παναρχαίαν διείσδυσιν Ἑλλήνων καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἐκεῖθεν πρὸς τὸν Εἰρηνικόν, ἀφοῦ πολλοὶ κάτοικοι τῶν νήσων τῆς Πολυνησίας τοῦ Νοτίου Εἰρηνικοῦ, ἐπαναλαμβάνομεν, ἐνθυμοῦνται ὅτι οἱ πρόγονοί των ἦσαν λευκοί. (Περὶ τῶν «Ἀϊνοῦ» βλέπε καὶ 12 ἐπετηρίδα (1890) τοῦ Σιθσμονίου ἱδρύματος τοῦ Γραφείου Ἀμερικανικῆς Ἐθνολογίας, ὅπου καὶ πλουσία εἰκονογράφησις διὰ τὴν λευκὴν αὐτὴν φυλὴν τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, ἀπὸ ὅπου καὶ προέρχεται καὶ ἡ ἰδική μας εἰκονογράφησις εἰς αὐτὰς τὰς σελίδας.

Ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα ἐπίσης στοιχεῖα περὶ διαβάσεως καὶ ἐγκαταστάσεως Ἑλληνικῶν φυλῶν καὶ εἰς τὴν Δύσιν καὶ τὴν Γαλλίαν, εἶναι ἀσφαλῶς ἡ πινακὶδα τῆς Γκοζὲλ τῆς Γαλλίας, τὴν ὁποίαν οἱ ἀρχαιολόγοι ὑπολογίζουν «ὅτι εἶναι τῆς Μαγδαλινιαίας ἐποχῆς». Ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ ἔχει καθαρὰ γράμματα ἀγνώστου παναρχαίας γραφῆς καὶ τὴν ὁποίαν ἄλλοι μελετηταὶ χαρακτηρίζουν ὡς προϊὸν ἀπάτης, διότι ὅπως πολὺ ὀρθῶς λέγει ὁ Μπέρλιτζ (σελὶς 259 τοῦ βιβλίου του) ἐὰν τὴν παρεδέχοντο ὡς αὐθεντικήν, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναθεωρήσουν ὅλες τὶς παραδεδεγμένες, τῆς καθιερωμένες ἀπόψεις των περὶ Προϊστορίας καὶ τὰς ὁποίας ἐν τούτοις ἀνατρέπει καὶ κονιορτοποιεῖ πλέον ἡ δημοσίευσις καὶ ἡ ἑρμηνεία τῶν Ὀρφικῶν καὶ ἡ νέα διατύπωσις τῆς Προϊστορίας εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας μας, ποὺ πιστοποιεῖ τὴν γνησιότητα καὶ τῆς πινακίδος αὐτῆς, διότι ἁπλούστατα εἶναι πινακὶς προφανῶς τῆς περιόδου εἰσβολῆς τοῦ Ἡρακλῆ εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ εἰς τὴν Χώραν τῶν Βάσκων, ὅπως ἀναφέρει ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ παράδοσις, διὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ἡρακλῆ εἰς τὴν Δύσιν, (βλέπε κατωτέρω περὶ Ἡρακλῆ κ.τ.λ) διότι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα καὶ οἱ Βάσκοι εἶναι φυλὴ προελθοῦσα ἀπὸ τὴν ἐπιμειξίαν ὁμάδος τῶν συνοδῶν τοῦ Ἡρακλέους ποὺ παρέμειναν εἰς τὴν περιοχήν, ἐνισχυθεῖσαν ἀπὸ παναρχαίους Κρῆτας ποὺ ἦλθον ἀργότερον εἰς τὸν χῶρον αὐτὸν ἢ πιθανώτατα οἱ ὁποῖοι ναυαγήσαντες ἐγκατεστάθησαν εἰς τὰς περιοχὰς αὐτάς.

Καὶ ἀπομένει φυσικὰ ἡ ἀπορία, πῶς οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες θαλασσοπόροι διέπλευσαν τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ τὸν Εἰρηνικὸν πρὸ τοῦ 1.600 καὶ 1.200 π.Χ. ἢ καὶ παλαιότερον καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἔφθασαν ὁμάδες παναρχαίων Αἰγαίων, Ἀρχαιοελλήνων ἀσφαλῶς, εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς μακρυνὰς χώρας τῆς Δύσεως, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ βορρᾶ, ὅπου ἐμφανίζονται ἴχνη ἢ καὶ ἀποδείξεις τῆς διελεύσεώς των. Ἀλλὰ καὶ τὸ φαινόμενον αὐτό, τῆς διαπλεύσεως τῶν Ὠκεανῶν ἀπὸ ὀλίγους θαλασσοπόρους μὲ

Νέες τῆς φυλῆς Οὐράπ τῶν Αἰνοῦ Χαρακτηριστικό εἶναι τό ἔντονο βάψιμο τῶν χειλέων καί τῶν δύο φύλων τό ὁποῖον προφανῶς ἐχρησιμοποιῆτο πρός καλλωπισμόν.

᾿Αριστερά καί εἰς τό κέντρον ἄνδρες τῆς φυλῆς ᾿Αμπασίρη καί δεξιά ἄτομον της φυλης Ἰσκόρυ τῶν ᾿Αἰνοῦ.

Τρία ἄτομα τῆς φυλῆς Οὔραπ τῶν Ἀϊνοῦ.

Ἄτομον τῆς φυλῆς Τσουισικάρι τῶν Ἀϊνοῦ. Ἡ περιβολή του ἀποδεικνύει ὅτι πρόκειται περὶ πολιτικοῦ ἢ ἱερατικοῦ ἀξιωματούχου. Δυστυχῶς αἱ πληροφορίαι περὶ τῶν Ἀϊνοῦ εἶναι ἀνεπαρκέστατοι καὶ συνεπῶς δὲν ὑπάρχουν στοιχεῖα διὰ τὴν ζωήν, καὶ τὴν δρᾶσιν τῶν λευκῶν αὐτῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶχον φθάσει καὶ ἐγκατασταθεῖ εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν.

μικρὰ πλοιάρια ἢ καὶ σχεδίας ἀνεξαρτήτως ὅλων τῶν ἄλλων νεωτέρων περιπτώσεων ποὺ γνωρίζομεν - καὶ πλεῖστας τῶν ὁποίων ἀναφέρει ὁ Κολαΐτης εἰς τὸ τευχίδιον διάλεξίν του - ἐξηγεῖται πληρέστατα ἀπὸ τὸ πρόσφατον παράδειγμα τοῦ Ἕλληνος Σάββα Γεωργίου, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν Ν. Ὑόρκην ἔφθασεν εἰς τὸν Πειραιᾶ, διαπλεύσας τὸν Ἀτλαντικὸν μὲ σκάφος μήκους 8 μέτρων καὶ χωρὶς μηχανὴν καὶ ἀπὸ τὸν πρὸ τινων ἐτῶν. — τὸ 1947 — ἀπίστευτον ἐπίσης διάπλουν τοῦ Εἰρηνικοῦ ἀπὸ τὸ Κὸν-Τίκι, δηλαδὴ ἀπὸ μίαν σχεδίαν ποὺ εἶχε στηριχθῆ εἰς τοὺς κορμοὺς ἐννέα δένδρων καὶ εἶχε μόνον ἕξη ἐπιβάτες καὶ ἕνα πανί! διὰ νὰ πιστοποιηθῆ τὸ πασίγνωστον ὅτι αἱ Πολυνήσιοι τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἀπόγονοι προφανῶς καὶ μαθηταὶ προϊστορικῶν, παναρχαίων Ἑλλήνων, ὅπως ἀποδεικνύουν αἱ ἀνωτέρω διαπιστώσεις, ἐπετύγχανον καὶ ἐπιτυγχάνουν καὶ σήμερον (1981) μὲ μικρὰ πλοιάρια, σχεδίας, νὰ διαπλέουν τεραστίας ἀποστάσεις ἐπιτυχῶς.

Πάντως τὰ παλαιότερα καὶ τὰ πρόσφατα κατορθώματα τῶν θαλασσοπόρων αὐτῶν ἀποδεικνύουν ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ διαπλεύσουν τοὺς ὠκεανοὺς καὶ οἱ παναρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἐν τούτοις κατὰ τὴν γνώμη τοῦ πλοιάρχου Κολαΐτη, ἀναμφιβόλως διέθετον ὄργανα πλεύσεως περισσότερα καὶ καλύτερα, ἀπ᾽ ὅσον καὶ ὅσα νομίζομεν ὅτι διέθετον καὶ εἶχον ἀσφαλῶς ἀστρονομικὰς καὶ γεωγραφικὰς γνώσεις σημαντικάς, ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ «Ἀργοναυτικὰ» τῶν Ὀρφικῶν καὶ οἱ «Ὕμνοι τοῦ Ὀρφέως» ποὺ ἡρμήνευσεν ὁ Κ. Χασάπης, τὰ Ἀργοναυτικὰ τοῦ Ἀπολλωνίου Ροδίου, καὶ αἱ γνώσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων Γεωγράφων, ἀλλὰ καὶ ἡ Ὀδύσσεια τοῦ Ὁμήρου καὶ τὰ κείμενα πολλῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ὅπως ἐπισημαίνουν τοῦτο καὶ ἡ Μέρτζ εἰς τὴν σχετικήν μελέτην της ἀλλὰ καὶ ὁ Μπέρλιτζ εἰς τὸ ἀναφερθὲν βιβλίον του. Συνεπῶς, οὐδὲν μυστήριον καὶ οὐδεμία ἔκπληξις καὶ διὰ τὶς κατάξανθες μούμιες τῆς περιοχῆς Τσακνάϋ τοῦ Περοῦ, ἡ καταγωγὴ τῶν ὁποίων, κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ἐξηγεῖται πλήρως, ἀπὸ τὰ περὶ μεταβάσεως ἀρχαίων Ἑλλήνων εἰς τὰς περιοχὰς αὐτάς, ἀφοῦ καὶ οἱ Βίκινγκς καὶ οἱ ἄλλοι νεώτεροι ναυτικοὶ λαοὶ τοῦ Βορρᾶ, ἐνεφανίσθησαν πολὺ ἀργότερον ὡς θαλασσοπόροι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι καὶ αὐτοί, ὑπῆρξαν μαθηταὶ τῶν παναρχαίων Κρητῶν, ποὺ εἶχον φθάσει καὶ εἰς τὰς χώρας αὐτὰς τοῦ βορρᾶ, ἀναζητοῦντες κασσίτερον καὶ ἤλεκτρον παλαιότερον. (βλέπε καὶ ἄρθρον «Βίκινγκς» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας μας).

Ἐν πάσει περιπτώσει, ἤδη γνωρίζομεν ὅτι οἱ παναρχαῖοι Ἕλληνες, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερον γνώρισμα τῆς φυλῆς μας, δηλαδὴ τὴν τάσιν πρὸς ἀποδημίαν (ὁ Ἀριστοφάνης ἀποκαλεῖ εἰς τὰς Ὄρνιθας, πελαργοὺς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι ὡς γνωστὸν, μετεκινοῦντο συνεχῶς) καὶ ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον των νὰ γνωρίσουν νέους τόπους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸν των δαιμόνιον, μετηνάστευον ὁμαδικῶς πρὸς τὴν Ἀνατολήν, τὸν Βορρᾶν, τὴν Δύσιν καὶ τὸν Νότον. Ἡ διασπορὰ δὲ αὐτή, δὲν ἀνεκόπη οὔτε ἀπὸ ἄξενα καὶ ἄγρια ἐδάφη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ διέλθουν καὶ νὰ προχωρήσουν, ἢ νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὰς ἀγνώστους χώρας ποὺ εὑρίσκοντο ἐνώπιόν των, κατὰ τὰς διεισδύσεις των κυρίως εἰς τὸν βορρᾶν, καὶ τὴν Δύσιν, οὔτε ἀπὸ θυέλλας καὶ τρικυμίας θαλασσῶν καὶ ὠκεανῶν, ὅπως ἀναφέρουν αἱ παναρχαῖαι ἑλληνικαὶ παραδόσεις, τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, ὅπως καὶ αἱ ἀνακαλύψεις καὶ διαπιστώσεις τῶν συγχρόνων ἐρευνητῶν καὶ ἐπιστημόνων, ποὺ ἐπιβεβαιώνονται ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν. Ὅπως δὲ ὅλοι γνωρίζομεν αἱ μεταναστεύσεις αὗται τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων δὲν ἀνεκόπησαν οὔτε καὶ κατὰ τὴν Ἱστορικὴν περίοδον. Καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι, ὅσον προχωροῦν αἱ σχετικαὶ ἔρευναι, θὰ ἀνακαλύπτωνται καὶ περισσότερα στοιχεῖα σχετικῶς, ἐνῶ, ἡ σκαπάνη τῶν ἀρχαιολόγων, ἔστω καὶ βραδυποροῦσα, θέλουσα καὶ μή, θὰ προσκομίζη καὶ αὐτὴ «τὰ θετικὰ στοιχεῖα» ποὺ ἀπαιτοῦν οἱ ἀρχαιολόγοι διὰ νὰ παραδε-

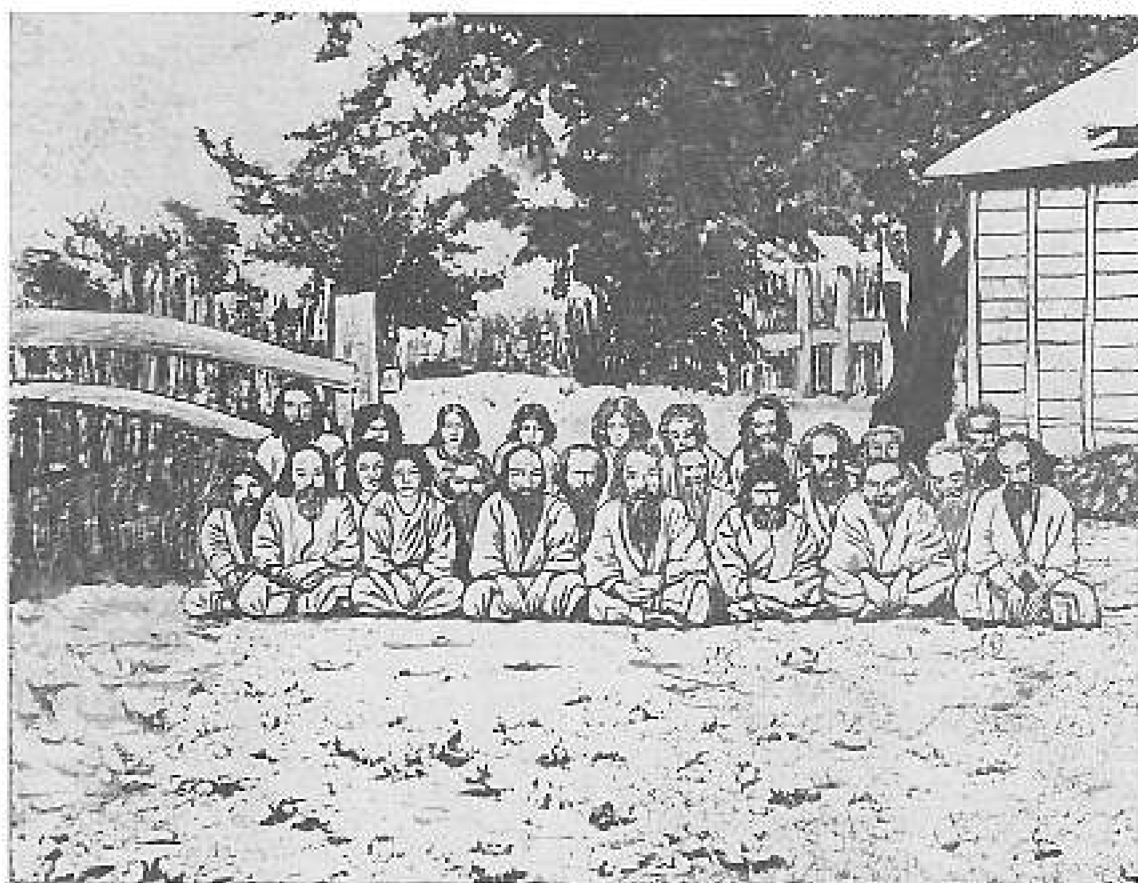

'Αριστερά δύο νέα κορίτσια άπό τήν φυλή Τοκόρο καί δεξιά δύο ώριμες γυναίκες άπό τή φυλή 'Αμπασίρη τών 'Αΐνου.

χθοῦν τήν μεγίστην ἀλήθειαν, ἤ μᾶλλον τό ἀναμφισβήτητον γεγονός, ὅτι οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες, ὄχι μόνον εἶχον ἐπεκταθῆ εἰς ὅλην τήν ὑφήλιαν πρό ἀμνημονεύτων χρόνων καί εἰς ὅλας τάς γνωστάς καί ἀγνώστους χώρας τῆς ἐποχῆς των, ὅπως ἄλλως τε τοῦτο συμβαίνει καί σήμερον, ἀλλά καί ἐγνώριζον ἀσφαλῶς περισσότερα πράγματα διά τόν κόσμον αὐτόν, ἀπό τά ὅσα νομίζομεν ἡμεῖς οἱ σύγχρονοι (1981) ὅτι ἐγνώριζον, ἐνῶ οἱ Ἕλληνες τῆς ἱστορικῆς περιόδου μέ μίαν ἄνευ προηγουμένου ἀνάτασιν τοῦ πνεύματός των, ἐδίδαξαν ὁλόκληρον τήν ἀνθρωπότητα πῶς πρέπει νά σκέπτεται καί νά ζῆ.

Καί αἱ ἀρχαιολογικαί ἔρευναι εἰς τήν Μεσοποταμίαν ἀποκαλύπτουν τούς διώκτας καί τούς ἐχθρούς τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἀλλά μεταξύ τῶν ἄλλων ἀποδείξεων πού προσεκόμιζον οἱ ὑποστηρίζοντες, ὅτι οἱ πολιτισμοί τῶν ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς (Μεσοποταμίας) ἦσαν ἀρχαιότεροι τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἦτο καί ἡ διαπίστωσις, πού προέκυπτεν ἀπό τάς ἀνασκαφάς διαφόρων ἀρχαιολόγων, πού εἶχον ἐνεργηθῆ εἰς τήν Μεσοποταμίαν. Ὁ Σέρ Λέοναρντ Γούλεϋ (1880-1960) θεωρούμενος ὡς ἕνας ἀπό τούς σημαντικωτέρους ἐρευνητάς τῶν πολιτισμῶν τῆς Μεσοποταμίας, εἰς τό βιβλίον του «Ἀνασκαφαί εἰς τήν Οὔρ, καταγραφή 12 ἐτῶν ἐργασίας», πού περιέχει τάς διαπιστώσεις τῶν ἀνασκαφῶν πού διενήργησεν ὁ ἴδιος εἰς τήν περιοχήν αὐτήν, καταλήγει εἰς τό συμπέρασμα, ὅτι ὁ πολιτισμός τῆς Οὔρ ἀνῆκει εἰς τούς Σουμερίους καί φυσικά εἶναι πολιτισμός κατά τήν ἄποψίν του, πολύ παλαιότερος τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ἀρχαιοελλήνων (τῶν Αἰγαίων). Ἀναφερόμενος δέ εἰς τήν ἔρευνάν του μέ τόν κατακλυσμόν τοῦ Νῶε ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἀνασκαφή του ἔφθασεν εἰς βάθος 18 ποδῶν (5,5 μέτρων περίπου) καί εἰς ὡρισμένον ἐπίπεδον ἀνεῦρεν ἐργαστήριον ἀγγειοπλαστικῆς μέ κατεστραμμένα ἀγγεῖα, ὁ ὄγκος τῶν ὁποίων ἦτο ὑψηλότερος τοῦ φούρνου εἰς τόν ὁποῖον ἐψήνοντο. Ἀλλά τόσον τά εὑρήματα αὐτά, ὅσον καί τά εὑρήματα τῆς Ἀλ-Οὐμπαΐδ (5 μίλια μακρύτερα ἀπό τήν Οὔρ) καί τά εὑρήματα τῆς Τζαμντάτ-Νάσρ (ἀπόστασις 150 μιλίων βορείως τῆς Οὔρ) καί πολλά τῶν ὁποίων εἶχον μεγίστην ὁμοιότητα μέ τά εὑρήματα τῆς Οὔρ, ἐθεωρήθησαν τότε μεμονωμένα, ἐνῶ ἡ σχέσις των εἶναι φανερά μέ τά ἀναφερόμενα εἰς τήν ἱστορίαν τῶν Σουμερίων, πού περιγράφεται εἰς «τούς καταλόγους τῶν βασιλέων» τῆς Σουμερίας. Εἰς βαθύτερα στρώματα ὁ Γούλεϋ ἰσχυρίζεται, ὅτι ἀνεῦρεν πήλινον δίσκον ἀπό ψημένην γῆν διαμέτρου ἑνός μέτρου, τόν ὁποῖον ἔσπευσε νά χαρακτηρίσῃ ὡς τόν ἀρχαιότερον τροχόν ἀγγειοπλάστου, χωρίς ὅμως καί νά αἰσθάνεται τήν εὐθύνην νά καθορίσῃ καί τήν ἡμερομηνίαν, τήν ἐποχήν, πού ἐχρησιμοποιεῖτο ὁ τροχός αὐτός, διά τοῦ ὁποίου ὑπέθεσε ὅτι κατεσκευάζοντο ἀγγεῖα τύπου τῆς «Οὐρούκ», ὅπως ἐκεῖνα πού εἶχον ἀνεύρει Γερμανοί ἀρχαιολόγοι εἰς τήν περιοχήν τῆς Βάρκας (Οὐρούκ) καί τά ὁποῖα φυσικά, ὡς ἐργασία λεπτή, μέ χρησιμοποίησιν τροχοῦ, δέν δύνανται νά συγκριθοῦν μέ τά γνωστά προϊστορικά Καμαραϊκά (Μινωϊκά) ἀγγεῖα, πού εἶναι ἀσφαλῶς παλαιότερα καί λεπτότερα τῶν εὑρημάτων τῆς Οὔρ καί τῆς Οὐρούκ. Ὀλίγον βαθύτερον ἡ ἀνασκαφή εἶχε φθάσει εἰς ἔδαφος ἀποτελούμενον ἀπό ἰλύν (ὑπολείμματα καθαρᾶς λάσπης) καί ἡ ὁποία ὅπως ἀνέμενε ἦτο τό κατακάθισμα τῆς λάσπης ἀπό τήν ἐποχήν τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Νῶε. Ἐντός τοῦ στρώματος τῆς λάσπης αὐτῆς εἶχον σκαφῆ ὀλίγοι τάφοι καί ἐντός ἑνός ἐξ αὐτῶν ἀνευρέθη χαλκῆ αἰχμή δόρατος, τήν ὁποίαν ἐπίσης ὁ Γούλεϋ ἐθεώρησεν καί ἐχαρακτήρισεν αὐθαιρέτως ὡς τό ἀρχαιότερον δεῖγμα μεταλλικοῦ ὅπλου, χωρίς ὅμως καί πάλιν νά καθορίζῃ τήν ἐποχήν κατά τήν ὁποίαν ἐχρησιμοποιεῖτο ἡ χαλκίνη αὐτή αἰχμή. (Πάντως ἡ χαλκίνη περίοδος ἀρχίζει κατά τούς «εἰδικούς» μετά τό 2.500 π.Χ. εἰς τήν Μεσοποταμίαν καί συνεπῶς ἡ ἀπόδειξις αὐτή, τῆς χαλκῆς αἰχμῆς, τίποτε τό σημαντικόν δέν προσκομίζει ἀρχαιολογικῶς διά τούς ἰσχυρισμούς τῶν ὑποστηριζόντων ὅτι οἱ Λαοί τῆς Ἀνατολῆς εἶχον ἀρχαιότερον πολιτισμόν τῶν Ἑλλήνων, τῶν Αἰγαίων, ἀφοῦ οἱ Ἀρκάδες εἶχον χυτήρια χαλκοῦ πρός τοῦ 2.500 π.Χ. καί οἱ Ὀρφικοί εἶχον ἀρχίσει Ἀστρονομικάς παρατηρήσεις καί πρό τοῦ 11.000 π.Χ. (βλέπε «Ὀρφικά» ΚΔ' Τόμον τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας μας). Εἰς μερικούς ἄλλους τάφους μᾶς πληροφορεῖ ὁ Γούλεϋ ὅτι ἀνευρέθησαν καί γυμνά γυναικεῖα εἰδώλια ἀρκετά καλῆς τέχνης σχετικῶς καί τοῦ αὐτοῦ τύπου πού εἶχον ἀνευρεθῆ εἰς τά ἐρείπια τῆς Ἀλ-Οὐμπαΐδ (ἔξωθεν τῆς Οὔρ). Ἐλάχιστα δέ ἐξ αὐτῶν ἀπεικόνιζον καί γυμνήν γυναῖκα θηλάζουσαν βρέφος.

Όμάς οικογενειών Τσουιζοχιράκι άλλης φυλής των Άινού.

Όμάς τής φυλής Άμπασίρη τών Άινού. Όπως έμφαίνεται άπό όλες τίς παρατιθέμενες φωτογραφίες των Άινού τά χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου τῶν λευκῶν αὐτῶν ἀποίκων, ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθεῖ εἰς διαφόρους περιοχάς καί κυρίως εἰς τήν Ἰαπωνίαν προφανῶς εἰς ἀπροσδιόριστον χρονολογικήν περίοδον, δέν ἔχουν καμίαν ὁμοιότητα μέ τούς κατόπιν κυριαρχήσαντες Ἰάπωνας καί οἱ ὁποῖοι σύν τῷ χρόνῳ περιόρισαν τά ἄτομα τῆς Λευκῆς Φυλῆς τῶν Ἀϊνοῦ εἰς ἀπομεμακρυσμένας περιοχάς, ὅπως ἀναφέρεται καί ἐντός τῶν κειμένων τῆς προϊστορίας.

Ἡ ἀνευρεθεῖσα ἰλὺς (λάσπη) εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶχεν βάθος 11 ποδῶν (περίπου 3,5 μέτρων) καὶ μετ' αὐτὴν εἰς μεγαλύτερον φυσικὸν βάθος ἀνευρέθησαν ἴχνη οἰκήσεως μὲ πλούσια ἀποθέματα ἀγγείων, πέτρινες αἰχμές, πήλινα εἰδώλια καὶ τοῦβλα ἁπλᾶ (εἶδος ὑλικοῦ οἰκοδομήσεως), τὰ ὁποῖα εἶχαν διατηρηθῆ, διότι εἶχαν καῆ καὶ μετὰ εἰς βάθος 3 ποδῶν (1 μέτρου) ὁ Γούλεϋ ἀφηγεῖται ὅτι ἔφθασεν εἰς τὸ παρθένον ἔδαφος τῆς Μεσοποταμίας. Σημειωτέον ὅτι τὰ τελευταῖα εὑρήματα ὁ Γούλεϋ δηλαδὴ τὰ εὑρεθέντα μετὰ τὸ στρῶμα τῆς λάσπης, τὰ ἐχαρακτήρισεν ὡς προκατακλυσμιαῖα, δηλαδὴ ὡς εὑρήματα πολιτισμοῦ ὑπάρξαντος πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ.

Ἐν τούτοις τὰ ἀποτελέσματα αὐτὰ τῶν ἐρευνῶν τοῦ Γούλεϋ δὲν ἐγένοντο ἀποδεκτὰ ἀπὸ ἄλλους ἐρευνητάς, ἀρχαιολόγους, διότι ἀπὸ ἐρεύνας Γερμανῶν ἀρχαιολόγων εἰς τὴν ἰδίαν περίπου περιοχὴν καὶ ἄλλων ἐρευνῶν ἀρχαιολόγων τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ἰράκ, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀνωτέρω διαπιστώσεων τοῦ Γούλεϋ ἠλέγχθησαν καὶ ἐκρίθησαν σχετικῶς μὲ τὸν κατακλυσμόν, ὡς τοπικὸν φαινόμενον περιωρισμένον.

Πάντως ἡ Οὒρ καὶ κατὰ τὰς διαπιστώσεις τοῦ Γούλεϋ, ἐπειδὴ εἶχε κτισθῆ εἰς μίαν ἔξαρσιν τοῦ ἐδάφους, δηλαδὴ σὲ κάποιο μικρὸ ὕψωμα, δὲν κατεστράφη ἀπὸ τὸν κατακλυσμόν, ὅπως κατεστράφη ἡ Ἀλ-Οὐμπάϊδ ποὺ ἀπεῖχε 5 μίλια ἀπὸ τὴν Οὒρ καὶ ὁπωσδήποτε ὡς δημιουργοὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Οὒρ καὶ τῆς Ἀλ-Οὐμπάϊδ πρέπει νὰ θεωροῦνται οἱ Σουμέριοι. Διότι ὁ πολιτισμὸς αὐτὸς ἀποδεικνύει ἀπὸ τὰ εὑρήματα, ὅτι δὲν ἦτο στεῖρος, ἀνεξέλικτος καὶ καταδικασμένος νὰ ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὸν κατακλυσμόν. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἄποψις αὐτὴ οὐδὲν τὸ νέον προσθέτει, ἀφοῦ ὁ κατακλυσμὸς δὲν εἶχεν καταστρέψει τὰς πόλεις τῆς περιοχῆς, ποὺ εἶχον κτισθῆ εἰς μικρὰ ὑψώματα, ὅπως ἡ Οὒρ κατὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ ἰδίου τοῦ Γούλεϋ, ἐνῶ ἀντιθέτως φαίνεται, ὅτι ὁ κατακλυσμὸς σημαντικῶς ὑπεβοήθησεν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Σουμερίων, ἀφοῦ ὁπωσδήποτε κατέστρεψε τὰς πρωτο-

Ἀρχαιολογικὰ Εὑρήματα ἀπὸ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Γάλλου ἀρχαιολόγου Π.Ε. Μποττὰ (1843-1846), κατὰ τὰς ὁποίας ἀνεκαλύφθησαν τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐρείπια τῆς Νινευὶ καὶ ἡ περίφημος βιβλιοθήκη των Βασιλέων της Σουμερίας μὲ τὰς χιλιάδας πηλίνας πινακίδας τοῦ βασιλέως Σενναχερὶμ εἰς Κορσαμπάντ. Ὁ θαυμάσιος πολιτισμὸς τῶν Σουμερίων, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἐπήλυδες εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ἐνθυμίζει ἐντόνως τὸν πολιτισμὸν τοῦ Αἰγαίου καὶ τῆς Κρήτης ἀπ' ὅπου προέρχονται, ὅπως ἐκτίθεται ἐντὸς τῶν κειμένων. Τὸ γράμμα Α δεικνύει ἄγαλμα τοῦ ἡγεμόνος τῆς Λαγκὰς Γουδέα (2200 π.Χ.), ὅπως ὑπολογίζεται. Β: Ὁ λέων τῆς Βαβυλῶνος (7ος-6ος π.Χ. αἰών), χαρακτηριστικὸν δεῖγμα Νεο-Βαβυλωνιακῆς τέχνης. Γ: Ἡ πληγωμένη λέαινα. Δ: Ἄγαλμα τοῦ βασιλέως Ἀσσουρναζιρπὰλ (Βρεταννικὸν Μουσεῖον). Πάντως εἰς τὰ ἀρχαῖα αὐτὰ γλυπτὰ τῶν Σουμερίων εἶναι ἐμφανὴς ἡ ἐπίδρασις τῆς τέχνης τῶν Αἰγαίων.

Ἀσφαλῶς βλέποντες τὴν ἀνωτέρω φωτογραφίαν θὰ σχηματίσετε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι θὰ πρόκειται, περὶ ὀρεσιβίου Κρητικοῦ ἢ χωρικοῦ. Ψευδαίσθησις! διότι ἡ εἰκὼν παριστάνει Σουμέριον τῆς Μεσοποταμίας, ὁποῖος βέβαια ἐπιβεβαιώνει τὴν πεποίθησιν ὅτι οἱ Σουμέριοι ἦσαν πανάρχαιοι Κρῆτες οἱ ὁποῖοι καὶ ἐδημιούργησαν τὸν γνωστὸν πολιτισμὸν τῆς Σουμερίας, τὸν ὁποῖον οἱ Εὐρωπαῖοι δῆθεν ἐρευνηταὶ ἐθεώρουν ὡς ἀγνώστου προελεύσεως. Ἡ εἰκὼν προέρχεται ἀπὸ τὸ ὑπὸ ἐκτύπωσιν ἔργον τοῦ Andre Parrot περὶ Σουμερίων. Ἀναλόγους εἰκόνας ἀνευρίσκει κανεὶς καὶ εἰς τὴν παλαιοτέραν ἔκδοσιν περὶ Σουμερίων ὑπὸ τοῦ ἰδίου. Βλέπε καὶ Τόμον «Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς» ἄρθρον Σουμέριοι.

γόνους οἰκίας τῶν παλαιοτέρων ἐντοπίων (καλύβες ἀπὸ καλάμια καὶ χῶμα) ποὺ ὑπῆρχαν πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ κατὰ τὸν Γούλεϋ, διότι ἠνάγκασε κατόπιν τοὺς διασωθέντας κατοίκους νὰ στεγασθοῦν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν προηγμένων Σουμερίων κατὰ ἀσφαλέστερον καὶ καλύτερον τρόπον.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀνεκάλυψαν ὁ Γούλεϋ καὶ οἱ ἄλλοι ἀρχαιολόγοι (Γερμανοί, Ἰρακινοὶ κ.λπ.), οἱ ὁποῖοι εἶχον διενεργήσει ἀνασκαφὰς εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ἀποδεικνύεται, ὅτι τὸ ὕψος τῶν ὑδάτων δὲν ἦτο τόσον τεράστιον, ὅπως ἀναφέρεται εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, ἀφοῦ δὲν κατέπνιξεν πόλεις ὅπως ἡ Οὖρ, ἡ ὁποία εἶχε κτισθῆ ἐπὶ μικροῦ ὑψώματος τῆς περιοχῆς καὶ συνεπῶς ἡ περιπλάνησις τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Νῶε ἐπὶ τῶν ὑδάτων, διὰ νὰ ἐπικαθίσῃ τελικῶς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ἀραράτ, τὸ ὑψόμετρον τοῦ ὁποίου προσεγγίζει τὰ 3.000 μέτρα, εἶναι ἀκατανόητος. Διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Οὖρ καὶ ἄλλαι σημαντικαὶ πόλεις τῶν χωρῶν αὐτῶν, ὅπως ἡ Ἐριντού, ἡ Οὐρούκ, ἡ Οὔμμα, ἡ Λάρσα, ἡ Κισσούρα, ἡ Ἀδάβ, ἡ Νιπούρ δὲν ἀναφέρεται, ὅτι κατεστράφησαν ἀπὸ τὸν κατακλυσμόν, τὰ ὕδατα τοῦ ὁποίου εἶχον ὑπερβῆ τὸ ὕψος τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ἀραράτ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκάθισεν ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε, ὅπως ἀναφέρει ἡ Παλ. Διαθήκη, (Γένεσις Κεφάλαια VI VII, VIII, ἔκδοσις Ἀθηνῶν 1843, ἐκ τοῦ ἐν Μόσχᾳ ἐκτυπωθέντος ἀρχαίου Ἀλεξανδρινοῦ κώδικος καὶ ἔκδοσις Λειψίας Μπρόκχάους 1880) καὶ τὰ ὑπολείμματα τῆς ὁποίας ματαίως ἀναζητοῦν οἱ διάφοροι ἐρευνηταὶ ἀπὸ χρόνια πολλὰ ἀνερχόμενοι καὶ κατερχόμενοι τὶς πλαγιὲς τοῦ Ἀραράτ, παρασυρόμενοι ἀπὸ τὰ μυθεύματα τῆς Πεντατεύχου σχετικῶς μὲ τὴν ἔκτασιν τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Νῶε.

Φαίνεται ὅμως ὅτι καὶ τὸ Ἔπος τοῦ Γκιλγκαμὲς ποὺ διεσώθη εἰς τὰς ψημένας πινακίδας τῶν ἀνακτόρων τῆς Νινευΐ, εἶναι ὑπεύθυνον διὰ τὰς ὑπερβολὰς τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Νῶε, διότι ἀντεγράφη ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, διὰ νὰ συνθέσουν τὴν Πεντάτευχον, (τὸ πρῶτον μέρος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης), καὶ συνεπῶς τὰ μυθεύματα τῆς Πεντατεύχου, εἶναι προφανῶς δημιούργημα φαντασίας, ὄχι ὅμως καὶ θαυμαστῆς, διότι εἶναι νεώτερον κατασκεύασμα συντεθὲν ἀπὸ συρραφὴν μύθων καὶ παραδόσεων τῶν παναρχαίων λαῶν τοῦ Αἰγαίου, τῶν Σουμερίων καὶ τῶν μετέπειτα ἐξελιχθέντων Βαβυλωνίων.

Πρὸς τούτοις ὅμως, ὅπως ἀποδεικνύουν οἱ διασωθέντες «κατάλογοι τῶν βασιλέων τῶν Σουμερίων» καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη, ποὺ περιέχει τὴν μυθολογίαν τῶν Ἑβραίων, ὅπως καὶ οἱ μῦθοι ποὺ περιέχονται εἰς αὐτήν, προέρχονται ἀπὸ τὴν λεηλασίαν τῶν παραδόσεων τῶν Σουμερίων, δηλαδὴ ἀπὸ λογοκλοπήν, ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον. Καὶ ἐπειδὴ οἱ Σουμέριοι, ὅπως ἀνεφέρθη, καὶ καταδεικνύεται ἀπὸ τὰ γραφόμενα εἰς τὸν τόμον «Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς», καὶ ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποὺ παρατίθενται καὶ ἐδῶ, ὑπῆρξαν πανάρχαιοι Κρῆτες ἐνισχυθέντος ἀργότερον καὶ ἀπὸ ἄλλα Ἑλληνικὰ φῦλα ποὺ εἰσέδυσαν σὺν τῷ χρόνῳ εἰς τὴν Μεσοποταμίαν καὶ ἐδημιούργησαν τὸν ἀνεπτυγμένον πολιτισμόν, ποὺ ἀνευρίσκουν οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ ὁ ὁποῖος οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει καὶ κατὰ τὴν ὁμολογίαν των, μὲ τοὺς πρωτογόνους καὶ ἀνεξέλικτους πολιτισμοὺς τῶν προηγουμένων κατοίκων τῶν Μεσοποταμίας, (Ἀκκαδαίων κ.τ.λ) φανερὸν εἶναι ὅτι οἱ Ἑβραῖοι συλλαμβάνονται καὶ πάλιν ἀπὸ τὰ γραπτὰ των εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ ἀπὸ τὰς παραδόσεις των, νὰ ὑποκλέπτουν τὰς παραδόσεις τῶν ἀρχαιοελλήνων Κρητῶν, τῶν Σουμερίων ποὺ ἐξεπολίτισαν τοὺς πρωτόγονους ἀρχαίους λαοὺς τῶν περιοχῶν αὐτῶν τῆς Μεσοποταμίας.

Ἡ ἀδιάσειστος δὲ ἀπόδειξις περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ μύθου διὰ τὸν κατακλυσμὸν τῆς Μεσοποταμίας, περὶ τῆς περιπετείας τοῦ Νῶε καὶ τὰ ἄλλα μυθολογήματα τῆς Πεντατεύχου, ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, ἀνευρίσκεται ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἀναφερθέντων καὶ εἰς τὸ ἔπος τοῦ Γκιλγκαμές, ὅπως διεσώθη τοῦτο εἰς τὰς ψημένας πινακίδας τῆς Νινευΐ, ὅπου περιγράφεται ὅτι ὁ Βαβυλώνιος ἥρως Οὒτ-Ναπιστίμ, καθ' ὑπόδειξιν τοῦ Θεοῦ Ἔα, ἐναυπήγησε πλοῖον - κιβωτὸν ἑπταώροφον - τὸ ὁποῖον ἐξωτερικῶς εἶχεν ἐπαλείψει μὲ πίσαν - ἄφθονον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν - καὶ ἐντὸς τοῦ ὁποίου καθ' ὑπόδειξιν τοῦ θεοῦ, εἰσήγαγε ζεύγη ἐξ ὅλων τῶν ζώων τῆς ξηρᾶς καὶ τῶν πτηνῶν, ἀλλὰ καὶ χρυσὸν καὶ ἄργυρον καὶ τροφὰς διὰ τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τὴν οἰκογένειάν του καὶ τοὺς ἐργάτας καὶ τὰ ζῶα ποὺ ἔβαλε εἰς τὴν κιβωτὸν καὶ ἀνέμενε τὸν κατακλυσμόν. Τὰ λοιπὰ ἐγένοντο, ὅπως ἀναφέρονται καὶ εἰς τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Νῶε τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, διὰ νὰ πιστοποιηθῆ πλήρως ἡ ἀντιγραφή, ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω καὶ ἡ ὁποία ἀσφαλῶς προέρχεται ἀπὸ παραδόσεις μεταφερθείσας εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος εἰς τὸν χῶρον τοῦ Αἰγαίου...

Παρασυρόμενοι ἐπίσης οἱ νεώτεροι ἀπὸ τὰ γραφόμενα εἰς τὴν Βίβλον προσπαθοῦν νὰ προσδιορίσουν τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Νῶε περὶ τὸ 3.000 π.Χ. ἐπιζητοῦντες καὶ προσπαθοῦντες νὰ συγχρονίσουν τὸν ἀμφίβολον αὐτὸν κατακλυσμὸν τῆς Μεσοποταμίας, ὁ ὁποῖος φαίνεται θὰ προῆλθεν ἀπὸ τοπικὰς μεγάλας πλημμύρας τοῦ Εὐφράτη καὶ τοῦ Τίγρεως, μὲ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ προσάγουν οἱ ἄκριτοι καὶ ἐπιπόλαιοι αὐτοὶ ἐρευνηταί, οὐδεμίαν ἀπόδειξιν περὶ τῶν ἰσχυρισμῶν των, οἱ ὁποῖοι ὡς ἀπεδείχθη ἀνωτέρω εἶναι κυριολεκτικῶς ἀστήρικτοι. Διότι ἐξ ὅσων τοὐλάχιστον γνωρίζομεν καὶ ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνος δὲν ἔχει ἀκόμη προσδιορισθῆ χρονολογικῶς, ὅπως πιστοποιεῖται καὶ ἀπὸ τὰ εὑρήματα τοῦ σπηλαίου Φράγχθι τῆς Ἑρμιονίδος, ἐκ τῶν ὁποίων προσδιορίζεται κατὰ τὸ 4.000 π.Χ. περίπου, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, οὔτε ἀνεκτὸν οὔτε ὀρθὸν εἶναι νὰ προσδιορίζεται εἰς τὸ 3.000 ἔτη π.Χ. ἀπὸ τὰς παραδόσεις καὶ τὰς προσπαθείας τῶν Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι πιεζόμενοι ἀπὸ τὴν ἡμερομηνίαν ποὺ ἐκτίσθη ὁ κόσμος κατὰ τὰς παραδόσεις των, δηλαδὴ κατὰ τὸ 4.004 π.Χ. προσπαθοῦν νὰ προσδιορίσουν εἰς χρόνον φυσικὰ μικρότερον καὶ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἑτέραν πλευρὰν ὁμολογοῦν (ὁ ἀνωτέρω Γούλεϋ εἰς τὸ βιβλίον του), ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔχουν εὑρεθῆ ὀστᾶ ζώων καὶ ὑποτροπικὴ πανὶς καὶ πρὸ τοῦ 5.000 π.Χ. καὶ συνεπῶς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος, τὸν ὁποῖον κακῶς προσδιορίζουν ἐπαναλαμβάνομεν, ὡς γενόμενον τὸ 3.000 π.Χ. Προφανῶς δὲ συγχέουν σκοπίμως καὶ ἐκ προθέσεως ὅπως πάντοτε καὶ εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, ὅταν πρόκειται περὶ Ἑλληνικῆς Προϊστορίας, τὴν ἐποχὴν τῆς καταβυθίσεως τῆς Αἰγηΐδος μὲ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος, ἢ μᾶλλον τὰ ἔχουν κυριολεκτικῶς περιπλέξει μὲ τὰς ἀνακριβεστάτας ἡμερομηνίας των ποὺ ἐπικαλοῦνται.

Κατὰ συνέπειαν, ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς, εἶναι πράγματι ἀπορίας ἄξιον πῶς ἐπὶ αἰῶνας μακροὺς ὁλόκληρος ἡ ἀνθρωπότης ἐδιδάσκετο καὶ ἀπεκοιμίζετο μὲ τὰ μυθεύματα αὐτά, ἀγνοοῦσα καὶ περιφρονοῦσα τὰς ἀπείρους, καθαράς, σαφεστάτας καὶ φανερὰς ἑλληνικὰς παραδόσεις, ὅπως καὶ τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, ποὺ ἀποδεικνύουν, ὅτι ὁ πρῶτος πανάρχαιος πολιτισμὸς ὑπῆρξεν καὶ εἶναι ὁ πολιτισμὸς ποὺ ἐδημιουργήθη εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Αἰγαίου ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν φυλὴν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας διανοουμένους τῆς προϊστορικῆς καὶ τῆς ἱστορικῆς περιόδου καὶ ὅταν ἡ Μεσοποταμία ἐκαλύπτετο ἀπὸ ἕλη ἀπέραντα ἡ δὲ Αἴγυπτος δὲν ὑπῆρχεν ἀκόμη, ἀφοῦ καὶ κατὰ τὴν γεωλογικὴν σύστασιν καὶ διαμόρφωσίν της, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς Ἴωνας γεωγράφους, εἶναι γῆ δημιουργηθεῖσα κατόπιν καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐκ τῶν προσχώσεων τοῦ Νείλου, μετὰ τὴν καταβύθισιν τῆς Αἰγηΐδος. (Ἡρόδοτος βιβλίον Β' - 14-78, σελὶς 303 καὶ σελὶς 311).

Ὁ ἐκμηδενισμὸς τῶν θεωριῶν περὶ καταγωγῆς τῆς γραφῆς ἀπὸ τοὺς Φοίνικας.

Ἐξ ἄλλου ὅταν τὸ 1948 ἐξεδόθη διὰ πρώτην φορὰν ἡ Μεγάλη Ἑλληνικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια τοῦ «ΗΛΙΟΥ» συστηματικὴ κατεβλήθη προσπάθεια ὑπὸ τοῦ γράφοντος, νὰ καταπολεμηθοῦν κατὰ τὸ δυνατὸν εἰς τὰς σελίδας τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας αὐτῆς, αἱ διάφοροι ἀνθελληνικαὶ θεωρίαι ποὺ ἀνεφέρθησαν ἀνωτέρω καὶ αἱ ὁποῖαι ἐπεκράτουν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καὶ τὴν βαθυτέραν καὶ εὐρυτέραν σημασίαν τῆς προσπαθείας αὐτῆς κατενόησαν καὶ συνειδητοποίησαν πράγματι καὶ οἱ κυριώτεροι καὶ ἄμεσοι συνεργάται μου - καὶ ἀναφέρω τοῦτο πρὸς τιμήν των - ὅπως ἐμφαίνεται ἄλλως τε τοῦτο καὶ ἀπὸ τὰς σελίδας τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» ποὺ φέρουν τὰς ὑπογραφάς των. Πάντως, μεταξὺ τῶν θεωριῶν αὐτῶν ποὺ ἔπρεπε νὰ καταπολεμηθοῦν, ἦσαν καὶ τὰ περὶ καταγωγῆς τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἀπὸ τοὺς Ἀρίους ἢ τοὺς Ἰνδοευρωπαίους, ποὺ κατῆλθον ἀπὸ τὸν Βορρᾶν κατὰ διαφόρους περιόδους καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, περὶ ἐφευρέσεως τῶν γραμμάτων καὶ τῆς γραφῆς ἀπὸ τοὺς Φοίνικας καὶ γενικὰ περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, τοὺς Ἀσσυρίους, Βαβυλωνίους, τοὺς Χαλδαίους, Φοίνικας, ἢ ἄλλους λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως ἀνεφέρθη καὶ προηγουμένως καὶ οἱ ὁποῖοι ἦσαν κατὰ τοὺς διατυπώσαντας τὰς ἀνθελληνικὰς αὐτὰς θεωρίας, παλαιότεροι τῶν Ἑλλήνων καὶ διὰ τῶν γνώσεών των εἶχον, συνεπῶς, ἐπιδράσει εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅταν ὁ «ΗΛΙΟΣ» ἀνέλαβε αὐτὴν τὴν προσπάθειαν (1948), δὲν ἦσαν ἀκόμη γνωσταὶ αἱ τελευταῖαι διαπιστώσεις τῆς Ἀρχαιολογίας καὶ τῆς Ἀνθρωπολογίας, οὔτε εἶχον δημοσιευθῆ τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν παρατηρήσεις καὶ διαπιστώσεις τοῦ Χασάπη, ἐκ τῶν ὁποίων ἀδιασείστως πλέον ἀνακύπτει ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι αὐτόχθονες καὶ κατοικοῦν ἀνέκαθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα - τελευταῖα παλαιολιθικὰ εὑρήματα - πρὸ 800.000 ἐτῶν!! Καὶ φυσικὰ δὲν ἦσαν γνωσταὶ καὶ αἱ τελευταῖαι διαπιστώ-

1	2	3	4
A	A	A	A
[A A]			

Διάφορα σχήματα τοῦ γράμματος Α. Ἄνω σειρά: 1 Καδμικόν, 2 Αἰολοδωρικόν, 3 Αἰγυπτιακόν, 4 Φοινικικόν. Κάτω σειρά: Κρητικὰ ἱερογλυφικὰ ποὺ ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ α τῶν Φοινίκων προέρχεται ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα Πελασγικὰ ἢ Κρητικὰ γραμμικά.

90° 80° 70° 60° 50° 40°

50° 40° 30° 20° 10°

ΕΔΩ ΣΥΝΑΝΤΩΝΤΑΙ ΤΟ ΨΥΧΡΟ ΡΕΥΜΑ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΑΝΤΟΡ ΚΑΙ ΤΟ ΖΕΣΤΟ ΤΟΥ ΓΚΟΛΦ ΣΤΡΗΜ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝ ΜΙΑ ΤΡΟΜΕΡΗ ΔΙΝΗ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΛΗΜΜΥΡΑ ΚΑΙ ΑΜΠΩΤΙΣ ΣΤΟΝ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΦΟΥΝΤΥ

ΝΗΣΟΣ ΗΛΙΟΥ

ΣΚΥΛΛΑ ΧΑΡΥΒΔΙΣ

SCYLLA CHARYBDIS

COLD LABRADOR CURRENT

ΚΟΛΠΕΙΟΝ ΡΕΥΜΑ

CURRENT OF GULF STREAM

ΦΑΙΑΚΕΣ

PHAEACIANS

SHERIA

ΣΧΕΡΙΑ

ΜΠΑΧΑΜΕΣ

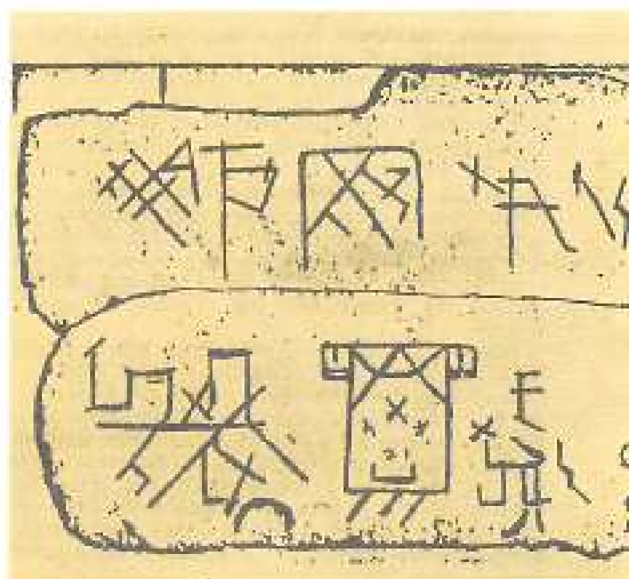
ΣΕΙΡΗΝΕΣ SIRENS

ΑΝΤΙΛΛΕΣ

ΤΟ ΡΕΥΜΑ ΤΟΥ

STREAM OF

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΤΩΣΙΝ ΤΗΣ ΤΡΟΙΑΣ

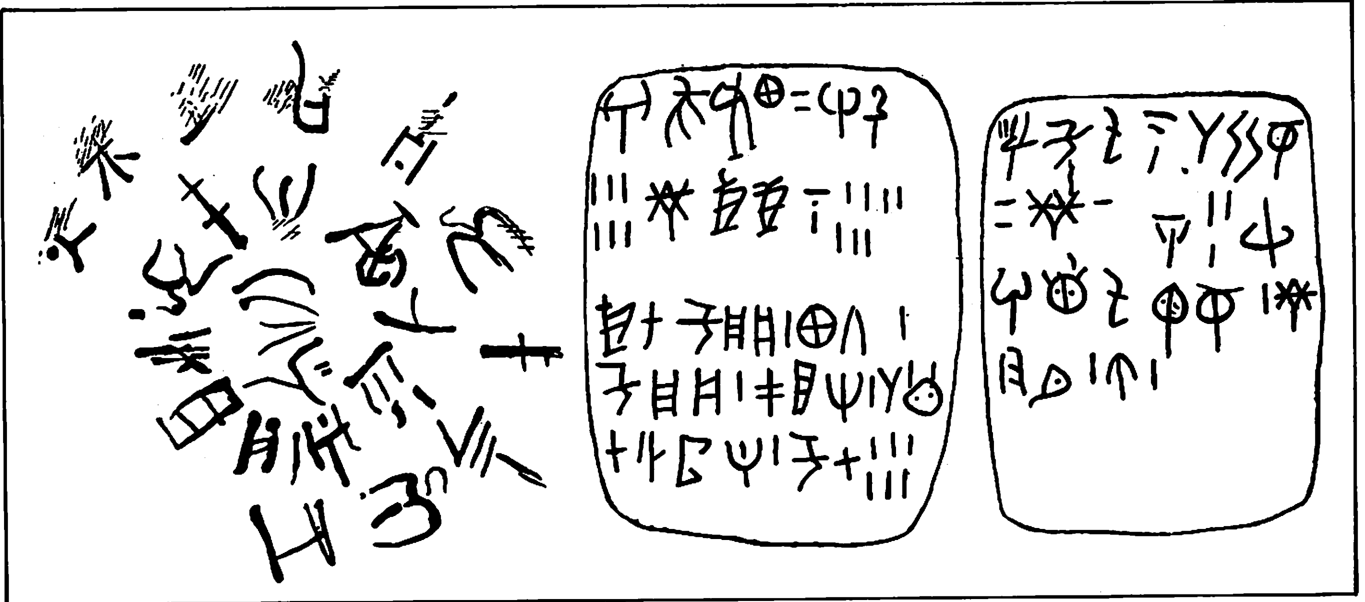
ΠΙΕΡΙΑ
PIERIA
LAESTRYGONIONS
ΛΑΙΣΤΡΥΓΟΝΕΣ
AEOLUS
ΑΙΟΛΟΣ
CICONES
ΚΙΚΟΝΕΣ
ΚΥΚΛΩΠΕΣ
CYCLOPS
ΛΩΤΟΦΑΓΟΙ
LOTUS-EATERS
ΚΑΛΥΨΩ
CALYPSO
ΑΖΟΡΑΙ
CIRCE
ΚΙΡΚΗ
ΚΑΝΑΡΙΟΙ
ΑΔΗΣ
HELL
ΡΕΥΜΑ ΚΑΝΑΡΙΩΝ
CANARY CURRENT

Γενικόν καί λεπτομερές περίγραμμα, σχεδιασθέν βάσει τών απόψεων καί τών διαπιστώσεων τής Ένριεττας Μέρτζ, περί τής περιπλανήσεως τού 'Οδυσσέως μετά τήν εκστρατείαν τής Τροίας. Κατά τάς διαπιστώσεις αυτάς καί τήν γενομένην σχετικώς έρευναν, ό 'Οδυσσεύς άφού περιπλανήθη εις τόν 'Ατλαντικόν, έφθασεν εις τήν 'Αμερικην. Εις τόν χάρτην επισημαίνονται, κατά τήν θεωρίαν της Μέρτζ, πού υπήρξαν αί Σειρήνες καί εις ποιον σημείον της 'Αμερικανικής ηπείρου ήσαν ή Σκύλλα καί ή Χάρυβδις καί διά ποίας όδου τελικώς ό 'Οδυσσεύς επέστρεψεν εις τήν 'Ιθάκην, βοηθούμενος καθ' όλην αυτήν τήν διαδρομήν από τό Κόλπειον Ρεύμα (GULF STREAM). 'Αριστερά κάτω, μεγένθυσις τής περιοχής όπου κατά τήν Μέρτζ ήσαν ή Σκύλλα καί ή Χάρυβδις. Εικόνες κάτωθεν. Τρεις διάφοροι ανάγλυφοι επί λίθων επιγραφαί μέ ελληνικά γράμματα από τας 2.000 πού ευρέθησαν υπό τής Μέρτζ εις τά σύνορα Βραζιλίας καί Ουραγουάης, όπου, κατά τήν θεωρίαν της είχον φθάσει πρό τού 'Οδυσσέως καί οί 'Αργοναύται. (Σχετικώς γίνεται μνεία τών ανωτέρω εντός τών κειμένων τής Προιστορίας

'Αριστερά: Κρητική γραμμική γραφή Α. ἐπιγραφή γραμμένη εἰς τὸ ἐσωτερικὸν πηλίνου ἀγγείου εὑρεθέντος ἐν Κνωσῷ, ὡρισμένα γράμματα τῆς ὁποίας ὁμοιάζουν μὲ σχέδια ἀσσυροβαβυλωνιακῆς γραφῆς, ἡ ὁποία μετεσχηματίσθη κατόπιν εἰς σφηνοειδῆ καὶ ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ σφηνοειδὴς γραφὴ προέρχεται, πιθανώτατα, ἀπὸ τὴν παναρχαίαν γραμμικὴν Κρητικήν. Δεξιά: Γραμμικὴ γραφὴ Α. ἀπὸ πήλινας πινακίδας ἐκ Φαιστοῦ καὶ ἐκ τοῦ παρὰ τὴν 'Αγίαν Τριάδα μικροῦ ἀνακτόρου ἢ Β ἐπαύλεως, αἱ σχηματικαὶ παραστάσεις τῶν ὁποίων, ἐπίσης, παρέχουν τὴν ἐντύπωσιν πρωτογενῶν σχημάτων σφηνοειδοῦς γραφῆς.

σεις τῆς 'Εθνολογίας, τῆς Συγκριτικῆς Γλωσσολογίας, τῆς Βιολογίας, τῆς Γεωλογίας κ.λπ. ἐνῶ ἐξ ἄλλου οὐδεμία γραφή - γραμμική ἢ ἰδεογραφική - εἶχεν ἀναγνωσθῆ ἀπὸ τὰς ἀγνώστους γραφὰς ποὺ περιεῖχον τὰ ἰδεογράμματα τῆς Κρήτης καὶ αἱ ἀνακαλυφθεῖσαι ἐν τῷ μεταξὺ ἐνεπίγραφοι πινακίδες τῆς Κνωσσοῦ, τῶν Μυκηνῶν, τῆς Πύλου καὶ οἱ ἐνεπίγραφοι κύλινδροι τῶν Θηβῶν κ.λπ.

Συνεπῶς, διὰ νὰ καταπολεμηθοῦν αἱ ἀνθελληνικαὶ αὐταὶ θεωρίαι δὲν ἀπέμενον ἄλλα μέσα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, παρὰ μόνον ἡ χρησιμοποίησις τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν κειμένων, ποὺ περιέχουν παναρχαίας ἑλληνικὰς παραδόσεις, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἐμφανῶς ἀντίθετοι πρὸς τὰς ἀνθελληνικὰς αὐτὰς θεωρίας καὶ τὰς ὁποίας ὅλοι περίπου οἱ ξένοι συγγραφεῖς καὶ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες μέχρι τοῦ 1890 τουλάχιστον, ἐπιμελῶς περιφρονοῦσαν καὶ παρεμέριζον ἢ τὸ ὀλιγώτερον ἠγνόουν οὗτοι συστηματικῶς αὐτὰς - ἔτσι τουλάχιστον ἐνεφανίζοντο - ὅπως καὶ τὰ ὅσα ἀνεφέροντο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν κειμένων.

'Εν πάσῃ περιπτώσει, πρέπει κατ' ἀρχὴν νὰ διευκρινισθῆ καὶ νὰ τονισθῆ, ὅπως ἐκτίθεται κατωτέρω - σχετικῶς καὶ μὲ τὸ θέμα τῆς γραφῆς - ὅτι πλεῖστα ἀρχαῖα ἑλληνικὰ κείμενα σαφῶς ἀναφέρουν ὅτι τὰ γράμματα εἶναι «Πελασγικά», (Διόδωρος Σικελιώτης, Βιβλίον Ε', παράγρ. 74, ἀδιάφορον τοῦ τί μᾶς πληροφορεῖ καὶ ὁ Διόδωρος περὶ Αἰγυπτίων κ.τ.λ.) καὶ ὄχι «Φοινίκεια» ὅπως ὑπεστήριζον μέχρι πρὸ τινος αἱ παλαιαὶ ἀνθελληνικαὶ θεωρίαι, βασιζόμεναι εἰς ἐσφαλμένας καὶ μονοπλεύρους πληροφορίας τοῦ 'Ηροδότου (Βιβλίον Ε', 58) καὶ ὅτι κατὰ τὰ 'Ελληνικὰ κείμενα τὰ γράμματα παρεδόθησαν εἰς τὰς Μούσας ὑπὸ τοῦ Διός, τοῦ πατρὸς των, αἱ δὲ Μοῦσαι παρέδωσαν ταῦτα εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅτι ὁ μυθολογούμενος περίφημος μουσικὸς καὶ ποιητὴς Λίνος, (Διόδ. Σικελιώτης, Βιβλίον Γ', παράγρ. 67) «πρῶτος ἔγραψεν εἰς παναρχαίαν ἐποχὴν περὶ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Διονύσου, ὅπως καὶ ἄλλας μυθολογίας, μεταχειρισθεὶς ἄγνωστον ἀκόμη παναρχαίαν γραφήν».

'Αλλὰ καὶ ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει περὶ ἀρχαίων 'Ελληνικῶν ἐπιγραφῶν καὶ διὰ «τὰ σήματα λυγρά» διὰ τὰ πρῶτα παναρχαια 'Ελληνικὰ γράμματα εἰς βιβλίον Δ, 139, Ν, 553, Η, 175, Ζ, 169 ποὺ σημαίνει ὅτι ἡ γραφὴ εἰς τὴν 'Ελλάδα ἐχρησιμοποιεῖτο ἀπὸ τὴν ἀπωτάτην Προϊστορικὴν ἐποχήν. (Βλέπε καὶ 'Ιακώβου Θωμοπούλου «Πελασγικά» καὶ 'Ανδρέου Α. Παπαγιαννοπούλου - Παλαιοῦ «'Αρχαῖαι 'Ελληνικαὶ 'Επιγραφαί» σελὶς 8 καὶ ἐφεξῆς), ἐνῶ ὁ Ἔβανς εἰς τὸ βιβλίον του Scipta - Minoa, I Oxford 1909) ὑποστηρίζει σαφέστατα καὶ ὀρθότατα, βασιζόμενος εἰς τὴν ὁμοιότητα πολλῶν σημείων τῆς Γραμμικῆς γραφῆς τῶν Κρητῶν πρὸς τὰ γράμματα τοῦ Φοινικικοῦ 'Αλφαβήτου, ὅτι τὴν γραφὴν μετέφερον εἰς τὴν Φοινίκην καὶ τὴν Παλαιστίνην κατὰ τὸ 1300 π.Χ. ἀπὸ τὴν Κρήτην εἰς τὴν Φοινίκην οἱ ἄποικοι Φιλισταῖοι καὶ προσθέτομεν ἡμεῖς καὶ οἱ μετέπειτα κατὰ τὸ 1150 ἐγκατασταθέντες εἰς τὴν Παλαιστίνην «Παλαισάτι» οἱ ἀπὸ τὴν Κρήτην «πρόσφυγες» 'Αχαιοί, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐγκαταλείψει τὴν Κρήτην, φεύγοντες τὴν κάθοδον τῶν Δωριέων, ὅπως ἐκτίθεται καὶ κατωτέρω.

Καὶ αὐτὰ βέβαια, ἐγένοντο πρὶν ἀκόμη ἐμφανισθοῦν οἱ Φοίνικες εἰς τὸ προσκήνιον τῆς 'Ιστορίας, δηλαδὴ πρὸ τοῦ 1100; π.Χ., ἐξ ὅσων δὲ γνωρίζω, οὐδενὸς ἄλλου λαοῦ αἱ παραδόσεις ἀναφέρουν περὶ ἐφευρέσεως τῶν γραμμάτων καὶ τῆς καταγωγῆς τῆς γραφῆς (βλέπε καὶ Σὰρλ Μπέρλιτζ «Μυστήρια ἀπὸ ξεχασμένους κόσμους», ἀπὸ σελίδα 249 καὶ ἐφεξῆς, Ἔκδοσις 1976 'Αθῆναι). Προσθέτει δὲ ὁ Διόδωρος (Βιβλίον Ε', παράγρ. 57, 30) «ἐπειδὴ μετὰ τὸν γενόμενον κατακλυσμὸν συναπωλέσθησαν μετὰ τῶν παναρχαίων 'Ελλήνων καὶ αἱ γνώσεις των», μετὰ ταῦτα ἐνεφανίσθησαν οἱ Φοίνικες ὡς ἐφευρέται τῶν γραμμάτων καὶ ἐπεκράτησεν ἡ παράδοσις, κατὰ τὸν 'Ηρόδοτον, ὅτι «ὁ Κάδμος ἔφερε τὰ γράμματα εἰς τὴν 'Ελλάδα ἀπὸ τὴν Φοινίκην» ὡς ἐὰν ὁ Κάδμος νὰ ἦτο ἀλλόφυλος, ὅπως ὑπεστήριζον οἱ ἐπικριταὶ τῆς 'Ελλάδος καὶ ὄχι 'Ελληνικῆς καταγωγῆς, ὅπως ἀναφέρουν αἱ 'Ελληνικαὶ παραδόσεις, ποὺ παραθέτομεν κατωτέρω καὶ ὅπως ἀποδεικνύουν καὶ οἱ ἐνεπίγραφοι κύλινδροι τῶν Θηβῶν, ποὺ προδίδουν καταγωγὴν τῆς σφηνοειδοῦς γραφῆς τῶν 'Ανατολικῶν Λαῶν ἀπὸ τὴν Κρητικὴν γραμμικὴν Γραφὴν Α, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζον οἱ προερχόμενοι ἀπὸ τὴν Κρήτην Σουμέριοι, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ὁποίων ἐξεπολιτίσθησαν οἱ Λαοὶ τῆς Μεσοποταμίας καὶ τῆς Κεντρικῆς καὶ Δυτικῆς Μικρασίας.

Περὶ τοῦ ὅτι δέ, μὲ τὸν γενόμενον κατακλυσμόν, συναπωλέσθησαν μετὰ τῶν παναρχαίων 'Ελλήνων, τῶν πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ 'Ελλήνων κατοίκων τοῦ τόπου αὐτοῦ, καὶ αἱ παλαιόταται γνώσεις των, ἀναφέρει ἐπαναλαμβάνομεν καὶ ὁ Πλάτων εἰς τὸν «Τίμαιον» (κεφάλαιον γ') ὅπου ὁ Αἰγύπτιος ἱερεὺς τοῦ ἐν Σάϊδι ναοῦ τῆς Ἴσιδος ἐμφανίζεται νὰ λέγῃ εἰς τὸν Σόλωνα, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν Αἴγυπτον, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες - τῆς 'Ιστορικῆς περιόδου - ἠγνόουν καὶ δὲν ἐνεθυμοῦντο τὴν παλαιοτέραν ἱστορίαν των λόγω τοῦ μεσολαβήσαντος κατακλυσμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξηφάνισε τόσον τὰ γραπτὰ των, ὅσον καὶ τὰς γνώσεις των κ.λπ. (Βλέπε ἐπίσης καὶ Πλάτωνος «Κριτίαν», καὶ βιβλιογραφίαν εἰς τὴν «Γενικὴν Εἰσαγωγὴν» τῶν 'Ορφικῶν καὶ σχόλια εἰς τοὺς «Ὕμνους» τοῦ 'Ορφέως, Τόμος ΚΔ' τῆς 'Εγκυκλοπαιδείας μας).

'Αλλὰ καὶ ὁ Πλούταρχος εἰς τὰ «Συμποσιακὰ» (Βιβλίον Θ', πρόβλημα β') ἐξηγεῖ πῶς ἐκ τῆς πρωτογόνου ἐκφωνήσεως τοῦ α α α!, προῆλθεν ἡ προφορὰ τοῦ ἄλφα κ.λ.π. καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ φοινικικὸν «ἄλεφ» καὶ ὅτι πρῶτοι οἱ Βοιωτοί, μὲ τὴν κεκλιμένην κεφαλὴν βοὸς πρὸς τὰ δεξιά, παρέστησαν τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος ἄλφα.

'Επίσης ὁ ἐκ Μεσσηνίας Εὐήμερος, εἰς τὴν «'Ιερὰν 'Αναγραφὴν» (ἀποσπάσματα τῆς ὁποίας διέσωσαν ὁ Ρωμαῖος ποιητὴς Ἔννιος, ὁ Διόδωρος Σικελιώτης, καὶ ὁ περίφημος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Εὐστάθιος, σχολιαστὴς τοῦ 'Ομήρου, τοῦ περιηγητοῦ Διονυσίου κ.λπ.) περιγράφων τὰ τῆς νήσου Παγχαίας, ἡ ὁποία ἦτο νῆσος εὑρισκομένη πέραν τῆς 'Αραβικῆς θαλάσσης καὶ ἔναντι τῆς 'Ινδικῆς (Διοδ. Σικελιώτης Βιβλίον Ε' παράγρ. 41-46) ἀναφέρει ὅτι οἱ Παγχαῖοι οἱ ὁποῖοι ἦσαν πανάρχαιοι Κρῆτες, ὁδηγηθέντες εἰς τὴν νῆσον αὐτὴν ὑπὸ τοῦ Διός, ἐδείκνυον γραπτὰ κείμενα ἐπὶ στηλῶν, ποὺ ἔλεγον ὅτι ἐγράφησαν κατ' ἐπιταγὴν τοῦ Διός, (Διοδ. Σικελιώτης, Βιβλίον Ε', παράγρ. 46,20). Εἰς τὸ ἕκτον δὲ Βιβλίον του, παράγρ. 1,30 καὶ 5, ὁ Διόδωρος ἀναφέρει ὅτι «εἰς τὸ 'Ιερὸν τοῦ Τριφυλλίου Διὸς τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐγκαθιδρυθῆ παρὰ τοῦ Διός, κατὰ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν οὗτος ἐβασίλευε τῆς οἰκουμένης καὶ εὑρίσκετο μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ὡς βασιλεὺς αὐτῶν ἐπὶ τῆς γῆς, δηλαδὴ εἰς ἐποχὴν παναρχαίαν καὶ χρονολογικῶς ἀπροσδιόριστον, ὑπῆρχε Χρυσῆ 'Ιερὰ Στήλη ἐπὶ τῆς ὁποίας, μὲ γράμματα ἦσαν γεγραμμέναι κεφαλαιώδεις πράξεις μεταξὺ τοῦ Οὐρανοῦ τοῦ Κρόνου καὶ τοῦ Διός...» (ἐκ τῶν κειμένων ποὺ παραθέτει ὁ Εὐστάθιος ἀποδεικνύεται ὅτι καὶ αὐτὸς εἶχεν ἀντλήσει τὰ περὶ

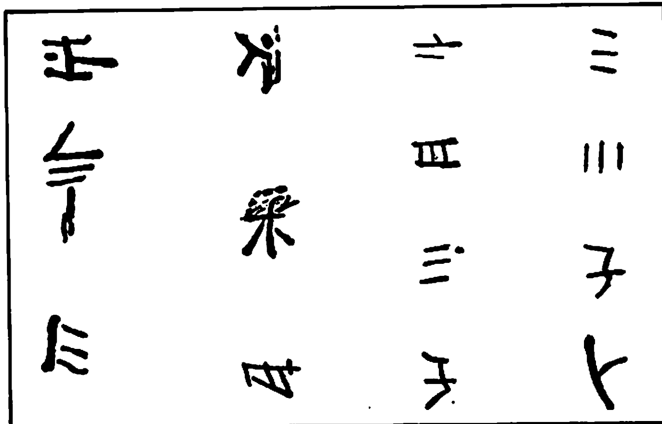
Κρητικά Ἱερογλυφικά	Σημεῖα Δίσκου Φαιστοῦ	Σουμεριακά Ἱερογλυφικά

Δέν χρειάζεται μεγάλη προσπάθεια διά νά ἀντιληφθῆ ὁ ἀναγνώστης ὅτι τά ἱερογλυφικά τῶν Σουμερίων προέρχονται ἀπό τά ἱερογλυφικά τῶν Κρητῶν καί συνεπῶς οἱ Σουμέριοι, ὅπως ὑποστηρίζεται εἰς τό κείμενον, κατάγονται ἀπό τούς παναρχαίους Κρῆτας πού εἶχον εἰσχωρήσει εἰς τήν περιοχήν, ὅπου ἔζησαν, ἀνεπτύχθησαν καί ἀνεδείχθησαν οἱ Σουμέριοι, εἰς ἐποχήν ἀπροσδιόριστον χρονολογικῶς...

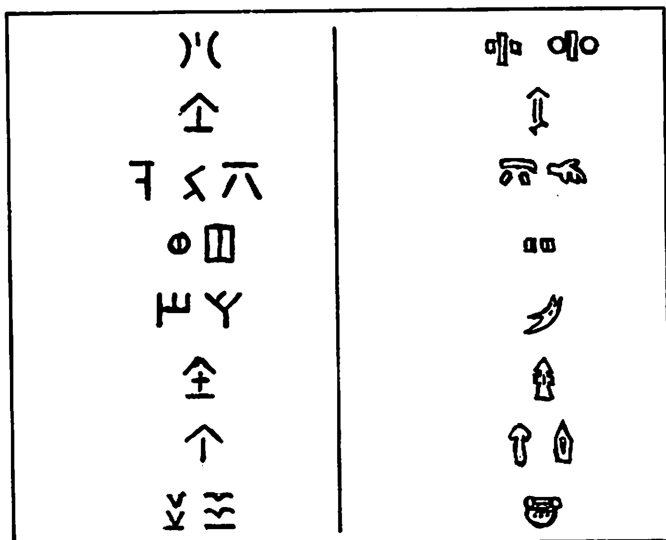
καλύβη	ἐγχέλ[illegible]
κάλυμα τοίχου	δημητριακόν
σκηνή	βότανον
τεῖχος πόλεως	φοῖνιξ
ἄροτρον	φύλλον ἀμπέλου
ἅμαξα	φυτά ἐπί ὕδωρ
ἅμαξα	ταῦρος
πλοιάριον	ἀγελάς
περίβολος	μόσχος
πτυάριον (φτυάρι)	ἄγριος τράγος
πόλεως μέ περιτοίχισιν	κύων (σκύλος)
βέλος	χοῖρος
αἰχμή λόγχης	γίδα
τόξον	[illegible]
κυρτόν ὅπλον	ἀλώπηξ (ἀλεπού)
μικρός πάσσαλος	λέων
ὑπόδημα	ὄνος
πύραυνον (μαγκάλι)	χήν
ἐλάσματα σιδηρουργείου	πελαργός
ὑδρία	ἰχθῦς
ὑδρία μέ ράμφος	ἀνθρωπίνη κεφαλή
ὑδρία μέ ράμφος	χείρ
ὑδρία μέ λαβήν	βραχίων
[illegible]	πούς
κύπελλον	κνῆμες
ποτήριον πέτρινον	[illegible] φύλλον
κάλαθος μετά καλύμματος	[illegible] φύλλον
πινακίς	ἄνθρωπος
λύρα	ἀστήρ
σφαῖρα μετ' [illegible] ([illegible])	κυνηγός

Εἰκονογραφική γραφή χρησιμοποιουμένη ὑπό τῶν Σουμερίων ἀπό τοῦ 3000 π.Χ. περίπου. Ἐκπληκτική εἶναι ἡ ὁμοιότης, ὅπως δεικνύει καί ὁ ἔναντι πίναξ μέ τήν Κρητικήν ἱερογλυφικήν γραφήν πού ἀποδεικνύει ὅπως ἐκτίθεται καί εἰς τό ἄρθρον Σουμέριοι του τόμου «Λαοί τῆς Ἀνατολῆς» ὅτι, οἱ Σουμέριοι ἦσαν παναρχαῖοι Κρῆτες οἱ ὁποῖοι εἰσέδησαν εἴτε διά τοῦ Περσικοῦ κόλπου (ἐκ τῆς Παγχαίας) εἴτε ἀπό τάς ἀκτάς τῆς Παλαιστίνης κατά Παναρχαίαν καί ἀπροσδιόριστον χρονολογικῶς ἐποχήν, ὅπου καί ἐγκατεστάθησαν ἀναπτύξαντες σπουδαῖον πολιτισμόν ἀποκληθέντες μετά ταῦτα ὡς Σουμέριοι.

Παγχαίων ἀπό τόν ΣΤ', δηλαδή ἀπό ἕτερον βιβλίον τοῦ Διοδ. Σικελιώτου). Συνεπῶς παναρχαῖοι Κρῆτες Πελασγοί, Ἀρχαιοέλληνες, «ὁδηγούμενοι ὑπό τοῦ Διός», κατά τά γραφόμενα τοῦ Εὐημέρου, καί διελθόντες ἀπό τήν Φοινίκην, τήν Παλαιστίνην, τήν

Γράμματα Ἑλλαδικῆς Γραμμικῆς γραφῆς Α τὰ ὁποῖα ὁμοιάζουν ὡς σχήματα μὲ τὴν πρωτόγονον Ἀσσυροβαβυλωνιακὴν σφηνοειδῆ γραφὴν προσδίδοντα τοιουτοτρόπως τὴν προέλευσίν των ἀπὸ τὴν πρωτόγονον Σουμεριακήν, ἡ ὁποία κατὰ πᾶσαν πιθανότητα προῆλθεν ἀπὸ παναρχαίαν Κρητικὴν γραφὴν διότι κατὰ τὸν Εὐήμερον (Ἱερὰ ἀναγραφὴ) οἱ Κρῆτες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Διὸς εἶχον ἐγκατασταθῆ εἰς περίοδον χρονικῶς ἀπροσδιόριστον εἰς τὴν νῆσον Παγχαίαν πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Περσικοῦ Κόλπου, ἀπὸ ὅπου καὶ εἰσέδυσαν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν. (Βλέπε ἄρθρον Α τοῦ παρόντος λεξικοῦ, Προϊστορίαν Τόμου Ἑλλὰς καὶ Εὐήμερον).

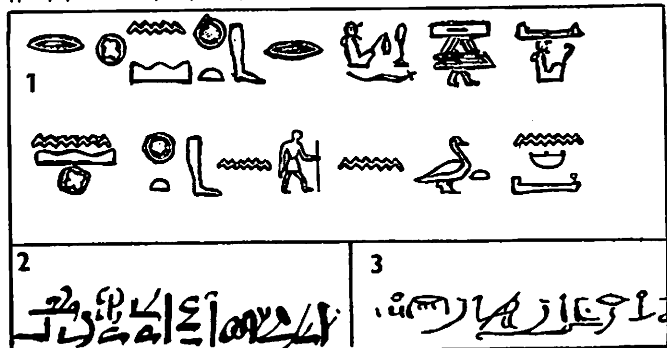
Συγκριτικὸς πίναξ Χετταϊκῶν τινῶν καὶ Κυπριακῶν σημείων γραφῆς ὁ ὁποῖος ἀποδεικνύει τὴν μεγάλην ὁμοιότητα τῶν δύο γραφῶν (PERROT: IV, 521)

Περσίαν καὶ τὴν Ἀραβίαν, ἔφθασαν καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς νήσους τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ εἰς τὴν νῆσον Παγχαίαν (ἄγνωστον μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐξ ἄλλων πηγῶν) καὶ ἐκεῖθεν ἀργότερον πολλαπλασιασθέντες εἰσέδυσαν διὰ τοῦ Περσικοῦ κόλπου εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ὅπου ἀπεκλήθησαν Σουμέριοι. Ἐκεῖθεν δὲ μετὰ ταῦτα ἔφθασαν εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὅπου ἐνεφανίσθησαν καὶ ἐγκατεστάθησαν ὡς Χάλυβες. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως καὶ ἄλλα πανάρχαια Ἑλληνικὰ φῦλα νὰ εἰσέδυσαν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν καὶ ταυτοχρόνως μὲ τοὺς Παγχαίους Κρῆτας, ἀπὸ τὸν χῶρον τοῦ Αἰγαίου καὶ νὰ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν Σουμερίαν, διότι οὐδεὶς ἄλλος προηγμένος Λαός, ἐμφανίζεται νὰ ὑπάρχῃ καὶ νὰ κινῆται κατὰ τὴν πρὸ χιλιετηρίδων, παναρχαίαν αὐτὴν ἐποχήν, πλὴν τῶν προηγμένων Αἰγαίων καὶ Κρητῶν, οἱ ὁποῖοι καὶ κατὰ τὰς παραδόσεις περὶ διεισδύσεως τοῦ Διονύσου καὶ τοῦ Ἡρακλέους, εἶχον εἰσχωρήσει μέχρι Ἰνδιῶν. Τελευταίως ὅμως ὑπεστηρίχθη ἀπὸ Αἰγύπτιον, λόγιον, ἐρευνητήν, ὅτι ἡ νῆσος Παγχαία, εἶναι ἡ νῆσος Σοκροῦτα, τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ. Ἐγνώριζον δὲ καὶ τὴν γραφὴν οἱ Κρῆτες αὐτοὶ καὶ ἔγραψαν ἐπὶ στηλῶν τὰ ὅσα ἀναφέρει ὁ Εὐήμερος εἰς τὴν «Ἱερὰν Ἀναγραφήν». (Ἐξ ἄλλων, ὅμως, πηγῶν γνωρίζομεν ὅτι πλησίον τῆς Ἰνδικῆς ὑπάρχει νῆσος, τὴν ὁποίαν κατώκουν ἄνθρωποι λευκοί, δηλαδὴ ἔχοντες χρῶμα δέρματος διάφορον ἀπὸ τοὺς Ἰνδούς).

Ἐπίσης ὅπως ἐκτίθεται κατωτέρω ἔχει πλέον διαπιστωθῆ ὅτι οἱ Φοίνικες δὲν ὑπῆρξαν παλαιότεροι τῶν Κρητῶν τῆς τελευταίας Μινωϊκῆς περιόδου. Ἀντιθέτως γνωρίζομεν ὅτι ὁμάδες Ἀχαιῶν Κρητῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον καταφύγει εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐπὶ Ραμσῆ Γ' καὶ Β' καὶ πρὸ τῆς καθόδου τῶν Δωριέων εἰς τὴν Κρήτην, ἔφθασαν μέχρι Παλαιστίνης, ὅπου καὶ ἐγκατεστάθησαν, ἀργότερον δὲ ἐγένοντο γνωστοὶ ὡς Φιλισταῖοι οἱ παλαιότεροι ἐξ αὐτῶν καὶ ὡς «Παλαισάτι», οἱ νεώτεροι αὐτοὶ εἰσβολεῖς, οἱ ὁποῖοι φεύγοντες μὲ τὴν κάθοδον τῶν Δωριέων ἀπὸ τὴν Κρήτην καὶ καταφυγόντες ἀρχικῶς εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐγκατεστάθησαν τελικῶς εἰς τὴν Παλαιστίνην, ἡ ὁποία ἔλαβε τὸ ὄνομα αὐτὸ ἀπὸ τοὺς «Παλαισάτι» (πρόσφυγας) Ἀχαιούς. Δὲν ἀποκλείεται δέ, ἡ μᾶλλον εἶναι βέβαιον ὅτι οἱ Φοίνικες, εἶναι φυλὴ προελθοῦσα ἀπὸ τὴν ἐπιμιξίαν ἐντοπίων, καὶ παλαιοτάτων Κρητῶν καὶ Κυπρίων ἀποίκων, τοῦ 3.000 — 2.500 π.Χ. καὶ νεωτέρων Κρητῶν ἀποίκων, 1.400 — 1.200 π.Χ. Ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ ἐπίδοσις τῶν Φοινίκων εἰς τὴν θάλασσαν, ἀργότερον (800-700 π.Χ.) ἐπίδοσιν τὴν ὁποίαν ἐδιδάχθησαν ἀπὸ τοὺς Ἀχαιοὺς Κρῆτας εἰσβολεῖς, διότι ἐξ ὅσων γνωρίζομεν ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν, πλὴν τῶν παναρχαίων Πελασγῶν, (Κυκλαδιτῶν) τῶν Κρητῶν τῆς Μινωϊκῆς περιόδου, τῶν Ἀρκάδων Ἀχαιῶν (Μυκηναίων) καὶ μετὰ ταῦτα τῶν Κυπρίων, οὐδεὶς ἄλλος λαὸς τῆς Μεσογείου ἐσημείωσε τοιαύτην ἐπίδοσιν εἰς τὴν θάλασσαν, πρὸ αὐτῶν καὶ μετ' αὐτούς, πλὴν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Διότι καὶ αἱ παλαιότεραι θεωρίαι περὶ τοῦ ὅτι οἱ Φοίνικες εἶναι Σημιτικὴ φυλὴ καὶ αἱ ὑποστηριζόμεναι διαφοραὶ ὑπὸ τινων ἀνθρωπολόγων περὶ «δολιχοκεφάλων» καὶ «βραχυκεφάλων» Μεσογειακῶν Λαῶν κ.λπ., ἔπαυσαν ἐσχάτως νὰ θεωροῦνται ὡς ἔχουσαι ἐρείσματα σοβαρὰ καὶ τὸ σπουδαιότερον οὐδεμία παράδοσις ἀναφέρει τὴν ὕπαρξιν παλαιοτέρων Λαῶν νὰ κινοῦνται εἰς τὰς περιοχὰς αὐτὰς τοῦ Αἰγαίου, καὶ νὰ ἐγκαθίστανται εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον, (βλέπε καὶ Ἰωάν. Κούμαρη «Φυσικὴ ἀνθρωπολογία» Α' μέρος σελὶς 176 καὶ ἐφεξῆς τοῦ Τόμου «ΕΛΛΑΣ» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ», ὅπου περιέχεται καὶ ὅλη ἡ σύγχρονος σχετικὴ βιβλιογραφία καὶ Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ «Τὸ Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» Προσάρτημα Β). Γνωρίζομεν δέ, πρὸς τούτοις, ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ Φοινικικὸς πολιτισμὸς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνας ἐκφυλισμένος Μινωϊκὸς πολιτισμός.

Ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτὰς καὶ ἐφ' ὅσον οἱ Φοίνικες εἶναι νεώτερα φυλὴ (1100 ἢ 900 π.Χ.), εἶναι φανερόν, ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν οἱ Φοίνικες νὰ ἐδίδαξαν τοὺς Ἕλληνας τὰ γράμματα, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος καὶ τὸν πολιτισμὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας, ὅπως ὑποστηρίζουν αἱ διάφοροι ἀνθελληνικαὶ θεωρίαι, τὰς ὁποίας ἐπαναλαμβάνουν καὶ τινες ἐν Ἑλλάδι ἐσχάτως γράφοντες εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ εἰς διαφόρους δῆθεν Ἑλληνικὰς Ἐγκυκλοπαιδείας, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἁπλούστατα εἶναι ἀνεξέλεγκτοι μεταφράσεις ξένων Ἐγκυκλοπαιδειῶν. Διότι ἐὰν οἱ Ἕλληνες παρέλαβον τὰ γράμματα ἀπὸ τοὺς Φοίνικας, κατὰ τὸ 800 ἢ τὸ 900 π.Χ., ὅπως ἐπροσδιόριζον οἱ ξένοι τὴν ἐμφάνισιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, ἐντὸς ποίου χρονικοῦ διαστήματος ἐπέτυχον οἱ Ἕλληνες νὰ παρενθέσουν τὰ φωνήεντα εἰς τὰ σύμφωνα τοῦ Φοινικικοῦ ἀλφαβήτου καὶ νὰ διαμορφώσουν τὴν γραφήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔγραψεν ὁ Ὅμηρος τὰ ἔπη του κατὰ τὴν ἰδίαν περίπου ἐποχήν; (900 ἢ 800 π.Χ.) ἐνῶ ἐξ ἄλλου γνωρίζομεν πλέον ἀπὸ τὴν μετάφρασιν τῶν Ὀρφικῶν, ὅτι οἱ Ἀρχαιοέλληνες, οἱ Ὀρφικοὶ ἔγραφον ἐπὶ λεπτῶν σανίδων ἢ πετρῶν καὶ πρὸ τοῦ 5.000 π.Χ. τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις των (βλέπε καὶ Ἑρμὰν Ντὶλς «Προσωκρατικοὶ» ἄρθρον «Ὀρφεύς», σελὶς 3).

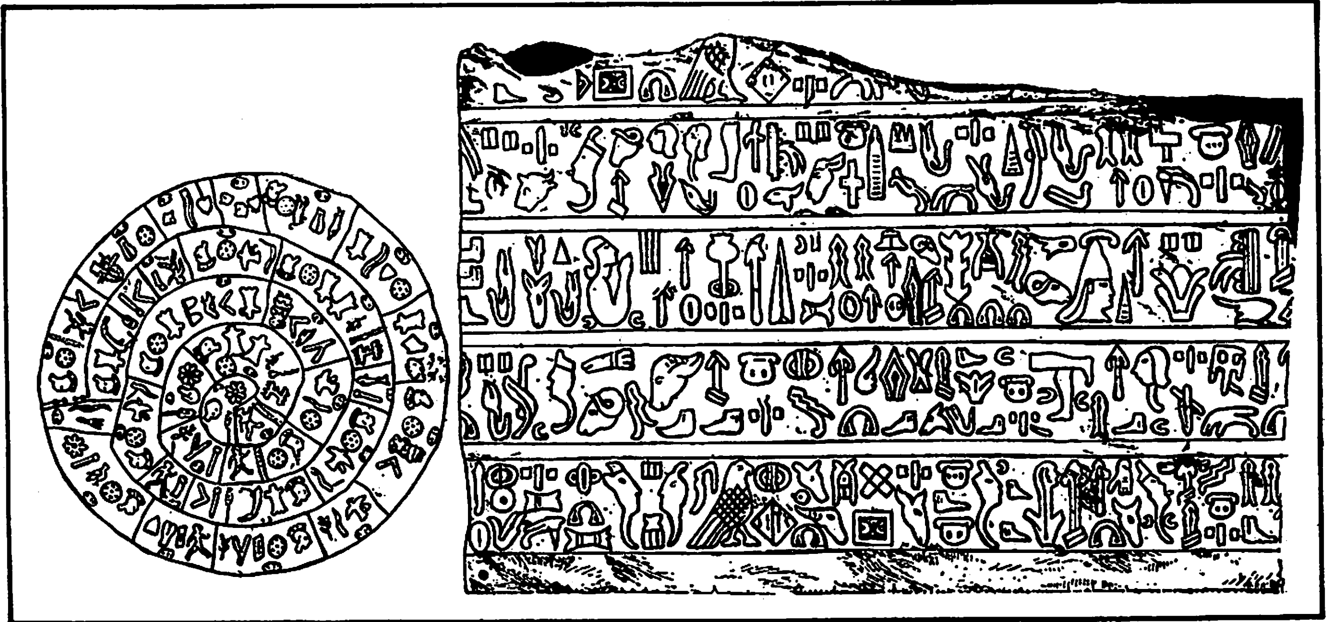
Ἐν πάσῃ περιπτώσει, φυσικὸν ἦτο οἱ πανάρχαιοι αὐτοὶ Κρῆτες, διερχόμενοι ἀπὸ τὴν Φοινίκην καὶ τὰς χώρας τῆς Μεσοποταμίας, ἢ ἐγκατασταθέντες ἐκεῖ, νὰ ἐδίδαξαν εἰς τοὺς κατοίκους τῶν χωρῶν αὐτῶν καὶ τὴν γραφήν, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ συγγένεια τῆς Γραμμικῆς γραφῆς Α τῆς Κρήτης μὲ τὴν σφηνοειδῆ γραφὴν ποὺ προδίδουν καὶ οἱ ἐνεπίγραφοι κύλινδροι ποὺ εὑρέθησαν ἐσχάτως εἰς τὰς Θήβας. Τοιουτοτρόπως ἔχομεν καὶ ἑτέραν ἐκ παραδόσεως πληροφορίαν ὅτι οἱ Κρῆτες μετέφερον εἰς τὴν Φοινίκην, τὴν Παλαιστίνην καὶ μέχρις Μεσοποταμίας (Σουμέριοι) τὰ γράμματα καὶ τὴν γραφήν, ἐνῶ οὐδεμία πληροφορία θετικὴ ὑπάρχει, ὅτι ἡ γραφὴ εἶναι ἐφεύρεσις τῶν Λαῶν τῆς Μεσοποταμίας.

1) Αἰγυπτιακὴ ἱερογλυφικὴ γραφὴ ἐπὶ μνημείου ἐν Καρνάκ. 2) Αἰγυπτιακὴ ἱερατικὴ γραφὴ 19ης Δυναστείας. 3) Αἰγυπτιακὴ ἱερατικὴ γραφὴ ἑλληνορωμαϊκῶν χρόνων. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σημείων τῆς ἱερογλυφικῆς Αἰγυπτιακῆς γραφῆς ἀποδεικνύεται πλήρως ὅτι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν τὰ γράμματα τῆς γραφῆς αὐτῆς μὲ τὰ γράμματα τῆς Κρητικῆς ἱερογλυφικῆς γραφῆς, ποὺ περιέχονται εἰς τὸν δίσκον τῆς Φαιστοῦ.

ΙΑ	ΙΚ	ΙΚ	ΙΚ	ΙΦ	ΙΦ	Α	Α	Β	Β	Φοινικικά	Κρητικά
										Κρητικὰ γραμμικὰ	Κρητικὰ ἱερογλυφικὰ

Πίναξ Αἰγυπτιακῶν ἰδεογραμμάτων, Κρητικῶν Ἰδεογραμμάτων, στοιχείων Κρητικῆς γραμμικῆς γραφῆς Α καὶ Β καὶ Φοινικικῶν γραμμάτων. (Ἐξήγησις: ΙΑ: Ἰδεογράμματα Αἰγυπτιακά. Ἰδεογράμματα Κρητικὰ ἀπὸ πινακίδας εὑρεθείσας εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα. ΙΦ: Ἰδεογράμματα Κρητικὰ ἀπὸ τὸν δίσκον τῆς Φαιστοῦ. Α: Α: Γράμματα Ἑλλαδικῆς γραμμικῆς γραφῆς Α' (ἡ ὁποία δὲν ἔχει μεταφρασθῆ) Β: Β: Γράμματα Ἑλλαδικῆς γραμμικῆς γραφῆς Β (ἡ ὁποία ἔχει μεταφρασθῆ). Φοινικικά: Γράμματα τοῦ Φοινικικοῦ ἀλφαβήτου. Κρητικά: Γράμματα τοῦ Κρητικοῦ ἀλφαβήτου. Κρητικὰ ἱερογλυφικά. Κρητικὰ γραμμικά). Ἐξ ὅλων αὐτῶν τῶν ἰδεογραμμάτων καὶ τῶν γραμμάτων τῆς Αἰγυπτιακῆς, τῆς Κρητικῆς καὶ τῆς Φοινικικῆς γραφῆς ἀποδεικνύεται ὅτι τὰ μὲν Αἰγυπτιακὰ οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τὰ Κρητικὰ καὶ συνεπῶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προῆλθον τὰ Ἑλληνικὰ ἀπὸ τὰ Αἰγυπτιακά, τὰ δὲ φοινικικὰ ἐφ' ὅσον ὁμοιάζουν μὲ τὰ Κρητικὰ ἀποτελοῦν τὴν μεγαλυτέραν ἀπόδειξιν ὅτι τὰ Φοινικικὰ προῆλθον ἐκ τῶν Κρητικῶν καὶ ὄχι τὰ Κρητικὰ ἐκ τῶν Φοινικικῶν, ἐφ' ὅσον τὰ μὲν Φοινικικὰ εἶναι γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν ὅτι ἐνεφανίσθησαν κατὰ τὸν 9ον αἰῶνα π.Χ. ἐνῶ τὰ Κρητικὰ ἦσαν γνωστὰ καὶ πρὸ τῶν 2.000 ἐτῶν.

'Αριστερὰ ὁ δίσκος τῆς Φαιστοῦ καὶ δεξιὰ Χετταϊκὴ ἱερογλυφικὴ γραφή, τὰ ἰδεογράμματα τῆς ὁποίας ὁμοιάζουν καταπληκτικὰ μὲ τὰ ἰδεογράμματα τοῦ δίσκου τῆς Φαιστοῦ. Καὶ φυσικὰ ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν δύο αὐτῶν ἐπιγραφῶν ἀποδεικνύεται ὡς ἀπολύτως βάσιμος ἡ παναρχαία 'Ελληνικὴ παράδοσις ὅτι 'Ετεόκρητες, πανάρχαιοι Κρῆτες, μετὰ τὴν καταβύθυσιν τῆς Αἰγηΐδος (ἀφοῦ οὗτοι ἐθαλασσοκράτουν ἀπὸ αἰώνων τῆς Μεσογείου) εἰσέδυσαν καὶ εἰς τὴν βόρειον καὶ κεντρικὴν Μ. 'Ασίαν καὶ ἵδρυσαν τὰ βασίλεια τῶν Χετταίων, τῶν Μιτάνι, ποὺ γνωρίζομεν ἐκ τῶν νεωτέρων ἀνασκαφῶν, ἴσως δὲ καὶ τῶν 'Ελαμιτῶν ὅπως τελευταίως ἔχει διαπιστωθῆ ἀπὸ τὰς ἀνακοινώσεις τοῦ γνωστοῦ Βουλγάρου γλωσσολόγου καὶ 'Ακαδημαϊκοῦ Γεωργκήεφ. ('Ανακοίνωσις εἰς τὴν 'Ακαδημίαν 'Αθηνῶν κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1975)

Πάντως, εἰς τὸ γράμμα Α ὅπως καὶ εἰς τὴν σελίδα 282 τοῦ Γ' μέρους τοῦ Τόμου «ΕΛΛΑΣ» τῆς 'Εγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» δηλαδὴ εἰς τὸν ἀνὰ χεῖρας Τόμον, παρατίθεται συγκριτικὸς πίναξ Φοινικικῶν καὶ Κρητικῶν γραμμάτων, ἐκ τοῦ ὁποίου σαφέστατα ἐμφαίνεται ὅτι τὰ Φοινίκεια λεγόμενα γράμματα προῆλθον ἀπὸ τὰ Κρητικά. Καὶ τὸ αὐτὸ σαφέστατα ἀποδεικνύεται ἐπίσης εἰς τὸν συγκριτικὸν πίνακα Φοινικικῶν καὶ Κρητικῶν γραμμάτων ποὺ παραθέτει ὁ Σπυρ. Μαρινάττος εἰς τὸ ἐμπεριστατωμένον ἔργον του «'Αρχαῖος Κρητικὸς πολιτισμός», (σελὶς 125) ὁ ὁποῖος ὅμως ἐνεπλάκη καὶ αὐτὸς ἀργότερον εἰς διαφόρους ἀρχαιολογικὰς οὐτοπίας, ὅπως, ὅτι ἡ 'Ατλαντὶς ἦτο ἡ Θήρα καὶ ὅτι ἡ Κρήτη κατεστράφη ἀπὸ τὸ ἡφαίστειον τῆς Θήρας μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πληρώσῃ ἡ 'Ελλὰς ἐσχάτως (1979-1980) εἰς τὸν Γάλλον ἐρευνητὴν Κουστὼ μὲ τὴν εἰσήγησιν ἀμαθεστάτων ἐπιστημόνων, ὑπὲρ τὰ 2.000.000 δολλάρια δι' ἀκάρπους ἐρεύνας περὶ τὴν Θήραν, διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς 'Ατλαντίδος!... οὐδεμίαν δὲ σημασίαν ἔχει νομίζω, ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι τὸ Φοινικικὸν ἀλφάβητον ἀπετελεῖτο μόνον ἀπὸ σύμφωνα καὶ ὅτι οἱ "Ελληνες τῆς 'Ιστορικῆς περιόδου ἐφεῦρον καὶ προσέθεσαν τὰ φωνήεντα — κατὰ τοὺς τελευταίους ἀπέλπιδας ἰσχυρισμοὺς τῶν ὑποστηριζόντων ὅτι τὰ γράμματα εἶναι ἐφεύρεσις τῶν Φοινίκων — ἀφοῦ τόσον τὰ σύμφωνα, ποὺ προῆλθον ἀπὸ τὴν 'Ελλαδικὴν γραμμικὴν γραφὴν Α καὶ Β ὅσον καὶ τὰ ἰδεογράμματα, κατὰ τὴν ἰδικήν μας γνώμην, ἡ ὁποία στηρίζεται εἰς τὰ ἀρχαῖα κείμενα ποὺ παραθέτομεν, παρελήφθησαν ἀπὸ τοὺς Σουμερίους οἱ ὁποῖοι τὰ εἶχον παραλάβει ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Κρῆτας, ἐκ τῶν Σουμερίων δὲ παρελήφθησαν ὑπὸ τῶν 'Ασσυροβαβυλωνίων, τῶν Χετταίων, τῶν Φοινίκων καὶ ἄλλων λαῶν τῆς 'Ανατολῆς, ἡ ἀπὸ τὴν συλλαβικὴν γραφὴν τῶν Κυπρίων ποὺ ὁμοιάζει μὲ τὰ Χετταϊκά, διότι καὶ ἡ σφηνοειδὴς γραφή, ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω, προφανῶς, προῆλθεν ἀπὸ τὴν Γραμμικὴν γραφὴν Α' ποὺ μετέφερον καὶ ἀνέπτυξαν μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Μεσοποταμίαν οἱ Σουμέριοι, ἐκ τῆς Παγχαίας ἀπὸ ὅπου εἰσέδυσαν ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω, διὰ τοῦ Περσικοῦ κόλπου εἰς τὴν Μεσοποταμίαν. (Περὶ ὅλων αὐτῶν βλέπε καὶ Εἰσαγωγὴν καὶ ἄρθρα «Σουμέριοι» «Φοίνικες» «Χετταῖοι», «Μιττάνι» «'Ελαμῖτες» «'Ασσύριοι» «Βαβυλώνιοι» «'Ινδοί», εἰς τόμον «Λαοὶ τῆς 'Ανατολῆς» καὶ προσάρτημα Β' τοῦ βιβλίου τοῦ 'Ιωαν. Δ. Πασσᾶ «Τὸ ἔγκλημα τῆς 'Επιστήμης» κ.τ.λ.»

'Εν τούτοις, πέραν τῶν ἀνωτέρω, εἶναι γνωστὸν ἐπίσης ὅτι ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος, καὶ μετὰ τὰς ἀνασκαφὰς τῶν Μυκηνῶν, τῆς Κνωσσοῦ κ.τ.λ. ἀρκετοὶ ξένοι συγγραφεῖς ἀντελήφθησαν, ὅτι αἱ παλαιότεραι θεωρίαι περὶ καταγωγῆς τῆς γραφῆς ἀπὸ τοὺς Φοίνικας δὲν εὐσταθοῦν καὶ πρῶτος ὁ πολὺς Γάλλος σοφὸς Ντυσσὼ (1905) εἰς τὸ ἔργον του (Rene Dussand «Les Civilations Prehellenigues, Dans Le Bassin de la mer Egée, Paris 1914) ὑπεστήριξε τὴν ἄποψιν, ἡ ὁποία προεκάλεσε πάταγον εἰς τὴν ἐποχήν του, ὅτι, ὄχι οἱ "Ελληνες ἀπὸ τοὺς Φοίνικας, ἀλλὰ οἱ Φοίνικες ἀπὸ τοὺς "Ελληνας παρέλαβον τὸ ἀλφάβητόν των, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς 'Αρχαιοέλληνας, κατὰ τὸν Ντυσσώ, ἐνῶ ὀλίγον ἐνωρίτερον οἱ γλωσσολόγοι Γκρίμ, Χαλεβύ, Ντέεκ, Ντέλιτς κ.ἄ., ἤρχισαν νὰ ἀμφισβητοῦν τὴν ἐπικρατοῦσαν ἕως τότε ἀντίληψιν, ὅτι τὰ διάφορα ἀλφάβητα προέρχονται ἀπὸ τὸ Φοινικικόν, ἀκολούθως δὲ καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες, οἱ Λάνγκ καὶ Σμίθ, ὑπεστήριξαν ὀλίγον ἀργότερον, ὅτι οἱ Φοίνικες τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου των τὰ ἐνεπνεύσθησαν ἀπὸ τὰ συλλαβικὰ ψηφία τῶν Κυπρίων, ποὺ εἶναι, ὡς γνωστόν, συγγενῆ πρὸς τὰ συλλαβικὰ ψηφία τῶν Χετταίων. Καὶ εἶναι γνωστὸν ἐπίσης ὅτι οἱ Χετταῖοι ἦσαν ἄποικοι τῶν Τυρρηνῶν, τῶν 'Ετεοκρητῶν καὶ πιθανώτατα ἀργότερον καὶ τῶν παναρχαίων Κυπρίων. (Βλέπε καὶ Τόμον «Λαοὶ τῆς 'Ανατολῆς» ἄρθρα «Σουμέριοι», «Χετταῖοι» κ.τ.λ. καὶ κείμενον κατωτέρω).

Εἶναι πράγματι ἀπαράδεκτον, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς 'Ελλαδικῆς γραμμικῆς γραφῆς Β ὑπὸ τῶν MICHAEL VENTRIS καὶ JOHN CHADWICK, ἡ ὁποία ἀπεδείχθη ὅτι περιέχει παναρχαίαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, καὶ μετὰ τὰς διαπιστώσεις ἀπὸ τὰ δημοσιευθέντα κείμενα τῶν 'Ορφικῶν (Τόμος ΚΔ') νὰ κυκλοφοροῦν ἐν 'Ελλάδι ἔντυπα καὶ μάλιστα ΝΕΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ 'Ελληνικαὶ 'Ιστορίαι, μὲ ἀξιώσεις πλήρους δῆθεν ἐνημερώσεως, ἢ ξέναι 'Εγκυκλοπαίδειαι, εἰς 'Ελληνικὴν μετάφρασιν καὶ χαρακτηριζόμεναι ὡς διεθνοῦς κύρους, νὰ ἀναγράφουν ἐν ἔτει (1981) ἢ μᾶλλον νὰ ἀμφισβητοῦν ἀκόμη σήμερον, ὅτι τὰ γράμματα δὲν εἶναι ἐφεύρεσις τῶν 'Ελλήνων καὶ νὰ ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ ἄλφα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης προῆλθεν ἀπὸ τὸ «ἄλεφ» τῶν Φοινίκων κ.λπ. Δηλαδὴ θεωρίαι, αἱ ὁποῖαι ὄχι μόνον δὲν εὐσταθοῦν πλέον, ἀλλὰ ἔχουν ὁριστικῶς ἐκμηδενισθῆ καὶ παραμερισθῆ, κακῶς δὲ εἶχον καὶ ἐπικρατήσει, κατὰ τὴν ταπεινήν μου γνώμην καὶ παλαιότερα, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ἐκτιθέμενα ἀνωτέρω καὶ ἀπὸ τὰ δημοσιευθέντα «'Ορφικά» (βλέπε καὶ παρατιθεμένους πίνακας διαφόρων γραφῶν ἐνταῦθα).

'Αλλὰ δοθείσης εὐκαιρίας, θὰ ἤθελα νὰ προσθέσω ὅτι καὶ αἱ παλαιότεραι ἐπίσης θεωρίαι περὶ Αἰγυπτίων, περὶ τοῦ ὅτι οὗτοι ἦσαν ἀρχαιότεροι τῶν 'Ελλήνων, ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶναι ἐφευρέται τῆς γραφῆς, διδάσκαλοι τοῦ 'Ορφέως, δημιουργοὶ τοῦ πολιτισμοῦ κ.λπ., νομίζω ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγκαταλείπονται, διότι αἱ νεώτεραι ἔρευναι ἀποδεικνύουν καὶ κυρίως μετὰ τὴν συστηματικὴν ἔρευναν τῶν ἀρχαίων κειμένων ποὺ ἀναφέρουν, «ὅτι ὁ ἱδρυτὴς τῆς πρώτης Δυναστείας τῶν Αἰγυπτίων ἐλέγετο «Μήν»ποὺ προδίδει Κρητικὴν προέλευσιν τοῦ ὀνόματος, ὅπως ἀναφέρει καὶ ὁ θαυμαστὴς τῶν Αἰγυπτίων 'Ηρόδοτος· (βιβλίον Β §99). 'Απὸ τὴν ἀνακάλυψιν δὲ ἐσχάτως (1960-1980) ὑπὸ Γερμανῶν 'Αμερικανῶν, "Αγγλων καὶ ἄλλων ξένων καὶ 'Ελλήνων ἀρχαιολόγων πλείστων παλαιολιθικῶν στοιχείων εἰς τὴν κυρίως 'Ελλάδα, πιστοποιεῖται ὅτι οἱ "Ελληνες εἶναι αὐτόχθονες — ὅπως ἀνέφερα καὶ ἀνωτέρω, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ βιολογικὰ καὶ ἀνθρωπολογικὰ συμπεράσματα — καὶ συνεπῶς οὔτε ἀπὸ τὸν Βορρᾶν κατῆλθον καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν 'Ελλάδα, οὔτε "Αριοι καὶ 'Ινδοευρωπαῖοι εἶναι, ὅπως ὑπεστηρίζετο παλαιότερον. (Βλέπε ἄρθρον «Φυσικὴ 'Ανθρωπολογία» 'Ιωάν. Κούμαρη, Α' μέρος Τόμου «ΕΛΛΑΣ» τῆς 'Εγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» καὶ 'Αλεξ. Γ. Σίνου «'Η γεωγραφικὴ ἑνότης τοῦ 'Ελληνικοῦ Μεσογειακοῦ Χώρου, Μέρος Α, σελὶς 94—95, Μέρος Β, σελίδες 179—182 κ.τ.λ.,) ἐνῶ ὅπως ἀναφέρεται εἰς τὰ 'Αργοναυτικὰ» τῶν «'Ορφικῶν» (στίχος 44, ἔκδοση Λειψίας Tavchnitil. 1829) ὁ ἴδιος ὁ 'Ορφεὺς λέγει «ἠδ' ὅσον Αἰγύπτῳ ἱερὸν λόγον ἐξελόχευσα» δηλαδὴ εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐδίδαξεν, ἐξεγέννησε (ἐξελόχευσε) ὁ 'Ορφεύς, τὸν ἱερὸν λόγον καὶ ὄχι ἐδιδάχθη ἐκεῖ,

ΠΙΝΑΞ Α: Μὴ Πάφια σημεῖα

ΠΙΝΑΞ Β: Πάφια σημεῖα

Τὸ κλασσικὸν κυπριακὸν συλλαβικὸν ἀλφάβητον (κατὰ τὸν Μότφορντ). Ἀνακαλυφθὲν τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ δουκὸς Ντὲ Λύν, τὸ 1852, καὶ μερικῶς ἀναγνωσθὲν ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Σμίθ, τὸ 1871, περιλαμβάνει 55 γράμματα. Πλέον τῶν 500 ἐπιγραφῶν γραμμένων διὰ τοῦ ἀλφαβήτου τούτου εἶναι γνωσταί, φθάνουσαι μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 3ου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος. Αἱ περισσότεραι τούτων εἶναι γραμμέναι εἰς τὴν τοπικὴν ἀρκαδοκυπριακὴν ἑλληνικὴν διάλεκτον (συγγενεστάτην μὲ τὴν διάλεκτον τῶν Μυκηναϊκῶν πινακίδων γραμμικῆς γραφῆς Β). Εἶναι - κατὰ τοὺς Μ. Βέντρις καὶ Τζ. Τσάντγουϊκ - ἐκπληκτικὸν τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Κύπρος, τμῆμα τῆς ὁποίας κατείχετο ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἀπὸ τὸν 8ον αἰῶνα π.Χ. ὑπῆρξεν ἡ περιοχὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέζησεν ἐπὶ μακρότερον μία μὴ ἀλφαβητικὴ γραφὴ τῆς ἑλληνικῆς, πρᾶγμα ἀποδεικνῦον τὴν παναρχαίαν ἑλληνικότητα τῆς νήσου. Παρὰ τὴν ἔλλειψιν ἱστορικῆς συνεχείας, τὸν μικρὸν ἀριθμὸν τῶν σημείων καὶ τὴν ἐκ δεξιῶν γενικῶς καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ διεύθυνσίν των, ὁ Μάσσον (1954) πιστεύει - καὶ ὀρθῶς, κατὰ τοὺς πλείστους ἀρχαιολόγους - ὅτι ἡ κυπριακὴ συλλαβικὴ γραφὴ ἀποτελεῖ κατ' εὐθεῖαν ἀπόγονον τῆς γραμμικῆς γραφῆς τῶν πινακίδων τῆς Ἔγκωμης Κύπρου (ἀποικίας τῶν Πελασγῶν Ἀρκάδων). Ἦτο φυσικὸν νὰ παρατηρηθοῦν ἀλλαγαί τινες καὶ ἀντικαταστάσεις κατὰ τὸ μεσολαβῆσαν διάστημα τῶν 700 ἐτῶν.

τοὺς ἱεροὺς λόγους, ὅπως ὑπεστήριζον παλαιοὶ καὶ νεώτεροι συγγραφεῖς, ἀπόδειξις ποὺ κονιορτοποιεῖ, κάθε ἄλλην παλαιὰν καὶ νεωτέραν ἀναπόδεικτον θεωρίαν, καὶ δεδομένον τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς ... σπουδαίους ξένους μελετητὰς καὶ ἐρευνητὰς ἀναφέρει!...

Ἀντιθέτως, οἱ πανάρχαιοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος, Πελασγοί, Ἀρχαιοέλληνες, ἐκκινοῦντες ἀπὸ τὴν ἠπειρωτικὴν Ἑλλάδα καὶ κυρίως ἀπὸ τὴν Ἀρκαδίαν, κατὰ τὰ ἀρχαῖα κείμενα, ἐξηπλώθησαν εἰς χρόνον ἀπώτατον καὶ φυσικὰ ἀκαθόριστον ἀκόμη, ὄχι μόνον ἐντὸς τῆς Μεσογείου, ὅπου ἔζων ὡς βάτραχοι ἑκατέρωθεν τῶν παραλίων αὐτῆς, (Πλάτων, «Φαίδων» κεφάλαιον ΝΗ'), ἀλλὰ καὶ πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος καὶ εἰς ὅλας τὰς γνωστὰς ἠπείρους τῆς ἐποχῆς των, κατὰ τὰς παναρχαίας ἑλληνικὰς παραδόσεις καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καὶ Πελαργοὶ ἀπεκλήθησαν. (Ἀριστοφάνης «Ὄρνιθες» σελίδες 59, 61, 67).

Καὶ φυσικά, δὲν ἀποκλείεται, ἢ μᾶλλον πιστεύω, ὅτι τόσον οἱ ἀρχαιολόγοι ὅσον καὶ ἄλλοι τινὲς εἰδικοὶ ἐπιστήμονες, θὰ ἀντιληφθοῦν σὺν τῷ χρόνῳ ὅτι, ἐπειδὴ ἀνέσκαψαν 30 ἢ καὶ 100 ἀκόμη, ἀρχαίας πόλεις, ἐὰν θέλετε, τοῦτο οὐδόλως σημαίνει ὅτι δύνανται καὶ νὰ γράφουν τὴν Ἑλληνικὴν πρωτίστως Προϊστορίαν κατ' ἀρέσκειαν καὶ νὰ θεωροῦν ὡς μυθολογήματα τὰς ἀρχαίας ἑλληνικὰς παραδόσεις, ποὺ περιέχονται εἰς τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ κείμενα καὶ νὰ περιφρονοῦν ἢ νὰ ἀγνοοῦν ταύτας, ἀφοῦ συνεχῶς τοὺς διαψεύδουν, τὰ νέα εὑρήματα καὶ ἀφοῦ γνωρίζουν ὅτι τόσον ἡ Ἑλλάς, ὅσον καὶ αἱ χῶραι ποὺ εὑρίσκονται πέριξ τῆς λεκάνης τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, εἰς τὴν Μεσοποταμίαν καὶ τὸν Περσικὸν Κόλπον, ἔχουν κάτω ἀπὸ τὰ ἐδάφη των χιλιάδας ἀρχαίων πόλεων — ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει ὅτι μόνον ἡ Κρήτη εἶχεν 90 πόλεις καὶ σήμερον ἔχει διαπιστωθῆ ὅτι αἱ πόλεις τῆς Κρήτης ἦσαν 120 περίπου — τὰ ἐρείπια τῶν ὁποίων εἶναι ἄγνωστον πόσα καὶ ποῖα μυστικὰ μᾶς ἀποκρύπτουν καὶ ποίας ἐκπλήξεις ἐπιφυλάσσουν διὰ τοὺς Ἀρχαιολόγους εἰς τὸ μέλλον. (Βλέπε καὶ σελίδας 66-68 καὶ 77-80 τοῦ Α' μέρους τοῦ τόμου «ΕΛΛΑΣ» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ», τὸ γράμμα Α τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» ἔκδοσις τρίτη (1976-1981) ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ Φοίνικες ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας παρέλαβον τὰ γράμματα καὶ τὴν γραφὴν καὶ ὄχι οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Φοίνικας. Ἐπίσης βλέπε Πλάτωνος «Κρατύλον», 23, περὶ γλώσσης καὶ γραφῆς, Π. Καββαδία «Προϊστορικὴ Ἀρχαιολογία», σελὶς 834 καὶ σελὶς 839, Ἰακώβου Θωμοπούλου «Πελασγικά», (ὅπου δημοσιεύονται ἀρκεταὶ καὶ σημαντικαὶ πανάρχαιαι Ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ χαραγμέναι κυρίως ἐπὶ πετρῶν) τὸ βιβλίον τοῦ Μιχ. Βέντρις «DOCUMENTS IN MYCAENE-

AN GREEK», CAMBRIDGE (1956) καὶ τὸ βιβλίον JOHN CHADWICK (Γραμμικὴ Β, ἡ πρώτη ἑλληνικὴ γραφή» (1963) πληροφορία ὅμως καὶ αὐτὴ προφανῶς ἐσφαλμένη, διότι πρὸ τῶν Γραμμικῶν Γραφῶν Α καὶ Β ὑπῆρχεν, ἡ μὲ ἰδεογράμματα γραφή, ἢ καὶ κάποια ἄλλη δι' ἄλλων χαρακτήρων, ἢ σχημάτων γραφή, ὅπως προδίδουν τὰ σημεῖα ποὺ ἔχει ὁ ψευδόστομος ἀμφορεὺς τοῦ 'Ορχομενοῦ ἢ πινακίδα τῆς Γλοζὲλ εἰς τὴν Γαλλίαν, τὸ 'Αλφάβητο Τιφινάγκ (TiFinagh) τῆς Βερβερικῆς φυλῆς τῶν Τουαρέγκ εἰς τὴν Σαχάραν, ποὺ εἶναι ὑπόλειμα παναρχαίας (Λιβυκῆς 'Ελληνικῆς διαλέκτου) αἱ Πελασγικαὶ καὶ 'Ετεοκριτικαὶ 'Επιγραφαὶ ποὺ δὲν ἔχουν ἀναγνωσθεῖ (βλέπε «Πελασγικὰ 'Ιακ. Θωμοπούλου) κ.τ.λ.

Πάντως, θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῇ ὅτι καὶ ἐκεῖνοι — οἱ ἐλάχιστοι — 'Αρχαιολόγοι ποὺ πιστεύουν ἀκόμη σήμερον ἀπὸ κακὴν πρόθεσιν καὶ σκοπίμως, ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι, ἢ καὶ ἄλλοι λαοὶ τῆς 'Ανατολῆς ἦσαν ἀρχαιότεροι τῶν 'Ελλήνων, θὰ ὑποστοῦν ἀργότερον τὴν ἰδίαν, ἀπογοήτευσιν ποὺ ὑπέστησαν καὶ οἱ παλαιότεροι συνάδελφοί των μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν ὑπὸ τοῦ Σλῆμαν τοῦ Μυκηναϊκοῦ καὶ ὑπὸ τοῦ "Εβανς τοῦ Μινωϊκοῦ πολιτισμοῦ, πρὸ 100 περίπου ἐτῶν καὶ οἱ ὁποῖοι ἐπιμόνως ὑπεστήριζον μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅτι τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ 'Ομήρου ἦσαν θαυμάσια μυθολογήματα, ἀλλὰ οὐδεμίαν ἔχοντα σχέσιν μὲ ἱστορικὰ γεγονότα. Καὶ τὴν ἰδίαν ἀπογοήτευσιν θὰ ὑποστοῦν ὅσοι ἀναμένουν νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ 'Ελλαδικὴ γραμμικὴ γραφὴ Α'ἐπειδὴ δὲν ἀνεγνώσθη ἀκόμη πλήρως, δὲν εἶναι 'Ελληνική. "Ισως, ἐφ' ὅσον εἶναι κακόπιστοι, ἡ ἔκδοσις τῶν 'Ορφικῶν θὰ τοὺς ἀναγκάση νὰ ἀναθεωρήσουν τουλάχιστον τὰς ἀπόψεις των, ἀφοῦ, ἐν πάσει περιπτώσει, οὐδεμία ἔνδειξις ὑφίσταται ἡ ὁποία νὰ ἀποδεικνύει, ὅτι εἰς ὁλόκληρον τὴν 'Ανατολὴν καὶ τὸν Νότον, ἔζησεν ὑπῆρξεν, ἢ ἀνεδείχθη φυλή, ἢ Λαὸς περισσότερον προηγμένος ἀπὸ τὸν Ἑλληνικόν, ἀδιάφορον ἐὰν παλαιοὶ καὶ νεώτεροι ξένοι μελετηταὶ καὶ δῆθεν συγγραφεῖς ἐπεχείρησαν διαφοροτρόπως, ἀλλὰ ματαίως, ὅπως ἀποδεικνύεται νὰ ἀποπνίξουν, αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν.

'Οπωσδήποτε μία συστηματικὴ καὶ συγκριτικὴ μελέτη τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν κειμένων καὶ συνδυασμένη ἐξήγησις διαφόρων ἀρχαίων ἑλληνικῶν παραδόσεων, θὰ ἠδύνατο κατὰ τὴν γνώμην μου, νὰ ὁδηγήσῃ εἰς ἐκπλήξεις καὶ πρὸς τῆς γενομένης ἤδη ἑρμηνείας τῶν 'Ορφικῶν (βλέπε «'Ορφικὰ» Τόμος ΚΔ') περὶ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς ἐξαπλώσεως τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἀπὸ τοὺς παναρχαίους, τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους, καὶ π.χ. ὅτι πανάρχαιοι 'Αρκάδες Πελασγοί, διὰ τῶν ἀκτῶν τοῦ Εὐξείνου Πόντου, τῆς λίμνης Βαϊκάλης καὶ τῆς Νοτίου Σιβηρίας, εἶχον φθάσει εἰς τὴν Κίναν καὶ τὴν 'Ιαπωνίαν, ἐνῶ πανάρχαιοι Κρῆτες καὶ Κύπριοι ἀπὸ τὸν Νότον εἶχον φθάσει εἰς τὴν 'Ινδικὴν (βλέπε εἰς «'Ορφικὰ» "Υμνον Καλλιμάχου εἰς «Δῆλον» καὶ διασωθέντα ἀποσπάσματα ἀπὸ «'Αριμάσπεια "Επη» 'Αριστέως Προκοννησίου, διὰ τὰς Παρθένους τῶν 'Υπερβορείων Οὖπις, Λοξὼ καὶ 'Εκαέργη, ποὺ ἦλθον εἰς τὴν Δῆλον κομίζουσαι δῶρα καὶ ἀποσπάσματα ἀπὸ ἔργα 'Εκαταίου 'Αβδηρίτου, εἰς Στέφανον Βυζάντιον, εἰς Πλίνιον, εἰς Διοδ. Σικελιώτην περὶ «'Υπερβορείων» καὶ Τόμον Α (σελίδες 77-81) καὶ τῆς 'Εγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» ὑποσημειώσεις 27 καὶ 33 καὶ ὅτι πανάρχαιοι "Ελληνες, Κρῆτες καὶ Κύπριοι, πλέοντες πρὸς Δυσμάς, εἶχον φθάσει μέχρι τῆς νήσου Θούλης — κατὰ τὰ ἀρχαῖα κείμενα, ὅπως Πυθέας ὁ Μασαλιώτης — δηλαδὴ πρὸ τῶν ἀκτῶν τῆς Νορβηγίας ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν 'Αμερικὴν κατὰ τὴν 'Ενρ. Μέρτζ ποὺ ἀνεφέρθη ἀνωτέρω. (βλέπε καὶ Δ. 'Αλικαρνασσέως, Βιβλία Α καὶ Β, Διοδ. Σικελιώτου Βιβλίον Γ' 38,9 καὶ Βιβλίον Ε', 22,5 ἕως 10 καὶ «"Ελληνες Γεωγράφοι», Τόμος Β, Διονυσίου «Οἰκουμένης Περιήγησις» ἔκδοσις Βιέννης 1808 καὶ ὑπομνήματα Εὐσταθίου εἰς «Περιήγησιν Οἰκουμένης» Διονυσίου σελίδες 21—156). 'Επίσης Αἰσχύλου «'Ικέτιδες» ΒΑ, ἀπὸ 250-285 ἔκδοσις Λειψίας, Πλάτωνος «Φαίδωνα» κεφάλαιον ΝΗ', 'Αριστοφάνους «"Ορνιθες» σελίδες 59, 61 67 ἔκδοσις Λειψίας, Στράβωνος «Γεωγραφικά», βιβλία Γ', 175-176 καὶ βιβλίον Ε' παραπομπαί, Παυσανίου «'Ελλάδος Περιήγησις», — «'Αττικὰ» κεφάλαιον 31,2 ἔκδοσις Λειψίας TAVCHNIIL 1829 — Α. Σταγειρίτου «'Ωγυγία», Τόμος Δ, σελὶς 114 καὶ 220 καὶ ἐφεξῆς καὶ σελὶς 530 καὶ ἐφεξῆς καὶ κείμενα 'Ενρ. Μέρτζ ποὺ παρατίθενται κατωτέρω κ.τ.λ.).

Καὶ φυσικὰ γνωρίζομεν ὅτι πλεῖστοι ξένοι ἀρχαιολόγοι, ὅπως καὶ ἀρκετοὶ "Ελληνες συνάδελφοί των, ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν (!;) εἶχον ἀμφισβητήσει τὴν γνησιότητα καὶ τὴν ἀξίαν τῶν πληροφοριῶν ποὺ ἀναφέρονται εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀρχαῖα ἑλληνικὰ κείμενα, ὑποστηρίζοντες ὅτι δυνατὸν νὰ εἶναι πάντα ταῦτα ὡραῖαι μυθικαὶ παραδόσεις, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ ληφθοῦν, ὁπωσδήποτε ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τὴν... σοβαρὰν ἐπιστήμην! 'Αλλὰ ὅσοι «εἰδικοὶ ἐπιστήμονες» ἐξαρτοῦν τὰς διαπιστώσεις των ἀπὸ τὴν σκαπάνην τῶν ἀρχαιολόγων καὶ μόνον, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ ἀφυπνισθοῦν πλέον, ἐὰν ἔχουν τὴν διάθεσιν καὶ τὴν τιμίαν πρόθεσιν, ἀπὸ τὰ περιεχόμενα τῶν 'Ορφικῶν, τὰ ὁποῖα, ὄχι μόνον ἐπιβεβαιώνουν τὰς ἀνωτέρω παναρχαίας 'Ελληνικὰς παραδόσεις, περὶ καταγωγῆς καὶ τῆς δράσεως τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς κατὰ τὸ ἀπώτατον παρελθόν, ἀλλὰ καὶ ἐξανεμίζουν ὅλας τὰς ἀνθελληνικὰς καὶ ὑπόπτους αὐτὰς θεωρίας των περὶ τῶν δῆθεν προηγμένων καὶ πρὸ τῶν 'Ελλήνων, ἄλλων ἀρχαίων Λαῶν, ἀφοῦ μεταξὺ τῶν ἄλλων παραδόσεων εἰς τὰ «'Ορφικὰ» ("Υμνοι εἰς Διόνυσον, εἰς «Τριετηρικὸν» ὅπως καὶ εἰς τὰ «Λιθικὰ» στῖχος 668) ἀναφέρεται καὶ περὶ «ὠμοφάγων» δηλαδὴ ὅτι πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς φωτιᾶς ἔτρωγον καὶ ὠμὰ κρέατα, μία ἐπὶ πλέον ἀπόδειξις ἀναμφισβήτητος τῆς παναρχαίας ὑπάρξεως τῆς φυλῆς εἰς τὸν 'Ελληνικὸν χῶρον. "Αλλη δὲ σημαντικὴ ἀπόδειξις καὶ τῆς Προϊστορικῆς ὑπάρξεως τῶν 'Ορφικῶν εἶναι ὅτι εἰς οὐδένα "Υμνον δὲν ἀναφέρεται ἡ χρησιμοποίησις τοῦ σιδήρου ὑπ' αὐτῶν καὶ μόνον ὁ χαλκὸς κατονομάζεται εἰς τοὺς "Υμνους τῆς «Ρέας» τοῦ «Ποσειδῶνος» τῶν «Κουρητῶν», κ.τ.λ., ὅτι ἦτο ἐν χρήσει.

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ Η ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΗ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΙΣ ΤΗΣ «ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑΣ».

Δηλαδὴ μὲ ἄλλας λέξεις, διὰ τῶν κειμένων τῶν 'Ορφικῶν παραμερίζονται, ἀναθεωροῦνται καὶ ἀχρηστεύονται, ὅλαι αἱ μέχρι σήμερον (1981) γνώσεις περὶ τῆς Προϊστορίας, τῆς καταγωγῆς τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς καὶ τὸ σημαντικώτερον περὶ προελεύσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, μὲ τὰς ὁποίας μέχρι σήμερον ἐδίδασκον τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου, μὲ ψευδολογίας ἀσυστάτους καὶ μὲ ἀφθονίαν μύθων καὶ παραμυθιῶν, οἱ ὀπαδοὶ καὶ οἱ σχολιασταὶ τῆς Βίβλου, ποὺ ὑπεστήριζον ὅτι ἡ ζωὴ καὶ ὁ κόσμος ἄρχισε τὸ 4004 π.Χ, ὅπως ἐξετέθη καὶ ἀνωτέρω καὶ οἱ διαστρεβλωταὶ τῆς 'Ελληνικῆς καὶ τῆς Παγκοσμίου Προϊστορίας καὶ κυρίως τῆς 'Ιστορίας τοῦ Πολιτισμοῦ, τοῦ ἐξανθρωπισμοῦ καὶ τοῦ ἐκπολιτισμοῦ τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἀρχίζει πρὸ ἑκατοντάδων χιλιάδων ἐτῶν, μὲ ἀναμφισβήτητον πλέον ὁδηγὸν καὶ ἡγέτην, τὴν 'Ελληνικὴν φυλὴν καὶ τὸ ἄφθαστον 'Ελληνικὸν πνεῦμα. (βλέπε καὶ σχόλια εἰς τοὺς «"Υμνους» τοῦ 'Ορφέως, Τόμος ΚΔ' τῆς 'Εγκυκλοπαιδείας μας).

'Αλλὰ τὸ σπουδαιότερον καὶ τὸ πλέον ἀποκαλυπτικὸν καὶ ἀπίστευτον πράγματι ἐξ ἄλλου εἶναι, ὅπως ἀποδεικνύεται ἐπίσης ἀπὸ τὰ δημοσιευθέντα κείμενα τῶν 'Ορφικῶν, ὅτι καὶ ἡ ἀρχαία 'Ελληνικὴ Φιλοσοφία καὶ ἡ ἀρχαία 'Ελληνικὴ ἐπιστήμη ἔχουν τὰς βάσεις των, ἢ μᾶλλον ἐκ τῶν 'Ορφικῶν ἤντλησαν, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν δὲ αὐτῶν διετύπωσαν, μετὰ ταῦτα, οἱ Προσωκρατικοὶ καὶ οἱ μετέπειτα ἀρχαῖοι "Ελληνες συγγραφεῖς καὶ σοφοί, τὰ ἀπαράμιλλα καὶ ἀσύγκριτα διανοήματά των καὶ τὰς γνωστὰς ἀνεπαναλήπτους θεωρίας καὶ ἀπόψεις των, περὶ προελεύσεως τοῦ Σύμπαντος, τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐμφανίσεως καὶ ἐξελίξεως τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ μᾶς ἐκληροδότησαν (βλέπε καὶ «'Ανέκδοτα 'Αποσπασμάτια» 'Ορφέως πρῶτον §7, 11, 28, περὶ Φάνητος καὶ διὰ τὸ πρωτόγονον αὐγὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη, «'Ορφικὰ» Τόμος ΚΔ' τῆς 'Εγκυκλοπαιδείας μας).

'Αλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ «'Αποσπασμάτια» 34 καὶ 36 ('Ανέκδοτα 'Ορφέως) σαφέστατα ἐμφαίνεται ὅτι τόσον ὁ "Ομηρος, ὅσον καὶ ὁ 'Ησίοδος ἐγνώριζον καὶ εἶχον ὑπ' ὄψιν των τὰ 'Ορφικὰ κείμενα, καὶ τὰ ὁποῖα, ὅπως ἀποδεικνύεται (βλέπε καὶ σχόλια εἰς «Γενικὴν Εἰσαγωγὴν» τῶν 'Ορφικῶν, Τόμος ΚΔ' τῆς 'Εγκυκλοπαιδείας μας) εἶχον πολλαπλῶς λεηλατήσει καὶ συνεπῶς καὶ ἀπὸ τὰ κείμενα τοῦ 'Ομήρου καὶ τοῦ 'Ησιόδου, οἱ μετέπειτα Προσωκρατικοί, παρέλαβον ἀρκετὰς ἀπόψεις τῶν 'Ορφικῶν, ἐκτὸς τῶν ὅσων ἐδανείσθησαν καὶ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ 'Ορφικά, δεδομένα ποὺ ἀποδεικνύουν τὴν συνεχῆ καὶ ἀδιάσπαστον συνέχειαν τῆς 'Ελληνικῆς διανοήσεως τὴν ὁποίαν οἱ νεώτεροι μισέλληνες ἐρευνηταὶ τῆς Δύσεως ἀδυνατοῦσαν δῆθεν νὰ ἑρμηνεύσουν καὶ νὰ συσχετίσουν, ἀναζητοῦντες εἰς ἄλλας χώρας καὶ εἰς ἄλλας ἐπιδράσεις τὴν καταγωγήν, τὴν προέλευσιν, καὶ τὴν ἀνάτασιν τοῦ 'Ελληνικοῦ πνεύματος κατὰ τὴν 'Ιστορικὴν περίοδον. 'Ως ἐκ τούτου ἀνατρέπεται καὶ ἡ ἄλλη ἀνέντιμος θεωρία τῶν ξένων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ 'Ελληνικὴ Φιλοσοφία, ἐνεφανίσθη, ἀνεπτύχθη καὶ διεμορφώθη μετὰ τὸ 800 π.Χ., ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀνυπάρκτου φιλοσοφικῆς σκέψεως τῶν παλαιοτέρων, κατ' αὐτούς, Λαῶν τῆς 'Ανατολῆς, ἰσχυρισμὸς ποὺ ἦτο καὶ ἀκατάληπτος καὶ ἀπαράδεκτος, διότι ἦτο ἀνθρωπίνως ἀδύνατον ἐντὸς τόσον συντόμου χρονικοῦ διαστήματος (800-500 π.Χ.) νὰ δημιουργηθῇ, νὰ ἐξελιχθῇ, καὶ νὰ καταυγάσῃ τὴν ἀνθρωπότητα τὸ ἀνέσπερον 'Ελληνικὸν πνεῦμα, ἐνῶ ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν 'Ορφικῶν, χιλιετηρίδας προηγουμένως εἶχεν ἐκδηλωθῇ ἡ μελέτη καὶ ἡ ἔρευνα τῶν φυσικῶν φαινομένων, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὸ ἀνήσυχον πνεῦμα τῶν μακρυνῶν προγόνων μας, τῶν 'Αρχαιοελλήνων, τῶν Προ-Ορφικῶν, συστηματοποιηθεῖσα δὲ μετέπειτα ὑπὸ τῶν 'Ορφικῶν, τῶν Προσωκρατικῶν καὶ τῶν λοιπῶν

ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν ἐξεπήδησεν ὡς φωτεινὸν μετέωρον εἰς τὸν πνευματικὸν ὁρίζοντα τῆς ἀνθρωπότητος μετὰ τὸ 700 π.Χ.

Κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ ἀπορία, ἀπὸ ποῦ προῆλθεν καὶ ποίας ἐπιδράσεις ὑπέστη ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ ὅπως γνωρίζομεν κατὰ τὴν Ἱστορικὴν περίοδον, ἐξηγεῖται πλήρως, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν Ὀρφικῶν.

Κατόπιν ὅμως ὅλων τῶν ἀνωτέρω, ἐπιβάλλεται πλέον ἡ Ἑλληνικὴ Προϊστορία καὶ ἡ Προϊστορία τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος νὰ ἀναδιαρθρωθῇ καὶ νὰ διαμορφωθῇ ἐπὶ ἄλλων δεδομένων, ἀποδείξεων, γεγονότων καὶ στοιχείων ἀδιασείστων καὶ ὄχι ὅπως ἐγίνετο μέχρι σήμερον, ποὺ ἐδιδάσκετο ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μέχρι πρό τινος γνωστῶν φανταστικῶν, ὑπόπτων, ὑποθετικῶν καὶ ἀναποδείκτων, θεωριῶν, αἱ ὁποῖαι προῆλθον ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀπὸ τὰς ἀσυστάτους πληροφορίας τοῦ Ἡροδότου, τοῦ Διοδώρου, τοῦ Φλαβίου Ἰωσήπου καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν Βίβλον γενέσεως τῶν Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐμφανῶς κατεπολέμησαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ καταπολεμοῦν καὶ σήμερον ἀκόμη, τὰς διδασκαλίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν, ἐπειδὴ δι' αὐτῶν ἀποκαλύπτονται τὰ παραμύθια τῶν ἰδικῶν των παραδόσεων.

Πάντως πρὸ τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ Σλῆμαν καὶ τοῦ Ἔβανς, ὅλοι οἱ ξένοι σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες, ὑπεστήριζον, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία ἄρχιζε ἀπὸ τὸ 876 π.Χ. ἢ τὸ 786 π.Χ. (ἔναρξις τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων) μετὰ τὰς ἀνακαλύψεις δὲ τῶν ἀνωτέρω, μόλις καὶ μετὰ βίας ἔστεργον, οἱ ...ἀνυποχώρητοι αὐτοὶ προστάται τῆς Ἱστορικῆς ἀληθείας (!;) — καὶ μάλιστα ἐδέχοντο τοῦτο καὶ ὡς ὑψίστην παραχώρησιν πρὸς τὴν Ἑλλάδα — νὰ μετατεθῇ ἡ ἀρχὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας κατὰ 400 μόνον ἔτη, εἰς τὸ παρελθόν!!... διότι ἡ Βίβλος τῶν Ἑβραίων περὶ γενέσεως τοῦ κόσμου, ἀναφέρει ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ὁ κόσμος ἐδημιουργήθη τὸ 4004 π.Χ καὶ συνεπῶς ἦτο ἀπαράδεκτος ἡ ἄποψις, ποὺ ἀναφέρεται εἰς τὰ Ἑλληνικὰ κείμενα καὶ εἰς τὰς Ἑλληνικὰς παραδόσεις, ὅτι ὁ κόσμος οἱ ἄνθρωποι, ὑφίσταντο, ὑπῆρχον καὶ δροῦσαν καὶ πρὸ τοῦ 4004 π.Χ.

Τυφλωμένοι ἀπὸ τὴν ἐμπάθειαν καὶ τὸ μῖσός των, κατὰ τῶν Ἑλλήνων, οἱ ἀδίστακτοι αὐτοὶ πολέμιοι τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, δὲν ἐφαντάσθησαν καὶ δὲν ἐσκέφθησαν, οἱ ἀνόητοι, ὅτι πιθανῶς κάποιαν ἡμέραν θὰ ἀναπηδοῦσεν ἀπελευθερωμένη, ὀρθία, ἀπαστράπτουσα καὶ ἐκτυφλωτικὴ ἡ ἀλήθεια, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀποπειραθῇ διαφοροτρόπως νὰ στραγγαλίσουν καὶ νὰ ἀποπνίξουν, διὰ μέσου τῶν αἰώνων ποὺ παρῆλθον καὶ ὅτι κείμενα μὲ ἀδιασείστους ἀστρονομικὰς ἀποδείξεις, ὅπως τὰ δημοσιευθέντα κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, θὰ ἀνετίνασσον ὡς δυναμῖτις εἰς τὸν ἀέρα τὰ ἄθλια καὶ καταχθόνια αὐτὰ κατασκευάσματά των, διὰ τῶν ὁποίων ἐπὶ αἰῶνας μακροὺς ἐνεφάνιζον τὴν ἑλληνικὴν φυλὴν ὡς περιπλανωμένην νεαρὰν φερέοικον, ὡς ἄστεγον δηλαδὴ καὶ ἀπροστάτευτον κόρην ἀναξίαν προσοχῆς, ἐνῶ ταυτοχρόνως εἶχον ἐπιδιώξει νὰ μειώσουν τὴν ἀξίαν καὶ τὴν συμβολὴν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ παράγοντος εἰς τὴν ἐξημέρωσιν τῶν ἀνθρώπων καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ πολιτισμοῦ. Τουλάχιστον τὸ πάθημά των ἀπὸ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Σλῆμαν, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν βοήθειαν τῆς σκαπάνης του, διέλυσε καὶ συνέτριψεν τοὺς πρὸ 100 ἐτῶν ἰδίους ἰσχυρισμούς των, ὅτι τὰ ἔπη, αἱ ραψωδίαι τοῦ Ὁμήρου, περιεῖχον μύθους καὶ ὄχι γεγονότα τῆς Προϊστορίας, ὅπως ἔχει διαπιστωθῆ, θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς εἶχε διδάξει καὶ συνετίσει. (βλέπε καὶ ἄρθρον «Συστήματα Πολιτικοκοινωνικά» εἰς τὸν τόμον ΚΑ' τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας μας, ἀπὸ σελίδα 217-364, περὶ τῶν κυριωτέρων ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ, τόσον κατὰ τὴν ἀρχαίαν, ὅσον καὶ κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχήν, ὅπου περιέχεται καὶ εὐρυτάτη περίληψις τῶν «Πρακτικῶν τῆς Σιών» καὶ βιβλίον τοῦ Ἰωάν. Δ. Πασσᾶ «Τὸ Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης», προσαρτήματα Α καὶ Β, ἔκδοσις 1980, Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ») καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Σάρλς Μπέρλιτζ «Μυστήρια ἀπὸ ξεχασμένους Πολιτισμούς» κ.τ.λ).

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΡΑΦΗ Η ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΒΥΘΙΣΙΝ ΤΗΣ ΑΙΓΗΪΔΟΣ

Ἐγκαταλείποντες συνεπῶς τοὺς ἀδιόρθωτους καὶ ἀδίστακτους διώκτας καὶ ἐχθροὺς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, νὰ τραυλίζουν τὰς ἐξησθενημένας καὶ ἀσυναρτήτους πλέον ἀντιδράσεις των, προχωροῦμεν εἰς τὴν παράθεσιν τῶν διαφόρων δεδομένων, βάσει τῶν ὁποίων πρέπει νά γίνῃ εἰς τὸ μέλλον ἡ ἀναμόρφωσις, ἡ ἀναδιάρθρωσις καὶ ἡ συγγραφὴ τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς Προϊστορίας τῆς Μεσογείου καὶ γενικὰ τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπως αὕτη ἐμφανίζεται ἀπὸ τὰ νέα στοιχεῖα ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν, ἀπὸ τὴν ἐπισταμένην καὶ ἀκριβῆ ἑρμηνείαν τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν παραδόσεων καὶ κειμένων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς πληροφορίας ποὺ μᾶς παρέχουν αἱ ἀνασκαφαί, αἱ ἀνακαλύψεις καὶ αἱ διαπιστώσεις τῶν τελευταίων κυρίως ἐτῶν (1925-1980) τῶν ἀνεπηρεάστων καὶ ἀμερολήπτων ξένων καὶ Ἑλλήνων ἐπιστημόνων (ἀρχαιολόγων, ἀνθρωπολόγων, γλωσσολόγων κ.λπ.), τὰς ἐργασίας τῶν ὁποίων ἐπιπροσθέτως χρησιμοποιοῦμεν, διὰ τὴν πληρεστέραν διατύπωσιν καὶ συγγραφὴν αὐτῆς τῆς μελέτης.

Οὕτω κατὰ τοὺς γεωλόγους, οἱ ὁποῖοι μᾶς παρέχουν τὰς σχετικὰς πληροφορίας, διὰ τὴν διαμόρφωσιν τῆς Μεσογείου ἀπὸ τοὺς παναρχαίους χρόνους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν Ἡσίοδον (Θεογονία), εἰς ἐποχὴν ἀπροσδιόριστον καὶ ἀκαθόριστον χρονολογικῶς, - διότι καὶ ἡ προσέγγισις ἔστω, πρὸς τὴν ἀκρίβειαν εἰς παρομοίας περιπτώσεις, εἶναι μᾶλλον ἀδύνατος, - φοβεραὶ κοσμικαὶ διαταραχαί, τεραστίας ἐκτάσεως συνεκλόνισαν τὸν παλαιὸν χῶρον τῆς σημερινῆς Μεσογείου, ἴσως ὅμως καὶ τῆς Εὐρώπης, τῆς Σιβηρίας, τῆς Ἀνταρκτικῆς, τοῦ Ἀτλαντικοῦ καὶ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἠπείρου. **(Σχετικῶς βλέπε καὶ σημαντικὰ ἐνδιαφέρουσαν μελέτην περὶ «κοσμικῶν καταστροφῶν» εἰς ὁλόκληρον τὴν ὑφήλιον κατὰ διαφόρους παναρχαίας ἐποχὰς καὶ πληροφορίας διὰ τὰς τρεῖς τελευταῖας περιόδους παγετώνων, ποὺ ἐσημειώθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου ἐτῶν π.Χ., ποὺ παρῆλθον, ὅπως καὶ διὰ τὰς καταστροφὰς ποὺ προκάλεσαν, εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Σάρλς Μπέρλιτζ «Μυστήρια ἀπὸ ξεχασμένους Κόσμους» ἀπὸ σελίδας 291-331, ὅπου διάφοροι ξένοι διάσημοι ἐπιστήμονες (Ἀστρονόμοι, Γεωλόγοι, Ἐθνολόγοι κ.τ.λ.) ἀναφέρουν καὶ ἐξηγοῦν τὰς τεραστίας γεωλογικὰς μεταβολὰς καὶ ἄλλας καταστροφὰς τῆς ἀνθρωπότητος, ὅπως περιγράφονται εἰς τὰς παναρχαίας παραδόσεις διαφόρων Λαῶν τῆς Ρωσίας, τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀφρικῆς κ.τ.λ. ὅπως καὶ τὸ νεώτερον βιβλίον τοῦ ἰδίου (Ἔκδοσις 1975) «Τὸ Μυστήριον τοῦ Τριγώνου τῶν Βερμούδων» καὶ τὸ βιβλίον τῆς Ἐνρ. Μέρτζ, «Ἀτλαντίς» ὅπου ἐκτίθενται αἱ τελευταῖαι ἔρευναι καὶ διαπιστώσεις διὰ τὴν βυθισμένην ἤπειρον Ἀτλαντίδα, εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἀπὸ τὰς Ἀζόρας μέχρι τῶν Βερμούδων καὶ Μπαχάμας.**

Πιστεύεται - οἱ γεωλόγοι καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι ὑποστηρίζουν σχετικῶς μὲ τὴν Μεσόγειον - ὅτι πρὸ τῶν βιβλικῶν αὐτῶν διαταραχῶν - μακρυνὴ ἀπήχησις τῶν ὁποίων εἶναι ἴσως τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου περὶ πολέμου θεῶν, Τιτάνων καὶ Γιγάντων - αἱ ὁποῖαι κυριολεκτικῶς ἤλλαξαν τὴν προηγουμένην μορφὴν τῆς Μεσογείου, ἡ βόρειος Ἀφρική, ἡ Νότιος Εὐρώπη καὶ ἡ Δυτικὴ Μικρὰ Ἀσία ἦσαν συνεχόμεναι καὶ ἀπετέλουν ἀπέραντον ξηράν, ἐντὸς τῆς ὁποίας μοναδικὴ ὑδατίνη ἔκτασις - κατὰ τοὺς γεωλόγους ἐπίσης - ὑπῆρχον μόνον δύο μεγάλαι λίμναι, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία εὑρίσκετο εἰς τὸν χῶρον τοῦ σημερινοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους, ἡ δὲ ἑτέρα βορείως τῆς Αἰγύπτου καὶ πρὸ τῶν σημερινῶν ἐκβολῶν τοῦ Νείλου. **(Ἀποφεύγω νὰ χρησιμοποιήσω ὀνομασίας Γεωλογικῶν περιόδων εἰς τὴν μελέτην αὐτήν, πρῶτον διότι οὐδεμία ἀκρίβεια ὑπάρχει ἀκόμη, διὰ τὸν προσδιορισμὸν Προϊστορικῶν ἐποχῶν διὰ τῶν καθιερωμένων Γεωλογικῶν περιόδων καὶ δεύτερον διότι ἡ ἀφηγηματικὴ μέθοδος ποὺ χρησιμοποιῶ εἶναι περισσότερον νοητὴ ἀπὸ τὸν ἀναγνώστην, ἀφοῦ καὶ χρονολογικοὶ προσδιορισμοὶ οἱ ὁποῖοι θεωροῦνται ὡς ἀκριβεῖς σήμερον, ἀνατρέπονται ὡς γνωστὸν μετὰ ταῦτα, ἀπὸ ἄλλας διαπιστώσεις διὰ τὰ Προϊστορικὰ γεγονότα. Ἀπόδειξις ἡ χρονολόγησις τῆς ἐκστρατείας τῆς Τροίας, τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Νῶε κ.τ.λ.)**

Ἀπειρία μύθων, μυθικῶν παραδόσεων, ἀλλὰ καὶ κείμενα παναρχαίων ποιητῶν, συγγραφέων καὶ ἄλλων πηγῶν γραμμένων ἐπὶ βράχων, ἐπὶ πετρῶν, ἐπὶ πινακίδων ἀπὸ ψημένην γῆν, ἐπὶ διφθέρας ἢ παπύρων, ποὺ προέρχονται, ἢ ἀποδίδονται εἰς διαφόρους ἀρχαίους Λαοὺς τῆς Μεσογείου καὶ τῆς Ἀνατολῆς, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν καὶ ἀνεδείχθησαν εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν τῆς γῆς καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἀκολούθως ἐξηφανίσθησαν ὁλοσχερῶς, (Ἀκκαδαῖοι, Σουμέριοι, Χετταῖοι, Μιττάνι, Ἐλαμίτες, Ἀμοραῖοι Ἴβηρες, Σκῦθαι, Κιμμέριοι, Ἀσσύριοι, Χαλδαῖοι, Βαβυλώνιοι, Μῆδοι, Φοίνικες, Φιλισταῖοι καὶ ἄλλοι), ἀναφέρουν διαφόρους πληροφορίας, ἀληθεῖς ἢ μυθολογικάς, διὰ τὰ διαδραματισθέντα κατὰ τὴν Προϊστορικὴν ἐποχήν. Δυστυχῶς ὅμως καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς νεώτεροι ἢ ἐπιζήσαντες Λαοὶ ὅπως Πέρσαι, Αἰγύπτιοι, Ἰνδοὶ καὶ ἄλλοι, περιέπλεξαν, διέστρεψαν καὶ παρεμόρφωσαν αὐτὰς τὰς παραδόσεις εἰς τοιαύτην ἔκτασιν, ὥστε νὰ καθίσταται δύσκολος, ἢ μᾶλλον ἀδύνατος, ἡ διερεύνησις καὶ ὁ καθορισμὸς τῆς πραγματικῆς Ἱστορικῆς ἀληθείας καὶ ὡς ἐκ τούτου, δυσχερεστάτη ἡ συναρμολόγησις καὶ ἡ παράθεσις διὰ μιᾶς ἀλληλουχίας ἀδιαβλήτων γεγονότων καὶ συμβάντων, μίας ὡλοκληρωμένης εἰκόνος τῶν συντελεσθέντων κατὰ τὸ ἀπώτατον παρελθὸν μὲ ἐξαίρεσιν τὰς Ἑλληνικὰς παραδόσεις αἱ ὁποῖαι παρουσιάζουν κάποιαν συνοχήν, παρὰ τὰς διαστροφὰς καὶ παραποιήσεις ποὺ ὑπέστησαν.

Συνεπῶς τὸν προσδιορισμὸν τῆς μορφῆς τοῦ χώρου τῆς Μεσογείου πρὸ τῶν κοσμικῶν διαταραχῶν, ποὺ ἀναφέραμεν ἀνωτέρω, ἐμπιστευόμεθα ἀναγκαστικῶς εἰς τοὺς ἁρμοδίους γεωλόγους, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀρκετὴν φαντασίαν φυσικά, - διότι πληροφορίαι ἐξηκριβωμέναι δὲν ὑπάρχουν σχετικῶς, - περιγράφουν τὸν χῶρον ὅπου σήμερον εὑρίσκεται ἡ Μεσόγειος θάλασσα καὶ τὸ Αἰγαῖον, καὶ ὅπου προηγουμένως ὑπῆρχεν μία ἀπέραντος ἔκτασις ξηρᾶς μὲ ὀργιώδη βλάστησιν, ὡς ἐπίγειον παράδεισον! Ἐντὸς τῆς περιοχῆς αὐτῆς τρεφόμενος ἀπὸ τὰ ἄπειρα ἄγρια ζῶα, ποὺ ὑπῆρχον, ἀπὸ χόρτα, ρίζας, καὶ ἀπὸ ἀγρίους καρπούς, ἐνεφανίσθη ὁ κυνηγὸς πρωτόγονος ἄνθρωπος, δηλαδὴ ὁ πρῶτος κάπως σκεπτόμενος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχεν διαδεχθῆ πολὺ πρίν, προφανῶς, ἴσως πρὸ χιλιετηρίδων, διὰ νὰ προσεγγίσωμεν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὸν προάνθρωπον, ποὺ εἶχεν ἀναπτυχθῆ ἀσφαλῶς εἰς τοὺς χώρους αὐτοὺς τῆς Παραδεισιακῆς Αἰγηΐδος.

Διὰ νὰ κατανοήσῃ, ὅμως, κανεὶς πληρέστερον τὴν Ἑλληνικὴν Προϊστορίαν καὶ Ἱστορίαν ἡ ὁποία μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερον ἐν προκειμένῳ, καὶ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι αὐτόχθονες τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου καὶ ὅτι δὲν ἦλθον ἀπὸ ἄλλους τόπους εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως ὑπεστήριξαν διάφοροι ξένοι, ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ ὑψηλὸς πολιτισμός, τὸν ὁποῖον ἀνέπτυξαν, εἰσήχθη ἄλλοθεν, ἀλλ' ἐδημιουργήθη ὑπ' αὐτῶν τῶν ἰδίων καί, συνεπῶς, ὅτι ἔχει αὐτό-

χθονα καὶ γηγενῆ χαρακτῆρα καὶ ὅτι ἐπίσης καὶ ἡ γραφὴ εἶναι ἐφεύρεσις τῶν Ἑλλήνων, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνατρέξη εἰς τὴν ἀληθινὴν χαραυγὴν τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας, δηλαδὴ εἰς μίαν ἐποχὴν χαμένην μέσα εἰς τὸ ἀπώτατον παρελθόν, εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς Αἰγηΐδος. Καὶ ἡ προσπάθεια αὕτη δὲν εἶναι διόλου ἄσκοπος, ἀλλὰ ἐπιβεβλημένη περισσότερον σήμερον, ὅταν ὅλοι οἱ Ἕλληνες δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ βλέπουν καὶ αἰσθάνωνται πόσον ὑπούλως προσπαθοῦν νὰ μᾶς ἐξουθενώσουν καὶ νὰ μᾶς ἐκμηδενίσουν ὡρισμένοι ξένοι.

Εἶναι ἐξηκριβωμένον περίπου, ὅτι πρὸ 25-30, ἢ καὶ περισσοτέρων, χιλιάδων ἐτῶν εἰς τὸν χῶρον τὸν ὁποῖον σκεπάζουν σήμερον τὰ γαλανὰ νερὰ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ἐξετείνετο μία εὐρεῖα κοιλάς, χωριζομένη ἀπὸ δύο εὐμεγέθεις λίμνας ὅπως ἀνεφέρθη ἀνωτέρω. Ἡ κοιλὰς αὐτη, ἡ Αἰγηΐς, ὅπως τὴν ὀνομάζουν οἱ Γεωλόγοι, ἔχουσα εὔκρατον κλῖμα καὶ καλυπτομένη ἀπὸ καταπράσινα δάση καὶ χλοεροὺς λειμῶνας, ἤρχετο εἰς πλήρη ἀντίθεσιν πρὸς τὰ λοιπὰ τμήματα τῆς Εὐρώπης, ἡ ὁποία, καλυπτομένη τότε ὑπὸ παγετώνων, ἐνεφάνιζεν, κατὰ τὸ πλεῖστον, τὴν ὄψιν ἀξένου πολικοῦ τοπίου. Ἡ ὡραία αὕτη χώρα, ποὺ ὑπῆρξε τὸ λίκνον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἰς ἐποχὴν ποὺ δὲν ἔχει μετ' ἀκριβείας προσδιορισθῆ, ἢ μᾶλλον ποὺ δὲν εἶναι πιθανὸν νὰ προσδιορισθῆ, παρὰ τὰς προσπαθείας τῶν διαφόρων ἐπιστημόνων, κατεκλύσθη ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς θαλάσσης καὶ κατέλαβε τὴν θέσιν της τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος, μὲ τὰ ἀπαραμίλλου κάλλους παράλιά του καὶ τὸ πλῆθος τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων νήσων του, ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ τὰ ὑψηλότερα σημεῖα τῆς Αἰγηΐδος, τὰ διαφυγόντα τὸν καταποντισμόν. Ποία ἦτο ἡ αἰτία τοῦ καταποντισμοῦ τῆς Αἰγηΐδος εἶναι πολὺ δύσκολον καὶ δὲν ἔχει ἐπίσης ἐξακριβωθῆ.

Ὁ Πλούτων, ἢ ὁ Ποσειδῶν ἐπρωτοστάτησαν εἰς τὴν φοβερὰν αὐτὴν καταστροφήν; Ἡφαιστειακὴ δρᾶσις, ἢ ἀνύψωσις τῆς στάθμης τῶν θαλασσῶν προεκάλεσαν τὸν κατακλυσμόν; Ἡ δευτέρα ἐκδοχὴ φαίνεται μᾶλλον πιθανή. Διότι εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἀφθονοῦν αἱ ἐκδηλώσεις τῆς Πλουτωνείου ἐνεργείας (ἡφαιστειογενεῖς περιοχαὶ) εἰς τὴν κεντρικὴν καὶ τὴν ἀνατολικὴν Μεσόγειον μὲ τὴν ἀφθονίαν τῶν ἐνεργῶν ἢ ἐσβεσμένων ἡφαιστείων τῆς περιοχῆς, ἡ ἀφύπνισις τῶν ὁποίων προκαλεῖ πολλάκις ἰσχυροὺς καὶ καταστρεπτικοὺς σεισμοὺς καὶ κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν (1981), ἀλλ' ἐν προκειμένω ὑπάρχουν ἐνδείξεις συνάπτουσαι τὸν κατακλυσμὸν τῆς Αἰγηΐδος μὲ τὴν τῆξιν τῶν παγετώνων τῆς Εὐρώπης. Καὶ ἡ ἀλληλοεξάρτησις τῶν δύο τούτων γεγονότων εἶναι λίαν πιθανή. Ἡ τῆξις (τὸ λυώσιμο) τῶν παγετώνων ἦτο φυσικὸν νὰ προκαλέση τὴν ὑπερεκχείλισιν τῶν ποταμῶν καὶ τὴν ἀνύψωσιν τῆς στάθμης τῶν ὑδάτων τῶν θαλασσῶν, τὰ ὁποῖα, θραύσαντα εἰς κάποιαν στιγμὴν τὰ φυσικὰ ἐμπόδια τοῦ Βοσπόρου καὶ τῶν Ἡρακλείων Στηλῶν (τοῦ Γιβραλτάρ), εἰσώρμησαν ἐντὸς τῆς Μεσογείου καὶ μετέβαλον εἰς θάλασσαν ὅλα τὰ χαμηλὰ διαμερίσματα ταύτης καὶ μετ' αὐτῶν τὴν Αἰγηΐδα, τὴν κοιτίδα τῶν ἀρχαιοτάτων προγόνων τῶν προπρογόνων μας.

Ὡς πρὸς τὴν αἰτίαν τῆς τήξεως (τοῦ λυώσιμου) τῶν πάγων τῆς Εὐρώπης, πολλαὶ θεωρίαι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀλληλογρονθοκοπούμεναι, ἔχουν μέχρι τοῦδε διατυπωθῆ. Ἐκφεύγει τῶν ὁρίων τοῦ παρόντος ἡ διερεύνησις τούτων. Ὅσα σχετικῶς εἶναι γνωστὰ ἐν προκειμένω ἔχουν ἐκτεθεῖ εἰς τὴν λέξιν «Αἰγηΐς». Ἀναφέρομεν μόνον ἐξ αὐτῶν δύο ἐσχάτως διατυπωθεῖσας καὶ φαινομενικῶς τολμηρὰς θεωρίας, καὶ τοῦτο, διότι αὗται συσχετίζονται μὲ τὸν Ἑλληνικὸν θρῦλον τῆς Ἀτλαντίδος, ποὺ κατεποντίσθη καὶ αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων τῆς ὁποίας εἶναι αἱ νῆσοι, Ἀζόραι, Μαδέρα, Κανάριοι, Βερμοῦδαι καὶ Μπαχάμας, διότι ἐὰν τύχη ἐπιβεβαιώσεως δι' εὑρημάτων καὶ ἄλλων πειστηρίων, περισσοτέρων ἀπὸ τὰ εὑρεθέντα, θὰ δικαιώση διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν ἄποψιν ὅτι αἱ παραδόσεις τῶν Ἑλλήνων, αἱ φερόμεναι ὡς μῦθοι καὶ θρῦλοι, ἀποτελοῦν τὴν μακρυνὴν ἀπήχησιν πραγματικῶν ἱστορικῶν γεγονότων.

Κατὰ τὴν μίαν λοιπὸν ἐκ τῶν θεωριῶν αὐτῶν, εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, ἔξωθι τῶν Ἡρακλείων Στηλῶν, ἐξετείνετο μεγάλη ἤπειρος, ἡ Ἀτλαντὶς τοῦ Πλάτωνος, καὶ ἡ ὁποία, λόγω τῆς θέσεως τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ἠμπόδιζεν τὴν πρὸς τὴν Εὐρώπην πορείαν τοῦ θερμοῦ Κολπείου Ρεύματος, τοῦ Γκὸλφ Στρήμ εἰς τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὁποίου ὀφείλεται, ὡς γνωστόν, τὸ ἤπιον κλῖμα τῆς Βορείου Εὐρώπης. Τὸ θερμὸν τοῦτο ρεῦμα, ἔχον ὡς ἀφετηρίαν τὸν κόλπον τοῦ Μεξικοῦ, ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ ποταμὸν ἐντὸς τοῦ ὠκεανοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου μεταφέρονται τεράστιαι ποσότητες θερμοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον περιλοῦον τὰ παράλια τῆς Εὐρώπης ἀσκεῖ ἀποφασιστικήν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ κλίματος αὐτῆς. Ἄνευ τοῦ Γκόλφ Στρήμ, ἡ Β. Εὐρώπη θὰ ἦτο μία παγωμένη ἔκτασις, ὅπως εἶναι αἱ εἰς τὰ αὐτὰ Γεωγραφικὰ πλάτη κείμεναι ἐκτάσεις τοῦ Λαμπραντὸρ ἐπὶ τῆς Ἀμερικανικῆς ἠπείρου (Ἀλάσκα κ.τ.λ.)

Ἐστερημένη, ἀρχικῶς, ἡ Εὐρώπη τῆς ἐπιδράσεως τοῦ κολπείου ρεύματος, ἡ πορεία τοῦ ὁποίου ἠμποδίζετο ὑπὸ τῆς Ἀτλαντίδος, ἦτο σκεπασμένη ἀπὸ παγετῶνας μέχρι τῆς ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἄγνωστον κατόπιν ποίας γεωλογικῆς ἀναστατώσεως, ἡ Ἀτλαντὶς κατεποντίσθη. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἐποχὴ τῆς τήξεως τῶν παγετώνων τοποθετεῖται εἰς τὴν 11ην χιλιετηρίδα π.Χ. περίπου, εἰς τὴν ἐποχὴν δηλαδή, κατὰ τὴν ὁποίαν κατὰ τὸν Πλάτωνα, κατεποντίσθη ἡ χώρα τῶν Ἀτλάντων. Ἐκλιπόντος οὕτω τοῦ ἐμποδίου, τὸ κόλπειον ρεῦμα ἔφθασεν ἀκωλύτως μέχρι τῶν βορείων παραλίων τῆς Εὐρώπης καὶ προεκάλεσε τὴν τῆξιν τῶν παγετώνων, τὴν ἀνύψωσιν τῆς στάθμης τῶν θαλασσῶν καί, κατ' ἐπέκτασιν, τὴν πλημμυρίδα ποὺ κατέκλυσε τὴν Αἰγηΐδα.

Ὑπὲρ τῆς ἐκδοχῆς αὐτῆς συνηγορεῖ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ πρὸς Βορρὰν πρόοδος τῶν ὑδάτων τοῦ Γκόλφ Στρὴμ συνεχίζεται καὶ σήμερον ἀκόμη (1981). Πρόσφατοι παρατηρήσεις κατέδειξαν ὅτι τὸ ρεῦμα τοῦ κόλπου φθάνει, μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, ὁλονὲν βορειότερον, προκαλοῦν τὴν τῆξιν τῶν πάγων καὶ καθιστῶν ἠπιωτέρους τοὺς χειμῶνας τῶν βορειοτάτων τῆς Εὐρώπης περιοχῶν. Οὕτω π.χ. οἱ παγετῶνες τῶν Νοτίων παραλίων τῆς Γροιλανδίας καὶ τῆς Ἰσλανδίας, ποὺ ἀποδεδειγμένως ἀπετέλουν πρὸ τινων ἑκατονταετηρίδων γιγαντιαῖα ὄρη πάγου, σήμερον εὑρίσκονται εἰς κατάστασιν πλήρους σχεδὸν διαλύσεως, ὁ δὲ χειμὼν τῶν Β. Σκανδιναβικῶν παραλίων ἔχει καταστῆ ἠπιώτερος, παρουσιάσας ἐντὸς μιᾶς ἑκατονταετίας ὕψωσιν τῆς μέσης αὐτοῦ θερμοκρασίας κατὰ δύο τοὐλάχιστον βαθμούς. Ἐπίσης, ἐπεξετάθη ἀξιολόγως καὶ ἡ ζώνη τῆς ἁλιείας πρὸς Βορρᾶν. Σήμερον εἶναι προσιταὶ εἰς τὰ ἁλιευτικὰ σκάφη περιοχαὶ ὅλως διόλου ἀπρόσιτοι δι' ἁλιείαν πρὸ ἑκατονταετίας. Ἡ συνεχιζομένη πρὸς Βορρᾶν ἐπέκτασις τῆς εὐεργετικῆς δράσεως τοῦ Γκὸλφ Στρὴμ - ποὺ θὰ φθάση, κατά τινας, πιθανῶς μέχρι τῆς ὑπερβολῆς, τῆς πλήρους ἐξαφανίσεως τῶν πάγων τοῦ Βορείου Πόλου ἡ ὁποία φυσικά δύναται νὰ πραγματοποιηθῆ ἐὰν γίνῃ μετατόπισης τῶν πόλων, ὅπως συνέβη πρό τινων χιλιετηρίδων προφανῶς - ἀποτελεῖ σοβαρὰν ἔνδειξιν ὅτι τὸ Γκὸλφ Στρὴμ ἤρχισε τὴν δρᾶσίν του κατὰ τὸ πρόσφατον παρελθόν, διότι ἐὰν ἔρρεεν ἀνέκαθεν θὰ ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ εἶχεν ὁλοκληρώσει τὴν πορείαν του μέχρι τοῦ ἐσχάτου φυσικοῦ ὁρίου καὶ νὰ μὴ συνεχίζη ἀκόμη προοδεῦον μὲ τόσον ἐμφανῆ μάλιστα ρυθμόν.

Κατὰ τὴν ἄλλην θεωρίαν - ἢ μᾶλλον συμφώνως μὲ εὑρήματα εἰς τὰς Βερμούδας - ποὺ περιλαμβάνεται εἰς τὸ ἐσχάτως ἐκθοθὲν (1976) βιβλίον «Ἀτλαντίς» τῆς Ἀμερικανίδος ἐπιστήμονος Μέρτζ, μία περιοχή, τουλάχιστον σημαντικὴ τῆς Ἀτλαντίδος, εὑρίσκεται κάτω ὑπὸ τὴν θάλασσαν τῶν Βερμούδων, καὶ εἰς τὰς νήσους Μπαχάμας (περιοχὴ Ἄνδρος καὶ «Μπιμίνι» ὅπως ἀποδεικνύουν ἐκτεταμένα ἀρχαῖα κτίρια καὶ μάλιστα ἐπιδράσεως καὶ ρυθμοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ ἄλλα μεγίστου ἐνδιαφέροντος εὑρήματα, ὅπως ἕνας περίφημος μεγάλος πίθος μὲ σχέδια ποὺ προδίδουν κρητικὴν προέλευσιν, μὲ διπλοῦς πελέκεις καὶ ἄλλοι διπλοὶ πελέκεις εἰς περιοχὰς τῆς Β. Ἀμερικῆς κ.τ.λ. Συνεπῶς διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν περὶ ὑπάρξεως πλέον ἀποδείξεων, ἀρκεταὶ ὅμως σημαντικαὶ ἐνδείξεις συνεχῶς προσκομίζονται ἀπὸ τὴν ἔρευναν διὰ τὴν ἀπωλεσθεῖσαν Ἀτλαντίδα (σχετικὰς εἰκόνας βλέπε καὶ αὐτὴ τοῦ κειμένου).

Ἀλλ' ὁ καταποντισμὸς τῆς Αἰγηΐδος δὲν συνετελέσθη φυσικὰ εἰς μίαν νύκτα. Ἀποτελοῦν στιγμὰς διὰ τὴν γεωλογίαν αἱ τοιαύτης φύσεως ἀναστατώσεις καὶ μετρήσεις τοῦ χρόνου. Ἀλλ' αἱ στιγμαὶ αὗται φυσικὰ διὰ τὸν ἄνθρωπον μετρῶνται πολλάκις εἰς αἰῶνας. Θολὰ καὶ ἀφρίζοντα ὕδατα ποταμῶν, μεταβληθέντων εἰς ἀκατασχέτους χειμάρρους, κατέκλυζον τὴν μέχρι τότε εὐδαίμονα χώραν, παρασύροντα τὰς καλύβας καὶ πνίγοντα τὰ ἄγρια ζῶα καὶ τὰ ποίμνια τῶν κατοίκων της, οἱ ὁποῖοι φεύγοντες πανικόβλητοι ἐκ τῶν πεδινῶν διαμερισμάτων, ἐζήτουν καταφύγιον εἰς τὰ ὑψηλότερα. Παραλλήλως, ἀπὸ βορρᾶ καὶ ἀπὸ τὴν Δύσιν εἰσώρμα ἡ θάλασσα, μεταβάλλουσα εἰς ἀπέραντον ἔκτασιν ὑδάτων τὰς ἐκτεταμένας τῆς Αἰγηΐδος πεδιάδας. Αἱ λίμναι της ἐμεγεθύνθησαν, καταπίνουσαι τὴν πέριξ ξηράν, ἡνώθησαν, ἐπεξετάθησαν καί, τελικῶς, ἐκ τῆς εὐδαίμονος ἐκείνης γῆς δὲν ἀπέμειναν εἰμὴ μερικαὶ νῆσοι, αἱ βουνοκορυφαὶ τῆς ἀπολεσθείσης χώρας, ὡς ἡ μοναδικὴ ὑπὸ τὸν ἥλιον ἀνάμνησις ταύτης (1).

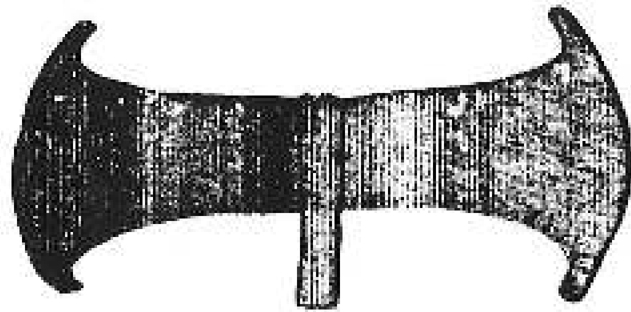
Ὁ λαός, ὅμως, ὁ ὁποῖος κατώκει εἰς τὴν Αἰγηΐδα, δὲν συναπωλέσθη φυσικὰ καὶ ὁλόκληρος μετ' αὐτῆς. Ὁ χαρακτὴρ τῆς καταστροφῆς ἦτο φαίνεται τοιοῦτος, ὥστε ἐπέτρεψεν εἰς πλείστους τῶν κατοίκων νὰ σωθοῦν, εἴτε πρὸς τὰς ἑκατέρωθεν ξηρὰς - τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἔναντι Μικρὰν Ἀσίαν καὶ κυρίως ὅπως ἔχει ἀποδειχθῆ, εἰς τὰς Κυκλάδας τὴν Ἀρκαδίαν τὴν Κρήτην καὶ τὴν Ἰωνίαν - εἴτε πρὸς τὰς σχηματισθείσας νήσους. Οὕτω, οἱ εἰρηνικοὶ ποιμένες καὶ οἱ γεωργοὶ τῆς Αἰγηΐδος εὑρέθησαν πρὸ ἐντελῶς νέας καταστάσεως. Ἄλλοι ἐξ αὐτῶν ἀπέμειναν ἐπὶ τῶν νήσων καὶ νησίδων, πανταχόθεν ἀποκεκλεισμένοι ὑπὸ τοῦ ὑγροῦ στοιχείου, ἄλλοι δὲ διεσώθησαν ἐπὶ τῶν δύο χωριστῶν ἠπείρων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχεν ἡ δημιουργηθεῖσα θάλασσα.

Αἱ Ἑλληνικαὶ παραδόσεις ἐξ ἄλλου ἀναφέρουν δύο κατακλυσμούς. Τὸν πρῶτον, ὀνομαζόμενον κατακλυσμὸν τοῦ Ὠγύγου (Σταγειρίτου. «Ὠγυγία Τόμος Δ' σελὶς 220), καὶ τὸν δεύτερον τοῦ Δευκαλίωνος. («Ὠγυγία Τόμος Δ' σελὶς 277 καὶ Ἀπολλοδώρου βιβλίον Α σελὶς 14). Φαίνεται, ὅτι ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Ὠγύγου ἀπηχεῖ συμβάν, τὸ ὁποῖον ἔγινε εἰς πολὺ παναρχαίαν ἐποχήν, διότι τόσον οἱ Ὀρφικοί, ὅσον καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, τῆς Ἱστορικῆς περιόδου, ὅταν ἤθελον νὰ προσδιορίσουν κάτι ὡς προϊστορικῶς γενόμενον, ὡς μὴ δυνάμενον νὰ προσδιορισθῆ χρονολογικῶς, ὡς πάρα πολὺ ἀρχαῖον, τὸ ἀπεκάλουν, τὸ ἐχαρα-

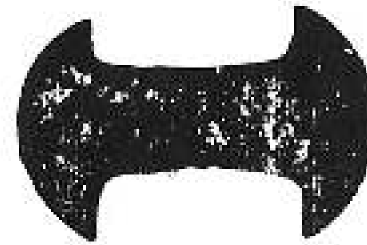
(1) Βλέπε παραστατικὰς καὶ περιγραφικὰς ἐξηγήσεις τοῦ καταποντισμοῦ τῆς Αἰγηΐδος καὶ εἰς τὸν Α' τόμον τοῦ ἔργου τοῦ Ἀλεξ. Γ. Σίνου, τ. καθηγητοῦ τοῦ Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν. «Ἡ Γεωγραφικὴ ἑνότης τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεσογειακοῦ Χώρου».)

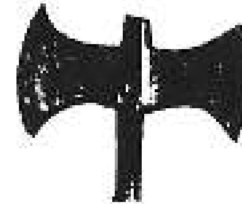
Διπλοῖ Πελέκεις.

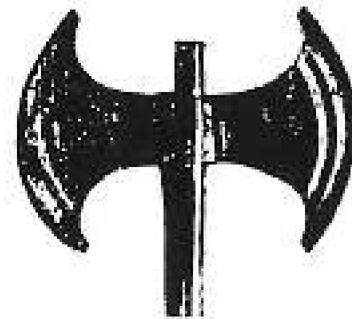
Κρητικός χάλκινος διπλοῦς πέλεκυς ὑπάρχον εἰς τὴν Κρήτην.

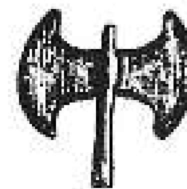

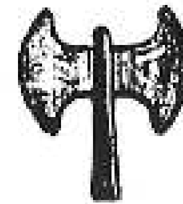
Κρητικοί Πελέκεις

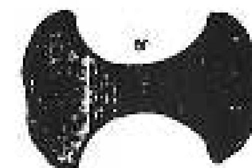
Κάτωθεν διπλοῖ πελέκεις :
θέντες εἰς τὸ 'Οχάϊο τῆς Β
ου 'Αμερικῆς

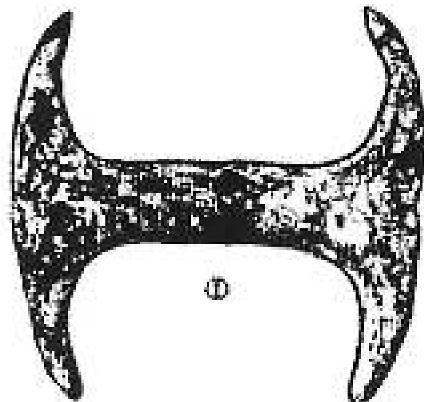

Διπλοῖ χάλκινοι πελέκεις εὑρεθέντες εἰς πολιτείαν Οὐϊσκονσιν καὶ 'Οχάϊο τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν τῆς 'Αμερικῆς

Τὸ Αἴνιγμα τοῦ Μπιμίνι.

Πίθος Κρητικῆς προελεύσεως, εὑρεθεὶς εἰς τὴν περιοχὴν Μπιμίνι τῶν νήσων Μπαχάμας πρὸ τῶν Ἀνατολικῶν ἀκτῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὅπου ὑπολογίζεται ὅτι ὑπῆρχεν ἡ καταβυθισθεῖσα Ἀτλαντίς. Ἡ μορφὴ τοῦ εὑρήματος δὲν δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ ἀμφιβολίας ὅτι τὸ εὕρημα προέρχεται ἀπὸ τὴν Κρήτην, ποὺ ἀποδεικνύει ὅπως καὶ τὰ ἄλλα εὑρήματα ὅτι οἱ πανάρχαιοι Κρῆτες εἶχον φθάσει καὶ εἰς τὴν παναρχαίαν Ἀτλαντίδα καὶ ἀσφαλῶς καὶ εἰς τὴν Ἀμερικήν. (Ἀπὸ τὸ βιβλίο Ἀτλαντὶς τῆς Ἐνριέττα Μέρτζ, ἔκδοση 1976, φωτογραφία John Kurtich).

κτήριζον, ὡς «'Ωγύγιον» 'Η προϊστορική αὐτὴ παράδοσις περὶ τοῦ πρώτου κατακλυσμοῦ, χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς ὁποίας εἶναι, ὅτι δὲν ἀναφέρεται ἀλλ' οὔτε καὶ ἀνευρίσκεται εἰς τὰς παραδόσεις οὐδενὸς ἄλλου ἀρχαίου Λαοῦ συνοδευομένη μάλιστα καὶ συμπληρουμένη, ἀπὸ τὰς πληροφορίας τοῦ 'Ησιόδου, περὶ τοῦ ἐξοντωτικοῦ καὶ ἀγρίου πολέμου τῶν Θεῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξηκόντιζον καὶ ὁλόκληρα ὄρη κατ' ἀλλήλων (εἰκὼν φοβερῶν γεωλογικῶν διαταραχῶν) δὲν ἀποκλείεται νὰ περιγράφη τὴν καταβύθισιν τῆς Αἰγηΐδος, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ συνετελέσθη μετὰ τὰς γεωλογικάς, τὰς κοσμικὰς αὐτὰς διαταραχάς, ποὺ συνετάραξαν τὸν χῶρον τῆς Μεσογείου, κατὰ τὴν παναρχαίαν ἐκείνην ἐποχὴν (σεισμοί, ἐκρήξεις ἡφαιστείων καταβυθίσεις ἢ ἀνυψώσεις ἐδαφῶν διότι καὶ ὅσα ἀναφέρονται περὶ κατακλυσμῶν ὑπὸ τῶν Σουμερίων, ἀπὸ τὴν Βίβλον τῶν 'Ιουδαίων, ἀπὸ τὰ 'Ινδικὰς Βέδας καὶ ἄλλων Λαῶν τῆς Μικρᾶς 'Ασίας, τῆς Μεσοποταμίας καὶ τοῦ Νότου σχετικῶς, προέρχονται, ὅπως ἀπεδείχθη καὶ ἀνωτέρω, ἀπὸ τὰς παραδόσεις τῶν Λαῶν τοῦ Αἰγαίου, τῶν 'Αρχαιοελλήνων. Καὶ φυσικὰ μετὰ τὴν καταβύθισιν τῆς Αἰγηΐδος ἡ ὁποία ἀσφαλῶς δὲν θὰ ἔγινεν ἐντός, μιᾶς νυκτός, ὅπως ἀνεφέρθη, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ποὺ ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα τῶν γεωλογικῶν αὐτῶν διαταραχῶν, ὁ χῶρος τῆς Μεσογείου προφανῶς θὰ προσέλαβεν ἄλλην, ἴσως τὴν σημερινὴν διαμόρφωσιν.

Πάντως ἀπὸ τὴν παράδοσιν περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ 'Ωγύγου καὶ ἀπὸ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν «Θεογονίαν» τοῦ 'Ησιόδου, ἔχομεν μίαν πρώτην ἀσφαλῆ ἔνδειξιν «περὶ τῆς μνήμης τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς», ἢ περὶ τοῦ δεδομένου ὅτι, μόνον ἡ 'Ελληνικὴ παράδοσις, δηλαδὴ οἱ "Ελληνες, διέσωσαν ὡς ἀνάμνησιν τὰς κοσμικὰς αὐτὰς διαταραχάς, ποὺ συνέβησαν κατὰ τὴν ἀπωτάτην αὐτὴν ἀρχαιότητα εἰς τὴν Μεσόγειον καὶ τὴν ἐπακολουθήσασαν καταβύθισιν τῆς Αἰγηΐδος. "Αλλως τε ὁ γνωστὸς καὶ ἀναφερόμενος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀρχαίους Λαοὺς κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ἐγένετο πολὺ ἀργότερον καὶ περίπου ἐγγύτερον τῆς 'Ιστορικῆς περιόδου, συσχετιζόμενος δὲ κακῶς μὲ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Νῶε.

Διότι καὶ ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Νῶε, ὅπως ἐξετέθη προηγουμένως εἶναι ἀμφίβολον πλέον ἐὰν συνέβη κατὰ τὴν ἰδίαν περίοδον, ποὺ συνέβη ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ὅπως ἐπεδίωξαν νὰ τὸν παρουσιάσουν, οἱ ὑπόπτων προθέσεων ἑρμηνευταὶ τῆς Βίβλου τῶν 'Εβραίων, δηλαδὴ περὶ τὸ 3.000 π.Χ., καὶ ἐὰν εἶχεν οὕτος, τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν μορφὴν ὑπὸ τὰς ὁποίας τὸν ἐμφανίζει ἡ περιγραφὴ τῆς Πεντατεύχου, ἡ παράδοσις τῶν 'Εβραίων. 'Αλλὰ καὶ ὁ ἔντεχνος ἰσχυρισμὸς διαφόρων νεωτέρων, συγχρόνων σχολιαστῶν, ὅτι πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος ἔγιναν ἄλλοι τρεῖς κατακλυσμοὶ κατὰ τὰς 'Ελληνικὰς παραδόσεις ὅπως ἰσχυρίζονται, ἐπιδιώκοντες νὰ δημιουργήσουν σύγχυσιν καὶ ἀμφιβολίας, διὰ τὴν χρονολόγησιν τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ 'Ωγύγου, ἐπειδὴ δὲν τὸν ἀναφέρουν αἱ παραδόσεις των καὶ διότι ἀναφέρεται οὗτος μόνον ἀπὸ τὴν 'Ελληνικὴν παράδοσιν, - ποὺ δὲν τοὺς εἶναι ἀνεκτὴ καὶ εὐχάριστη - δὲν δύναται νὰ εὐσταθήση, ἀφοῦ δὲν δύνανται ὁπωσδήποτε νὰ συσχετισθοῦν λόγω τῆς διαφόρου μορφῆς των, οἱ κατακλυσμοὶ ποὺ ἐπικαλοῦνται ὡς ἀναφερομένους ἀπὸ τὰ 'Ελληνικὰ κείμενα, μὲ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ 'Ωγύγου. Διότι τὰ ἀναφερόμενα ὡς διαδραματισθέντα καὶ ἀπὸ τὸν 'Ησίοδον, καὶ τὰ ὁποῖα ἐμφανῶς συμπίπτουν μὲ τὰς κοσμικὰς διαταραχὰς ποὺ συνετελέσθησαν κατὰ τὴν καταβύθισιν τῆς Αἰγηΐδος καὶ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ 'Ωγύγου καὶ αἱ ὁποῖαι ἄλλαξαν τὴν μορφὴν τῆς Μεσογείου, δὲν ὁμοιάζουν ὁπωσδήποτε μὲ καμμίαν ἄλλην παράδοσιν περὶ κατακλυσμοῦ οὐδενὸς ἄλλου Λαοῦ νεωτέρου ἢ ἀρχαίου. Καὶ ἐπικαλοῦνται, διὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ἄποψίν των ὅτι, πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος, ἔγιναν καὶ ἄλλοι κατακλυσμοί, τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸν «Κριτίαν» (πρῶτον μέρος ποὺ ἀφηγεῖται ὁ Κριτίας) καὶ τὰ «Μετεωρολογικά» τοῦ 'Αριστοτέλους (1,14) ὅπου ὅμως οὐδαμοῦ ἀναφέρεται περὶ κατακλυσμῶν, εἰς ὁλόκληρον τὴν γῆν, ὅπως συνέβη μὲ τοὺς κατακλυσμοὺς τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τοῦ Νῶε. 'Απλῶς τὰ κείμενα τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ 'Αριστοτέλους ἀναφέρουν περὶ ἰσχυρῶν βροχῶν, ποὺ προκαλοῦσαν τοπικὰς πλημμύρας, αἱ ὁποῖαι μάλιστα κατὰ τὸν Πλάτωνα (εἰς τὸν Κριτίαν) κατέστησαν ἀσθενεστέραν (λεπτόγειον) τὴν γῆν τῆς 'Αττικῆς, αἱ δὲ πλημμῦραι ποὺ ἀναφέρει ὁ 'Αριστοτέλης, εἶχον πλημμυρίσει τὴν "Ηπειρον καὶ τὴν Αἰτωλοακαρνανίαν καὶ ὄχι ὁλόκληρον τὴν 'Ελλάδα ἢ τὴν ὑδρόγειον. Συνεπῶς οἱ ξένοι ποὺ ἐπικαλοῦνται ἀρχαῖα κείμενα, διὰ νὰ ὑποστηρίξουν ἀσυστάτους καὶ ἀνυπάρκτους ἀπόψεις των, ὅπως εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν περὶ μεταβιβάσεως καὶ Αἰγυπτίων καὶ τοῦ ἐποικισμοῦ τῆς Κολχίδος ὑπὸ Αἰγυπτίων εἰς τὴν Νότιον 'Αμερικήν, ὅπως θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, καλὸν θὰ εἶναι νὰ διαβάζουν τὰ κείμενα μὲ μεγαλυτέραν προσοχήν, ἐφ' ὅσον δὲν τὰ παραποιοῦν, ἢ ἀπὸ συμφέρον ὕποπτον δὲν τὰ διαστρεβλώνουν σκοπίμως.

'Οπωσδήποτε ὅμως διὰ νὰ διασωθῇ ἡ παναρχαία αὐτὴ ἀνάμνησις, περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ 'Ωγύγου, τοῦτο σημαίνει ὅτι κάποιοι ἄνθρωποι θὰ ζοῦσαν, θὰ ἔζησαν κατὰ τὴν περίοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν συνετελοῦντο αὐτὰ τὰ συμβάντα καὶ διετήρησαν ἀπὸ γενεὰς εἰς γενεὰν καὶ προφανῶς ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, αὐτὴν τὴν ἀνάμνησιν. Οἱ ἄνθρωποι δὲ ποὺ κατοικοῦσαν εἰς αὐτὸν τὸν χῶρον καὶ ποὺ ἔζησαν αὐτὰ τὰ συμβάντα, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ἄλλοι ἀπὸ τοὺς παναρχαίους Αἰγαίους, τοὺς 'Αρχαιοέλληνας κατοίκους τῆς Αἰγηΐδος, ἀφοῦ μόνον οἱ ἀπόγονοί των διετήρησαν αὐτὰς τὰς ἀναμνήσεις, τὰς ὁποίας μετέδωσαν ἀκολούθως καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Λαοὺς τῆς 'Ανατολῆς καὶ τὰς ὁποίας ἐπαναλαμβάνομεν οὐδενὸς ἄλλου ἀρχαίου Λαοῦ αἱ παραδόσεις, ἀναφέρουν, διότι οὐδεὶς ἄλλος Λαός, ὅπως ἔχει καταδειχθῆ, ὑπῆρξεν ἀρχαιότερος καὶ εἶχεν προαχθεῖ πνευματικῶς, πρὸ τῶν Αἰγαίων, τῶν 'Αρχαιοελλήνων.

"Οπως ἀποδεικνύεται ἄλλως τε καὶ ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν 'Ορφικῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀνασκαφὰς τῶν ἀρχαιολόγων, οὐδεὶς ἄλλος ἀρχαῖος Λαός, καὶ ἐὰν ὑπῆρχεν, ἔστω καὶ ὡς ὀρδή, ἢ ὡς ὁμὰς συγκεντρωμένων ἀνθρώπων, δὲν ἐνεφάνισεν σημεῖα πνευματικῆς ἀναπτύξεως καὶ πολιτιστικῆς ἐξελίξεως πρὸ τῶν Αἰγαίων-ἀρχαιοελλήνων καὶ διότι καὶ τὸ πολλαπλῶς προβληθὲν καὶ διαφημισθὲν παλαιότερον ὑπὸ τῶν ξένων πολεμίων τοῦ 'Ελληνισμοῦ, ἀφήγημα τοῦ Μεσοποταμίου Γκιλγκαμές, τὸ ὁποῖον ἠθέλησαν νὰ παρουσιάσουν ὡς ἀπόδειξιν τῆς παλαιᾶς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῶν διαφόρων λαῶν τῆς Μεσοποταμίας, ὅπως ἀνεφέρθη καὶ προηγουμένως, ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὸ ἔπος αὐτὸ εἶναι νεώτερον, εἶναι καὶ κακότεχνον κατασκεύασμα, συντεθὲν βάσει παναρχαίων, σχετικῶν 'Ελληνικῶν παραδόσεων, ὅπως ἀποδεικνύει καὶ ἡ προχειροτέρα σύγκρισις αὐτοῦ, μὲ παλαιοτέρους 'Ελληνικοὺς μύθους καὶ συγκεκριμένως εἶναι ἀντιγραφὴ χονδροειδὴς τῶν ἀναφερομένων εἰς τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος.

Συνεπῶς ἀπὸ τὴν παράδοσιν περὶ κατακλυσμοῦ τοῦ 'Ωγύγου καὶ ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν 'Ορφικῶν, ποὺ πιστοποιοῦν, ὅτι κανεὶς ἄλλος ἀρχαῖος Λαὸς δὲν ἔχει παλαιοτέρας ἀναμνήσεις, ἐπιστημονικὰς ἐπιδόσεις καὶ οὔτε ἔχει σημειώσει πνευματικὰς ἐκδηλώσεις καὶ ἄλλας μεγίστου ἐνδιαφέροντος διαπιστώσεις, ὅπως αὐτὰς ποὺ περιέχονται εἰς τὰς ἀρχαίας 'Ελληνικὰς παραδόσεις καὶ τὰ 'Ορφικὰ κείμενα, τὰ ὁποῖα ὁμιλοῦν περὶ παρατηρήσεων 'Αστρονομικῶν καὶ πρὸ τοῦ 10.000 πρὸ Χριστοῦ, ἀποδεικνύεται ὅτι, διὰ νὰ διασώζονται παρόμοιαι παραδόσεις καὶ νὰ διαπιστώνονται ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν 'Ορφικῶν πνευματικαὶ ἐξελίξεις καὶ ἀνατάσεις, ἀρκετὰς χιλιετηρίδας πρίν, οἱ Αἰγαῖοι ἀρχαιοέλληνες οἱ παναρχαιοι κάτοικοι τοῦ τόπου αὐτοῦ, ἀσφαλῶς καὶ πρὸ τῆς καταβυθίσεως τῆς Αἰγηΐδος, θὰ εἶχον φαίνεται ἀρχίσει νὰ ἀναπτύσσωνται πνευματικῶς, νὰ καταγράφουν τὰς παρατηρήσεις των ἐπὶ λεπτῶν σανίδων, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ σχετικῶς ὁ 'Ερμὰν Ντὶλς εἰς τὸ περίφημον ἔργον του «Προσωκρατικοί» (κεφάλαιον «'Ορφεὺς» σελὶς 3) ἢ ἐπὶ ἐπιπέδων πετρῶν, ἢ ἐπὶ ἄλλων καταλλήλων ὑλικῶν πρὸς γραφὴν καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν τὸν ἐγκέφαλόν των, τὸν νοῦν των, τὴν σκέψιν των, διὰ τὴν καλυτέρευσιν τῆς ζωῆς των καὶ τὴν προαγωγὴν μὲ τὴν παρέλευσιν τοῦ χρόνου τῶν πρωτογόνων γνώσεών των καὶ ἀσφαλῶς τῶν τεχνικῶν των κατακτήσεων.

Πράγματι σήμερον (1981) ἐξ' ὅλων αὐτῶν ἀποδεικνύεται ὅτι, ὁ 'Ελληνικὸς χῶρος ὑπῆρξεν ἡ κοιτίς, ὅπου ἐγεννήθη, ἔζησεν, προήχθη καὶ ἐπεκράτησεν ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀκολούθως ἐπεκταθεὶς πρὸς ὅλας τὰς χώρας τῆς 'Ανατολῆς, τοῦ Βορρᾶ, τῆς Δύσεως καὶ τοῦ Νότου, ὅπως ἀναφέρουν αἱ παναρχαιαι 'Ελληνικαὶ παραδόσεις, ἀλλὰ ὅπως ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὰς προσφάτους ἀνασκαφὰς (1930-1980) καὶ ἀπὸ τὰς μετακινήσεις του τῆς 'Ιστορικῆς ἀκόμη περιόδου, ἐξεπολίτισεν σὺν τῷ χρόνῳ καὶ τὶς πρωτόγονες νομάδες φυλὲς τῶν χωρῶν αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνεπτύχθησαν πέριξ του εἰς τὰς διαφόρους περιοχάς, ποὺ ἀπέμειναν, μετὰ τὴν καταβύθισιν τῆς Αἰγηΐδος.

'Απόδειξις ἀδιάσειστος δὲ τούτου δὲν εἶναι μόνον τὰ ὅσα ἀποδεικνύονται ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν 'Ορφικῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ ὅσα ἀναφέρουν, ἐπαναλαμβάνομεν, αἱ παναρχαιαι 'Ελληνικαὶ παραδόσεις, τὰς ὁποίας εἶχον σκοπίμως ἀγνοήσει, ἢ παραμερίσει οἱ νεώτεροι δῆθεν σοφοὶ ἐρευνηταὶ τῆς Δύσεως καὶ ὡρισμένας τῶν ὁποίων παραθέτομεν κατωτέρω. 'Επιπροσθέτως δὲ τὰ δεδομένα αὐτὰ ἐπιβεβαιώνονται καὶ ἐνισχύονται ἐπαναλαμβάνομεν καὶ ἀπὸ τὰς διαπιστώσεις καὶ τῶν πλέον δύσπιστων ἐρευνητῶν καὶ ἐπιστημόνων, τῶν ἀρχαιολόγων. Καὶ ἀπὸ τὰς ἀνασκαφάς, ποὺ διενήργησαν οὗτοι κατὰ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετίαν εἰς διαφόρους περιοχὰς τῆς 'Ελλάδας, γνωρίζομεν, ὅτι εἰς τὴν 'Ελλάδα ζοῦσαν ἄνθρωποι, ὄχι πρὸ 8 ἢ 10 ἢ καὶ πρὸ 20 χιλιάδων ἐτῶν, ποὺ ἰσχυρίζονται ὡρισμένοι ξένοι ἀρχαιολόγοι, ὅτι ζοῦσαν ἄνθρωποι εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ἡ ὁποία κατὰ τὴν παναρχαίαν αὐτὴν περίοδον ἦτο ἕνα ἀπέραντον ἕλος (τέλμα), ἢ τὴν Αἴγυπτον, ἡ ὁποία δὲν ὑπῆρχεν, δημιουργηθεῖσα ἀπὸ τὰς προσχώσεις τοῦ Νείλου, κατὰ τὴν νεωτέραν ἐποχήν, (κατὰ τὸν 'Ηρόδοτον καὶ τοὺς "Ιωνας), ἀλλὰ πρὸ 100, πρὸ 400.000 ἐτῶν. 'Ακόμη δὲ προφανῶς καὶ πρὸ 800.000 ἐτῶν, ζοῦσαν ἄνθρωποι εἰς τὸν 'Ελλαδικὸν χῶρον, ὅπως ἀνέφερεν ὁ διακεκριμένος "Ελλην ἀνθρωπολόγος-ἀρχαιολόγος "Αρης Πουλιανός, κατὰ δημοσίαν ἀνακοίνωσίν του γενομένην τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Μαΐου (1981) καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἀπεκάλυψεν, ὅτι εἰς τὸ σπήλαιον Πετράλωνα τῆς Χαλκιδικῆς ἀνευρέθησαν δύο σκελετοὶ ἡλικίας 800.000 ἐτῶν!!...ἐνῶ οἱ 'Αμερικανοὶ ποὺ ἐρευνοῦν τὸ σπήλαιον Φράχθι τῆς 'Ερμιονίδος, ἔχουν ἀνακαλύψει στοιχεῖα πολιτισμοῦ πρὸ 25.000 ἐτῶν!... Καὶ αὐτὰ ἀσφαλῶς σημαίνουν, ὅτι πρὸ ἑκατοντάδων χιλιετηρίδων, οἱ Αἰγαῖοι, οἱ ἀρχαιοέλληνες, ὑπῆρχον καὶ ζοῦσαν ἐξελισσόμενοι καὶ ἀναπτυσσόμενοι εἰς τὸν 'Ελληνικὸν χῶρον, ὅπως ἀναφέρουν, ἐπαναλαμβάνομεν, καὶ αἱ παναρχαιαι 'Ελληνικαὶ παραδόσεις καὶ εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν, ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ ἀνωτέρω καὶ τὰ κείμενα τῶν 'Ορφικῶν, οὔτε ὡς ὀνόματα δὲν ἦσαν γνωστοί, ὅλοι οἱ ἄλλοι Λαοὶ τῆς ἀρχαιότητος, τόσον τοῦ

Βορρᾶ καὶ τῆς 'Ανατολῆς, ὅσον καὶ τοῦ Νότου καὶ τῆς Δύσεως, ἀναπτυχθέντες καὶ ἐμφανισθέντες πολὺ ἀργότερον, προελθόντες ὅμως καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ Λαοὶ ἐκ τῆς Αἰγηΐδος, μὲ ἀποτέλεσμα φυσικὰ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, νὰ διαφοροποιηθοῦν γλωσσικῶς καὶ πολιτιστικῶς, εἰς τοὺς λαοὺς ποὺ κατόπιν γνωρίζομεν. Διότι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀπέμειναν μετὰ τὴν καταβύθυσιν τῆς Αἰγηΐδος ἦσαν ἄνθρωποι τῆς ἰδίας φυλῆς. Ἦσαν συγγενεῖς. 'Ακατάλυτοι δεσμοὶ αἵματος, γλώσσης, ἠθῶν, καὶ ἐθίμων τοὺς συνέδεον

'Αλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν 'Ορφικῶν καὶ τὰς διαπιστώσεις τῶν συγχρόνων ἀρχαιολόγων, αἱ ἀρχαῖαι 'Ελληνικαὶ παραδόσεις καὶ τὰ κείμενα ἀρχαίων 'Ελλήνων συγγραφέων, σαφέστατα πολλάκις ἀναφέρουν, ὅτι οἱ πανάρχαιοι Αἰγαῖοι-'Αρχαιοέλληνες καὶ οἱ ἀπόγονοί των, τῆς Προϊστορικῆς περιόδου, μετὰ τὴν καταβύθισιν τῆς Αἰγηΐδος παρακινούμενοι, ὅπως ἦτο φυσικὸν, ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπικοινωνίας, ἀνεζήτουν, δραστηριοποιηθέντες, τρόπους διὰ νὰ πραγματοποιήσουν αὐτὸν τὸν σκοπόν των. Καὶ οἱ μὲν διασωθέντες εἰς τὰς κορυφὰς καὶ τὰς πλαγιὰς τῶν βουνῶν τῆς Αἰγηΐδος - τὰ ἄλλα νησιά, ποὺ εἶχον δημιουργηθεῖ - φυσικὸν ἦτο νὰ ἐπιδιώξουν νὰ ἐπικοινωνήσουν μετ' αὐτῶν. Καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ἐπεχείρησαν οὗτοι ἀρχικῶς μὲ πρωτόγονα μονόξυλα, ἴσως μὲ συνδεδεμένους δύο ἢ τρεῖς κορμοὺς δένδρων, νὰ φθάσουν, οἱ τολμηρότεροι ἐξ αὐτῶν, ἀπὸ τὸ ἕνα νησὶ εἰς τὸ ἄλλο, (πρόσφατον παράδειγμα ὁ διάπλους τοῦ 'Ατλαντικοῦ ἀπὸ τὸν Σάβαν Γεωργίου μὲ μίαν λέμβον 8 μέτρων καὶ ὁ διάπλους τοῦ Εἰρηνικοῦ 'Ωκεανοῦ, ἀπὸ τὸ «Κὸν-Τίκι», μὲ μίαν πρωτόγονον σχεδίαν στηριζομένην εἰς συνδεδεμένους 9 κορμοὺς δένδρων καὶ εἰς ἕνα πανί) (!). Ταυτοχρόνως αἱ ὁμάδες ἀνθρώπων, ποὺ εἶχον ἀποκοπῆ καὶ ἀπομονωθῆ εἰς τὰ πέριξ παράλια, ποὺ εἶχον δημιουργηθῆ, συγκεντρωνόμενοι εἰς μεγαλυτέρας ὁμάδας καὶ ἀναπτυσσόμενοι μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, ἀπετέλεσαν τὰς διαφόρους προϊστορικὰς 'Ελληνικὰς φυλάς, ποὺ γνωρίζομεν, ὅτι εἶχον ἀναπτυχθῆ εἰς τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Μικρᾶς 'Ασίας καὶ τὰς νοτίας ἀκτὰς τῆς σημερινῆς Θράκης καὶ Μακεδονίας, καὶ οἱ ὁποῖοι ὁδοιποροῦντες ἐπίσης ἑκατέρωθεν τῶν ἀκτῶν, ἐπεκοινώνησαν μεταξὺ των μετὰ ταῦτα.

Εἶναι ἀδύνατον φυσικὰ νὰ προσδιορισθῇ μετὰ τὴν καταβύθισιν τῆς Αἰγηΐδος, πόσα χρόνια πέρασαν μέχρις ὅτου διαμορφωθοῦν εἰς φυλὰς αἱ διάφοροι αὐταὶ ὁμάδες ποὺ διεσώθησαν εἰς τὰ παράλια, ἢ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ξηρᾶς ποὺ ἀπέμεινεν, ἢ πόσα χρόνια ἐπίσης πέρασαν διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν καλύτερα μέσα ἐπικοινωνίας μεταξύ των καὶ μετὰ τῶν ἀπέναντι ἀκτῶν τῆς Μικρᾶς 'Ασίας, οἱ κάτοικοι τῶν νήσων, ἀλλὰ καὶ κανεὶς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποδείξῃ ὅτι, εἰς τὸν χῶρον τοῦ Αἰγαίου, εἰσέβαλον ἄλλοι Λαοί, ἀπὸ ἄλλας χώρας καὶ ἄλλας περιοχάς, διότι ἁπλούστατα εἰς οὐδεμίαν ἄλλην μακρυνὴν περιοχὴν πέραν τῆς Αἰγηΐδος καὶ τῶν πέριξ αὐτῆς, ὑπῆρχον ἄνθρωποι καὶ μάλιστα περισσότερον προηγμένοι ἀπὸ τὰς φυλὰς τῶν ἀνθρώπων, ποὺ διεσώθησαν, εἰς τὸ Αἰγαῖον, δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς 'Αρχαιοέλληνας τῆς Αἰγηΐδος.

Οἱ Κυκλαδῖτες πρῶτοι ναυτικοὶ

Πάντως παρὰ τὰς περὶ τοῦ ἀντιθέτου θεωρίας, ὡρισμένων ἀρχαιολόγων, φαίνεται ὅτι πρῶτοι οἱ Κυκλαδῖται ἀνέπτυξαν ταχύτερον καὶ μὲ ἀσφαλέστερα μέσα ἐπικοινωνίαν μεταξύ των καὶ πρῶτοι αὐτοί, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ πρωτόγονος τέχνη τῶν διασωθέντων ἀγαλματιδίων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων, ἐνεφάνισαν τεχνικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς ἐπιδόσεις, ποὺ προδίδουν ἐπίσης πνευματικὴν ἀνάπτυξιν ταχυτέραν καὶ προηγμένην. Καὶ ἦτο τοῦτο φυσικόν, διότι λόγῳ τῶν μικρῶν ἀποστάσεων ποὺ ἐχώριζαν τὰς νήσους, ἡ ἐπικοινωνία ἦτο εὐκολωτέρα καὶ σύντομος, μὲ ἀποτέλεσμα ὁ νοῦς, ἡ σκέψις τῶν διακινουμένων νὰ διερευνᾷ, νὰ δέχεται ποικιλίαν παραστάσεων καὶ ἐντυπώσεων καὶ νὰ ἀναπτύσεται ἁλματωδῶς. Καὶ φυσικὰ μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου καὶ μετὰ τὴν προσέγγισιν καὶ τὴν διερεύνησιν ποὺ θὰ ἐπεχείρησαν τῶν πλησιεστέρων νήσων, οἱ πρωτόγονοι αὐτοὶ ναυτικοί, θὰ ἐπεχείρησαν καὶ ταξίδια εἰς περισσότερον μακρυνὰς περιοχάς, ἐνῷ οἱ κατοικοῦντες εἰς τὸ ἐσωτερικόν, προέβαινον εἰς ἐξερευνήσεις τῶν περιοχῶν ποὺ εὑρίσκοντο πέριξ αὐτῶν, ἢ καὶ μακρύτερα ἀπὸ αὐτούς, διεισδύοντες παντοῦ. Καὶ κάποιαν ἐποχήν, μετὰ ταῦτα, οἱ νησιῶται θὰ ἔφθασαν καὶ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς ἀπέναντί των Στερεᾶς 'Ελλάδος, ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Μικρᾶς 'Ασίας.

Εἰς τὴν παραλίαν τοῦ κόλπου τοῦ Μαραθῶνος καὶ πρὸ τοῦ χώρου τῶν γενομένων ἐσχάτως εἰς εὐρυτάτην ἔκτασιν ἀνασκαφῶν, (1975-1979) ὑπάρχουν βυθισμένα σημαντικὰ καὶ ἐκτεταμένα λιμενικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐξυπηρετοῦσαν κατοικουμένην ἐκεῖ περιοχήν, παραλιακῆς ἐκτάσεως, ὅπως ἐξηκριβώθη, ἑνὸς καὶ πλέον χιλιομέτρου καὶ περισσότερον βάθους, εἰς τὴν ἐνδοχώραν, ὅπου ἔγιναν ἐπίσης ἀνασκαφαὶ μὲ ἐνδιαφέροντα εὑρήματα. 'Αλλὰ ὁ λιμὴν αὐτὸς θὰ ἐξυπηρετοῦσε καὶ ὅλην τὴν ἀνατολικὴν 'Αττικήν, ἡ ὁποία φαίνεται, ὅτι εἶχεν ἀνεπτυγμένην ἐπικοινωνίαν ἀπὸ τὴν παναρχαίαν προϊστορικὴν περίοδον μὲ τὰς νήσους τῶν Κυκλάδων, εἰς πλεῖστας τῶν ὁποίων ἔχει διαπιστωθῆ ἡ ὕπαρξις παναρχαίων βυθισμένων ἐπίσης ἀγκυροβολίων, ὅπως εἰς τὴν Νάξον, Ἄνδρον, Δῆλον καὶ ἀλλαχοῦ. Ἄλλως τε καὶ κατὰ τὴν παναρχαίαν παράδοσιν (Διόδωρος βιβλίον Ε σελὶς 60) ὁ υἱὸς τοῦ 'Ηλίου Μάκαρ ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ ἐκ τῆς Ρόδου εἰς τὴν Λέσβον, ὅπως καὶ οἱ ἀδελφοί του, φέρονται ὡς πρῶτοι τελειοποιήσαντες καὶ τὴν ναυσιπλοΐαν, ἐνῷ τὰ εὑρήματα εἰς τὸ σπήλαιον Φράχθι τῆς 'Ερμηονίδος προδίδουν, ὕπαρξιν ναυσιπλοΐας καὶ ἐπικοινωνίας μὲ τὰς νήσους τῶν Κυκλάδων καὶ πρὸ 11.000 ἐτῶν περίπου. 'Αλλὰ καὶ τὸ σπήλαιον 'Αλεπότρυπα τοῦ Δυροῦ, ἐκ τῶν δεδομένων τῆς ἀνασκαφῆς καὶ ἐκ τῶν ἐν γένει ἐνδείξεων ποὺ παρέσχε ἡ ὅλη ἔρευνα, ἀσφαλῶς θὰ συμβάλῃ ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν διερεύνησιν τοῦ προϊστορικοῦ νεολιθικοῦ καὶ πρωτοελλαδικοῦ πολιτισμοῦ τῆς 'Ελλάδος καὶ γενικώτερον τῆς ἀνατολικῆς λεκάνης τῆς Μεσογείου, διότι ἀποδεικνύεται ὡς ἓν ἐκ τῶν μεγαλυτέρων προϊστορικῶν κέντρων τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς 'Ελλάδος. Καὶ διαπίστωσιν περὶ παναρχαίας ναυσιπλοΐας ἴσως καὶ πρὸ 5.000 ἐτῶν παρέχουν καὶ τὰ εὑρήματα τῆς Λέρνης τοῦ 'Αργολικοῦ κόλπου, ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω.

Κατὰ συνέπειαν ἡ ἄποψις ὅτι οἱ Κυκλαδῖται, εἰς ἀρκετὰ πρώϊμον ἐποχὴν καὶ μᾶλλον αὐτοί, ὅπως ἀποδεικνύει, ἐπαναλαμβάνομεν, ἡ πρωτόγονος τέχνη των, ἀλλὰ ὅπως προδίδουν καὶ ἄλλαι ἐνδείξεις, καὶ γενικὰ αἱ μετακινήσεις των καὶ πρὸς τὰς ἀκτὰς τῆς βορείου 'Αφρικῆς (Λιβύην κ.τ.λ.) πρῶτοι εἶχον ἀναπτύξει κάποιον πρωτόγονον πολιτισμὸν εἰς τὸν χῶρον τοῦ Αἰγαίου καὶ μετὰ ταῦτα ἠκολούθησαν οἱ μυθολογούμενοι, ὡς θαλασσοκράτορες Πελασγοί, οἱ Μινωΐκοί, οἱ Μυκηναῖοι, ('Αχαιοί) οἱ Κύπριοι κ.τ.λ. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ἡ ἐμφάνισις, ἡ ἐξέλιξις καὶ ἡ παρακμὴ τοῦ Κυκλαδικοῦ πολιτισμοῦ ἠκολούθησεν τὴν μοῖραν ὅλων τῶν πολιτισμῶν, ὅπως γνωρίζομεν ἀπὸ τὴν 'Ιστορίαν.

'Ως πρῶτος πρώϊμος, ὁ Κυκλαδικὸς πολιτισμός, ἀνεπτύχθη καὶ ἀπέκτησεν κάποια ἀγαθά, ἐξασφαλίσας προφανῶς καλυτέραν ζωὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς περιόδου αὐτῆς, ἀπὸ τὴν προηγουμένην, μὲ ἀποτέλεσμα, σὺν τῷ χρόνῳ ἡ ἀποκτηθεῖσα εὐζωΐα, διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, νὰ προκαλέσῃ καὶ τὴν ἀδράνειαν ὡς συνήθως τῶν ἀτόμων καὶ νὰ ἀτονίσῃ ἡ δραστηριότης των, ποὺ εἶχεν ὡς συνέπειαν νὰ καταστοῦν ἰσχυρότεροι, νὰ τοὺς ὑποσκελίσουν νὰ τοὺς ὑπερτερήσουν καὶ νὰ τοὺς ὑπερνικήσουν, οἱ ἐν τῷ μεταξὺ ἀναπτυχθέντες Μινωϊκοί, οἱ ὁποῖοι ἀνεδείχθησαν, ὡς γνωστόν, ὄχι μόνον ἐπιδέξιοι, ἀλλὰ καὶ ἀποδεδειγμένως τολμηροὶ ναυτικοί, ὅπως καὶ οἱ Μυκηναῖοι, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς ἐπικοινωνίας, ποὺ εἶχεν δημιουργηθῆ μὲ τοὺς Κυκλαδῖτας, θὰ εἶχον ἀσφαλῶς οὗτοι οἰκειοποιηθεῖ, ἐκμεταλλευθῆ καὶ ἀναπτύξει τὰς πολιτιστικὰς γνώσεις ποὺ ἔλαβον ἀπὸ τοὺς προηγηθέντας Κυκλαδῖτας.

Αἱ παραδόσεις τῆς 'Ηρωϊκῆς ἐποχῆς

Μετὰ τὴν ἀπροσδιόριστον ὅμως αὐτὴν χρονολογικῶς περίοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου συνετελεῖτο ἡ πρόοδος καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῶν παναρχαίων αὐτῶν 'Ελληνικῶν φύλων καὶ κατοίκων τοῦ 'Ελλαδικοῦ χώρου, προσεγγίζομεν εἰς τὴν ἡρωϊκὴν λεγομένην ἐποχήν, ἢ μᾶλλον εἰς τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ μυθικαὶ παραδόσεις ἀρχίζουν νὰ προσδιορίζουν τὴν ζωήν, τὴν ὕπαρξιν καὶ τὴν κίνησιν τῶν παναρχαίων 'Ελληνικῶν φύλων καὶ ὅταν καὶ οἱ ἀρχαῖοι θεοί, ὅπως ἀναφέρει ἡ Μυθολογία, ἀναμιγνυόμενοι μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἐνεπλέκοντο μετ' αὐτῶν καὶ εἰς ἐρωτικὰς ἀκόμη περιπετείας. Καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὰς δευτερευούσης τάξεως θεάς, ἢ τὰς Νύμφας τῶν δασῶν καὶ τὰς Νηρηΐδας τῆς θαλάσσης, μετὰ τῶν ὁποίων συνευρίσκοντο οἱ ἀρχαῖοι ἐκεῖνοι θεοί, ἐδημιούργουν ἐπίσης σχέσεις ἐρωτικὰς καὶ μὲ κοινὰς θνητάς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γεννῶνται ἀπὸ τοὺς ἐρωτικοὺς αὐτοὺς δεσμούς, ὄχι μόνον δευτέρας τάξεως Θεοί, ἀλλὰ καὶ ἥρωες καὶ βασιλεῖς καὶ ἄνδρες σοφοί, ποὺ ἀνεδείχθησαν καὶ ὡς ἡγέται Λαῶν κατὰ τὴν παράδοσιν, μὲ δράστην δὲ περισσότερον ἐρωτικῶν σκανδάλων, τὸν διωκόμενον συνεχῶς ἀπὸ τὴν Ἥραν, Δίαν. (ὁ Διόνυσος ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν Σεμέλην ὑπὸ τοῦ Διός, ὁ 'Ηρακλῆς ἀπὸ τὴν 'Αλκμήνην ὑπὸ τοῦ Διός, ἡ Δανάη μὲ τὸν Δία ἐγέννησε τὸν Περσέα, ὁ Πελασγὸς ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν Νιόβην διὰ τοῦ Διός, ὁ 'Αρκὰς ἀπὸ τὴν Καλλιστὼ ὑπὸ τοῦ Διός, ὁ Θησεὺς ἀπὸ τὴν Αἴθρα ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ Αἰακὸς ἀπὸ τὴν Αἴγιναν διὰ τοῦ Διός, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ἐγεννήθησαν ὁ Ραδάμανθυς, ὁ Μίνως καὶ ὁ Σαρπηδὼν κ.τ.λ.)

Βεβαίως ὁ Παλαίφατος καὶ ὁ Φουρνοῦτος, δύο παλαιοὶ συγγραφεῖς, ἑρμηνεύουν καὶ ἐξηγοῦν κατ' ἄλλον τρόπον, περισσότερον ἀνθρωπινὸν καὶ φυσικόν, τὰς γεννήσεις αὐτάς, διαφωνοῦντες μὲ τὴν παράδοσιν. 'Αλλ' ὁ λόγος αὐτὸς δὲν ἐμποδίζει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὑπῆρξαν καὶ ἔδρασαν οἱ μυθολογούμενοι, ἥρωες, βασιλεῖς, καὶ σοφοί, ἀδιάφορον ἐὰν δὲν ἦσαν τέκνα θεῶν. (βλέπε σχετικῶς 'Απολλοδώρου «Περὶ Θεῶν» βιβλία 3 ἔκδοσις Βιέννης 1808, ὅπου περιλαμβάνονται, ἐκτὸς τῶν θεωριῶν τοῦ Παλαιφάτου, Φουρνούτου, 'Ηρακλείδου καὶ ἄλλων καὶ λεπτομερὴς Γενεαλογικὸς πίναξ περὶ θεῶν καὶ ἡρώων καὶ τῶν σεξουαλικῶν των ἐπιδόσεων!...

'Εν τούτοις αἱ θεωρούμεναι ὡς μυθολογικαὶ αὐταὶ παραδόσεις, ἀναφέρονται ἐκτὸς τοῦ 'Ομήρου καὶ ἀπὸ πλείστους ἀρχαίους συγγραφεῖς ('Απολλόδωρος, 'Ηρόδοτος, Διόδωρος, Στράβων, 'Αθήναιος, Παυσανίας, Ποσειδώνιος, Λουκιανὸς καὶ ἄλλοι) καὶ περιέχουν ἄπειρες καὶ σημαντικὲς πληροφορίες περὶ τῆς δράσεως πλείστων σημαντικῶν προσώπων, κατὰ τὴν σκοτεινὴν αὐτὴν περίοδον τῆς Προϊστορίας, καὶ αἱ ὁποῖαι ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀπηχοῦν ἀσφαλῶς γεγονότα ποὺ συνέβησαν. 'Αλλ' ἐπειδὴ δὲν διεσώθησαν παρὰ ὡς παράδοσις, χαρακτηρίζονται αὐταὶ κακῶς, κατὰ τὴν γνώμην μας, ὡς μυθολογικαί, ἀφοῦ ἁπλούστατα ὑπὸ τὴν

άχλύν, τόν πέπλον πού καλύπτει τάς παραδόσεις αύτάς, ύποκρύπτονται και προβάλλονται πανάρχαια Ίστορικά γεγονότα και ή έκ τής άπωτάτης άρχαιότητος προέλευσις, καταγωγή και δράσις τής Ελληνικής φυλής, όπως άπεδείχθη άλλως τε τούτο και μέ τάς περιπτώσεις τής Τροίας, τών Μυκηνών, τής Κνωσσού, τών Σουμερίων, τών Χετταίων, τών Μιττάνι κ.τ.λ., περιπτώσεις τάς όποίας οί Άρχαιολόγοι και οί άλλοι δήθεν έρευνηταί έχαρακτήριζον παλαιότερα ώς μυθεύματα, ένώ τάς διεπίστωσαν κυρίως και τάς άνεκάλυψαν, μέ όδηγούς τά άρχαία κείμενα κυρίως και τάς παλαιάς παραδόσεις.

Πάντως άπό τήν έποχήν κυρίως πού ό Τριπτόλεμος και ό βοηθός του Άδρίστας έδίδαξαν, κατά τήν μυθολογικήν παράδοσιν, πρώτους τούς Άρκάδας, παναρχαίους Αίγαίους, Έλληνας, νά σπείρουν και νά θερίζουν δημητριακούς καρπούς (σίτον, κριθάρι, σίκαλη κ.λπ.) ήναγκάσθησαν ούτοι νά έγκατασταθούν άρχικώς μέν, όπως φαίνεται, είς τήν κυρίως Ελλάδα μονίμως και άκολούθως είς διαφόρους νοτίους και άνατολικάς περιοχάς τής καταβυθισθείσης Αίγηΐδος, όπου καί έξηπλώθησαν, μέ άποτέλεσμα νά διαμορφωθούν κατά τήν πρόσφατον πλέον προϊστορικήν περίοδον τών 10 ή τών 7 χιλιάδων έτών π.Χ., είς τάς διαφόρους φυλάς και κατόπιν είς τούς Λαούς πού γνωρίζομεν τής παναρχαίας έκείνης έποχής. (Ίαντες, Άονες, Έκτήναι, Τελχίναι, Λέλεγες, Πελασγοί, Άρκάδες, Αίτωλοί, Μακεδόνες, Θράκες, Ίλλυριοί, Δρύοπες, Φρύγες, Λύκιοι, Μήονες, Κάτονες, Μόσχοι, Παφλαγόνες, Χάλυβες, Ίβηρες, Άβανοί, Άχαιοί, (τού Πόντου) Μυσοί, Κίλικες, Λυδοί, Λούβιοι, Κάρες κ.λπ.).

Φυσικά έπρόκειτο περί τών άπογόνων τών ίδίων πρωτογόνων άνθρώπων, οί όποίοι έζησαν άνέκαθεν και άνεπτύχθησαν είς τόν χώρον τής Αίγηΐδος, πρό και μετά τήν καταβύθισιν αύτής και είς τάς νέας περιοχάς, πού είχον δημιουργηθή, κατά τάς χιλιετηρίδας πού παρήλθον, άφού αί πανάρχαιαι παραδόσεις τών Ελλήνων ούτε λέξιν δέν άναφέρουν σχετικώς περί άλλων φυλών πού ύπήρχον είς άλλας χώρας και είσέβαλον είς τήν Ελλάδα, ή είς τόν χώρον τού Αίγαίου, άλλά και άπό ούδεμίαν άλλην πηγήν έμφαίνεται, ότι άλλαι φυλαί, ή Λαοί πού είχαν άναπτυχθή είς άλλας μακρυνάς περιοχάς, είχαν είσβάλλει μετά ταύτα, είς τόν χώρον τού Αίγαίου. Άντιθέτως αί πανάρχαιαι αύται παραδόσεις άναφέρουν άλλεπάλληλες έξορμήσεις άπό τήν άπωτάτη άκόμη άρχαιότητα, διαφόρων όμάδων άπό τόν χώρον τού Αίγαίου και πρός άνατολάς και πρός τόν βορράν άλλά και πρός τήν δύσιν και τόν νότον.

Ό μύθος τών Ίνδοευρωπαίων

Υπάρχει όμως και ό μύθος πού είχον δημιουργήσει οί νεώτεροι δήθεν έπιστήμονες, περί καθόδου είς τήν Ελλάδα άπό τόν βορράν διαφόρων φυλών Άρίων και Ίνδοευρωπαίων και οί όποίοι είχον έγκατασταθή άπό πολύ παλαιάν έποχήν είς τήν Ελλάδα και οί όποίοι έξεπολίτισαν τούς Έλληνας!... Άσφαλώς δέν χρειάζεται και πολύ φαντασία, ή έπίπονος προσπάθεια διά νά καταδειχθή και νά άνατραπή, ώς φυσικώς άδύνατος, ή θεωρία αύτή, και νά έκμηδενισθή ή άστήρικτος και ύποβολιμιαία άποψις περί καθόδου τών δήθεν αύτών προηγμένων, άλλ' άνυπάρκτων ίστορικώς Άρίων και Ίνδοευρωπαίων, είς τόν Ελληνικόν χώρον, κατά τήν προϊστορικήν περίοδον. Διότι μετά τήν καταβύθισιν τής Αίγηΐδος οί άνθρωποι, πού διεσώθησαν είς τόν βορράν και είς τά νότια τής Μακεδονίας και τής Θράκης, διαμορφωθέντες μέ τήν πάροδον τού χρόνου είς μεγάλας όμάδας, ή φυλάς πρωτογόνων άνθρώπων όπως γνωρίζομεν, και άναζητούντες μεγαλυτέρους ή και καλυτέρους χώρους πρός διαβίωσιν, ή έκμετάλλευσιν και κυρίως βοσκότοπους διά τά ποίμνιά των και τάς άγέλας των, πού είχον άποκτήσει έν τώ μεταξύ άπό έξημερωμένα ζώα, ήρχισαν όλίγον κατ' όλίγον νά είσδύουν είς άκατοίκητους χώρους τού βορρά, όπου μετά τήν πάροδον τών παγετώνων ή βλάστησις ήτο πλουσία, έφ' όσον είς τόν νότον άλλα πανάρχαια φύλα άνθρώπων άναπτυσσόμενα άσφαλώς και αύτά έκεί και πολλαπλασιασθέντα έν τώ μεταξύ διότι δέν είχον ένοχληθεί άπό τούς παγετώνας, θά προχωρούσαν πρό τόν βορράν, μέ τούς ίδίους σκοπούς, παρακινούμενα και πιεζόμενα άπό τάς ίδίας άνάγκας ή και άλλας παρεμφερείς αίτίας, έξ άφορμής τών όποίων έκινούντο και οί βορειότεροι άνθρωποι πρός βορράν.

Παλινδρομήσεις άγνωστον πόσαι και ποίας έκτάσεως θά έσημειώθησαν κατά τήν διάρκειαν τών χιλιετηρίδων αύτών πού έπέρασαν και ύπό τήν πίεσιν, πρό και μετά τήν πάροδον τών παγετώνων πού έσημειώνοντο, κατά διαφόρους περιόδους, όπως άναφέρομεν και άνωτέρω, κατά τήν άπροσδιόριστον χρονολογικώς προϊστορικήν αύτήν έποχήν.

Παλινδρομήσεις, άλλά και νέαι έξορμήσεις πρός βορράν και τήν Δύσιν, μετά τήν παρέλευσιν κάθε περιόδου παγετώνων και φυσικά ή άδιάκοπος αύτή άμπωτις και παλίρροια, θά διήρκεσεν μέχρις ότου πρό 15 ή 12 ή 10 χιλιάδων έτών και μετά τήν τελευταίαν διάλυσιν τών παγετώνων, όλίγον κατ' όλίγον οί πρωτόγονοι αύτοί κάτοικοι τού βορρά, θά είσεχώρησαν βαθύτερον και άκτινωτά, ώς είδος βεντάγιας, πρός όλας τάς γνωστάς και σήμερον χώρας τού βορρά και τής Δύσεως, όπου και έγκατεστάθησαν τελικώς. Διαφοροποιηθέντες όμως πλήρως μεταξύ των άκολούθως, άλλά και άποσχισθέντες άπό τόν κορμόν, τών άρχικών όμάδων των, διετήρησαν, μόνον, όπως άποδεικνύεται, μέ τούς κατοίκους τού βορρά και τής Δύσεως (Γερμανούς, Γαλάτας, Σουάβους, Σάξονας, Ίβηρας, κ.τ.λ.) τάς όνομασίας ώρισμένων θεών τής καταγωγής των. Έπειδή δέ σύν τώ χρόνω, όπως είναι και φυσικόν, άλλοι πρωτόγονοι άνθρωποι, είσδύοντες βαθύτερον και βορειοανατολικώς είς τάς νέας χώρας, πού έγκαθίσταντο προσωρινώς, άπεμακρύνοντο και αύτοί άπό τήν άφετηρίαν και άπό τήν έπαφήν, πού διατηρούσαν άρχικώς μέ τούς νοτίους γείτονάς των, μοιραίως, άναγκαστικώς, κάποιαν έποχήν πού θά άπεμακρύνθησαν περισσότερον, θά άπώλεσαν τήν έπαφήν αύτήν, βοηθούντος δέ και τού σκληρού κλίματος τών χωρών, πού εύρέθησαν, έξεβαρβαρώθησαν και παρέμειναν άνεξέλικτοι, όπως τούς άνευρίσκομεν κατόπιν κατά τήν ίστορικήν πλέον περίοδον διαχωρισμένους και έγκαταστημένους είς όλας τάς χώρας τού βορρά και ώς τάς γνωστάς φυλάς πού άναφέρονται (Σκύθαι, Γέται, Άριμασποί, Γελωνοί, Θυσαγέται, Βουδίνοι, Άγριππαίοι, Ίσσηδόνες, Μασαγέται, Σαρμάται, Δάκαι και άλλοι, διά νά έξελιχθούν άργότερον είς τά άλλα γνωστά έθνη τού βορρά και τής Άνατολής πού γνωρίζομεν. Έκείνους δέ πού είσεχώρησαν άνατολικώτερον και έκείθεν τής λίμνης Βαϊκάλης, τούς άνευρίσκομεν κατόπιν ώς Ύπερβορείους, ώς Γκιλάκους, ώς Άϊνού, ή ώς διάσπαρτες λευκές φυλές είς τήν Άπω Άνατολήν (βλέπε και Τόμον «Λαοί τής Άνατολής «Γενικήν Είσαγωγήν» όπως και «Γενικήν Είσαγωγήν», είς τά Όρφικά και σχόλια είς τούς «Ύμνους τού Όρφέως» Τόμον ΚΔ). Κυρίως δέ τών θεών όλων τών άρχαίων Λαών τής Δύσεως, τής Άνατολής και τού Νότου, άλλά και περί τής προελεύσεώς των και τής συγγενείας των, μέ τούς Θεούς τών Αίγαίων, βλέπε «Ώγυγίαν» Άθαν. Σταγειρίτου Β! Τόμον, έκδοσιν Βιέννης 1808, έκ τών όποίων έπεβεβαιώνεται ή καταγωγή όλων αύτών τών φυλών και φυσικά και τών νεωτέρων Έθνών, άπό τό Αίγαίον, άπό τόν Ελληνικόν χώρον, τήν έπίδρασιν τού όποίου ύπέστησαν όλοι αύτοί οί Λαοί και κατά τήν Ίστορικήν περίοδον, όπως γνωρίζομεν και όχι φυσικά άπό τούς άνύπαρκτους Ίνδοευρωπαίους!... (Βλέπε έπίσης σχετικώς Διόδωρον Σιλελιώτην (βιβλίον Α') Στράβωνα «Είσαγωγήν» και Συρέ «Οί Μεγάλοι Μύσται», «Καρλαϋλ» Οί Ήρωες» (περί Όντίν) και Σάρλς Μπέρλιτζ «Μυστήρια άπό ξεχασμένους Κόσμους» και άλλους συγγραφείς».

Πάντως διάφορον προέλευσιν είναι άδύνατον νά είχον οί πανάρχαιοι αύτοί βόρειοι, Δυτικοί και ώρισμένοι Άνατολικοί λαοί, παρά τάς άντιθέτους και άστηρίκτους θεωρίας τών νεωτέρων έπιστημόνων και έπί τού προβλήματος αύτού, και αί όποίαι όλίγον κατ' όλίγον καταρρέουν, άφού πρό τών περιόδων τών παγετώνων πού άναφέραμεν, όλόκληρος ή βόρειος Εύρώπη, ή πέραν τού Δουνάβεως και έντεύθεν τού κάτω Ρήνου και τών Άλπεων, άλλά και ή Άνατολή, μηδέ τής βορείου Περσίας και τών βορείων Ίνδιών έξαιρουμένων, έκαλύπτοντο άπό παγετώνας και συνεπώς ήτο άδύνατον νά ζήσουν και νά άναπτυχθούν, έκείθεν τών περιοχών αύτών άνθρωποι, οί όποίοι μάλιστα έκινήθησαν άπό έκεί και έφθασαν ώς άνθρωποι, άνεπτυγμένοι είς τόν χώρον τού Αίγαίου, ώς Άριοι ή Ίνδοευρωπαίοι!. Ούτε δέ και άπό άλλα σημεία τής Άνατολής ήτο δυνατόν νά ύπάρχουν και νά προωθηθούν προηγμένοι άνθρωποι είς τάς περιοχάς αύτάς, δηλαδή βορείως ή άνατολικώς τού Δουνάβεως διά τόν ίδιον λόγον, διά τόν όποίον δέν ήτο δυνατόν νά κινηθούν και είς τάς άλλας περιοχάς τής άνατολής κατά τήν περίοδον τών παγετώνων, όπου είναι άμφίβολον, διά νά μή είπωμεν άδύνατον, ότι ύπήρχαν όπωσδήποτε προηγμένοι άνθρωποι έκεί, άφού όπως μάς πληροφορούν αί άρχαίαι έλληνικαί παραδόσεις άνθρωποι προερχόμενοι άπό τό Αίγαίον, είσεχώρησαν και έξεπολίτισαν και μάλιστα και είς μεταγενεστέραν έποχήν και τούς άνθρώπους τών χωρών αύτών τού Βορρά και τής Άνατολής.

Και δέν τολμώμεν νά παραδεχθώμεν και νά πιστεύσωμεν, σεβόμενοι τήν έπιστημονικήν κατάρτησιν τών έφευρετών τών θεωριών αύτών περί Άρίων και Ίνδοευρωπαίων, οί όποίοι κατήλθον είς τήν Ελλάδα διά νά έκπολιτίσουν τούς Έλληνας, ότι θά άνέσυρον ή θά άνεύρον ή θά άναζητούσαν ούτοι τούς Λαούς αύτούς, μεταξύ τών άξέστων, άνεξελίκτων και καθυστερημένων Λαών τού βορρά ή και τών γνωστών φυλών τών άλλων ώς Άνατολικοβορεινών περιοχών, τούς όποίους γνωρίζομεν, όπως τούς άναφέρουν τά κείμενα κατά τήν Ίστορικήν περίοδον, κατά τήν όποίαν ήλθον είς έπαφήν μέ τούς διεισδύσαντας Έλληνας είς τάς Χώρας αύτάς. Διότι έάν οί Ίνδοευρωπαίοι των δέν προήρχοντο άπό τούς Λαούς τών άνωτέρω περιοχών, οί όποίοι ούδεμίαν πολιτιστικήν έξέλιξιν έμφανίζουν, τότε άσφαλώς οί Ίνδοευρωπαίοι των θά κατήλθον μέ άλεξίπτωτα είς τήν Ελλάδα και φυσικά άπό άλλον... πλανήτην!!... Δυστυχώς, αύτά τά γελοία ζητήματα δημιουργούν είς τήν Ίστορίαν αύθαίρετοι, άνεξέλεγκτοι και άσύστατοι κυριολεκτικώς και έμφανώς άστήρικτοι και άβάσιμοι θεωρίαι, αί όποίαι προήλθον κυρίως άπό τό μυθιστόρημα ένός εύφάνταστου και άνοήτου Άγγλου, όπως άποδεικνύομεν κατωτέρω.

Συνεπώς και ή θεωρία περί καθόδου Άρίων και Ίνδοευρωπαίων και έξ αύτών τών φανερών και άδιασείστων δεδομένων καταφαίνεται, ότι είναι μύθος και κατασκεύασμα άμαθεστάτων νεωτέρων μυθοϊστοριογράφων και άνιστορήτων έπιστημόνων, ή έπιτηδείων διαστρεβλωτών τής Ίστορίας, τής άληθείας και τής πραγματικότητος, άφού έπαναλαμβάνομεν, ούδεμία παράδοσις ούδενός άρχαίου Λαού όμιλεί περί Ίνδοευρωπαίων και καθόδου των είς τόν χώρον τού Αίγαίου.

'Εν τούτοις πρέπει νά άναφερθῆ, ὅτι, εἰς μεταγενέστερους χρόνους ἐπισημαίνεται κάθοδος εἰς τὸ Αἰγαῖον ὁμάδων προερχομένων ἀπὸ ἄλλας, ἀλλὰ παναρχαίας ὅμως Ἑλληνικὰς φυλάς, ποὺ εἶχον ἀναπτυχθῆ εἰς τὰ παράλια τῆς βορείου Μικρασίας, εἰς τὸν χῶρον τοῦ Πόντου. Ἀλλὰ καὶ αἱ φυλαὶ αὗται εἶχον φθάσει εἰς τὰς περιοχὰς αὐτὰς τοῦ Πόντου, ἀπὸ τὴν Μεσοποταμίαν, ὅπου εἶχον εἰσχωρήσει εἴτε διὰ ξηρᾶς ἀπὸ τὸ Αἰγαῖον, ἢ ἀπὸ τὰς Μαλβίδας νήσους τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, τὰς ὁποίας ἀξιόλογος Ἕλλην μελετητής, ὁ Γεωπόνος, φυσιοδίφης Βασιλ. Τσιντσίμπατσης εἰς τὸ βιβλίον του «Ἀτλανταῖοι οἱ Πρωτοπόροι τῆς Εὐρώπης» (ἔκδοσις 1950, Θεσσαλονίκη) τὰς θεωρεῖ ὡς Πατρίδα τῶν Ἀτλανταίων, ὑποστηρίζων, προφανῶς ἐσφαλμένως, ὅτι ἡ Ἀτλαντὶς ὑπῆρξεν εἰς τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν, συγχέων πιθανῶς αὐτοὺς πρὸς τοὺς Παγχαίους. Εἶναι αἱ πανάρχαιαι γνωσταὶ φυλαὶ τοῦ Πόντου Ἴβηρες, Ἀχαιοί, Χάλυβες κ.τ.λ. ποὺ ἐνεφανίσθησαν ἀργότερον εἰς τὸ Αἰγαῖον, τὴν Μεσόγειο καὶ τὴν Μεσοποταμίαν. Οἱ Χάλυβες μάλιστα ἦσαν πρόδρομοι τῶν «Ἀρχισιδηρουργῶν» τοῦ Πόντου, οἱ ὁποῖοι κατειργάζοντο καὶ κατὰ τὴν νεωτέραν ἐποχήν, τὰ σιδηρομεταλλεύματα τῆς περιοχῆς, ὅπως καὶ οἱ ἀρχαῖοι Χάλυβες, μικραὶ ὁμάδες τῶν ὁποίων, ὅταν ἐπέστρεψαν ἀργότερον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, ἀπεκλήθησαν Χαλδαῖοι, ὅπως οἱ πανάρχαιοι Πελασγοὶ - Τυρρηνοί, ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπεκαλοῦντο Τυρσηνοὶ καὶ Αἰολεῖς καὶ κατόπιν Ἐτροῦσκοι. Πάντως εἰς τὴν μονογραφίαν του αὐτὴν - μελέτην - ὁ Τσιντσίμπατσης παραθέτει ἄκρως ἐνδιαφερούσας πληροφορίας ἐνισχυομένας καὶ ἀπὸ ἐρεύνας καὶ διαπιστώσεις συγχρόνων Ρώσων ἐπιστημόνων, περὶ τῆς καταγωγῆς καὶ τῶν κινήσεων τῶν παναρχαίων αὐτῶν Ἑλληνικῶν φύλων τῆς Κεντρικῆς καὶ βορείου Μικρασίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Νοτίου Ρωσίας, αἱ ὁποῖαι ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἄποψιν, ὅτι μόνον πανάρχαια Ἑλληνικὰ φῦλα, τὰ ὁποῖα κατόπιν ἐξελικτικῶς διαφοροποιήθησαν, ὑπῆρξαν, ἔζησαν, ἀνεπτύχθησαν καὶ ἐκινήθησαν παντοῦ κατὰ τὴν προϊστορικὴν περίοδον εἰς τούς χώρους αὐτοὺς τῆς Ἀνατολῆς, τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς Δύσεως καὶ ὄχι οἱ ἀνύπαρκτοι Ἄριοι ἢ Ἰνδοευρωπαῖοι.

Δὲν περιέχουν μύθους Αἱ πανάρχαιαι Ἑλληνικαὶ Παραδόσεις

Καὶ πρωτίστως , οἱ Πελασγοὶ ἢ οἱ πανάρχαιοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος ἀφοῦ ἐξελικτικῶς ἀπέβησαν τολμηροὶ θαλασσοπόροι καὶ ἀκάματοι τῆς στερεᾶς ἐξερευνηταί, φαίνεται ὅτι μὲ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων ἐπέτυχον νὰ ἑνωθοῦν καὶ πάλιν, μετὰ τὴν καταβύθισιν τῆς Αἰγηΐδος εἰς ἕνα ἑνιαῖον σύνολον. Ἐν τῷ μεταξύ, ὅμως, ὁ διαρρεύσας χρόνος ἢ αἱ διαφορετικαὶ συνθῆκαι, πρὸ τῶν ὁποίων εὑρέθησαν, οἱ λόγῳ τοῦ καταποντισμοῦ τῆς κοιτίδος των διασπαρέντες, ἐπέφερον μοιραίας διαφοροποιήσεις εἰς τὰ διάφορα τμήματα τοῦ λαοῦ τῶν Πελασγῶν καὶ οὕτω προέκυψαν τὰ ποικιλώνυμα πελασγικὰ φῦλα: Πελασγοί, Ἀρκάδες, Κρῆτες Μύγδονες, Δρύοπες, Θεσπρωτοί, Χάονες, Λέλεγες, Φρύγες, Λυδοί, Κᾶρες, Δαναοί, Τυρσηνοὶ κ.ἄ. Καὶ ἐκ τούτων ἄλλοι μὲν ἐγκατεστάθησαν μονίμως εἰς διάφορα μέρη, θέσαντες τὰς βάσεις τοῦ βραδύτερον ἀνθήσαντος Αἰγαίου πολιτισμοῦ, ἄλλοι δέ, εἰθισμένοι πλέον εἰς μετακινήσεις, ἐτράπησαν βορειότερον (Χάονες, Ἰλλυριοὶ Μακεδόνες) ἢ καὶ περαιτέρω πρὸς τὰς Χώρας τοῦ Βορρᾶ καὶ πρὸς τὴν ἰταλικὴν χερσόνησον, τὴν Ἱσπανίαν καὶ τὴν Γαλλίαν, (βλέπε καὶ ἐκστρατείαν τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὰς χώρας αὐτάς).

Ἀλλὰ συμφώνως πρὸς τὰ δοξασίας διαφόρων «σοφῶν» καὶ συγγραφέων τῆς νεωτέρας ἐποχῆς, ὁ τόπος τῆς καταβυθισθείσης Αἰγηΐδος ἦτο ἔρημος καὶ οἱ μετέπειτα κάτοικοί του ἦσαν ἐπήλυδες ὅτι δηλαδὴ ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ ἄλλας χώρας, ἔξωθεν. Τοῦτο ὑπεστηρίζετο ὑπὸ πολλῶν καὶ ἐπιστεύετο ὑπὸ πλείστων. Ἀλλ' οὐδὲν ἀνακριβέστερον αὐτοῦ. Καὶ ἂν ἀκόμη ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τὰς ἑλληνικὰς παραδόσεις, ποὺ ὁμιλοῦν περὶ κατοίκων τῆς Ἑλλάδος «αὐτοχθόνων» καὶ «προσεληνων» (ὡραῖος συμβολισμὸς πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἀρχαιότητος τῆς φυλῆς, ὡς ἐμφανισθείσης πρὸ τῆς δημιουργίας τῆς Σελήνης), καὶ ποὺ ἀποτελοῦν ἴχνη γεγονότων ἀποτυπωμένων εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὰς θεωρήσωμεν θρύλους καὶ μύθους καὶ πλάσματα τῆς φαντασίας, δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ κλείσωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ δυσπιστήσωμεν ἐπὶ τῶν ἰχνῶν ποὺ εἶναι χαραγμένα εἰς τὸ μέγα βιβλίον τῆς φύσεως, τὰς λιθίνας σελίδας τοῦ ὁποίου ἀναδιφοῦντες οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ οἱ παλαιοντολόγοι, ἀποφαίνονται σήμερον (1981) μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι, ὁ ἑλληνικὸς χῶρος δὲν ἦτο ἔρημος κατοίκων τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἀνασκαφαὶ κατὰ τὰ τελευταῖα εἴκοσι πέντε ἔτη εἰς Θεσσαλίαν, Ἤπειρον, Πελοπόννησον καὶ ἀλλαχοῦ ἐν Ἑλλάδι, ἀπέδειξαν, ὅπως ἀνεφέρθη, δι' ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων τὴν ὕπαρξιν παλαιολιθικοῦ πολιτισμοῦ ἡλικίας 30-100 χιλιάδων ἐτῶν, ἐνῶ τὰ ἐμφανῆ ἴχνη (ἐργαλεῖα πιθανῶς χειροποίητα) ἀναβιβάζουν τὴν ἡλικίαν αὐτῶν εἰς 250 χιλιάδας ἔτη πρὸ ἡμῶν.

Τοιουτοτρόπως ἀποδεικνύεται σήμερον ὅτι δὲν ἀποτελοῦν μύθους καὶ θρύλους αἱ ἑλληνικαὶ παραδόσεις, ἀλλ' ἡ δῆθεν «ἐπιστημονικὴ» ἄποψις, ὅτι ὁ ἑλληνικὸς χῶρος κατῳκήθη τὸ πρῶτον μόνον πρὸ 8.000 ἐτῶν, ἡ ὁποία μέχρι πρὸ τινος ἐθεωρεῖτο ὡς ἐξηκριβωμένη καὶ ἀδιάσειστος ὑπὸ τῶν ξένων, ποὺ ἠθέλησαν νὰ διαστρεβλώσουν τὴν Ἑλληνικὴν Προϊστορίαν καὶ Ἱστορίαν, θεωρίαν τὴν ὁποίαν ἀπεδέχθησαν καὶ ὑπεστήριξαν καὶ ὅλοι περίπου οἱ νεώτεροι Ἕλληνες συγγραφεῖς ἀπεδείχθη ἀστήρικτος καὶ ἀσύστατος, ὅπως καταφαίνεται τόσον ἀπὸ τὰς ἀνασκαφὰς τῶν ἀρχαιολόγων, ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ Ὀρφικά. (Ἀνασκαφαὶ Μιλόϊσιτς 1957 - 1959 εἰς τὴν Θεσσαλίαν, Οὐέης εἰς Μυκήνας, Πουλιανὸς εἰς Χαλκιδικήν, E. Higgs 1967 εἰς Ἤπειρον, πηγὰς Λούρου καὶ τὰς εἰς περιοχὴν Κοκκινόπηλος καὶ σπήλαιον Ἀσπροχάλικο. Δ. Θεοχάρης Ἀλόννησος, Σποράδες, περιοχὴ Κοκκινόκαστρο καὶ Σέσκλον Θεσσαλίας. Καθηγητὴς *A. Leroi Grourhan* εἰς Πελοπόννησον, Κάστρο Χλεμπούτσι καὶ εἰς Β.Α. Πελοπόννησον, *Th. Jacobson* εἰς σπήλαιον Φράγχθη, μέχρι 1980, Παπαδημητρίου, Μυλωνᾶς εἰς Μυκήνας, Αὐγ. Σορδίνας εἰς τὴν Κέρκυραν, καὶ ἄλλοι...). Πάντως, ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν Ἑλλάδα πρέπει νὰ ἀρχίζει πρὸ χιλιετηρίδων ἡ δὲ Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, ἢ μᾶλλον ἡ προϊστορία καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἔμφρονος ἀνθρώπου εἰς τὴν Ἑλλάδα πρέπει νὰ ἀρχίζῃ πρὸ 250.000 ἐτῶν τοὐλάχιστον καὶ ἔχει ἡ Ἱστορία αὐτὴ κατὰ τὰς ἑλληνικὰς πηγάς, ὅπως ἀνωτέρω ἐξετέθη καὶ θὰ ἐκτεθῆ καὶ κατωτέρω καὶ ὄχι ὅπως τὴν ἔγραψαν, σκοπίμως ἐνίοτε, οἱ ξένοι, παρασύραντες καὶ ἐπηρεάσαντες πρὸς τοῦτο καὶ τοὺς περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς νεωτέρους Ἕλληνας ἱστορικούς, οἱ ὁποῖοι χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν ἀντέγραψαν καὶ υἱοθέτησαν τὰς ἀντεθνικὰς αὐτὰς θεωρίας τῶν ξένων διὰ νὰ μὴ θεωρηθοῦν προφανῶς παρ' αὐτῶν ὡς... σωβινισταί(1).

Περὶ δὲ τοῦ ἰσχυρισμοῦ τῶν ξένων, ἐὰν οἱ Ἕλληνες εἶναι ἀπόγονοι τῶν ποικιλωνύμων πελασγικῶν φύλων ποὺ ἀναφέρθησαν ἀνωτέρω, ἢ εἶναι ἐπήλυδες, ἄγνωστον ἀπὸ ποὺ ἐλθόντες εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως τοὺς θέλει ἡ περὶ Ἀρίων ψευδοεπιστημονικὴ θεωρία, ποὺ ἐξετέθη καὶ ἀνετράπη ἀνωτέρω, νομίζομεν ὅτι δὲν χρειάζεται τοῦτο περισσοτέρας ἀποδείξεις τῶν ὅσων ἐκτίθενται καὶ εἰς τὸ κεφάλαιο Φυσικὴ Ἀνθρωπολογία τοῦ τόμου «ΕΛΛΑΣ» τοῦ παρόντος ἔργου. Ἄλλως τε, εἰς πλεῖστα χωρία τῶν Ἑλληνικῶν κειμένων οἱ Πελασγοὶ ρητῶς ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ὡς πρόγονοί των. Οὕτω καὶ αὐτὸς ὁ Ἡρόδοτος ὑποστηρίζει ὅτι Πελασγοὶ ἦσαν οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Αἰολεῖς, καὶ ὅτι Πελασγοὶ ἦσαν οἱ Ἕλληνες. Τὰ αὐτὰ ὑποστηρίζουν ὁ Αἰσχύλος, ὁ Στράβων, ὁ Διονύσιος Ἁλικαρνασσεὺς καὶ πλεῖστοι ἄλλοι, δεχόμενοι ὅλοι ἀνεξαιρέτως ὅτι οἱ Ἕλληνες κατήγοντο ἀπὸ τοὺς γηγενεῖς Πελασγούς, ὅπως ἀναφέρουν ὅλα τὰ ἀρχαῖα κείμενα ποὺ παρετέθησαν ἀνωτέρω.

Ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ Ἕλληνες διετήρησαν τὰς πελασγικὰς παραδόσεις ὡς ἰδικάς των, νομίζομεν, ὅτι ἀποδεικνύει πλήρως τὴν συνέχειαν ταύτην, διότι θὰ ἦτο τελείως παράλογον νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἕνας ὁλόκληρος λαὸς μετεκινήθη καὶ κατέλαβε τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐνθυμεῖται μόνον γεγονότα καὶ θρύλους τῶν προγόνων τοῦ κατακτηθέντος λαοῦ, ἐνῷ ἐλησμόνησε τελείως κάθε παράδοσιν ἢ θρύλον σχετικὸν μὲ τὴν χώραν ἀπὸ τὴν ὁποίαν προῆλθε. Διότι οἱανδήποτε ἔρευναν καὶ ἂν διεξαγάγῃ κανεὶς εἰς τὰ ἑλληνικὰ κείμενα, δὲν πρόκειται νὰ ἐνεύρῃ οὔτε ἁπλοῦν ὑπαινιγμὸν περὶ ἄλλης τινὸς πατρίδος τῶν Ἑλλήνων καὶ οὐδεμίαν παράδοσιν, ἐκ τῆς ὁποίας, ἔστω καὶ κατ' ἔνδειξιν, νὰ συνάγεται ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἔζησε πρότερον εἰς ἄλλην τινὰ περιοχήν.

Γηγενεῖς λοιπὸν τῆς Μεσογείου καὶ εἰδικώτερον τοῦ Αἰγαίου εἶναι κυρίως οἱ Ἕλληνες καὶ ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμός. Ποῖος περίπου ἦτο ὁ κόσμος αὐτὸς καὶ ποία περίπου εἶναι ἡ ἱστορία του, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὰς ἀνασκαφὰς καὶ ἀπὸ τὰς ἀρχαῖας ἑλληνικὰς παραδόσεις καὶ τὰ κείμενα, ἐξετέθη ἀνωτέρω.

Πάντως, αἱ ἀνασκαφαὶ ἀπέδειξαν, ὅπως ἐξετέθη ἤδη καὶ ἀνωτέρω, εἰς ποίαν σημαντικὴν ἀνάπτυξιν εὑρίσκετο ὁ Αἰγαῖος πολιτισμός, ὅταν ἤρχισεν ἡ ἀπὸ βορρᾶ διείσδυσις καὶ κατάκτησις τῶν Χωρῶν τοῦ βορρᾶ ἀπὸ τοὺς Αἰγαίους, τοὺς παναρχαίους Πελασγούς. Αἱ ἀναστατώσεις εἰς τὴν Ἑλλάδα, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς Μακεδονίας μέχρι τῆς Κρήτης καὶ ἀπὸ τῆς Μικρασίας μέχρι τῆς Σικελίας ἐξηκολούθησαν καὶ μετὰ τὰ Τρωϊκά, ὅπως ἀναφέρει ὁ Θουκυδίδης (Α', 12):

«Ἡ Ἑλλὰς ἔτι μετανίστατότε καὶ κατῳκίζετο, ὥστε μὴ ἡσυχάσασα αὐξηθῆναι· ἥ τε γὰρ ἀναχώρησις ἐξ Ἰλίου χρονία γενομένη πολλὰ ἐνεόχμωσε καὶ στάσεις ἐν ταῖς πόλεσιν ὡς ἐπὶ πολὺ ἐγίγνοντο... Βοιωτοί τε γὰρ οἱ νῦν, ἑξηκοστῷ ἔτει μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν, ἐξ Ἄρνης ἀναστάντες ὑπὸ Θεσσαλῶν, τὴν νῦν Βοιωτίαν,

(1) Τὸ θλιβερὸν εἶναι ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ σήμερον ἑλληνικαὶ Ἱστορίαι (ὅπως καὶ Ἱστορίαι ποὺ περιέχονται καὶ εἰς τὰ σχολικὰ βιβλία — θαυμάσατε ἐνδιαφέρον Κράτους διὰ τὴν Ἱστορία του!... — γραμμέναι εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἀπὸ γνωστοὺς Ἕλληνας ἱστορικούς, ὅπως καὶ Ἱστορίαι τῆς Ἑλλάδος γραμμέναι εἰς παλαιότερα Λεξικά, εἰς τὴν βιβλιογραφίαν τῶν ὁποίων ἀναφέρονται μόνον ξένοι συγγραφεῖς ἢ νεώτεροι Ἕλληνες συγγραφεῖς, ἐνῶ οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς καὶ αἱ ἀρχαῖοι ἑλληνικαὶ παραδόσεις ἢ σπανίως ἀναφέρονται ἢ ἀγνοοῦνται τελείως! Τὸ φαινόμενον εἶναι καταπληκτικόν, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀληθὲς καὶ δὲν χρειάζεται παρὰ ὀλίγος χρόνος διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ κανεὶς τὴν ἀλήθειαν. Φαίνεται ὅτι, οἱ ἱστορικοί μας, διὰ νὰ μὴ θεωρηθοῦν προφανῶς ὡς καθυστερημένοι, ἐδανείζοντο εὐχαρίστως ἀπὸ τοὺς ξένους ἱστορικοὺς συγγραφεῖς τὰς ὑπόπτους αὐτὰς θεωρίας των περὶ ἑλληνικῆς φυλῆς κλπ. καὶ οὐδόλως ἐνδιαφέρθησαν νὰ καταφύγουν καὶ νὰ ἐρευνήσουν τὰς ἑλληνικὰς πηγάς, διότι αὐτὸ θὰ τούς... ἐξέθετεν εἰς τὴν ἐκτίμησιν ἴσως τῶν ξένων ἱστορικῶν συγγραφέων καὶ κριτικῶν!...

πρότερον δὲ Καδμηΐδα γῆν καλουμένην ὤκησαν. Δωριῆς τε ὀγδοηκοστῷ ἔτει ξὺν Ἡρακλείδαις Πελοπόννησον ἔσχον· μόλις τε ἐν πολλῷ χρόνῳ ἡσυχάσασα ἡ Ἑλλὰς βεβαίως καὶ οὐκέτι ἀνισταμένη ἀποικίας ἐξέπεμψε· καὶ Ἴωνες μὲν Ἀθηναῖοι καὶ νησιωτῶν τοὺς πολλοὺς ᾤκισαν, Ἰταλίας δὲ καὶ Σικελίας τὸ πλέον Πελοποννήσιοι, τῆς τε ἄλλης Ἑλλάδος ἔστιν ἃ χωρία· πάντα δὲ ταῦτα ὕστερον τῶν Τρωϊκῶν ἐκτίσθη».

Δηλαδή: Οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μετεκινοῦντο καὶ ἐγκαθίσταντο εἰς διαφόρους περιοχάς, γεγονὸς τὸ ὁποῖον τοὺς ἠμπόδιζε νὰ ἡσυχάσουν καὶ νὰ αὐξάνωνται, διότι ὁ μακρὸς χρόνος ποὺ ἀπητήθη διὰ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Τροίας πολλὰς ἀνωμαλίας καὶ στάσεις προεκάλεσεν εἰς τὰς πόλεις. Οἱ δὲ σημερινοὶ Βοιωτοὶ ἑξήκοντα ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας ἐκτοπισθέντες ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν ἀπὸ τὴν Ἄρνην τῆς Θεσσαλίας, ὅπου ἦσαν ἐγκατεστημένοι ἦλθον καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν σημερινὴν Βοιωτίαν, ἡ ὁποία ἐκαλεῖτο πρότερον Καδμηΐς. Οἱ Δωριεῖς, ὀγδοήκοντα ἔτη μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, κατέλαβον τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν Ἡρακλειδῶν. Μόλις δὲ μετὰ πάροδον πολλῶν ἐτῶν, ἡσυχάσασα ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τοὺς ἐμφυλίους πολέμους, ἔστειλεν ἀποικίας καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι μετέβησαν καὶ ἐπώκισαν τὴν Ἰωνίαν καὶ πολλὰς νήσους, οἱ δὲ Πελοποννήσιοι τὸ περισσότερον μέρος τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας, καθὼς καὶ μερικὰ ἄλλα μέρη τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. Ὅλα δὲ αὐτὰ ἐγένοντο μετὰ ἀπὸ τὰ Τρωϊκά.

Ἡ καταγωγὴ τοῦ ὀνόματος τῶν Ἑλλήνων.

Καὶ εἶναι ἐπιβεβλημένον ἀσφαλῶς νὰ ἐξετασθοῦν καὶ αἱ διάφοροι ἐκδοχαὶ ποὺ ὑπάρχουν ὡς πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν τῶν λέξεων Ἑλλὰς - Ἕλλην. Οὕτω, ὑποστηρίζεται ὑπό τινων, ὅτι τὸ ὄνομα ΕΛΛΑΣ καὶ ΕΛΛΗΝ προῆλθεν ἐκ τοῦ ὀνόματος τῶν κατοίκων τῆς Δωδώνης Ἑλλῶν ἢ Σελλῶν, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος (Ἰλιὰς Π. 233-235) ὡς ἱερεῖς τοῦ ἐκεῖ μαντείου, ἑρμηνεύοντας τοὺς χρησμοὺς τοῦ Διός.

«Ζεῦ, ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι».
(Δία, Βασιλῆᾶ, Δωδωναῖε, Πελασγικέ, ποὺ κάθεσαι μακρυὰ καὶ προστατεύεις τὴ Δωδώνη μὲ τὸ βαρὺ χειμῶνα· γύρω δὲ οἱ Σελλοὶ κατοικοῦν, οἱ ἑρμηνευταὶ τῶν χρησμῶν σου ποὺ κοιμοῦνται κατὰ γῆς καὶ ἔχουν ἄνιπτα πόδια) (1).

Ὑπὲρ τῆς ἐτυμολογίας αὐτῆς συνηγορεῖ καὶ χωρίον τοῦ Ἀριστοτέλους εἰς τὰ «Μετεωρολογικὰ» (Ι 352 a), ἔνθα ἀναφερόμενος εἰς τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος γράφει: «... περὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν. Αὕτη δ' ἐστὶν ἡ περὶ τὴν Δωδώνην καὶ τὸν Ἀχελῷον· ...ᾤκουν γὰρ οἱ Σελλοὶ ἐνταῦθα καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοί, νῦν δ' Ἕλληνες». (... γύρω στὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα. Αὐτὴ δὲ εἶναι ἡ χώρα ποὺ εὑρίσκεται γύρω ἀπὸ τὴν Δωδώνην καὶ τὸν Ἀχελῷον·... κατοικοῦσαν δὲ ἐκεῖ οἱ Σελλοὶ καὶ οἱ λεγόμενοι τότε μὲν Γραικοὶ σήμερον δὲ Ἕλληνες).

Ἐκ τῆς ρίζης σαλ, παράγεται ρῆμα τῶν Μεσογειακῶν γλωσσῶν (εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκει καὶ ἡ πελασγικὴ) ἔχον τὴν ἔννοιαν τοῦ προσεύχεσθαι, ἱκετεύειν. Ἐκ τούτου οἱ Σελλοὶ (1) τῆς Δωδώνης καὶ οἱ Σάλιοι τῶν Ρωμαίων καὶ τὸ ὄνομα Σόλων (ὁ εὐχέτης, ὁ ἱερεύς).

Ἐξ ἄλλης ρίζης, σαλοί, παράγεται ρῆμα σημαῖνον ξηραίνεσθαι καὶ οὐσιαστικὰ σημαίνοντα ξηροπόταμον καὶ ξηροὺς βράχους. Ἐκ τῶν οὐσιαστικῶν τούτων οἱ χείμαρροι Σελλήεις καὶ Σέλλας καὶ Σελινοῦς ποταμὸς καὶ Σλινοῦς πόλις ἐν Κιλικίᾳ ἐπὶ ξηροῦ βράχου.

Ἐξ ἄλλης πάλιν ρίζης, σόλ, παράγεται καὶ ρῆμα σημαῖνον λάμπειν καὶ φωτίζειν, ἐξ οὗ σαλάνα - σελήνη - σέλας - Ἑλάνη (= λαμπάς), καὶ τὸ λατινικὸν sol (ἥλιος), Μασσαλία, φωτεινὴ λαμπρὰ πόλις καὶ τὸ σημερινὸν μασαλᾶς - πυροφάνι. Ὑπεστηρίχθη δὲ ὅτι

---

(1) Ἐνταῦθα χρειάζεται μία παρέκβασις. Ὁ Σάθας εἰς μίαν σπουδαιοτάτην διατριβήν του δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ περιοδικὸν «Μελέτη» τοῦ Ἰανουαρίου 1910 «Ἀθηναῖοι Γγαγγαραῖοι καὶ Σελλοὶ Δωδωναῖοι» διερωτᾶται ποῖαι αἱ πρὸς τοὺς Σελλούς, τοὺς ἀνιπτόποδας καὶ χαμαιεύνας τοῦ Ὁμήρου, θεράποντας τοῦ Δωδωναίου Διός, ἐθνικαὶ καὶ θρησκευτικαὶ σχέσεις τῶν χριστιανῶν θεραπευτῶν καὶ πρὸ πάντων τῶν εἰς παλαιὰ συναξάρια ἀναφερομένων ἁγίων Σαλῶν, οἱ ὁποῖοι προσποιοῦνται μὲν «τὴν διὰ Θεὸν παραφροσύνην», εἰς τὴν πραγματικότητα δὲ εἶναι ἐξυπνότατοι ἄνθρωποι. Οἱ Σαλοὶ αὐτοὶ ἔφεραν τὴν χαρακτηριστικὴν προσωνυμίαν νήφοντες ἢ νηπτικοὶ πατέρες (ἐκ τοῦ νήφειν=ἀγρυπνεῖν) καὶ διήρχοντο τὴν μὲν ἡμέραν ἐν ἀκινησίᾳ καὶ ἐκστάσει φρενῶν, τὴν δὲ νύκτα μετεβάλλοντο εἰς Καλικαντζάρους, τοὺς λόγῳ τῆς ἀντιπτοποδίας των μεταμορφωθέντας εἰς ὀνοσκέλεις καὶ ᾄδοντας εἰς τὰ μυστικὰ αὐτῶν ὄργια τὰ βακχικὰ ᾄσματα... Εἶναι μάλιστα ἀξιοσημείωτον ὅτι οἱ ἐν Ἠπείρῳ διατηρούμενοι ἀκόμη βακχικοὶ θίασοι φέρουν τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τῶν Δωδωναίων Σελλῶν, ἐπὶ τὸ τουρκικώτερον Τζαναμπέτιδες (ἄνιπτοι) καὶ Καραμπέρηδες (μαυρόποδες).

Ὁ Σάθας διὰ τῆς διατριβῆς του θέλει ν' ἀποδείξῃ σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν ἑνότητα τῶν ἑλληνικῶν παραδόσεων ἀπὸ τῶν παναρχαίων χρόνων μέχρι τῆς σήμερον.

ἡ λέξις Ἑλλὰς προῆλθεν ἐκ μιᾶς τῶν ριζῶν τούτων.

Κατ' ἄλλους, ἡ ἀληθὴς ἐτυμολογία τοῦ ὀνόματος τῶν Ἑλλήνων εἶναι ἐκ τῆς ρίζης Ελλ—, ἡ ὁποία ἐκφράζει τὴν ἔννοιαν τοῦ ὑψηλοῦ, ἀπαντᾷ δὲ εἰς πληθώραν τοπωνυμίων καὶ ἄλλων λέξεων ἀνὰ τὸν πελασγικὸν κόσμον. Ἐκ τῆς ρίζης ταύτης παράγονται καὶ αἱ λέξεις Ἕλλοπες καὶ Ἐλινοὶ καὶ Ἀλλουανοὶ (Ἀλβανοὶ) καὶ Ἰλλυρία (ὀρεινὴ χώρα). Ὁ Στράβων ἀναφέρει πάλιν ἐν Ἰβηρίᾳ (Στράβωνος Γεωργικὰ 157): «Ὑπὲρ τῶν τόπων ἐν τῇ ὀρεινῇ» ὀνομαζόμενοι Ἕλληνες, ὑπάρχουν δὲ ὡς γνωστὸν πολλαὶ πόλεις φέρουσαι τὰ ὀνόματα Ἐλέα καὶ Ἐλαῖαι καὶ Ἐλαιοῦς καὶ Ἐλάϊον ὄρος: Ἐξ ἄλλου ἠλίβατος, δωριστὶ ἀλίβατος, σημαίνει ὑψηλός, οἱ δὲ ἀρχαῖοι ποιηταὶ χρησιμοποιοῦν τὴν λέξιν ἐπὶ ὑψηλῶν βράχων, ὀρέων, πύργων κλπ. Ἁλία εἰς τὰς δωρικὰς πολιτείας ἐσήμαινε τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ (ἀνωτάτη ἀρχὴ) καὶ ἡλιαία ἐν Ἀθήναις ἦτο ὁ τόπος ὅπου συνήρχετο τὸ ἀνώτατον δικαστήριον. Ἁλιάδες ἦσαν αἱ θυγατέρες τοῦ Ἡλίου — τοῦ Ὑψίστου. Ἠλεία καὶ Ἦλις σημαίνει ἐπίσης ὀρεινὴ χώρα. Ἐλουήτιοι (Helvetii) ὠνομάζοντο οἱ σημερινοὶ Ἐλβετοί, ἄνθρωποι τῶν ὑψηλῶν τόπων.

Τὸ πιθανώτερον λοιπὸν εἶναι ὅτι Ἑλλὰς σημαίνει χώρα ὑψηλή, ὀρεινή, καθ' ὅσον αἱ μεταναστεύσεις αὐταὶ ἤρχισαν μὲ τὴν προαναφερθεῖσαν κάθοδον λαῶν ἐλθόντων ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων ἢ βορειοτέρων μερῶν τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου, τοὺς ὁποίους οἱ Πελασγοί, οἱ ὁποῖοι κατῴκουν τότε εἰς νοτιωτέρας περιοχάς, ὠνόμασαν Ἕλληνας, δηλ. ὑψηλούς, εἴτε διότι ἦσαν ὑψηλοὶ κατὰ τὸ ἀνάστημα, εἴτε διότι — καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ πιθανώτερον — ἦλθαν ἀπὸ βορειότερα ἢ ὑψηλότερα μέρη, ὅπως λέγομεν σήμερον ὀρεσίβιοι, βουνήσιοι.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμεν ὅτι τὸ ὄνομα Ἕλλην ὑπάρχει ἤδη καὶ εἰς τὰ Ὁμηρικὰ ἔπη. Ὁ Ἀχιλλεὺς ἡγεῖτο Πελασγῶν Ἑλλήνων («Ἰλιὰς» Β', 681-5).

... τοὺς ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
οἵ τ' Ἄλον οἵ τ' Ἀλόπην οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί,
τῶν δ' αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
(... ἐκείνους πάλιν ποὺ κατοικοῦσαν στὸ Πελασγικὸν Ἄργος, ποὺ κατεῖχον τὴν Ἄλον, τὴν Ἀλόπην καὶ τὴν Τραχῖνα, ποὺ εἶχαν τὴν Φθίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα μὲ τὶς ὄμορφες γυναῖκες ποὺ ἐλέγοντο Μυρμιδόνες καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί, αὐτῶν ἀρχηγὸς ἦτο ὁ Ἀχιλλεὺς μὲ πενῆντα πλοῖα).

Καὶ συνεπῶς τὸ ὄνομα Ἕλλην ἢ ἄλλο ὄνομα μὲ συγγενῆ προφοράν, τὸ ὁποῖον ἔγινε μετὰ ταῦτα Ἕλλην, ὑπῆρχε καὶ εἰς τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους, ἀφοῦ καὶ οἱ Ἀρκάδες, οἱ πρῶτοι Πελασγοὶ κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐλέγοντο καὶ «Προσέληνοι», ὅπως ἀνεφέρθη καὶ προηγουμένως. Καὶ φυσικὰ κατόπιν ὅλων τῶν ἀνωτέρω, καὶ ἐξ' ὅσων ἐξετέθησαν, ἡ ὕποπτος προσπάθεια ποὺ κατεβλήθη καὶ καταβάλλεται διὰ νὰ ἐμφανισθοῦν οἱ Ἕλληνες ὡς ξένοι καὶ ὄχι ὡς αὐτόχθονες εἰς τὴν χώραν ὅπου ἀνεπτύχθη ὁ ἀπαράμιλλος καὶ ἀνεπανάληπτος πολιτισμός, ποὺ ἐδημιούργησαν, ὄχι μόνον δὲν εὐσταθεῖ ἀλλὰ καὶ ἐκμηδενίζεται πλήρως, βάσει ἀδιαψεύστων καὶ ἀδιασείστων στοιχείων ποὺ παρετέθησαν καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ παρατεθοῦν.

Ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ διασπορὰ τῶν Πελασγῶν.

Ἀλλ' ἐὰν οὐδεμία ἔνδειξις ὑπάρχει ἀπὸ ἄλλης πηγῆς περὶ ἐλεύσεως τῶν Ἑλλήνων, ἀπὸ ἄλλας χώρας, ὑπάρχουν, ἀντιθέτως, πλεῖσται παραδόσεις, ἐπιβεβαιούμεναι ἀπὸ ἀναμφισβήτητα τεκμήρια καὶ εὑρήματα, περὶ διασπορᾶς τῶν Ἑλληνοπελασγῶν ἀπὸ τοῦ ἀπωτάτου ἤδη παρελθόντος εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν τῶν παραλίων τῆς Μεσογείου, ἡ ὁποία, θαλασσοκρατουμένη ἀπὸ τοὺς Κᾶρας καὶ τοὺς Κρῆτας, θὰ ἠδύνατο τὴν ἐποχὴν ἐκείνην νὰ ἀποκληθῇ πελασγικὴ λίμνη.

Οἱ Ἑλληνοπελασγοί, ἀτρόμητοι ναυτίλοι καὶ ἀκάματοι ἐξερευνηταί, ἐγκατέστησαν ἀποικίας εἰς τὰ παράλια καὶ τῶν τριῶν ἠπείρων, ποὺ περιβάλλουν τὴν Μεσόγειον ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου μέχρι τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ἀλλὰ καὶ πέραν αὐτῶν μέχρι τῶν Βρεταννικῶν νήσων, προφανῶς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἀμερικήν, ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ εὑρήματα ποὺ παρετέθησαν ἀνωτέρω καὶ ἡ παναρχαία ἐκεῖ ἐμφάνισης καὶ ἐγκατάστασις ἀνθρώπων προερχομένων ἀπὸ τὸ Αἰγαῖον, ὅπως ἐκτίθεται κατωτέρω, μεταλαμπαδεύσαντες οὕτω τὸν προηγμένον πολιτισμὸν αὐτῶν εἰς ὁλόκληρον σχεδὸν τὸν γνωστὸν καὶ ἄγνωστον κόσμον τῆς ἐποχῆς των.

Θ' ἀπετέλει ἔργον δυσχερέστατον διὰ τὸν ἱστοριοδίφην ἡ συναρμολόγησις τῶν παραδόσεων καὶ ὁ συσχετισμὸς τῶν ἰχνῶν εὑρημάτων πρὸς ἀναπαράστασιν μιᾶς τόσον ἀπομεμακρυσμένης ἐποχῆς, ἀκόμη δὲ δυσχερέστερον ἔργον — ἂν μὴ τελείως ἀκατόρθωτον ἐπὶ τοῦ παρόντος — θὰ ἦτο νὰ ἐπιχειρήσῃ κανεὶς νὰ συγγράψῃ τὴν ἱστορίαν τῆς εἰρηνικῆς κατακτήσεως καὶ τοῦ ἀποικισμοῦ τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου ὑπὸ τῶν Ἑλληνοπελασγῶν, διότι τὰ στοιχεῖα ποὺ διαθέτομεν σήμερον εἶναι πενιχρὰ καί, πάντως, πολὺ ὀλιγώτερα τῶν ὅσων ἀπαιτοῦνται διὰ τὴν συγγραφὴν ἀληθοῦς ἱστορίας. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ δύναται κανεὶς μετὰ βεβαιότητος νὰ ὑποστηρίξῃ εἶναι, ὅτι ὁπουδήποτε καὶ ἂν ἐγκατε-

στάθησαν οἱ Ἑλληνοπελασγοί, δὲν ἐνεφανίσθησαν ὡς κατακτηταὶ καὶ αὐθένται τῶν λαῶν, ἀλλ' ὡς εἰρηνικοὶ ἔμποροι καὶ ἐκπολιτισταί, ὡς διαφωτισταί, ἐπαναλαμβάνομεν, προσφέροντες εἰς τοὺς αὐτόχθονας τῶν χωρῶν ἐκείνων, ὄχι μόνον τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ τοῦ προηγμένου πολιτισμοῦ των, ἀλλὰ καὶ μεταδίδοντες τὰ φῶτα τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τοὺς καθυστερημένους καὶ βαρβάρους αὐτοὺς λαούς. Διὰ τοὺς λόγους τούτους, ἡ συμπεριφορὰ τῶν αὐτοχθόνων πρὸς αὐτοὺς ἦτο πανταχοῦ φιλική, εἰς πλείστας δὲ περιπτώσεις ἐξέχοντες Ἕλληνες ἄποικοι ἀνεγνωρίσθησαν ὡς βασιλεῖς ἢ ἐλατρεύθησαν ὑπὸ τῶν αὐτοχθόνων ὡς Θεοί. Μεταξὺ δὲ αὐτῶν ἀναφέρομεν τὸν Δαίδαλον, πρὸν τιμὴν τοῦ ὁποίου οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον ἀνεγείρει ναὸν εἰς μίαν νησῖδα τοῦ Νείλου παρὰ τὴν Μέμφιν καὶ τὸν ἐλάτρευον ὡς Θεόν, ὅπως ἐλάτρευσαν, ὡς θεοὺς τὸν Ἄπιν καὶ τὴν Ἰώ, ποὺ ὑπῆρξαν πρόσωπα ἀποδεδειγμένως Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, τὸν Ἰανόν, υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κρεούσης, θυγατρὸς τοῦ Ἐρεχθέως, ἀρχαιότατον βασιλέα τῆς Ἰταλίας καὶ κατόπιν Θεὸν τῶν Λατίνων, τὸν Ἰταλόν, υἱὸν τοῦ Τηλεγόνου, ἐπώνυμον τῆς Ἰταλίας, τοὺς Ἰναχίδας Αἴγυπτον καὶ Δαναόν, βασιλεύσαντος τοῦ μὲν εἰς Αἴγυπτον, τοῦ δὲ εἰς Λιβύην (καὶ ἀκολούθως εἰς τὸ Ἄργος), τὸν Πέρσην ἐπώνυμον τῆς Περσίας (υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας) κλπ. ὅπως θὰ ἴδωμεν κατωτέρω λεπτομερέστερον.

Σημειωτέον ὅτι πολλαὶ ἀπὸ τὰς παραδόσεις αὐτάς, λησμονηθεῖσαι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας διεσώθησαν ἀπὸ τοὺς ξένους. Οὕτω, ὅπως ἀναφέρει, ἐπαναλαμβάνομεν, ὁ Πλάτων εἰς τὸν «Τίμαιον» καὶ τὸν «Κριτίαν», ὁ ἐν Σάει τῆς Αἰγύπτου σοφὸς ἱερεὺς τῆς Ἴσιδος διηγεῖτο εἰς τὸν Σόλωνα ὅτι ἡ ἀρχαία ἱστορία τῶν Ἀθηνῶν ἤρχιζεν ἐννέα χιλιάδας ἔτη πρὸς τῆς ἐποχῆς του, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν ἀρχαιότεροι τῶν Αἰγυπτίων, ὁ δὲ Σόλων ὡμολόγει ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς ἐγνώριζον τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ πράγματα πολὺ καλύτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Τοῦτο, ὅμως, δὲν δύναται νὰ φανῇ καὶ τόσον παράδοξον, ἐὰν εἶναι ἀληθὴς ἡ παράδοσις ἡ ἀναφερομένη εἰς τὸν βίον τοῦ Κέκρωπος, ὅτι ἡ πόλις αὐτὴ τῆς Αἰγύπτου (ἡ Σάϊς) ἦτο παλαιὰ ἢ μᾶλλον παναρχαία ἀποικία τῶν Ἀθηναίων (βλέπε «Ὠγυγία» τόμον Α', σελ. 247, καὶ κατωτέρω, ἢ ἡ ὁμολογία τοῦ Αἰγυπτίου ἱερέως πρὸς τὸν Σόλωνα, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρεται ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ ἀφοῦ ἔκτισε τὰς Ἀθήνας, μετὰ χίλια ἔτη μετέβη εἰς Αἴγυπτον καὶ ἔκτισεν ἐκεῖ τὴν πόλιν Σάϊδα. Ἡ ὁμολογία αὐτὴ δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ ὑπὸ τὴν ἰδίαν ἔννοιαν, τῆς ἀποικίσεως δηλαδὴ ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων τῶν Ἀργείων, ἢ τῶν Πελασγῶν τῆς πόλεως αὐτῆς καὶ ἄλλων πόλεων τῆς Αἰγύπτου εἰς παναρχαίους χρόνους. Καὶ ὁ Παυσανίας ἐπίσης («Ἀχαϊκὰ» 23.7), ὁμιλῶν περὶ τοῦ Ἀσκληπιείου, ποὺ ὑπῆρχεν εἰς τὸ Αἴγιον, λέγει ὅτι ἀνεῦρεν ἐκεῖ κάποιον ἀπὸ τὴν Σιδῶνα τῆς Φοινίκης, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπεν ὅτι οἱ συμπατριῶται του Φοίνικες, ἐγνώριζον καλύτερα ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες τὴν ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα. «Ἐν τούτῳ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τῷ ἱερῷ ἐς ἀντιλογίαν ἀφίκετο ἀνὴρ μοι Σιδώνιος, ὃς ἐγνωκέναι τὰ ἐς τὸ θεῖον ἔφασκον Φοίνικας τά τε ἄλλα Ἑλλήνων βέλτιον», πληροφορίας τὰς ὁποίας εἶχον οἱ Φοίνικες ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους συνοικοῦντας μετ' αὐτῶν, ποὺ εἶχον ἐπιστρέψει, πρὸ τοῦ 1000 π.Χ., ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, σύμφωνα μὲ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην (Ἔξοδος). Ἐπίσης δὲν εἶναι παράδοξον, ἐὰν πιστεύσωμεν τὰς ἀρχαίας ἑλληνικὰς παραδόσεις, κατὰ τὰς ὁποίας, οἱ πανάρχαιοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος Πελασγοὶ καὶ κυρίως οἱ Ἀρκάδες, μετὰ ταῦτα ἐθαλασσοκράτησαν τῆς Μεσογείου καὶ ἀπώκησαν καὶ τὴν Κρήτην, φθάσαντες μέχρι Φοινίκης, ἀφοῦ ἐγκατεστάθησαν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας (Ἀπολλόδωρος Γ', Ι', Παυσανίας Ἀρκαδικὰ Β', Ἀττικὰ Ι γ'. Ἡρόδοτος Κλειὼ 66 καὶ Μελπομένη 145. Θουκυδίδης Δ', ρθ', κλπ.). Ἐξ ἄλλου, ὁ Εὐήμερος ἀναφέρει εἰς τὴν «Ἱερὰν ἀναγραφὴν» ὅτι οἱ μυθικοὶ Παγχαῖοι (οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Παγχαΐας τοῦ Περσικοῦ Κόλπου) ἦσαν Κρῆτες «μετακομισθέντες ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Διὸς» καί, συνεπῶς, καὶ οἱ Κρῆτες, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὴν κάθοδον τῶν Δωριέων μετέβησαν καὶ εἰς τὴν Παλαιστίνην, ἢ μετέβησαν εἰς τὴν Ἀνατολὴν παλαιότερον, θὰ εἶχον μεταφέρει εἰς τὰς χώρας αὐτάς, τὰς ἱστορικὰς καὶ ἐξ ἀναμνήσεων παραδόσεις περὶ Ἑλλήνων ποὺ ἐγνώριζον οἱ Φοίνικες.

Ἐν πάσῃ, ὅμως, περιπτώσει, ἡ Ἑλληνικὴ Ἱστορία φαίνεται ὅτι ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὑπέφερεν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ποὺ λέγεται «δόγμα», καὶ ἡ ὁποία εἶναι φοβερὰ ὅταν ἐνσκήπτῃ εἰς τὴν Ἐπιστήμην. Αἱ ἱστορικαὶ ἀπόψεις μέχρι πρό τινος ἐδιδάσκοντο καὶ διδάσκονται ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα στερεότυποι καὶ ὅπως ἀνεφέροντο ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὰς εἶχον ἀρχικῶς διατυπώσει, κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς ξένους κυρίως, χωρὶς νὰ σημειωθῇ καμμία σοβαρὰ προσπάθεια βαθυτέρας καὶ πλέον συστηματικῆς ἐρεύνης καὶ ἑρμηνείας τῶν διαφόρων πηγῶν παραδόσεων καὶ κειμένων ἀρχαίων ποὺ ὑπάρχουν διότι πάντως τὸ πεδίον τῆς Ἱστορίας κατὰ τὴν ἀνόητον καὶ ἐπιπολαίαν αὐτὴν ἀντίληψιν καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐρευνητῶν, ἐθεωρεῖτο ἠρευνημένον (1).

Διάφοροι προϊστορικοὶ ἀποδείξεις Περὶ τῆς παναρχαίας φυλῆς τῶν Ἑλλήνων

Μόλις ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 19ου αἰῶνος, καὶ ἰδίως ἀπὸ τοῦ τέλους του, ἡ ἱστορικὴ μελέτη συνεδυάσθη μὲ τὰς ἐρεύνας τῶν διασκορπισμένων εἰς ὅλην τὴν ἑλληνικὴν γῆν ἐρειπίων τοῦ πολιτισμοῦ της, ἐρεύνας αἱ ὁποῖαι ἐν τούτοις, δύναται νὰ εἴπῃ κανεὶς ὅτι εὑρίσκονται ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχήν των, ἀφοῦ ἐλάχισται ἀρχαῖαι πόλεις ἔχουν ἀνασκαφῆ, ἔναντι τῶν χιλιάδων ποὺ ὑπῆρχον ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς γῆς, χάρις εἰς τὴν ἄγνοιαν καὶ τὴν ἀπροθυμίαν τῶν ἁρμοδίων ἡγετῶν τοῦ τόπου αὐτοῦ. Πάντως μὲ τὰς ἐρεύνας αὐτὰς τῶν ἀρχαιολόγων ἐπλατύνθησαν τὰ χρονικὰ ὅρια τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, τὰ ὁποῖα ἐθεωροῦντο τοποθετημένα γύρω ἀπὸ τὴν γνωστὴν ἐκδοχὴν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου (βλέπε, λεπτομερέστερον λέξιν «Τροία», «Τρωϊκὸς πόλεμος»), κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐξεστράτευσαν ἐναντίον τῆς Τροίας διὰ νὰ ἐκδικηθοῦν τὴν ἁρπαγὴν τῆς ὡραίας Ἑλένης, συζύγου τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Μενελάου, ὑπὸ τοῦ Πάριδος, υἱοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου.

Οἱ ἡρωϊκοὶ χρόνοι, οἱ θρῦλοι, οἱ μῦθοι, ἡ προϊστορία, ἤρχισαν τοιουτοτρόπως νὰ μεταβάλλωνται εἰς ἱστορικὰ γεγονότα, καὶ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε καθιερωθῆ νὰ λέγεται Προελληνικὸς ἢ Αἰγαῖος πολιτισμός, ἀπεδείχθη ὅτι δὲν ἦτο παρὰ Ἑλληνικὸς πολιτισμός, ὁ ὁποῖος, μὲ κέντρον τὴν Μεσόγειον, ὑπῆρχεν εἰς χρόνους παναρχαίους καὶ ἔφθανε πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν καὶ μέχρι τῆς Θούλης καὶ τῆς Ἀτλαντίδος καὶ — πολὺ πρὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου — πέραν τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ τῆς Κασπίας, μέχρι τοῦ Κωφῆνος καὶ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Πρόσφατοι ἔρευναι κατὰ τὸ 1948 καὶ 1949) εἶχον ἀποδείξει ὅτι ὁ Μινωϊκὸς πολιτισμὸς εἶχε φθάσει μὲ τὰ πλοῖά του εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ἀνευρέθησαν ἐντὸς σπηλαίων μινωϊκὰ ἀγγεῖα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν (ἀνακάλυψις εἰς τὰς Βερμούδας προσφάτως (1968) ἀντικειμένων Κρητικῆς προελεύσεως, εἰς δὲ τὴν Μικρασιατικὴν Λάβρανδον (τὸ ὄνομα τῆς ὁποίας εἶναι συγγενὲς πρὸς τὸν Λαβύρινθον) τὰ εὑρεθέντα κατὰ τὰς τελευταίας ἀνασκαφὰς ὑπὸ Σουηδῶν ἀρχαιολόγων ἀντικείμενα, μαρτυροῦν περὶ τῶν στενοτάτων σχέσεων τῆς πόλεως ταύτης μὲ τὴν Μινωϊκὴν Κρήτην. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Πόντον καὶ εἰς τὴν Νότιον Ρωσίαν αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ ἔφερον εἰς φῶς ἐσχάτως ἐρείπια πόλεων τοῦ Αἰγαίου πολιτισμοῦ. Ἡ Ἀργοναυτικὴ ἐκστρατεία συνεπῶς δὲν ὑπῆρξε παρὰ μία ἔνδειξις ἴσως, διότι καὶ ἡ ἐκστρατεία αὐτὴ ἔγινε πρὸς ἀντίθετον κατεύθυνσιν, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ Ἐνρ. Μέρτζ. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ ἔγινε καὶ ἄλλη ἐκστρατεία ἀπὸ τὴν Μεσόγειον πρὸς τὸν Εὔξεινον Πόντον, ἡ ὁποία καὶ προεκάλεσε τὴν σύγχυσιν μὲ τὴν ἐκστρατείαν τῶν Ἀργοναυτῶν, ὅπως ἐξηγεῖται κατωτέρω ἀπὸ τὴν παρατιθεμένην ἄποψιν τῆς Μέρτζ. Ἕνα ἐπεισόδιον τῶν σχέσεων τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος ἔζη ἀπὸ τὰ παράλια τῆς Μεσογείου μέχρι τῶν παραλίων τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Ἐξ ἄλλου ὅμως διεπιστώθη ἐσχάτως, ἀπὸ εἰδικὰς ἐρεύνας, ὅτι καὶ τὸ ἤλεκτρον (τὸ κεχριμπάρι), οἱ πανάρχαιοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος τὸ μετέφερον κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Ὁλλανδίας, ὅπου, προφανῶς, εἶχον φθάσει οἱ πανάρχαιοι Κρῆτες ναυτικοί! (Παλαιφάτου: «Ἀπίστων ἱστορίαι», ἀνασκαφαὶ εἰς τὴν Λάβρανδον (1949) καὶ ἀνασκαφαὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν (1949) «Σφαῖρα» καὶ «Εἰκονογραφημένα Νέα» Λονδίνου, τεύχη τέλους Ἰουλίου 1949).

Ἐπίσης, προσφάτως εἰς τὸ βρεταννικὸν περιοδικὸν «Ναίητστιου» ἐδημοσιεύθη ἐνδιαφέρουσα μελέτη δύο ἐρασιτεχνῶν ἐρευνητῶν οἱ ὁποῖοι ἀνεκάλυψαν εἰς τὸ Μέρριβαιηλ (περιοχὴ Νάρμουρ Ἀγγλίας) προϊστορικὸν νεκροταφεῖον ἐκ τῆς διατάξεως τῶν λιθίνων κατασκευῶν — περιφραγμάτων τῶν τάφων — τοῦ ὁποίου, ὑποτίθεται ὅτι ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς Ἀστεροσκοπεῖον. Δι' αὐτοῦ παρετηροῦντο προφανῶς μικραὶ ἀποκλίσεις τῆς τροχιᾶς τῆς Σελήνης καὶ προεβλέποντο ἀπὸ τὰς Σεληνιακὰς ἐκλείψεις καὶ μεταβολαὶ τοῦ καιροῦ (βλέπε σχετικῶς ἐφημερίδα «Ἑστίαν» 4-10-75, ὅπου ἐδημοσιεύθη ἄρθρον, ὑπὸ τὸν τίτλον «Κρῆτες ἄποικοι εἰς τὴν Μ. Βρεταννίαν»).

Τὸ προϊστορικὸν νεκροταφεῖον τοῦ Μέρριβαιηλ, ὡς καὶ δεκάδες ἄλλα, διάσπαρτα ἀνὰ τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Ἰρλανδίαν καὶ τὴν Βόρειον Γαλλία, χρονολογοῦνται ἀπὸ τοῦ τέλους τῶν Νεολιθικῶν χρόνων καὶ ἐντεῦθεν, μέχρι καὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σιδήρου. Κατὰ τὴν γενικῶς ἐπικρατοῦσαν ἀντίληψιν μεταξὺ τῶν ἀρχαιολόγων, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν τάφων εἶναι ἀνάλογος πρὸς τοὺς ἐν Ἑλλάδι εὑρισκομένους κατὰ τὰς ἀντιστοίχους περιόδους. Οἱ σπουδαιότεροι καὶ πλουσιώτεροι αὐτῶν χρονολογοῦνται περὶ τὸ 1800 π.Χ., μαρτυροῦν δὲ σαφῶς Μινωϊκὴν καὶ Μυκηναϊκὴν ἐπίδρασιν. Ἡ παλαιόθεν ἐπικρατοῦσα, λόγῳ τῶν διασπάρτων ἀρχαιολογικῶν τεκμηρίων, ἄποψις αὐτὴ κατέστη τὸ 1953 βεβαιότης, ὅταν ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὸ Στόουνχετζ (τὴν περίφημον περιοχὴν τῶν κυκλικῶν μεγαλιθικῶν μνημείων) ἐγχάρακτοι μινωϊκοὶ διπλοῖ πέλεκεις καὶ ἓν Μυκηναϊκὸν ξίφος, ἀλλαχοῦ δέ, ἀνὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἰρλανδίαν, Μυκηναϊκοὶ τάφοι. Αἱ ἐντόπιαι βρεταννικαὶ παρα-

(1) Ἐξαίρεσιν ἀπετέλεσε κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ἡ προσπάθεια τοῦ Κωνστ. Σάθα πρὸς πληρεστέραν διαφώτισιν τῆς Ἱστορίας τοῦ Μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τινων ἄλλων ἐλαχίστων δυστυχῶς νεωτέρων ἐρευνητῶν καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡ προσπάθεια τοῦ Π. Καρολίδη εἰς τὴν Εἰσαγωγὴν τῆς νεωτέρας ἐκδόσεως τῆς Ἱστορίας τοῦ Παπαρρηγοπούλου, διὰ τὴν προϊστορικὴν ἑλληνικὴν περίοδον. Ἀλλὰ καὶ ἡ προσπάθεια αὐτὴ τοῦ Π. Καρολίδη ὑπῆρξε σχετικῶς ἀτελὴς καὶ ἄτονος ἢ μᾶλλον μὲ μεγάλην διστακτικότητα χειρίζεται ὁ ἐκλεκτὸς ἐν τούτοις Ἕλλην ἱστορικὸς καὶ τὸ τεράστιον αὐτὸ θέμα, φοβούμενος προφανῶς, ἐὰν ἀμφισβητοῦσε τὰς γνωστὰς ἀπόψεις τῶν ξένων, τὰς ἀποδοκιμασίας των.

δόσεις ἀναφέρουν, ὁμοφώνως, ὡς πρώτους οἰκιστὰς τῆς 'Αγγλίας Κρῆτας καὶ ἄλλους 'Ελλαδικούς, ἀλλ' ἡ χρονολόγησις τῶν θρύλων ἐκείνων εἰς τὴν 16ην ἑκατονταετίαν πρὸ Χριστοῦ χρήζει, προφανῶς, ἀναθεωρήσεως, δεδομένης τῆς παλαιοτέρας χρονολογήσεως τῶν τάφων. 'Αλλὰ καὶ ἡ περιγραφή, ὑπὸ τοῦ Διονυσίου τοῦ Περιηγητοῦ (στ. 566-570 κ.ἑ.) τῆς κοινωνίας τῶν 'Αμνιτῶν Νήσων (Βρεταννικῶν) εἰς τὴν ἐποχήν του, ὅπου ὑπῆρχον χωρισταὶ κοινότητες ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἀπογόνων προφανῶς τῶν Κρητῶν ἀποίκων, δεικνύουν ἤδη χρονολογούμενα ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοὐλάχιστον τῆς Χαλκῆς ἐποχῆς καὶ διατηρηθέντα εἰς τὴν 'Ελλάδα μέχρι τοῦ τέλους της. 'Ο Διονύσιος, λοιπόν, γράφει:

"Αγχι δὲ νησιάδων ἕτερος πόρος, ἔνθα γυναῖκες
ἀνδρῶν ἀντιπέρηθεν ἀγαυῶν 'Αμνιτάων
ὀρνύμεναι τελέουσι κατὰ νόμον ἱερὰ Βάκχῳ
στεψάμεναι κισσοῖο μελαφύλλοιο κορύμβοις
ἐννύχιαι παταγῆς δὲ λιγύθροος ἠχή...

Τὴν αὐτὴν περιγραφὴν τῶν καταλοίπων αὐτῶν 'Ελλαδικῶν κοινωνιῶν εἰς τὰς βρεταννικὰς νήσους, ἀναφέρει καὶ ὁ "Αραψ περιηγητὴς 'Εδρίσις, εἰς τὴν Γεωγραφίαν του, κατὰ τὸν 13ον αἰῶνα. Εἶναι ἄγνωστον πῶς οἱ ἀπόγονοι ἐκεῖνοι τῶν 'Ελλαδικῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τοὺς Νεολιθικοὺς χρόνους μετέβαινον εἰς τὴν Βρεταννίαν διὰ νὰ ἐξορύξουν τὸν κασσίτερον καὶ νὰ τὸν ἐμπορευθοῦν ἀνὰ τὴν Μεσόγειον, παρέμειναν τόσον ἀργὰ εἰς τὸν χῶρον αὐτόν, διατηροῦντες τὰ πατροπαράδοτα ἤθη των.

'Εξ ἄλλου, μεταξὺ τῶν πρὸς Δυσμὰς 'Ελληνοπελασγικῶν ἐγκαταστάσεων πρέπει ἰδιαιτέρως νὰ μνημονευθῇ καὶ ἡ περιώνυμος Ταρτησσός, μεγίστη καὶ πλουσιωτάτη πόλις — πρωτεύουσα ὁμωνύμου περιοχῆς—, κειμένη, πιθανῶς, ἐπὶ νησῖδος τοῦ ποταμοῦ Γουαλδαβερκὶρ ἐν 'Ισπανίᾳ, τὴν ὁποίαν οἱ βραδύτερον θαλασσοκρατήσαντες Φοίνικες καὶ Καρχηδόνιοι ἐπιδεικνύοντες τὴν ἐχθρότητά των πρὸς τοὺς "Ελληνας, ποὺ τὴν ἀνέκαθεν γνωστή, κατέστρεψαν ἐκ θεμελίων καὶ μάλιστα τόσον ἐπιμελῶς, ὥστε μόνον ἐσχάτως καὶ κατόπιν ἐπιμόνων ἐρευνῶν τῶν ἀρχαιολόγων, πιθανῶς, ὑποτίθεται, ὅτι ἀνευρέθησαν τὰ ἴχνη της. Τὸ περίεργον δὲ εἶναι ὅτι ἡ πόλις αὐτὴ εἰς τινα σύγχρονα λεξικά, καὶ μάλιστα καὶ ἑλληνικά, ἐμφανίζεται ὡς... φοινικική, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, χωρὶς νὰ προσδιορίζεται ἡ ἐποχὴ τῆς καταστροφῆς της!. 'Αλλὰ τὴν ἑλληνικότητα τῆς Ταρτησσοῦ μαρτυροῦν, πλὴν τῶν ἄλλων καὶ τὸ ὄνομά της (παράβαλε καὶ τὰς λέξεις 'Ερεσσός, Κνωσός, Σαλμυδησσὸς κλπ.) καὶ ἡ ἀρχαιότης της (κτίσις πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῶν Φοινίκων). Προσεπιβεβαιοῦται δὲ καὶ ἀπὸ πληροφορίαν τοῦ 'Ηροδότου (Κλειὼ 163) κατὰ τὰν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς τῆς Ταρτησσοῦ 'Αργανθώνιος ἐδέχθη φιλικώτατα Φωκεῖς, πλεύσαντας μέχρι τῆς χώρας του, τοὺς ἐκάλεσε νὰ ἐγκατασταθοῦν μονίμως ἐκεῖ εἰς ὅποιο μέρος ἤθελον, καί, τέλος, μαθὼν ὅτι ἐκινδύνευεν ἡ Φώκαια λόγῳ τῆς αὐξήσεως τῆς ἰσχύος τῶν Μήδων, τοὺς ἐφοδίασε μὲ ἄφθονα χρήματα διὰ νὰ ὀχυρώσουν τὴν πατρίδα των. "Ητο δὲ φαίνεται τεραστία ἡ παρασχεθεῖσα οἰκονομικὴ βοήθεια, διότι τὸ οἰκοδομηθὲν τεῖχος ἦτο μέγα, περιμέτρου πολλῶν σταδίων καὶ ἐκτίσθη μὲ μεγάλας καλῶς κατειργασμένας καὶ συνηρμοσμένας πέτρας. Συνεπῶς κατὰ ποίαν λογικὴν θὰ ἐβοήθει τοὺς "Ελληνας ὁ 'Αργανθώνιος, ἐὰν ἦτο Φοίνιξ; Καὶ εἰς τὴν ἰδίαν ἢ καὶ παλαιοτέραν ἀκόμη ἐποχὴν πρέπει νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἀνήκει καὶ τὸ πρωτελλαδικὸν σκάφος ποὺ ἀνευρέθη πρό τινος εἰς τὸν 'Αργολικὸν κόλπον, δηλαδὴ πρὸ 4.500 ἐτῶν π.Χ. (βλέπε εἰς «'Εστίαν» σχετικὸν ἄρθρον τῆς ἀκούραστης ἐρευνητρίας Μ. Ζωγράφου (22-9-1975), ὅπου ἀναφέρονται καὶ σχετικαὶ ἀνακοινώσεις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ 'Αρχαιολογικοῦ Μουσείου Ν. Γιαλούρη.

Φαίνεται, ἐξ ὅσων ἀφηγεῖται ὁ Στράβων (βιβλίον Γ', Κεφάλαιον Α', σελὶς 177, παρ. 146-150), ἐπικαλούμενος καὶ τὰς μαρτυρίας τοῦ Ποσειδωνίου καὶ τοῦ Πολυβίου, ὅτι, ἡ περιοχὴ τῆς Ταρτησσοῦ ἦτο πλουσιωτάτη εἰς μεταλλεύματα, παρεῖχε δὲ τεραστίας ποσότητας αὐτοφυοῦς χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. 'Εντεῦθεν δέ, ἀργότερον, καὶ ἡ κατάληψις καὶ ἐξαφάνισίς της ὑπὸ τῶν Φοινίκων καὶ τῶν Καρχηδονίων, οἱ ὁποῖοι εἶχον εἰσχωρήσει καὶ καταλάβει τὴν πλουσιωτάτην αὐτὴν χώραν.

Οἱ 'Αρκάδες πανάρχαιοι Πελασγοί.

Σημαντικώτερον ὅμως καὶ πανάρχαιον Πελασγικὸν φῦλον ἦσαν οἱ 'Αρκάδες. Κατὰ τὰς ἑλληνικὰς παραδόσεις καὶ ὅλους τοὺς ἀρχαίους "Ελληνας συγγραφεῖς οἱ 'Αρκάδες, οἱ ὁποῖοι συγχέονται ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν ἐγκατάστασιν εἰς διαφόρους περιοχὰς τοῦ Μεσογειακοῦ χώρου μὲ τοὺς Πελασγούς, ἦσαν τὸ ἀρχαιότερον καὶ πολυπληθέστερον Πελασγικὸν φῦλον. Προφανῶς μετὰ τὴν καταβύθισιν τῆς Αἰγηΐδος αἱ μεγαλύτεραι ὁμάδες ἀνθρώπων διεσώθησαν εἰς τὴν ὀρεινὴν 'Αρκαδίαν, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας ἐθεωροῦντο αὐτόχθονες καὶ ὅπου κατὰ τὸν "Ασιον, ποιητὴν τοῦ 7ου π.Χ. αἰῶνος: «'Αντίθεον δὲ Πελασγικὸν ἐν ὑψικόμοισιν ὄρεσσι γαῖα μέλαιν' ἀνέδωκεν, ἵνα θνητῶν γένος εἴη». Δηλαδή: Εἰς τὰς ὑψηλὰς δασώδεις κορυφὰς τῶν ὀρέων ἡ μαύρη γῆ ἐγέννησε τὸ ἰσόθεον Πελασγικὸν φῦλον διὰ νὰ γίνη θνητὸν γένος (ἀνθρώπων). (Παυσανίας, 'Αρκαδικὰ § 1, 5). Δηλαδὴ οἱ 'Αρκάδες ἦσαν «γέννημα θρέμα» τῆς γῆς των, ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον, ἢ μὲ ἄλλες λέξεις γηγενεῖς, αὐτόχθονες χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν. Προσθέτει δὲ ὁ Παυσανίας ὅτι ὁ Πελασγὸς ἦτο ἀνώτερος ὅλων τῶν ἄλλων συνανθρώπων του καὶ ὄχι μόνον κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος καὶ τὴν σωματικὴν δύναμιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὴν εὐφυΐαν καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐξελέγη ὑπὸ τῶν συνανθρώπων του Βασιλεύς.

'Επίσης διὰ νὰ καταδειχθῇ ἡ παναρχαία ὕπαρξις τῶν Πελασγῶν ἀναφέρεται ὅτι ἀπεκαλοῦντο οὗτοι καὶ «προσέληνες» ὡς ὑπάρχοντες πρὸ τῆς σελήνης ἢ «προέλληνες» ὡς ὑπάρχοντες πρὸ τῶν 'Ελλήνων, ποὺ ὑπῆρξαν νεώτεροί των, ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω, ἡ δὲ 'Αρκαδία ἐλέγετο πρὶν Πελασγία.

Πρὸς τούτοις ὁ Παυσανίας ἀναφέρει διὰ τὸν Πελασγόν, βασιζόμενος προφανῶς εἰς παλαιοτέρας πληροφορίας καὶ παραδόσεις ποὺ συνέλεξεν ὁ ἴδιος, διαμείνας ἐπὶ τριετίαν εἰς τὴν 'Αρκαδίαν, καὶ διὰ νὰ καταδείξῃ βεβαίως, πόσον πανάρχαιοι, ὡς Λαός, ἦσαν οἱ Πελασγοί, ὅτι ὁ Πελασγὸς ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους νὰ κατασκευάζουν καλύβας διὰ νὰ προστατεύωνται ἀπὸ τὸ κρύο τὸν χειμῶνα καὶ ἀπὸ τὴν ζέστη τὸ καλοκαίρι, διότι προηγουμένως, ζοῦσαν ἐντὸς τῶν σπηλαίων καὶ ἐπίσης τοὺς ἐδίδαξεν νὰ φοροῦν χιτῶνας ἀπὸ δέρματα ζώων, προβάτων κτλ.

Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι παλαιότερον ἐτρέφοντο καὶ μὲ χλωρὰ φύλλα καὶ ρίζας δένδρων καὶ φυτῶν, ὁ Πελασγός, ὑπέδειξεν εἰς αὐτοὺς νὰ τρέφωνται καὶ μὲ τὰ βελανίδια τῆς δρυός, ποὺ ὑπῆρχον ἄφθονα εἰς τὰ ἀπέραντα ἐκ δρυὸς δάση τῆς 'Αρκαδίας καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν οἱ πανάρχαιοι 'Αρκάδες ἐλέγοντο καὶ βαλανηφάγοι. 'Η συνήθεια αὐτὴ ἄλλωστε ὑπάρχει καὶ σήμερον εἰς ὡρισμένα ὀρεινὰ χωριὰ τῆς 'Αρκαδίας, ὅπου τὰ ὥριμα βαλανίδια ψήνονται εἰς τὰ κάρβουνα κυρίως καὶ τρώγονται ὅπως τὰ κάστανα καὶ τὰ ἀμύγδαλα.

Καὶ ἐξ ἀφορμῆς αὐτῆς τῆς διαίτης τῶν παναρχαίων 'Αρκάδων ἡ Πυθία τῶν Δελφῶν, ἀργότερον, ἀπέτρεψεν τοὺς Σπαρτιάτας, οἱ ὁποῖοι προητοιμάζοντο νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν 'Αρκάδων, νὰ προβοῦν εἰς παρόμοιον ἐγχείρημα, διότι τοὺς εἶπεν ὅτι οἱ 'Αρκάδες ποὺ ἦσαν βαλανηφάγοι, δηλαδὴ λιτοδίαιτοι ἀλλὰ καὶ ἀνδρεῖοι, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κατανικηθοῦν ὑπ' ἐκείνων εὐκόλως.

Υἱὸς τοῦ Πελασγοῦ τοῦ βασιλέως τῶν Πελασγῶν ὑπῆρξεν μετὰ ταῦτα ὁ Λυκάων ὁ ὁποῖος ἀπέκτησεν τρία τέκνα καὶ μίαν κόρην τὴν Καλλιστώ, τὴν ὁποίαν, ἐπειδὴ ἦτο ὡραιοτάτη, εἶχεν ἐρωτευθῆ ὁ Ζεύς. Σημαντικὴ ἐξ ἄλλου ἀπόδειξις τῆς παναρχαίας ὑπάρξεως τῶν Πελασγῶν - 'Αρκάδων, εἶναι καὶ τὰ ἀναφερόμενα περὶ ἀνθρωποθυσιῶν ὑπὸ τοῦ Λυκάονος, υἱοῦ τοῦ Πελασγοῦ.

'Ο Λυκάων πρὸς τούτοις ἔκτισε τὴν πόλιν Λυκόσουρα στὸ ὄρος Λύκαιον ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς ἡ ἀρχαιοτέρα γνωστὴ πόλις τοῦ κόσμου, καθώρισε τὴν λατρείαν τοῦ Λυκαίου Διὸς καὶ διωργάνωσε τοὺς ἀγῶνας «Λύκαια», ποὺ ὑπῆρξαν παλαιότεροι τῶν Παναθηναίων. Εἰς τὸ ὄρος Λύκαιον, ἡ ὑψηλοτέρα κορυφὴ τοῦ ὁποίου λέγεται καὶ "Ολυμπος, κατὰ τὴν παράδοσιν ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ἀπὸ τὰς Νύμφας Θεισόα, Νέδα καὶ 'Αγνώ. Εἰς τὸ Λύκαιον ὑπάρχει μία ἔκτασις ποὺ λέγεται «Κρητέα» καὶ οἱ 'Αρκάδες λέγουν ὅτι ἡ Κρήτη ποὺ ἰσχυρίζονται οἱ Κρῆτες ὅτι εἰς τὴν νῆσον των ἀνετράφη ὁ Ζεὺς δὲν εἶναι ἡ Κρήτη, ἀλλ' ἡ περιοχὴ ἀκριβῶς τῆς 'Αρκαδίας, ποὺ λέγεται «Κρητέα», καὶ συνεπῶς κακῶς οἱ Κρῆτες ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ Ζεὺς ἀνετράφη εἰς τὴν Κρήτην, ἀφοῦ μάλιστα κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν 'Αρκάδων ἡ Ρέα τὸν ἐγέννησεν εἰς τὴν 'Αρκαδίαν (Παυσανίας, 'Αρκαδικὰ § 38,6) καὶ 'Ορφικὰ «"Υμνος Διός» ὑπὸ Καλλιμάχου.

Τὸν Λυκάονα διεδέχθη ὁ υἱός του Νύκτιμος, ὡς βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν καὶ αὐτὸν ὁ 'Αρκάς, ὁ ὁποῖος ἦτο υἱὸς τῆς Καλλιστοῦς τῆς κόρης τοῦ Λυκάονος καὶ τοῦ Διὸς κατὰ τὴν παράδοσιν καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου ἔκτοτε ἡ Πελασγία ἀπεκλήθη 'Αρκαδία.

Πρῶτος ἐξ ἄλλου ὁ 'Αρκὰς ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους νὰ καλλιεργοῦν τὸν σῖτον καθ' ὑπόδειξιν τοῦ Τριπτολέμου καὶ νὰ κατασκευάζουν ἄρτον ἀπὸ αὐτὸν καὶ συγχρόνως νὰ γνέθουν τὸ μαλλὶ καὶ νὰ ὑφαίνουν ὑφάσματα διὰ νὰ ἐνδύωνται, ἐνῶ προηγουμένως περιεβάλλοντο μὲ δορὰς (δέρματα) ζώων. (Παυσανίας, 'Αρκαδικὰ § 1,6 καὶ § 4,2-4).

Φαίνεται ἐν τούτοις ὅτι λόγῳ τοῦ ὀρεινοῦ ἐδάφους τῆς 'Αρκαδίας ἀπὸ τὴν προϊστορικήν, τὴν παναρχαίαν ἐποχὴν οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἠναγκάζοντο νὰ μεταναστεύουν εἰς ἄλλας χώρας καὶ νὰ ἀναζητοῦν γῆν εὔφορον διὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν, μὲ ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὴν πρώϊμον ἀκόμη ἐποχὴν τῆς 'Ιστορίας, τὴν προϊστορίαν, νὰ ἀναφέρωνται ἀποικίαι 'Αρκάδων εἰς ὅλας τὰς περιοχὰς τῆς Μεσογείου καὶ φυσικὰ καὶ τῆς κυρίως 'Ελλάδος.

Τόσον ὁ Διονύσιος 'Αλικαρνασσεὺς καὶ ὁ Στράβων, ὅσον καὶ ὁ Παυσανίας ἀργότερον μᾶς διέσωσαν σημαντικὰς πληροφορίας περὶ τῶν μεταναστεύσεων αὐτῶν τῶν διαφόρων Πελασγῶν καὶ 'Αρκάδων εἰς τὴν Νότιον 'Ιταλίαν καὶ ἄλλας περιοχὰς τῆς 'Ελλάδος καὶ τοῦ Μεσογειακοῦ χώρου γενικῶς.

'Ο Αἰσχύλος ἐπίσης εἰς τὰς «'Ικέτιδας» περιγράφει διὰ τῶν λεγομένων ὑπὸ τοῦ Πελασγοῦ βασιλέως τοῦ "Αργους πρὸς τὰς Δαναΐδας τὴν ἔκτασιν τοῦ βασιλείου του, ἡ ὁποία ἔφθανε μέχρι τοῦ Στρυμόνος καὶ τῆς 'Ηπείρου. "Αλλοι Πελασγοὶ - 'Αρκάδες οἱ «Οἴνωτρες», οἱ «Πευκέσται» ἐμφανίζονται ὡς ἐποικίσαντες πρῶτοι τὴν 'Ιταλίαν, ἐγκατασταθέντες ἐπὶ τοῦ Παλατίνου λόφου τῆς Ρώμης, (Παυσανίας, 'Αρκαδικὰ § 1, 3) μετὰ δὲ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, ἐγκατεστάθησαν εἰς τὰς ἰδίας περιοχὰς (ἱδρύσαντες καὶ τὴν Ρώμην Πισᾶται - προερχόμενοι ἀπὸ τὴν Πίσαν τῆς "Ηλιδος

(Διονύσιος 'Αλικαρνασσεὺς Στράβων).

'Εὰν εἰς τὰ ἀνωτέρω προστεθῇ ὅτι κατὰ τὴν παράδοσιν καὶ ἡ Κρήτη εἶχεν ἐποικισθῆ ἀπὸ Πελασγούς - 'Αρκάδας, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν φαίνεται τὸ πολυανθρωπότερον φῦλον ποὺ διεσώθη εἰς τὴν ὀρεινὴν 'Αρκαδίαν, μετὰ τὴν καταβύθισιν τῆς Αἰγηΐδος, ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω, δὲν ἀποκλείεται οἱ πανάρχαιοι αὐτοὶ 'Αρκάδες - Πελασγοὶ νὰ μετέφερον εἰς τὴν Κρήτην καὶ τὰς περὶ γεννήσεως καὶ ἀνατροφῆς τοῦ Διὸς παραδόσεις, ἀφοῦ καὶ ἀργότερον οἱ 'Αρκάδες ἐξηκολούθουν νὰ μεταβαίνουν καὶ νὰ ἐγκαθίστανται εἰς τὴν Κρήτην καὶ νὰ ἱδρύουν καὶ ὁλοκλήρους πόλεις ὅπως τὴν πόλιν Γόρτυνα (βλέπε λέξιν) τῆς κεντρικῆς Κρήτης. (βλέπε καὶ "Υμνον Διὸς «Καλλιμάχου εἰς τὰ 'Ορφικά»).

'Οπωσδήποτε ἐξ ἀφορμῆς τοῦ φαινομένου αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἀναφέρονται ἀποικίαι 'Αρκάδων εἰς τὴν 'Ιταλίαν, τὴν Κρήτην, τὴν Λιβύην, τὴν Μικρὰν 'Ασίαν, τὸν Πόντον (Τραπεζοῦντα), Κύπρον, Ρόδον, Λευκάδα, Ζάκυνθον, Θεσσαλίαν, "Ηπειρον, Τροίαν, Λῆμνον, "Ιμβρον κ.τ.λ. (Βλέπε Στράβωνος «Γεωγραφικὰ» βιβλίον Δ', Κεφάλαιον Β', σελίδας 292-297 καὶ σελὶς 342), "Εκδοσις Παρισίων, Κοραῆ 1815, Διονυσίου 'Αλικαρνασσέως, Ρωμαϊκὴ 'Αρχαιολογία, Τόμος Α', "Εκδοσις Λειψίας 1840, βιβλίον Α (XVII-LXII). Παυσανίας 'Αρκαδικὰ (1-12 καὶ 21-38), Θουκυδίδης IV, 109, 'Ηρόδοτος VI, 137 καὶ IV 145-150. 'Ιάκ. Θωμοπούλου «Πελασγικά», σελὶς 3 καὶ σελὶς 455, "Ελληνες Γεωγράφοι «Διονυσίου Οἰκουμένης Περιήγησις», "Εκδοσις Βιέννης 1808, Τόμος Β' ἀπὸ σελίδα 57 ἕως 119, εἰς σχόλια Εὐσταθίου, Πλουτάρχου «'Ηθικὰ» 305-365, 'Ομήρου, 'Ιλιὰς Β 681-685 καὶ Π' 233-235 'Απολλοδώρου περὶ θεῶν (βιβλίον Γ' σελὶς 111 ἔκδοσις Βιέννης 1811), 'Ησιόδου «Θεογονία», Αἰσχύλου «'Ικέτιδες» 250-260. 'Αριστοτέλους Μετεωρολογικὰ 1 352a καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς).

'Εν τούτοις τὰ ἀνωτέρω κείμενα τῶν ἀρχαίων 'Ελλήνων συγγραφέων ἢ ἠγνοήθησαν ἢ διεστράφησαν ὑπὸ τῶν ξένων, μὲ τὴν ἐπιδίωξιν νὰ ἐμφανίσουν τοὺς "Ελληνας ἄλλοτε μὲν ὡς ἐλθόντας εἰς τὴν 'Ελλάδα ἀπὸ τὴν Μέσην 'Ανατολὴν καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τὸν βορρᾶν καὶ συνεπῶς ὅτι δὲν ἦσαν αὐτόχθονες εἰς τὴν χώραν ποὺ ὑπῆρξαν, τὸ δὲ ἐξοργιστικώτερον, τὰς ἀνθελληνικὰς αὐτὰς θεωρίας τῶν ξένων ἠκολούθησαν καὶ οἱ περισσότεροι ἡμέτεροι ἱστορικοί, ἀρχαιολόγοι καὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες, διὰ νὰ μὴ ... ἐκτεθοῦν ἐνώπιον τῶν ξένων!...

Μία μεγίστη δὲ ἀπόδειξις, ὅτι οἱ ἰσχυρισμοὶ αὐτοὶ τῶν ξένων, ἦσαν ἀσύστατοι καὶ ἀστήρικτοι ἦτο καὶ ὁ καθορισμὸς ἡμερομηνιῶν, περιόδων καὶ ἐποχῶν γεωλογικῶν ὑπὸ τῶν σημερινῶν ἐπιστημόνων, διότι εἶναι τοὐλάχιστον ἀστήρικτος, ἢ ὑπερβολικός, διὰ νὰ μὴ εἴπω αὐθαίρετος, ὁ καθορισμὸς χρόνου τῆς διαβιώσεως ἢ ὑπάρξεως ἀνθρώπων πρὸ ἑκατομμυρίων ἢ καὶ ἑκατοντάδων χιλιάδων ἐτῶν, λόγω κυρίως τῶν τρομερῶν γεωλογικῶν διαταραχῶν ποὺ ἔχουν σημειωθῆ ἐν τῷ μεταξὺ καὶ δεδομένου ὅτι καὶ τὰ γενόμενα καὶ πρὸ 10.000 ἐτῶν ἀκόμη, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶς διαφεύγουν. Διὰ τὴν περίπτωσιν δὲ τῶν γενομένων εἰς τὴν 'Ελλάδα κατὰ τὴν παναρχαίαν αὐτὴν περίοδον θὰ ἠδύνατο ἐπίσης νὰ προστεθῇ, ὅτι ἡ σπουδὴ καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῶν ξένων εἰδικῶν δῆθεν ἐπιστημόνων νὰ καθορίσουν βάσει τῶν διαφόρων ἀνασκαφῶν ποὺ ἔχουν γίνει ἐν 'Ελλάδι, τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν διαβίωσιν τῶν προϊστορικῶν 'Ελλήνων, εἶναι ὄχι μόνον ὕποπτος ἀλλὰ καὶ ἀντιεπιστημονική, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν ὅτι, ἐνῶ ἡ 'Ελλὰς ὁλόκληρος ἀποτελεῖ ἕναν ἀπέραντον ἀρχαιολογικὸν χῶρον πρὸς ἔρευναν, ἐλάχισται πόλεις καὶ περιοχαὶ εἶχον ἐρευνηθῆ μέχρι σήμερον ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων ποὺ ὑπεστήριζον τὰς ἀνθελληνικὰς θεωρίας ποὺ ἀναφέρομεν καὶ συνεπῶς τὰ στοιχεῖα ἦσαν τουλάχιστον ἐλλιπῆ, διὰ θετικὰς διαπιστώσεις καὶ τὸ σπουδαιότερον εἶχον ἀγνοηθεῖ συστηματικῶς καὶ ἀποπνιγῆ τὰ «'Ορφικά», τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν ἀδιάσειστον ἀπόδειξιν τῆς παναρχαίας καταγωγῆς τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς καὶ τοῦ ἀθάνατου 'Ελληνικοῦ πνεύματος.

Καὶ ἐνῶ εἰς τὴν 'Ελλάδα, εἶχον καταρρακωθῆ καὶ κυριολεκτικῶς διαψευσθῆ αἱ παλαιότεραι θεωρίαι τῶν ἐν λόγω ἐπιστημόνων - περίπτωσις Μυκηνῶν, Τίρυνθος, Κνωσοῦ Κρήτης, Τροίας κ.τ.λ. - ἀφοῦ ἄλλα ὑπεστήριζον καὶ ἄλλα ἀπέδειξαν αἱ γενόμεναι ἀνασκαφαί, ἐν τούτοις οὗτοι ἐπέμενον καὶ μέχρι πρὸ 15 ἐτῶν ἀκόμη, εἰς τὰς ἐσφαλμένας ἢ σκοπίμως ὑπούλους, ἀνθελληνικὰς θεωρίας των.

'Επειδὴ πρῶτος ὁ ὑπογράφων ὑπεστήριξεν τὴν ἄποψιν, βάσει κειμένων ἀρχαίων 'Ελλήνων συγγραφέων, ποὺ παρέθεσεν εἰς τὴν «Εἰσαγωγὴν» καὶ τὴν «Προϊστορίαν» τοῦ τόμου «'Ελλὰς» τῆς πρώτης ἐκδόσεως τῆς 'Εγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» (1949) ὅτι ἀποδείξεις παλαιολιθικοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ὑπάρχουν καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα, ἔχει τὴν ἱκανοποίησιν σήμερον νὰ ἀναφέρῃ ὅτι ἀπὸ 15 περίπου ἐτῶν αἱ ἀποδείξεις αὗται περὶ ὑπάρξεως παλαιολιθικοῦ πολιτισμοῦ καὶ εἰς τὴν 'Ελλάδα συνεχῶς πολλαπλασιάζονται, ηὐτύχησε δὲ νὰ εἶναι καὶ ὁ ἐκδότης καὶ σχολιαστὴς τῶν 'Ορφικῶν, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀποπνίξει οἱ ξένοι καὶ ἠγνόουν οἱ "Ελληνες διανοούμενοι καὶ ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν ὁποίων, ὄχι μόνον κονιορτοποιοῦνται, ὅλαι αὗται αἱ ἀνθελληνικαὶ προσπάθειαι τῶν ξένων, ἀλλὰ ὅπως δείχνουν τὰ κείμενα αὐτὰ ἀναμορφώνεται μαζὺ μὲ τὴν 'Ελληνικὴν Προϊστορίαν καὶ ἡ Προϊστορία τῆς Μεσογείου καὶ ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Συνεπῶς οἱ "Ελληνες εἶναι αὐτόχθονες καὶ ὄχι ἐπήλυδες εἰς τὸν τόπον αὐτὸν καὶ ἐφ' ὅσον συνεχίζονται αἱ ἀνασκαφαὶ θὰ ἀποδειχθῆ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν πόσον ἐπιπολαίως ἢ σκοπίμως διεστρέβλωσαν τὴν 'Ελληνικὴν ἀλλὰ καὶ τὴν Παγκόσμιον Προϊστορίαν καὶ 'Ιστορίαν, οἱ διάφοροι ξένοι καλοθεληταὶ συγγραφεῖς καὶ ἐπιστήμονες ποὺ ὑπεστήριζον τὸ ἀντίθετον.

Καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων νεωτέρων διαπιστώσεων ἀναφέρομεν ὅτι εἰς τὴν Βέροιαν ἀνευρέθη πρὸ τινος, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀντικειμένων καὶ ἕνας περίφημος ἀμυγδαλόσχημος πέλεκυς θεωρούμενος ὡς τὸ παλαιότερον Παλαιολιθικὸν ἐργαλεῖον, ποὺ ἔχει ἀνευρεθῆ εἰς τὴν 'Ελλάδα, ἡλικίας ὅπως λέγουν οἱ «εἰδικοί» ἄνω τῶν 100.000 ἐτῶν. Εἰς τὸ σπήλαιον τῶν Πετραλώνων «κόκκινες πέτρες» τῆς Χαλκιδικῆς ἀνευρέθη τὸ 1960 ὑπὸ τοῦ ἀρχαιολόγου Πουλιανοῦ ἀπολιθωμένον κρανίον ἀνθρώπου τοῦ Νεάντερταλ, ἡ ἡλικία τοῦ ὁποίου ὑπολογίζεται μεταξὺ 75 καὶ 100.000 ἐτῶν καὶ κατ' ἄλλους πέραν τῶν 100.000 ἐτῶν. Παραλλήλως τὸ 1958 εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Πηνειοῦ (Θεσσαλίας) ἡ γερμανικὴ ἀρχαιολογικὴ ἀποστολὴ ὑπὸ τὸν καθηγητὴν Βλ. Μιλόϊσιτς ἀπεκάλυψεν ἐργαλεῖα καὶ ἀπολιθωμένα ζωολογικὰ λείψανα ἡλικίας 100 ἢ καὶ πλέον τῶν 100.000 ἐτῶν. Τὸ 1962 ὁμὰς εἰδικῶν τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Καΐμπριτζ ὑπὸ τὸν καθηγητὴν E. Higgs ἐπέτυχε νὰ ἐπισημάνῃ εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Λούρου ("Ηπειρος) καὶ εἰς τὴν θέσιν «Κοκκινόπηλος» 800 ἐργαλεῖα καὶ ἀπολεπίσματα ἀπὸ μεταμορφωμένον ἀσβεστόλιθον. 'Επίσης καὶ εἰς τὸ σπήλαιον «'Ασπροχάλικο» εἰς τὴν ἰδίαν περιοχὴν - 3,5 χιλιόμετρα ἀπὸ τὸν «Κοκκινόπηλο» καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῶν 'Ιωαννίνων - ἀνευρέθησαν ἄφθονα παλαιολιθικὰ ἀντικείμενα.

'Εξ ἄλλου εἰς τὴν Πελοπόννησον τόσον εἰς τὴν Μεγαλόπολιν ὅσον καὶ εἰς τὴν περιοχὴν Κάστρο Χλεμποῦτσι (Κυλλήνης) καὶ μέχρι Κατακώλου εἰς πολλὰς περιοχὰς ἡ Γαλλικὴ ἀποστολὴ ὑπὸ τὸν καθηγητὴν A. Leroi-Gourhan τὸ 1962 ἀνεῦρε ἑκατοντάδας ἐργαλείων καὶ ἀπολεπίσματα Μέσης Παλαιολιθικῆς ἐποχῆς. 'Επίσης εἰς τὸ σπήλαιον Φράγχθη τῆς 'Ερμιονίδος ὁ T.-Jacobson ἀνεκάλυψε ὁλόκληρον πολιτιστικὴν φάσιν τῆς ὑπάρξεως προϊστορικοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν 'Ελλάδα. 'Εξ ἴσου ἐνδιαφέροντα εἶναι διὰ τὰς περιόδους αὐτὰς καὶ τὰ εὑρήματα τοῦ Δ. Θεοχάρη εἰς τὴν 'Αλόννησον τῶν Σποράδων (1960-1970).

'Επίσης εἰς τὰς 5 'Ιουνίου 1976 ὁ ἀρχαιολόγος κ. Α. Πουλιανὸς ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν 'Ανθρωπολογικὴν 'Εταιρείαν 'Αθηνῶν, ὅτι εἰς τὸ σπήλαιον Πετραλώνων Χαλκιδικῆς ἀνευρέθη σκελετὸς νεαροῦ ἀτόμου τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποθάνει πρὸ 400.ooo ἐτῶν, ἐξ ἄλλων δὲ στοιχείων ἀποδεικνύεται ὅτι εἰς τὸ σπήλαιον τῶν Πετραλώνων κατῴκουν ἄνθρωποι πρὸ 600.000 ἐτῶν.

'Εννοεῖται ὅτι ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἐπικρατήσασα τελικὴ ἄποψις ὅτι τὸ σπήλαιον τῶν Πετραλώνων δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ περιέχῃ καὶ ἄλλα στοιχεῖα παλαιολιθικῆς ἐποχῆς, ἐκτὸς τοῦ ἀνευρεθέντος τὸ 1960 κρανίου ἀνθρώπου, ἦτο ἀστήρικτος καὶ κυρίως εἶχεν διαδοθῆ καὶ ἐπικρατήσει ἀπὸ τοὺς ὑποστηρίζοντας τὰς γνωστὰς ἀνθελληνικὰς θεωρίας, ὅτι ἡ 'Ελλὰς δὲν εἶχεν κατοικηθῆ κατὰ τὴν παλαιολιθικὴν περίοδον.

("Οπου ἐσφαλμένως ἀναγράφεται καὶ εἰς τὴν «'Ιστορίαν 'Ελληνικοῦ "Εθνους» 'Εκδοτικῆς 'Αθηνῶν, Τόμος Α' (σελίδες 35-40) καὶ «Αὐγὴ Θεσσαλικῆς Προϊστορίας» Δημ. Θεοχάρη (σελὶς 165-168) ὁ ὁποῖος εἶχεν παρασυρθεῖ καὶ αὐτὸς ἀρχικῶς ἀπὸ τὰς ἀνθελληνικὰς θεωρίας τῶν ξένων.

Τέλος τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ Μαΐου (ἐφέτος 1981) ὁ Πουλιανὸς προέβη εἰς ἀνακοίνωσιν, ὅτι εἰς τὰ Πετράλωνα τῆς Χαλκιδικῆς, τὰ ὁποῖα οἱ νεώτεροι ἀρχαιολόγοι εἶχον ἀποκλείσει, διὰ νὰ περιέχουν ἄλλο εὕρημα 'Αρχαιολογικόν, ἀνεκάλυψε δύο σκελετοὺς ἀνθρώπων ἡλικίας 800.000 ἐτῶν, ἐνῶ εἰς τὸ σπήλαιον Φράχθη τῆς 'Ερμηονίδος αἱ τελευταῖαι ἔρευναι ἀπέδειξαν ὕπαρξιν ζωῆς Προϊστορικῶν ἀνθρώπων 25.000 ἐτῶν καὶ μάλιστα χωρὶς ἀκόμη ἡ ἔρευνα νὰ ἔχῃ φθάσει εἰς τὸ παρθένον ἔδαφος, δηλαδὴ εἰς βραχῶδες ἔδαφος

'Εν πάσῃ περιπτώσει ἐκ τῶν παρατιθεμένων ἀνωτέρω ἀδιασείστων στοιχείων περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν νεωτέρων ἀνασκαφῶν καὶ πληροφοριῶν - πηγῶν - τῶν ἀρχαίων 'Ελλήνων συγγραφέων ἀποδεικνύεται ὅπως καὶ ἀπὸ τὰ 'Ορφικά, ὅτι οἱ πανάρχαιοι "Ελληνες οἱ 'Αρχαιοέλληνες οἱ Πελασγοί-'Αρκάδες καὶ γενικώτερον οἱ "Ελληνες ἦσαν αὐτόχθονες εἰς τὸν τόπον αὐτὸν καὶ συνεπῶς οἱ ἰσχυρισμοὶ ὡρισμένων ξένων συγγραφέων καὶ δῆθεν ἐπιστημόνων περὶ ἄλλων Λαῶν ποὺ ἦλθον ἀπὸ τὸν βορρᾶν ἢ ἀπὸ τὴν 'Ανατολὴν καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν 'Ελλάδα, ὅπως καὶ οἱ μῦθοι περὶ 'Ινδοευρωπαίων κ.τ.λ. εἶναι κυριολεκτικῶς ἀσύστατοι, καὶ ἀστήρικτοι

"Εχει ἄλλωστε ἀποδειχθῆ κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον πλέον ἀπὸ τὰς ἀνασκαφὰς τῶν τελευταίων ἐτῶν εἰς διαφόρους χώρους ὅτι εἰς τὴν 'Ελλάδα εἶχεν ἀναπτυχθῆ ἀρκετὰ πρώϊμος πολιτισμός, ὅπως ἐξετέθη προηγουμένως, ὅταν οἱ Λαοὶ τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς Δύσεως, οἱ ὁποῖοι ἐξεπολιτίσθησαν ἀργότερον ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, εὑρίσκοντο εἰς πρωτόγονον ἀκόμη κατάστασιν καὶ οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν ἦσαν καὶ ἀνθρωποφάγοι ἀκόμη, ἐνῶ ὅταν οἱ παγετῶνες ἐκάλυπτον τὴν βόρειον Εὐρώπην καὶ τὰς ἐντεῦθεν τοῦ Δουνάβεως χώρας τῆς Βαλκανικῆς, οἱ Πελασγοί, οἱ πανάρχαιοι κάτοικοι τῆς 'Ελλάδος ἐξειλίσσοντο καὶ ἀνεπτύσσοντο εἰς τὸ εὔκρατον καὶ εὐχάριστον κλῖμα τοῦ Αἰγαίου, δημιουργοῦντες τὸν πολιτισμὸν ὁ ὁποῖος διεμορφώθη σὺν τῷ χρόνῳ εἰς ἀνεπανάληπτον φωτεινὸν μετέωρον, κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους, ποὺ κατηύγασεν ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα.

'Αλλὰ καὶ ὁ μῦθος περὶ 'Ινδοευρωπαίων ποὺ κατῆλθον εἰς τὴν

Ἑλλάδα ἀπὸ διαφόρους χώρας τοῦ Βορρᾶ εἶναι δημιούργημα ἑνὸς Ἄγγλους μυθιστοριογράφου τοῦ λόρδου Μποῦλβερ-Λύττον, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος (1842) διετύπωσεν εἰς τὸ μυθιστόρημά του (Τζανόνι) τὴν ἄποψιν - γνώμην - ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶχον ξανθὸν χρῶμα καὶ κατῆλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς βορείου Εὐρώπης. Τὴν ἰδίαν δὲ γνώμην ὑπεστήριξεν τὸ 1844 καὶ ὁ Γερμανὸς ἐπιστήμων Μύλλερ προσθέσας μάλιστα ὅτι «οἱ Ἕλληνες προήρχοντο ἀπὸ τὴν ... Ἀγγλίαν καὶ ἐκεῖθεν κατῆλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα!».

Ἔκτοτε ἡ ἄποψις αὕτη περὶ Ἰνδοευρωπαίων κ.τ.λ. καὶ καταγωγῆς τῶν Ἑλλήνων ἐξ αὐτῶν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον διεδόθη μεταξὺ διαφόρων ξένων δῆθεν ἐπιστημόνων, διότι ἁπλούστατα οὗτοι δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐρευνήσουν τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ κείμενα ποὺ παρατίθενται καὶ ἀνωτέρω ἢ σκοπίμως τὰ παρεσιώπησαν διὰ νὰ μειώσουν τὴν ἀξίαν καὶ τὴν συμβολὴν τοῦ ἀνυπερβλήτου ἑλληνικοῦ παράγοντος εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ πολιτισμοῦ (βλέπε καὶ Ἰωαν. Κούμαρη «Φυσικὴ Ἀνθρωπολογία», Τόμος «ΕΛΛΑΣ»).

Καὶ χρειάζεται νὰ ἐπαναλάβω καὶ ἐνταῦθα ὡς ἱστορικὴν διαπίστωσιν αὐτὸ ποὺ ἔχω γράψει ἀπὸ τὸ 1949 εἰς τὴν «Εἰσαγωγὴ» τοῦ Τόμου «Ἑλλὰς» τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τοῦ «ΗΛΙΟΥ» ὅτι «ὅταν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔκτιζον τὸν Παρθενῶνα οἱ πρόγονοι τῶν Ἄγγλων ποὺ ... ἦλθον καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα(!), ὡς ... ξανθοὶ καὶ πολιτισμένοι Ἰνδοευρωπαῖοι ἔζων ἐντὸς τῶν σπηλαίων ἢ ὡς πίθηκοι ἐπὶ τῶν δένδρων, ἐνῶ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἦσαν καὶ ἀνθρωποφάγοι!». (Στράβων Βιβλίον VI σελὶς 226 § 221).

Εἶναι ἀπαράδεκτος συνεπῶς, ἐξοργιστικὴ καὶ κυριολεκτικῶς ἀντιεπιστημονικὴ παρομοία διαστροφὴ τῆς ἑλληνικῆς προϊστορίας καὶ τῆς Ἱστορίας. Διότι ἐκτὸς τῶν παλαιοτέρων διαπιστώσεων (ἀρχαιολογικαὶ ἀνακαλύψεις εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ μεταφορὰ εἰς τὴν Μεσόγειον κασσιτέρου ἀπὸ τὴν χώραν αὐτὴν ὑπὸ τῶν Κρητῶν τῆς Μινωϊκῆς περιόδου) χθὲς ἀκόμη ἀνεκαλύφθησαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν προϊστορικαὶ ἐγκαταστάσεις Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ὁποίων ἐξεπολιτίσθησαν σὺν τῷ χρόνῳ οἱ πρωτόγονοι καὶ ἄξεστοι λαοὶ τοῦ Βορρᾶ καὶ τῆς Ἀγγλίας.

Καὶ ἄλλαι ἀποδείξεις ἀπὸ τὴν ὀρθὴν ἀνάλυσιν τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν κειμένων καὶ Παραδόσεων.

Ἂς παρακολουθήσωμεν ὅμως εἰς τὴν συνέχειαν, ἢ ἂς ἐρευνήσωμεν καὶ ὡρισμένας ἀπὸ τὰς χαρακτηριστικὰς Ἑλληνικὰς παραδόσεις εἰς τὰς ὁποίας ἀνεφέρθημεν καὶ ἀνωτέρω.

Ὁ Ἴναχος κατὰ τὰς παναρχαίας Ἑλληνικὰς παραδόσεις ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Ἀργολίδος, ἦτο υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος καὶ ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ὠκεανοῦ Μελίας ἐγέννησε τὸν Φορωνέα, τὸν Αἰγιαλέα καὶ τὴν Ἰώ. («Ὠγυγία Δ Τόμος σελὶς 443 καὶ Ἀπολλόδωρος βιβλίον Α σελὶς 14)

Ὁ Φορωνεύς, ὁ ὁποῖος ἐθεωρήθη πρῶτος βασιλεὺς τοῦ Ἄργους καὶ ἁπάσης τῆς γῆς, κατὰ τὴν παράδοσιν, (ἐλέχθη ὅτι πρῶτος αὐτὸς συνήθροισε τοὺς διεσπαρμένους ἀνθρώπους εἰς μίαν πόλιν καὶ ἐξημέρωσεν αὐτούς), ἐπιβαλὼν νόμους εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τιμὰς εἰς τοὺς θεούς, ἂν καὶ ἄλλη παράδοσις τὰς πράξεις αὐτὰς ἀποδίδει εἰς τὸν Ἀρκάδα. Ἔκτισε δὲ ὁ Φορωνεὺς καὶ τὸν πανάρχαιον ναὸν τῆς Ἥρας, παραδόσεις ποὺ προδίδουν προέλευσιν παναρχαίαν. Ἀπὸ τὸν Φορωνέα καὶ τὴν σύζυγόν του Κερδώ, ἢ ἀπὸ κάποιαν νύμφην ὀνόματι Λαοδίκην, ἐγεννήθησαν ὁ Ἄπις καὶ ἡ Νιόβη. (βλέπε Ὠγυγίαν Τόμον Β' 269 καὶ 279). Ἀπὸ τὴν Νιόβη διὰ τοῦ Διός, ἢ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν της Ἄπιν, ἐγεννήθη ὁ Ἄργος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡ προτέρα πόλις ποὺ ἐλέγετο «ἄστυ Φορωνικὸν» ἔλαβε τὸ ὄνομα Ἄργος, ἡ δὲ χώρα ὠνομάσθη Ἀργολίς. Αὐτὸ τὸ Ἄργος ἐλέγετο καὶ δίψιον, ἐπειδὴ ἡ χώρα ἐπὶ μακρὰν χρονικὴν περίοδον ἐστερεῖτο ὑδάτων, ἢ Ἀχαϊκὸν καὶ Δωρικὸν καὶ Ἵππειον καὶ Ἱππόβοτον, ἐπειδὴ ἔτρεφε πολλοὺς καὶ ἀρίστους ἵππους καὶ διὰ νὰ διαστέλλεται ἀπὸ ἄλλας ἔντεκα ἀρχαίας πόλεις ποὺ ὑπῆρχον εἰς διαφόρους περιοχὰς τῆς Ἑλλάδος καὶ αἱ ὁποῖαι ἔφερον τὸ ἴδιο ὄνομα.

Εἰς τὰς παραδόσεις ὅμως αὐτὰς ἀναφέρονται καὶ ἄλλοι δύο Ἄπις, ὁ ἕνας καταγόμενος ἀπὸ τὴν Σικυῶνα καὶ ὁ ἕτερος ἀπὸ τὴν Αἰτωλίαν, καὶ αὐτοὶ οἱ Ἄπις δὲν μετεφέρθησαν ἀσφαλῶς ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὸ Ἄργος, ὅπου ὁ Ἄπις ὑπὸ μορφὴν ταύρου ἐλατρεύετο ὡς θεός. Ἀντιθέτως ὁ Ἄπις τοῦ Ἄργους κατὰ τὰς αὐτὰς παραδόσεις ἐπεβλήθη εἰς ὁλόκληρον τὴν Πελοπόννησον, ἡ ὁποία ἐξ αὐτοῦ ὠνομάζετο κατὰ τὴν παναρχαίαν ἐποχὴν Ἀπία κατόπιν ἀπὸ τὸν Πελασγὸν «Πελασγία» καὶ τέλος ἀπὸ τὸν «Πέλοπα Πελοπόννησος». Ἐξαναγκασθεὶς ὅμως νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Ἄργος ἐπειδὴ ἦτο βασιλεὺς τυραννικός, ἔφυγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ἐγκατέστησεν καὶ ἀποικίαν, ἐνῶ κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν φονευθεὶς εἰς τὴν Αἴγυπτον ὑπὸ τοῦ Τελχίνα καὶ τοῦ Θελξίνου, ἐγένετο ὁ θεὸς Σάραπις τῶν Αἰγυπτίων. Συνεπῶς ὁ Ἄπις ὁ θεὸς τῶν Αἰγυπτίων προήρχετο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Ἄργος ἐξ ἄλλου νυμφευθεὶς τὴν Εὐάδνην τοῦ Στρυμῶνος, ἀπέκτησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Ἔκβασον, τὸν Πείρανθον, τὸν Ἐπίδαυρον καὶ τὸν Κρίασον καὶ κατ' ἄλλους τὸν Πείρασον ἢ Πείρακα, τὸν Φόρβαντα καὶ τὸν Τίρυνθα. Τοῦ Φόρβαντος υἱὸς ὑπῆρξε ὁ Τρίωπας αὐτοῦ δὲ υἱὸς ὁ Ἴασον, τοῦ δὲ Ἰάσου υἱὸς ὑπῆρξε ὁ Ἀγήνωρ, ὁ ὁποῖος βασιλεύσας τυραννικῶς ἐπίσης εἰς τὸ Ἄργος, ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὰς δυτικὰς ἀκτὰς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου καὶ ἐγκατεστάθη καὶ αἱ ὁποῖαι ἀργότερον ἔλαβον ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Ἀγήνωρος Φοίνικα τὸ ὄνομα Φοινίκη.

Κατ' ἄλλους ὁ Φορονεὺς ἀφῆκεν τρεῖς υἱούς, τὸν Πελασγόν, τὸν Ἴασον καὶ τὸν Ἀγήνορα, οἱ ὁποῖοι ἐμοιράσθησαν τὸ βασίλειον τοῦ Ἄργους. Καὶ ὁ μὲν Πελασγὸς ἔλαβε τὸ περὶ τὸν Ἐρασίνον ποταμὸν μέρος, ὅπου ἔκτισε καὶ τὴν Λάρισαν τοῦ Ἄργους, ὁ Ἴασος τὸ πρὸς τὴν Ἤλιδα, ὁ δὲ Ἀγήνωρ ἔλαβε μόνον τοὺς πατρικοὺς ἵππους καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν χολωθεὶς ἐγκατέλειψεν τὸ Ἄργος καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν δυτικὴν ἀκτὴν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἡ ὁποία ἀργότερον ὅπως ἀνεφέρθη ἀνωτέρω ὠνομάσθη Φοινίκη. (βλέπε καὶ «Ὠγυγίαν» Τόμον Δ, σελίδα 513).

Μετὰ ἐβασίλευσαν εἰς τὸ Ἄργος διάφοροι βασιλεῖς, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς δὲ ποὺ ὁ Δαναὸς ἦλθεν ἱκέτης εἰς τὸ Ἄργος διωκόμενος ἀπὸ τὸν Αἴγυπτον, εἰς τὸ Ἄργος ἐβασίλευεν ὁ Γελάνωρ τοῦ Σθενέλα ἢ ὁ ἴδιος ὁ Σθενέλας, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἦτο ἀπόγονος τοῦ Πελασγοῦ, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Αἰσχύλος εἰς τὰς «Ἱκέτιδας» ἀναφέρει, ὅτι ἡ χώρα, τὴν ὁποίαν διοικοῦσε, ἐξετείνετο μέχρι τοῦ Στρυμῶνος. (Σχετικῶς βλέπε καὶ ἀνωτέρω περὶ Πελασγοῦ καὶ Ἀρκάδων. Αὐτοὶ ἀναφέρονται ὅτι ἦσαν οἱ καταγόμενοι ἀπὸ τὸν Ἴναχον βασιλεῖς τοῦ Ἄργους καὶ οἱ ὁποῖοι ἐβασίλευσαν εἰς τὸ Ἄργος ἐπὶ 484 χρόνια κατὰ τὴν παράδοσιν. Μεταξὺ δὲ τούτων ἀναφέρονται καὶ πολλοὶ Πελασγοί. Φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸ ὄνομα Πελασγὸς δὲν ἦτο ὄνομα φυλῆς μόνον, ἀλλὰ ἐδίδετο τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ εἰς βασιλεῖς, ὅπως τὸ Μίνως εἰς τὴν Κρήτην, διότι ἀναφέρεται ὅτι ἄλλος Πελασγὸς ἔφθασεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν καὶ ἔκτισε ἐκεῖ τὴν Λάρισαν (Ἀπολλοδώρου Β,α καὶ Στεφάνου Βυζαντίου «Περὶ Αἰγιαλέως», Παυσανίου «Κορινθιακὰ» Ιε, Ιθ, Κ, καί, Εὐσταθίου σχόλια εἰς «Διονυσίου Περιήγησιν 119., καὶ ἐφεξῆς καὶ περὶ Πελασγοῦ καὶ τοῦ υἱοῦ του Ἀρκάδος, βλέπε καὶ «Ὠγυγίαν Σταγειρίτου, Τόμος Δ, σελὶς 530-537)

Εἰς τὴν Θεσσαλίαν δὲ ἐνεφανίσθη ἀργότερον διὰ πρώτην φορὰν κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν καὶ ὁ Ἕλλην, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μετωνομάσθησαν οἱ Πελασγοί, οἱ Ἀρχαιοέλληνες εἰς Ἕλληνας οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς αὐτῆς, εἰς τὴν ὁποίαν μετὰ ταῦτα ἐβασίλευσεν ὁ πατὴρ τοῦ Ἀχιλλέως. Οἱ δὲ Ἕλληνες παλαιότερον δὲν εἶχον αὐτὸ τὸ κοινὸν ὄνομα, ἀλλὰ ὠνομάζοντο Ἐκτῆναι, Ὕαντες, Ἄονες, Πελασγοὶ καὶ πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Ὠγύγου θὰ ἔφερον ἄλλα ὀνόματα. Πάντως καὶ ἀπὸ τὴν παράδοσιν αὐτὴν ἀποδεικνύεται, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦσαν ὁ ἴδιος λαὸς μὲ τοὺς Πελασγούς, ὅπως ἐξετέθη καὶ ἀνωτέρω. Μετὰ ταῦτα ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν (εἰς τὴν Θεσσαλίαν) ὁ Ἀχαιὸς καὶ ὁ Φθῖος, ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων καὶ ὡρισμέναι περιοχαὶ τῆς Θεσσαλίας, τῆς Μαγνησίας καὶ τῆς Φθιώτιδος ἔλαβον τὸ ὄνομα Ἀχαΐα καὶ Φθία. Ἀκολούθως ὁ Ξάνθος ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀγήνωρος ἐκόμισε ἀποικίαν Πελασγῶν καὶ εἰς τὴν Λέσβον. (Περὶ τῆς καταγωγῆς ὅμως τῶν Ἑλλήνων ὡς ὄνομα καὶ ὄχι ὡς φυλῆς, ὑπάρχει καὶ ἄλλη παράδοσις, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ καταγωγὴ των ἀνάγεται εἰς τὸν Δευκαλίωνα κ.τ.λ. (Εἰς «Ὠγυγίαν» Τόμος Δ σελὶς 276 καὶ περὶ Ἕλληνος καὶ Ἀμφικτύωνος καὶ τῶν υἱῶν τοῦ Ἕλληνος, Δῶρον, Ξοῦθον, Αἴολον κ.τ.λ.) ἀλλὰ ἡ παράδοσις αὐτὴ δὲν εὐσταθεῖ, καὶ εἶναι μεταγενεστέρα, διότι παρουσιάζει τοὺς Ἕλληνας ὡς ἐμφανισθέντας μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος, ἐνῶ οἱ Αἰγαῖοι, οἱ Ἀρχαιοέλληνες ὑπῆρχον ἀσφαλῶς, πρὸ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Ὠγύγου.

Ἡ Ἰὼ ἐξ ἄλλου, ἡ ὁποία ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου ἢ τοῦ Ἴασου, ἢ τοῦ Πειρῆνος, εἶχεν καθιερωθῆ ὡς ἱέρεια εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἥρας καὶ ὁ Ζεύς, ἐπειδὴ ἦτο ὡραιότατη τὴν διέφθειρεν. Ἐξηγριωμένη ἡ Ἥρα ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν της, ἤρχισε νὰ καταδιώκη τὴν Ἰώ, ὁ δὲ Ζεὺς διὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν δίωξιν τῆς Ἥρας τὴν μετεμόρφωσεν εἰς λευκὴν ἀγελάδα. Ἡ Ἥρα ὅμως ἔθεσεν ὡς φύλακα αὐτῆς τὸν πανόπτην Ἄργον, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν παράδοσιν, ἔφερε 4 ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν κεφαλήν, δύο ἐμπρὸς καὶ δύο ὄπισθεν, κατ' ἄλλους δὲ εἶχεν ὀφθαλμοὺς καὶ εἰς ὁλόκληρον τὸ σῶμα του. Ὁ Ἄργος κατόπιν ἐντολῆς τῆς Ἥρας ἔδεσε τὴν Ἰὼ ἀπὸ κάποια ἐληά, εἰς τὸ ἄλσος τῶν Μυκηνῶν καὶ εἰς κοινὴν θέαν, διὰ νὰ μὴ δύναται ὁ Ζεὺς νὰ τὴν πλησιάσῃ. Ἀλλ' ὁ Ζεὺς διέταξε τὸν Ἑρμῆν, καὶ ἐφόνευσε τὸν Ἄργον, καὶ ἔκλεψε τὴν ἀγελάδα. Ἡ Ἥρα ὅμως ὑποβαλοῦσα οἶστρον, μανίαν εἰς τὴν Ἰώ, τὴν ἐξώθησεν νὰ τρέχῃ ὡς μανιασμένη ἀγελὰς ἀνὰ τὴν ὑφήλιον. Καὶ ἐπέρασε πρῶτα τὸ Ἰόνιον πέλαγος, ποὺ ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομά της, διότι πρὶν ἐλέγετο πέλαγος τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, μετὰ δὲ διελθοῦσα, ἀπὸ τὴν Ἰλλυρίαν τοῦ Αἵμωνος καὶ τὴν Θράκην ἐπέρασεν εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ τοῦ Βοσπόρου. Ἐκεῖθεν ἀνέβη εἰς τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Κιμμερίαν (ὅπου εἶχεν διαδοθεῖ ὁ Ἑλληνικὸς πολιτισμός, ὅπως προδίδουν τοῦτο ἄπειρα εὑρήματα) περιπλανηθεῖσα δὲ εἰς πολλοὺς τόπους καὶ θαλάσσας τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας τελικῶς ἦλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὅπου ὁ Ζεὺς τὴν ἐπανέφερε εἰς τὴν προτέραν ὡραιοτάτην μορφήν της καὶ συνευρεθεὶς καὶ πάλιν μετ' αὐτῆς ἐγέννησε τὸν Ἔπαφον. Ἕτερος πιθανῶς ἀλλὰ σαφέστατος συμβολισμός, ποὺ προδίδει τὰς κινήσεις, τὰς ἐπιδράσεις καὶ τὴν ἐπέκτασιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς πρὸς τὸν βορρᾶν τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὸν Νότον, ὅπου καὶ μετέδιδεν τὰς πνευματικὰς καὶ τεχνικὰς κατακτήσεις της καὶ τὸν ἐκπολιτισμὸν εἰς τὰς πρωτογόνους φυλὰς αὐτῶν τῶν περιοχῶν. Εἰς τὴν Αἴγυπτον ἡ Ἰὼ ἐνυμφεύθη τὸν Τηλέγονον καὶ τέλος ὠνομάσθη Ἶσις ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους καὶ ἐνῶ ἦτο Ἑλληνικῆς καταγωγῆς ἐτιμήθη ὑπ' αὐτῶν ὡς θεά., ὅπως καὶ ὁ Ἄπις (βλέπε Διόδωρον Σικελιώτην βιβλίον Α καὶ

«'Ωγυγίαν» Τόμον Β', σελὶς 277)

'Ο 'Ηρόδοτος ὅμως λέγει, ὅτι ἡ 'Ιώ, ἦτο θυγάτηρ τοῦ 'Ινάχου, καὶ ὅπως ἀναφέρουν, κατ' αὐτὸν παραδόσεις τῶν Περσῶν, τὴν ἀπήγαγον οἱ Φοίνικες καὶ τὴν μετέφερον εἰς τὴν Αἴγυπτον. Οἱ δὲ Φοίνικες ἔλεγον ὅτι ἠγάπησε τὸν ναύκληρον τοῦ πλοίου των, ποὺ εὑρίσκετο εἰς τὸ "Αργος καὶ ἔφυγεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, φοβουμένη τοὺς γονεῖς της, ἐπειδὴ ἔμεινε ἔγκυος μὲ τὸν ναύκληρον. Φαίνεται δὲ ὅτι ἦτο τόσον εὐειδὴς (ὡραία καὶ χαριτωμένη) ὥστε οἱ 'Αργεῖοι τὴν ἐπωνόμαζον «βοῦν» κατὰ τὸν 'Ηρόδοτον ποὺ ἐσήμαινε ὡραιοτάτη, θεία!

'Η ἐκδοχὴ ὅμως αὐτὴ τοῦ 'Ηρόδοτου καὶ τῶν Φοινίκων εἶναι καταφανῶς ἀσύστατος καὶ ψευδής, ἀφοῦ ἡ περίοδος εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρονται τὰ ἀνατέρω, κατὰ τὰς 'Ελληνικὰς παραδόσεις, εἶναι σαφῶς προϊστορική, ἢ μᾶλλον τῆς πρώτης περιόδου τῆς ἐξανθρωπισμένης ἀνθρωπότητος, οἱ δὲ Φοίνικες ὡς γνωστὸν ἐνεφανίσθησαν μετὰ τὸ 1100 π.Χ. εἰς τὴν 'Ιστορίαν, προελθόντες, ὡς φυλή, ἀπὸ ἐπιμειξίαν τῶν φυγάδων 'Αχαιῶν τῆς Κρήτης, ποὺ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν περιοχὴν αὐτήν, πρὸ καὶ μετὰ τὴν κάθοδον τῶν Δωριέων, μὲ τὰς διαφόρους διεσπαρμένας ὁμάδας ἀνθρώπων, ποὺ ζοῦσαν παλαιότερον ἐκεῖ. (βλέπε καὶ 'Ιωαν. Δ. Πασσᾶ «Τὸ "Εγκλημα τῆς 'Επιστήμης» Προσάρτημα Β' καὶ ἄρθρον «Συστήματα Πολιτικοκοινωνικά» τῆς 'Εγκυκλοπαιδείας μας, ἄρθρον «Κομμουνισμός»).

'Ακολούθως ἀπὸ τὸν "Επαφον τὸν υἱὸν τῆς 'Ιοῦς καὶ τοῦ Διός, ἐγεννήθη ἡ Λυβεία, ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα δὲ καὶ τὴν Λυβείαν ἐγεννήθησαν κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν ὁ 'Αγήνωρ καὶ ὁ Βῆλος, ἀπὸ τὸν Βῆλον δὲ ἐγεννήθησαν οἱ δίδυμοι Αἴγυπτος καὶ Δαναός, τοὺς ὁποίους ὁ 'Απολλόδωρος ἀνάγει εἰς τὴν γενεὰν τοῦ 'Ινάχου ἐπειδὴ ἡ 'Αργεία 'Ιὼ ἐγέννησε τὸν "Επαφον (καὶ 'Ωγυγία Τόμος Δ, σελὶς 448). Καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ παράδοσις, ὅτι ὁ 'Αγήνωρ ἦτο ἀδελφὸς τοῦ Βήλου εἶναι καὶ αὐτὴ δημιούργημα μεταγενεστέρων, ἀφοῦ ὁ 'Αγήνωρ ὑπῆρξεν ὅπως ἀνεφέρθη ἀνωτέρω πανάρχαιος βασιλεὺς τοῦ "Αργους καὶ εἰς τὴν χώραν ποὺ ἀπεκλήθη κατόπιν Φοινίκη ἦλθεν ὡς ἱδρυτὴς ἀποικίας, πρὶν ὑπάρξουν Φοίνικες, ἐνῶ τὴν ὀνομασίαν της ἡ Φοινίκη τὴν ὀφείλει εἰς τὸν Φοίνικα τὸν υἱὸν τοῦ 'Αγήνωρος, ὅπως ἐξετέθη καὶ ἀνωτέρω.

Πάντως συμφώνως μὲ τὰς 'Ελληνικὰς παραδόσεις, ὁ 'Αγήνωρ ἐλθὼν εἰς Φοινίκην ἔλαβε γυναῖκα τὴν Τηλέφασαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθησαν ἡ Εὐρώπη, ὁ Κάδμος, ὁ Φοίνιξ καὶ ὁ Κίλιξ, ἢ κατ' ἄλλην παράδοσιν ὁ Φοίνιξ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβε τὸ ὄνομα καὶ ἡ Φοινίκη καὶ ἡ 'Ισαίη, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Αἴγυπτος καὶ ἡ Μελία, τὴν ὁποίαν ἐνυμφεύθη ὁ Δαναός, ὑπῆρξαν τέκνα τοῦ 'Αγήνωρος καὶ τῆς Δαμνοῦς, ποὺ ἦτο κόρη τοῦ Βήλου. (Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ προσπάθεια νοθεύσεως τῆς ἀρχαίας 'Ελληνικῆς παραδόσεως εἶναι καταφανής. Διότι ὅταν ζοῦσεν ὁ 'Αγήνωρ, δὲν ὑπῆρχον ὁ Αἴγυπτος, καὶ ὁ Δαναὸς καὶ ὁ Βῆλος). Αὐτὴν τὴν Εὐρώπην τὴν κόρην τοῦ 'Αγήνωρος τὴν ἔκλεψεν ὁ Ζεὺς μεταβληθεὶς εἰς ταῦρον καὶ τὴν μετέφερεν εἰς τὴν Κρήτην, ὅπου ἐκ τοῦ Διὸς ἡ Εὐρώπη ἐγέννησεν τὸν Μίνωα, τὸν Ραδάμανθυν καὶ τὸν Σαρπηδόνα. 'Ο 'Αγήνωρ ἀπέστειλε ἀμέσως τότε τοὺς υἱοὺς του πρὸς διαφόρους χώρας διὰ νὰ ἀνεύρουν τὴν ἀδελφήν των. 'Ο Κάδμος ἀναζητῶν τὴν ἀδελφήν του ἦλθε καὶ εἰς τὰς Θήβας, ὅπου καὶ παρέμεινεν ἀναγορευθεὶς καὶ βασιλεύς. Καὶ συνεπῶς ἐμφανῶς δὲν εὐσταθοῦν αἱ σχετικαὶ παραδόσεις Φοινίκων καὶ Αἰγυπτίων ὡς παλαιοτέρων τῶν 'Ελλήνων καὶ τὰ λοιπὰ καὶ ὅτι οἱ Φοίνικες καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἦλθον εἰς τὴν 'Ελλάδα διὰ νὰ ἐκπολιτίσουν τοὺς "Ελληνας, ὅταν ἐμφανῶς αἱ παραδόσεις αὐταὶ εἶναι μεταγενεστέρας ἐποχῆς καὶ δημιούργημα ἐκείνων, ποὺ ἠθέλησαν ἔκτοτε καὶ ἐπεδίωξαν ἀνέκαθεν νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν παναρχαίαν τὴν ἀπὸ ἑκατοντάδας χιλιάδων ἐτῶν ὕπαρξιν τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς εἰς τὸν χῶρον τῆς Μεσογείου, ὅπως ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὰ κείμενα τῶν 'Ορφικῶν.

'Αλλ' οἱ πανάρχαιοι 'Ελληνικοὶ θρύλοι ἀναφέρουν, ἐπίσης, ('Απολλόδωρος, Διόδωρος, 'Ηρόδοτος) ὅτι ὁ Δαναὸς ἐμπλακεὶς εἰς διένεξιν μὲ τὸν ἀδελφόν του Αἴγυπτον, ποὺ ἐβασίλευεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐγκατέλειψε τὴν Λιβύην, ὅπου ἐβασίλευεν μὲ τὰς πεντήκοντα θυγατέρας του καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν Ρόδον, ὅπου εἰς τὴν Λίνδον ἔκτισεν καὶ ναὸν τῆς 'Αθηνᾶς. 'Εκεῖθεν δὲ ἦλθεν ἱκέτης εἰς τὸ "Αργος, ὅπου τελικῶς ἔλαβε καὶ τὴν βασιλείαν ἀπὸ τὸν Γελάνορα ἢ τὸν Σθένελον. 'Ο Αἴγυπτος θέλων νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὸν Δαναόν, ὁ ὁποῖος ἦτο δίδυμος ἀδελφός του, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἀπέστειλεν τοὺς πεντήκοντα υἱούς του εἰς τὸ "Αργος, διὰ νὰ λάβουν τὰς πεντήκοντα θυγατέρας τοῦ Δαναοῦ ὡς συζύγους, κατὰ παλαιὰν συμφωνίαν μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν. 'Αλλ' ὁ Δαναὸς ὑποπτευόμενος τοὺς υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, ἐπειδὴ κατὰ κάποιον χρησμὸν ἔμελλε νὰ φονευθῇ ἀπὸ ἕνα ἐξ αὐτῶν, συνέστησε εἰς τὰς θυγατέρας του νὰ νυμφευθοῦν τοὺς υἱοὺς τοῦ Αἰγύπτου, ἀλλὰ ταυτοχρόνως τὰς ἐφοδίασε μὲ ἐγχειρίδια καὶ τοὺς ὑπέδειξε νὰ τοὺς φονεύσουν κατὰ τὴν πρώτην νύχτα τοῦ γάμου των. 'Ο 'Αθανάσιος Σταγειρίτης εἰς τὴν «'Ωγυγίαν» εἰς τὸν τόμον Δ' καὶ εἰς τὴν σελίδα 451, ἀναφέρει ὅπως τὰ διέσωσεν ἡ παράδοσις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πεντήκοντα υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου καὶ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, οἱ ὁποῖοι συνεζεύχθησαν.

Πρὸς τούτοις οἱ αὐτοὶ πανάρχαιοι θρύλοι ἀναφέρουν, ὅτι ἡ 'Υπερμνήστρα, κόρη τοῦ Δαναοῦ καὶ σύζυγος τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰγύπτου Λυγκέως, τὸν ὁποῖον ἡ 'Υπερμνήστρα δὲν ἐφόνευσεν σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελίαν τοῦ πατρός της, ἐπειδὴ τὸν συνεπάθησεν, ἐγέννησεν τὸν "Αβαν, ὁ ὁποῖος νυμφευθεὶς τὴν 'Ωκάλειαν, θυγατέρα τοῦ Μαντινέως, ἐγέννησε δύο υἱοὺς διδύμους, τὸν 'Ακρίσιον καὶ τὸν Προῖτον, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν παράδοσιν, «ἐστασίαζον ἀλληλοερίζοντες καὶ ὅταν ἀκόμη εὑρίσκοντο εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητρὸς των», ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός των ἐμάχοντο διαρκῶς περὶ τῆς διαδοχῆς. 'Υπερτερήσας τελικῶς ὁ 'Ακρίσιος ἐξεδίωξεν τὸν Προῖτον, ὁ ὁποῖος ἔφυγεν εἰς τὴν Λυκίαν πρὸς τὸν 'Ιοβάτην, ἢ εἰς τὸν 'Αμφιάνακτα κατ' ἄλλους, ὅπου ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα αὐτοῦ "Αντειαν ἢ Σθενέβειαν. Λαβὼν δὲ δύναμιν ἐκεῖθεν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν 'Αργολίδα, ὅπου ἐξηνάγκασε τὸν 'Ακρίσιον νὰ διανεμηθῇ τὸ βασίλειον καὶ ὁ μὲν 'Ακρίσιος ἐβασίλευσεν εἰς τὸ "Αργος, ὁ δὲ Προῖτος εἰς τὴν Τίρυνθα. 'Ο 'Απολλόδωρος ἐπίσης εἰς τὸ βιβλίον του Β', σελὶς 48-49, μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ὁ Βελλερεφόντης, ὁ υἱὸς τοῦ Γλαύκου καταφυγὼν εἰς τὸν Προῖτον, διότι εἶχε φονεύσει τὸν ἀδελφόν του Δηλιάδην, ἢ 'Αλκιμένην, περιπίπτει εἰς δυσμένειαν, διότι ἀπέρριψεν τὴν ἐρωτικὴν προσφορὰν τῆς Σθενέβειας τῆς γυναικὸς τοῦ Προίτου, ὁ ὁποῖος κατόπιν τούτου ἐξαπέστειλεν τὸν Βελλερεφόντην τὸν ὁποῖον εἶχε διαβάλει εἰς τὸν Προῖτον ἡ σύζυγός του, ὅτι τῆς εἶχε ἐπιτεθεῖ, εἰς τὸν πενθερόν του 'Ιοβάτην μὲ ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν συνίστα εἰς τὸν 'Ιοβάτην νὰ φονεύσῃ τὸν Βελλερεφόντην. 'Ο 'Ιοβάτης ὅμως ἀντὶ νὰ φονεύσῃ ὁ ἴδιος τὸν Βελλερεφόντην, τοῦ ἀνέθεσε νὰ ἐπιτελέσῃ διαφόρους ἄθλους, ἐπικινδύνους μεταξὺ τῶν ὁποίων νὰ φονεύσῃ καὶ τὸν ἄγριον δράκοντα τὴν Χίμαιραν, τὴν ὁποίαν ὁ Βελλερεφόντης ἐφόνευσεν ἱππεύων τὸν πτερωτόν του ἵππον Πήγασον. Καὶ ὅταν ὁ Βελλερεφόντης ἐπετέλεσεν τοὺς ἄθλους, τότε ὁ 'Ιοβάτης, ἔδειξεν εἰς τὸν Βελλερεφόντην τὰ γράμματα τοῦ Προίτου, ποὺ τοῦ ὑπεδείκνυεν νὰ τὸν φονεύσῃ, ἐκεῖνος ὅμως, νυμφεύσας αὐτὸν ἀκολούθως μὲ τὴν ἄλλην κόρην του, τὴν Φιληνόην, τοῦ ἄφησεν ἀποθανὼν καὶ τὴν βασιλείαν. 'Ο 'Ακρίσιος νυμφευθεὶς ἐν τῷ μεταξὺ καὶ αὐτὸς τὴν θυγατέρα τοῦ Λακεδαίμονος Εὐρυδίκην ἀπέκτησεν μίαν μόνον θυγατέρα, τὴν Δανάην. Καὶ ἐπειδὴ εἶχεν λάβει χρησμόν, ὅτι θὰ φονευθῇ ἀπὸ ἕνα ἐκ τῶν υἱῶν τῆς θυγατρός του, κατέκλεισεν τὴν Δανάην μαζὶ μὲ τὴν τροφόν της, εἰς χῶρον ὑπόγειον ποὺ εἶχεν ἐπενδυθῇ μὲ χαλκόν. (βλέπε «'Ωγυγίαν». Τόμον Δ' ἀπὸ σελίδα 460 καὶ 'Απολλόδωρον βιβλίον Β σελὶς 49 καὶ 53). 'Αλλ' ὁ Ζεὺς μεταμορφωθεὶς εἰς χρυσῆν βροχήν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον καὶ συνευρέθη μὲ τὴν Δανάην, ἡ ὁποία ἐξ αὐτοῦ ἐγέννησε τὸν Περσέα. (Προσφιλὲς θέμα διαφόρων διασήμων ζωγράφων τῆς 'Αναγεννήσεως). Καὶ ἀπὸ τὸν Περσέα, ὁ ὁποῖος ἐνυμφεύθη τὴν 'Ανδρομέδα, ἐγεννήθη ὁ Πέρσης, ὁ ὁποῖος μεταβὰς εἰς τὴν Περσίαν ἵδρυσε πόλιν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς 'Αρταίας, ἡ ὁποία ἦτο ἐπαρχία τῆς ἀπ' αὐτὸν ὀνομασθείσης Περσίας. Οἱ κάτοικοι δὲ τῆς 'Αρταίας ἐθεωροῦντο ἥρωες τῆς Περσίας διὰ τὴν ἀρχαιότητα τοῦ γένους των, διότι κατήγοντο ἀπὸ τὸν Δίαν. ('Απολλόδωρος Β,δ, Παυσανίας «Λακωνικὰ» ΙΖ, «Μεσσηνιακὰ» Λσ, «Κορινθιακὰ» Ι, Ιη, Τζέτζη «Εἰς Λυκόφρονα» παράγραφος 838, 'Ερατοσθένους Κβ, Λουκιανὸς Δ,θ, Κβ - 'Υγῖνος 64-244, 'Ηρόδοτος «Εὐτέρπη» 91, Πίνδαρος «Πυθιονῖκαι» Ιβ, 12, 15 καὶ σχόλια εἰς 'Ομήρου «'Οδύσσειαν» Β,120 καὶ σελὶς 467 'Ωγυγίας Σταγειρίτου).

'Εξ ἄλλου ἡ Μήδεια ἐγκαταλείψασα τὴν Κόρινθον, ἀφοῦ κατέσφαξε τὰ τέκνα της, κατὰ τὴν παράδοσιν, κατέφυγεν εἰς τὰς 'Αθήνας, ὅπου ἐβασίλευεν ὁ Αἰγεύς, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν ἐνυμφεύθη. 'Εξ αὐτοῦ δὲ ἡ Μήδεια ἐγέννησε τὸν Μῆδον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον κατὰ τὴν παράδοσιν ὠνομάσθησαν καὶ οἱ Μῆδοι, ὅταν ἀργότερον ὁ Μῆδος μετέβη εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τῆς 'Ασίας, ποὺ ἀπεκλήθη ἐπίσης ἐκ τοῦ Μήδου, Μηδεία. ('Ωγυγία Τόμος Δ' σελὶς 71 καὶ 'Απολλόδωρος, βιβλίον Α, σελὶς 39).

'Επίσης ὁ Διόδωρος Σικελιώτης εἰς τὸ βιβλίον Γ' § 62 καὶ ἐφεξῆς μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι καὶ ὁ Διόνυσος εἰς προϊστορικὴν ἐποχὴν χρονολογικῶς ἐπίσης ἀπροσδιόριστον, ἡγούμενος στρατοῦ καὶ θυρσοφόρων Σατύρων καὶ Βάκχων, εἶχεν διεισδύσει καὶ μέχρι τῶν 'Ινδιῶν, ἀφοῦ προηγουμένως εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Α', μᾶς περιγράφει καὶ τὰ μυθολογήματα τῶν Αἰγυπτίων περὶ Διονύσου. 'Ο δὲ 'Αρριανὸς εἰς τὰ βιβλία του Ε, α, 4 καὶ κεφάλαιον 5,8, ἀναφέρει, ὅτι ἴχνη τῆς διαβάσεως τοῦ Διονύσου ἀπὸ τὰς 'Ινδίας εἶχον διασωθῇ καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκεῖ ἐκστρατείας τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, οἱ δὲ ἀρχαιότεροι 'Ινδοὶ ἀφηγοῦντο σχετικῶς διάφορα περιστατικά. 'Αλλὰ διὰ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Διονύσου εἰς τὰς 'Ινδίας μᾶς παρέχουν ἐπίσης πληροφορίας καὶ ὁ Φουρνοῦτος' θεωρία «περὶ τῆς τῶν θεῶν φύσεως» σελὶς 305 καὶ 365, εἰς 'Απολλόδωρον, ὁ Παλαίφατος «Περὶ 'Απίστων» καὶ εἰς τὸ «Περὶ 'Αρεσκόντων τοῖς Φιλοσόφοις» τοῦ Πλουτάρχου, ὁ 'Ηράκλειτος «Περὶ 'Απίστων» σελὶς 285, εἰς 'Απολλόδωρον, (ἔκδοσις Βιέννης 1804) ὁ Στράβων εἰς τὰ «Γεωγραφικὰ» Τόμος ΙΙΙ βιβλίον ΙΕ' σελὶς 84 ("Εκδοσις Παρισίων Κοραῆ 1817) ὁ ὁποῖος ἐπίσης ἀναφέρει ὅτι καὶ ὁ 'Ηρακλῆς πορευόμενος πρὸς τὸν Καύκασον διὰ νὰ ἀπολλυτρώσῃ τὸν Προμηθέα ἀπὸ τὰ δεσμά του, διῆλθεν καὶ ἀπὸ τὴν 'Ινδικήν, ὅπου ἀπόγονοί του φέροντες δορὰς καὶ ρόπαλον, ὅπως ἐκεῖνος καὶ ὀνομαζόμενοι Σίβας, διεσώζοντο εἰς τὴν ἐποχήν του. (Στράβων βιβλίον ΙΕ' 'Ινδικὴ σελὶς 85).

'Εξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω 'Ελληνικῶν παραδόσεων εἶναι φανερὸν συνεπῶς ὅτι πανάρχαιοι "Ελληνες εἶχον εἰσδύσει εἰς τὴν 'Ανατολὴν καὶ ὄχι μόνον ἐπεχείρησαν νὰ ἐκπολιτίσουν τοὺς ἀνθρώπους, διότι δυστυχῶς καθυστερημένην καὶ βραδεῖαν ἀνάπτυξιν παρουσίασαν καὶ ἀργότερον οἱ Λαοὶ αὐτοί, ἀλλὰ καὶ ὀνόματα 'Ελληνικὰ

φέρουν καὶ εἶχον τὰ Ἔθνη αὐτὰ καὶ οἱ γενάρχες, ἢ οἱ βασιλεῖς ὡρισμένων ἐκ τῶν χωρῶν αὐτῶν (Αἴγυπτος, Περσία, Μηδεία), ἐνῶ ἄλλαι περιοχαὶ ἢ πόλεις τῆς Ἰνδικῆς τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας, καὶ τῆς Αἰγύπτου, ἦσαν διάσπαρτες μὲ ὀνόματα Ἑλληνικά.

Καὶ ἀσφαλῶς οἱ ἐφευρέται τῶν Ἀρείων καὶ τῶν Ἰνδοευρωπαίων ποὺ κατῆλθον ἀπὸ τὸν βορρᾶν καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἢ οἱ ὑποστηρίζοντες ὅτι καὶ ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν εἰσῆλθον εἰσβολεῖς εἰς τὴν Ἑλλάδα, δὲν ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν, τοιαύτης ἐκτάσεως καὶ μορφῆς πληροφορίας, δηλαδὴ ὅπως αὐτὰς ποὺ παρουσιάζουν αἱ Ἑλληνικαὶ παραδόσεις, διὰ τὴν διείσδυσιν τῶν Ἑλλήνων εἰς τὰς ἄλλας χώρας, διὰ νὰ στηρίξουν τὰς ἐμφανῶς καὶ ἀποδεδειγμένως ψευδολογίας καὶ παραμυθολογίας των.

Οἱ μῦθοι περὶ Αἰγυπτίων. Πάντως ἐὰν λάβη κανεὶς ὑπ' ὄψιν του καὶ τὰ ἀναφερόμενα σχετικῶς μὲ τὴν καταγωγὴν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Αἰγυπτίων καὶ τὴν παράδοσιν ποὺ λέγει ὅτι ὁ Αἴγυπτος καὶ ὁ Δαναὸς ἦσαν ἀπόγονοι τοῦ Ἐπάφου, υἱοῦ τῆς Ἀργείας Ἰοῦς (βλέπε καὶ Ἡρόδοτον Εὐτέρπη § 36-38) καὶ ὅτι ἡ Ἰὼ ἦτο κόρη τοῦ Ἰνάχου, ὁ Ἴναχος δὲ ἦτο υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος καὶ ὄχι Αἰγύπτιος, ἢ Φοῖνιξ, ὅπως λέγει ἡ ἀντίθετος καὶ χαλκευθεῖσα μεταγενεστέρως ἀσφαλῶς παράδοσις, ποὺ μετεχειρίσθησαν ὅλοι περίπου οἱ ξένοι καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Ἕλληνες Ἱστορικοί, δικαιοῦται τουλάχιστον βασιζόμενος καὶ εἰς τὰς ἄλλας παναρχαίας παραδόσεις ποὺ ἀναφέρουν, ὅτι ὁ Πελασγὸς καὶ ὁ Ἀρκὰς ἦσαν αὐτόχθονες, νὰ ὑποστηρίξη τὴν ἄποψιν ὅτι τὰ περὶ καταγωγῆς τοῦ Ἰνάχου ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἢ τὴν Φοινίκην εἶναι μεταγενέστερα, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι κατὰ τὴν συγκεχυμένην αὐτὴν παράδοσιν ὁ Ἴναχος δὲν ἦτο γενάρχης τῶν Ἀργείων, ἀλλὰ ἁπλῶς ἦλθε καὶ ἐβασίλευσεν εἰς τοὺς Ἀργείους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν Λαὸς αὐτόχθων, δηλαδὴ Πελασγικός. Ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν διατί νὰ δεχθῶμεν τὴν παράδοσιν ὅτι ὁ Ἴναχος ἦτο Αἰγύπτιος ἢ Φοῖνιξ καὶ ὄχι υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, ὅταν ἔχωμεν καὶ τὰς ἄλλας Ἑλληνικὰς παραδόσεις, κατὰ τὰς ὁποίας πλεῖσται πόλεις τῆς Αἰγύπτου εἶχον Ἑλληνικὰ ὀνόματα (Πανόπολις, Ἡλιούπολις, Ἑρμούπολις, Ἀπολλωνόπολις, Διόσπολις (Διόδωρος βιβλίον Β σελὶς 34) ἡ δὲ Σαΐς τῆς Αἰγύπτου ἦτο καὶ αὐτὴ παναρχαία ἀποικία τῶν Ἀθηναίων καὶ τὴν ὁμολογίαν τῶν ἱερέων τῆς Αἰγύπτου πρὸς τὸν Σόλωνα, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦσαν ἀρχαιότεροι τῶν Αἰγυπτίων; Ἄλλως τε καὶ ἡ παράδοσις περὶ τῆς φυγῆς τῆς Ἰοῦς εἰς Αἴγυπτον ὅπως καὶ ἡ παράδοσις ποὺ ἀναφέρει ὅτι καὶ ὁ Ἀκτὶς ὁ υἱὸς τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Ρόδου καὶ ὁ Δαίδαλος εἶχον ἐγκατασταθῆ εἰς τὴν Αἴγυπτον, συμβολίζει καταφανῶς τὴν ἐξ Ἑλλάδος ἀποίκισιν καὶ ὄχι τὸ ἐναντίον.

Τέλος συνοψίζοντες τὰς περὶ Αἰγυπτίων Ἑλληνικὰς παραδόσεις, παρατηροῦμεν ὅτι κατ' αὐτάς, ἡ Αἴγυπτος εἶναι χώρα, ὄχι παλαιὰ ἀλλὰ νέα δημιουργηθεῖσα, μετὰ τὴν καταβύθισιν τῆς Αἰγηΐδος, ἀπὸ τὰς προσχώσεις τοῦ Νείλου, ὅπως ἀνεφέρθη καὶ προηγουμένως κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν Διόδωρον Σικελιώτην ἡ Αἴγυπτος παλαιότερον κατεκλύζετο ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ὁ αὐτὸς δὲ ἀναφέρει (βιβλίον Γ' σελὶς 12) ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι κατάγονται ἀπὸ τοὺς Αἰθίοπας, ὅτι ὁ Διόνυσος καταλαβὼν τὴν Αἴγυπτον, ἐπέβαλεν βασιλέα, ἐνῶ ὁ Ἡρακλῆς διελθὼν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ὅταν ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Λιβύης, ἐφόνευσε τὸν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου Βούσιριν. Ἐπίσης κατ' ἄλλην ἐκδοχήν, ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω ὁ Βασιλεὺς τῆς πρώτης Δυναστείας τῶν Αἰγυπτίων ἐλέγετο Μὴν ἢ Μηνᾶς, ὄνομα ἐνθυμίζον Κρητικὴν καταγωγήν, (καὶ Αἰλιανοῦ «Ποικίλη Ἱστορία), ὅτι ὁ Ἀκτὶς ὁ υἱὸς τῆς Ρόδου καὶ τοῦ Ἡλίου μεταβὰς εἰς τὴν Αἴγυπτον ἔκτισε τὴν Ἡλιούπολιν καὶ ἐδίδαξε τοὺς Αἰγυπτίους Ἀστρονομίαν (Διόδωρος Τόμος Ε σελὶς 34) ὅτι ἡ Ἰὼ καὶ ὁ Ἆπις ἦσαν πρόσωπα Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, τὰ ὁποῖα ἀπεθεώθησαν ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, καθὼς καὶ ὁ Δαίδαλος ἀργότερον, ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω, καὶ ἐπίσης ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς ὑποσημειώσεις εἰς τὰ κείμενα τοῦ Χασάπη (Ὀρφικὰ Τόμος ΚΔ') αἱ περὶ Σύμπαντος, οὐρανοῦ, ἀστέρων, Ἡλίου καὶ Σελήνης γνώσεις τῶν Αἰγυπτίων, ἦσαν κυριολεκτικῶς παιδαριώδεις, αἱ δὲ μορφαὶ τῶν θεῶν των ἦσαν ζῳώδεις, (Ἡρόδοτος Εὐτέρπη 41-42 καὶ ἐφεξῆς) ὅτι ὁ Ὀρφεὺς εἰς τὰ «Ἀργοναυτικὰ» (στίχος 44) ἀποκαλύπτει ὅτι εἰς τὴν Αἴγυπτον «ἐδίδαξεν τὸν ἱερὸν λόγον» καὶ ὄχι ἐδιδάχθη αὐτὸν τὸν λόγον ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους καὶ πλεῖσται ἄλλαι πληροφορίαι περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν Ἀρχαιοελλήνων ἐπὶ τῶν Αἰγυπτίων.

Καὶ δὲν βλέπομεν, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ μυθολογικῶν παραδόσεων αἱ ὁποῖαι ὅμως ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀποδεικνύονται ὡς περιέχουσαι Ἱστορικὰ στοιχεῖα, διατὶ οἱ Ἕλληνες δὲν πρέπει νὰ ὑποστηρίζωμεν τὰς ἀπόψεις ποὺ στηρίζονται ἐπὶ τῶν σαφεστάτων καὶ παναρχαίων αὐτῶν Ἑλληνικῶν παραδόσεων, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀποδεχθῶμεν τὰς μεταγενεστέρας καὶ ἐμφανέστατα χαλκευθείσας καὶ ὑποβολιμιαίας ἀπόψεις, τῶν ξένων περὶ Αἰγυπτίων ὡς παλαιοτέρων, ἀφοῦ ὑπὲρ αὐτῆς συνηγοροῦν καὶ ὁ ἀνακαλυφθεὶς πανάρχαιος πολιτισμὸς τῶν Αἰγαίων, τῶν Κρητῶν κ.λπ. ἀλλὰ καὶ τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἱστορικῶς δῆθεν ἐξηκριβωμένος παλαιὸς πολιτισμὸς τῶν Αἰγυπτίων, βασίζεται κυρίως ὡς γνωστόν, εἰς τὰς χρονολογίας καὶ τὰ γραφόμενα τοῦ Αἰγυπτίου Μανέθωνος, ὁ ὁποῖος ἔγραψε καὶ μάλιστα Ἑλληνιστί, μόλις τὸ 280 π.Χ. εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ φυσικὰ τὰ παρ' αὐτοῦ ἀναφερόμενα δὲν δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀπολύτως ἀκριβῆ, προκειμένου μάλιστα περὶ τόσον παλαιᾶς Ἱστορίας τῶν Αἰγυπτίων (3315 π.Χ.). Διότι εἶναι κάπως δύσκολον νὰ καθορίζη κανεὶς μετὰ 3.000 ἔτη τόσον ἐπακριβῶς καὶ λεπτομερῶς γεγονότα, ὅπως ἔπραξεν ὁ Μανέθων, ἀφοῦ ἡ γενομένη ἐν τῷ μεταξὺ ἀνάγνωσις τῆς παναρχαίας Μινωϊκῆς γραφῆς καὶ τὰ κείμενα τῶν Ὀρφικῶν ἀνατρέπουν κυριολεκτικῶς τοὺς ἰσχυρισμοὺς περὶ παλαιοτέρου πολιτισμοῦ τῶν Αἰγυπτίων.

Ἐν τούτοις πάντα ταῦτα ἐγράφοντο περὶ Αἰγυπτίων καὶ ἄλλων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὑπεστηρίζοντο μὲ πλήρη παραμερισμὸν καὶ περιφρόνησιν τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν παραδόσεων καὶ τῶν κειμένων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων ποὺ παρεθέσαμεν καὶ κατὰ τρόπον περίεργον, αὐθαίρετον καὶ ἐξοργιστικόν! Ἐὰν συνεπῶς διάφοροι ξένοι συγγραφεῖς, καὶ μεταξὺ αὐτῶν οἱ Ed. Meyer, La King καὶ H. Hall, W. Budge, F. Petrie, A. Erman, C. Maspéro, Morgan, G. Glotz, ὁ Durand, ὅπως καὶ πλεῖστοι ἄλλοι, βασιζόμενοι εἰς τὰ γραφόμενα τοῦ Μανέθωνος διὰ τὴν Αἴγυπτον καὶ τοῦ Βηρωσοῦ διὰ τὴν Μεσοποταμίαν, ἢ εἰς τὰς ἀνακαλύψεις καὶ διαπιστώσεις τῶν ἀρχαιολόγων ἀπὸ τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Μεσοποταμίας, ἠθέλησαν νὰ ἐμφανίσουν τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰς χώρας τῆς Μεσοποταμίας, ὡς τὰς χώρας τὰς ἐχούσας τὴν ἀρχαιοτέραν ἱστορίαν καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας κατάγονται ἡ γραφή, ἡ Τέχνη καὶ γενικὰ ὁ πολιτισμός, τότε, βάσει τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν παραδόσεων, ἀλλὰ καὶ τῶν γενομένων ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνασκαφῶν, εἶναι ἐπιβεβλημένον νὰ ὑποστηριχθῇ καὶ τὸ ἀντίθετον. Λέγομεν δὲ τοῦτο, διότι αἱ ἀρχαῖαι ἑλληνικαὶ παραδόσεις, τὰς ὁποίας ἠγνόησαν συστηματικῶς καὶ ἐπιμόνως οἱ ξένοι, εἶναι ἀρχαιότεραι, πλουσιώτεραι καὶ περισσότεραι ἐμφανῶς, ἐνῶ, ἀντιθέτως, αἱ πηγαὶ περὶ τῶν Αἰγυπτίων καὶ περὶ τῶν ἄλλων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶλλον συγκεχυμέναι, πτωχότεραι ἢ νεώτεραι, πιθανῶς σκοπίμως ἢ ἀπὸ ἄγνοιαν κατασκευασμέναι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ὁ λεγόμενος, παραδείγματος χάριν, κατάλογος τοῦ Μανέθωνος, ὁ ὁποῖος ἐπαναλαμβάνομεν, ἀνάγει τὴν Ἱστορίαν τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸ 3315 π.Χ. καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐβασίσθησαν ὅλοι, ὅσοι ἔγραψαν διὰ τὴν Αἴγυπτον, εἶναι γνωστὸν ὅτι συνετάχθη τὸ 280 π.Χ. δηλαδὴ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Πτολεμαίων καὶ μάλιστα ἀπὸ ἄνθρωπον τυχόντα Ἑλληνικῆς παιδείας, ἀλλὰ ξένης καταγωγῆς δηλ. τὸν Αἰγύπτιον Μανέθωνα. Ὁ Μεγυέρ, ἐξ ἄλλου, ποὺ ἀναφέρει εἰς τὸ βιβλίον του «Αἰγυπτιακὴ Χρονολογία» (Βερολῖνον, 1904) ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον ἡμερολόγιον ἀπὸ τὸ 4241 π.Χ., ἀσφαλῶς βασίζεται ἐπὶ ὑποθετικῶν καὶ παρατόλμων ὑπολογισμῶν, ὅπως καὶ ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς Μοντέλ, ὁ ὁποῖος ὑπεστήριζεν, ὅτι ἡ πυραμὶς τοῦ Χέοπος ἀποτελεῖ ὑλοποίησιν τῶν ἀνωτέρων μαθηματικῶν, τὰ ὁποῖα πρῶτοι ἐγνώριζον οἱ Αἰγύπτιοι. (Ἀνακοίνωσις τῆς ἐργασίας του «Ἐπὶ τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος» εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων, τὴν 23ην Ἰουλίου 1947). Ἐξ ἄλλου, ἀπεδείχθη ὅτι ἡ μέθοδος τοῦ καθορισμοῦ τῶν χρονολογιῶν διὰ τῶν σκαραβαίων, ποὺ ἀνευρέθησαν εἰς τάφους τῆς Αἰγύπτου, ἢ διὰ δακτυλίων, τὰ ὁποῖα ἀνευρέθησαν καὶ εἰς τάφους τῆς Κρήτης καὶ τῆς Αἰγύπτου, ὑπῆρξεν ἐσφαλμένη καὶ τὸ αὐτὸ ἀπεδείχθη ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τῆς καταγωγῆς τῆς τέχνης τῶν Αἰγυπτίων (εἰκὼν τῆς Τέλ-ἐλ-Ἀμάρνα). Ἐπίσης αἱ χρονολογίαι ποὺ ἀναφέρονται εἰς διαφόρους Αἰγυπτιακὰς ἐπιγραφάς, εἶναι τόσον συγκεχυμέναι καὶ ἀλληλοσυγκρουόμεναι, ὥστε καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς οὐδὲν σοβαρὸν καὶ θετικὸν δύναται νὰ ἐξαχθῇ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅπως ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ γράφει ὁ Κ. Χασάπης εἰς τὰ σχόλια τῶν Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως.

Ἐσχάτως δέ, καὶ πρὸ πέντε μόλις ἐτῶν, ὁ ἐξέχων καὶ παγκοσμίως γνωστὸς Ἕλλην μαθηματικὸς Ε. Σταμάτης, διεπίστωσεν ἀπὸ ἐρεύνας του εἰς βιβλιοθήκας τῶν Ἰνδιῶν, ὅπου ὑπάρχουν κείμενα τοῦ Ἀρχιμήδους, ὅτι καὶ οἱ παλαιότεροι Ἄραβες συγγραφεῖς ἐξέδιδον μὲ τὴν ὑπογραφήν των κείμενα τοῦ Ἀρχιμήδους, οἰκειοποιούμενοι καὶ ἐν μέρει διαστρέφοντες αὐτά (βλέπε καὶ Εἰσαγωγὴν εἰς «Ἅπαντα Ἀρχιμήδους» Ε. Σταμάτη, Ἔκδοσις Ἀθηνῶν). Ἐπίσης διαφοροτρόπως ἔχει ἐπισημανθῆ ἐσχάτως ὅτι πλεῖσται πινακίδες μὲ ἀσσυροβαβυλωνιακὴν γραφήν, εὑρεθεῖσαι εἰς ἀνασκαφὰς εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, εἶναι νόθα κατασκευάσματα νεωτέρας ἢ συγχρόνου ἐποχῆς, ἐντέχνως ἐμφανισθέντα ὡς παλαιά, ὡς καί τινες πάπυροι ἀσσυροβαβυλωνιακοὶ ἀπὸ τοὺς κυκλοφορήσαντας διεθνῶς καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζονται διάφοροι χρονολογικαὶ διαβαθμίσεις τῆς περιοχῆς αὐτῆς ὡς παλαιαί!

Πάντως, ὅτι οἱ διάφοροι ἀρχαῖοι Λαοί, καὶ ἰδιαιτέρως οἱ Αἰγύπτιοι, εἶχον ἀναπτύξει ἀξιόλογον πολιτισμὸν καὶ ὅτι αἱ τεχνικαὶ των γνώσεις ἦσαν ἱκανῶς προηγμέναι - ὅπως μαρτυροῦν καὶ τὰ λείψανα τῶν τεχνικῶν ἔργων των - οὐδεὶς βεβαίως δύναται νὰ τὸ ἀρνηθῇ ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἀγνοήσῃ ὅτι διάφοροι Ἕλληνες τεχνικοὶ σημαντικῶς συνετέλεσαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν τῶν ἔργων. (Δαίδαλος παλαιότερον καὶ ἄλλοι κατὰ τὴν μετέπειτα ἐποχήν. Ἐκεῖνο, ὅμως, τὸ ὁποῖον ἔχει ἰδιάζουσαν σημασίαν εἶναι ὁ χαρακτὴρ τῶν γνώσεων αὐτῶν. Εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι αἱ γνώσεις αὗται κτῆμα ἐλαχίστων ἀτόμων ἐντὸς τῶν ἑρμητικῶς κλεισμένων κύκλων τοῦ ἱερατείου, εἶχον χαρακτῆρα καθαρῶς ἐμπειρικὸν καὶ ὅτι οὐδέποτε ἐξῆλθον τῶν ὁρίων τῆς ἐμπειρίας. Ἡ δὲ ἀπόστασις μεταξὺ ἐμπειρίας καὶ ἐπιστήμης εἶναι, ὡς γνωστόν, τεραστία καὶ τὰς ἐπιστημονικὰς των γνώσεις οἱ Αἰγύπτιοι τὰς ὤφειλον εἰς τοὺς Ἕλληνας τεχνικούς, ποὺ ἔζησαν καὶ ζοῦσαν εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ πάντως εἰς τὰς ὁδηγίας, τὰς συμβουλάς των καὶ εἰς τὴν ἐν γένει ἐπίδρασίν των, ἀφοῦ οἱ Ἕλληνες, ὅπως ἔχει

ἀποδειχθεῖ, ἦσαν ὁπωσδήποτε περισσότερον προηγμένοι ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους γενικῶς.

Καὶ οἱ ὅλως πρωτόγονοι Λαοὶ ἀκόμη διαθέτουν ἕνα μέγα ἀπόθεμα ἐμπειρίας, ἀποκτηθὲν διὰ παρατηρήσεων καὶ πλουτισθὲν μὲ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων. Ἀλλὰ διὰ νὰ μεταβληθῆ ἡ ἐμπειρικὴ γνῶσις εἰς ἐπιστημονικὴν δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ παρατήρησις. Χρειάζεται ἐπὶ πλέον καὶ τὸ δαιμόνιον τοῦ μεγάλου νοῦ, τῆς διαισθήσεως ἢ αὐτὸ ποὺ λέγομεν συνοπτικῶς, τῆς μεγαλοφυΐας. Καὶ τὸ διαμόνιον αὐτὸ τὸ διαθέτουν καὶ τὸ διέθετον ἀσφαλῶς οἱ Ἕλληνες περισσότερον καὶ φαίνεται ὅτι πολλαπλῶς τὸ διέθεσαν καὶ ὑπὲρ τῶν Αἰγυπτίων. Χρειάζεται συνεπῶς ὁ Θαλῆς, ὁ Εὐκλείδης, ὁ Ἀρχιμήδης, ὁ Ἀρίσταρχος καὶ οἱ νεώτεροι, ὅπως ὁ Νεύτων, ὁ Παστέρ, ὁ Λαβουαζιέ, ὁ Μπόρ, ὁ Χάϊζεμπεργκ, ὁ Ἀϊνστάιν, ὁ Μπράουν ὁ Ρῶσος ἀστροφυσικὸς Κορολιάνωφ καὶ ἄλλοι ἐξέχοντες διανοηταί.

Ἀσφαλῶς οἱ Αἰγύπτιοι ἐγνώριζον κάποιον Γεωμετρίαν, ἀλλὰ ἡ Γεωμετρία των αὐτὴ ἦτο ἡ πρακτικὴ Γεωμετρία τοῦ ἐφαρμοστοῦ (τοῦ μάστορη) καὶ ὄχι βεβαίως τοῦ ἐπιστήμονος, διότι οὔτε Θαλῆς, οὔτε Πυθαγόρας, οὔτε Εὐκλείδης, οὔτε Ἀρχιμήδης, οὔτε Ἀρίσταρχος ἐγεννήθη ἢ ἀνεφάνη εἰς τὴν Αἴγυπτον, διὰ νὰ ἀναγάγη τὴν ἐμπειρίαν εἰς ἐπιστήμην. Κατασκεύασαν οἱ Αἰγύπτιοι τὰς πυραμίδας, ἀλλὰ κατεπλάγησαν, ὅταν ὁ Θαλῆς ἐμέτρησεν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως των Ἄμασι τὸ ὕψος τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου, διὰ συγκρίσεως τῆς σκιᾶς της καὶ τῆς σκιᾶς τῆς ράβδου του, διὰ μεθόδου δηλαδὴ ἁπλῆς ἐπιστημονικῶς, ἀλλὰ ἄγνωστον εἰς τοὺς Αἰγυπτίους.

Ἐπίσης, καὶ οἱ Βαβυλώνιοι ἐγνώριζον ἀστρονομίαν, ἀλλὰ οὔτε κείμενα Ἀστρονομίας ὅπως τὰ Ὀρφικά, οὔτε Εὔδοξον ἢ Ἀρίσταρχον ἐνεφάνισαν, διὰ νὰ θεμελιώσουν τὸ ἡλιοκεντρικὸν σύστημα, οὔτε Ἐρατοσθένην, διὰ νὰ μετρήση μὲ τόσην καταπληκτικὴν ἀκρίβειαν τὸ μῆκος τοῦ μεσημβρινοῦ τῆς Γῆς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην (ἔσφαλεν εἰς τὴν καταμέτρησιν μόνον κατὰ 1000 χιλιόμετρα).

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἐπὶ χιλιετηρίδας, ἔβλεπον τὸν Γαλαξίαν καὶ ἔλεγον περὶ αὐτοῦ τὰ πλέον περίεργα πράγματα, καὶ μόνον ὁ Δημόκριτος εἶπεν ὅτι πρόκειται περὶ «πλήθους ἀστέρων συμφωτιζομένων ἀλλήλους, διὰ τὴν ἀπόστασιν καὶ τὸν συναυγασμόν».

Ἐξάλλου, πάντες οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τὸ νερὸ ἠσθάνοντο τὴν ἄνωσιν, ἡ ὁποία προκαλεῖται, ἀλλὰ μόνον ὁ Ἀρχιμήδης, κραυγάζων «εὕρηκα! εὕρηκα»!, διετύπωσε τοὺς νόμους τῆς ὑδροστατικῆς.

Καὶ διετύπωσε μὲν ὁ Δημόκριτος τὴν περὶ ἀτόμων θεωρίαν του ὅτι τὸ σύμπαν, τὰ πάντα ἐντὸς τοῦ σύμπαντος συγκροτοῦνται ἀπὸ ἀπειροελάχιστα σωματίδια ὕλης, τὰ ὁποῖα ὠνόμασεν ἄτμητα, διὰ νὰ αἰσθανθοῦν τὴν ἱκανοποίησιν οἱ νεώτεροι ὅτι τὰ διέσπασαν, ὅπως καὶ τὸν πυρῆνα τῶν ἀτόμων, ἀλλὰ οὐδεὶς ἀπὸ τοὺς θριαμβολογοῦντας διὰ τὸ κατόρθωμα αὐτὸ τῶν νεωτέρων ἐπιστημόνων ἐπρόσεξεν ὅτι ὁ Ἀναξαγόρας σαφῶς καθορίζει ἔκτοτε καὶ εἰς τὰ διασωθέντα ἀποσπάσματα τῶν ἀπόψεών του, ὅτι «ἡ ὕλη δὲν εἶναι μόνον σύνθετος, ἀλλὰ καὶ διαιρετὴ εἰς τὸ ἄπειρον», τόσον εἰς τὸν «μικρόκοσμον, ὅσον καὶ εἰς τὸν μακρόκοσμον» καί, συνεπῶς, ἐγνώριζε καὶ τὴν εἰς τὸ διηνεκὲς διαίρεσιν τῆς ὕλης ὅπως καὶ ὁ Ζήνων ὁ Ἐλεάτης. (Βλέπε καὶ Διογένην Λαέρτιον Ἀναξαγόρας «Βίοι Προσωκρατικῶν» καὶ Χέρμαν Ντὶλς «Προσωκρατικοί», ἀποσπάσματα Ἀναξαγόρα καὶ σχόλια σελ. 15-16 καὶ παράγραφοι 40-15 καὶ 51, 52 καὶ σελ. 92 παράγραφος 4-5).

Συνεπῶς, αἱ παραδόσεις αὐταὶ ποὺ ἐνεφάνιζον τοὺς Αἰγυπτίους ὡς περισσότερον προηγμένους, κατὰ τοὺς παναρχαίους ἐκείνους χρόνους, μᾶλλον μεταγενέστεραι εἶναι, ἀφοῦ διΐστανται πρὸς πλείστας ἄλλας παναρχαίας Ἑλληνικὰς παραδόσεις. Πάντως τὸ γεγονὸς αὐτὸ μᾶς παρέχει μίαν ἐπὶ πλέον ἀπόδειξιν περὶ τοῦ ὅτι, οἱ διάφοροι Ἱστορικοὶ ἐπιμελῶς ἐφρόντισαν νὰ χρησιμοποιήσουν περισσότερον τὰς παραδόσεις ἐκείνας ποὺ συσκοτίζουν τὴν ἀλήθειαν. Τὸ φαινόμενον συνεπῶς ἦτο καὶ εἶναι ἀρκετὰ ὕποπτον ἀφοῦ καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, τὸν Ξενοφῶντα, τὸν Πολύβιον, τὸν Διονύσιον Ἁλικαρνασσέα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους Ἱστορικούς, Ράγκε, Ρόττεκ, Μόμσεν, Ντρόϋσεν, Σλουμπερζέ, καὶ ἄλλους, ἔργον τῶν Ἱστορικῶν καὶ τῶν ἐρευνητῶν «εἶναι ὄχι ἡ παράθεσις τῆς προσωπικῆς γνώμης τῶν Ἱστοριογράφων, εἰς τὰς Ἱστορίας ποὺ γράφουν, ἀλλ' ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ἀληθείας διὰ τῆς παραθέσεως καὶ τοῦ ἐλέγχου ὑπ' αὐτῶν ὅλων τῶν μαρτυριῶν, τῶν πηγῶν ἢ τῶν παραδόσεων ποὺ ἀναφέρονται εἰς τὰ γεγονότα».

Ἐὰν λοιπὸν αὐτὸ εἶναι τὸ ἔργον καὶ τὸ καθῆκον τῶν Ἱστορικῶν; διότι, ὅπως λέγει καὶ ὁ Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς, «τῆς Ἱστορίας ἱερὰν εἶναι τὴν ἀλήθειαν ἡγούμεθα», τότε ἀσφαλῶς πλεῖστοι νεώτεροι Ἱστορικοί, ἐπιστήμονες καὶ Φιλόσοφοι, προκειμένου περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας καὶ Φιλοσοφίας, ἢ τῶν ἀφορώντων τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα γενικώτερον, ἠγνόησαν μὲ φανερὸν προφανῶς σκοπὸν νὰ συσκοτίσουν, νὰ περιπλέξουν, νὰ διαστρεβλώσουν καὶ νὰ ἐμφανίσουν κατὰ διάφορον τρόπον τὰ γεγονότα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, καὶ διὰ νὰ μειώσουν τὴν ἀξίαν τῆς ἀφθάστου πνευματικῆς ἐκδηλώσεως τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Διότι ἄλλως δὲν δύνανται νὰ ἐξηγηθῆ ἡ ἀποδεδειγμένη καὶ μεροληπτικὴ πλέον χρησιμοποίησις καὶ καταφανῶς σκόπιμος ἄγνοια παρ' αὐτῶν, τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν θρύλων, παραδόσεων καὶ κειμένων, ὅπως ἀνεφέρθη καὶ κατεδείχθη προηγουμένως.

Ἡ ἀντίθεσις ὕλης καὶ πνεύματος. Γεννᾶται ὅμως καὶ δικαίως τὸ εὔλογον ἐρώτημα κατόπιν τῶν ἀνωτέρω: Διατί νὰ σημειωθῆ ἡ προσπάθεια αὐτὴ εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ μάλιστα ἀπὸ ξένους συγγραφεῖς, ἀφοῦ πολλοὶ καὶ μάλιστα ἀρκετοὶ ἐξέχοντες ἐξ αὐτῶν, παρεδέχθησαν καὶ διεκήρυξαν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης ὀφείλει τὸν ἐκπολιτισμόν της εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάτασιν καὶ συμβολὴν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων; Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ εὐτυχῶς, οὔτε δυσχερὴς εἶναι, οὔτε αἱ ἀποδείξεις ἐλλείπουν, ὅπως κατεδείξαμεν καὶ εἰς τὰ προηγούμενα, τόσον διὰ τὴν ἀρχαίαν ὅσον καὶ διὰ τὴν νεωτέραν καὶ τὴν σύγχρονον ἐποχήν, πρὸς διαπίστωσιν τῆς αἰτίας ἐκ τῆς ὁποίας προέκυψε τὸ θλιβερόν, ἀλλὰ καὶ ἐξοργιστικὸν αὐτὸ φαινόμενον.

Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ ἐπαναλαμβάνωμεν ἐνταῦθα συμπεράσματα προκύψαντα ἀπὸ τὴν συστηματικὴν ἔρευναν καὶ μελέτην τῶν Ἑλληνικῶν κειμένων καὶ ἀπὸ τὴν λεπτομερεστέραν καὶ βαθυτέραν ἐξέτασιν τῶν διαφόρων ἀνθελληνικῶν θεωριῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξετέθησαν ἀναλυτικώτερον εἰς τὰ προηγούμενα, θὰ περιορισθῶμεν νὰ τονίσωμεν ἐνταῦθα μόνον, ὅτι τὸ θλιβερὸν αὐτὸ φαινόμενον ἀποτελεῖ κυρίως τὴν μεγαλυτέραν ἀπόδειξιν τῆς αἰωνίας πάλης μεταξὺ τῆς ὕλης καὶ τοῦ πνεύματος, τῆς ὀπισθοδρομικότητος καὶ τῆς προόδου καὶ γενικὰ τῆς πάλης τοῦ ἰδεώδους τῆς Ἐλευθερίας, πρὸς τὰ συστήματα τῆς βίας καὶ τοῦ δεσποτισμοῦ.

Εἶναι ἄλλως τε ἀποδεδειγμένον ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα, αἱ Ἑλληνικαὶ παραδόσεις καὶ τὰ συστήματα διοικήσεως τῶν πολιτειῶν καὶ τῶν κοινωνιῶν τῶν ἀνθρώπων, ποὺ καθιέρωσαν ἢ ἐδίδαξαν καὶ ἐφήρμοσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ἦσαν ἀντίθετα πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἡγετικῆς ὀλιγαρχίας τῶν διαφόρων βαρβάρων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ Νότου, ἀλλὰ καὶ ἀκατανόητα διὰ τὸ καθυστερημένον πνεῦμά των. Ἐπίσης ἔχει ἀποδειχθῆ ὅτι ἡ ἐλευθερία τῶν ἀτόμων, ἡ ἀνθρωπίνη ἀξιοπρέπεια, ἡ ἔννοια τῆς Δικαιοσύνης καὶ γενικὰ ὁ «ἀνθρωπισμός», εἶναι ἀρχαὶ καὶ ἰδέαι ἀσυμβίβαστοι μὲ τὰς θεωρίας ποὺ διετύπωσαν οἱ δημιουργοὶ καὶ ὀπαδοὶ τῶν θεωριῶν τόσον τοῦ ἀρχαίου ὅσον καὶ τοῦ νεωτέρου ὑλισμοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ προσεπάθησαν καὶ κατὰ τὴν νεωτέραν ἐποχὴν νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν γνησιότητα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, τὴν πρωτοτυπίαν τῶν πνευματικῶν της ἐκδηλώσεων καὶ τὴν τεραστίαν συμβολήν της εἰς τὸν ἐκπολιτισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος. Εἶναι ἐξ ἄλλου γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τὸν νεώτερον ὑλισμὸν προῆλθον ὅλα τὰ δῆθεν συστήματα τῆς «κοινωνιοκρατίας» τῆς «κοινοκτημοσύνης», τῆς «κοινογαμίας» κλπ., τὰ καταγόμενα ἀπὸ τοὺς πρωτογόνους καὶ ἐκφυλισμένους πολιτισμοὺς τῶν Ἀσσυροβαβυλωνίων, Φοινίκων καὶ τῶν ἄλλων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἢ ποὺ ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν διδασκαλιῶν καὶ τῶν πεπλανημένων ἀντιλήψεων τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων τῆς παρακμῆς, τὰς ὁποίας ὅμως καὶ αὐτὰς οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρεμόρφωσαν, διέστρεψαν καὶ παρερμήνευσαν. Ὅπως δὲ ἀναφέρεται εἰς τὰ ἀνάλογα ἄρθρα τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας μας οἱ «Γεφυραῖοι», τοὺς ὁποίους ὁ Ἡρόδοτος καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς τοὺς θεωροῦν ὡς μεταδόσαντες εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ μυστήρια τῆς «γονιμοποιοῦ» Δήμητρος, ποὺ ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὰς Θήβας, λόγω τῆς ὑπόπτου συμπεριφορᾶς των, οἱ «Γεφυραῖοι» ποὺ ἐδολοφόνησαν τὸν Πεισίστρατον ἀργότερον εἰς τὰς Ἀθήνας, «τὰ ξένα στοιχεῖα» ποὺ εἶχον ὑπεισέλθει μετὰ ταῦτα καὶ μέχρι τῶν ἰθυνόντων ἀκόμη εἰς τὰ τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν κλπ., ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν Φοίνικες, ἢ Ἀνατολῖται ἀντιδραστικοί, ὅπως θὰ ἐλέγομεν σήμερον, καὶ ἀλλόθρησκοι, διότι καὶ τὰ τῆς λατρείας των ἐτέλουν ἐλευθέρως καὶ ἰδιαιτέρως καὶ συνεπῶς ἦσαν ξένοι πρὸς τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν κόσμον καὶ εἶχον ἄλλας ἀντιλήψεις, ἐπιδιώξεις καὶ σκοπούς.

Πρέπει ἐν τούτοις νὰ τονισθῆ καὶ πάλιν ὅτι καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τὸν ὁποῖον τόσον ἐτίμησαν οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι, διότι εἶχε τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ ἐξάρη τὰ τῆς πολιτείας των, διὰ νὰ λάβη τὸ χρῖσμα τοῦ Ἕλληνος Ἱστορικοῦ, ἔχων ὑπόδουλον πατρίδα, ἦτο «ραγιᾶς» ἐπηρεασμένος καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῶν κατακτητῶν τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ πλείστας περικοπὰς τῶν ἔργων του, εἰς τὰς ὁποίας ἐξαίρει τὴν συμβολὴν τῶν βαρβάρων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὸν πολιτισμόν (κυρίως βιβλία Α, Κλειώ, Β Εὐτέρπη κ.τ.λ) προκαλέσας καὶ δικαίως τὴν «Περὶ κακοηθείας Ἡροδότου» πολύκροτον ἐπίθεσιν τοῦ Πλουτάρχου. (Ἔκδοσις καὶ σχόλια κατὰ τὴν νεωτέραν ἐποχὴν ὑπὸ Δημ. Βερναρδάκη Ἀθῆναι). Καὶ αὐτὸν ἐχρησιμοποίησαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κατὰ τὴν νεωτέραν ἐποχήν, ὅσοι ἔγραψαν κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Φαίνεται δὲ σὺν τοῖς ἄλλοις ὅτι ὁ Ἡρόδοτος, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἁλικαρνασσόν, ἦτο καὶ ξενικῆς καταγωγῆς, ἐὰν κρίνη κανεὶς ἀπὸ τὰ ὀνόματα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ θείου του, ποὺ διεσώθησαν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Διόδωρος Σικελιώτης καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, ὅπως ἀνεφέρθη καὶ εἰς τὰ προηγούμενα, ἐνεπλάκησαν, ὡς φαίνεται εἰς τὴν ἰδίαν παγίδα, ποὺ ἐνέπεσαν καὶ διάφοροι νεώτεροι Ἕλληνες καὶ ξένοι συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι ἠναγκασμένοι νὰ ἀκολουθοῦν τὴν ὕποπτον καὶ ἀνθελληνικὴν γραμμὴν τῶν ξένων, διὰ νὰ μὴ θεωρηθοῦν ὅτι ἐκφεύγουν ἀπὸ τὰ καθιερωμένα ἐπιστημονικὰ δεδομένα, ἐνεφανίσθησαν γράφοντες πράγματα ποὺ ἐξυπηρετοῦν μόνον τὰς ξένας αὐτὰς ἐπιδιώξεις. Ἄλλως τε καὶ σήμερον ἀκόμη ὡρισμένοι τοὐλάχιστον ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τῶν Γεφυραίων καὶ Φοινίκων, ὅπως εἶναι οἱ Ἑβραῖοι «Νεομεσιανι-

σταὶ» καὶ «Σιωνισταί», ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις καὶ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ὁποίων ἐκινήθησαν καὶ ἔδρασαν τόσον ὁ Κάρολος Μάρξ, ὁ δημιουργὸς τοῦ Μαρξισμοῦ καὶ προφήτης τῶν κομμουνιστῶν, ὅσον καὶ οἱ πρῶτοι συνεργάται καὶ ὀπαδοί του, ποὺ ἡγήθησαν κατ' ἀρχὰς τῆς κομμουνιστικῆς κινήσεως εἰς τὰς ἄλλας χώρας, ἐξακολουθοῦν τὴν ἀνταγωνιστικὴν αὐτὴν προσπάθειαν, διὰ τῆς μεθόδου κυρίως τοῦ ἐπαναστατικοῦ σοσιαλισμοῦ, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἀπόλυτον ἄρνησιν ὅλων τῶν ἀνωτέρων ἠθικῶν ἀξιῶν καὶ ἀρχῶν ποὺ ἐδίδαξαν πρῶτοι οἱ Ἕλληνες σοφοὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ πλήρη περιφρόνησιν τοῦ ἰδεώδους τῆς Ἐλευθερίας. Διότι ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω, δηλαδὴ ὁ Μὰρξ καὶ οἱ πρῶτοι ὀπαδοί του, ποὺ ἀπεστάλησαν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὡς ἡγέται τοῦ κομμουνισμοῦ εἰς τὰς διαφόρους ξένας χώρας, ὅπως καὶ οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν ἁπλῶν ὀπαδῶν τοῦ Μάρξ, ἦσαν ὡς γνωστὸν Ἑβραῖοι ἀνήκοντες εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν «Νεομεσιανιστῶν». (βλέπε σχετικῶς καὶ Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ «Μετὰ τὴν Θύελλαν», κεφάλαιον 10ον ἔκδοσις Βασιλείου 1945, καὶ «Τὸ Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» Ἔκδοσις Ἐγκυκλοπαιδείας «ΗΛΙΟΥ» 1980, Προσαρτήματα Α καὶ Β).

Κατὰ τοὺς Νεομεσιανιστὰς λοιπόν, ὁ Λαὸς τοῦ Ἰσραήλ, δηλαδὴ ὁ «περιούσιος Λαὸς τοῦ Θεοῦ» κατὰ τὰς Γραφάς, εἶναι ὁ Μεσίας ἐν τῷ συνόλῳ του, δηλαδὴ ὁ Μεσίας ποὺ ἀναφέρουν αἱ Γραφαί, δὲν εἶναι κατὰ τοῦ Νεομεσιανιστάς, ἕνα πρόσωπον, ἀλλὰ ὁλόκληρος ἡ φυλὴ τοῦ Ἰσραήλ, ἡ ὁποία κατὰ τὰ ἀπόκρυφα βιβλία των τὰ «Ταλμοὺδ» - «εἶναι προωρισμένη ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ καταστῆ κυρίαρχος τοῦ κόσμου, ἐὰν κατανοήσῃ τὴν θείαν ἀποστολήν της καὶ τὴν Ἐθνικήν της ὑπεροχήν». Ἡ πολιτικοθρησκευτικὴ αὐτὴ συνωμοσία τῶν Νεομεσιανιστῶν ἐδημιουργήθη κατ' ἀρχάς, δηλαδὴ ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος ἀπὸ ἐξέχοντάς τινας Ἑβραίους (ἀρχιρραβίνους, ραβίνους, μεγάλους ἐπιχειρηματίας κλπ.), μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ ὑπονομευθῆ ὁ Χριστιανισμὸς καὶ αἱ πολιτικαὶ καὶ κοινωνικαὶ ἀρχαὶ καὶ ἀντιλήψεις ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὰ διδάγματα τῶν Ἑλλήνων σοφῶν καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων βασίζονται αἱ νεώτεραι πολιτεῖαι καὶ κοινωνίαι καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ὁποίων ἐσημειώθη ἡ πρόοδος τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν σκοταδισμόν, ποὺ τοὺς εἶχε καθηλώσει ἐπὶ αἰῶνας μακρούς, ἡ παράδοσις τῆς Βίβλου καὶ τὰ μυθεύματα ποὺ περιέχουν τὰ κείμενα τῆς Πεντατεύχου, περὶ δημιουργίας τοῦ κόσμου καὶ τῆς Προϊστορίας τῆς ἀνθρωπότητος. Διότι μόνον διὰ τῆς ἀνατροπῆς παραδεδεγμένων καὶ τῆς καθιερωμένης τάξεως πραγμάτων, ὅπως εἶχεν αὕτη προσδιορισθῆ καὶ τοποθετηθῆ, ἀπὸ τὰς διδασκαλίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιβληθῆ καὶ νὰ κυριαρχήσῃ ὁ Νεομεσιανισμός. Ἀργότερον ὅμως, δηλαδὴ διὰ τοῦ Μὰρξ ὁ ὁποῖος ἐφεῦρε τὴν θεωρίαν τοῦ «Ἱστορικοῦ Ὑλισμοῦ» καὶ ἐδίδαξε τὸν ἐπαναστατικὸν σοσιαλισμόν, ἡ αἵρεσις αὕτη ἔλαβε τεραστίαν ἔκτασιν ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τοῦ κομμουνισμοῦ - καὶ ὁ Τρότσκυ Ἑβραῖος Νεομεσιανιστὴς ἦτο, ὅπως Ἑβραῖοι ἦσαν καὶ οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1917 εἰς τὴν Ρωσίαν, πλὴν τοῦ Λένιν καὶ τοῦ Στάλιν - τὰ δὲ ἀποτελέσματα αὐτῆς εἶναι σήμερον πασίγνωστα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον. Ἄλλως τε σήμερον καὶ εἰς τὴν Ρωσίαν ἀκόμη, δηλαδὴ εἰς τὴν πατρίδα τοῦ νεωτέρου κομμουνισμοῦ, κατεδιώχθησαν καὶ καταδιώκονται οἱ Ἑβραῖοι, ὡς Νεομεσιανισταί, δηλ. ὡς ἔχοντες ἄλλας καὶ ἰδιαιτέρας ἐπιδιώξεις, ἂν καὶ τοῦτο δὲν εἶναι δίκαιον καὶ ὀρθόν, διότι ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι δὲν εἶναι Νεομεσιανισταί. Ἀληθὲς πράγματι εἶναι ὅτι ἀπὸ μακροῦ χρόνου οἱ ὀρθόδοξοι Ἑβραῖοι, δηλ. οἱ Σιωνισταὶ ἐπιδοκιμάζουν τὰς ἀντιλήψεις αὐτὰς τῶν Νεομεσιανιστῶν, (ἀπὸ τὸ 1897 ὅτε καὶ διετυπώθησαν εἰς τὸ γνωστὸν συνέδριον τῆς Βιέννης καὶ τὰ πολύκροτα «Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιών) οἱ ὁποῖοι μετὰ ταῦτα ὑπῆρξαν παραίτιοι μεγάλων συμφορῶν καὶ ἀναστατώσεων εἰς τὴν Εὐρώπην, διὰ τῶν ἐπαναστάσεων ποὺ προεκάλεσαν ἢ τῶν πολέμων ποὺ ἔλαβον χώραν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασίν των καὶ τῶν θεωριῶν ποὺ ἐφεῦρον καὶ διέδοσαν. Συγχρόνως ὅμως οἱ Νεομεσιανισταὶ καὶ οἱ Σιωνισταί, ὑπῆρξαν δυστυχῶς καὶ δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τὴν φυλήν των, ἡ ἀφορμὴ ἐπίσης ἀγρίων διώξεων ὁλοκλήρου τῆς Ἑβραϊκῆς φυλῆς, ἡ ὁποία ἐν τούτοις οὐδόλως μετεῖχεν ὡς σύνολον εἰς τὰς συνωμοτικὰς προσπαθείας τῶν «αἱρετικῶν» αὐτῶν καὶ συνεπῶς οὐδόλως ἔπταιε διὰ τὰς διώξεις ποὺ ὑφίστατο. Πάντως ἡ ἐπίδρασις τῶν Νεομεσιανιστῶν καὶ τῶν Σιωνιστῶν, διὰ τῆς καλλιεργείας τῶν ὑλιστικῶν καὶ κομμουνιστικῶν θεωριῶν εἰς τὴν Εὐρώπη, ἀπὸ τὰ τέλη κυρίως τοῦ 18ου αἰῶνος ὑπῆρξε καταστρεπτική, διότι δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἀνέκοψε τὴν φυσιολογικὴν ἐξέλιξιν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Εὐρώπης καὶ εὐρύτερον τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ πρὸ παντὸς ἐξέτρεψε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν πραγματικὸν προορισμόν των, ὅπως ἀπέδειξαν αἱ ἀγριότητες ποὺ διεπράχθησαν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἠμπόδισε τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ «ἀνθρωπισμοῦ», φορεῖς τοῦ ὁποίου εἶναι ὁ Χριστιανισμὸς καὶ τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν πνεῦμα.

Ὁπωσδήποτε οἱ Ἕλληνες, ὅπως λέγει καὶ ὁ Ρενάκ, εἶχον καὶ ἕνα ἄλλο ἀκόμη ἀσυγκρίτως μεγαλύτερον πλεονέκτημα ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἀπέναντι τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Βαβυλωνίων τῶν Φοινίκων καὶ τῶν ἄλλων Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐν τούτοις ἐλέχθη κατὰ κόρον ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔλαβον τὰ στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ των. Οἱ Ἕλληνες δὲν ὑφίσταντο καὶ οὔτε ἠνείχοντο τὸν ζυγὸν τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τῶν προλήψεων, κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔζησαν ὅλοι οἱ ἄλλοι λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ Νότου. Οἱ Ἕλληνες παρουσιάζουν μίαν καταπληκτικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἄλλους λαούς. Ἔχουν τὸ ἔνστικτον τῆς Ἐλευθερίας, λατρεύουν τὸν νεωτερισμὸν καὶ αἰσθάνονται ἀκόρεστον δίψαν διὰ τὴν πρόοδον. Οἱ Ἕλληνες οὐδέποτε ἐδεσμεύθησαν μὲ τὸ παρελθὸν δι' ἁλύσεων τυραννικῆς παραδόσεως. Καὶ ἡ θρησκεία των ἀκόμη ἐλάχιστα παρημπόδισε τὴν ἀπεριόριστον ἐλευθερίαν τῶν ἐμπνεύσεών των. Ἐνωρίτατα ἐπίσης βλέπομεν νὰ ἀναφαίνεται μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ἀνεφάνη, καὶ οὔτε ὑπῆρξεν εἰς οὐδεμίαν ἄλλην χώραν τῆς Ἀνατολῆς. Πρόκειται περὶ τῆς ῥοπῆς, τὴν ὁποίαν ἔχουν οἱ Ἕλληνες νὰ θεωροῦν τὰ ἀνθρώπινα πράγματα ὡς ἀποκλειστικῶς ἀνθρώπινα καὶ νὰ διανοοῦνται ἐπὶ τῶν φυσικῶν φαινομένων ὡς νὰ ἐξηρτᾶτο ἡ κατανόησίς των ἀπὸ τὴν ὀρθὴν λειτουργίαν τοῦ λογικοῦ, τοῦ «νοῦ». Καὶ ἡ ῥοπὴ αὐτὴ ἐδημιούργησε τὸν Ἑλληνικὸν ρεαλισμὸν καὶ τὸν Ἑλληνικὸν ὀρθολογισμόν, ποὺ ἦσαν ἀντίθετοι πρὸς τὴν πνευματικὴν συγκρότησιν καὶ ἐκδήλωσιν, τὴν πνευματικὴν μᾶλλον καθυστέρησιν τῶν ἄλλων Λαῶν. Ὁμοῦ δὲ μὲ τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν καὶ μὲ τὴν ἀνεπτυγμένην αἴσθησιν ποὺ εἶχον πρὸς ὅ,τι καλὸν καὶ ὡραῖον, οἱ Ἕλληνες προσέφερον εἰς τοὺς μετέπειτα ἀνθρώπους καὶ τὸν ὀρθολογισμόν των, ὡς τὸ πολυτιμότερον δῶρον ποὺ προσέφερε ποτὲ Λαὸς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα».

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ὅμως θὰ ἠδύνατο νὰ προστεθῆ ἀπὸ ἡμᾶς, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ κυρίως οἱ Φοίνικες καὶ οἱ Ἑβραῖοι, μετὰ ταῦτα δὲ καὶ οἱ Μωαμεθανοί, κατείχοντο ἐπὶ πλέον ἀπὸ μίαν φρικτὴν μισαλλόδοξον ἀντίληψιν, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἄγνωστος καὶ εἰς τὴν ἐποχήν μας. Νὰ θεωροῦν τοὺς θεοὺς καὶ τὰς θρησκείας ὅλων τῶν ἄλλων λαῶν, ὄχι μόνον κατωτέρας τῆς ἰδικῆς των, γεγονὸς τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἦτο καὶ ἄξιον κατακρίσεως, ἀλλὰ καὶ ἐχθρικὰς πρὸς τὴν ἰδικήν των θρησκείαν καὶ συνεπῶς, τόσον τοὺς λαοὺς ποὺ ἐπίστευον εἰς ἄλλην θρησκείαν, εἰς ἄλλους θεούς, ὅσον καὶ τοὺς θεοὺς των ἀκόμη, τοὺς ἐθεώρουν ὡς ἀξίους ἐξοντώσεως!

Ἄπειρα ἀφ' ἑτέρου εἶναι τὰ παραδείγματα ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ Λαοὶ αὐτοί, ὅταν κατέκτων ἀλλοθρήσκους των, δὲν παρέδιδον ἁπλῶς καὶ μόνον εἰς τὸ πῦρ τοὺς ναοὺς των, τὰ ἱερά των, τὰ ξόανα, τὰ ἀγάλματα, ἢ τὰς εἰκόνας τῶν θεῶν των καὶ πολλάκις ἀπῆγον αὐτά, ἢ τὰ συνέτριβον καὶ διαφοροτρόπως ἐξεδήλουν τὴν περιφρόνησίν των πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὴν θρησκείαν τῶν ἄλλων Λαῶν. ἀλλὰ καὶ κατέσφαζον καὶ ἐξόντωναν τοὺς ἀλλοθρήσκους των!! Ἐννοεῖται ὅτι ἡ νοσηρὰ καὶ ἀνελεύθερα αὐτὴ ἀντίληψις, κατὰ τὴν ὁποίαν «οὐκ ἔσονταί σοι θεοὶ ἕτεροι πλὴν ἐμοῦ», κατὰ τὰ Ἑβραϊκὰ κείμενα καὶ «Εἷς Θεὸς ὁ Ἀλλὰχ καὶ μόνος προφήτης αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ὁ Μωάμεθ», κατὰ τὸν Μωαμεθανισμόν, ὅπως καὶ ἡ ὑπερβολὴ ὅτι μόνον ὁ ἰδικός των Θεὸς ἦτο ὁ μόνος ἀληθινὸς καὶ πραγματικὸς Θεός, ἐδημιούργει καὶ προεκάλει τὸν φθόνον καὶ τὸ μῖσος τῶν διαφόρων αὐτῶν Λαῶν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτάτην ἀκόμη ἐποχήν, ἀδιάφορον ἐὰν τὸν μονοθεϊσμὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἐπίστευον Ἰουδαῖοι καὶ Μουσουλμᾶνοι τὸν εἶχον παραλάβει ἀπὸ τοὺς Ἀρχαιοέλληνας ἀπὸ τοὺς Ὀρφικούς! (βλέπε καὶ «Ὀρφικὰ» Τόμον ΚΔ' τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας μας, εἰς σχόλια «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως»).

Ἀντιθέτως οἱ Ἕλληνες ὄντες ἀνέκαθεν ἀνεξίθρησκοι καὶ ἐλάχιστα ἐπηρεαζόμενοι ἀπὸ τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις των, ὥστε νὰ μὴ ἐξαρτοῦν ἀπὸ αὐτὰς τὴν συμπεριφοράν των ἔναντι τῶν ἄλλων Λαῶν, καθιέρωσαν καὶ εἰς τὰ ζητήματα τῆς θρησκείας τὴν ἰδίαν ἐλευθερίαν ποὺ εἶχον καθιερώσει καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς συγκροτήσεις των, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ὑπερέχουν πάντοτε ἔναντι τῶν λαῶν αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ὅμως μὴ δυνάμενοι κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ἀντιδράσουν εἰς τὴν πνευματικήν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἠθικὴν καὶ φυλετικὴν αὐτὴν ὑπεροχὴν τῶν Ἑλλήνων, περιωρίζοντο εἰς διαφόρους συνωμοτικὰς ἢ ἀγρίως ἐκδικητικὰς κατ' αὐτῶν ἐκδηλώσεις, ὅταν καὶ ὅπου ἠδύνατο νὰ πράξουν τοῦτο, (βλέπε καὶ Προσάρτημα Β' εἰς τὸ βιβλίον «Τὸ Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» τοῦ Ἰωαν. Δ. Πασσᾶ).

Τὰ φυλετικὰ ἐλαττώματά μας
Ἡ φθοροποιὸς δύναμις τῆς φυλῆς

Ὅπως ἐλέχθη δὲ καὶ ἀνωτέρω εἰς τοὺς Ἕλληνας δὲν ὑφίστατο ὁ ζυγὸς τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν ἀντιλήψεων καὶ προλήψεων, διότι δι' αὐτοὺς ἡ Ἐλευθερία ἐπὶ ὅλων τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς, ἦτο τὸ ὑπέρτατον ἀγαθὸν καὶ ἡ κυριωτέρα ἐπιδίωξίς των· ἂν καὶ ὅπως ἔχει ἀποδειχθῆ ἐπίσης πολλάκις ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν, τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ μετεβάλλετο εἰς δύναμιν φθοροποιόν, εἰς τὸ μεγαλύτερον ἐλάττωμά των, ἀφοῦ ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία εἰς τὴν ὁποίαν ἐπίστευον καὶ ὁ ὑπέρμετρος ἀτομικισμός των κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχήν, ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἠμπόδισε τὴν συσσωμάτωσίν των εἰς ἑνιαῖον Κράτος. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν νεωτέραν, ὑπῆρξαν καὶ εἶναι ἐπιζήμια, ἀφοῦ τὰ ἐλαττώματα αὐτὰ καὶ αἱ συνεχεῖς ἀντιθέσεις των, ἀποτελοῦν καὶ σήμερον (1981) τὴν κυριωτέραν καὶ βαθυτέραν αἰτίαν τῶν συνεχῶν καὶ ἀδιαλείπτων προστριβῶν καὶ διενέξεών των, αἱ ὁποῖαι καὶ σήμερον ἀπειλοῦν νὰ διαλύσουν τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ μᾶς ὑποδουλώσουν.

Πάντως αἱ καταφανεῖς καὶ τεράστιαι αὐταὶ φυλετικαὶ καὶ πνευματικαὶ διαφοραί, ὑπῆρξαν ἡ κυριωτέρα αἰτία τῆς παναρχαίας καὶ ριζικῆς ἀντιθέσεως μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, μεταξὺ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὕλης, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς κτηνώδους βίας.

Διότι οἱ μὲν Ἕλληνες ἀνέκαθεν, ὅπως ἀπέδειξεν ἡ ἐν γένει πολιτεία των καὶ ἡ πνευματική των ἐκδήλωσις, ἐνδιεφέροντο νὰ ἐπιτύχουν καὶ νὰ δημιουργήσουν κάτι καλύτερον διὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ ἀφυπνίσουν καὶ νὰ τελειοποιήσουν τὸν ἄνθρωπον - καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ ἐπιδίωξις τοῦ Σωκράτους καὶ τῶν μεγάλων μαθητῶν του καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἡ Φιλοσοφία ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ Σωκράτους - οἱ δὲ ἄλλοι ἀρχαῖοι Λαοί, τοὺς ὁποίους οἱ Ἕλληνες δικαίως ἐθεώρουν ὡς βαρβάρους, ὄχι μόνον οὐδέποτε κατώρθωσαν νὰ συλλάβουν τὴν ἀνωτέραν ἔννοιαν καὶ τὴν εὐρυτέραν διὰ τοὺς ἀνθρώπους σημασίαν καὶ ὠφελιμότητα τῆς ἐπιδιώξεως αὐτῆς, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀνέκαθεν οἱ Λαοὶ αὐτοὶ ἔζησαν ἐν καθυστερήσει καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς, ὑφίσταντο δὲ πάντοτε καὶ συνεχῶς τὸν δεσποτισμὸν τῆς ἑκάστοτε ὀλιγαρχίας, ποὺ ἐπεκάθητο εἰς τὸν αὐχένα των, ἢ ὡς φυσικὴν καὶ μοιραίαν ἀνάγκην, ἢ ὡς θείαν ἐπιταγήν!

Ὅπως δὲ εἰς τὴν ἐποχήν μας (1981) οἱ φορεῖς τῶν ἀνελευθέρων συστημάτων καὶ ἰδεῶν, ἀντιδροῦν διαφοροτρόπως καὶ δὲν θέλουν νὰ ἀφυπνισθοῦν αἱ Λαϊκαὶ μᾶζαι, εἰς τὰς ὁποίας διδάσκουν τὰς μονοπλεύρους θεωρίας των — αἱ προσπάθειαι καὶ αἱ θεωρίαι τῶν Μαρξιστῶν καὶ τῶν κομμουνιστῶν - τοιουτοτρόπως καὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχήν, ἡ ἀντίδρασις κατὰ τῶν προοδευτικῶν τάσεων καὶ τῶν ἀνθρωπιστικῶν ἐπιδιώξεων τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρξε συστηματικὴ καὶ ἐπίμονος. Καὶ ἰδοὺ διατὶ καὶ κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἀκόμη ἐποχήν, ἀλλὰ περισσότερον εἰς τὴν ἰδικήν μας, ἢ μᾶλλον καθ' ὅλην τὴν νεωτέραν περίοδον, συστηματικὴ κατεβλήθη προσπάθεια ἀπὸ ὅλους ἐκείνους ποὺ ἦσαν ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὰς φυλετικὰς παραδόσεις των, ἢ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ὑπῆρξαν θύματα τούτων καὶ παρεσύρθησαν ὑπ' αὐτῶν, νὰ συσκοτισθῇ ἡ ἀλήθεια ὡς πρὸς τὴν ὅλην ἑλληνικὴν προσφορὰν καὶ ἐκδήλωσιν, νὰ διαστρεβλωθῇ δὲ ἡ Προϊστορία καὶ ἡ Ἱστορία καὶ νὰ μειωθῇ ἡ ἀξία καὶ ἡ σπουδαιότης τῶν διδασκαλιῶν καὶ τῶν ἐπιδράσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος. (βλέπε σχετικῶς ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀρχαίων συγγραφέων καὶ Ἀθαν. Σταγειρίτη «Ὠγυγία ἢ Ἀρχαιολογία» ἔκδοσις 1815 ἐν Βιέννη. Σημειωτέον ὅτι τὸ πεντάτομον αὐτὸ καὶ σπουδαιότατον ἔργον ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Σταγειρίτου μὲ τὴν συνεργασίαν τοῦ περιφήμου τότε βιβλιοθηκαρίου τῆς βιβλιοθήκης τῆς Βιέννης Κοπιτὰρ καὶ εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ βιβλιοθήκη τῆς Βιέννης, εἶχε τεράστιον πλοῦτον ἀρχαίων παπύρων, χειρογράφων καὶ κειμένων, τὸ ἔργον δὲ διὰ νὰ τυπωθῇ μόνον ἀπήτησε περὶ τὰ 6 ἔτη καὶ ἀσφαλῶς περισσότερος ἀκόμη χρόνος θὰ ἐχρειάσθη διὰ νὰ συνταχθῇ. Ἐπίσης εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ ἔργου ἐβοήθησε φαίνεται καὶ ὁ Ἀδαμ. Κοραῆς καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς Φιλολογίας καὶ εἰδικὸς ἐρευνητὴς τῶν Ἑλληνικῶν κωδικῶν Χάζε, φίλος στενὸς τοῦ Ἀδ. Κοραῆ).

Ἡ ἐξάπλωσις τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Δῦσιν

Ἀλλὰ ἂς παρακολουθήσωμεν εἰς τὴν συνέχειαν τὴν διείσδυσιν καὶ τὴν ἐξάπλωσιν τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Δύσιν. Ὁ Διόδωρος Σικελιώτης εἰς τὸ Δ' βιβλίον τῶν Ἱστοριῶν του μᾶς πληροφορεῖ ὅτι καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐκστρατεύσας πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ζώνης τῆς Ἱππολύτης, τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων, μετέβη εἰς τὸ βασίλειον τῶν Ἀμαζόνων, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Θερμώδοντος ποταμοῦ. Κατὰ τὰς ἀπόψεις τῆς Ἐνρ. Μέρτζ ὅπως θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, ὁ ποταμὸς Θερμόδων εἶναι ὁ μέγας ποταμὸς Ἀμαζόνιος ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὴν Βραζιλίαν καὶ ὄχι εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον καὶ ὅτι τόσον ὁ Ἡρακλῆς, ὅσον καὶ οἱ Ἀργοναῦται καὶ ὁ Ὀδυσσεύς, εἶχον κατευθυνθεῖ εἰς τὴν Δύσιν, διὰ τοὺς σκοπούς, ποὺ εἶχον ταξειδεύσει καὶ ὅτι εἰς τὸν βορρᾶν, ποὺ ἀναφέρεται ἐσφαλμένως, ὅτι εἶχον μεταβεῖ, οἱ Ἀργοναῦται τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐξαποστείλει εἰς τὸν βορρᾶν σφάλμα τῶν Μιλησίων Γεωγράφων, οἱ ὁποῖοι εἴτε λόγῳ ἀγνοίας, εἴτε διότι οἱ ἀνακαλύπτοντες νέας χώρας, ἢ νέους δρόμους εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπέκρυπτον τὰς πληροφορίας των, ἀναγκαστικῶς περιόριζον τὸν κόσμον τῆς ἐποχῆς των, ἐντεῦθεν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν καὶ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. (Λεπτομερέστερον βλέπε κατωτέρω). Ἐπίσης εἰς τὸ ἴδιον βιβλίον ὁ Διόδωρος Σικελιώτης ὅπως καὶ ὁ Στράβων εἰς τὰ βιβλία του Γ' καὶ Δ', μᾶς ἀφηγοῦνται τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἰβηρίαν (Ἱσπανίαν) ὅπου καὶ διεχώρισεν τὸν πορθμὸν τοῦ Γιβραλτάρ, ἑνώσας τὸν Ἀτλαντικὸν μὲ τὴν Μεσόγειον καὶ ἔδωσεν τὸ ὄνομά του εἰς τὰς ἑκατέρωθεν ὄχθας (τὰς Ἡρακλείους στήλας) ἐκεῖθεν δὲ ἐπέρασεν εἰς τὴν Κελτικὴν (Γαλλίαν), ὅπου διέτρεξεν ὁλόκληρον τὴν χώραν «καταλύσας τὰς παρανομίας καὶ τὰς ξενοκτονίας ποὺ συνήθιζον εἰς αὐτὰ τὰ μέρη καὶ ἐπέβαλλεν νόμους διὰ τὴν διατήρησιν τῆς εὐνομίας καὶ τῆς εἰρήνης εἰς τὴν χώραν». Καὶ δὲν εἶναι ἄσχετος νομίζω πρὸς τὰ ἀνωτέρω ἡ πληροφορία τὴν ὁποίαν μᾶς μεταδίδει ὁ Σέξτος Ἐμπειρικός, ὅτι ὑπῆρξε ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι ἦσαν εἰς τοιαύτην ἀγρίαν κατάστασιν, ποὺ ὁ ἕνας ἔτρωγε τὰς σάρκας τοῦ ἄλλου, πληροφορίαν τὴν ὁποίαν παρέλαβεν ἀπὸ τὸ ΧΙΙ ἀποσπασμάτιον τῶν Ὀρφικῶν (βλέπε κείμενα Ὀρφικῶν εἰς Τόμον ΚΔ'). Ὁ Διόδωρος Σικελιώτης ἀναφέρει ἐπίσης, ὅτι καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ 100-50 π.Χ) οἱ Κέλται ἐνεθυμοῦντο μὲ εὐλάβειαν τὴν χρονικὴν περίοδον καὶ τὴν ἐποχήν, ποὺ ὁ Ἡρακλῆς εἶχεν διέλθει ἀπὸ τὴν χώραν των. Ἀκολούθως ὁ Ἡρακλῆς, ἀφοῦ διέβη τὰς Ἄλπεις πεζοπορῶν διὰ τῶν Βορείων ἀκτῶν τῆς Ἀδριατικῆς, καὶ διὰ μέσου τῆς Λιγυρίας, κατῆλθεν εἰς τὴν χώραν τῶν Λιγουρίων καὶ Τυρρηνῶν καὶ ἐκεῖθεν ἐστρατοπέδευσε πλησίον τοῦ Παλατίνου λόφου, ὅπου ἀκόμη δὲν ὑπῆρχεν ἡ Ρώμη, ἀλλὰ μία μικρὰ καὶ ἀσήμαντος πολίχνη ἀγνώστου ὀνόματος φιλοξενήθηκε δὲ ἀπὸ τὸν Κάκιον καὶ τὸν Πινάρειον, ποὺ ἦσαν οἱ σημαντικώτεροι πολῖται τῆς πολίχνης καὶ οἱ ὁποῖοι τὸν ἐτίμησαν μὲ ἐκδηλώσεις φιλίας, προσέφερον δὲ εἰς αὐτὸν καὶ πολύτιμα δῶρα. Ἐνθύμια τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν διατηροῦνται, λέγει ὁ Διόδωρος, καὶ σήμεραν εἰς τὴν Ρώμην. (50-100 π.Χ.)

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σαφῶς ἐμφαίνεται, ὅτι καὶ ὁ θρῦλος, ἡ παράδοσις περὶ ἐκστρατείας τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν Δύσιν, δὲν εἶναι μύθος, ἐὰν δὲ συνδυασθῇ ἡ παράδοσις αὐτὴ καὶ μὲ τὰ γραφόμενα ἀπὸ τὸν Στράβωνα (βιβλίον Γ' σελὶς 222) ὅτι εἰς τὸν Γάδειρα ὑπῆρχον γεγραμμέναι ἐπτάπηχοι πλάκες πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους καὶ μὲ τὴν ἀνέρευσιν εἰς τὴν Γαλλίαν τῆς πινακίδος τοῦ Γκλοζέλ, ποὺ θεωρεῖται Μαγδαληναίας ἐποχῆς, δηλαδὴ σαφῶς προϊστορικῆς περιόδου καὶ ἡ ὁποία φέρει γράμματα χαραγμένα μὲ ἄγνωστον γραφήν, ἀποδεικνύεται ὅτι πράγματι εἰς ἐποχὴν παναρχαίαν καὶ χρονολογικῶς ἀπροσδιόριστον θὰ συνέβη καὶ τὸ γεγονὸς τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν Δύσιν, ὅπως καὶ ἡ ἀναφερομένη ἀνωτέρω μεταβασίς του εἰς τὴν Ἀμερικήν, εἰς τὸν Ἀμαζόνιον, ὅπου ἦτο ἡ Χώρα τῶν Ἀμαζόνων.

Ἀλλὰ περὶ τῆς μεταβάσεως τῶν Ἀρχαιοελλήνων (Ἀργοναῦται-Ὀδυσσεὺς) εἰς τὴν Δύσιν καὶ τὴν Ἀμερικανικὴν ἤπειρον καλύτερον εἶναι νὰ ἀκολουθήσωμεν τὰς πληροφορίας ποὺ παρέχονται ἀπὸ τὴν Ἐνρ. Μέρτζ.

Ὅπως ἀναφέρεται καὶ ἀνωτέρω πολλαὶ ἀμφιβολίαι εἶχον διατυπωθεῖ διὰ τὸ ταξίδι τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ διὰ τὰς χώρας ποὺ ἐπεσκέφθη ἢ πρὸς τὰς ὁποίας κατέφυγεν κατὰ τὴν περιπλανησίν του ὁ Ὀδυσσεύς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν πραγματικὴν πατρίδα του, δηλαδὴ ἐὰν πράγματι ἡ Ἰθάκη ὑπῆρξεν ἡ πατρίς του.

Τὸ μέγιστον πράγματι αὐτὸ πρόβλημα ἐπεδίωξε νὰ ἐπιλύσῃ κατὰ τὸν εὐστοχώτερον ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν πειστικώτερον τρόπον ἡ διάσημος Ἀμερικανὶς Ἀρχαιολόγος καὶ δικηγόρος κ. Ἐνρ. Μέρτζ ὅπως θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, βασιζομένη εἰς τὰς Γεωγραφικὰς καὶ Ἀστρονομικὰς πληροφορίας ποὺ παρεῖχον τὰ κείμενα «τῶν Ἀργοναυτικῶν» τοῦ Ἀπολλωνίου Ροδίου καὶ τῆς «Ὀδυσσείας» καὶ τὰς ὁποίας διετύπωσεν εἰς τὸ πολύκροτον βιβλίον της ποὺ ἐξέδωκε τὸ 1965 εἰς τὸ Σικάγον ὑπὸ τὸν τίτλον «WINE DARK SEA» (Ἡ θάλασσα μὲ τὸ σκοτεινὸ κρασάτο χρῶμα) καὶ ἀργότερον τὸ 1967, εἰς ἄλλην εἰδικὴν μελέτην της διὰ τὰ «Ἀργοναυτικά».

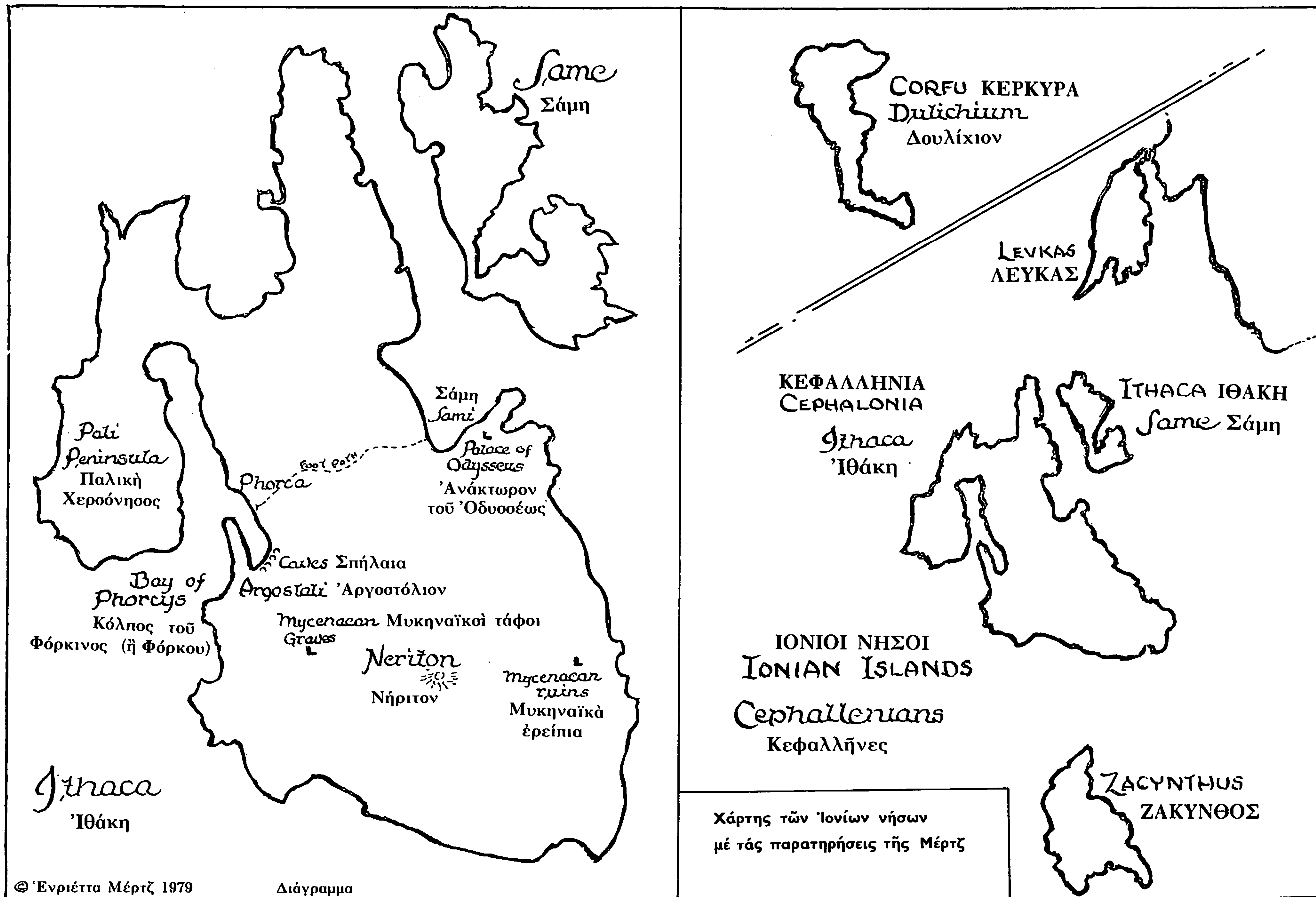
Εἰς ἐνίσχυσιν τῶν ἀπόψεων τῆς Μέρτζ προσθέτομεν τὴν παναρχαίαν πληροφορίαν, ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἦτο φαίνεται κάτοχος τῆς Ναυτικῆς τέχνης προφανῶς δὲ ἐγνώριζεν ὅσα ἦσαν γνωστὰ εἰς τὴν ἐποχήν του ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους Ναυτικοὺς ποὺ εἶχον διασχίσει τὸν Ἀτλαντικὸν (τὸ ταξίδι τῶν Ἀργοναυτῶν) ἢ καὶ ἀπὸ πληροφορίας ναυτικῶν ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ εἶχον μετάσχει τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας καὶ κυρίως Κρητῶν θαλασσοπόρων καὶ βάσει τῶν πληροφοριῶν αὐτῶν ἐπεχείρησε νὰ διαπλεύσῃ τὸν Ὠκεανὸν ἀναζητῶν χρυσόν, χαλκόν, σίδηρον καὶ ἄλλα ἀγαθὰ πέραν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν τῆς ἐποχῆς του.

Ἐπίσης τὸ ὅτι ἀπέκτησεν, ὅπως ἀναφέρει ἡ παράδοσις, τρία τέκνα ἐκ τῆς Κίρκης καὶ τέσσαρα μὲ τὴν Καλυψώ, εἶναι ἡ πλέον ἀδιάσειστος ἀπόδειξις ὅτι παρέμεινεν ἐπὶ μακρὰ χρονικὰ διαστήματα μὲ αὐτὰς τὰς γυναῖκας - θεὰς - ἐνῶ ἡ ἄλλη παράδοσις, ὅτι οὐδέποτε εἰς τὴν Ἰθάκην τὸν ἐλάτρευσαν ὡς ἥρωα, ἐνισχύει τοὺς ἰσχυρισμοὺς της Μέρτζ καὶ ἄλλων παλαιοτέρων Ἀρχαιολόγων, ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς δὲν ἦτο βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης ἀλλὰ τῆς Κεφαλληνίας, διότι πρὸς τούτοις ἡ Ἰθάκη ὅπως ἀνεφέρθη καὶ εἰς τὰ προηγούμενα, δὲν εἶναι ἡ δυτικώτερη τῶν Ἰονίων νήσων, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος καὶ δὲν δικαιολογεῖ ὁδηγεῖ τὴν καὶ διατροφὴν τόσων ποιμνίων προβάτων καὶ βοῶν καὶ γενικὰ τὸν πλοῦτον τοῦ Ὀδυσσέως ποὺ μᾶς παρουσιάζει ὁ Ὅμηρος εἰς τὰ κείμενά του.

Τέλος ἡ Μέρτζ ἀπὸ τελευταίας ἐρεύνας της - τὸ φθινόπωρον του 1978 εὑρίσκετο εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ παρέμεινεν ἐπὶ 20ήμερον εἰς τὴν Κεφαλληνίαν - ἐπέτυχεν ὡρισμένας διαπιστώσεις, αἱ ὁποῖαι ἐνισχύουν τὴν πεποίθησίν της ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἦτο βασιλεὺς τῆς Κεφαλληνίας, διότι ἔναντι τοῦ Ἀργοστολίου ἀνεκάλυψεν καὶ ἐρείπια τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τὸ σπήλαιον ὅπου ἐγκατέλειψαν τὸν Ὀδυσσέα οἱ Φαίακες. (1)

(1) Ἰθάκη, ἡ πατρὶς τοῦ θείου Ὀδυσσέως, τοῦ σοφοῦ καὶ πολυμηχάνου ἥρωος, τοῦ ἐπινοητοῦ τοῦ Δουρείου ἵππου ποὺ ἔκρινε τὸ τέλος τοῦ 10ετοῦς Τρωικοῦ πολέμου. Τὸ ἀνάκτορόν του εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην δὲν ἀνεκαλύφθη ἕως σήμερον, ἐνῶ ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ ἔχουν φέρει εἰς φῶς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ἀγαμέμνωνος εἰς τὰς Μυκήνας, τοῦ Πριάμου εἰς τὴν Τροίαν καὶ τοῦ Νέστορος εἰς τὴν Πύλον. Διατί; Εἰς τὴν Ἰθάκην δὲν εὑρέθη ἀνάκτορον παρὰ τὰς ἐπισταμένας ἐρεύνας διὰ τὸν τοπικόν του προσδιορισμὸ καὶ ἡ ἐξήγησις εἶναι προφανής. Πιστεύεται ὅτι μεταξὺ τρίτης καὶ δευτέρας χιλιετίας πρὶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν μας ἐπῆλθε μία σύγχυσις εἰς τὰ ὀνόματα τῶν νήσων τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς Ἑλλάδος, συμπεριλαμβανομένης καὶ αὐτῆς τῆς Ἰθάκης, ποὺ ἀργότερον παρεπλάνησε τοὺς λογίους κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ θέματος καὶ τῆς νήσου.

Τὸ πρόβλημα ποὺ προκύπτει ἐπομένως, εἶναι ἐὰν ἡ σημερινὴ νῆσος τῆς Ἰθάκης ταυτίζεται μὲ τὴν ἀναφερομένην ἀπὸ τὸν Ὅμηρον, ὁ ὁποῖος τὴν κατατάσσει τετάρτην εἰς σχέσιν πρὸς τὰς

Same
Σάμη
Pali Peninsula
Παλική Χερσόνησος
Σάμη
Sami
Foot path
Phorca
Palace of Odysseus
Ἀνάκτωρον τοῦ Ὀδυσσέως
Caves Σπήλαια
Bay of Phorcys
Κόλπος τοῦ Φόρκινος (ἢ Φόρκου)
Argostali Ἀργοστόλιον
Mycenaean Μυκηναϊκοὶ τάφοι
Graves
Neriton
Νήριτον
Mycenaean ruins
Μυκηναϊκὰ ἐρείπια
Ithaca
Ἰθάκη
© Ἑνριέττα Μέρτζ 1979
Διάγραμμα
CORFU ΚΕΡΚΥΡΑ
Dulichium
Δουλίχιον
LEVKAS
ΛΕΥΚΑΣ
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ
CEPHALONIA
Ithaca
Ἰθάκη
ITHACA ΙΘΑΚΗ
Same Σάμη
ΙΟΝΙΟΙ ΝΗΣΟΙ
IONIAN ISLANDS
Cephallenians
Κεφαλλῆνες
ZACYNTHUS
ΖΑΚΥΝΘΟΣ
Χάρτης τῶν Ἰονίων νήσων
μέ τάς παρατηρήσεις τῆς Μέρτζ

'Εξ' ἄλλου ἡ 'Ενριέττα Μέρτζ, διὰ νὰ ἐξακριβώσει καὶ ἐπὶ τόπου τὰς ἀπόψεις της τὰς σχετικὰς μὲ τὸ ταξίδι τῶν 'Αργοναυτῶν καὶ τοῦ 'Οδυσσέως εἰς τὴν Βόρειον καὶ Νότιον 'Αμερικήν, ταξίδευσεν εἰς τὴν βόρειον, τὴν Νότιον 'Αμερικὴν καὶ εἰς τὸ Μεξικόν. Ἔκαμε 17 ταξίδια εἰς τὴν Νότιον 'Αμερικὴν καὶ εἰς ὅλην τὴν διαδρομὴν τοῦ 'Αμαζονίου ποταμοῦ. Διέσχισεν πεζῇ καὶ ἐρευνῶσα τὰ ὄρη τῶν Ἄνδεων πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις διὰ νὰ ἐπαληθεύσῃ τὰς ἀπόψεις της τὰς σχετικὰς μὲ τοὺς 'Αργοναύτας. Διὰ τὴν περιπλάνησιν τοῦ 'Οδυσσέως ὑποστηρίζει ὅτι ἡ Σχερία τοῦ 'Αλκινόου ἦτο ἀποικία τῶν ἀρχαίων 'Ελλήνων εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μεξικοῦ καὶ ἐπιδιώκει νὰ ἀποδείξῃ, διὰ τῶν καταπληκτικῶν διαπιστώσεών της, ποὺ ἔγιναν βάσει τῶν κειμένων τοῦ 'Ομήρου ('Οδύσσεια) καὶ τοῦ 'Απολλωνίου Ροδίου ('Αργοναυτικά) ὅτι ὅπως ὁ Σλῆμαν ἀπέδειξεν ὅτι ἡ «'Ιλιάδα» περιέχει πραγματικὴν ἱστορίαν, ἔτσι καὶ ἡ 'Οδύσσεια καὶ τὰ «'Αργοναυτικά» τοῦ 'Απολλωνίου, περιέχουν 'Ιστορικὰ γεγονότα, ὑποστηρίζουσα ὅτι καὶ τὸ ταξίδι τῆς 'Αργοῦς δὲν ἔγινε πρὸς 'Ανατολάς, ἀλλὰ πρὸς τὴν Δύσιν καὶ ὅτι οἱ 'Αργοναῦται ἀκολούθησαν τὸν δρόμον τοῦ Κολπείου Ρεύματος, (Γκόλφ-Στρήμ) ποὺ ἦταν ὁ ὠκεανὸς τῶν ἀρχαίων 'Ελλήνων, ὁ μέγιστος ποταμὸς ποὺ περικυκλώνει τὴν γῆν, ὅπως ἐπίστευαν καὶ τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει εἰς τὴν θεογονίαν του (840 καὶ 955-960). 'Επίσης τὰ ἀποσπασμάτια XLIV καὶ XLV καὶ εἰς τὸ ἀνέκδοτον 'Αποσπασμάτιον XXXI (31) ὁ 'Ορφεὺς ὁμιλεῖ «περὶ κυκλικοῦ ρεύματος τοῦ 'Ωκεανοῦ», ποὺ σημαίνει ἐμφανῶς ὅτι τὰ περὶ κυκλικοῦ ρεύματος τοῦ 'Ωκεανοῦ ποὺ γράφει ὁ Ὅμηρος τὰ ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς 'Ορφικοὺς οἱ ὁποῖοι ἀποδεδειγμένως ἐγνώριζον τὴν ἰδιοτυπίαν αὐτὴν τοῦ Πηεανοῦ (Τὸ Γκόλφ-Στρήμ).

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὴν ἰδίαν ἄποψιν μὲ τὴν Μέρτζ διετύπωσεν, ὅπως ἀνεφέρθη καὶ εἰς τὰ προηγούμενα, εἰς διάλεξίν του γενομένην τὴν 29ην 'Ιουνίου 1958 εἰς τὴν 'Ιθάκην καὶ ὁ Ἕλλην πλοίαρχος Γεράσιμος Κολαΐτης, ὁ ὁποῖος εἶχεν διενεργήσει μὲ τὰ πλοῖα ποὺ διηύθυνε πέντε φορὰς τὸν περίπλουν τῆς γῆς, χωρὶς νὰ ἔχῃ γνῶσιν τῶν θεωριῶν τῆς Μέρτζ. 'Η διάλεξις αὐτὴ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν ἀγγλικήν. 'Επίσης δὲ ὁ Κολαΐτης εἶχεν ἀνακαλύψει εἰς τὰς Φιλιππίνας φυλὴν λευκῶν ἀνθρώπων. 'Αλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι ξένοι ἐρευνηταὶ ἐδέχοντο τὰς ἀπόψεις τῆς Μέρτζ. Πρὸς τούτοις εἰς τὴν δωδεκάτην ἐπετηρίδα τοῦ 1890 τοῦ γραφείου τῆς 'Αμερικανικῆς 'Εθνολογίας «SISTHMONION», γνωστῆς μὲ τὸ ὄνομα ἐπετηρὶς Θωμᾶ (THE THOMAS REPORT) - τὸ βιβλίον ὑπῆρχεν καὶ ὑπάρχει καὶ σήμερον (1981) καὶ εἰς τὴν 'Εθνικὴν Βιβλιοθήκην τῶν 'Αθηνῶν - ὑπάρχουν εἰκόνες μεγάλου ἀριθμοῦ ἀρχαίων ἐρειπίων ποὺ ὑπῆρχαν κάποτε εἰς τὴν 'Αμερικὴν καὶ ποὺ εἶναι ἀρχαίας 'Ελληνικῆς προελεύσεως καὶ ἐπιδράσεως, ὅπως καὶ ἐξόχου ἐνδιαφέροντος εἰκόνες διὰ τοὺς λευκοὺς «Αἰνοὺ» τῆς 'Ιαπωνίας, μερικαὶ τῶν ὁποίων παρετέθησαν ἀνωτέρω. Δυστυχῶς τὰ ἀρχαῖα αὐτὰ ἐρείπια δὲν ὑπάρχουν πλέον, διότι κατὰ τὰ καταγγελόμενα ὑπὸ τῆς Μέρτζ, ἐξηφανίσθησαν καὶ κατεστράφησαν ὑπὸ τῶν νεωτέρων 'Αμερικανῶν ἐθνολόγων, οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν νὰ παρουσιάσουν ὡς νεώτερον καὶ αὐτόχθονα τὸν 'Αμερικανικὸν λαόν. Εἰς τὰς σελίδας 421-500 τοῦ ἀνωτέρου

ἄλλας νήσους, πρᾶγμα ποὺ ἐδημιούργησε πολλὰ προβλήματα τόσον εἰς τοὺς ἀρχαίους, ὅσον καὶ εἰς τοὺς νεωτέρους σχολιαστὰς τοῦ 'Ομηρικοῦ κειμένου.

Μεταξὺ 7ου καὶ 5ου αἰῶνος π.Χ. ἡ ἀρχαία 'Ελληνικὴ πόλις τῆς Μιλήτου ἔφθασεν εἰς ἐξαιρετικὴν οἰκονομικὴν καὶ πνευματικὴν ἀκμήν, ἐκεῖ δὲ ἐλειτούργησεν ἡ περίφημος σχολὴ τῶν γεωγράφων, μὲ πρῶτον τὸν Θαλῆν, ἱδρυτὴν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, τὸν 'Αναξίμανδρον καὶ τὸν 'Εκαταῖον ποὺ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ποὺ ἐχώρισε γεωγραφικῶς τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν 'Ασίαν καὶ ὁ πρῶτος ποὺ ἐπεχείρησε τὴν συστηματικὴν γεωγραφικὴν περιγραφὴν τοῦ κόσμου, μὲ ἕνα γενικὸν διαχωρισμὸν τῶν τότε γνωστῶν χωρῶν, νήσων, ποταμῶν κλπ. εἰς τὰ ὁποῖα ἔδωσε εἰς τοὺς χάρτας τὰ ὀνόματα ποὺ ὁ ἴδιος ἐθεώρησεν ὅτι εἶχον καὶ τὰ ὁποῖα ἔμειναν ἀνεξακρίβωτα ἢ μᾶλλον οὐδόλως ἠρευνήθησαν μέχρι σήμερον.

Αἱ 'Ιόνιοι νῆσοι (Κέρκυρα, Παξοί, Λευκάς, 'Ιθάκη, Ζάκυνθος Κεφαλληνία καὶ Κύθηρα) ἀναφέρονται ἀπὸ τὸν Ὅμηρον («'Οδύσσεια» α' 245 καὶ ι'20) ὡς Δουλίχιον, Σάμη, Ζάκυνθος καὶ 'Ιθάκη. Διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ συμπέρασμά μας, ἐξετάσαμε μετὰ μεγάλης προσοχῆς πολλὰς λεπτομερείας διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς διαφορᾶς εἰς τὴν ὀνοματολογίαν τῶν νήσων.

Κατὰ τὸν γεωγράφον Στράβωνα (68 ἢ 63 π.Χ. — 20 ἢ 25 μ.Χ) κατὰ τοὺς Μυκηναϊκοὺς χρόνους ὅσον καὶ κατὰ τοὺς 'Ομηρικούς, ἡ Λευκὰς ἦτο χερσόνησος ἀποτελοῦσα τμῆμα τῆς ἠπειρωτικῆς 'Ελλάδος (10,2,8) καὶ συγκεκριμένως τῆς 'Ακαρνανίας, μεταξὺ 'Ιθάκης καὶ Κεφαλληνίας. Περὶ τὸ 625 π.Χ. οἱ Κορίνθιοι ἔκαμαν μίαν διώρυγα διὰ μέσου τοῦ ἰσθμοῦ τῆς χερσονήσου, ὁπότε ἡ Λευκὰς ἀπετέλεσε νῆσον (Παράρτημα 5ου βιβλίου τοῦ Στράβωνος, ἐκδόσεις Λέμπ). Τοιουτοτρόπως ἐξηγεῖται διατὶ δὲν ἀνεφέρετο ὡς νῆσος κατὰ τοὺς χρόνους ποὺ ἐγράφη ἡ «'Οδύσσεια».

'Επὶ 30 περίπου αἰῶνας ἡ Ζάκυνθος ὑπῆρξεν ἡ μία καὶ μόνη νῆσος ποὺ διετήρησεν τὸ ἀρχικὸν της ὄνομα καὶ τὴν ταυτότητά της. Κατὰ τὴν ἰδίαν περίοδον ὅμως δὲν εὑρέθη μία ἁπλῆ λύσις διὰ τὰς ἄλλας τρεῖς νήσους τοῦ 'Ομήρου — Δουλίχιον, Σάμην καὶ 'Ιθάκην — ποὺ νὰ τὰς συσχετίζει μὲ τὰς σημερινὰς Κέρκυραν, Κεφαλληνίαν καὶ 'Ιθάκην.

Τὸ Δουλίχιον περιγράφεται ὡς πλούσιος εἰς σιτηρὰ καὶ ἄλλην βλάστησιν τόπος (ξ' 335, π' 396, τ' 242, δ' 671 καὶ 845) καὶ ἡ 'Ιθάκη ὡς βραχώδης. Τὸ Δουλίχιον ἐξηφανίσθη ὡς ὄνομα μιᾶς νήσου πολὺ πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Στράβωνος καὶ καμία μνεία αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος δὲν γίνεται εἰς τὰς ἱστορικὰς πηγάς. 'Ενῶ ὅμως ἡ Σάμη ἐξηφανίσθη ὡς νῆσος, τὸ ὄνομά της συνέχισεν ὡς πόλις εἰς τὴν Κεφαλληνίαν, μολονότι ἡ Κεφαλληνία ὡς νῆσος δὲν ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Ὅμηρον. Μετὰ τὸν 8ον αἰῶνα π.Χ., καὶ πολὺ πρὸ τοῦ Στράβωνος ἐπῆλθεν ἡ σύγχυσις τῶν ὀνομάτων ποὺ ὅπως ἐσημειώθη ἀνωτέρω ἔχει σχέσιν μὲ τὸν 'Εκαταῖον τὸν Μιλήσιον, αἱ αὐθαιρεσίαι τοῦ ὁποίου εἰς τὴν τοπωνυμίαν ὡδήγησαν πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἐρευνητὰς εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ περιέγραψαν μυθολογικὰ καὶ ὄχι πραγματικὰ γεγονότα. ('Απόδειξις τὸ ταξίδι τῶν 'Αργοναυτῶν, ἡ σύγχυσις μὲ τὰ 'Ορφικά, ὁ περιορισμὸς τῆς δεκαετοῦς καὶ πλέον περιπετείας τοῦ 'Οδυσσέως εἰς τὴν Μεσόγειον, ἡ ἐσφαλμένη χρονολόγησις τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου καὶ αἱ πληροφορίαι περὶ καταγωγῆς καὶ καθόδου τῶν Δωριέων κ.τ.λ. ποὺ περιέχονται εἰς τὰ προηγούμενα κείμενα τῆς Προϊστορίας).

Τὸ Δουλίχιον προφανῶς ἦτο μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας νήσους τοῦ συμπλέγματος, μὲ πλοῦτον καὶ πολλοὺς κατοίκους, ποὺ ἐχορήγησεν εἰς τὴν Τροίαν 40 μαῦρα πλοῖα, ἐνῶ τὰ ὑπόλοιπα ὑπὸ τὸν 'Οδυσσέα ἦσαν μόνον 12 («'Ιλιάς» Β' 625). 'Ακόμη ἀπὸ τὸ Δουλίχιον ἦλθον 52 πρίγκιπες νὰ μνηστευθοῦν τὴν Πηνελόπην καὶ 6 ἀπ' αὐτοὺς μὲ τοὺς ὑπηρέτας των, πρᾶγμα ποὺ δεικνύει πλοῦτον. 24 εὐγενεῖς ἦλθον ἀπὸ τὴν Σάμην καὶ μόνον 12 ἀπὸ τὴν 'Ιθάκην (ξ' 247-250). Κατὰ τὴν μακρὰν συζήτησιν τοῦ 'Οδυσσέως (ξ' 387) πρὸς τὸν χοιροβοσκὸν Εὔμαιον ἀναφέρεται τὸ Δουλίχιον ὡς τόπος ποὺ ὁ 'Οδυσσεὺς θὰ ἤθελε νὰ πάῃ. Προφανῶς ἦτο τόπος ζεστός, ἡλιόλουστος καὶ μαγευτικὸς ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μικρὴν ἀναφορὰν καὶ εἰς τὴν 'Ιλιάδα, δὲν ἀναφέρεται εἰς ἄλλο κείμενον καὶ μέχρι σήμερον δὲν ἔχει ἐξακριβωθῇ ποὺ ἀκριβῶς ἔκειτο. Τόσο ὅμως ἡ Κέρκυρα ὅσον καὶ ἡ Κεφαλληνία εἶναι καὶ αἱ δύο νῆσοι μεγάλης ἐκτάσεως καὶ πιθανώτατα μὲ μεγάλον πληθυσμόν. 'Αλλὰ ἡ Κεφαλληνία οὐδέποτε ὑπῆρξεν σιτοπαραγωγός, οὔτε εἶναι εὔφορος τόπος, ἦτο τόπος βραχώδης, μὲ ὄρη ποὺ τὴν καλύπτουν ἐξ ὁλοκλήρου. 'Η Κέρκυρα ἀντιθέτως δύναται νὰ ταυτισθῇ μὲ τὸ ἀρχαῖον Δουλίχιον. Ὅταν οἱ μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης ἑτοιμάζοντο νὰ στήσουν ἐνέδραν εἰς τὸν Τηλέμαχον κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἀπὸ τὴν Πύλον, συνεκεντρώθησαν εἰς μίαν μικρὰν νῆσον εἰς τὸ στενὸν μεταξὺ Σάμης καὶ 'Ιθάκης (δ' 671).

'Εὰν τὸ Δουλίχιον ἦτο ἡ Κεφαλληνία, τότε ποῦ ἦτο ἡ Σάμη ποὺ ἐπίσης ἦτο νῆσος; Τὸ στενὸν ἦτο μεταξὺ Σάμης καὶ 'Ιθάκης καὶ ὄχι μεταξὺ Δουλιχίου καὶ 'Ιθάκης. Διὰ νὰ ταυτίσωμεν ὅμως τὴν Κέρκυραν μὲ τὸ 'Ομηρικὸν Δουλίχιον, ἀπαιτεῖται μία παραπέρα ἐξέτασις τῆς Κεφαλληνίας.

Τρία ὀνόματα — Κεφαλληνία Σάμη καὶ 'Ιθάκη — πρέπει νὰ συσχετισθοῦν μὲ δύο νήσους τὴν Κεφαλληνίαν καὶ τὴν 'Ιθάκην. Εἰς τὴν «'Οδύσσειαν» ἡ Σάμη καὶ ἡ 'Ιθάκη ἀναφέρονται ὡς νῆσοι τοῦ συμπλέγματος μολονότι ὁ ποιητὴς ἀναφερόμενος εἰς τοὺς Κεφαλλῆνας δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν Κεφαλληνίαν ὡς νῆσον.

'Ακόμη καὶ τὸν Στράβωνα τὸν ἀπησχόλησεν αὐτὸ τὸ θέμα διότι ὑποστηρίζει (10, 2, - 13-17) ὅτι: «'Ως πρὸς τὴν Κεφαλληνίαν, (ποὺ εἶναι τετράπολις) καὶ τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς τὴν μνημονεύει μὲ τὸ παρόν της ὄνομα καμία ἀπὸ τὰς 4 πόλεις της δὲν ὑφίσταται ἀκόμη, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Σάμην εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου πρὸς τὴν 'Ιθάκην... Αἱ ἄλλαι τρεῖς ὅμως σώζονται ἕως σήμερον εἰς τὰς μικρὰς πόλεις Πάλην, Πρόννους καὶ Κραναίαν. Μερικοὶ ὅμως δὲν ἐδίστασαν νὰ ταυτίσουν τὴν Κεφαλληνίαν μὲ τὸ Δουλίχιον καὶ ἄλλοι μὲ τὴν νῆσον Τάφον, (ἀνατολικῶς τῆς Λευκάδος), ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι σύμφωνον πρὸς τὸν Ὅμηρον, διότι οἱ Κεφαλλῆνες ἦσαν ὑπὸ τὸν 'Οδυσσέα, ἐνῶ ἡ νῆσος Τάφος ἦτο ὑπὸ τὸν Μέντην... Κατὰ τὸν Ὅμηρον, οὔτε ἡ Κεφαλληνία εἶναι τὸ Δουλίχιον, οὔτε τὸ Δουλίχιον εἶναι τμῆμα τῆς Κεφαληνίας». Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ Στράβων δὲν διευκρινίζει ἂν ἡ Κεφαλληνία ἠδύνατο νὰ ταυτισθῇ πρὸς τὴν 'Ιθάκην καὶ δι' ἕνα ἀνεξήγητον λόγον δέχεται πὼς ὁ Ὅμηρος δὲν κατώρθωσε νὰ ταυτίσῃ τὸ ὄνομα μὲ τὴν νῆσον ἐνῶ ἦτο πασίγνωστος.

'Απὸ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς ἀναφέρει περὶ Κεφαλληνίας γίνεται φανερὸν ὅτι δέχεται τὴν ὕπαρξιν συμπλέγματος νήσων ὅπως ὑφίσταται καὶ σήμερον καὶ ὄχι μιᾶς μόνης νήσου. Εἰς τὴν «'Οδύσσειαν» α' 245 διὰ πρώτην φορὰν ἀναφέρει τοὺς πρίγκηπας, τοὺς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης ὡς ἄρχοντας τοῦ Δουλιχίου, τῆς Σάμης, τῆς Ζακύνθου καὶ τῆς 'Ιθάκης καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς πάλι εἰς π' 247 νὰ ἔρχονται ἀπ' αὐτὰς τὰς 4 νήσους. Μετὰ τὴν ἐξόντωσίν των καὶ τὴν συνάντησιν τοῦ 'Οδυσσέως μὲ τὸν πατέρα του (ω' 353) ὁ Λαέρτης ὁμιλεῖ διὰ τὴν νῆσον τῶν Κεφαλλήνων καὶ εἰς ω' 430 ὁ 'Οδυσσεὺς λέγει ὅτι ἐξόντωσεν τοὺς καλυτέρους τῶν Κεφαλλήνων.

'Απὸ τὰ δύο αὐτὰ ἀποσπάσματα γίνεται καθαρὸν ὅτι οἱ Κεφαλλῆνες, μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης ἐξοντωθέντες ἀπὸ τὸν 'Οδυσσέα προήρχοντο ἀπὸ τὰς 4 προαναφερθείσας νήσους. 'Η λέξις «Κεφαλλῆνες» εἰς τὸν Ὅμηρον περιλαμβάνει καὶ τὰς 4 νήσους, χωρὶς ὅμως νὰ ὑπάρχει νῆσος μὲ τὸ ὄνομα Κεφαλληνία.

Τὰ ὀνόματα Σάμη καὶ 'Ιθάκη καὶ αἱ νῆσοι Κεφαλληνία καὶ 'Ιθάκη θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν κατωτέρω.

βιβλίου ὑπάρχουν σχέδια κτισμάτων μὲ τέλειον γεωμετρικὸν ρυθμόν. Κανένα ἀπὸ τὰ σχέδια αὐτὰ δὲν εἶναι Ινδικὸν ἢ Ἰνδικῆς προελεύσεως ἢ ἐπιδράσεως, πολλὰ δὲ ἐξ αὐτῶν εἶναι ἐκτεταμένα καὶ εἰς διάμετρον 400 ποδῶν καὶ ἕνα καταλαμβάνει διάμετρον 1740 ποδῶν. Εἰς τὴν ἄλλην σελίδα εἶναι ἡ φωτογραφία ἑνὸς τάφου ὁμοίου μὲ τὸν θησαυρὸν τοῦ Ἀτρέως ὁ ὁποῖος κάτω εἰς τὸ ἔδαφος ἔχει διάμετρον 40 ποδῶν. Δύναται νὰ θαυμάσῃ κανεὶς τὴν τελειότητα τοῦ γεωμετρικοῦ του σχήματος, ποὺ εἶναι τυπικὰ καθαρῶς ἑλληνικόν. (ὁ συγγραφεὺς τῆς παρούσης μελέτης ἀναζητήσας ἀνεῦρεν εἰς τὴν Ἐθνικὴν βιβλιοθήκην τὸ βιβλίον αὐτὸ ποὺ ἀναφέρει ἡ Μὲρτζ καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐλήφθησαν αἱ φωτογραφίαι τῶν Ἀϊνοῦ).

Ἐπίσης πολλαὶ μεγάλαι ἀρχαιολογικαὶ τοποθεσίαι εὑρίσκονται καὶ εἰς τὸ Μεξικὸν καὶ αἱ ὁποῖαι φαίνεται νὰ εἶναι ἑλληνικῆς ἐπιδράσεως καὶ προελεύσεως, ὅπως κυρίως ἐκεῖναι ποὺ εἶναι εἰς τὸ Ἐλ Ταζὶν στὴν Πολιτείαν τῆς Βέρα Κρούζ. (βλέπε καὶ φωτογραφίας εἰς βιβλίον Σάρλς Μπέρλιτζ «Μυστήρια ἀπὸ ξεχασμένους Κόσμους» σελίδες 64-65, 160-161, καὶ 240-241)

Κατὰ μῆκος τοῦ Ἀμαζονίου ποταμοῦ εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν - γράφει ἡ Μέρτζ - βρίσκονται 2000 ἐπιγραφαὶ περίπου εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἀρκετὲς εἰς τὴν Φοινικικὴν γλῶσσαν, διότι προφανῶς οἱ Φοίνικες, ἀργότερον, κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους εἶχον ἀκολουθήσει τοὺς Ἕλληνας ποὺ μετέβαινον εἰς τὴν Ἀμερικήν, ὅπως αἱ ὕαινες ἀκολουθοῦν τοὺς Λέοντας διὰ νὰ τραφοῦν, ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα ποὺ ἀφήνουν οἱ Λέοντες. Πολλὲς ἀπὸ τὶς ἐπιγραφὲς αὐτὲς δὲν ἔχουν μεταφρασθῆ.

Ἀρκετὰ ἐκτεταμένα ἀρχαῖα ἐρείπια ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἡ Μέρτζ, ἐκάλυπτον κάποτε τὴν περιοχὴν τῆς χαμηλότερης πεδιάδος τοῦ ποταμοῦ Μισσισιπῆ καθὼς καὶ τὰς πεδιάδας τοῦ Ὀχάϊο, τοῦ Τένεση καὶ τοῦ ποταμοῦ Κούμπερλαντ. Ὅλα αὐτά, ὅπως ἀναφέραμεν καὶ ἀνωτέρω κατεστράφησαν, διότι οἱ ἀνθρωπολόγοι καὶ οἱ ἐθνολόγοι εἰς τὴν Ἀμερικὴν παρακινούμενοι ἀσφαλῶς ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους Σιωνιστάς, τοὺς γνωστοὺς ἐχθροὺς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οἱ ὁποῖοι, ἄλλως τε, κυριαρχοῦν εἰς τὰς Η.Π.Α., δὲν θέλουν νὰ παραδεχθοῦν, ὅτι ὑπῆρχεν ἐπαφὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους μὲ τὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερικὴν καὶ ὅταν βρέθηκαν φανερὲς ἀποδείξεις καὶ ἐδημοσιεύθησαν, ἀπεκρούσθησαν ἀμέσως παρ' αὐτῶν καὶ κατεστράφησαν ἀδιάφορον ἐὰν μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον καὶ ἐλάχιστα δείγματα τῶν ὁμοφύλων των Φοινίκων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁπωσδήποτε ἀποδεικνύεται ἡ μετάβασις ἀρχαίων Λαῶν τοῦ Αἰγαίου εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔργα καὶ τὰ ἐρείπια δὲν εἶναι ἔργα τῶν Ἰνδῶν ἰθαγενῶν, ἀλλὰ προγενέστερα ὅπως ἔχει ἐξακριβωθεῖ.

Ὅταν τὸ 1936 τὸ μεγάλο φράγμα τῆς πεδιάδος τοῦ ποταμοῦ Κούμπερλαντ κατεσκεύαζετο - περιοχὴ ποὺ εἶναι σήμερον ἐντελῶς κάτω ἀπὸ τὰ νερὰ - ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρείας ποὺ κατεσκεύαζε τὸ φράγμα ἀνέφερε εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρχαν ἐρείπια ἑνὸς μεγάλου ναοῦ κατασκευασμένου ἀπὸ πέτρες. Ἀλλὰ δυστυχῶς οὐδὲν διενεργήθη διὰ νὰ προστατευθοῦν τὰ

Τὸ προαναφερθὲν στενὸν ὑπῆρχε μεταξὺ Σάμης καὶ Ἰθάκης, τὸ λογικώτερον ἑπομένως συμπέρασμα εἶναι πὼς ἡ σημερινὴ Κεφαλληνία θὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι ἡ Ὁμηρικὴ Σάμη, ἡ ὁποία ὅμως δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν τοπογραφίαν. Περιγραφικὰ ἀποσπάσματα τοῦ Ὁμήρου εἰς τὴν Ὀδύσσειαν ἀναφέρουν ὡρισμένα γεωγραφικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ἰθάκης ποὺ δὲν ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν σημερινὴν νῆσον. Αὐτὸ ὡδήγησε πολλοὺς εἰς τὸ νὰ θεωρήσουν τὴν Λευκάδα ὡς τὴν Ὁμηρικὴν Ἰθάκην εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 20ου αἰῶνος. Ἐὰν ὅμως αὐτὰ τὰ φυσικὰ χαρακτηριστικὰ ὑπάρχουν πράγματι, πρέπει νὰ ἀναζητηθοῦν εἰς τὴν σημερινὴν Ἰθάκην, ὁπότε ἡ Ἰθάκη τοῦ Ὁμήρου ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν Σάμην καὶ ἡ σημερινὴ Κεφαλληνία εἰς τὴν Ἰθάκην.

Ἀπὸ καὶ διὰ τὴν Σάμην γνωρίζομε διὰ τοὺς 24 ὑποψηφίους διὰ τὴν χεῖραν τῆς Πηνελόπης καὶ πὼς ἐχωρίζετο διὰ στενοῦ μὲ τὴν Ἰθάκην ποὺ ἦτο ἡλιόλουστος (ω' 211) ἀπ' ὅπου ὅταν εἶναι ἀνοικτὸς ὁ ὁρίζων διακρίνεται τὸ ὄρος Νήριτον. Ἡ Ἰθάκη κεῖται ὅμως πρὸς τὸ σκότος ἐνῶ αἱ γειτονικαὶ νῆσοι Δουλίχιον, Σάμη καὶ Ζάκυνθος εὑρίσκονται πρὸς τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον (ι' 20). Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του ὁ Ὀδυσσεὺς ἀφοῦ ἐταξίδευσεν ἐπὶ 9 ἡμέρας καὶ νύκτας (κ' 30) ἐπλησίασε τὴν πατρίδα του ὥστε νὰ ἰδῇ «καπνὸν ἀναθρώσκοντα» ἀπὸ τὰς ποιμενικὰς καλύβας. Ἡ Ἰθάκη ὅμως εἶναι μία ἀπόκρημνος νῆσος ὄχι κατάλληλος διὰ τὴν ἐκτροφὴν ἵππων, ὄχι ὅμως καὶ πτωχή, καλλιεργεῖ σιτηρὰ καὶ ἀμπέλια. Εἶναι καλὸς τόπος διὰ τὴν ἐκτροφὴν αἰγῶν καὶ προβάτων, ἔχει δένδρα ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ δεξαμενὰς διὰ τὰ ὕδατα τῆς βροχῆς ποὺ δὲν ἔρχεται ὅλον τὸν χρόνον (ν' 244). Δύο ἐκτενεῖς περιγραφὰς μὲ ἀρκετὰς ὁμοιότητας (ν' 96 καὶ ν' 345) προσδιορίζουν τὸν λιμένα εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Ὀδυσσεὺς ἔφθασε μετὰ τὸ τέλος τῆς πολυχρόνου περιπλανήσεώς του. Ὁ λιμὴν ὅπως περιγράφεται ἦτο ὑπήνεμος, μὲ δύο βραχίονας, εἰς τὴν εἴσοδόν του δὲ ὑπῆρχε μία αἰωνόβιος ἐλαία καὶ πλησίον της ἕνα μαγευτικόν, σκιῶδες σπήλαιον ἀφιερωμένον εἰς τὰς νύμφας.

Μετὰ τὴν συνάντησιν μὲ τὸν Τηλέμαχον ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ὁ χοιροβοσκὸς ἐξεκίνησαν διὰ τὴν πόλιν (ρ' 195) ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐζήτησε ράβδον διὰ τὴν ἀνίχνευσιν τοῦ πετρώδους ἐδάφους.

Ὁ Ὅμηρος τοποθετεῖ τὴν Ἰθάκην πρὸς δυσμάς, πρὸς τὸν δύοντα ἥλιον, ἐνῶ τὸ Δουλίχιον , τὴν Σάμην καὶ τὴν Ζάκυνθον πρὸς τὸν ἀνατέλοντα. Ἡ Ἰθάκη ἑπομένως ἦτο ἡ δυτικωτέρα. Ἀπὸ μίαν ἐποχὴν καὶ μετὰ οἱ διάφοροι σχολιασταὶ ἤλλαξαν ὅμως τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος κατὰ τρόπον ὥστε ν' ἀντιπαρατάσσουν τὴν ἀνατολὴν εἰς τὸν βορρᾶν ἀντὶ τὴν δύσιν. Ἡ σημερινὴ νῆσος τῆς Ἰθάκης εὑρίσκεται ἀνατολικῶς τῆς Κεφαλληνίας, πρὸς τὸν ἀνατέλοντα ἥλιον καὶ ἡ Κεφαλληνία εἶναι δυτικῶς τῆς σημερινῆς Ἰθάκης, ἡ δυτικωτέρα ἑπομένως τῶν νήσων ὅπως ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Ὅμηρον διὰ τὴν Ἰθάκην, εἶναι ἡ Κεφαλληνία.

Ἡ Ἰθάκη διεκρίνετο ἀπὸ πολλὰ μίλια. Σήμερον, ὅταν τὸ πλοῖον ἔρχεται ἀπὸ τὴν Πάτραν παραλιακῶς ἢ ἐκ δυσμῶν, δύναται κάποιος νὰ διακρίνει τὴν κορυφὴν τοῦ Αἴνου εἰς τὴν Κεφαλληνίαν ἐνῶ εἰς τὴν σημερινὴν Ἰθάκην δὲν διακρίνεται τίποτε ἀπὸ μακρυὰ ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μικρὸν τμῆμα νοτίως τοῦ στενοῦ ποὺ τὴν χωρίζει ἀπὸ τὴν Κεφαλληνίαν. Ὁ Αἶνος ἔχει ὕψος 1700 μέτρων περίπου καὶ διὰ τοῦτο εἶναι εὐδιάκριτος ἀπὸ μεγάλην ἀπόστασιν, ἐνῶ εἰς τὴν σημερινὴν Ἰθάκην δὲν ὑπάρχει ὕψωμα ἄνω τῶν 900 μέτρων. Ἑπομένως, δεχόμεθα ὅτι ὁ Αἶνος εἶναι τὸ Νήριτον ὄρος τοῦ Ὁμήρου, καὶ ὅτι ἡ Κεφαλληνία εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα ἡ νῆσος ποὺ περιγράφεται ἀπὸ τὸν Ὅμηρον ὡς Ἰθάκη.

Ἡ Κεφαλληνία, ἡ μεγαλυτέρα τῶν Ἰονίων νήσων ἐκτείνεται περὶ τὰ 30 μίλια (48 χιλιόμετρα) ἀπὸ βορρᾶν πρὸς νότον καὶ περὶ τὰ 12 μίλια (18 χιλιόμετρα) ἀπὸ ἀνατολὰς πρὸς δυσμάς. Εἰς τὸ κέντρον, μία ὀροσειρὰ καταλήγει εἰς τὸν δασώδη Αἶνον. Δυτικῶς ἡ μεγάλη χερσόνησος Παλικὴ ἐκτείνεται ὡς ἀντίχειρ. Μεταξὺ Παλικῆς καὶ τοῦ κυρίως τμήματος τῆς νήσου τὰ γαλάζια νερὰ τοῦ κόλπου τοῦ Ἀργοστολίου λάμπουν εἰς τὸν ἥλιον. Ἡ πρωτεύουσα Ἀργοστόλιον μὲ τοὺς χαρακτηριστικούς της δρόμους τοὺς δενδροφυτευμένους μὲ φοίνικας καὶ ροδοδάφνας, καταλαμβάνει ἕνα μέρος τῆς ἐδαφικῆς προεκτάσεως ἐντὸς τοῦ κόλπου, ὅπου ὑπάρχει μία ναυτικὴ ἐγκατάστασις ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ ἄκρου. Πρὸς ἀνατολὰς τῆς νήσου, ὁ κόλπος τῆς Σάμης μὲ τοὺς τρεῖς φάρους προστατεύει τὸν λιμένα καὶ τὸ χωρίον τῆς Σάμης, ἕνα λιμένα φιλόξενον διὰ τὰ πλοῖα τῆς γραμμῆς Πατρῶν, Κερκύρας καὶ Πρίντιζι. Ἀπὸ ἕνα σημεῖον δὲ τοῦ Ἀργοστολίου φαίνονται πανοραμικῶς καὶ οἱ δύο λιμένες τῆς Σάμης καὶ τοῦ Ἀργοστολίου ποὺ περιγράφονται καὶ ἀπὸ τὸν Ὅμηρον, ὁ ἕνας εἰς τὴν μίαν καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς νήσου. Εἰς τὸν ἕνα ὁ Τηλέμαχος ἔστειλε τὸ πλοῖον του κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἀπὸ τὴν Πύλον καὶ θὰ ἠδύνατο νὰ ταυτισθῇ πρὸς τὸν λιμένα τῆς Σάμης, καὶ εἰς τὸν ἄλλον εἰς τὴν ἀντίθετον πλευράν, συνηνήθησαν ὁ πατέρας μὲ τὸν υἱόν του. Αὐτὸς ὁ δεύτερος δύναται νὰ εἶναι ὁ λιμὴν τοῦ Ἀργοστολίου — ὁ κόλπος τοῦ Φόρκινος (ἢ Φόρκου), τοῦ θεοῦ τῆς θαλάσσης. Ἡ μεγάλη χερσόνησος τῆς Παλικῆς μὲ τὴν χαμηλήν της ὀροσειρὰν κατὰ μῆκος τῆς κυρίως νήσου, τὸν προφυλάσσει ἀπὸ τὰς θυέλλας. Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον τοποθετεῖται καὶ ἡ γεωγραφικὴ περιγραφὴ τοῦ Ὁμήρου διὰ τὴν προστασίαν τοῦ λιμένος ἀπὸ τὰ ἄγρια κύματα τοῦ πελάγους. Μία μικροτέρα χερσόνησος, ὁ δάκτυλος τῆς κυρίως νήσου ὅπου εἶναι κτισμένον τὸ Ἀργοστόλιον, σχηματίζει ἕνα δεύτερον ἀκρωτήριον, ἐκτεινόμενον ἐντὸς τοῦ κόλπου, τὸ ὁποῖον προστατεύει τὸν λιμένα.

Ὁ ποιητὴς ἀναφέρει ὅτι ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ λιμένος, τοῦ κόλπου τοῦ Φόρκινος (ἢ Φόρκου), τὰ πλοῖα τῶν Φαιάκων ἔφεραν πίσω εἰς τὴν πατρίδα του τὸν Ὀδυσσέα, τὸν ἄφησαν εἰς τὸ σπήλαιον μὲ τὰς δύο εἰσόδους εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κόλπου. Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ἐπανερχόμεθα εἰς τὸν Στράβωνα, ὁ ὁποῖος παρὰ τὰς προσπαθείας του δὲν κατώρθωσε νὰ καθορίσῃ αὐτὸ τὸ σπήλαιον εἰς τὴν Ἰθάκην. Εἰς τὰ «Γεωγραφικὰ» του (1.3.18) τονίζει σαφῶς ὅτι δὲν ηὗρεν ἐκεῖ τὸ σπήλαιον τῶν Νυμφῶν καὶ ὅτι ὑπάρχει διάστασις μεταξὺ τῶν Ὁμηρικῶν περιγραφῶν καὶ τῶν διαπιστωμένων φυσικῶν χαρακτηριστικῶν. Ὁ Στράβων ἠκολούθησε τὸν Ἑκαταῖον καὶ οὐδέποτε ἔθεσε τὸ ἐρώτημα ἐὰν ἡ Ἰθάκη ἦτο ὄντως ἡ Ἰθάκη. Τὰ ἀνωτέρω ὅμως σπήλαια εὑρίσκονται παρὰ τὴν πόλιν τοῦ Ἀργοστολίου καὶ σημειώνονται εἰς ὅλους τοὺς χάρτας, δύο δὲ ἀπ' αὐτά, τοῦ Δρονγκρατίου καὶ Μελισσάνης εἶναι θεαματικώτατα. Εἰς τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ κόλπου τοῦ Ἀργοστολίου, τοῦ κόλπου τοῦ Φόρκινος (ἢ Φόρκου) κατὰ τὸν Ὅμηρον, ὑπάρχει μικρὸν χωρίον σήμερον ὀνομαζόμενον Φόρκα, ἀπὸ τὴν θυγατέρα τοῦ Φόρκινος (ἢ Φόρκου) τὸ ὁποῖον ἀναφέρουν ὅλοι οἱ χάρται.

Νοτίως τοῦ μικροῦ αὐτοῦ χωρίου ἕνα ἀρχαῖον μονοπάτι ὁδηγεῖ εἰς τὴν Σάμην, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν δρόμον ποὺ πῆρε ὁ Ὀδυσσεὺς μαζὶ μὲ τὸν χοιροβοσκὸν Εὔμαιον ὅταν κατηυθύνοντο ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς εἰς τὴν πόλιν, πλησίον τῆς ὁποίας ἐσταμάτησαν καθὼς ἐπλησίαζαν. Ἀκολούθως ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπεχαιρέτισε τὸν Εὔμαιον (ρ' 265) ὀλίγον πρὸ τῶν πυλῶν τῶν ἀνακτόρων του.

Ἐὰν ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ εἶναι σωστὴ αὐτὸς ὁ χῶρος ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ ἐρείπια τῶν ἐκεῖ εὑρισκομένων σήμερον ἀνακτόρων ποὺ μέχρι σήμερον δὲν ἔχουν ἐρευνηθῆ ἐπισταμένως, τὰ ὁποῖα καταλαμβάνουν μίαν στρατηγικὴν θέσιν. Ἡ σημασία των ὅμως δύναται ν' ἀποδειχθῇ ἴση πρὸς τὰ ἐρείπια τῆς Τροίας καὶ τῶν Μυκηνῶν ἢ τῆς Πύλου.

Ἀνακεφαλαιώνοντες, ὑποστηρίζομεν τὴν ἄποψιν ὅτι μόνον ἡ σημερινὴ Κεφαλληνία ἀνταποκρίνεται γεωγραφικῶς εἰς τὴν Ὁμηρικὴν διήγησιν περὶ τῆς Ἰθάκης.

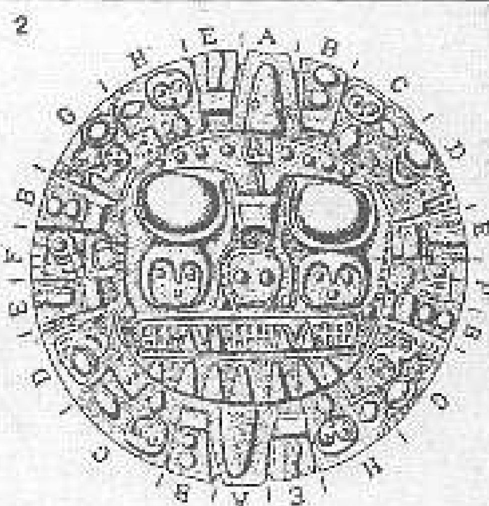

Fig. 1. The Echenique Plaque

Εἰκὼν 1. Ἡ πλάκα Ἐκένικ

Fig. 2. Letters applied by Saville

Εἰκὼν 2. Γράμματα

ἐρείπια, ἢ νὰ μελετηθοῦν καὶ τὰ ἔργα ποὺ ἔγιναν διὰ τὸ φράγμα κατέστρεψαν τὸν ναόν. Ἀντιθέτως διὰ νὰ διασωθοῦν διάφορα Αἰγυπτιακὰ κτίσματα, ὅταν κατεσκευάζετο τὸ φράγμα τοῦ Ἀσσουάν, τεράστια ποσὰ συνεγκεντρώθησαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν διὰ νὰ μεταφερθοῦν αἱ Αἰγυπτιακαὶ ἀρχαιότητες. Καὶ μετεφέρθησαν, εἰς ἄλλον χῶρον διασωθεῖσαι.

Κάποτε γράφει ἡ Μέρτζ, ὑπῆρχαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν πολλὰ ἐρείπια πολὺ ἀρχαῖα. Ἀλλὰ κανένα ἀπὸ αὐτὰ δὲν διετηρήθη, διότι ἐπαναλαμβάνομεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐπεδίωξαν καὶ ἐπιδιώκουν νὰ τὰ καταστρέψουν. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἱδρύθη εἰς τὴν Ἀμερικὴν σύλλογος Ἀμερικανιστῶν, ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ τῆς Μεσογείου, εἶχαν φθάσει εἰς τὴν Ἀμερικὴν πολλὰ χρόνια πρὸ Χριστοῦ. Ἀλλὰ ἐνῶ ὁ σύλλογος ἔχει ἱδρυθῆ πρὸ 100 ἐτῶν τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ μέχρι σήμερον, λόγω τῶν ἀνωτέρω ἰσχυροτάτων ἀντιδράσεων.

Μὲ τὸ ἴδιο πνεῦμα ἡ συγγραφεὺς τοῦ «WINE DARK SEA» (Ἡ θάλασσα μὲ τὸ σκοτεινὸ κρασάτο χρῶμα) εἶναι τὸ βιβλίον τῆς Μέρτζ ποὺ ἐξεδόθη τὸ 1965 εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ περιγράφει τὸ ταξίδι τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν Ἀμερικὴν) ἑρμηνεύει καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Ἀπολλωνίου Ροδίου «Τὰ Ἀργοναυτικά» καὶ μᾶς παρουσιάζει εἰς τὴν νέαν ἐργασίαν της, ποὺ ἀνεγνώσθη εἰς τὸ 37ον Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Ἀμερικανιστῶν εἰς τὸ Μὰρ ντὲ λὰ Πλάτα τῆς Ἀργεντινῆς καὶ ἀποδεικνύει βάσει τῶν στίχων τῶν Ἀργοναυτικῶν, ὅτι ἡ Ἀργὼ κατηυθύνθη πρὸς τὴν Δύσιν κατὰ τὸ περίφημον ταξίδι της καὶ ὄχι πρὸς τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Μαύρην θάλασσαν. (περίληψιν καὶ τοῦ ἔργου αὐτοῦ τῆς Μέρτζ παραθέτομεν κατωτέρω ὅπως καὶ τῆς μελέτης της περὶ τοῦ Ὀδυσσέως). Ἐπίσης κατὰ τὸ 38ον Διεθνὲς συνέδριον τῶν Ἀμερικανιστῶν ποὺ συνῆλθε μεταξὺ τῆς 12 καὶ 18 Αὐγούστου τοῦ 1968 εἰς τὴν Στουτγάρδην - Μόναχον, ἀποκαλύπτει ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες θαλασσοπόροι μετεχειρίζοντο κάποιο εἶδος πυξίδος (2).

Αἱ ἀπόψεις τῆς Μέρτζ διὰ τοὺς Ἀργοναύτας

Εἰς τὴν μελέτην των Ἀργοναυτῶν ἡ Μέρτζ ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Ἀπολλώνιος παρέχει πληροφορίας δυναμένας νὰ ἀποδειχθοῦν πλήρως ἐκ τῶν κειμένων του καὶ ὅτι ἡ Ἀργὼ ἀφοῦ διέπλευσεν τὴν Μεσόγειον καὶ διῆλθεν ἀπὸ τὰς Ἡρακλείους Στήλας, κατηυθύνθη πρὸς τὴν Ἀμερικανικὴν ἤπειρον μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Κολπίου Ρεύματος, ὅπως ἀργότερον καὶ ὁ Ὀδυσσεύς. Οἱ Ἀργοναῦται κατὰ τὴν Μέρτζ, ἀνεζήτουν νὰ ἀνεύρουν χρυσόν, χαλκὸν καὶ σίδηρον εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν ἤπειρον καὶ φαίνεται ὅτι πράγματι ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ των, ἀφοῦ τὸ πλοῖον των ἡ Ἀργὼ διεσταύρωσε τὸν Ἀτλαντικὸν ἔχουσα κατὰ τὴν μετάβασίν της εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὴν Μεγάλην Ἄρκτον δεξιά της καὶ συνεχῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα καὶ ὅπως ἀναφέρουν τὰ Ἀργοναυτικά, διῆλθε τὴν θάλασσαν τῶν Σαργασσῶν (ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΠΟΥ ΕΠΕΠΛΕΑΝ) ἔφθασεν εἰς τὸ Πόρτο Ρίκο, ὅπου συνηντήθη μὲ τὸν τυφλὸν μάντιν Φινέα καὶ τὸν

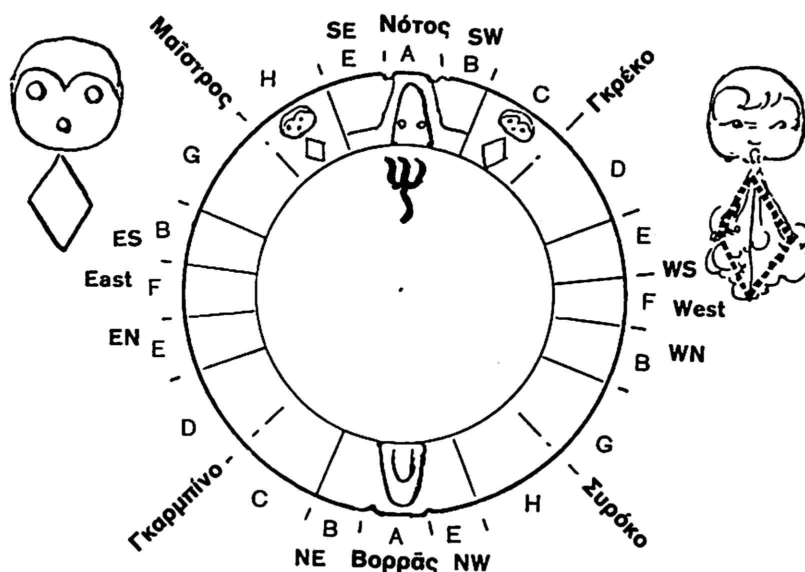
(2) Κατὰ τὸ 38ον Διεθνὲς συνέδριον Ἀμερικανιστῶν (Στουτγγάρδη - Μόναχον, 12-18 Αὐγούστου 1968) ἡ Ἐνριέττα Μέρτζ προέβη εἰς τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν ἐκ τῆς ὁποίας ἀποδεικνύεται ὅτι πανάρχαιοι Ἕλληνες θαλασσοπόροι μετεχειρίζοντο «εἶδος πυξίδος» διὰ τῆς ὁποίας καθωρίζετο ἡ φορὰ τῶν ἀνέμων καὶ τὴν πυξίδα αὐτὴν τὴν εἶχον μεταφέρει καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν ἐχρησιμοποίουν ὅπως φαίνεται οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ τῆς Κεντρικῆς καὶ τῆς βορειοδυτικῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

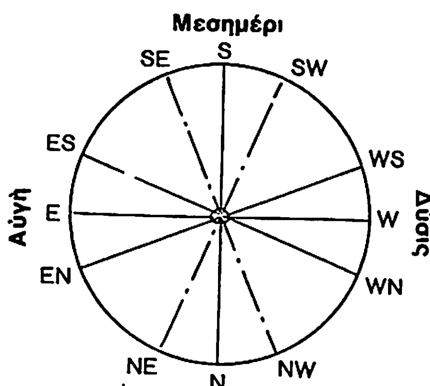
Ἡ πλάκα Ἐκένικ. **Ἡ μὲ ἐξαιρετικὴν λεπτότητα κατειργασμένη χρυσῆ αὐτὴ πλάκα, (φωτογραφία τῆς ὁποίας παρατίθεται) εὑρέθη τὸ 1853 εἰς Καῦζκο (πόλιν τῆς Βολιβίας) καὶ ἐμελετήθη ἀπὸ τὸν σὲρ Κλέμεντς Μάρκαμ, περιῆλθε δὲ εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ στρατηγοῦ Ἐκένικ, τότε προέδρου τοῦ Περού, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν της.**

Ὁ Μάρκαμ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι πλάκες αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἐφοροῦντο ὡς θώρακες ἀπὸ τοὺς Ἴνκα καὶ ὅ,τι αὐτὰ τὰ κοσμήματα κατεστράφησαν μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν Ἰσπανῶν. Ἡ πλάκα εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφερόμεθα ἐθεωρήθη ἀρχικῶς ὡς τὸ περισσότερον ἐνδιαφέρον γνωστὸν δεῖγμα τῆς τέχνης τῶν Ἴνκας καὶ ὁ Μάρκαμ ὑπέθεσεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἡμερολογίου τοῦ ὁποίου αἱ εἰκονιζόμεναι μορφαὶ εἰς τὴν περιφέρειαν παρίστανον τοὺς μῆνας. Τὸ 1860 ὁ Οὐίλλιαμ Μπόλλαρτ εἰς μίαν ἀνακοίνωσίν του, εἰς τὴν Ἑταιρίαν Ἀρχαιοτήτων τοῦ Λονδίνου, ὑπεστήριξε καὶ αὐτὸς τὴν ἄποψιν ὅτι πράγματι ἐπρόκειτο περὶ παραστάσεως ἡμερολογίου. Ὀλίγον ἀργότερον ἡ πλάκα ἐχάθη διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ἀμερικὴν περιελθοῦσα εἰς τὴν κατοχὴν διαφόρων, καὶ μόνον τὸ 1912 παρουσιάσθη καὶ πάλι ἀπὸ ἕναν Ἀμερικανὸν συλλέκτην, τὸν Τζῶρτζ Χέυ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀγοράσει τὴν συλλογὴν τοῦ δόκτορος Γκάφρον, περιφήμου Γερμανοῦ συλλέκτου Περουβιανῶν ἀρχαιοτήτων. Τὸ πρωτότυπον σήμερον εὑρίσκεται εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Ἀμερικανῶν Ἰνδιάνων (Ἵδρυμα Χέυ) εἰς Νέον Ὑόρκην.

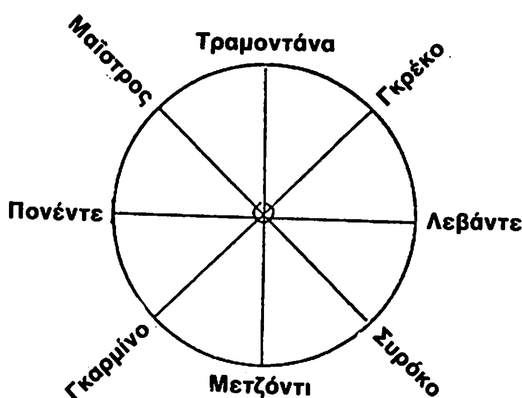
Μετὰ τὴν ἐκ νέου ἀνακάλυψιν τῆς πλάκας τὸ 1912, πολλαὶ μελέται ἐγράφησαν σχετικῶς, πολὺ ἀξιόλογος δὲ εἶναι ἡ ἐργασία τοῦ Μάρσαλ Σάβιλλ ἡ ὁποία ἐξεδόθη ἀπὸ τὸ Μουσεῖον τῶν Ἀμερικανῶν Ἰνδιάνων τὸ 1921. Ὁ Σάβιλλ ὑποστηρίζει ὅτι πρόκειται περὶ ἔργου τῆς τεχνοτροπίας τῶν Γιαουνάκου (ἀρχαιολογικὸς χῶρος τῆς Βολιβίας) εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Ἴνκας, ἐπεχείρησε δὲ νὰ προσδιορίσῃ τὰ εἰκονιζόμενα σχέδια. Τὸ 1923 ὁ δόκτωρ Τζούλιο Τέλλορ, γνωστὸς Περουβιανὸς ἀρχαιολόγος ὁ ὁποῖος ὑπεστήριξεν, ὅτι τὰ σχέδια αὐτὰ γύρω ἀπὸ τὴν περιφέρειαν τῆς πλάκας εἶχον σχέσιν μὲ μίαν μυστικὴν καὶ κοσμογονικὴν σημειολογίαν. Ὁ Φίλιπ Αἴνσγουωρθ Μήνς, ἐν τούτοις, τὸ 1936 ἀνέφερεν εἰς μίαν σχετικὴν μελέτην του, ὅτι δὲν θὰ τοῦ προκαλεῖ ἔκπληξιν, ἐὰν μία μελλοντικὴ ἔρευνα ἀπεδείκνυεν ὅτι ἡ πλάκα εἶχε σχέσιν περισσότερον μὲ τροπικοὺς καὶ ἰσημερινοὺς παρὰ μὲ μῆνας. Ἡ τελευταία δημοσιευθεῖσα μελέτη τῆς Ροὺθ Κάττερ-Νὰς τὸ 1939, ἐκφράζει τὴν ἄποψιν, ὅτι ἡ πλάκα εἶναι ἕνα σεληνιακὸν

Ἡ πλάκα Ἐκένικ

Ἡ ἱστορία τῆς ναυσιπλοΐας διὰ τῆς ἀνιχνεύσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων, ἀπὸ τὸν Ὀδυσσέα ἕως τὸν πλοίαρχον Κούκ.

Οἱ ὀκτὼ χωριστοὶ ἄνεμοι καλούμενοι Ρόμβοι τῶν ναυτικῶν τῆς Μεσογείου κατὰ τὸν Ταίηλορ.

παρὰ ἡλιακὸν ἡμερολόγιον, τὰ δὲ σχήματα τῆς περιφερείας ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν μέτρησιν τοῦ χρόνου. Ἡ μελέτη αὐτὴ ποὺ στηρίζεται εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Μάρκαμ καὶ τοῦ Μπόλλαρτ δὲν προσφέρει πολλὰ νέα στοιχεῖα.

Ἀπὸ τὴν παρατιθεμένην φωτογραφίαν διακρίνονται ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ σχέδια αὐτά, τὰ ὁποῖα εἰς τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον βαθμὸν ἐπαναλαμβάνονται. Ἀπὸ μίαν προσεκτικὴν ὅμως ἐξέτασιν τοῦ κατωτέρου ἀκρωτηριασμένου τμήματος, δύο μονάδες φαίνονται χαρακτηριστικαί, καὶ ἐξ αὐτῶν ἡ μία εἰς τὸ κέντρον τῆς κορυφῆς. Ἰδιαιτέρα προσοχὴ πρέπει ἐπίσης νὰ δοθῇ εἰς τὰς τέσσαρας μικρὰς κεφαλὰς τοῦ κέντρου. Ἡ τρίαινα ἐξ' ἄλλου εἰς τὸ ἄνω μέρος, κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν περιφέρειαν κάτι πρέπει νὰ προδίδη ὅπως καὶ τὰ ἄνισα διαστήματα τῶν ἀτομικῶν τμημάτων, γύρω εἰς τὴν περιφέρειαν. Ἐνδιαφέρον προκαλεῖ ἐπίσης ἡ διὰ γραμματικοῦ συστήματος ἁπλοποίησις ποὺ ἐπέτυχεν ὁ Σάβιλλ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σημειώνεται πὼς τὸ κατώτερον τμῆμα A' δὲν ἔχει σωστὰ ἀποτυπωθῇ μὲ μίαν μόνον μορφὴν ἀντίστοιχον τοῦ ἀνωτέρου A. Ἡ σημασία ὅμως τῶν δύο αὐτῶν ὀρθίων μορφῶν εἰς τὸ κατώτερον τμῆμα δὲ μπορεῖ νὰ ὑπερτονισθῇ. Τέλος ὁ Φίλιπ Αἴνσγουωρθ Μήνς παρετήρησεν, ὅτι ὅσο ἠδύνατο νὰ προσδιορίσῃ ἐπακριβῶς, ὅλαι αἱ θεωρίαι ἦσαν ἁπλῶς εἰκασίαι, ἐνῶ ἡ πραγματικὴ σημασία τῆς πλάκας παρέμενεν ἄγνωστος.

Ἡ ἀρχαία ἱστορία παρατηρεῖ ἡ Μέρτζ ἀπὸ μόνη της παρέχει ἐπανειλημμένως ἀξιοπίστους ὑποθέσεις ποὺ ἐχρησίμευσαν ὡς βάσις εἰς τὴν φιλολογίαν καὶ τελικῶς ἔγιναν δεκταὶ ὡς πραγματικαὶ διὰ νὰ βοηθήσουν τὴν περαιτέρω ἔρευναν. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους αἱ μέθοδοι ἔχουν ἐφαρμοσθῇ καὶ διὰ πολλὰ ἄλλα εὑρήματα τοῦ Δυτικοῦ Ἡμισφαιρίου.

Ἀπὸ τὴν διαίρεσιν ποὺ ἐπρότεινεν ὁ Σέβιλλ, τὰ γράμματα CD καὶ GH (βλέπε σχῆμα) καταλαμβάνουν διαφορετικὰ διαστήματα ἀπ' ὅτι τὸ EAB, ἢ τὰ EFB, δηλαδὴ τὰ διαστήματα εἶναι ἀνώμαλα καὶ ἄνισα, πρᾶγμα ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὴν σκέψιν ὅτι τὰ ἡμερολόγια

ἀπήλλαξεν ἀπὸ τὰς «ΑΡΠΥΙΑΣ» τὰ πουλιὰ (ΗΟΑΤΖΙΝ) καὶ προωθήθη μετὰ εἰς τὸν πορθμὸν μεταξὺ 'Αϊτῆς καὶ Κούβας ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς ΣΥΜΠΛΗΓΑΔΕΣ ΠΕΤΡΕΣ, τοὺς βράχους δηλαδὴ ποὺ ὅταν τὰ νερὰ ἦσαν ὑψωμένα λόγῳ τῆς παλίρροιας καὶ τῆς ἀμπώτιδος ποὺ σημειώνονται εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν ἐφαίνοντο μόνον οἱ κορυφὲς τῶν βράχων ἢ μία μακριὰ ἀπὸ τὴν ἄλλην καὶ ὅταν τὰ νερὰ ἀπεσύροντο ἐφαίνετο ὁλόκληρος ἡ ἅλυσις τῶν σκοπέλων αὐτῶν ποὺ ἔδειχναν σὰν νὰ ἐπλησίαζαν οἱ βράχοι ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

'Απὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ ἐξῆλθε ἡ 'Αργὼ ἀπὸ τὴν Καραϊβικὴν καὶ πλέουσα πρὸς Νότον παρετηρήθη τὸ φαινόμενον ἡ Μεγάλη Ἄρκτος νὰ κολυμπάῃ στὸν ὠκεανόν. Συνεχίζουσα τὸ ταξίδι πρὸς Νότον ἔφθασεν εἰς τὴν ΚΟΣΤΑ (παραλία) τῆς Βενεζουέλας καὶ ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Τρινιντάντ, εἰσῆλθε τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ 'Ορινόκου, ἀνῆλθε πρὸς τὸ ποτάμι καὶ ἐπανῆλθε εἰς τὸν 'Ατλαντικὸν ἀπὸ τὸ ἄλλον στόμιον τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ, ποὺ εὑρίσκεται πρὸς τὰ νότια τῆς Τρινιντάντ. Συνεχίζουσα ἀκολούθως τὸ ταξίδι πρὸς Νότον ἡ 'Αργὼ ἤρχισεν σιγά-σιγὰ νὰ χάνῃ τὴν Μεγάλη Ἄρκτον καθὼς περνοῦσε τὸν Κάτω Μεσημβρινὸν τῆς γῆς. Διῆλθε τὰς ἐκβολὰς τοῦ 'Αμαζονίου καὶ ἠκολούθησεν τὰς ἀκτὰς τῆς Μεσημβρινῆς Βραζιλίας περνώντας δὲ ἀπὸ τὴν τοποθεσίαν τοῦ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΠΗΛΑΙΟΥ (τὸ στόμιον τοῦ Ἅδη), ἔφθασεν εἰς τὴν γῆν τοῦ σιδήρου (τὴν σημερινὴν Βικτώριαν), ὅπου φορτώνονται καὶ σήμερον τεράστιαι ποσότητες μεταλλεύματος σιδήρου καὶ ἐξηκολούθησεν τὸν πλοῦν πρὸς Νότον καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ πλατὺ ποτάμι, τὸ λεγόμενον κατὰ τοὺς ἀρχαίους Φάσιν, ποὺ εἶναι ὁ περίφημος ποταμὸς Ρίο ντὲ λὰ Πλάτα. Πρὶν ὅμως φθάσουν τόσο νότια οἱ 'Αργοναῦτες παρετήρησαν ὅτι ἡ Μεγάλη Ἄρκτος ποὺ προηγουμένως μόλις κολυμποῦσε εἰς τὸν 'Ωκεανὸν εἶχε πλέον ἐξαφανισθῆ.

Αὐτὰ τὰ φυσικὰ φαινόμενα ποὺ ἀναφέρονται εἰς τὰ «'Αργοναυτικά» δὲν παρουσιάζονται εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν ποὺ βρίσκεται σὲ 44 μοῖρες βορείου πλάτους καὶ ἀπὸ ὅπου ἡ Μεγάλη Ἄρκτος εἶναι ἀειφανὴς (φαίνεται συνεχῶς) διότι περιστρέφεται περὶ τὸν Βόρειον Πόλον καὶ συνεπῶς οὔτε νὰ κολυμπᾶ εἰς τὴν θάλασσαν φαίνεται, οὔτε ἐξαφανίζεται τελείως.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ Μέρτζ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ 'Ιάσων ἔφθασεν εἰς Νότια Πλάτη, ὅπου δὲν φαίνεται ἡ Μεγάλη Ἄρκτος καὶ βέβαια ἔτσι συνέβη. Διότι κατόπιν ἡ 'Αργὼ ἀνέπλευσεν τὸν Φάσιν καὶ ἔφθασεν μέχρι ἐπάνω ἀπὸ τὴν σημερινὴν 'Ασουνσιὸν καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ 'Ιάσων μετέβη εἰς τὴν πολιτείαν τοῦ Βασιλέως 'Ηλίου εἰς τὴν χώρα τοῦ χρυσοῦ, εἰς τὸ ὑψίπεδον τοῦ Κούσκο. 'Ο 'Απολλώνιος περιγράφει μὲ κάθε λεπτομέρειαν ὅλα τὰ ἀνωτέρω καὶ ἡ Μέρτζ ἠρεύνησεν καὶ ἡρμήνευσεν ὅλα αὐτὰ μὲ ἀρκετὸν ρεαλισμόν, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐπιμονὴν καὶ ὄχι μόνον σὰν φιλόλογος καὶ νομικὸς ποὺ εἶναι, ἀλλὰ καὶ ὡς δόκιμος ναυτικός, διότι κατὰ τὸν Β' παγκόσμιον πόλεμον ὑπηρέτησεν εἰς σημαντικὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ναυτικοῦ τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν. (βλέπε καὶ ἄρθρον Μέρτζ 'Ενριέττα τῆς 'Εγκυκλοπαιδείας μας).

Μόνον παρομοίου εἰδικότητος μελετητὴς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τὴν πλήρην ἑρμηνείαν αὐτῶν τῶν ἀρχαίων κειμένων. Καὶ ὡς 'Αμερικανὶς ἐλεύθερη ἀπὸ τὰς προκαταλήψεις τῆς ἐπιστήμης τῆς γηραιᾶς ἠπείρου (τῆς Εὐρώπης), ποὺ εἶναι δύσκολος, διότι θέλει χειροπιαστὲς ὑλικὲς ἀποδείξεις, ἔφθασεν νὰ ἐπαναλάβῃ βῆμα πρὸς βῆμα τὴν διαδρομὴν ποὺ ἀναφέρει ὁ 'Απολλώνιος διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἦτο ἄγνωστος εἰς αὐτὴν ἡ στοιχειώδης γεωγραφία καὶ κοσμογραφία καὶ ὅτι δὲν λέει ἀνακρίβειες διὰ τὰ ἀστρονομικὰ φαινόμενα, ὅπως τὴν κατηγόρησαν ὡρισμένοι ἐπικριταί της.

'Η Μέρτζ ὑποστηρίζει πρωτίστως καὶ κυρίως, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐγνώριζον περισσότερον τὴν τέχνην τῆς ναυτιλίας ἀπὸ τοὺς θαλασσοπόρους τῆς 'Αναγεννήσεως καὶ ὅτι τὰ ναυσιπλοϊκὰ τους μέσα εἶχαν τὴν ἴδιαν περίπου ἀπόδοσιν μὲ τὰ ναυσιπλοϊκὰ μέσα τῶν ἀνθρώπων τοῦ τέλους τοῦ 17ου αἰῶνος καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 18ου. Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τοὺς ἔλειπεν ἡ μαγνητικὴ πυξὶς καὶ

διὰ τὴν μέτρησιν ἑνὸς κύκλου, ἔχουν ἴσα μεταξὺ των διαστήματα μαθηματικῶς προσδιωρισμένα εἰς 12, 13, 18, 20, ἢ ἄλλα συστήματα ὑπολογισμῶν. Ὅταν ὅμως ὑπάρχει αὐτὴ ἡ διαφορά, μολονότι αἱ μορφαὶ σχηματίζουν ἕνα κανονικὸν πρότυπον, αὐτὸ ἀποκλείει μίαν ἡμερολογιακὴν ἀνάγνωσιν τῶν εἰκονιζομένων παραστάσεων.

'Η ἐξέτασις συνεπῶς τῆς πλάκας ἀποκαλύπτει δύο ἀκόμη λόγους ποὺ ὁδηγοῦν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἡμερολογίου. 'Ο πρῶτος εἶναι ἡ τρίαινα κάτω ἀπὸ τὸ ἄνω τμῆμα Α, ποὺ δυστυχῶς δὲν εἶναι ἰδιαιτέρως εὐδιάκριτος εἰς τὰς φωτογραφίας. 'Η τρίαινα ἐκ παραδόσεως ἀποδίδεται εἰς τὸν Ποσειδῶνα, θεὸν τῆς θαλάσσης καὶ ἰδιαιτέρως τῶν ναυτικῶν κατὰ τὴν ἀρχαίαν 'Ελληνικὴν μυθολογίαν. Αὐτὸ τὸ μοναδικὸν σημεῖον εἰς τὴν πλάκα τοῦ 'Εκένικ, τῆς δίδει μίαν νέαν σημασίαν, συσχετίζον αὐτὴν μὲ τὸν Ποσειδῶνα εἰς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἦτο ἀφιερωμένη ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὸ κεντρικὸν τμῆμα ποὺ καταλαμβάνει εἰς τὴν ὅλην παράστασιν. 'Ο δεύτερος, τὸ κατώτερον τμῆμα Α, ποὺ διαφέρει ἀπὸ τὸ ἀντίστοιχον τοῦ ἀνωτέρου τμήματος, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχουν δύο μικραὶ ὀπαί, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἕνα νῆμα (σχοινί, κορδόνι) ἐκρεμοῦσε τὴν πλάκα εἰς τὸν θώρακα, ὅπως παρετήρησεν ὁ Μάρκαμ τὸ 1853.

Βασιζόμενοι εἰς τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα, ὁδηγούμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ πλάκα, ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ποσειδῶνα, ἦτο πιθανώτατα ἕνα τέχνασμα τῶν ναυτικῶν ποὺ τὴν ἐχρησιμοποιοῦσαν καὶ ἐὰν ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ εἶναι σωστή, τότε ἡ πλάκα, κρεμασμένη ἀπὸ τὸν λαιμόν, ἐπέτρεπεν εἰς τὸν ναυτικὸν νὰ τὴν κρατεῖ ἐπίπεδον ἐπὶ τῆς παλάμης τῆς χειρὸς καὶ τὸ κατώτερον καὶ περισσότερον σημαντικὸν τμῆμα Α παρέμενεν εἰς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων. Αὐτὴ ἡ θέσις παρεῖχεν εἰς τὸν ναυτικὸν τὴν εὐκαιρία νὰ γέρνῃ τὴν πλάκα πρὸς τὸ σημαντικώτερον κατώτερον τμῆμα Α πρὸς τὸν βόρειον νυκτερινὸν ἀστέρα καὶ τοιουτοτρόπως καθώριζε τὴν θέσιν του. Αὐτὸ δὲν ἦτο παρὰ μία ἁπλῆ πασίγνωστος ἀνθρωπίνη ἐπινόησις εὐρέως χρησιμοποιουμένη ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ναυτικοὺς πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς μαγνητικῆς βελόνης, διὰ τὸν προσανατολισμόν των.

'Ιδιαίτερα προσοχὴ πρέπει νὰ δοθῇ εἰς τὰς τέσσαρας μικρὰς κεφαλὰς καὶ ἰδίως εἰς τὰ ἀσυνήθη διαστήματά των, δύο εἰς τὴν κορυφὴν καὶ δύο εἰς τὸ κάτω μέρος ποὺ προσδιορίζονται ἀπὸ τὰ γράμματα Η καὶ C

'Εὰν ἡ συσχέτισις μὲ τὴν ἀρχαίαν 'Ελληνικὴν ναυτικὴν πυξίδα εἶναι σωστή, αὐταὶ αἱ κεφαλαὶ δὲν εἶναι παρὰ παράστασις τῶν τεσσάρων κυριωτέρων ἀνέμων τῆς Μεσογείου Θαλάσσης (Μαΐστρος Γκαρμπίνο, Σιρόκο, Γκρέκο)

'Επεχειρήσαμεν μίαν ἀναπαράστασιν τῆς πλάκας εἰς συσχετισμὸν πρὸς τοὺς ἀρχαίους χάρτας τῶν ἀνέμων, τοποθετοῦντες τὰ ἀνάλογα σήματα εἰς αὐτὰς τὰς κεφαλάς, ποὺ εἶναι ἐστραμμέναι πρὸς τὰς διευθύνσεις ποὺ δι' ἡμᾶς εἶναι βορειο-βορειοανατολική, βόρειο-βορειοδυτική, νοτιο-νοτιοδυτικὴ καὶ νοτιο-νοτιοανατολική, ὄχι βόρειος, νότιος, ἀνατολικὴ ἢ δυτική, οὔτε ἀκόμη βορειοανατολική, βορειοδυτική, νοτιοανατολική, νοτιοδυτική, δηλαδὴ μᾶλλον ἕνα ὄγδοον παρὰ ἕνα τέταρτον. Οἱ ἄνεμοι ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὰ βορειο-βορειοανατολικὰ ἦσαν οἱ ψυχροὶ θρακικοὶ ἄνεμοι καλούμενοι Βορέας ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους. 'Η Θράκη ἦτο πρὸς τὰ βορειο-βορειοανατολικά.

'Η 'Ελλὰς εἶχε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἕνα δωδεκαδικὸν σύστημα προσδιορισμοῦ τῶν ἀνέμων καὶ ὁ προσδιορισμὸς τοῦ καιροῦ ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου. Ξηροὶ διαπεραστικοὶ καὶ ψυχροὶ καταστρεπτικοὶ ἄνεμοι ἔρχονται ἀπὸ τὸ τόξον τοῦ ὁρίζοντος πρὸς ἀνατολάς, βορείως τοῦ πραγματικοῦ Βορρᾶ (Βορέα) Ἂν ὅμως ὁ βόρειος ἄνεμος εἶχε μίαν δυτικὴν κατεύθυνσιν, θὰ ἦταν ὁρμητικὸς μὲ βροχήν, θύελλαν κλπ. 'Ο νότιος ἄνεμος ἀκόμη, ἦταν ζεστὸς καὶ ξηρός, ὅταν ἔπνεε ἐλαφρῶς πρὸς νοτιοδυσμάς. Οἱ ναυτικοί, κάτω ἀπὸ τὴν πίεσιν τῶν περιστάσεων παρατηροῦσαν μὲ μεγάλην προσοχὴν αὐτοὺς τοὺς ἀνέμους, δεδομένου ὅτι ἀπ' αὐτοὺς ἐξηρτᾶτο ἡ ζωή των. Γενικῶς, ἕνας ναυτικὸς ἀπὸ τὴν ἀνατολικὴν Μεσόγειον θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπολογίσῃ ἕνα πιθανὸν ἄνεμον ἀπὸ τὴν Θράκην, δεδομένου ὅτι βορειο-βορειοανατολικοὶ ἄνεμοι ἠδύναντο νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς τὸ πέλαγος, πρὸς τὸν Νότον, μὲ τὴν προσδοκίαν ὅτι πιθανοὶ νοτιοδυτικοὶ ἄνεμοι ἀργότερον θὰ τοῦ ἐπέτρεπον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του.

Μία ἀπὸ τὰς περισσότερον ἐντυπωσιακὰς λεπτομερείας αὐτῆς τῆς μελέτης τῶν ἀνέμων εἶναι πῶς πρόκειται διὰ τὴν περιστροφὴν τῆς γῆς - περισσότερον ἀπὸ χίλια μίλια τὴν ὥραν - ποὺ ἀποκλίνει πρὸς ὅλους τοὺς λοξοὺς ἀνέμους - βορειο-βορειοανατολικὸ ἀντὶ τὸν πραγματικὸν βόρειον, ἢ νοτιο-νοτιοδυτικὸν ἀντὶ τὸν πραγματικὸν νότιον.

Εἰς τὴν πλάκα 'Εκένικ, τίποτε δὲν εἶναι περισσότερον σημαντικὸ ἀπὸ τὴν ἀκριβῆ τοποθέτησιν αὐτῶν τῶν τεσσάρων κεφαλῶν, αἱ ὁποῖαι προσδιορίζουν τὰς διευθύνσεις τῶν ἀνέμων. Ἂν ὄντως πρόκειται περὶ τῆς ἀρχαίας 'Ελληνικῆς πυξίδος τῶν ἀνέμων, ἡ θέσις αὐτῶν τῶν τεσσάρων κεφαλῶν, εἰς τὴν ἀκριβῆ περιοχὴν ἀπ' ὅπου πνέουν οἱ τέσσερις κύριοι ἄνεμοι, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐνισχύσῃ αὐτὸ τὸ συμπέρασμα.

'Απὸ τὸ ἄλλο μέρος ὅμως, χωρὶς νὰ ἐπιτρέπωνται μεγάλα ἅλματα εἰς τὴν φαντασίαν, ἀπὸ τὴν παρουσίαν καὶ μόνον αὐτῶν τῶν ἀντικειμένων, δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι πρόκειται περὶ ἡμερολογίου. 'Η πλάκα ὅμως αὐτὴ εἶναι πέρα ἀπὸ κάθε ἡμερολογιακὸν προσδιορισμόν, λόγῳ τῶν ἀνίσων διαστημάτων της καὶ ἑπομένως πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ ἄλλη ἑρμηνεία.

Ἂν ἡ χρυσὴ πλάκα τοῦ 'Εκένικ θεωρηθῇ ὡς ἀρχαία ναυτικὴ πυξὶς τῶν ἀνέμων τῆς Μεσογείου, αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν σπουδαιοτέραν ἱστορικὴν ναυτικὴν ἐπινόησιν ποὺ μᾶς εἶναι γνωστὴ ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον κόσμον. Εἰς τὴν ἐπιφάνειάν της ἡ πυξὶς δεικνύει ἕνα βορειοανατολικὸν πλάτος, βασιζόμενον εἰς τὸν Βόρειον 'Αστέρα ἀπὸ τὸν ὁποῖον οἱ ναυτικοὶ καθώριζον τὴν πορείαν των, αὐτὸ ὅμως ἀποκλείει κάθε θεωρίαν «'Ανεξαρτήτων ἐφευρέσεων» ἀφοῦ ὁ Βόρειος 'Αστὴρ ἀνεγνωρίζετο εἰς τὰς 13° νοτίου πλάτους εἰς Κούζκο, (πόλιν τῆς Βολιβίας) διότι ὁ ἀστὴρ δὲν εἶναι ὁρατὸς ὅταν ὁ ἀστερισμὸς τῆς Μεγάλης Ἄρκτου ἐξαφανίζεται κάτω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα 10° νότιον πλάτος διὰ ἕξι μῆνας τὸν χρόνον. Αὐτὸς ὁ τύπος πυξίδος περιέπεσεν εἰς ἀχρηστείαν μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς μαγνητικῆς βελόνης καὶ τὰ σημεῖα τῶν ἀνέμων παρέμειναν ἁπλῶς διακοσμητικά. 'Επομένως ὁδηγούμεθα εἰς τὸ συμπέρασμα πῶς ἡ πλάκα 'Εκένικ εἶναι πράγματι μία ἀρχαία 'Ελληνικὴ πυξὶς τῶν Μεσογειακῶν ἀνέμων, (Δηλαδὴ προσθέτομεν ἡμεῖς μία ἐπιπλέον σημαντικὴ ἀπόδειξις, ὅτι οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες θαλασσοπόροι εἶχον φθάσει καὶ ἐγκατασταθεῖ ἀπὸ χρόνου ἀπροσδιορίστου χρονολογικῶς εἰς τὴν Κεντρικὴν καὶ Νότιον 'Αμερικήν).

τὰ χρονόμετρα, εἶχον προφανῶς ἄλλα ἐργαλεῖα καὶ τόσην γνῶσιν κοσμογραφίας καὶ γεωγραφίας, ἀλλὰ καὶ πληροφορίας θετικὰς διὰ τοὺς καιροὺς ποὺ ἐπικρατοῦσαν εἰς τὰ διάφορα πελάγη, - ὅπως ἐμφαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν χρυσῆν πλάκα Ἔκενικ, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρεται εἰς τὴν προηγουμένην ὑποσημείωσιν (1) - ὥστε ὁ Ἰάσων καὶ οἱ σύντροφοί του θὰ ἠδύναντο νὰ ταξιδεύσουν εἰς τὰ μακρυνὰ ἐκεῖνα πελάγη καὶ νὰ φθάσουν σὲ χῶρες μὲ πρῶτες ὕλες καὶ μὲ πλουσίαν παραγωγήν. Ὅπως δὲ γνωρίζομεν ὁ Ἰάσων ξαναγύρισε εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ ἐξεπλήρωσεν τὸν σκοπὸν τοῦ ταξιδίου του.

Εἶναι ἄξιον θαυμασμοῦ τὸ ἔργον τῆς Μέρτζ. Ἡ σοφὴ ἑρμηνεύτρια τῶν ἀρχαίων ἐπῶν (περιλήψεις τῶν ἐργασιῶν της αὐτῶν παραθέτομεν κατωτέρω) δὲν ἐδίστασεν νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς ἰδίους τόπους ποὺ περιγράφει καὶ ποὺ εἶχον ἐπισκεφθῆ ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ οἱ Ἀργοναῦται, ἐρευνῶσα διὰ σημεῖα (τοποθεσίας) τὰ ὁποῖα ἄλλωστε εὑρέθησαν εἰς ὅλην τὴν Ἀμερικανικὴν ἤπειρον, διατρέξασα καὶ τὴν περιοχὴν τῆς διαδρομῆς τοῦ Ἀμαζωνίου εἰς ὅλην της τὴν ἔκτασιν ἀπὸ τὰς πηγὰς μέχρι τὰς ἐκβολάς του.

Φαίνεται πάντως, ὅτι ἐὰν διεσώζετο παναρχαία Ἱστοριογραφία καὶ Κοσμογραφία, ὁ κόσμος θὰ ἔμενε κατάπληκτος ἀπὸ τὸ φαινόμενον, ποὺ θὰ παρουσιάζετο ἀπὸ τὴν ἐξάπλωσιν καὶ τὴν διείσδυσιν τῶν Ἀρχαιοελλήνων, τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, πρὸς ὅλας τὰς γνωστὰς καὶ ἀγνώστους χώρας τῆς ἐποχῆς των ἀπὸ τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα, φαινόμενον τὸ ὁποῖον εἶχεν συνεχισθεῖ, ὅπως γνωρίζομεν καὶ κατὰ τὴν Ἱστορικὴν περίοδον, καὶ τὸ ὁποῖον συνεχίζεται καὶ σήμερον (1981) μὲ τὴν σημειουμένην μετανάστευσιν Ἑλλήνων εἰς ἄλλας χώρας.

Ἡ σύγχυσις ὅμως ποὺ ἐμφανίζεται, ὅπως καὶ ἡ διαστροφὴ καὶ ἡ παραποίησις ὀνομάτων χωρῶν, ποταμῶν καὶ γεγονότων ἀκόμη, κατὰ διαφόρους παναρχαίας περιόδους, δὲν ὀφείλεται μόνον εἰς ἀντιγραφεῖς ἀμαθεστάτους, ἢ ἀφηγητὰς ἀρεσκομένους νὰ μυθοποιοῦν τὰ γεγονότα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν χειρίστην συνήθειαν, ποὺ φαίνεται ὅτι ὑπῆρχεν ἀπὸ τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν καθιέρωσαν ἀπολύτως καὶ συστηματικῶς μετὰ ταῦτα οἱ Φοίνικες, οἱ ὁποῖοι ἀνερευνῶντες τὰς θαλάσσας καὶ χώρας ἀγνώστους, ποὺ ἀνεκάλυπτον καὶ ἐγκαθίσταντο ἢ ἐξεμεταλλεύοντο, κρατοῦσαν μυστικὰς αὐτὰς τὰς ἀνακαλύψεις των καὶ ἀπέκρυπτον ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὰς σχετικὰς πληροφορίας των, ὅπως ἀποδεικνύουν τοῦτο, ἀρκεταὶ περιπτώσεις. Ἀλλὰ καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἐλάχισται πληροφορίαι ἔφθασαν εἰς ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους, διὰ τὰς ἐπιδόσεις αὐτὰς καὶ τῶν παναρχαίων Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν Φοινίκων ἀργότερον, οἱ ὁποῖοι διὰ σημαντικὴν περίοδον ὑπῆρξαν καὶ κυρίως κατὰ τὴν περίοδον μεταξὺ τῆς πτώσεως τῶν Ἀχαιῶν, (Μυκηναίων) καὶ τῆς κυριαρχίας ἐκ νέου καὶ πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν, τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἱστορικῆς περιόδου (μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους) ἀποδεικνύει τὸ χείριστον αὐτὸ φαινόμενον.

Ἀδιάσειστος μεταξὺ τῶν ἄλλων δὲ ἀπόδειξις τῶν ἀνωτέρω εἶναι ἀναμφισβητήτως καὶ τὰ γραφόμενα κατωτέρω ἀπὸ τὴν Μέρτζ, διὰ τὰς ἐξερευνήσεις καὶ τὰς διεισδύσεις ποὺ ἔλαβον χώραν εἰς τὴν Βόρειον καὶ Νότιον Ἀμερικὴν καὶ τὰς ὁποίας ἀγνοοῦσαν ἢ ἠρνοῦντο νὰ δεχθοῦν οἱ νεώτεροι ἐρευνηταί, Ἀρχαιολόγοι, ἐθνολόγοι καὶ ἄλλοι εἰδικοὶ δῆθεν ἐπιστήμονες.

Ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ Τοπωνύμια εἰς Ν. Ἀμερικήν. Ἀποδείξεις ἀδιάσειστοι τῆς μεταβάσεως ἐκεῖ τῶν Ἑλλήνων

Οἱ μῦθοι καὶ οἱ θρῦλοι τοῦ Ἐλντοράντο — τοῦ Χρυσοῦ Ἀνθρώπου — ποὺ εἶναι μυστηριωδῶς κρυμμένος μέσα εἰς τὰ ἀχανῆ δάση τοῦ Ἀμαζωνίου, — γράφει ἡ Μὲρτζ — ἔδωσαν τροφὴν εἰς τὴν φαντασίαν ἐπὶ πολλὰς γενεάς. Ὁ GONZALO PIZARRO, ἀδελφὸς τοῦ κατακτητοῦ FRANCISCO PIZARRO, ἦταν ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος ἐξεκίνησεν — ἀναχωρῶν ἀπὸ τὸ QUITO τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1539. Διέσχισε τὰς Ἄνδεις καὶ προχώρησε πρὸς τὸν Ἀμαζώνειον. Ἡ ἀποστολή του τελικῶς διέσχισε τὴν ἤπειρον διὰ τοῦ ποταμοῦ, ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ λιποτάκτου ORELLANA. Ἠκολούθησε μακρὰ σειρὰ ἀδιστάκτων ἐξερευνητῶν, φονέων, φυσιολόγων καὶ τυχοδιωκτῶν — LOPE DE AGUIRRE, ACUNA, TEIXEIRA, FATHER FRITZ, RALEIGH, LA CONDAMINE, ISABELLA GODIN, VON HUMBOLT, ὁ κ. καὶ ἡ κα. LOUIS AGASS... B. TES, WALLAC... καὶ GIBBON. Μεταξὺ τῆς ἀνομοιογενοῦς αὐτῆς ὁμάδος, ἕνας ἄνθρωπος ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρχε κρυμμένη μία ἀρχαία πολιτεία — ὄχι ἐκ χρυσοῦ ἀλλὰ ἐκ λίθου — μία πολιτεία κατεστραμμένη πρὸ χιλιάδων ἐτῶν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ὁ συνταγματάρχης PERCY HARRISON FAWCET, ἀξιωματικὸς τοῦ Βρεταννικοῦ Στρατοῦ.

Ὁ FAWCETT δὲν ἦτο ἐρασιτέχνης ἐξερευνητής. Κατὰ παράκλησιν τῆς Βολιβίας, ἡ Βρεταννικὴ Κυβέρνησις τὸν ἐπεφόρτισε μὲ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἐδαφικῶν ὁρίων. Οὕτω ἤρχισεν ἡ νοτιοαμερικανικὴ φάσις τῆς μακρᾶς σταδιοδρομίας του τὸ 1906. Τὸ ἑπόμενον ἔτος διέσχισε τὰς YUNGAS τῆς Βολιβίας ἕως τὸ MATTO GROSSO, ἐπὶ τῶν βραζιλιανῶν συνόρων καὶ μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ AGRE. Τὸ 1908-1909 ἐπραγματοποίησεν ἀποστολὰς ἀπὸ τὴν CORUMBA, Βολιβίαν, ἕως τὸ MATTO GROSSO. Τὸ 1910, 1911, καὶ 1913, διέσχισε καὶ ξαναδιέσχισε τὴν Βολιβίαν. Τὸ 1914 ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν SANTA CRUZ DE LA SIERRA, ἑλισσόμενος μέσω τοῦ MATTO GROSSO καὶ τῆς σημερινῆς βραζιλιανῆς πολιτείας RONDONIA. Τὸ 1920-21 καὶ πάλι τὸ 1924 τὸν εὗρεν εἰς τὸ ἀνατολικὸν MATTO GROSSO καὶ εἰς τὴν πολιτείαν τῆς BAHIA. Ἐδῶ, τὸ 1925, **ἀπωλέσθησαν τὰ ἴχνη του — κάπου δυτικῶς τῆς BAHIA — πλησίον τοῦ ποταμοῦ SAN FRANCISCO.**

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πολλῶν περιπλανήσεών του, ὁ FAWCETT συνήντησεν ἕνα παλαιὸν ἔγγραφον, τὸ ὁποῖον φυλάσσεται μέχρι σήμερον εἰς τὸ Ρίον Ἰανέιρον, (εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς πόλεως) τὸ ὁποῖον ἀνέφερε διὰ μίαν ἀποστολὴν τὸ 1743, ἡ ὁποία τυχαίως εἶχε συναντήσει μίαν κατεστραμμένην πολιτείαν εἰς μίαν περιοχήν, ἡ ὁποία δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὸν χάρτην τῆς πολιτείας τῆς Bahia. Τὸ ἔγγραφον περιέγραφε τὴν πόλιν — μὲ κτίρια ἐκ λίθου καὶ λιθόστρωτους ὁδούς, μὲ ἕνα θαυμάσιον κτίριον ποὺ ἴσως θὰ ἦτο ναὸς ἢ ἀνάκτορον. Ὑπεράνω τῆς κυρίας πύλης, εὑρίσκετο γλυπτὸν παριστάνον νέον, στεφανωμένον μὲ δάφνην καὶ κάτωθεν ἐπιγραφὴ ἡ ὁποία ἀνεφέρετο εἰς τὸ ἔγγραφον. Ὁ ἄγνωστος συγγραφεὺς τοῦ ἐγγράφου παρωμοίαζε τὸ ἄγαλμα καὶ τὴν ἐπιγραφὴν πρὸς τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά, ἄποψις δηλαδὴ οὐδόλως δικαιολογουμένη διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ, ὁλόκληρος ὁ κόσμος τοῦ FAWCETT μετεμορφώθη. Ἐπίστευσεν ὅτι ἡ ἱστορία ἦτο πραγματικὴ καὶ διαβάζοντες καὶ σήμερον τὴν μετάφρασιν αὐτοῦ τοῦ χειρογράφου δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ συμφωνήσωμεν ὅτι πρόκειται περὶ αὐτόπτου μαρτυρίας.

Διὰ τὸν FAWCETT ἡ ἀπόδειξις αὐτὴ ὑπῆρξε συγκλονιστική. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του διὰ τὴν τελευταίαν του ἀποστολὴν ἐδήλωσεν: «Ἡ συλλογὴ τῶν γεγονότων αὐτῶν καὶ αἱ παραδόσεις πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ ἐνδιαφέρουν τοὺς ἀρχαιολόγους καὶ νὰ τοὺς πείσουν ὅτι ὑπάρχουν πολὺ περισσότερα πράγματα νὰ ἀνακαλυφθοῦν εἰς τὴν Βραζιλίαν, ἀπ' ὅ,τι γενικῶς πιστεύεται. Δὲν ἀμφιβάλλω οὔτε πρὸς στιγμὴν διὰ τὴν ὕπαρξιν ἀρχαίων πόλεων. Πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ μὴν ὑπάρχουν; Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔχω 'δῆ μέρος μιᾶς ἐξ αὐτῶν — καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφάσισα ὅτι ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ ξαναπάω. Τὰ ἐρείπια ἐφαίνοντο νὰ ἀνήκουν εἰς τὰ περίχωρα μιᾶς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων πόλεων, ἡ ὁποία, ἔχει χαθεῖ μέσα εἰς τὴν ζούγκλαν καὶ διὰ τὴν ὁποίαν εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ εὑρεθῆ, μαζὶ μὲ ἄλλας, ἐὰν πραγματοποιηθοῦν ὠργανωμέναι ἔρευναι. Δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ πείσω τοὺς ἐπιστήμονας νὰ δεχθοῦν, οὔτε κἂν τὴν ὑπόθεσιν, ὅτι ὑπάρχουν ἴχνη ἀρχαίου πολιτισμοῦ εἰς τὴν Βραζιλίαν. Ἔχω ταξιδεύσει τόσο πολὺ εἰς μέρη ἄγνωστα καὶ μὲ ἄλλους ἐξερευνητὰς καὶ οἱ ἄγριοι Ἰνδιάνοι μοῦ ἔχουν μιλήσει

πολλὲς φορὲς διὰ τὰ κτίρια, καὶ διὰ τὸν χαρακτῆρα τῶν ἀγρίων ἀνθρώπων πού ζοῦν ἐντὸς τῆς ζούγκλας. "Ενα πρᾶγμα εἶναι βέβαιον. "Οτι μεταξὺ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου καὶ τῶν μυστικῶν τῆς ἀρχαίας Ν. 'Αμερικῆς, ὑπάρχει ἕνας πέπλος καὶ ὁ ἐξερευνητὴς ποὺ προσπαθεῖ νὰ διασπάσῃ τὸν πέπλον αὐτὸν πρέπει νὰ εἶναι ἕτοιμος νὰ ἀντιμετωπίσῃ δυσκολίας καὶ κινδύνους, ποὺ θὰ δοκιμάσουν εἰς τὸ ἔπακρον τὴν ἀντοχήν του. Αἱ πιθανότητες εἶναι ὅτι δὲν θὰ διασπάσῃ, τὸν πέπλον, τὸ μυστήριον αὐτό, ἀλλ' ἐὰν τὸ κατώρθωνε, θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ προωθήσῃ εἰς τεράστιον βαθμὸν τὰς ἱστορικάς μας γνώσεις». 'Ο FAWCETT ἔδωσε τὴν ζωήν του, ὡς μάρτυρας, πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν.

'Απὸ γενεῶν ὁ κόσμος ἀκούει μὲ σκεπτικισμὸν τὰς παραδόξους διηγήσεις τῶν ἀγρίων 'Ινδιάνων περὶ καταπληκτικῶν λιθίνων κτιρίων θαμένων ὑπὸ τὴν ζούγκλαν — καὶ τὰς θεωρεῖ ἁπλῶς παγίδας διὰ τοὺς εὐπίστους. 'Ο ἴδιος ὁ FAWCETT εἶδε μέρος μιᾶς ἐξ αὐτῶν. Πρέπει ἀκόμη νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ MACHU PICHU δὲν ἀνεκαλύφθη παρὰ μόνον τὸ 1912 καὶ ἕτερον συγκρότημα κτιρίων, τετραπλάσιον τοῦ MACHU PICHU, ἀνεκαλύφθη τὸ 1964 μέσα εἰς τὴν ζούγκλαν, πλησίον τοῦ AYACUCHO, πρὸς ἀνατολάς.

PARA, PARAGUAIPOA, PARAMARIBO, PARAHUBA, PARACURU, PARANAGU, PARANA καὶ PARAGUAY — πόλεις ποὺ περιλαμβάνονται εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Ν. 'Αμερικῆς εἰς τὴν Κολομβίαν, Βενεζουέλαν, Βραζιλίαν καὶ Παραγουάην. Τὸ «παρα» εἶναι λέξις προερχομένη ἀπὸ γλῶσσαν φυλῆς τοῦ Αἰγαίου, ἴσως παναρχαίας ἑλληνικῆς, ἴσως Φοινικικῆς, ἡ ὁποία μεταφραζομένη σημαίνει «ποταμὸς» ἢ «στόμιον ποταμοῦ». 'Εκάστη τῶν πόλεων αὐτῶν εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς παραλίας, παρὰ τὸ στόμιον ἑνὸς ποταμοῦ — ὅσαι ἐξ αὐτῶν εὑρίσκονται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας καὶ τὸ ὄνομά των ἀρχίζει μὲ «παρά» εἶναι ἐπὶ ποταμῶν ἢ ἐκεῖ ὅπου ἑνώνονται δύο ποταμοί. Τὸ «παρα» μόνον του ἢ συνδυασμένον μὲ ἄλλας λέξεις ὅπως τὸ «MARIB» ἢ τὸ «GWI» εἶχεν εἰς τὴν ἀρχαιότητα συγκεκριμμένην ἔννοιαν. MARIB ἦτο ἡ ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Βασιλίσσης τοῦ Σαβᾶ (δηλαδὴ ὄνομα καθιερωθὲν ἀργότερα καὶ μετὰ τοὺς 'Αργοναύτας ἢ τοὺς ἄλλους παναρχαίους "Ελληνας, ποὺ εἶχον εἰσχωρήσει εἰς τὰς περιοχὰς αὐτὰς τῆς Νοτίου 'Αμερικῆς). 'Η λέξις GWI, ἐπίσης ἡ ὁποία συναντᾶται ἐπὶ ὡρισμένων ἐπιγραφῶν — καὶ ἡ ὁποία μετεβλήθη εἰς τὸ φωνητικὸν ἱσπανικὸν ἀντίστοιχον «GUAY» ἀπὸ τοὺς πατέρας τῆς ἐκκλησίας, τοῦ 16ου αἰῶνος — μεταφραζομένη κατὰ προσέγγισιν σημαίνει «λαόν» ἢ «ἔθνος». Οὕτω, ἡ λέξις εἰς τὸ πρωτότυπόν της θὰ ἦτο PARAGWI — ἢ εἰς τὴν ἱσπανικὴν PARAGUAY — καὶ μεταφραζομένη σημαίνει «χώραν ποταμῶν». Δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ κοιτάξωμεν τὸν χάρτην διὰ νὰ διαπιστώσωμεν τὴν ἀλήθειαν τῆς ταυτίσεως, διότι ἡ σημερινὴ Παραγουάη εἶναι πράγματι μία χώρα ποταμῶν, μὲ τοὺς θεαματικοὺς καταράκτας τοῦ IGUASSU εἰς τὰ σύνορα μὲ τὴν Βραζιλίαν καὶ τὴν 'Αργεντινήν.

Εἰς τὴν Ν. 'Αμερικὴν ὑπάρχουν πολλοὶ βράχοι μὲ 'Ελληνικὴν καὶ Φοινικικὴν γραφὴν — κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς, εἰς τὰς περιοχὰς τῶν ὀρυχείων τῆς Βραζιλίας καὶ εἰς τὸν 'Αμαζώνειον. Πλησίον τοῦ MANAUS — ὑπάρχουν 2000 περίπου ἐξ αὐτῶν, εἰς τὴν 'Ελληνικὴν καὶ τὴν Φοινικικὴν καὶ προκαλοῦν ἀκόμη συζητήσεις, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι κατὰ τὸν 'Απολλώνιον τὸν Ρόδιον οἱ 'Αργοναῦται δηλαδὴ πρὸ τοῦ 1500 π.Χ. εἶχον ἔλθει εἰς τὰς περιοχὰς αὐτὰς καὶ ὅταν δὲν ὑπῆρχον οὔτε ὡς ὄνομα οἱ Φοίνικες. 'Η γνωστὴ ἐπιγραφὴ PARAHYBA ἡ ὁποία εἶναι μεταγενεστέρα τῶν 'Ελληνικῶν, περιλαμβάνει περισσότερα φοινικικὰ γράμματα ἀπὸ οἱανδήποτε ἐπιγραφὴν εὑρεθεῖσαν εἰς τὰς περιοχὰς αὐτάς. 'Η ἐπιγραφὴ αὐτὴ ἔγινε διὰ πρώτην φορὰν γνωστὴ εἰς τὸν κόσμον ὅταν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ περιοδικὸν «'Ανθρωπολογία» τοῦ Λονδίνου τὸ 1874. Προσφάτως ἐπανεξετάσθη ὑπὸ τοῦ DR. CYRUS GORDON τοῦ Πανεπιστημίου BRANDEIS μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν νέων στοιχείων τὰ ὁποῖα ὁ DR. GORDON πιστεύει πὼς εἶναι γνήσια φοινικικὰ τοῦ 600 π.Χ. δηλαδὴ ἐπαναλαμβάνομεν, εἰς ἐποχὴν πολὺ μεταγενεστέραν ἀπὸ τὴν μετάβασιν ἐκεῖ τῶν 'Αργοναυτῶν. 'Αμέτρηται ἀκόμη ἐπιγραφαὶ ἀναφέρονται ὅτι εὑρέθησαν ἐπὶ βράχων εἰς ἀπροσίτους περιοχὰς τῶν ὀρυχείων — εἰς PIAUHY, εἰς CEARA, BANANEIRAS, PARAHYBA καὶ εἰς πλείστας ἄλλας περιοχὰς τῆς πολιτείας τῆς BAHIA — καὶ ὄχι μία ἢ δύο, ἀλλὰ πολὺ περισσότεραι τῶν ἑκατό καὶ εἰς τὴν 'Ελληνικὴν κυρίως γλῶσσαν.

Εἰς παλαιοτέραν μας ἐργασίαν, — γράφει ἡ Μὲρτζ — παρηκολουθήσαμε τὸν πλοῦν τοῦ πλοίου ΑΡΓΩ εἰς τὴν συγκεκριμμένην αὐτὴν περιοχὴν τῆς Ν. 'Αμερικῆς (περιοδικὸν «ΗΧΩ», τόμος 108, 1967) καὶ θὰ παρακαλούσαμε τὸν ἀναγνώστην νὰ ἀναγνώσῃ τὴν προηγουμένην αὐτὴν μελέτην διὰ νὰ μὴν ἐπαναλαμβάνωμεν τώρα ὅσα ἔγραψα ἤδη. 'Εφιστῶμεν τὴν προσοχὴν εἰς ὡρισμένους ἀριθμοὺς στίχων ἐντὸς ἀγκυλῶν, οἱ ὁποῖοι ἀναφέρονται εἰς ἀριθμοὺς στίχων τοῦ Βιβλίου ΙΙ τοῦ 'Ελληνικοῦ κειμένου τοῦ 'Απολλωνίου τοῦ Ροδίου, ὡς ἔχουν εἰς τὴν μετάφρασιν SEATON. ('Η ἀναφερομένη μελέτη τῆς Μέρτζ διὰ τοὺς 'Αργοναῦτες παρατίθεται κατωτέρω).

Οἱ ἀρχαῖοι "Ελληνες ἀσφαλῶς πρὸ τῶν Φοινίκων ἐγνώριζον τὴν περιοχὴν αὐτὴν ὡς τὴν χώραν τῶν Μαριανδυνῶν, ὠνομασθεῖσαν ἀργότερον Λυκίαν, κυβερνωμένην ἐκ τοῦ Βασιλέως Λύκου— ὁ δὲ λαός του ὠνομάζετο Λύκιοι. Οἱ Λύκιοι αὐτοὶ ἔλαβον μέρος εἰς τὸν Πόλεμον τῆς Τροίας. 'Ο Γλαῦκος καὶ ὁ Σαρπηδών, σύμμαχοι τῶν Τρώων, ἦσαν Λύκιοι, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἔλθει εἰς τὴ Τροίαν ἀπὸ μακρυά, πέραν τοῦ κυκλικοῦ ποταμοῦ Ξάνθου, (διὰ τοῦ Γκόλφ Στρῆμ) διὰ νὰ βοηθήσουν εἰς τὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν 'Αχαιῶν ποὺ πολεμοῦσαν τοὺς Τρώας.

Εἰς τὴν 'Ιλιάδα, ὁ Διομήδης ἐρωτᾷ τὸν Γλαῦκον διὰ τὸ γενεαλογικόν του δένδρον καὶ ὁ Γλαῦκος ἀρχίζει μὲ τὸν προ-πρόγονόν του, ποὺ ἦλθεν ἀπὸ τὴν πόλιν EPHYRA καὶ ὁ ὁποῖος εἶχεν ἕναν υἱόν, τὸν Γλαῦκον, ποὺ ἦτο πατὴρ τοῦ Βελλερεφόντου. 'Ο Προῖτος, βασιλεὺς τότε, ἀπέπεμψε τὸν Βελλερεφόντην εἰς τὴν Λυκίαν, διὰ τοῦ ποταμοῦ Ξάνθου. 'Ο βασιλεὺς τῆς Λυκίας τοῦ ἀνέθεσε τρεῖς ἄθλους: νὰ σκοτώσῃ τὴν Χίμαιραν, νὰ πολεμήσῃ τοὺς Σολύμους, μίαν πολεμικὴν φυλήν, ποὺ ἔζη πλησίον τῶν συνόρων τῆς Λυκίας καὶ τρίτον νὰ ἐξοντώσῃ τὰς 'Αμαζόνας. 'Αφοῦ ἐπραγματοποίησε τοὺς ἄθλους οἱ Λύκιοι τὸν ἀντήμειψαν. 'Απέκτησε τρία τέκνα, ἡ κόρη του ἦτο ἡ μητέρα τοῦ Σαρπηδῶνος, ποὺ ἐπολέμησεν εἰς τὴν Τροίαν. 'Ο πρεσβύτερος υἱὸς του ἐφονεύθη πολεμῶν τοὺς Σολύμους καὶ ὁ Γλαῦκος ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ 'Ιππολόχου, τοῦ νεωτέρου του υἱοῦ. 'Ο 'Ιππόλοχος ἔστειλε τὸν Γλαῦκον νὰ πολεμήσῃ εἰς τὴν Τροίαν.

'Ο πρῶτος Σαρπηδὼν — διότι ὑπῆρχον δύο ἱστορικὰ πρόσωπα μὲ τὸ ὄνομα αὐτό — ἦτο ἀδελφὸς τοῦ Μίνωος, βασιλέως τῆς Κρήτης, καὶ ἦσαν καὶ οἱ δύο υἱοὶ τῆς Εὐρώπης. 'Ο 'Ηρόδοτος (μετάφρασις RAWLISON) μᾶς διηγεῖται εἰς τὴν 'Ιστορίαν του, Βιβλίον Α' τὰ ἀκόλουθα: «Οἱ Λύκιοι φαίνεται πιθανῶς ὅτι εἶναι ἀρχαιότεροι τῶν Κρητῶν. 'Η νῆσος αὐτὴ κατοικεῖτο παλαιότερον ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ βαρβάρους. "Οταν οἱ δύο υἱοὶ τῆς Εὐρώπης, ὁ Μίνως καὶ ὁ Σαρπηδὼν ἐμάλωσαν διὰ τὸ ποῖος θὰ εἶναι βασιλεύς, ὁ Μίνως, ἡ μερὶς τοῦ ὁποίου ἐκυριάρχησεν, ἐξώρισε τὸν Σαρπηδῶνα καὶ τοὺς ὀπαδούς του. Οἱ ἐξόριστοι ἔπλευσαν πρὸς τὴν 'Ασίαν καὶ ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν Μιλύαν. Μιλύα εἶναι τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῆς χώρας ὅπου σήμερα κατοικοῦν οἱ Λύκιοι. Οἱ Μιλῦαι τῆς σήμερον ὠνομάζοντο τότε Σόλυμοι. "Οσον ἐβασίλευεν ὁ Σαρπηδών, οἱ ὀπαδοί του ἐκράτησαν τὸ ὄνομα ποὺ εἶχον φέρει μαζί των ἀπὸ τὴν Κρήτην καὶ ὠνομάζοντο Τερμίλαι, ὅπως καλοῦνται καὶ σήμερον οἱ Λύκιοι ἀπὸ τοὺς γείτονάς των. 'Αλλὰ ὅταν ὁ Λύκος, υἱὸς τοῦ Πανδίου, ἐξορισθεὶς ἐκ τῶν 'Αθηνῶν ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Αἰγέως, κατέφυγεν εἰς τὸν Σαρπηδῶνα, εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τῶν Τερμιλῶν, ὠνομάσθησαν ἀργότερον ἐξ αὐτοῦ Λύκιοι».

'Η διαφωτιστικὴ αὐτὴ παράγραφος τοῦ 'Ηροδότου μᾶς ὁδηγεῖ εἰς σκέψεις. Διότι ἐδῶ ἔχομεν τὸν Σαρπηδῶνα, ἀδελφὸν τοῦ Μίνωος, υἱὸν τῆς Εὐρώπης, νὰ πλέῃ εἰς τὴν 'Ασίαν, καὶ ἀκολούθως νὰ καταφεύγῃ εἰς τὴν αὐτὴν χώραν καὶ ὁ Λύκος — ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ ἀδελφὸς τοῦ Αἰγέως — εἰς τὴν χώραν ἡ ὁποία παλαιὰ ὠνομάζετο Σολυμία. 'Ως ἀνεφέρθη ἀνωτέρω, ὅταν ὁ Γλαῦκος ἔδωσε τὸ γενεαλογικόν του δένδρον εἰς τὸν Διομήδη, ἀνέφερεν ὅτι οἱ πρόγονοί του ἔφθασαν εἰς τὴν Λυκίαν, μέσω τοῦ κυκλικοῦ ποταμοῦ Ξάνθου. 'Ο 'Ηρόδοτος ἐπίσης ἀναφέρει, καὶ τὸν Λύκον ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐξορισθῆ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Αἰγέως. 'Ο Αἰγεὺς ἦτο ὁ πατὴρ τοῦ Θησέως. 'Ιστορικῶς, τὰ γεγονότα αὐτὰ θὰ ἔλαβον χώραν τρεῖς ἕως τέσσαρας γενεὰς πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἢ περίπου ἀπὸ τὸ 1350 — 1250 π.Χ. (εἰς τὰς χρονολογίας αὐτὰς σφάλλει ἡ Μέρτζ, διότι τὰ γεγονότα αὐτὰ ἔγιναν αἰῶνας παλαιότερον) καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀναφερόμενα πρόσωπα, τίποτα δὲν φαίνεται ἀσυνεπὲς μεταξὺ τῶν διαφόρων ποιητῶν ποὺ μᾶς διηγοῦνται τὰ περιστατικὰ αὐτὰ — τὸ μόνο πρόβλημα εἶναι ἡ γεωγραφία.

Κατὰ τὸν ἴδιον συνήθη τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Γλαῦκος ἔδωσε τὸ γενεαλογικὸν του δένδρον εἰς τὸν Διομήδη, οὕτω καὶ ὁ 'Ιάσων, ἐπὶ τοῦ πλοίου ΑΡΓΩ, ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὴν Λυκίαν, ἔδωσε τὸ γενεαλογικὸν του δένδρον εἰς τὸν βασιλέα Λύκον. 'Ο Λύκος, καλωσορίζων τὸν 'Ιάσωνα, ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς: «"Ω φίλοι τί ἄνθρωπος ἦτο αὐτὸς (ὁ 'Ηρακλῆς) τοῦ ὁποίου τὴν βοήθειαν δὲν ἔχετε, καθὼς ἀγωνίζεσθε εἰς τὸν δρόμον σας πρὸς τὸν Αἰήτην. Διότι γνωρίζω καλῶς ὅτι τὸν εἶδα ἐδῶ, εἰς τὰ δώματα τοῦ πατρός μου Δασκύλλου, ὅταν ἦλθεν ἐδῶ πεζῇ διὰ τῆς 'Ασίας, φέρων τὴν ζώνην τῆς φιλοπολέμου 'Ιππολύτης. Καὶ ἐμένα μὲ βρῆκε ὅταν τὰ γένεια μόλις ἐφύτρωναν εἰς τὰ μάγουλά μου». 'Ο 'Ηρακλῆς, ὡς ἔνατον ἆθλον, εἶχεν ἀναλάβει νὰ ἐκστρατεύσῃ ἐναντίον τῶν 'Αμαζόνων διὰ νὰ φέρῃ τὴν ζώνην τῆς 'Ιππολύτης, τῆς βασιλίσσης των. 'Ο 'Ηρακλῆς ἔπλευσε μὲ μίαν ὁμάδα ἐθελοντῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Θησεύς, υἱὸς τοῦ Αἰγέως, ἕως ὅτου ἔφθασαν εἰς τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ Θερμόδωντος καὶ ἐκωπηλάτησαν εἰς τὸν λιμένα τῶν 'Αμαζόνων.

Εἰς ὁλόκληρον τὴν ἱστορίαν τῶν γεωγραφικῶν ἐσφαλμένων ὀνομασιῶν, τὸ ἀπόσπασμα αὐτὸ εἶναι μοναδικὸν ὡς κλειδὶ διὰ τὴν λύσιν ἑνὸς τῶν ἀρχαιοτέρων μυστηρίων — διότι ἐδῶ ἔχομεν τὴν ἀκριβῆ τοποθέτησιν τῆς ΑΣΙΑΣ, ὡς ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους Μυκηναίους — χαμένη τὴν ἐποχὴν τοῦ 'Εκαταίου καὶ τοῦ 'Αναξιμάνδρου, χαμένη διὰ τὸν 'Ηρόδοτον, δηλαδὴ χαμένην, ἀγνοουμένην πρὸ 1000 ἐτῶν. 'Εδῶ εὑρίσκομε τὸν 'Ιάσωνα φιλοξενούμενον τοῦ Λύκου καὶ τῶν Λυκίων. 'Εδῶ ὁ Λύκος ὁμιλεῖ εἰς τὸν 'Ιάσωνα διὰ τὸν 'Ηρακλῆ καὶ τὴν συνάντησίν του μὲ τοὺς Λυκίους. 'Εδῶ εὑρίσκομε τοὺς Σολύμους ὡς γείτονας τῶν Λυκίων — μὲ τὸν Γλαῦκον πολεμῶντα τοὺς Σολύμους πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του διὰ τὴν Τροίαν καὶ ἀκόμη τὰς 'Αμαζῶνας ποὺ ζοῦν εἰς τὸν ποταμὸν Θερμόδωντα — τὸν ποταμὸν ποὺ εὕρομεν εἰς τὴν προηγουμένην μας μελέτην νὰ εἶναι ὁ ποταμὸς 'Αμαζώνειος τῆς Ν. 'Αμερικῆς (ἐννοεῖ τὸ ταξίδι τῶν 'Αργοναυτῶν ποὺ παραθέτομεν

κατωτέρω). Ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος μᾶς λέει τώρα ὅτι ἡ περιοχὴ αὐτὴ εἶναι ἡ ΑΣΙΑ. Αὐτὴ εἶναι ἡ Ἀσία τὴν ὁποίαν ὁ Στράβων δὲν ἠδυνήθη νὰ συναντήσῃ μὲ ὀνόματα τὰ ὁποῖα τότε ἔφερον ποταμοὶ ἐκβάλλοντες εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν. Συνεπῶς φαίνεται ὅτι ἡ σύγχισις ἤρχισεν ὅταν ἡ σχολὴ γεωγραφίας τῆς Μιλήτου, (περὶ τὸ 500 π.Χ., δηλαδὴ μετὰ 1000 καὶ πλέον ἔτη διὰ τὰ γεγονότα ποὺ ἀναφέρονται) αὐθαιρέτως τοποθετεῖ τὴν πορείαν τῆς ΑΡΓΟΥΣ πρὸς ἀνατολὰς — ἀντιθέτως πρὸς τὸ ρεῦμα καὶ ἀντιθέτως πρὸς τὴν περιγραφὴν τοῦ ποιητοῦ — ἀντὶ πρὸς δυσμάς, τὴν κατεύθυνσιν δηλαδή, τὴν ὁποίαν πράγματι ἠκολούθησαν. Ἡ Ἀσία εἰς τὴν Μυκηναϊκὴν ἐποχὴν — τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβον χώραν τὰ γεγονότα αὐτά — ἦτο ἐδῶ, εἰς τὴν βορειοανατολικὴν ἀκτὴν τῆς Ν. Ἀμερικῆς καὶ ἐδῶ ἐπίσης ἦσαν καὶ οἱ Ἰνδιάνοι.

Ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὴν χώραν τῶν Λυκίων, ἡ ΑΡΓΩ προχώρησε πέραν τοῦ ποταμοῦ Καλλιχώρου — πιθανὸν τὸν σημερινὸν ESSEQUIBO — ὅπου λέγεται ὅτι ὁ Ἀπόλλων, ὁ υἱὸς τοῦ Διός, μόλις εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Ἰνδιάνων (906) τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπισκεφθῆ. Ἀπίστευτον ὡς φαίνεται, τὸ πρωτότυπον ἑλληνικὸν κείμενον ποὺ χρησιμοποιεῖ τὴν λέξιν «Ἰνδιάνοι». Ἴσως θὰ πρέπει νὰ ἐπανεξετάσωμεν τὴν γεωγραφίαν μας καὶ εἰδικῶς τὰ δύο αὐτὰ ὀνόματα «ΑΣΙΑ» καὶ «ΙΝΔΙΑΝΟΙ» ποὺ χρησιμοποιοῦνται ἐδῶ ἐν συσχετισμῷ, τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο καὶ εἰς μίαν περιοχὴν ἡ ὁποία, ἐὰν ἡ γεωγραφία μας εἶναι σωστή, ἐν σχέσει μὲ τὰ ταξίδια τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τοῦ Ἰάσωνος πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, θὰ ἦτο ἡ περιοχὴ αὐτὴ ἀμέσως νοτίως καὶ ἀνατολικῶς τοῦ Ὀρενόκου. Ἡ πρωτότυπος ἱστορία ἐλέχθη διὰ πρώτην φορὰν περὶ τὸ 1350 π.Χ. καὶ «Ἰνδιάνοι» θὰ ἦσαν τότε οἱ Ἰνδιάνοι, ὅπως ἦσαν γνωστοὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα — καὶ ἀμφότεραι αἱ λέξεις «ΑΣΙΑ» καὶ «ΙΝΔΙΑΝΟΙ» ἀναφέρονται, ἐχρησιμοποιήθησαν, ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου. Ἡ ΑΡΓΩ ἔφθασεν εἰς τὴν χώραν τῶν Χαλύβων καὶ περιπλέουσα τὴν χώραν τοῦ «Γενηταίου Διὸς ἄκρην» (Ἀπολλώνιος βιβλίον ΙΙ § 1000) — ἡ περιοχὴ αὐτὴ εἶναι αὐτὴ ποὺ συνήθως ὀνομάζομεν «Καμπούραν τῆς Βραζιλίας» ἔφθασεν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον. Ὁ Στράβων ἐπίσης ἀναφέρεται ἐδῶ εἰς τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Διός (12.3. 20-28). Ὁ Ἡρόδοτος (Βιβλίον VII) περιγράφων τὰς στολὰς καὶ τὰ ὅπλα ἀρχαίων φυλῶν, λέγει ὅτι οἱ Χάλυβες ἔχουν μικρὰς ἀσπίδας καὶ φέρουν δύο δόρατα. Ἔφερον ὀφειχάλκινα κράνη μὲ λοφία ἐπ' αὐτῶν. «Ὑπάρχει μαντεῖον τοῦ Ἄρεως εἰς τὴν χώραν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ».

Ἐξ ὅσων συνεπῶς ἐπισημαίνει καὶ ἐκθέτει ἀνωτέρω ἡ Μὲρτζ ἀποδεικνύεται, πλήρως ὅτι πανάρχαιοι Ἕλληνες, οἱ Ἀρχαιοέλληνες, ὡς τολμηροὶ θαλασσοπόροι ποὺ ἦσαν, εἶχον διαπλεύσει πολλάκις τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ ὁμάδες αὐτῶν, εἶχον φθάσει καὶ ἐγκατασταθεῖ εἰς τὴν βόρειον καὶ Νότιον Ἀμερικὴν ἀπὸ τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα. Καὶ τὸ φαινόμενον δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ὑπερβολή, ἢ ἀπίθανον ἀφοῦ οἱ μὲν Κυκλαδῖτες, οἱ Κρῆτες καὶ οἱ Μυκηναῖοι ἀργότερον, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν πανάρχαιοι θαλασσοπόροι καὶ θαλασσοκράτορες, εἶναι γνωστὸν καὶ ἐξηκριβωμένον, ὅτι εἶχον εἰσχωρήσει εἰς Χώρας περιβρεχομένας ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸν — Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, Κάτω Χώρας — ἀναζητώντας κασσίτερον καὶ ἤλεκτρον (κεχριμπάρι) — καὶ συνεπῶς ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀγνοοῦσαν καὶ νὰ μὴ ὁδηγήθησαν ἀπὸ τὸ Κόλπειον Ρεῦμα (τὸ Γκὸλφ-Στρὴμ) εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀμερικῆς. Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ ἀναφερόμενα ἀπὸ τὸν Πλάτωνα εἰς τὸν «Τίμαιον» καὶ τὸν «Κριτίαν» ὡς διηγήσεις τοῦ Αἰγυπτίου ἱερέως πρὸς τὸν Σόλωνα περὶ τῆς Ἀτλαντίδος, φαίνεται ὅτι ἐγνώριζον ἀρκετὰ διὰ τοὺς δρόμους πρὸς τὴν Δύσιν. Καὶ φυσικὰ κατόπιν ὅλων αὐτῶν τῶν δεδομένων ἀλλὰ καὶ τῶν ὅσων ἀκόμη προστίθενται περὶ τῶν ὑποθαλασσίων εὑρημάτων εἰς τὰς Μπαχάμας, Κρητικῆς προελεύσεως, οὐδεμία ἔκπληξις ἢ ἀπορία δικαιολογεῖται ἢ ἐπιτρέπεται, διὰ τὴν μετάβασιν καὶ τὴν ὕπαρξιν παναρχαίων Ἑλλήνων καὶ Κρητῶν εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Ἂς ἴδωμεν ὅμως τώρα τὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα τῆς βορειοανατολικῆς Ν. Ἀμερικῆς — μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ρωμαϊκῶν ὀνομάτων ὅπως τὸ «CERES» π.Χ. ἐκ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν ἄπειρα, οὔτε τῶν ἀπειραρίθμων πόλεων τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα λήγει εἰς τὴν ἑλληνικὴν κατάληξιν «οπολις» ἢ «απολις» ὅπως τὸ Ἰνδιανάπολις, Διανάπολις ἢ Πεντάπολις, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς ὁλόκληρον τὴν περιοχὴν τῶν ὀρυχείων τῆς κεντρικῆς Βραζιλίας, εἰς MINAS GERAIS καὶ τὸ MATTO GROSSO.

Ἡ πλειονότης τῶν ὀνομάτων αὐτῶν μᾶς εἶναι γνωστὰ μόνον ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἱστορίας καὶ φιλολογίας — ὀνόματα ποὺ μᾶλλον δὲν θὰ ἦσαν κοινῆς χρήσεως, ἢ καὶ γνωστὰ ἀκόμη ἀπὸ τοὺς Ἱσπανούς, Πορτογάλλους ἢ Ὁλλανδοὺς τοῦ 16ου καὶ 17ου αἰῶνος ποὺ ἔφθασαν ὡς εἰσβολεῖς εἰς τὰς χώρας αὐτὰς τῆς Ν. Ἀμερικῆς. Ἀλλ' οὔτε καὶ αὐτοὶ οἱ πρῶτοι ἄποικοι τῆς νεωτέρας ἐποχῆς (Ἱσπανοί, Ὁλλανδοί, Πορτογάλοι κ.τλ.) θὰ ἔδιδον ὀνόματα εἰδωλολατρικὰ Ἑλλήνων Θεῶν ἢ ἡρώων εἰς τὰς φυτείας των καὶ τὰς πόλεις. Τὰ ὀνόματα αὐτὰ ἐχρησιμοποιήθησαν περὶ τὸ 1300 π.Χ. ἢ καὶ παλαιότερον καὶ μετεδόθησαν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν διὰ νὰ καταγραφοῦν τελικῶς περὶ τὸ 1500 μ.Χ. ἀπὸ τοὺς Ἱσπανοὺς ἢ Πορτογάλλους πατέρες, οἱ ὁποῖοι ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἶχον διαπράξει τὴν ... βλασφημίαν! νὰ δώσουν εἰδωλολατρικὰ ὀνόματα εἰς τὰς πόλεις ἢ τὰς περιοχὰς αὐτάς, καὶ οἱ ὁποῖοι συχνάκις δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποδώσουν τὴν φωνητικὴν προφορὰν των. Δίδοντες κατωτέρω τὴν ὀνομασίαν καὶ τοποθεσίαν τῶν πόλεων αὐτῶν, καὶ τὸ Γεωγραφικὸν μῆκος καὶ πλάτος των εἶναι ἀσφαλῶς ταῦτα ἐντελῶς ἀκριβῆ.

EPHIRA, 58oW. 5oN. ἐπὶ τῶν συνόρων μεταξὺ τῆς Βρεταννικῆς Γουϊάνας καὶ τοῦ Σουρινάμ, μερικὰ μίλια ἀπὸ τὸ NEW NICKERIE. EPHIRA (Ἐφύρα) ἦτο τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς Κορίνθου, τῆς πόλεως ὅπου ἐγεννήθη ὁ πρόγονος τοῦ Γλαύκου, καὶ τὴν ὁποίαν οὗτος ἀναφέρει, ὅταν δίδει τὸ γενεαλογικόν του δένδρον εἰς τὸν Διομήδην.

FEDRA, ΦΑΙΔΡΑ, τριάντα μίλια ἀπὸ τὸ PARAMARIBO εἰς τὸ Σουρινάμ. Ἡ Φαίδρα, κόρη τοῦ Μίνωος, βασιλέως τῆς Κρήτης, νεωτέρα ἀδελφὴ τῆς Ἀριάδνης, ἦτο ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ Θησέως. Ἡ πρώτη του σύζυγος ἦτο ἡ Ἱππολύτη, βασίλισσα τῶν Ἀμαζώνων. Ὁ Θησεύς, ὁ ὁποῖος εἶχε συνοδεύσει τὸν Ἡρακλῆν εἰς τὴν Ἀσίαν κατὰ τὸν ἔνατον ἄθλον του διὰ νὰ πολεμήσῃ τὰς Ἀμαζώνας, ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ Αἰγαίως, τοῦ βασιλέως ποὺ ἐξώρισε τὸν ἀδελφόν του Λῦκον εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Σαρπηδῶνος τὸ ὁποῖον, ὡς ἐσημειώσαμεν ἀνωτέρω, θὰ ἦτο ἡ σημερινὴ Βενεζουέλα καὶ τὸ Σουρινάμ. Ὁ Θησεὺς ἦτο ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Λύκου — καὶ ἡ Φαῖδρα ἦτο ἡ σύζυγός του.

IPOLITOS, ἹΠΠΟΛΥΤΟΣ. 44oW. 18oS. Ὁ Ἱππόλυτος ἦτο υἱὸς τοῦ Θησέως καὶ τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων Ἱππολύτης, τῆς πρώτης συζύγου του.

THETIS, ΘΕΤΙΣ - κόλπος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ Ἀκρωτηρίου Χόρν. Ἡ Θέτις ἦτο μία θαλασσία θεὰ καὶ ἐδῶ μνημονεύεται εἰς ἕναν κόλπον καὶ ὄχι εἰς πόλιν. Ἡ Θέτις ἦτο ἡ μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ σύζυγος τοῦ Πηλέως - μέλους τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας. Εἰς τὸν γάμον τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἡ Ἔρις, Θεὰ τῆς ἀσυμφωνίας (τῆς ἔριδος) ἡ ὁποία δὲν εἶχε προσκληθῆ εἰς τὸν γάμον τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, ἔρριψε τὸ μοιραῖον χρυσὸν μῆλον μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπετέλεσε τὴν ἔμμεσον αἰτίαν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.

LARIS - μικρὸν χωρίον ἀνατολικῶς τοῦ CUZCO. Ἡ Λάρισα, κόρη βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἑλλάδος, ἔδωσε τὸ ὄνομά της εἰς ἑλληνικὴν πόλιν. Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἐγεννήθη ὁ Πολύφημος, υἱὸς τοῦ Εἰλάτου, καὶ μέλος τῆς ΑΡΓΟΥΣ. Ἀρχαῖοι μῦθοι τῶν Ἴνκας ὁμιλοῦν διὰ τὸ ἀπωλεσθὲν σανδάλιον (Ἰάσων), διὰ τὸ ἄτυχον περιδέραιον καὶ πέπλον (Ἁρμονία) καὶ διὰ τὴν σποράν καὶ τὸν θερισμὸν τῶν «Ὀδόντων τοῦ Δράκοντος» (δηλαδὴ ποὺ ὁμοιάζουν μὲ τοὺς ἀνάλογους ἀρχαίους Ἑλληνικοὺς μύθους) καὶ ἀσφαλῶς, οἱ ὑποστηρίζοντες ὅτι οἱ Ἕλληνες ἦλθον ἀπὸ ξένας χώρας εἰς τὴν Ἑλλάδα, δὲν θὰ τολμήσουν νὰ ἰσχυρισθοῦν, ὅτι ἦλθον ἀπὸ τὴν ... Ἀμερικὴν προσκομίζοντες καὶ τὰς σχετικὰς ἀνωτέρω παραδόσεις τῶν Ἴνκας.

ARMONIA, ΑΡΜΟΝΙΑ - 51ος. 24OS. Ἡ Ἁρμονία, σύζυγος τοῦ Κάδμου, εἰς τὸν γάμον τῆς ὁποίας ἡ Ἥρα τῆς ἐδώρησεν ἓν περιδέραιον καὶ ἓν πέπλον, τὰ ὁποῖα ἀργότερον προεκάλεσαν τραγωδίας εἰς τὰς γενεὰς ποὺ τὰ κληρονόμησαν - Καὶ ἡ ἱστορία αὐτὴ εὑρίσκεται εἰς μῦθον τῶν Ἴνκας.

OLYMPIA. 48oW. 20oS. Οἶκος τῶν Θεῶν.

MACARANI. 48oW. 16oS. Ὁ Στράβων (12.3.17-19) τοποθετεῖ τοὺς MACARONES πλησίον τῶν TIBERANI - δηλαδὴ εἰς τὴν θέσιν περίπου ὅπου ἀφήσαμε τὴν ΑΡΓΩ καθ' ὁδὸν πρὸς νότον πρὸς τὴν Κολχίδα, καὶ ἡ ὁποία ἀντιστοιχεῖ εἰς τὴν τοποθεσίαν τῆς MACARANI εἰς τὴν «καμπούραν τῆς Βραζιλίας». Ὁ Στράβων ἀναφέρει ὅτι ὁ λαὸς αὐτὸς γειτνιάζει μὲ τοὺς Χάλυβας, οἱ ὁποῖοι ἠργάζοντο εἰς τὰ ὀρυχεῖα.

CRATEUS, 40oW. 5oS. Ὁ Κραταιὸς ἦτο γνωστὸς μηχανικὸς ὀρυχείων, συμφώνως πρὸς τὸν Στράβωνα, καὶ ἐδῶ τὸ CRATEUS εὑρίσκεται ἐν μέσῳ τῆς περιοχῆς τῶν ὀρυχείων σιδήρου τῆς βορείου Βραζιλίας.

ATALEIA, 42oW. 8oS. Ὑπάρχουν καὶ δύο πόλεις μὲ τὸ ἴδιον ὄνομα - μία πλησίον τῶν συνόρων τῆς Βραζιλίας, Κολομβίας καὶ Περοῦ, ἐπὶ τοῦ Ἀμαζωνείου, πλησίον τοῦ BENJAMIN CONSTANT καὶ ἡ δευτέρα εἰς τὰ ἄνω UCAYALI, ὑπεράνω τῆς PUCALPA. Ὁ Στράβων ἀναφέρει (14.4.I) «Κατόπιν εἰς πόλιν ὀνομαζομένην Ἀττάλειον, ὀνομασθεῖσαν ἐκ τοῦ ἱδρυτοῦ της, τοῦ Ἀττάλου Φιλαδελφέως, ὁ ὁποῖος ἐπίσης ἀπέστειλεν ἀποικίαν εἰς CORYCUS».

FILADELPHIA, 48oW. 8oS. καὶ δευτέρα πόλις μὲ τὸ ἴδιον ὄνομα πλησίον τῶν συνόρων τῆς Βολιβίας καὶ τοῦ Περοῦ εἰς 68oW 12oS, ὀνομασθεῖσα ἐπίσης ἐκ τοῦ Ἀττάλου Φιλαδελφέως.

SOLIMOES - ὄνομα τοῦ ἄνω Ἀμαζωνείου, μεταξὺ τῆς TABATINGA καὶ COARI. Ἀναφοραὶ εἰς τοὺς Σολύμους συναντῶνται εἰς τὰ ἔργα ἀρκετῶν ἀρχαίων συγγραφέων - Ὁμήρου, Πινδάρου,

Στράβωνος, Ἡροδότου, Ἀπολλωνίου Ροδίου, Ἀπολλοδώρου, Κουΐντου Σμυρναίου καὶ ἄλλων. Καμία ἄλλη φυλὴ δὲν φαίνεται νὰ ὑπῆρξε τόσον σημαντική, ἢ διὰ τὴν ὁποίαν νὰ ἔχουν δοθῆ τόσα πολλὰ στοιχεῖα. Θὰ ἐνθυμεῖσθε ὅτι ὅταν ὁ Γλαῦκος ἔδωσε τὸ γενεαλογικόν του δένδρον εἰς τὸν Διομήδην, ὡμίλησε διὰ τὸν βασιλέα Λύκον καὶ διὰ τοὺς ἄθλους ποὺ ἐπέβαλεν εἰς τὸν Βελερεφόντην, ἕνας ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο νὰ πολεμήσῃ τοὺς Σολύμους, φιλοπόλεμον φυλὴν ποὺ ἔζη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Λυκίας, καὶ ὅτι ἀφοῦ ἐπολέμησεν οὗτος τοὺς Σολύμους, ἐπολέμησε καὶ τὰς Ἀμαζόνας. Προσδιορίσαμεν ἀνωτέρω ὅτι ἡ Λυκία περιελάμβανεν ὅ,τι σήμερον ἀποτελεῖ τὴν Βενεζουέλαν, Βρεταννικὴν καὶ Γαλλικὴν Γουιάναν καὶ τὸ Σουρινάμ. Ἐφ' ὅσον αὐτὸς ὁ προσδιορισμὸς εἶναι σωστός, ἡ χώρα τῶν Σολύμων θὰ ἦτο ἡ χώρα νοτίως τῆς Βενεζουέλας εἰς τῆς Κολομβιανῆς πολιτείας τῆς VECHADA, GUAINIA καὶ τῆς Βραζιλιανῆς πολιτείας AMAZONAS, ἡ δὲ χώρα τῶν Ἀμαζόνων, ἀμέσως ἀνατολικῶς, κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ THERMODON — ἢ Ἀμαζωνείου — μέχρι τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Ἑπομένως τί εὑρίσκομεν; Ὅτι ἡ ἑλληνικὴ λέξις «SOLYMI» μετεβλήθη εἰς τὸ πορτογαλλικὸν «SOLIMOES», προφερομένη «SOLIMOI-SH», διὰ τὴν πόλιν ἡ ὁποία εὑρίσκεται εἰς τὸ ἴδιον ἀκριβῶς μέρος. Ὁ Ἀμαζόνιος, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται ἔτσι, ὅταν ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ IQUITOS, ὅταν φθάνει εἰς τὰ βραζιλιανὰ σύνορα εἰς TABATINGA ἢ πλησίον τῆς ATALEIA DE NORTE, ἀλλάζει ὄνομα εἰς SOLIMOES καὶ εἰς τοὺς Βραζιλιάνους ὁ ποταμὸς εἶναι γνωστὸς ὡς SOLIMOES ἀπὸ τὴν TABATINGA ἕως τὸ COARI, περίπου 64oW. 4oS. (βορείου καὶ Νοτίου πλάτους) ὁπότε πάλιν ἀλλάζει εἰς τὸ ἀρχικὸν Ἀμαζόνειος.

Τὸ 1940, ὅταν εὑρισκόμην ἐπὶ μικροῦ πλοιαρίου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ εἰς ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ σημεῖον, - γράφει ἡ Μὲρτζ - ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ πλοίου παρετήρησε: «Τώρα εὑρισκόμεθα ἐπὶ τοῦ SOLIMOES» Ἐξήγησεν ὅτι παλαιὰ ἔζη ἐκεῖ λαὸς γνωστὸς εἰς τοὺς Πορτογάλλους ὡς SOLIMOES καὶ ὅτι ἡ φυλὴ αὐτὴ ἦτο πολὺ παλαιὰ καὶ ἐξ ἀνέκαθεν κατεῖχε τὸν χῶρον κατὰ μῆκος ἀμφοτέρων τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ ἀλλὰ μόνον μέχρι τοῦ COARI. Εἰς τὸν κατάλογον τῶν φυλῶν ποὺ κάποτε κατοίκησαν τὴν λεκάνην τοῦ ἄνω Ἀμαζονείου, ὁ CLEMENTS MARKHAM περιέλαβε τοὺς SOLIMOENS «μίαν φυλὴν ἐπὶ τοῦ Ἀμαζονείου, ἄλλοτε ἰσχυράν, ἐκ τῆς ὁποίας οἱ Πορτογάλλοι ἔδωσαν τὸ ὄνομα εἰς τὸν ποταμόν.» Τὸ 1788 ὁ RIBEIRO ἀνέφερεν ὅτι τὰ κύρια ὑπολείμματα τῆς φυλῆς αὐτῆς εὑρίσκοντο εἰς τὸ στόμιον τοῦ COARI». Ἡ Πορτογαλλικὴ ἀπόδοσις SOLIMOES συναντᾶται καὶ σήμερον ἐπὶ χαρτῶν τῆς περιοχῆς αὐτῆς τοῦ Ἀμαζονείου, ὅπου κάποτε ἔζων οἱ Σολύμοι, λαὸς φιλοπόλεμος.

AMAZONS. Ἡ παλαιὰ αὐτὴ φιλοπόλεμος ὁμὰς γυναικῶν εἶναι ἀρκετὰ γνωστὴ ὥστε νὰ καθίστανται περιτταὶ περαιτέρω ἐξηγήσεις. Ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς τὰς τοποθετοῦν εἰς τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ THERMODON - ὅπως καὶ ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος, ἀναφερόμενος εἰς τὸν πλοῦν τῆς ΑΡΓΟΥΣ. Ἡ Ἱππολύτη, βασίλισσα τῶν Ἀμαζόνων, ἐνυμφεύθη τὸν Θησέα καὶ ὁ υἱός τους Ἱππόλυτος ἔδωσε τὸ ὄνομά του εἰς 44oW. 18oS. Ἡ νεωτέρα ἀδελφὴ τῆς Ἱππολύτης, Πενθεσύλεια, συνέβαλεν οὐσιαστικῶς μὲ τὰς ἀμαζόνας εἰς τὸν πόλεμον τῆς Τροίας, ἐρχομένη εἰς βοήθειαν τῶν Τρώων, καὶ ἦτο αὐτὴ ποὺ προεκάλεσε τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Αἴαντα εἰς μονομαχίαν, διὰ νὰ σκοτωθῆ ἀγρίως ἡ ἰδία ἀργότερον ἀπὸ τὸν Ἀχιλλέαν. Ὁ ποταμὸς μνημονεύει ἀκόμη σήμερον τὰς θαρραλέας αὐτὰς γυναίκας πολεμιστὰς — τὰς Ἀμαζόνας — «Δὲν ὑπάρχει ἄλλος ποταμὸς ὡσὰν αὐτὸν» λέγει ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος.

Παραλείπομεν τὰς APOLO, CARTAGO, PLATO, POMPEU, CRATO, CERES, ANAPOLIS, DIVINOPOLIS, AREANAPOLIS καὶ πληθώρα ἄλλων πόλεων διεσπαρμένων εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ὀρυχείων διὰ νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν εἰς τρεῖς ἀκόμη μόνον αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεγαλυτέραν σημασίαν.

COLCHIQUEN, Ἱσπανικὴ ἀπόδοσις τῆς ἑλληνικῆς λέξεως «COLCHIAN» - μιᾶς φυλῆς, ὄχι πόλεως, τὴν ὁποίαν ἀναφέρομεν λόγῳ τῆς ὑψηλῆς σημασίας της εἰς τὸν ειδικὸν αὐτὸν χῶρον. Ἡ γραφὴ μεταβάλλεται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον λόγῳ τῶν διαφόρων ἀτόμων ποὺ καταγράφουν μίαν λέξιν, ἀλλὰ ἡ πρωτότυπος ἑλληνικὴ λέξις ὑπάρχει καθαρά - COLCHIAN, ὁ λαός, Κολχίς, ὁ τόπος. Ἡ φυλὴ αὐτὴ ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν CLEMENTS MARKHAM ὡς ἀκολούθως: «Μία φυλὴ τοῦ TUCUMAN, εἰς τὴν νοτίαν πλευρὰν τοῦ GRAN CHACO. Ἀντέστησαν ἡρωϊκῶς εἰς τὴν εἰσβολὴν τῶν Ἱσπανῶν εἰς SALTA καὶ JULUY καὶ δὲν ὑπεδουλώθησαν πλήρως παρὰ μόνον τὸ 1665». Δεύτερος συγγραφεὺς ἀναφέρει ὅτι ἡ φυλὴ αὐτὴ ζεῖ εἰς τὴν βόρειον Ἀργεντινὴν καὶ «ἀνήκει εἰς τὴν ἰδίαν φυλὴν ὅπως καὶ οἱ «Υἱοὶ τοῦ Ἡλίου» (Ἴνκας) τοῦ Περοῦ. Ἀμφότεροι οἱ συγγραφεῖς ἀναφέρουν ὅτι ἡ φυλὴ ἦτο πολὺ γενναία καὶ ὅτι δὲν ὑπεδουλώθη παρὰ μόνον τὸν 1665 καὶ ὅτι εἰς τὰ κεραμικὰ των σκεύη ὅπως καὶ εἰς τὰ ὑφάσματα ἐχρησιμοποίουν τὸ «μοτίβον τοῦ βήματος». Τὸ μοτίβον αὐτὸ συνδυάζεται πρὸς τὸν γνωστὸν μαίανδρον. Τὰ δύο αὐτὰ μοτίβα συναντῶνται εἰς ὁλόκληρον τὸ ὀροπέδιον τῶν Ἄνδεων - ὅπως ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ἀρχαία Κολχίς, χώρα τῶν Κολχέων, ἡ μυθικὴ χώρα τοῦ «Χρυσοῦ Δέρατος» πρὸς τὴν ὁποίαν ἔπλεεν ἡ ΑΡΓΩ - μία χώρα ἡ ὁποία οὐδέποτε εὑρέθη ὑπὸ τοῦ Ἑκαταίου, Ἀναξιμάνδρου, Ἡροδότου καὶ Στράβωνος, κατελάμβανε τὴν χώρα ἀπὸ τὴν σημερινὴν ASUNCION, Παραγουάην, μέχρι καὶ τῆς λεκάνης τῆς TITICACA - μίαν περιοχὴν ποὺ συμβαδίζει μὲ τὰς περιγραφὰς τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου συνδυαζομένων μὲ τὰς περιγραφὰς τοῦ Στράβωνος καὶ Ἡροδότου. Ἡ ἀρχαία Κολχὶς συνεπῶς εὑρίσκεται ἐδῶ καὶ ὄχι εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον.

PAPALLACTA, ἀνατολικῶς τοῦ QUITO εἰς τὸ Ἐκουαδὸρ - PIKILAQUA, ἢ καμίαν φορὰν γραφομένη PIKILLACTA, μόλις ἀνατολικῶς τοῦ CUZCO εἰς τὸ Περοῦ. Καὶ αἱ δύο γραφαὶ ὡρίσθησαν ἀπὸ διαφορετικὰ ἄτομα καὶ εἰς διαφορετικὰς ἐποχὰς κατὰ τὸν 16ον καὶ 17ον αἰῶνα, ἀλλὰ ἀμφότεραι ἀποτελοῦν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν λέξιν μὲ τὸ αὐτὸ νόημα. Εἰς τὸ CUZCO μετεφράσθη ὡς «τὸ σπίτι μὲ τὸν μικρὸν ψύλλον». Πολλὰ ἀρχαῖα ἐρείπια ὑπάρχουν εἰς τὴν περιοχὴν αὐτήν, φωτογραφίαι τῶν ὁποίων βλέπει κανεὶς εἰς τὸ μικρὸ μουσεῖον τοῦ CUZCO. Ἡ μετάφρασις ἔχει μεγαλυτέραν σημασίαν τοῦ συνήθους, ὅπως θὰ δείξωμεν κατωτέρω. Ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς ὀροσειρᾶς τῶν Ἄνδεων, ἀπὸ τὴν Κολομβίαν εἰς τὴν Βολιβίαν, χιλιάδες παραπόταμοι τοῦ Ἀμαζονίου, παρασύρουν ἐκ τῶν ὀρέων κομμάτια χρυσοῦ ἐκ τῶν πλουσίων εἰς κοιτάσματα ὀρέων. Οἱ Ἰνδιάνοι σήμερον συλλέγουν τὸν χρυσὸν ἐκ τῶν παραποτάμων αὐτῶν, ἀπὸ τὸ NAPO καὶ τὰς ἄνω ἐκτάσεις τοῦ UCAYALI - VILCAMBABA, URUMBA - καὶ τὴν MADRE DE DIOS. Εἰς τὴν ἰδίαν αὐτὴν περιοχήν, κατὰ μῆκος τῶν ὀχθῶν τῶν ρυάκων αὐτῶν, τερμῖται κτίζουν τὰς φωλεάς των, μερικῶν τῶν ὁποίων τὸ ὕψος ἀνέρχεται εἰς πέντε πόδας, πολλάκις, δηλαδὴ περισσότερον ἀπὸ ἕνα μέτρον. Αἱ φωλεαὶ αὐταὶ περιέχουν στίγματα (ψήγματα) χρυσοῦ πρὸς τὰ ὁποῖα προσελκύονται οἱ τερμῖται διὰ νὰ κτίσουν τὰς φωλεάς των. Οἱ Ἰνδιάνοι καταστρέφουν τὰς φωλεὰς καὶ συλλέγουν τὰ στίγματα χρυσοῦ.

Τὸ 1940 διέσχισα τὰς Ἄνδεις πεζῆ ἐπὶ πέντε ἡμέρας, κατῆλθον τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν καὶ συνέχισα διὰ τῶν μικρῶν παραποτάμων ποὺ ὁδηγοῦν εἰς τὴν AGUAYTIA καὶ UCAYALI. Τότε εἶδα καὶ ἡ ἰδία πῶς οἱ Ἰνδιάνοι καταστρέφουν τὰς φωλεὰς καὶ πῶς συλλέγουν τὸν χρυσὸν καὶ ἀπὸ τοὺς ρύακας. Κατὰ τὴν μετάφρασιν, ἡ λέξις PICILLACTA σημαίνει μικροὶ ψύλλοι - πιθανότατα θὰ ἔπρεπε νὰ μεταφρασθῆ ὡς «τερμῖται» — ἢ ὡς τὸ εἶδος τῶν μυρμήγκων ποὺ κατασκευάζουν τὰς φωλεὰς αὐτάς — ἀλλὰ ἡ λέξις ψύλλος ἦτο ἡ εὐχερεστέρα τὴν ὁποίαν εὗρεν ὁ μεταφραστής.

Ὁ Ἡρόδοτος ἀφηγῆται (Βιβλίον III § 99-102) ἕνα περίεργον περιστατικόν, περὶ μυρμήγκων εἰς τὴν Ἀσίαν, ποὺ ἔχουν φωλεὰς μεγάλας ὅπως αἱ τῶν ἀλεπούδων καὶ αἱ ὁποῖαι περιέχουν χρυσόν. Ἡ ἱστορία του αὐτὴ ἔχει προβληματίσει χιλιάδας ἀνθρώπων, ποὺ εἶναι ἀνίκανοι νὰ συλλάβουν τὴν ἰδέαν μύρμηκος συλλέκτου χρυσοῦ καὶ χρησιμοποιοῦντος αὐτὸν εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς φωλεᾶς του. Ὁ Ἡρόδοτος γράφει: «Ἐκτὸς αὐτῶν, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἄλλης φυλῆς. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι κατοικοῦν βορείως ὅλων τῶν ὑπολοίπων Ἰνδιάνων καὶ ἀκολουθοῦν σχεδὸν τὸν ἴδιον τρόπον ζωῆς, ὅπως οἱ Βακτριανοί. Εἶναι πλέον φιλοπόλεμοι ἀπὸ τὰς ἄλλας φυλὰς καὶ ἐξ αὐτῶν στέλλονται ἄνδρες διὰ τὴν προμήθειαν χρυσοῦ. Διότι εἶναι εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τῆς Ἰνδίας ποὺ εὑρίσκεται ἡ ἀμμώδης ἔρημος. Ἐδῶ, εἰς αὐτὴν τὴν ἔρημον, ζοῦν μεγάλοι μύρμηκες, ὀλίγον μικρότεροι τῶν σκύλων ἀλλὰ μεγαλύτεροι τῶν ἀλεπούδων - ἴσως ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ζώου Μυρμηγκοφάγος κατὰ τὰ ἀναφερόμενα, περὶ σκύλων ἢ ἀλεπούδων τοῦ Ἡροδότου, ὁ ὁποῖος ἔγραψε ὅπως τοῦ διηγήθησαν. Αὐτοὶ οἱ Μύρμηκες κατασκευάζουν τὰς φωλεὰς των ὑπογείως, καὶ ὅπως οἱ ἑλληνικοὶ μύρμηκες, — ἄλλη ἔκδοχὴ καὶ παρομοίωσις τῶν μυρμήγκων — πρὸς τὸ σχῆμα τῶν ὁποίων ὁμοιάζουν πολύ, πετοῦν ἔξω τὸ χῶμα, καθὼς σκάβουν. Ἡ ἄμμος τὴν ὁποίαν πετοῦν εἶναι γεμάτη χρυσόν. Ὅταν οἱ Ἰνδιάνοι πηγαίνουν εἰς τὴν ἔρημον διὰ νὰ συλλέξουν αὐτὴν τὴν ἄμμον, λαμβάνουν τρεῖς καμήλας (πιθανῶς Λάμας) - Ὅταν λοιπὸν οἱ Ἰνδιάνοι εἶναι ἕτοιμοι, ξεκινοῦν εἰς ἀνεύρεσιν χρυσοῦ, ὑπολογίζοντες τὸν χρόνον, οὕτως ὥστε νὰ τὸν συλλέγουν κατὰ τὴν θερμοτέραν ὥραν τῆς ἡμέρας, ὅταν οἱ μύρμηκες κρύβονται διὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν ζέστην. — Κατὰ τὴν ἑσπέραν τὸ κρύο αὐξάνει καὶ τὴν νύκταν εἶναι δυνατόν. Ὅταν οἱ Ἰνδιάνοι φθάσουν εἰς τὸν τόπον ὅπου εὑρίσκεται ὁ χρυσός, γεμίζουν τοὺς σάκκους των μὲ ἄμμον καὶ ἀναχωροῦν ταχύτατα, ἀλλ' οἱ μύρμηκες τοὺς ἀκολουθοῦν. — Αὐτός, κατὰ τοὺς Πέρσας, εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον οἱ Ἰνδιάνοι προμηθεύονται τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ χρυσοῦ των. Ὡρισμένοι σκάβουν τὴν γῆν ἀλλ' ἡ ποσότης ἐκ τοῦ τρόπου αὐτοῦ εἶναι μικροτέρα». Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ «χρυσομύρμηκος» ὅπως τὴν διηγεῖται ὁ Ἡρόδοτος.

Ὁ CLEMENTS MARKHAM, μεταφράζων παλαιὰ ἡμερολόγια ἀπὸ τὸ 1540, παρατηρεῖ δι' αὐτὴν τὴν περιοχήν, κατὰ μῆκος τῶν ἀνατολικῶν πλευρῶν τῶν Ἄνδεων: «Ἐδῶ, εἰς τοὺς πρόποδας ἑνὸς λόφου, οἱ ἰθαγενεῖς συλλέγουν μεγάλην ποσότητα, καὶ ὁ χρυσὸς αὐτὸς εἶναι ὅλος εἰς σπυριὰ καὶ σβώλους ἱκανοῦ μεγέθους». Ὁ BUNBURY εἰς τὴν «Ἱστορίαν τῆς Ἀρχαίας Γεωγραφίας», εἰς ἕνα σημείωμα σχετικὸν πρὸς τὴν ἱστορίαν αὐτὴν τοῦ Ἡροδότου, θέτει τὴν ἐρώτησιν, διατί ὁ Ἡρόδοτος, γράφων διὰ τοὺς μεγάλους αὐτοὺς μύρμηκας τῶν Ἰνδιῶν, οὐδέποτε ἀναφέρει καὶ περὶ ἐλεφάντων ποὺ εἶναι πολλοὶ εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ οἱ ὁποῖοι τόσον συχνὰ ἀναφέρονται εἰς τὰ συγγράμματα νεωτέρων του συγγραφέων, οἱ ὁποῖοι ἔγραψαν διὰ τὰς Ἰνδίας, οὔτε ὁμιλεῖ περὶ τοῦ ἐλεφαντοστοῦ καὶ τῶν πολυτίμων λίθων ποὺ ὑπάρχουν ἄφθονοι εἰς τὰς Ἰνδίας, ἀλλὰ μόνον περὶ τῆς ἀφθονίας τοῦ

χρυσοῦ καὶ τοῦ βάμβακος. 'Ο BUNBURRY συμπεραίνει ὅτι ἐγένετο κακὴ σύγχυσις τῆς ἱστορίας αὐτῆς μὲ ἄλλην «ἡ πιθανοτέρα ὑπόθεσις εἶναι αὐτὴ τοῦ καθηγητοῦ WILSON, ὅτι δηλ. ὅλη ἡ ἱστορία προέρχεται ἐκ τῶν συνθηκῶν συλλογῆς χρυσοῦ εἰς τὰς κοιλάδας τοῦ Μικροῦ Θιβέτ, τὸ ὁποῖον εἶναι κοινῶς γνωστὸν ὡς «χρυσομύρμηξ» - PIPPILIKA.

'Η λέξις PIPPILIKA ὅμως εἶναι ἀρχαῖα ἑλληνικὴ λέξις ἡ ὁποία μεταφραζομένη σημαίνει «χρυσομύρμηξ». 'Εδῶ, εἰς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν τῆς ὀροσειρᾶς τῶν Ἄνδεων, ἔχομεν δύο πόλεις - PAPALLACTA, PIKIΛAQUA/PIKILLACTA - αἱ ὁποῖαι συνδυάζουν τὸ νόημα ἐν μεταφράσει ὡς «Οἰκία τῶν Ψύλλων», ἢ εἰς τὴν πραγματικότητα φωλεὰς τερμιτῶν, καὶ αὐταὶ αἱ φωλεαὶ συναντῶνται σήμερον εἰς ὁλόκληρον τὴν περιοχήν, μὲ στίγματα χρυσοῦ ἐπ' αὐτῶν. 'Ο 'Ηρόδοτος τοποθετεῖ τὰ γεγονότα αὐτὰ εἰς τὴν 'Ασίαν καὶ ἀναφέρει 'Ινδιάνους νὰ συλλέγουν τὸν χρυσόν. 'Ανωτέρω σημειώσαμεν ὅτι αἱ δύο αὐταὶ λέξεις, 'Ασία καὶ 'Ινδιάνοι, δύνανται νὰ τοποθετηθοῦν ὡς ὑπάρχουσαι εἰς τὴν Νότιον 'Αμερικὴν γεωγραφικῶς, ἐξ ἀρχαίων κειμένων. Εἰς τὰς γύρω περιοχὰς ἀμφοτέρων τῶν πόλεων αὐτῶν — ἡ μία ἀνατολικῶς τοῦ QUITO καὶ ἡ ἄλλη ἀνατολικῶς τοῦ CUZCO — βλέπομεν σήμερον 'Ινδιάνους οἱ ὁποῖοι συνεχίζουν νὰ συλλέγουν χρυσὸν καὶ ὅπου ἑκατοντάδες τερμιτοφωλεῶν ὑπάρχουν, μὲ στίγματα χρυσοῦ.

Μὲ τὴν μεγαλυτέραν φαντασίαν δὲν θὰ ἠδύνατο κανεὶς νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι ἕνα τόσον σημαντικὸν ὄνομα ὅπως αὐτὸ θὰ εὑρίσκετο εἰς τὴν εἰδικὴν αὐτὴν περιοχὴν πρὸ τῆς κατακτήσεως, ἐὰν δὲν εἶχε κομισθῆ ἐκεῖ - ἕνα ἀσυνήθιστον ἑλληνικὸν ὄνομα, σημαῖνον «μύρμηκας φέροντας χρυσὸν» συναντώμενον εἰς τὴν περιοχὴν εἰς τὴν ὁποίαν τερμῖται, ἢ μεγάλοι μύρμηκες εἰς τὴν πραγματικότητα φέρουν χρυσόν. Καὶ δὲν τὸ ἔφερον οἱ 'Ισπανοὶ ποὺ τὸ παρέλαβον φωνητικῶς ἐκ τῆς 'Ινδιάνικης ἢ QUECHUA (Κετσοῦα) καὶ τοῦ ἔδωσαν τὸ αὐτὸ νόημα ὅπως οἱ Ἕλληνες!

ΑΡΗΣ, Θεὸς τοῦ Πολέμου. 'Η ARES εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τῆς Βραζιλίας, ὀλίγον νοτίως τοῦ NATAL, περὶ τὰ εἴκοσι μίλια πρὸς βορρᾶν τῆς πολιτείας τῆς PARAHYBA, ὅπου εὑρέθη ἡ μακρὰ φοινικικὴ ἐπιγραφὴ καὶ πλησίον τῆς γνωστῆς περιοχῆς ὀρυχείων τῶν ἀρχαίων Χαλύβων, ποὺ περιλαμβάνεται ἐπίσης εἰς τὸ «'Ακρωτήριον GENETEAN» ὅπου ὁ 'Ηρόδοτος ἀναφέρει ὅτι ὑπῆρχεν μαντεῖον τοῦ Ἄρεως. Σήμερον εὑρίσκεται ἐδῶ ἡ ARES, 35oW 6oS.

'Επανερχόμεθα τώρα εἰς τὸ 1743 ὅταν ἕνας ἄγνωστος ἰθαγενὴς ἀπὸ τὸ MINAS GERAIS, ὁ ὁποῖος παρέλειψε νὰ ὑπογράψη κάπου τὸ ὄνομά του, ξεκίνησε πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν χαμένων ὀρυχείων τῆς MURIBECA καὶ τυχαίως συνήντησεν ἐρείπια θαυμασίας πόλεως — μιᾶς πόλεως μὲ στρωμένους ὁδούς, μὲ κτίρια βασταζόμενα ἀπὸ μεγάλους κίονας, μὲ γλυπτὸν νέου στεφανωμένου μὲ δάφνην ὑπεράνω θύρας ναοῦ ἢ ἀνακτόρου καὶ κάτωθεν αὐτοῦ ἐπιγραφὴν — τὸ γλυπτὸν καὶ ἡ ἐπιγραφὴ ὡμοίαζον πρὸς τὰ ἀρχαῖα 'Ελληνικά. Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἐγράφησαν προσεκτικῶς καὶ τὸ ἔγγραφον ὑπάρχει καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὴν BIBLIOTECA NACIONAL DE RIO. 'Η περιγραφομένη περιοχὴ εὑρίσκεται πλησίον τῆς σημερινῆς πόλεως ARES — ὅπου, ὡς ἀνέφερεν ἡ γεωγραφία μας, τόσον ὁ 'Απολλώνιος ὁ Ρόδιος ὅσον καὶ 'Ηρόδοτος, τοποθετοῦν τὸν ναὸν τοῦ Ἄρεως. Τὸ ἔγγραφον αὐτὸ εἶναι ποὺ παρέσυρε τὸν συνταγματάρχην FAWCETT εἰς τὴν τελευταίαν του ἐξερεύνησιν - ἀφοῦ ἄφησε τὴν ἀκτὴν πρὸς βορρᾶν τῆς πολιτείας τῆς BAHIA, πλησίον τοῦ σημείου αὐτοῦ.

EPHIRA, 'Εφύρα, PHEDRA, Φαῖδρα, THETYS, Θέτις, HIPOLITO, 'Ιππόλυτος, MACARANI, Μακαρόνες, PARAMARIBO, Παραμαρίμπο, PARA, Παρά, SOLIMOES, Σολιμόες, AMAZONS, 'Αμαζῶνες, PAPALACTA, Παπαλάκτα, COLCHIQUEN, Κολχικοί, ARES, Ἄρης — ὅλα ὀνόματα κοινὰ εἰς τοὺς Μυκηναϊκοὺς χρόνους τῆς 'Ανατολικῆς Μεσογείου — ὅλα συναντώμενα ἐδῶ, σήμερον, κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Νοτίου 'Αμερικῆς. 'Ασφαλῶς κάπως ἔξυπνοι ἄνθρωποι πρέπει νὰ καταλαβαίνουν ὅτι ἡ σειρὰ αὐτὴ τῶν ὀνομάτων δὲν δύναται νὰ ἀποτελῆ σύμπτωσιν. Εἶναι εἰς θέσιν ἐπίσης κάθε σκεπτόμενος ἄνθρωπος νὰ ἐκτιμήση τὴν βαθεῖαν θρησκευτικὴν πίστιν τῶν 'Ισπανῶν καὶ Πορτογάλλων τοῦ 16ου καὶ 17ου αἰῶνος, οἱ ὁποῖοι βεβαίως δὲν θὰ διέπραττον τὸ ἔγκλημα νὰ συνδέσουν τὴν χώραν των μὲ εἰδωλολατρικοὺς ἑλληνικοὺς θεοὺς καὶ ἥρωας. 'Η ἀφθονία αὐτὴ τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ὀνομάτων — καταλήγει εἰς τὴν μελέτην της ἡ Μὲρτζ — δὲν δύναται κατ' οὐδένα τρόπον νὰ θεωρηθῆ συμπτωματική, ἰδίως τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν μέγας ἀριθμὸς ἐξ αὐτῶν συναντᾶται εἰς ἀρχαῖα ἔγγραφα ποὺ ὑπάρχουν καὶ σήμερον».

Συνεπῶς ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀποδείξεις δείχνουν κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον, ὅτι Πανάρχαιοι Ἕλληνες, ὄχι μόνον εἶχον φθάσει εἰς τὴν Βόρειον καὶ Νότιον 'Αμερικὴν καὶ πρὸ τῶν 'Αργοναυτῶν, ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα καὶ εἶχον ἐγκατασταθεῖ εἰς τὰς περιοχὰς ποὺ ἀναφέρονται καὶ ὅπου ἔχουν εὑρεθεῖ καὶ ὑπάρχουν ἐπιγραφαὶ καὶ ἀρχαῖα κτίσματα καὶ μνημεῖα καὶ ὀνόματα πόλεων. 'Αλλὰ καὶ πολιτισμοὶ πανάρχαιοι ἀνεπτύχθησαν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασίν τῶν 'Αρχαιοελλήνων εἰς τὰς χώρας αὐτὰς καὶ οἱ ὁποῖοι ἐξαφανίσθησαν — τῶν Ἴνκας τῶν Μάγυας καὶ τῶν 'Αζτέκων — ὅπως ἀποδεικνύουν ἡ μορφὴ καὶ ἡ τεχνοτροπία τῶν κτισμάτων ποὺ διεσώθησαν καὶ τὸ περιεχόμενο τῶν παραδόσεων ὡρισμένων ἐκ τῶν ἀρχαίων αὐτῶν Λαῶν τῆς 'Αμερικανικῆς ἠπείρου, καὶ αἱ 'Ελληνικαὶ λέξεις ποὺ εὑρέθησαν εἰς τὴν γλῶσσαν των, ἡ ὁποία ὁπωσδήποτε ἦτο παναρχαία 'Ελληνικὴ διάλεκτος, διαφοροποιηθεῖσα ὅμως καὶ παραμορφωθεῖσα μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, ὅπως συνέβη τοῦτο ἄλλως τε καὶ εἰς τὴν κυρίως 'Ελλάδα, ὅπου ἀκόμη δὲν ἔχουν ὡς γνωστὸν ἀναγνωσθεῖ ἀρχαῖα ἱερογλυφικὰ (Κρήτης) καὶ ἄλλαι γραμμικαὶ ἢ συλλαβικαὶ ἀρχαῖαι γραφαί, (τὰ συλλαβικὰ τῆς Κύπρου, ἡ 'Ελλαδικὴ γραμμικὴ Γραφὴ Α) καὶ ἡ γλῶσσα ἄλλων ἀρχαίων 'Ελληνικῶν γραφῶν, διαφόρων Παναρχαίων 'Ελληνικῶν φύλων τῆς 'Ασίας καὶ τῆς Μεσογείου (Λυδική, Φρυγίας, Λουβίων κ.τ.λ.). (Σχετικῶς βλέπε καὶ 'Ιακ. Θωμοπούλου «Πελασγικὰ» καὶ «'Αρχαῖαι 'Ελληνικαὶ 'Επιγραφαὶ» 'Ανδ. Α. Παπαγιαννοπούλου-Παλαιοῦ, ὅπου καὶ ἀναφέρονται αἱ ἐκτεταμέναι ἐργασίαι ξένων καὶ 'Ελλήνων ἐρευνητῶν, ἐπὶ τῶν ἀρχαίων 'Ελληνικῶν ἐπιγραφῶν, πολλαὶ τῶν ὁποίων καὶ δὲν ἔχουν μεταφρασθεῖ).

Ταυτοχρόνως ὅμως ἡ συστηματικὴ ἐξαφάνησις τῶν μνημείων καὶ τῶν κτισμάτων ποὺ ἀνευρίσκοντο, ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων 'Αμερικανικῶν 'Υπηρεσιῶν, ὅπως ἀποκαλύπτει ἡ Μὲρτζ καὶ ὁ ἐπίμονος παραμερισμὸς κάθε πληροφορίας ἡ ὁποία ἐπρόδιδεν καὶ προδίδει, ἐπιδράσεις ἀπὸ τὸ Αἰγαῖον εἰς τοὺς παλαιοὺς 'Αμερικανικοὺς πολιτισμούς, ἀποδεικνύει, ὅτι καὶ σήμερον ἢ μᾶλλον καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετίαν καὶ εἰς τὴν 'Αμερικὴν ἐπεδιώχθη νὰ ἀποπνιγῆ καὶ νὰ ἐξαφανισθῆ, οἱαδήποτε προσφορὰ τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς, τοῦ 'Ελληνικοῦ πνεύματος καὶ εἰς τὰς περιοχὰς αὐτὰς διὰ τὴν καθόλου ἀνάπτυξιν τῶν ἀνθρώπων, φαινόμενον τὸ ὁποῖον, ἐὰν συνδυασθῆ μὲ τὰ γραφέντα καὶ ἀποκαλυφθέντα εἰς τὰ προηγούμενα, διὰ τὰ ὅσα συνέβησαν καὶ συμβαίνουν καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην σχετικῶς, ἀποδεικνύουν πλήρως τὴν διεθνῆ συνομωσία τῶν ἐχθρῶν τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς, ποὺ ἔχομεν ἐπισημάνει καὶ ἀποδείξει καὶ ἡ ὁποία ἔχει ἐκδηλωθεῖ καὶ συνεχίζεται καὶ σήμερον ἐμφανέστατα κατὰ τοῦ 'Ελληνισμοῦ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. (1981).

'Η Μὲρτζ εἰς τὴν μελέτην της περὶ τῶν 'Αργοναυτῶν τὴν ὁποίαν παραθέτομεν ἐν συνεχείᾳ, ὑποστηρίζει ὅτι ὁ 'Απολλώνιος παρέχει πληροφορίας δυναμένας νὰ ἀποδειχθοῦν πλήρως ἐκ τῶν κειμένων του καὶ ὅτι ἡ 'Αργὼ ἀφοῦ διέπλευσεν τὴν Μεσόγειον καὶ διῆλθεν ἀπὸ τὰς 'Ηρακλείους Στῆλας κατηυθύνθη πρὸς τὴν 'Αμερικανικὴν ἤπειρον μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Κολπείου Ρεύματος, ὅπως καὶ ἀργότερον ὁ 'Οδυσσεύς. Οἱ 'Αργοναῦται κατὰ τὴν Μὲρτζ, ἀνεζήτουν νὰ ἀνεύρουν πολύτιμα μέταλλα εἰς τὴν 'Αμερικανικὴν ἤπειρον καὶ φαίνεται ὅτι πράγματι ἐπέτυχαν τοῦ σκοποῦ των. Τὸ πλοῖον των ἡ 'Αργὼ διεσταύρωσε ὅπως φαίνεται τὸν 'Ατλαντικὸν ἔχουσα τὴν Μεγάλην Ἄρκτον δεξιά της καὶ συνεχῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα ὅταν κατηυθύνετο πρὸς τὴν 'Αμερικήν. Ὅπως ἀναφέρουν δὲ τὰ 'Αργοναυτικὰ διῆλθε τὴν θάλασσαν τῶν Σαργασσῶν (ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΠΟΥ ΕΠΕΠΛΕΑΝ), ἔφθασεν εἰς τὸ Πόρτο Ρίκο, ὅπου συνηντήθη μὲ τὸν τυφλὸν μάντιν Φινέα καὶ τὸν ἀπήλλαξεν ἀπὸ τὰς «ΑΡΠΥΙΑΣ» (HOATZIN) καὶ προωθήθη μετὰ εἰς τὸν πορθμὸν μεταξὺ 'Αϊτῆς καὶ Κούβας ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς ΣΥΜΠΛΗΓΑΔΕΣ ΠΕΤΡΕΣ, τοὺς βράχους δηλαδὴ ποὺ ὅταν τὰ νερὰ ἦσαν ὑψωμένα λόγῳ τῆς παλίρροιας καὶ τῆς ἀμπώτιδος ποὺ σημειώνονται εἰς τὴν περιοχὴν αὐτήν, ἐφαίνοντο μόνον οἱ κορυφὲς τῶν βράχων ἡ μία μακριὰ ἀπὸ τὴν ἄλλην καὶ ὅταν τὰ νερὰ ἀπεσύροντο, ἐφαίνετο ὁλόκληρος ἡ ἅλυσσις τῶν σκοπέλων αὐτῶν ποὺ ἔδειχναν σὰν νὰ ἐπλησίαζαν οἱ βράχοι ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. 'Απὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ ἐξῆλθε ἡ 'Αργὼ ἀπὸ τὴν Καραϊβικὴν καὶ πλέουσα πρὸς Νότον διεπίστωσε — κατὰ τὰ κείμενα τῶν 'Αργοναυτικῶν — ὅτι ἡ Μεγάλη Ἄρκτος εἶχε ἀρχίσει νὰ κολυμπάη εἰς τὸν ὠκεανόν. Συνεχίζουσα τὸ ταξίδι πρὸς Νότον ἡ 'Αργώ, ἔφθασεν εἰς τὴν ΚΟΣΤΑ (παραλία) τῆς Βενεζουέλας καὶ ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Τρινιντάντ, εἰσῆλθε εἰς τὸ στόμιον τοῦ ποταμοῦ 'Ορινόκου, ἀνῆλθε πρὸς τὸ ποτάμι καὶ ἐπανῆλθε εἰς τὸν 'Ατλαντικὸν ἀπὸ τὸ ἄλλον στόμιον τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ, ποὺ εὑρίσκεται πρὸς τὰ νότια τῆς Τρινιντάντ. Συνεχίζουσα ἀκολούθως τὸ ταξίδι πρὸς Νότον ἡ 'Αργὼ ἤρχισεν σιγὰ-σιγὰ νὰ χάνη τὴν Μεγάλην Ἄρκτον καθὼς περνοῦσε τὸν Κάτω Μεσημβρινὸν τῆς γῆς. Διῆλθε τὰς ἐκβολὰς τοῦ 'Αμαζονείου καὶ ἠκολούθησεν τὰς ἀκτὰς τῆς Μεσημβρινῆς Βραζιλίας περνώντας ἀπὸ τὴν τοποθεσίαν τοῦ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΠΗΛΑΙΟΥ (τὸ στόμιον τοῦ Ἄδη), ἔφθασεν στὴν γῆ τοῦ σιδήρου (τὴν σημερινὴν Βικτώριαν), ὅπου φορτώνονται σήμερον τεράστιαι ποσότητες μεταλλεύματος σιδήρου καὶ ἐξηκολούθησεν τὸν πλοῦν πρὸς Νότον καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ 'πλατὺ ποτάμι, τὸ λεγόμενον κατὰ τοὺς ἀρχαίους Φᾶσιν, ποὺ εἶναι ὁ περίφημος ποταμὸς Ρίο Ντὲ λὰ Πλάτα. Πρὶν ὅμως φθάσει τόσο νότια οἱ 'Αργοναῦτες παρετήρησαν ὅτι ἡ Μεγάλη Ἄρκτος ποὺ προηγουμένως μόλις κολυμποῦσε εἰς τὸν 'Ωκεανὸν εἶχε πλέον ἐξαφανισθῆ, ἀπόδειξις

ὅτι τὸ πλοῖον εὑρίσκετο πλέον εἰς πολὺ Νοτίαν περιοχήν.

(Δὲν θεωρῶ ἄσκοπον εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ νὰ προσθέσω, διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν πληροφοριῶν τοῦ Ἀπολλωνίου, ὅτι ἀρκετοὶ «Γραμματικοὶ» καὶ μεταξὺ αὐτῶν οἱ Λάρης, Εἰρηναῖος, Λούκιλος, Σοφοκλῆς, Θέων, ἠσχολήθησανμὲ τὰ «Ἀργοναυτικὰ» τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ ἔγραψαν σχόλια καὶ ὑπομνήματα ἐπ' αὐτῶν, κρίνοντες τὸ ἔπος ὡς προσπάθειαν ἐξαιρετικήν, ἐνῶ ὁ Λογγῖνος χαρακτηρίζει τὸ ἔργον ὡς «ἄπτωτον», ποὺ σημαίνει ἀδιάβλητον.

Ἀλλὰ καὶ οἱ Λατῖνοι ποιηταὶ Βαλέριος Φλᾶκος καὶ ὁ Τερεντῖνος Οὐάρρων-Ἀτακῖνος, παρέφρασαν «Τὰ Ἀργοναυτικὰ», ὁ δὲ Μαριανὸς τὰ μετέφρασε κατὰ τὸν Μεσαίωνα, προσπάθειαι ποὺ σημαίνουν, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν ἀλλὰ καὶ ἀργότερον «Τὰ Ἀργοναυτικὰ» τοῦ Ἀπολλωνίου ἐθεωρήθησαν ὡς ἔργον σημαντικόν, σοβαρόν, ἀξιόλογον καὶ ἔξοχον εἰς τὸ εἶδος του καὶ ὅτι συνεπῶς δὲν περιεῖχε ψευδολογήματα καὶ μύθους).

Τὰ Ἀργοναυτικὰ κατὰ τὴν κ. Μὲρτζ

Πάντως μεταξὺ τῶν ἄλλων εἰς τὴν μελέτην της διὰ τὰ Ἀργοναυτικὰ ἡ Μὲρτζ γράφει καὶ τὰ ἑξῆς: «Τὰ Τιβανάκου, Κένκο, Ὀλλανταϋτάμπο, Πούκα Πουκάρα, Μάκου Πίκου, Πικιλλάκτα καὶ Κοῦζκο, ποὺ περιτριγυρίζουν τὴν λίμνη Τιτικάκα, ἐπάνω στὸ γυμνό, ἀνεμόδαρτο ὀροπέδιο, εἶναι σκεπασμένα μὲ μυστήριο, καθὼς τὰ παράξενα ὀνόματά τους φαίνονται ἐπίσης δυσκολοπρόφερτα. Ξαπλωμένα ἀπὸ 13 σὲ 17 μοῖρες Νοτίου Πλάτους, ἐπάνω σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀποκρουστικὲς περιοχὲς τῆς γῆς, εἶναι κυκλωμένα ἀπὸ εἴκοσι χιλιάδες χιονοσκέπαστες καὶ παγοσκέπαστες κορυφές, μὲ ψυχρό, λεπτὸν ἀέρα, ποὺ λίγο εἶναι τὸ ὀξυγόνο του· ἐδῶ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη, εἰς ἕνα περιβάλλον, ὅπου σήμερα μόνον ἐρείπια προδίδουν τὴν λαμπρότητα ποὺ κάποτε ἄνθισαν θαυμάσιοι πολιτισμοί, τοὺς ὁποίους ὁ κόσμος σπάνια εἶδε καὶ οὔτε τοὺς γνώρισε οὔτε τοὺς ἔχει ἀκούσει. Ποιοὶ ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ἀρχαῖοι λαοί; πότε καὶ ἀπὸ ποῦ ἦλθον, ἢ πότε ἐξηφανίσθησαν; Κανεὶς δὲν ξέρει ἐπακριβῶς. Μολονότι εἶναι γνωστό, ὅτι λαοὶ κατοικοῦσαν σὲ τούτη τὴν ἀφιλόξενη περιοχὴ ἐπὶ ἀμέτρητα χρόνια, ἡ ὑψηλὴ μόρφωση ποὺ μαρτυροῦν αἱ διάφοροι ἀποδείξεις ποὺ ὑπάρχουν (ἐρείπια κ.τ.λ.), φαίνεται ὅτι εἶχε παρουσιασθῆ ἐκεῖ ξαφνικὰ γύρω στὸν δωδέκατο ἢ καὶ παλαιότερους αἰῶνες π.Χ.

Σὲ μία προηγούμενη ἐργασία μου, «Τὸ Πέλαγο μὲ τὸ σκοτεινὸ Κρασάτο χρῶμα», ποὺ ἀναφέρεται στὸ ταξεῖδι τοῦ Ὀδυσσέως, ὅπως ἔχει καταγραφῆ ἀπὸ τὸν Ὅμηρο, διεπιστώθη ἀπὸ τὸ ἔπος αὐτό, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες θαλασσοπόροι, ποὺ διασταύρωναν τὸν Ὠκεανὸ μὲ τὸ Κόλπειον Ρεῦμα, σὲ μιὰ περίοδο ἀμέσως ἔπειτα ἢ καὶ προηγουμένως ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸ πόλεμο, εἶχον ἀρκετὰς γνώσεις διὰ τὰ ρεύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Ἀπὸ τὸ ἔπος τοῦ Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου — τὰ Ἀργοναυτικὰ — ἐπιβεβαιώνεται ὅ,τι λέγει ὁ Ὅμηρος γιὰ τὰ ρεύματα τοῦ Ἀτλαντικοῦ, τὰ ὁποῖα ἐπίσης — αὐτὴ τὴ φορὰ πρὶν ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸ πόλεμο ἢ γύρω στὰ 1350 π.Χ. — ἔφεραν κόσμο ἐδῶ στὴν Ἀμερική. (Ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ Μὲρτζ ἐσφαλμένως χρονολογεῖ τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀργοναυτῶν περὶ τὸ 1350 π.Χ., διότι ἦτο παλαιοτέρα).

Εἰς αὐτὴν τὴν μελέτην θὰ σχεδιασθῆ καὶ θὰ ἐρευνηθῆ τὸ ταξεῖδι τοῦ πλοίου «Ἀργὼ», γεωγραφικῶς, ὅπως ἔχει καταγραφῆ ἀπὸ τὸν Ἀπολλώνιο τὸν Ρόδιο στὰ βιβλία ΙΙ καὶ ΙΙΙ τῶν Ἀργοναυτικῶν, ὅταν ἔφερε τοὺς Ἕλληνες νὰ διασταυρωθοῦν στὸν Ἀτλαντικὸ ἐπάνω στὸ ἴδιο Κόλπειο Ρεῦμα, ὅπως τὸ σημειώνει ὁ Ὅμηρος εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. Αὐτὴ τὴ φορά, ἀντὶ νὰ πάρη τὴν ἴδια κυκλικὴ τροχιὰ τοῦ ρεύματος, ὅπως ἀργότερα ἔγινε μὲ τὸν Ὀδυσσέα, ἡ Ἀργώ, ξέκοψε ἐπάνω στὸ μαίανδρο μεταξὺ Κούβας καὶ Ἀϊτῆς, στρέφοντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ «Προσήνεμο Πέρασμα» καὶ διασταυρώνοντας τὴν Καραϊβικὴ πρὸς τὴ Βενεζουέλα καὶ ἐκεῖθεν ἀνατολικὰ καὶ νότια στὸ μῆκος τῶν ἀκτῶν μέχρι τὸ «Ποτάμι τοῦ Ἀσημιοῦ» (Τὸ Ρίο-ντε-λα Πλάτα) μεταξὺ Οὐρουγουάης καὶ Ἀργεντινῆς.

Ἐπειδὴ στὸ ἔργον τοῦ Ἀπολλωνίου ὑπάρχουν πάρα πολλὲς λεπτομέρειες, γιὰ τὶς ὁποῖες δὲν ἐνδιαφερόμεθα, θὰ περιορισθοῦμε στὰ βιβλία ΙΙ καὶ ΙΙΙ καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ βιβλία θὰ καλύψουμε μόνο τὰ εἰδικὰ σημεῖα, ποὺ εὔκολα ξεχωρίζονται καὶ ἀναγνωρίζονται γιὰ ὅποιον εἶναι ἐξοικειωμένος μὲ χάρτες. Γιατὶ σκοπός μας εἶναι νὰ παρουσιάσουμε τοὺς ἀρχαίους λαοὺς τοῦ κεντρικοῦ ὑψίπεδου τῶν Ἄνδεων, καὶ ὄχι ὁλόκληρο τὸ ταξεῖδι τοῦ Ἰάσωνα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος — ἀπὸ τὶς Παγασὲς μέχρι τὴν ἐπιστροφὴ στὶς Παγασές, ποὺ περιγράφουν τὰ «Ἀργοναυτικά».

Τὸ βιβλίο ΙΙ ἀνοίγει μὲ τὴν πάλη μεταξὺ τοῦ Πολυδεύκη, (ἑνὸς μέλους τοῦ πληρώματος τῆς Ἀργοῦς) καὶ τοῦ Ἀμύκου, βασιλιᾶ τῶν Βεμβρυκίων. Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἧττα καὶ τὸ θάνατο τοῦ Ἀμύκου, ἡ «Ἀργὼ» ξεκίνησε, βιβλίον ΙΙ, 165-175:

«Τότε ἔλυσαν τὰ σχοινιά τους ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δαφνόδεντρου καὶ φόρτωσαν ὅλα τὰ ἐφόδια ποὺ εἶχαν ἀνάγκη νὰ πάρουν μαζὺ καὶ μὲ εὐνοϊκὸ ἄνεμο ἔβαλαν πλώρη, περνώντας τὸν γεμᾶτο ἀπὸ δίνες Βόσπορο. Ἐδῶ, ἕνα κῦμα σὰν ἀπότομο βουνὸ σηκώθηκε ἐμπρὸς σὰν νὰ ὁρμοῦσε ἐπάνω τους καὶ συνέχεια ἔφθανε ὡς τὰ σύννεφα· θάλεγε κανένας πὼς δὲν θὰ γλύτωναν ἀπὸ ἄγριο θάνατο, γιατὶ στὸ θυμό του τὸ κῦμα κρεμόταν πάνω ἀπὸ τὸ πλοῖο».

Σχεδὸν καμμιὰ ἄλλη λέξις εἰς ὅλη τὴν Προϊστορία δὲν ἐσύγχισε καὶ δὲν ἀποπλάνησε τόσους λόγιους, ποὺ ζήτησαν νὰ ξεσκεπάσουν τὸ μυστήριο τοῦ ταξιδιοῦ τῆς «Ἀργοῦς», ὅσο αὐτὴ ἡ λέξις «ὁ βόσπορος».

Ὅταν ἡ «Ἀργὼ» ἔπλευσε ἔξω ἀπὸ τὸ λιμάνι τῶν Παγασῶν γύρω στὰ 1400 περίπου π.Χ. ἢ καὶ παλαιότερον, τὸ ὄνομα «Βόσπορος» κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν εἶχε χρησιμοποιηθῆ ὅπως φαίνεται, ὡς γεωγραφικὴ τοποθεσία. Ὀνόματα διὰ γεωγραφικὰ σημεῖα καὶ φαινόμενα ὅπως τὰ χρησιμοποιοῦμε σήμερον ἀνεφάνησαν ἀφοῦ οἱ χαρτογράφοι ἄρχισαν νὰ κάνουν χάρτες. Ἀρχαιότερα, οἱ θαλασσινοὶ ἢ οἱ ἰθαγενεῖς, κατεσκεύαζον τοὺς δικούς των περιγραφικοὺς ὅρους — καὶ ἐδῶ ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος ἐχρησιμοποίησε ὅρους ποὺ ἐταύτιζαν τὸν πορθμό, ποὺ περνοῦσε ἡ «Ἀργώ». Κανένα πελώριο κῦμα μὲ διαστάσεις βουνοῦ δὲν ξεσηκώνεται στὸν τόπο ποὺ τώρα ὀνομάζουμε Βόσπορο, (ὅπου τὸ στόμιο τῆς Μαύρης Θάλασσας), ὅπως στὶς δικές μας — ἀμερικανικὲς — λίμνες, ποὺ εἶναι μεσόγειες, δὲν ὑπάρχουν οὔτε παλίρροιες οὔτε κύματα-βουνά. Καὶ τὰ δύο, κῦμα καὶ ἄνεμος ποὺ περιγράφονται εἰς αὐτὸ τὸ χωρίον τῶν «Ἀργοναυτικῶν», συμβαίνουν — ὄχι στὴν ἀνατολικὴ — ἀλλὰ στὴ δυτικὴ ἄκρη τῆς Μεσογείου — ὅπου εἰς τὸ πέρασμα πρὸς τὸν ταραγμένον Ἀτλαντικὸ τὰ κύματα σηκώνονται πολλάκις, πελώρια σὰν πραγματικὰ βουνὰ ἐπάνω ἀπὸ τὰ μικρὰ σκάφη. Ἡ λέξη Βόσπορος, φαίνεται, ἐδόθη ἀργότερα, ὅταν ἦλθε στὴν κοινὴ χρήση, πιθανὸν ἀπὸ κάποιον ἀρχαῖο γεωγράφο, ἢ λόγιο ποὺ μελετοῦσε καὶ διόρθωνε τὸ πρωτότυπο κείμενο. Ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴν μοναδικὴ λέξη τριγύρισε καὶ περιεπλάκη ἡ ὑπόθεσις τῶν Ἀργοναυτῶν. Ἡ «Ἀργώ», ὅμως, ταξίδεψε πρὸς τὰ δυτικὰ καὶ ὄχι πρὸς τὰ ἀνατολικά, ὅπως παραδέχονται οἱ διάφοροι μέχρι σήμερον μελετηταὶ τῶν Ἀργοναυτικῶν. Ὅταν αὐτὸ τὸ σημεῖο γίνῃ κατανοητό, καὶ παραδεκτό, τὸ ταξίδι τῆς «Ἀργοῦς», μπορεῖ νὰ διαγραφῆ πλήρως γεωγραφικὰ καὶ χωρὶς δυσκολία.

Τὸ κῦμα βουνὸ συνηντήθη εἰς τὴν ἔξοδο πρὸς τὸν Ἀτλαντικό, ποὺ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον εἶναι πραγματικὰ ταραγμένος. Ὁ Ἰάσων ἐπέρασε τὰς Ἡρακλείους στήλας τὸν πορθμὸ τοῦ Γιβραλτὰρ — ὅπως καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς — καὶ ἀκολούθησε τὸν δρόμο τοῦ Κολπείου Ρεύματος. Εἰς τὴν ἔξοδον τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὁ Ὅμηρος — Ὀδύσσεια Χ, 137 — ἀναφέρει τὴν Κίρκη, ἀδελφὴ τοῦ Αἰήτου, ποὺ ἦταν καὶ οἱ δυό τους παιδιὰ τοῦ Ἡλίου, καὶ πάλι — Ὀδύσσεια ΧΙΙ, 68 - 72 — ὁ Ὅμηρος σημειώνει:

«Ἕνα μόνο πλοῖο ἐπέρασε, ἡ ΑΡΓΩ φημισμένη ἀνάμεσα σ' ἄλλα κατὰ τὸ ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς ἀπὸ τὸν Αἰήτη».

Ἔτσι ὁ Ὅμηρος ὄχι μόνον ἐπιβεβαιώνει τὴν πορεία ποὺ ἔκαμε ἡ «Ἀργὼ» καὶ τὴν παραλληλίζει μὲ ἐκείνη τοῦ Ὀδυσσέα, ἀλλὰ ἀναφέρει, ὅτι καὶ ἄλλα πλοῖα εἶχον περάσει ἀπὸ ἐκεῖ (ἀνάμεσα εἰς ἄλλα) μετὰ τὴν Ἀργώ, ἢ καὶ πρὸ αὐτῆς. (Δηλαδὴ πληροφορίες σαφέστατες περὶ τῆς μεταβάσεως τῶν Ἀρχαιοελλήνων εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν ἤπειρον).

Ἀκολουθοῦσα τὸ Ρεῦμα, ἡ «Ἀργὼ», σύντομα ἔφθασε κατόπιν στὸ νησὶ ὅπου ζοῦσε ὁ τυφλὸς μάντις Φινέας. Τὸ νησὶ αὐτὸ φαίνεται νὰ εἶναι τὸ Πουέρτο Ρίκο.

Ἐδῶ ὁ Ἰάσων ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Φινέα νὰ τοῦ προείπη τὸ πεπρωμένο τοῦ πλοίου του καὶ ὁ Φινεὺς ἐδέχθη νὰ τὸ πράξη ὑπὸ ἕναν ὅρον: ὅτι οἱ Ἀργοναῦτες θὰ τὸν ἐλευθέρωναν ἀπὸ τὶς Ἅρπυιες, ποὺ τοῦ ἔτρωγαν καὶ τοῦ βρώμιζαν τὴν τροφή του. Οἱ Ἅρπυιες αὐτὲς περιγράφονται ἀπὸ τὸν Ἀπολλώνιο ὡς ἑξῆς:

«Ἀλλὰ μὲ ἕνα ἀπότομο πέταγμα μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα, οἱ Ἅρπυιες μὲ τὰ κυρτὰ τους ράμφη ἀκατάπαυστα ἅρπαζαν τὸ φαγητὸ ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ πολλὲς φορὲς δὲν τοῦ ἄφηναν τίποτε, παρὰ μόνο κάπου-κάπου τόσο ὅσο γιὰ νὰ ζῆ βασανισμένος. Καὶ σκόρπιζαν γύρω ὅλη τὴ σιχαμερή τους ἀποφορὰ (δυσοσμία) ὥστε κανεὶς νὰ μὴν τολμᾶ ὄχι μόνο νὰ τοῦ βάλη φαγητὸ στὸ στόμα, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ σταθῆ ἀπὸ μακρυά: ἔτσι βρωμοῦσαν ἄσχημα τὰ ὑπόλοιπα τῶν φαγητῶν».

Αὐτὴ εἶναι ἡ περίφημη περιγραφὴ τῶν Ἀρπυιῶν — ποὺ ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ θεωρηθοῦν φανταστικὰ ὄρνεα καταφρονημένης ταυτότητας — ἀπὸ τὴν παραστολισμένη φαντασία, γεννημένη ἀπὸ πλουσία ποιητικὴ σύλληψη.

Ἡ πραγματικότης ὅμως εἶναι διαφορετική. Αὐτὰ τὰ πουλιά, μὲ τὶς καμπυλωτὲς μύτες καὶ τὶς ἀχόρταγες ὀρέξεις, ποὺ ἐλέρωναν τὶς τροφὲς τοῦ Φινέα τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰάσωνος, ὑπάρχουν καὶ σήμερα! Εἶναι πραγματικά! Εἶναι τὰ Hoatzin, πολὺ γνωστὰ στὶς Δυτικὲς Ἰνδίες καὶ στὶς βόρειες ἀκτὲς τῆς Νότιας Ἀμερικῆς μὲ τὸ ὄνομα «Βρωμόπουλα»· οἱ ὀρνιθολόγοι τὰ ξέρουν καὶ τὰ θεωροῦν ὡς ἕνα εἶδος πουλιοῦ ποὺ ἀπέμεινε καὶ ποὺ σιγὰ-σιγὰ χάνεται, ἕνα πουλὶ ποὺ ἡ ἐγκυκλοπαιδεία τὸ περιγράφει πὼς ἔχει καμπύλο ράμφος, μεγάλα νύχια καὶ βρωμίζει τὸν ἀέρα καθὼς πετᾶ. Τὸ πουλὶ αὐτὸ — ἡ Ἅρπυια — δὲν εἶναι φαντασιοπληξία ποιητική, ὅπως ὑποθετικὰ ἐπίστευαν οἱ Εὐρωπαῖοι λόγιοι, ἀκατατόπιστοι μὲ τὸ Δυτικὸ ἡμισφαίριο. Ὁ Ἀπολλώνιος περιγράφει τὰ Hoatzin μὲ ἀκρίβεια αὐτόπτου. (Ἕνα ἄρθρο ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ πουλὶ δημοσιεύτηκε τελευταῖα στὸ «National Geographic»).

Ἀφοῦ ὁ Ζήτης καὶ ὁ Κάλαϊς ἔδιωξαν τὶς Ἅρπυιες, ὁ Φινέας ἐπροφήτευσε ὅτι τὸ πλοῖο «Ἀργὼ» θὰ πραγματοποιοῦσε τὴν ἀποστολή του, φτάνοντας στὴν Κολχίδα καὶ ξαναγυρίζωντας στὶς Παγασὲς μὲ τὸ Χρυσὸ Δέρας. Ὁ Ἰάσων ἐπληροφορήθη ὅτι ἀφοῦ θὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸ νησὶ τοῦ Φινέα, πρῶτα θὰ ἔφθανε εἰς τὰ νησιὰ ποὺ ἐπιπλέουν (βιβλίον ΙΙ Ἀργοναυτικῶν § 295) καὶ ἔπειτα θὰ ἔπρεπε νὰ στρέψει καὶ νὰ περάσει ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς Συμπληγάδες

Πέτρες εἰς ἕνα σημεῖο, ὅπου οἱ δύο θάλασσες συναντῶνται ('Αργοναυτικὰ ΙΙ § 317). 'Ο ὅρος «Πλέουσαι Νῆσοι» περιγράφει ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν περιοχὴ τοῦ 'Ατλαντικοῦ, ποὺ σήμερα γνωρίζουμε ὡς «Θάλασσα τῶν Σαργασσῶν» ὅπου κανεὶς συναντᾶ ἀπέραντα νησιὰ ἀπὸ τὰ θαλασσόχορτα Σαργάσσο, ποὺ ἐπιπλέουν — μιὰ περιοχὴ ποὺ τὴν περιγράφουν πολλοὶ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ 'Ιάσων εἶχεν ὁδηγηθεῖ νὰ στρέψῃ καὶ νὰ πλεύσῃ πρὸς μίαν ἄλλη θάλασσα, ὅπως ἀναφέρει τὸ κείμενο.

'Η στροφὴ αὐτὴ ἀπὸ τὸ «Προσήνεμο Πέρασμα», μεταξὺ Κούβας καὶ 'Αϊτῆς, μὲ τὰ πυργωτὰ τους ὑψώματα ἀπὸ τὶς δύο πλευρὲς τοῦ Πορθμοῦ, ὁδηγεῖ πρὸς δεύτερη θάλασσα - τὴν Καραϊβικὴ - ποὺ εἶναι ἕνας πολυταξειδεμένος μαίανδρος τοῦ «Κόλπειου Ρεύματος» καὶ χρησιμοποιήθηκε πάντα ἀπὸ ἐκείνους ποὺ διασταύρωσαν τὸν 'Ατλαντικὸ μὲ προορισμὸ τὸν Κόλπο τοῦ Μεξικοῦ ἢ τὴν Καραϊβική. 'Ο 'Απολλώνιος λέγει (βιβλίον ΙΙ § 549-668) ὅτι ὅταν ἡ «'Αργὼ» ἔφθασε σ' αὐτὸ τὸ Πέρασμα, ἡ «πλήμμη» σηκώνονταν καθὼς ὁ ἄσπρος ἀφρὸς τῶν κυμάτων, ὅταν ὁρμοῦν καὶ σκεπάζουν τοὺς ψηλοκόρυφους βράχους. Καθὼς κωπηλατοῦσαν προχωρώντας μέσα στὸ τριγυριστὸ κανάλι, ἡ παλίρροια ποὺ ἐπέστρεφε τοὺς ἐξωθοῦσε πρὸς τὰ πίσω, περιστρέφοντας τὸ πλοῖο. Περιμένοντας τὴν παλίρροια νὰ ξαναγυρίσῃ, ἐξωθήθησαν καὶ πέρασαν μὲ ἀσφάλεια τὸ κανάλι καὶ εἰσῆλθον μέσα σ' ἕνα ἀπέραντο καὶ γαλήνιο πέλαγος. Τὴν γεωγραφικὴ τοποθέτηση τοῦ τόπου δὲν ἐπέτυχον νὰ ἑρμηνεύσουν ἐκεῖνοι ποὺ ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν διαδρομὴ τοῦ ταξιδιοῦ αὐτοῦ καὶ ζήτησαν τὴν λύση στὴ Μαύρη Θάλασσα. 'Ο 'Απολλώνιος περιέγραψε τὴν ὁρμητικὴ ἐνέργεια τῆς ἐπερχόμενης παλίρροιας· τέτοιες παλίρροιες δὲν ὑπάρχουν στὴ Μεσόγειο ἢ στὴ Μαύρη Θάλασσα, διότι παλίρροιες δὲν συμβαίνουν στὶς ἐσωτερικὲς θάλασσες. 'Υπάρχουν ὅμως εἰς τὸν Βόρειο 'Ατλαντικὸ καὶ ἀκριβῶς ὅπως περιγράφονται· ἡ Μαύρη Θάλασσα πρέπει νὰ ἀποκλεισθῇ ὁπωσδήποτε ὡς πιθανότης. 'Ο Φινέας εἶπε στὸν 'Ιάσωνα ὅτι ὅταν θὰ ἔφθανε στὰ «Πλεούμενα Νησιά», πρέπει νὰ στρίψῃ διὰ μέσου τῶν Συμπληγάδων (εἰς τὸ μέσον ἀπὸ τὶς Συμπληγάδες Πέτρες) καὶ ἔτσι θὰ βρισκόταν σὲ δεύτερη θάλασσα. Ἔτσι αὐτὸς ὅταν ἔστριψε τὸ Σαργάσσο ἐπέρασε τὸ «Προσήνεμο Πέρασμα» καὶ εἰσῆλθε εἰς τὴν Καραϊβική.

Εἰσερχόμενοι στὸ δεύτερο αὐτὸ πέλαγος, μαθαίνουμε διὰ τὰ χωρὶς ἄνεμο ἡμερονύχτια ποὺ σκυμένοι ἐπάνω στὰ κουπιά, ἐνῶ ὁ ἱδρώτας ἔτρεχε ποτάμι ἀπὸ τὶς πλάτες τους καὶ ἡ ζεστὴ ἀνάσα τους ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα τους, καθὼς λαχανιασμένοι συνέχιζαν νὰ τραβοῦν τὰ κουπιά τους (βιβλίον ΙΙ § 680)

Ὅποιος ἐταξίδεψε ἀπὸ τὸν ψυχρὸ καὶ ταραγμένο 'Ατλαντικὸ στὴ ζεστὴ καὶ γαληνεμένη Καραϊβική, περνώντας τὸ «Προσήνεμο Πέρασμα», δὲν βρίσκει δυσκολία νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀπότομη κλιματικὴ ἀλλαγή, ὅπως τὴν περιγράφει ὁ ποιητής: ὑγρασία, ἱδρώτας, ζέστη καὶ νωθρότης (πτῶσις κάθε ἐνεργητικότητος).

'Αφοῦ μετὰ ταῦτα ἡ 'Αργὼ διασταύρωσε τὴν Καραϊβικὴ καὶ πλησίασε στὴν Βενεζουέλα, ἔστριψε ἀνατολικὰ καὶ ἠκολούθησε τὴν παραλία.'Η γραμμὴ τῆς ξηρᾶς περιγράφεται ὅτι σηκώνεται ψηλά, μὲ ἀπότομους γκρεμούς, ποὺ βλέπουν πρὸς τὴ θάλασσα ὅπως πράγματι εἶναι. Σὲ ἀπόσταση μέσα στὴ ξηρά, κοντὰ σὲ μιὰ βαθειὰ χαράδρα:

«Εἶναι ἕνα σπήλαιο τοῦ Ἅδου, — γράφει ὁ 'Απολλώνιος — σκεπασμένο μὲ δέντρα καὶ βράχους ποὺ ἀπὸ τὸ βάθος του βγαίνει μιὰ παγωμένη πνοὴ σχηματίζοντας μιὰ ἀκτινοβόλο πάχνη» (ποὺ ἀκτινοβολοῦσε).

Εἰς αὐτὴν τὴν περιγραφὴ ἀναγνωρίζεται τὸ σπήλαιο ποὺ περιγράφει κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ὁ 'Αλέξανδρος Οὔμπολντ, καὶ ἐπιβεβαιώνεται, ὅταν ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια (τὸ 1965) ἡ 'Εθνικὴ Γεωγραφικὴ 'Εταιρία, ἐδημοσίεψε ἕνα χαρακτηριστικὸ ἄρθρο ἐπάνω στὰ σπάνια εἴδη τῶν νυκτερίδων ποὺ ζοῦν μέσα εἰς αὐτό.

'Η «'Αργὼ» συνέχισε τὴν πορεία της - (βιβλίο ΙΙ)- 'Εκεῖ εἶναι οἱ ἐκβολὲς τοῦ ποταμοῦ 'Αχέροντα ποὺ ξανοίγει τὸν δρόμο του μέσα ἀπὸ τὴν ξηρὰ καὶ χύνεται στὴν 'Ανατολικὴ θάλασσα, καὶ πέρασε ἀπὸ ἐκεῖ στὸ ὑπήνεμο τοῦ κάβου, γλυτώνοντας, ἀπὸ τὴν κακοκαιρία ποὺ ἄρχισε.

'Αφοῦ περίμεναν διὰ καλυτέρευση τοῦ καιροῦ:

«Στὴ δωδέκατη ἡμέρα — συνεχίζει ὁ 'Απολλώνιος — ἕνας δυνατὸς δυτικὸς ἄνεμος ἐφύσηξε, πέρασαν γρήγορα τὸν ποταμὸ 'Αχέροντα ἀφέθησαν στὸν ἄνεμο, ἅπλωσαν τὰ πανιά τους καὶ ἐπροχώρησαν σχίζοντας τὰ κύματα μὲ οὔριο καιρό».

Πάλι ἔχουμε περιγραφὴ ἀξιοσημείωτη ἑνὸς φυσικοῦ φαινομένου, ἄγνωστου σ' ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὰς περιοχὰς τοῦ Εὐξείνου Πόντου ποὺ εἶχαν στείλει τὴν 'Αργὼ οἱ ἀρχαῖοι Μιλήσιοι Γεωγράφοι. 'Αφίνοντας τὸ σπήλαιο μέσα στὴ ξηρά, ἀπὸ τὴν Κουμάνα, συνήντησαν δυνατὲς κακοκαιρίες καὶ γλύτωσαν μόνο χάρις στὸ ποτάμι, ὅπου πέρασαν καὶ περίμεναν πολλὲς ἡμέρες γιὰ εὐνοϊκὸ καιρό, καὶ ἔτσι ξαναβγῆκαν στὴν 'Ανατολικὴ θάλασσα. Τὸ χωρίον αὐτὸ συμπίπτει μὲ τὸ τρικυμιστὸ κανάλι μεταξὺ Βενεζουέλας καὶ τῆς Τρινιντάντ, ποὺ γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγουν οἱ 'Αργοναῦτες, ἄραξαν στὸ ποτάμι. Τὸ ποτάμι αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ Μάναμο, ἕνα ἀπὸ τὰ στόμια τοῦ 'Ορινόκου ποὺ ἐκβάλει μέσα στὴν Καραϊβικὴ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Διασχίζοντας τὴν ξηράν, σὲ τοῦτον τὸν κλάδο τοῦ 'Ορινόκου μέχρι τὸ Μπάρρανκος, τὸ πλοῖο βγῆκε ἀπὸ τὸ Ρίο Γκράντε, τὸ ἀνατολικὸ στόμιο τοῦ 'Ορινόκου ποὺ χύνεται στὸν 'Ατλαντικὸ - στὴν 'Ανατολικὴ θάλασσα. Κανένα ἄλλο ποτάμι στὸ Δυτικὸ ἡμισφαίριο - ἢ ἀλλοῦ - δὲν ἔχει δύο πλωτὰ στόμια ποὺ τὸ καθένα νὰ ξεχύνεται σὲ διαφορετικὴ θάλασσα· τὸ ἕνα, τὸ βορεινό, στὴν Καραϊβικὴ καὶ τὸ ἄλλο, τὸ ἀνατολικό, στὸν 'Ατλαντικό. 'Ο φυσικὸς αὐτὸς σχηματισμὸς δὲν ὑπάρχει πουθενὰ ἀλλοῦ εἰς τὴν ὑδρόγειο, ὑπάρχει ὅμως ἐδῶ στὸν 'Ορινόκο.

Μπαίνοντας μέσα στὴν 'Ανατολικὴ θάλασσα - τὸν 'Ατλαντικὸ - καὶ ἀκολουθώντας τὴν παραλία συνάντησαν ἀμέτρητα ποτάμια καὶ ἀκρωτήρια. Τότε ὁ 'Απολλώνιος ὁ Ρόδιος λέγει βιβλίον ΙΙ: 965:

«Κι' ἐκείνη τὴν ἴδια ἡμέρα ἐστρίψανε τὸν μακρὺ κάβο τῶν 'Αμαζώνων ποὺ φυλάει τὸ λιμάνι τους. Εἰς τὸν Κόλπο ἐκείνης τῆς ἄκρας τῆς ξηρᾶς, ὅπου ἐκβάλει ὁ Θερμόδωντας, ἐξώκειλαν: διότι ἡ θάλασσα ἦτο πολὺ δυνατή».

'Ο ποταμὸς Θερμόδωντας, στὴν ἀκροστερηὰ τῆς Χώρας τῶν 'Αμαζώνων! Αὐτὸ τὸ ὄνομα «Θερμόδωντας» ἔχει τὴ σημασία του: «Θερμὸ» σημαίνει ζέστη. Αὐτὸς ὁ ποταμὸς Θερμόδωντας, στὴ Χώρα τῶν 'Αμαζώνων, ξετυλίγει τὰ ρεύματά του μέσα σὲ πέντε μοῖρες ἀπὸ τὸν 'Ισημερινό, σὲ 3.000 μίλια. Καμμιὰ εἰκόνα μὲ λόγια δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς δώσῃ πιὸ καθαρὴ περιγραφὴ αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ, ποὺ τὸν ξέρουμε ὡς 'Αμαζόνιο, ἀπὸ τὴν λέξη «ζέστη» — τὴν ἑλληνικὴ — «θερμό». (1)

'Ο 'Απολλώνιος προχωρεῖ κατόπιν καὶ περιγράφει αὐτὸν τὸν ποταμὸ ὡς ἑξῆς:

«Κανένας ποταμὸς δὲν εἶναι σὰν κι' αὐτὸν καὶ κανεὶς δὲν στέλνει ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν τόσους δυνατοὺς παραπόταμους. Ἂν κάποιος δοκίμαζε νὰ τοὺς μετρήσῃ ὅλους θὰ ἔκανε σφάλμα διότι τὸ πραγματικὸ ρεῦμα εἶναι ἕνα μόνον. Αὐτὸ τρέχει κάτω στὸν κάμπο ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ψηλὰ βουνά, ποὺ οἱ ἄνθρωποι λένε ὅτι ὀνομάζονται 'Αμαζώνια βουνά. Κατόπιν ξαπλώνεται ἐσωτερικὰ ἀπάνω σὲ μιὰ περιοχὴ ποὺ εἶναι ὅλο λόφους. 'Εκεῖθεν τὰ ρεύματά του προχωροῦν ξεχωριστά. Καθὼς ξετυλίγονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ὅπου βροῦν περισσότερο ἐπίπεδη γῆ, τὸ ἕνα μακρυὰ καὶ τὸ ἄλλο κοντά, πολλὰ ρεύματα ἀπορροφοῦνται ἀπὸ τὴν ἄμμο καὶ μένουν χωρὶς ὄνομα, καὶ καθὼς τὸ κύριο ρεῦμα ἀνακατώνεται μαζύ τους, ξεσπᾶ μὲ τὸν ἀψιδωτό του ἀφρὸ μέσα στὸν «ἀφιλόξενο Πόντο».

Κανένας ἄλλος ποταμός, οὔτε αὐτὸς ὁ ἱερὸς Νεῖλος, δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ μ' αὐτὴν τὴν γραφικὴν περιγραφὴν τῶν «'Αργοναυτικῶν» διὰ τὸν 'Αμαζώνιον - ποὺ μαζεύει ψηλὰ εἰς τὰς Ἄνδεις, χιλιάδες παραπόταμους, καταρράκτες, χειμάρρους, ποὺ καθένας τους εἶναι καὶ ἕνας μεγαλειώδης ποταμὸς ρηχὸς ἀπὸ τοὺς ἀμέτρητους ἀμμουδεροὺς μπάγκους ποὺ ἐμποδίζουν τὸ ρεῦμα τους νὰ προχωρεῖ καὶ οἱ ὁποῖοι ὅταν πλησιάσουν εἰς τὴν ἐκβολὴν των ὑψώνονται μὲ ὑψωμένο ἀφρὸ πρὶν ἐκβάλλουν εἰς τὸν 'Ατλαντικό. Αὐτὸς ὁ ὑψωμένος ἀφρὸς πρέπει νὰ ἦτο σωστὴ μαρτυρία μία πραγματικὴ διαπίστωσις δι' αὐτὸ ποὺ ὁ 'Απολλώνιος περιέγραψε· εἶναι τὸ περίφημο παλιρροοικὸ τρυπάνι, ποὺ ὁρμᾶ μὲ θυμὸ μὲ κατεύθυνσιν ἀνηφορικὴ μέχρι τὰ Παραντίνς - μιὰ σπάνια περίπτωση παλιρροοικοῦ ρεύματος ποὺ ξεχωρίζει ἀπὸ τὴν κανονικὴ παλίρροια ἡ ὁποία φουσκώνει μέν, ἀλλὰ δὲν ὁρμᾶ οὔτε ἀφρίζει. Κανένα ἄλλο ποτάμι στὸν πλανήτη μας δὲν ὁμοιάζει μ' αὐτὴν τὴν περιγραφὴ - καὶ μόνον ὁ 'Αμαζώνιος γεμίζει καὶ τὴν πιὸ μικρὴ λεπτομέρεια, ἀκόμη καὶ τὸ πυρωμένο του ὄνομα - Θερμόδωντας - καθὼς τρέχει παράλληλα μὲ τὸν 'Ισημερινό.

'Ακολουθεῖ στὰ «'Αργοναυτικά», πιστὴ περιγραφὴ τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἴδιος ὅπως καὶ σήμερα καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ἰδῇ μὲ τὰ μάτια του τὰ ἴδια, κατὰ μῆκος τῆς ἀκτῆς καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ περισσότερες ἀποδείξεις, διότι βῆμα πρὸς βῆμα δύναται νὰ τὴν παρακολουθήσῃ· αὐτὴ τὴν περιγραφὴ τοῦ 'Απολλωνίου. Μὲ μιὰ μόνο στάση κατόπιν θὰ φτάσουνε ἔτσι μέχρι τὸ Ρίο ντὲ λὰ Πλάτα, στὸν ποταμὸ Φάσιν τῶν ἀρχαίων 'Ελλήνων (Σημειωτέον ὅτι ἡ Μὶς Μέρτζ κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιον πόλεμον ὑπηρετοῦσα ὡς ἀξιωματικὸς εἰς τὸ Ναυτικὸν τῶν Η.Π.Α. εἶχεν διαπλεύσει ἐπιβαίνουσα πολεμικοῦ σκάφους πολλάκις τὸν 'Αμαζόνιον καὶ τὰς γύρω ἀκτὰς τῆς Νοτίου 'Αμερικῆς καὶ συνεπῶς ἔχει προσωπικῶς γνῶσιν τῶν περιοχῶν αὐτῶν.

'Ο 'Απολλώνιος ἐν συνεχεία διηγεῖται ὅτι ἄφησαν τὴν Χώραν τῶν 'Αμαζόνων καὶ λέγει (βιβλίον ΙΙ § 1000:)

«Καὶ παραχωροῦντες τὸ βράδυ ἔφθασαν στὴ Γῆ τῶν Χαλύβων. 'Ο Λαὸς αὐτὸς δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ ὄργωμα μὲ βώδια, οὔτε γιὰ φυτεῖες γλυκῶν καρπῶν, ἀκόμη οὔτε ποιμαίνουν κοπάδια στὰ δροσερὰ λειβάδια. 'Αλλὰ σκάβουν τὴν σκληρὴ γῆ ποὺ παράγει σίδηρο καὶ ἀνταλλάσουν τὰ προϊόντα τους διὰ νὰ ζοῦν. Ποτὲ δὲν ξημερώνει δι' αὐτοὺς ἡμέρα χωρὶς μόχθο, ἀλλὰ ἀγωνίζονται ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς καπνοὺς καὶ τὶς αἰθάλες (τὶς κάπνες) τῆς φωτιᾶς συνεχίζοντες τὴ βαρειὰ δουλειά».

'Ακτοπλοϊκά, συνεπῶς, ἡ «'Αργὼ» ἔφθασε εἰς αὐτὴν τὴν σιδηρομεταλλευτικὴ περιοχὴ τῆς Βραζιλίας, ποὺ ξεκινᾶ ἀπὸ τὴν Παρναΐμπα καὶ τὴν Σιέρρα 'Ιμπάπα καὶ φτάνει κάτω στὴ Φορταλέζα καὶ τὸ Πλανάλτο - τὸ ὑψίπεδο Ντὸ Μπορπόρεμα. 'Η Βραζιλιανὴ αὐτὴ σιδηρομεταλλευτικὴ περιοχὴ δὲν χρειάζεται περιγραφὴ διότι εἶναι ἀρκετὰ γνωστή. Τὴν ἀναφέρουμε μόνο διότι μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ κάμουμε μιὰ παρέκβαση: ὅτι σ' αὐτὰ τὰ σιδηρομεταλλεῖα εὑρέθηκαν πλῆθος ἐπιγραφὲς σκαλισμένες στοὺς τοίχους τῶν ὀρυχείων ποὺ διεπιστώθη ὅτι εἶναι ἑλληνικὲς καὶ

(1) ('Η Μὶς Μέρτζ, δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε πῶς ὁμιλεῖ (γράφει) διὰ 'Αμερικανοὺς καὶ ὄχι διὰ τοὺς Ἕλληνας).

φοινικικές καὶ ποὺ ἀποδεικνύουν ὅτι πανάρχαιοι Ἕλληνες ἐγνώριζον καὶ ἀσφαλῶς θὰ εἶχον ἐκμεταλλευθεῖ αὐτὰ τὰ τεράστια μεταλλεῖα σιδήρου, προμηθευόμενοι ἐξ' αὐτῶν σίδηρον, καὶ προφανῶς ἀργότερον θὰ ἔφθασαν εἰς τὴν περιοχὴν καὶ οἱ Φοίνικες, οἱ ὁποῖοι, ὡς γνωστόν, ἠκολούθουν παντοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐρευνητὰς καὶ θαλασσοπόρους, διότι μοναδικὴν ἐπιδίωξιν εἶχον ἀνέκαθεν νὰ ἀνταγωνίζονται τοὺς Ἕλληνας. Ἡ πρώτη ἐπιγραφὴ ποὺ ἀνευρέθη ἀνάμεσα σὲ ἑκατοντάδες ποὺ εὑρίσκονται ἐκεῖ Ἑλληνικὲς καὶ Φοινικικές, εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀναφέρεται σ' ἕνα βιβλίο ποὺ ἐδημοσιεύθη τὸ 1586 στὴ Λισσαβώνα (πρώτη γνωστὴ περιγραφὴ κατὰ τὴν νεωτέραν ἐποχήν, ἑνὸς ταξιδιώτη στὴ Βραζιλία) ποὺ ἐπεσήμανε καὶ ἀντέγραψε αὐτὰ τὰ ἄγνωστα γράμματα ἀπὸ τὸ τοίχωμα ἑνὸς ὀρυχείου. Ἀργότερα, στὰ 1860, ἕνας ἐπιθεωρητὴς μεταλλείων ἐπρόσεξε κάτι γράμματα σκαλισμένα στὸ βράχο ἄλλου ὀρυχείου τῆς περιοχῆς. Ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ ἀντιγράφηκε καὶ στάλθηκε στὸ Ρίο γιὰ ἀνάγνωση καὶ ἀπὸ τὸ Ρίο διαβιβάστηκε στὴ Γαλλικὴ Ἀκαδημία, στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ τὰ γράμματα ἀναγνωρίστηκαν ὅτι εἶναι φοινικικὰ καὶ ἐλέχθη ὅτι χρονολογοῦνται κάπου στὸν χρόνο ἢ ὁλόγυρα στὴν ἐποχὴ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. (Διαπίστωσις καὶ πληροφορία ἀνακριβὴς καὶ ἐσφαλμένη, σκοπίμως διὰ νὰ προβληθοῦν ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους τῆς Δύσεως οἱ προγονοί των Φοίνικες, διότι τὴν ἐποχὴν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, οἱ Φοίνικες ὅπως γνωρίζομεν, ἦσαν ἀνύπαρκτοι καὶ ὡς Λαὸς ἀκόμη καὶ συνεπῶς δὲν ἦσαν καὶ θαλασσοπόροι τὴν ἐποχὴν αὐτήν, ποὺ αὐθαιρέτως προσδιόρισαν οἱ ...σοφοὶ τῆς Δύσεως αὐτὴν τὴν ἐπιγραφήν). Αὐτὰ εἶναι τὰ μεταλλεῖα σιδήρου ὅπου τώρα βρίσκουμε τὸν Ἰάσωνα καὶ τὸ πλήρωμα τῆς «Ἀργοῦς».

Ἀποφεύγουμε ἐπιπλέον λεπτομέρειες μέχρι ποὺ φθάνουμε στὸ «Ποτάμι τοῦ Ἀργύρου» (Ρίο ντὲ λὰ Πλάτα). Τὸ πλοῖο «Ἀργὼ» συνεχίζει ὁ Ἀπολλώνιος, (II, 1258):

«Καὶ τὴν νύχτα μὲ τὴν ἱκανότητα τοῦ κυβερνήτου-πηδαλιούχου- Ἄργου, ἔφθασαν στὸ πλατὺ ποταμὸν ΦΑΣΙΝ καὶ εἰς τὴν ἄκρη τοῦ πελάγους. Ἀμέσως κατέβασαν τὰ πανιὰ καὶ τὴν ἀντένα, ἐχαμήλωσαν τὸ κατάρτι καὶ γρήγορα μὲ τὰ κουπιὰ μπῆκαν στὸ δυνατὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Πρὸς τὰ ἀριστερά τους εἶχαν τὰ ψηλὰ βουνὰ καὶ στὴν ἄλλη τους πλευρὰ τὴν πεδιάδα τοῦ Ἄρη. Καὶ ὁ Ἰάσων ἔχυσε στὸ ποτάμι σπονδὲς μὲ μέλι καὶ κρασί, στὴ Γῆ καὶ στοὺς Θεοὺς τῆς Χώρας. Μὲ τὴ συμβουλὴ τοῦ Ἄργου, ὁ Ἰάσων ἐμπῆκε σ' ἕνα σκοτεινὸ καὶ ἀπάνεμο ὅρμο καὶ ἄφησε τὸ πλοῖο νὰ κρατηθῆ στὴν ἄγκυρα καὶ ἐδῶ πέρασαν τὴ νύχτα».

Ἐξετάζοντας αὐτὸ τὸ χωρίο, βρίσκουμε ὅτι ἡ «Ἀργὼ» ἐμπῆκε στὴν πλατειὰ ἐκβολὴ τοῦ Ποταμοῦ τοῦ Ἀργύρου (Ρίο ντὲ λὰ Πλάτα), ἐπροχώρησεν ἐπάνω καὶ πέρασε τὸ Ροζάριο καὶ πιθανὸν ἔφτασε μέχρι τὴν Ἀσουνσιὸν ὅπου ἀγκυροβόλησαν καὶ ὅπως μᾶς λέγει ὁ ποιητὴς βρῆκαν ψηλὰ βουνὰ πρὸς τ' ἀριστερά των ἢ τὰ δυτικὰ - ποὺ θὰ εἶναι οἱ πυργωτὲς Ἄνδεις - καὶ χαμηλὴ πεδιάδα δεξιά τους, ἢ ἀνατολικά, τὴν ἀπέραντη ἔκταση τῆς χαμηλῆς ἑλώδους χώρας - ποὺ ξαπλώνεται σ' ὅλον τὸ δρόμο ἀπὸ τὸ Μπουένος Ἄϋρες, ποὺ περνᾶ τὸ Ροζάριο καὶ μέχρι ἀπάνω στὴν Ἀσουνσιόν. (Σημειωτέον ὅτι ὁ Ἀπολλώνιος δὲν μᾶς δίνει χρονικὴ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ· ἁπλῶς περιγράφει τὴν διαδρομὴ ποὺκαμαν οἱ Ἀργοναῦτες). Γεωγραφικῶς, ὅλα τὰ φαινόμενα ποὺ ἀναφέρονται στὸ βιβλίο II, εὑρέθηκαν σὲ ὀρθὴ καὶ σωστὴ σειρά, ὅπως ἀκριβῶς περιγράφονται καὶ δὲν ἐσημειώθη γεωγραφικὸ λάθος. Τὸ βιβλίο II τελειώνει μὲ τὴν ἐδῶ ἄφιξιν τοῦ πλοίου «Ἀργώ».

Στὸ βιβλίο III, συναντῶμεν τοὺς νεαροὺς ἥρωες σὲ ἔνεδρα, στὰ νερὰ μιᾶς λίμνης μαζεμένους σὲ συμβούλιο καὶ κάνοντας σχέδια. Μαθαίνουμε λοιπόν, ὅτι (βιβλίον III,195-240):

«Ἀμέσως ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ πλοῖο μέσα ἀπὸ τὰ καλάμια καὶ τὰ νερὰ σὲ στεγνὴ ξηρὰ κατὰ τὸ ἀνηφορικὸ ἔδαφος τοῦ κάμπου. Ὁ κάμπος ὀνομάζεται τῆς ΚΙΡΚΗΣ καὶ ὅπως ἐπροχωροῦσαν ἔπεσε μιὰ πυκνὴ καταχνιὰ ἐπάνω στὴν πόλη, ἀλλὰ γρήγορα, σὰν διαλύθηκε ἔφτασαν ἀπὸ τὴν πεδιάδα στὸ παλάτι τοῦ Αἰήτη καὶ στάθηκαν μὲ θαυμασμὸ βλέποντας στὴν εἴσοδο, στὶς αὐλὲς τοῦ Βασιλιᾶ καὶ τὶς πλατειὲς πύλες καὶ τὶς γραμμικὲς στῆλες ποὺ ὀρθώνονταν μὲ τάξη ὁλόγυρα στοὺς τοίχους, καὶ ψηλὰ στὸ παλάτι ἐπικάθητο τὸ ἐπιστήλιο ἐπάνω σὲ γλυπτά. Καὶ ἐδῶ μία ἐσωτερικὴ αὐλὴ ἦταν κτισμένη καὶ ὁλόγυρά της ἦταν καλοφτιασμένες πόρτες καὶ δωμάτια καὶ κατὰ μῆκος κάθε πλευρᾶς ὑπῆρχε μία πλούσια κατεργασμένη στοά. Σὲ κάθε πλευρά, ὑψηλότερα κτήρια ἦταν πλαγίως στημένα».

Ἂν στὸ τέλος τοῦ βιβλίου II, ἀφήσαμε τὴν «Ἀργὼ» στὴν Ἀσουνσιόν, τὸ βιβλίο III ἀνοίγει μὲ τὴν «Ἀργὼ» σὲ μιὰ λίμνη ἀπόμερη καὶ τὸν Ἰάσωνα νὰ ξεπετιέται μέσα ἀπὸ τὰ καλάμια της σὲ μιὰ πεδιάδα, καὶ νὰ μπαίνη μέσα ἀπὸ καταχνιὰ σὲ μιὰ πόλη: τὸ πλοῖο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ εἶχε ταξιδέψη μέχρις ἐπάνω στὸ Πιλκομάγιου, φτάνοντας τελικὰ στὴ λίμνη Τιτικάκα, ποὺ ξέρουμε πὼς εἶναι γεμάτη καλάμια· τὸ σημεῖο ποὺ βγῆκαν θὰ ἦταν κοντὰ στὴν Κοπακαμπάνα, ὅπου σήμερα νομίζεται, κατὰ τὴν παράδοσιν, πὼς εἶναι ὁ τόπος ὅπου οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἔβαλαν τὸ πόδι τους σὲ στερηά, βγαίνοντας ἔξω ἀπὸ τὰ καλάμια τῆς λίμνης. Ἡ πεδιάδα πρέπει νὰ εἶναι ἡ εὐρύχωρη (ἀπλόχωρη) πεδιάδα τοῦ Τιβανάκου, συχνὰ σκεπασμένη μὲ σύννεφα καὶ ὀμίχλες ἐξ αἰτίας τοῦ ὕψους της (ποὺ εἶναι σχεδὸν 1.300 πόδια) καὶ τὸ θαυμαστὸ παλάτι θὰ ἦταν ἐκεῖνο ποὺ σήμερα βρίσκουμε σὲ ἐρείπια στὸ Τιβανάκου. Στὴν περιοχὴ μεταξὺ Τιβανάκου καὶ Κοῦζκο εὑρίσκονται κτήρια σὰν τὸ Κορικάνχα πλαγιαστὰ - πλατειὰ εἰς τὴν βάση, καὶ τὰ ὁποῖα στένευαν εἰς τὴν κορυφὴ καὶ πολλὰ φαίνονται πλαγιαστὰ ἐσωτερικῶς, κατὰ τὸν ἴδιο ἀρχιτεκτονικὸ τρόπο ὅπως περιγράφει ὁ Ἀπολλώνιος. Ὁ βασιλιᾶς αὐτῆς τῆς χώρας ἐλέγετο Αἰήτης (II,204:)

«Ὁ Αἰήτης καυχιέται ὅτι εἶναι γυιὸς τοῦ Ἥλιου» καὶ ταυτίζεται ἔτσι μὲ τὴ βεβαίωση τοῦ Ὁμήρου - Ὀδύσσεια Χ, 137 - ποὺ ἀναφέρει ὅτι τόσο ἡ Κίρκη ὅσο καὶ ὁ ἀδελφός της Αἰήτης ἦσαν παιδιὰ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Πέρσης. Ὁ Ἥλιος, πρέπει νὰ θυμώμαστε ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ μυθολογία, εἶναι τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας. Ὁ Αἰήτης γυιὸς τοῦ Ἥλιου, εἶναι συνεπῶς γυιὸς τοῦ Ἄστρου τῆς Ἡμέρας. Αὐτὴ ἡ θαμβωτικὴ δήλωση στὸ ἐνεργητικὸ ἑνὸς βασιλιᾶ ποὺ ἦταν γυιὸς τοῦ Ἥλιου, διασταυρώνεται μὲ τὴν προηγούμενη δήλωση ὅτι ἄνθρωποι ξεπετάχτηκαν ἀπὸ τὰ καλάμια τῆς λίμνης Τιτικάκα, καὶ συμφωνεῖ παράξενα μὲ τοὺς παραδοσιακοὺς θρύλους τῶν ἐντοπίων Ἴνκας ποὺ λένε τὰ ἴδια ποὺ λέει καὶ ἡ ἑλληνικὴ περιγραφή, ἂν καὶ ἀναφέρεται εἰς ἐποχὴν πρὶν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Καὶ ἄν, καθὼς πιστεύουμε, ἡ περιγραφή μας ἀκολούθησε σωστὰ τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικὸ κείμενο τοῦ Ἀπολλώνιου τοῦ Ρόδιου, ἐφθάσαμε στὴ λίμνη Τιτικάκα.

Ὁ λαὸς ποὺ κυβερνοῦσε ὁ Αἰήτης ὀνομάζονταν Κόλχοι καὶ ἡ χώρα ἦταν γνωστὴ ὡς Κολχίς. Οἱ Κόλχοι, λαὸς ποὺ δὲν τοποθετήθηκε ποτὲ ὀρθῶς οὔτε κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα, ἀναφέρονται ἀπὸ ἀρχαίους συγγραφεῖς ὅτι πιθανῶς ἦσαν Αἰγυπτιακῆς καταγωγῆς, καὶ ὡς προελθόντες κατὰ τὸν θαυμαστὴν τῶν Αἰγυπτίων Ἡρόδοτον ἀπὸ ... ἀποικίαν δημιουργηθεῖσαν ἀπὸ τὸν Σέσωστρι Β' τῆς XIIης Αἰγυπτιακῆς δυναστείας, ἐκεῖ γύρω στὰ 2000-1800 π.Χ. Ὁ Ἡρόδοτος λ.χ. ἀναφέρει - II,115:

«Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι οἱ Κόλχοι εἶναι Αἰγυπτιακὴ φυλή. Ἐξήτασα τὸ ζήτημα τῆς Κολχίδας στὴν Αἴγυπτο καὶ οἱ Αἰγύπτιοι εἶπαν ὅτι ἐπίστευαν ὅτι οἱ Κόλχοι κατάγονται ἀπὸ τὴ στρατιὰ τοῦ Σέσωστρι».

Ὁ Ἡρόδοτος ἐπίσης διηγεῖται ὅτι ὁ Σέσωστρις ἔστειλε μία στρατιὰ στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Φᾶσι καὶ ξέκοψε ἕνα σῶμα στρατοῦ ἀπὸ τὸ κύριό του στράτευμα καὶ τοὺς ἄφησε νὰ ἀποικίσουν τὴ χώρα καὶ ὡρισμένοι ἀπ' αὐτοὺς ἐγκαταστάθηκαν στὶς ὄχθες αὐτοῦ τοῦ ποταμοῦ. Κατόπιν συνεχίζει;

«Θὰ προσθέσω μιὰ ἐπὶ πλέον βεβαίωση γιὰ τὴν ταυτότητα τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Κόλχων. Αὐτὰ τὰ δύο ἔθνη ὑφαίνουν τὰ ὑφάσματά τους μὲ ἀκριβῶς τὸν ἴδιο τρόπο καὶ αὐτὸς εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστος εἰς τὸν ὑπόλοιπο κόσμο».(2)

---

(2) Εἶναι προφανὲς ὅτι εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τῶν διαπιστώσεών της ἡ Μέρτζ ὑπῆρξεν θῦμα τῶν μυθευμάτων τοῦ Ἡροδότου περὶ Αἰγυπτίων, ἢ μᾶλλον τῶν ἐπιπολαίων ξένων μεταφραστῶν τοῦ «Πατρὸς τῆς Ἱστορίας» ὅπως κακῶς ἔχει χαρακτηρισθεῖ ὁ Ἡρόδοτος, οἱ ὁποῖοι ἀσφαλῶς καὶ ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν μετάφρασιν ποὺ παραθέτει ἡ Μέρτζ, δὲν κατενόησαν τὸ ἀκριβὲς κείμενον τοῦ Ἡροδότου καὶ ἔγραψαν κυριολεκτικῶς ἄλλα ἀντ' ἄλλων, εἰς τὴν μεταφρασίν των, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν παρασυρθεῖσα καὶ ἡ Μέρτζ ἔγραψεν τὰ ἀνωτέρω, περὶ καταγωγῆς τῶν Κόλχων ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους κ.τ.λ. Διότι ἡ πληροφορία, πρωτίστως, ὅτι οἱ Κόλχοι ἦσαν Αἰγύπτιοι, ἀπὸ τὴν στρατιὰν τοῦ Σέσωστρι, εἶναι τελείως ἀνυπόστατος καὶ ἀσύστατος, ἐπειδὴ κακῶς μετεφράσθη τὸ χωρίον τοῦ Ἡροδότου, ποὺ ἀναφέρει τὴν περίπτωσιν αὐτήν, διότι ὁ Σέσωστρις καὶ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον (βιβλίον Β' § 103-107) εἰς τὴν Κολχίδα ἔφθασε ἐκστρατεύσας διὰ ξηρᾶς ὅπως σαφῶς ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος καὶ φυσικὰ ὄχι εἰς τὰς Ἄνδεις, ὅπου ἡ Μέρτζ παρασυρθεῖσα τοποθετεῖ τὴν Κολχίδα ὡς ἀποικίαν τῶν Αἰγυπτίων, ὅπου ἦτο ἀδύνατον νὰ φθάσῃ ὁ Σέσωστρις διὰ ξηρᾶς!

Καὶ κατεβλήθη μὲν προσπάθεια καὶ κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν ὑπὸ τοῦ διαπλεύσαντος τὸν Εἰρηνικὸν μὲ τὸ Κὸν-Τίκι, Νορβηγοῦ Θαλασσοπόρου THOR-HEYERDAHL νὰ ἀποδειχθῆ, ὅτι, ἦτο δυνατὸν οἱ Ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι νὰ διαπλεύσουν τὸν Ἀτλαντικὸν μὲ πλοῖα κατασκευασμένα ἀπὸ καλάμια καὶ φύλλα τοῦ φυτοῦ «πάπυρος», ἀλλὰ ἀνεξαρτήτως τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ HEYERDAHL ἀπέτυχεν εἰς τὴν πρώτην προσπάθειάν του παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἐχρησιμοποίησε διὰ τὸ πείραμά του αὐτὸ καὶ σύγχρονα βοηθητικὰ μέσα πλεύσεως καὶ ὅτι μόνον μὲ δευτέραν προσπάθειαν διέπλευσε τὸν Ἀτλαντικόν, μὲ παρόμοιον μικρὸν πλοῖον, οἱ ὑποστηρίζοντες τὴν ἄποψιν, ὅτι ὁ Σέσωστρις μὲ ὁλόκληρον στρατιάν, ἡ ὁποία θὰ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιήσει χιλιάδας παρομοίων πλοίων, διὰ νὰ περιλάβῃ τοὺς ἄνδρας τῆς ἐκστρατείας καὶ ἄλλα ἄπειρα βοηθητικὰ πλοῖα, ποὺ θὰ περιεῖχον τὰ ἀνάλογα ἐφόδια - τροφὰς κ.τ.λ — διὰ διάπλουν ἀγνώστου διαρκείας, θὰ πρέπῃ νὰ εἶναι ἢ οἱ ἴδιοι ἀφελεῖς, ἢ θὰ πρέπει νὰ θεωροῦν ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἠλιθίους, ἀφοῦ οὕτως ἢ ἄλλως καὶ μὲ πρώτην καὶ πρόχειρον σκέψιν, οἱοσδήποτε ἄνθρωπος δύναται νὰ ἀντιληφθῆ, ὅτι στρατιὰ ὁλόκληρος δηλαδὴ δεκάδες χιλιάδες ἀνθρώπων, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ διαπλεύσῃ τὸν Ἀτλαντικὸν τὴν παναρχαίαν ἐκείνην ἐποχὴν καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν μὲ πλοιάρια ἀπὸ πάπυρον, καὶ ἐκεῖθεν νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸ ὑψίπεδον τῶν Ἄνδεων, ὅπου τοποθετεῖται ἡ Κολχὶς ὀρθῶς κατὰ τὴν Μέρτζ, ἀλλ' ἐσφαλμένως, παρασυρθεῖσα ἀπὸ τοὺς ξένους μεταφραστὰς τοῦ Ἡροδότου καὶ ἀπὸ τὸν THOR HEYERDAHL διὰ νὰ ἐμφανίσῃ τοὺς Κόλχους ὡς Αἰγυπτίους. Ἡ ἀπόδειξις συνεπῶς παραπλανήσεως τῆς Μέρτζ, μὲ ἐπιδίωξιν νὰ μειωθῆ ἡ ἀξία τῆς συγκλονιστικῆς ἀποδείξεώς της, ὅτι πρῶτοι οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες ἔφθασαν εἰς

Πρέπει ἐπίσης νὰ σημειώσουμε ὅτι διὰ τὸν καθορισμὸ τῶν κοινῶν θέσεων πλάτους, ποὺ μᾶς δίνουν τὰ γνωστὰ ἀρχαῖα κείμενα, εἰς τὶς μακρυνὲς αὐτὲς περιοχὲς τῶν Ἄνδεων, ἔχουμε τὸν ἀστερισμὸ τῆς Μεγάλης Ἄρκτου. Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει γιὰ τὴν θέση τοῦ Ὀδυσσέα, ὅτι ὅταν ἐπέστρεφε στὴν πατρίδα, εἶχε τὴν Μεγάλη Ἄρκτο στὰ ἀριστερά του καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ ἀστερισμὸς ποτὲ του δὲν ἐβυθίζετο κάτω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα. Αὐτὴ ἡ πληροφορία γιὰ τὸν Ὀδυσσέα ἦταν σωστὴ ταξειδεύοντας πρὸς ἀνατολὰς καὶ βόρεια ἀπὸ 20 μοῖρες βορείου πλάτους. Ὁ Ἀπολλώνιος ὁ Ρόδιος, εἰς τὸ ἔπος του, ἀναφέρει τὸν ἴδιο ἀστερισμὸ ὅταν μᾶς δίνει τὸ πλάτος τῆς Κολχίδος ὅπου ὁ Ἰάσων εὑρέθη σύντομα βιβλίον ΙΙΙ, 1196:

«Ὁ Ἰάσων μόλις τὰ ἀστέρια τῆς Μεγάλης Ἄρκτου, ἐβυθίσθησαν καὶ ὁ ἄνεμος ἐκόπασε ἐπῆγε σ' ἕνα ἔρημο σημεῖο».

Αὐτὴ ἡ τοποθέτηση ἐπροκάλεσε περισσότερες ἀντιλογίες ἀπὸ κάθε ἄλλη, διότι δίδει ὁριστικὴ ἀστρονομικὴ θέση - τὴν Μεγάλη Ἄρκτο «ἀφανῆ». Καθὼς ἀνεφέρθη προηγουμένως, οἱ λόγιοι τῆς Δύσεως ἐπέμειναν νὰ θέλουν τὴν «Ἀργὼ» πρὸς βορρᾶν καὶ ἀνατολὰς μέσα στὴ Μαύρη Θάλασσα, ἂν καὶ δὲν εὕρηκαν ποτὲ κανένα γεωγραφικὸ φαινόμενο, στήριγμα ποὺ νὰ ἐπιβεβαιώνει τὴ γνώμη τους. Ἡ περιοχὴ τῆς Μαύρης Θάλασσας, ποὺ βρίσκεται στὸ Βόρειο ἡμισφαίριο, σὲ πλάτος περίπου 44 μοῖρες, ἔχει τὸν ἀστερισμὸ τῆς Μεγάλης Ἄρκτου ἀπάνω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα ὅλον τὸν χρόνο, ἐπειδὴ ὁ ἀστερισμὸς αὐτὸς δὲν δύει ποτὲ σὲ πλάτος 44 βόρειο. Ὅσοι ἔγραψαν ἢ ἐξήτασαν αὐτὴ τὴν ἀστρονομικὴ παραπομπή, γέλασαν μὲ τὸν Ἀπολλώνιο καὶ τοῦ καταλόγισαν χοντρὸ λάθος καὶ τὸν κατηγόρησαν γιὰ βλακεία συνδυασμένη μὲ ὁλοκληρωτικὴ παραποίηση. Ἕνας Βρεταννὸς συγγραφέας ὁ Rieu, παρεξήγησε στὰ 1959 τὸ κείμενον γράφοντας πῶς ὁ Ἀπολλώνιος δὲν εἶχε γνώση ποῦ ταξίδεψε ὁ Ἰάσωνας καὶ ὅτι ἡ Κολχίδα βρισκόταν σὲ 44, Β ὅπου μόνον ἡ Μεγάλη Ἄρκτος πλαγιάζει κάτω». Ἡ Μεγάλη Ἄρκτος ὅμως «πλαγιάζει κάτω». ὄχι μόνο σὲ 44 Β ἀλλὰ σὲ ὅλα τὰ Βόρεια πλάτη καὶ δὲν θὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ σημειωθῆ αὐτὸ σὰν γεγονός. Ἀλλὰ ὁ Ἀπολλώνιος διηγεῖται ἐδῶ ἕνα ἀσυνήθιστο συμβὰν γιὰ ὅποιον ζεῖ εἰς τὸ Βόρειο ἡμισφαίριο, γράφοντας ὅτι ἡ Μεγάλη Ἄρκτος ἔδυσε. Ἐννοοῦσε αὐτὸ ποὺ εἶπε. Ἡ Κολχίδα, ἡ χώρα πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ Ἰάσων ἐταξίδεψε, εἶναι εὔκολον νὰ ἀνευρεθῇ ἀρκεῖ μόνον νὰ παρακολουθήσουμε τὴν διαδρομὴ ποὺ ἐχάραξεν ὁ ἴδιος ὁ Ἀπολλώνιος βῆμα πρὸς βῆμα διὰ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ μέχρι τὸ ὑψίπεδο τῶν Ἄνδεων καὶ ἀπὸ τὸ Τιβανάκου ἕως τὸ Κοῦζκο. Ἡ θέσις αὐτὴ ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὴν θετικὴν αὐτὴ ἀστρονομικὴ παρατήρηση: «Ἡ Μεγάλη Ἄρκτος ἔδυσε»· καὶ ἡ Μεγάλη Ἄρκτος πραγματικὰ δύει εἰς αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν περιοχὴ ποὺ βρίσκεται ἀπὸ 13-Ν. στὶς 17-Ν. πλάτος. Βυθίζεται σιγά, σιγὰ κάτω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν Ἰσημερινὸ κατὰ τὸ ταξίδι πρὸς τὰ νότια καὶ χάνεται μεταξὺ πλάτους 10-Ν. καὶ 25-Ν. Μέρη αὐτοῦ τοῦ ἀστερισμοῦ φαίνονται κατὰ ὡρισμένες ἐποχὲς τοῦ ἔτους καὶ πέφτει κάτω ἀπὸ τὸν

τὴν Ἀμερικὴν καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ οἱ δημιουργοὶ τῶν ἀπωλεσθέντων ἀρχαίων πολιτισμῶν τῆς Ἀμερικῆς (τῶν Ἴνκας, Μάγυας, Ἀζτέκων) εἶναι τόσον ἐμφανὴς καὶ αὐταπόδεικτος, ὥστε νὰ περιττεύουν ἄλλα σχόλια ἐπ' αὐτῆς.

Πάντως ἐὰν οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες διέπλευσαν τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἔφθασαν ἐκεῖ, ὅπως ἔχει ἀναφερθεῖ, ὄχι ὡς στρατιά, ἀλλ' ὡς μικραὶ ὁμάδες, αἱ ὁποῖαι φυσικὰ αὐξηθεῖσαι κατόπιν, διὰ μέσου τῶν χιλιετηρίδων ποὺ παρῆλθον, καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων προφανῶς ἐξηκολούθουν νὰ μεταβαίνουν καὶ ἄλλοι εἰς αὐτὰς τὰς χώρας. Συνεπῶς μόνον πανάρχαιοι Ἕλληνες θαλασσοπόροι καὶ οἱ μόνοι ἄλλως τε γνωστοὶ ποῦ ὑπῆρχον κατὰ τὴν προϊστορικὴν αὐτὴν περίοδον, πρὸ ἢ καὶ μετὰ τοὺς Ἀργοναύτας, ἔφθασαν καὶ εἰς τὴν Ν. Ἀμερικήν, ὅπως ἀποδεικνύουν, τὰ ὀνόματα τοποθεσιῶν καὶ πόλεων ποὺ εὑρίσκονται διάσπαρτα ἐκεῖ καὶ αἱ χιλιάδες Ἑλληνικὲς ἐπιγραφές, ὅπως ἀποκαλύπτει ἡ ἰδία ἡ Μέρτζ, ἡ ὁποία δὲν ἐπρόσεξεν ἐπίσης, ὅτι εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Κόλχων τῶν Ἄνδεων, δὲν ὑπάρχει οὔτε μία Αἰγυπτιακὴ ἐπιγραφή, ἢ ἄλλη παράδοσις ἡ ὁποία νὰ προδίδῃ τὴν καταγωγὴν τῶν Κόλχων ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους ἐνῶ ἀνευρέθησαν ἐκεῖ ἑκατοντάδες Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν. Οὔτε ὅμως καὶ τὸ ἀναφερόμενον πρὸς τούτοις, διὰ τὴν ἀρίστην τεχνικὴν καὶ ὁμοιότητα τῶν ὑφαντῶν τῶν Κόλχων καὶ τῶν Αἰγυπτίων, ἀποτελεῖ ἐπιχείρημα σοβαρόν, ἀφοῦ γνωρίζομεν ὅτι οἱ πανάρχαιοι Ἕλληνες καὶ οἱ Κύπριοι κατεσκεύαζον ὑφάσματα καὶ μάλιστα τοιαῦτα ἀσυγκρίτου τέχνης καὶ ἀπιστεύτου λεπτότητος οἱ ἴδιοι δὲ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες παρέσχον, ἔδωσαν καὶ σχέδια καὶ σχήματα ἐπὶ ὑφασμάτων βάζων καὶ ἄλλων ἔργων τέχνης εἰς ὅλους τοὺς Ἀρχαίους Λαοὺς (Σουμερίους, Χετταίους, Ἰνδοὺς Κινέζους, Αἰγυπτίους κ.τ.λ. Ἄλλως τε καὶ ὁ ἀναφερόμενος Μαίανδρος ποὺ ὑπάρχει εἰς τὰ ὑφάσματα τῶν Κόλχων, εἶναι γνωστὸν καὶ ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἦτο σχέδιασμα πανάρχαιον Ἑλληνικόν, τὸ ὁποῖον ἔχουν χρησιμοποιήσει καὶ οἱ Κινέζοι ἀκόμη.

Ἀμφισβητεῖται ἐπίσης ἐὰν ὁ Βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων Σέσωστρις ὑπῆρξεν Ἱστορικὸν πρόσωπον πραγματικόν, ἐνῶ οἱ Αἰγύπτιοι ἐπαναλαμβάνομεν οὐδέποτε διεκρίθησαν ὡς Λαὸς ναυτικός, καὶ οὔτε εἶχον ποτὲ στόλον ἀξιόλογον διὰ νὰ ἐκστρατεύσουν δι' αὐτοῦ μέχρι τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς. Ἄλλως τε οἱ ξένοι μεταφρασταὶ τοῦ Ἡροδότου δὲν ἐπρόσεξαν ὅτι καὶ ὁ Ἡρόδοτος εἰς τὸ αὐτὸ βιβλίον του ἀναφέρει, ὅτι ὁ Σέσωστρις μὲ πλοῖα μετέβη, ἐξεστράτευσε, μόνον εἰς γειτονικάς του χώρας τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου καὶ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης δηλαδὴ εἰς τὰς γειτονικάς των χώρας καὶ ὄχι εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, ἐκστρατείαν καὶ αὐτὴν ἀμφίβολον, διότι ἐπαναλαμβάνομεν, οὐδεμία ἄλλη ἀρχαῖα πηγὴ καὶ εἰς οὐδεμίαν ἄλλην περίπτωσιν ἀναφέρεται ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐπιβαίνοντες πλοίων ἐξεστράτευσαν ἐναντίον ἄλλων Λαῶν ἢ Χωρῶν.

Ἀλλ' ἡ μεγαλυτέρα ἀπόδειξις ὅτι οἱ Κόλχοι τῶν Ἄνδεων δὲν ἦσαν Αἰγύπτιοι παρέχεται ἀπὸ τὴν περιγραφὴ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Αἰήτου καὶ τῶν ἄλλων κτισμάτων τῆς πρωτευούσης του, ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου τὰ κτίσματα τῶν ὁποίων, ὅπως καὶ φωτογραφίαι ποὺ περιέχονται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Σάρλς Μπέρλιτζ «Μυστήρια ἀπὸ ξεχασμένους Κόσμους» καὶ εἰς τὰς σελίδας 64-65, 160-161 καὶ 240-241 διὰ τοὺς ἐξαφανισθέντας ἀρχαίους Λαοὺς τῆς Ἀμερικῆς (Ἴνκας Μάγυας, Ἀζτέκοι) προδίδουν ἐπίδρασιν καὶ προέλευσιν Ἀρχαιοελληνικήν.

Συνεπῶς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν εὑρίσκομεν παραπλάνησιν ἐκ σφάλματος ἢ σκόπιμον καὶ ὕποπτον ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς Μέρτζ, ἐπιδιωχθεῖσαν καὶ μὲ τὴν προσπάθειαν τοῦ THOR-HEYERDAHL ποὺ ἀναφέρομεν ἀνωτέρω μὲ τὸν διάπλουν τοῦ Ἀτλαντικοῦ μὲ πλοῖον κατασκευασμένον ἀπὸ πάπυρον, διὰ νὰ συσκοτίσῃ καὶ νὰ νοθεύσῃ τὴν παρ' αὐτῆς διαπιστωθεῖσαν προβολὴν καὶ πρωτοπορείαν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, περιπλακεῖσα μὲ τὴν παρουσίασιν καὶ τῶν Αἰγυπτίων καὶ τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν Κόλχων ὡς καταγομένων ἀπὸ Αἰγυπτίους καὶ μάλιστα εἰς περιοχὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἡ ἰδία ἐμφανίζει τὸν Ἰάσωνα καὶ τοὺς Ἀργοναύτας νὰ ἔχουν φθάσει ἐκεῖ, εἰς ἐποχὴν ἀπροσδιόριστον ἀκόμη χρονολογικῶς. Καὶ φυσικὰ ὅπως ἐγράφη καὶ ἐντὸς τοῦ κειμένου, οὐδόλως ἀποκλείεται καὶ πρὸ τῶν Ἀργοναυτῶν νὰ εἶχον φθάσει εἰς τὰς περιοχὰς αὐτὰς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ παλαιότεροι Ἀρχαιοέλληνες, ἴσως καὶ ἀπὸ τὰς περιοχὰς τοῦ Πόντου, δηλαδὴ πανάρχαιοι Ἀχαιοί, Ἴβηρες καὶ ἄλλα Ἑλληνικὰ φῦλα ποὺ προήρχοντο ἀπὸ τὸν Περσικὸν κόλπον ἢ ἀπὸ τὴν Μεσοποταμίαν καὶ τὰ ὁποῖα εἶχον ἐγκατασταθεῖ καὶ εἶχον διαφοροποιηθεῖ εἰς τὸν Πόντον καὶ τὰ ὁποῖα μετὰ ταῦτα κατῆλθον καὶ εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ ἐκεῖθεν ἔφθασαν εἰς τὴν Ἰσπανίαν (Ἴβηρες ἐκ τοῦ Πόντου) ἀπὸ ὅπου καὶ διὰ τῶν χιλιετηρίδων ποὺ ἐπέρασαν δυνατὸν νὰ ἔφθασαν καὶ νὰ ἐγκατεστάθησαν καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν πρὸ τῶν Ἀργοναυτῶν. (βλέπε καὶ ἀξιόλογον μελέτην «Οἱ Ἀτλανταῖοι οἱ Πρωτοπόροι τῆς Εὐρώπης» τοῦ Βασιλ. Τσιμπίμπαση, Γεωπόνου, Φυσιοδίφη, ἔκδοσις Θεσσαλονίκης 1950) περὶ τῆς κινήσεως τῶν παναρχαίων αὐτῶν Ἑλληνικῶν φύλων τοῦ Πόντου, περὶ τῆς καταγωγῆς των καὶ ἄκρως ἐνδιαφερούσης πληροφορίας περὶ τῆς γλώσσης των.

Ἡ ἐπίδρασις τὴν ὁποίαν ἄλλως τε προφανῶς ὑπέστη ἡ Μὲρτζ ἀπὸ τὸν THOR HEYERDAHL εἶναι ἐμφανὴς καὶ ἀπὸ τὸ κάτωθι ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς της πρὸς τὸν γράφοντα, ἀποσταλεῖσαν ἀπὸ τὸ Σικάγον, εἰς τὰς 8-6-69 καὶ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποδεικνύεται ὅτι καὶ ὁ HEYERDAHL τὴν ἐνίσχυεν-ἐὰν δὲν ἐξεμεταλεύθη-εἰς τὴν ἐσφαλμένην ἄποψίν της, τὴν βασιζομένην εἰς τὴν κακὴν μετάφρασιν τῆς σχετικῆς περικοπῆς τοῦ Ἡροδότου, ὅτι οἱ Κόλχοι ἦσαν Αἰγύπτιοι, ἐπιχειρήσας μάλιστα ἀργότερον νὰ ἀποδείξῃ μὲ τὸν ἀστεῖον ἰσχυρισμόν, ὅτι ἦτο δυνατὸν ὁ Σέσωστρις καὶ οἱ Αἰγύπτιοι μὲ πανστρατιὰν νὰ διαπλεύσουν τὸν Ἀτλαντικὸν μὲ πλοιάρια ἀπὸ ...πάπυρον!... Γράφει δὲ ἡ Μέρτζ, εἰς τὴν ἐπιστολήν της:

Ἐν Σικάγῳ τῇ 8-6-69

Ἀγαπητοί μου Κύριε καὶ Κυρία Πασσᾶ,

...Ἴσως νὰ ἔχετε διαβάσει γιὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ THOR HEYERDAHL - «KONTIKI» - ἡ ὁποία λαμβάνει χώραν τώρα εἰς τὸν Ἀτλαντικόν. (ἐννοεῖ τὸν ἐπιχειρηθέντα διάπλουν τοῦ Ἀτλαντικοῦ μὲ τὸ πλοῖον ἀπὸ πάπυρον).Αὐτὸ τὸ ταξίδι εἶναι ὑψίστης σημασίας διὰ τὴν Ἑλλάδα, διότι θὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἐργασίαν μου καὶ θὰ ἀποκαταστήσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν πραγματικὴν ἱστορίαν μὲ τὶς ἐξερευνήσεις μου, σύμφωνα μὲ τὸν Ὅμηρον καὶ τὸν Ἀπολλώνιον Ρόδιον. (ἐννοεῖται ὅτι αἱ διαπιστώσεις καὶ αἱ ἀποδείξεις ποὺ παραθέτει ἡ Μέρτζ, διὰ τὴν μετάβασιν τῶν Ἀρχαιοελλήνων εἰς τὴν βόρειον καὶ Νότιον Ἀμερικὴν εἶναι τόσον ἰσχυραὶ καὶ ἀδιάσειστοι, ὥστε νὰ περιττεύουν αἱ ὕποπτοι καὶ ἀστήρικτοι ἀποδείξεις τῶν ἄλλων καὶ μάλιστα τοῦ εἴδους τοῦ Νορβηγοῦ Θαλασσοπόρου μὲ πλοῖον ἀπὸ πάπυρον.). Ὁ HEYERDAHL ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποδείξῃ τὴν θεωρίαν του (ἄρα ὁ HEYERDAHL εἶχεν ὑποστηρίξει, ὅτι καὶ οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον διαπλεύσει τὸν Ἀτλαντικὸν) ὅτι οἱ Ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι θὰ μποροῦσε νὰ εἶχαν ἔλθη εἰς τὴν Ἀμερικὴν κατὰ τὸν πάπυρον BALSAR. Ὁ THOR HEYERDAHL εἶναι ἕνας πολὺ καλὸς μου φίλος. Ἔχει ἀντίγραφα ἀπὸ ὅλες τὶς ἐργασίες μου καὶ γνωρίζει καλύτερα ἀπὸ τὸν καθένα τὴν πικρὰν ἀντίδρασιν τῆς Ἀκαδημαϊκῆς ὁμάδος, ἰδιαιτέρως ἐδῶ εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἡ ὁποία κακῶς ἐπιμένει ὅτι κανεὶς δὲν διέσχισε τὸν Ἀτλαντικὸν πρὸ τοῦ Κολόμβου. Ὅταν τὸ πρῶτον ἐδιάβασα τὴν ἐργασίαν μου ἐπὶ τοῦ Ὁμήρου (περὶ τοῦ διάπλου τοῦ Ἀτλαντικοῦ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως) εἰς τὴν Βαρκελώνα τῆς Ἰσπανίας τὸ 1964, ὁ THOR HEYERDAHL ἦτο τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον μὲ προσεφώνησε καὶ μὲ παρουσίασε εἰς τὸ ἀκροατήριον. Εἴμαστε μαζὶ πάλι μὲ αὐτὸν εἰς τὸ Διεθνὲς Συνέδριον Ἀμερικανιστῶν τῆς Ἀργεντινῆς τὸ 1966 ὅπου καὶ οἱ δύο διαβάσαμε τὶς ἐργασίες μας - ἡ δική του ἦτο ἐπὶ τῆς

ὁρίζοντα τελείως κατὰ τὶς ὑπόλοιπες ἐποχὲς - μὲ ἄλλους λόγους, ἡ Μεγάλη Ἄρκτος «δύει». Πιὸ νότια ἀπὸ τὰ 25-Ν. ὁ ἀστερισμὸς αὐτὸς δὲν φαίνεται, καὶ ἑπομένως δὲν θὰ μποροῦσε νὰ εἰπωθῇ ὅτι «δύει» γιατὶ ἁπλούστατα ποτὲ δὲν ἀνατέλει. Ὅταν ὁ Ἀπολλώνιος ὀρθὰ δηλώνει ὅτι ἡ Μεγάλη Ἄρκτος ἔδυσε, ἡ τοποθεσία αὐτὴ ἔπρεπε νὰ εἶναι μεταξὺ πλάτους 10-Ν. καὶ 25-Ν. δηλαδὴ εἰς τὸ ἀκριβὲς ἀστρονομικὸ σημεῖο ὅπου ὁ ἀστερισμὸς πραγματικὰ δύει. Καὶ τὰ δύο, τὸ Τιβανάκου καὶ τὸ Κοῦζκο, βρίσκονται ἀρκετὰ κοντὰ στὴν ὀρθὴ θέση - τὸ πρῶτο 16" 33' Ν. καὶ τὸ δεύτερο 13" Ν. ἀκριβῶς ὅπου μᾶς ἔφερε ἡ περιγραφὴ τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ ἡ γεωγραφία. Ὁ Ἀπολλώνιος δηλώνει ὅτι ἡ Μεγάλη Ἄρκτος ἔδυσε ὅπως καὶ ἔγινε.

Ἐχαράξαμε τὸ ταξίδι τοῦ πλοίου «Ἀργὼ» εἰς τὸ μέσον καὶ ἀντικρυστὰ στὸν Ἀτλαντικό, φθάνοντας στὸ Κόλπειον Ρεῦμα ἐκεῖ στὶς Δυτικὲς Ἰνδίες· ἐταυτίσαμε τὶς Ἅρπυιες μὲ τὰ Hoatzin· εὑρήκαμε τὰς Νήσους ποὺ πλέουν καὶ ποὺ εἶναι μεγάλα νησιὰ ἀπὸ πλέοντα χόρτα Σαργάσο καὶ ὅτι τὰ «νησιὰ τῆς καμπῆς» εἶναι τὸ σημεῖο ποὺ ἕνας μαίανδρος τοῦ Κολπείου Ρεύματος στρίβει μεταξὺ Κούβας καὶ Χαϊτῆς, τὸ πολὺ γνωστὸ «Προσήνεμο Πέρασμα», ὅπου ὁ Ἰάσων εἶχε πληροφορηθεῖ ἀπὸ τὸν Φινέα ὅτι θὰ ἔφτανε σὲ μία δεύτερη θάλασσα - τὴν Καραϊβική· εὑρήκαμε τὸ φημισμένο νησὶ τῆς σπηλιᾶς ἀπὸ τὴν Κουμάνα καὶ τὰ δύο κανάλια τοῦ δέλτα τοῦ Ὀρινόκου, τοῦ ἑλληνικοῦ Ἀχέροντα, ἐκεῖ ποὺ τὸ πλοῖο ἐμπῆκε ἀπὸ ἕνα βορεινὸ στόμιο καὶ βγῆκε σ' ἕνα ἀνατολικὸ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰσῆλθε πάλι μέσα στὸν Ἀτλαντικό· εὑρήκαμε τὸ ποτάμι τῆς Ζέστης - τὸν Θερμόδωντα - εἰς τὴν χώρα τῶν φημισμένων Ἀμαζόνων· εὑρήκαμε τὰ σιδηρομεταλλεῖα τῆς Βόρειας Βραζιλίας ὅπου ὑπάρχουν πλῆθος ἀρχαῖες Ἑλληνικὲς ἐπιγραφές· εὑρήκαμε τὸν πλατύστομο ποταμὸ Φάσι νὰ εἶναι ὁ πλατὺς «Ποταμὸς τοῦ Ἀργύρου» - Ρίο ντὲ λὰ Πλάτα· εὑρήκαμε τὰ καλάμια τῆς λίμνης Τιτικάκα καὶ τὴ χώρα τῆς Κολχίδας νὰ σκεπάζῃ τὴν περιοχὴ τοῦ ὑψίπεδου ἀπὸ Τιβανάκου στὸ Κοῦζκο· εὑρήκαμε τὸν βασιλῆ ἐκείνης τῆς χώρας νὰ λέγεται Αἰήτης, γυιὸς τοῦ Ἥλιου, νὰ συμπίπτει μὲ τὸν θρύλο, τῶν Ἴνκας· εὑρήκαμε τὴν ἀστρονομικὴ τοποθέτηση τῆς Μεγάλης Ἄρκτου νὰ εἶναι εἰς τὸ σωστὸ σημεῖο καὶ τὸ γεωγραφικὸ πλάτος τῆς λίμνης Τιτικάκα. Δὲν εὑρήκαμε γεωγραφικὸ λάθος εἰς τὰς ἀναγραφὰς τ'Ἀπολλωνίου τοῦ Ρόδιου· ἐτοποθετήσαμε καθένα καὶ ὅλα τὰ φαινόμενα ποὺ εἶναι καταγραμμένα, σὲ μιὰ συνεχῆ σειρὰ καὶ ἐξουδετερώσαμε ὁποιανδήποτε πιθανὴ σύμπτωση, ὅπου θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς παρασύρῃ ἡ δύναμη τῆς ἀνθρώπινης ἱκανότητας» Καὶ καταλήγει ἡ Μέρτζ:

Κατὰ συνέπειαν συμπεραίνουμε ὅτι τοῦτο τὸ ἀρχαῖο ἔπος «Τὰ Ἀργοναυτικὰ» ποὺ ἀναφέρεται στὸ ταξίδι τοῦ Ἰάσωνα μὲ τὸ πλοῖο «Ἀργὼ», δὲν εἶναι μῦθος, ὅπως μέχρι τώρα εἶχε νομισθῆ, ἀλλὰ εἶναι ἕνα ἱστορικὸ γεγονὸς - παρόμοιο σὰν τὴ φημισμένη πόλη τῆς Τροίας.

Ἡ γεωγραφικὴ καταγραφὴ ὁμιλεῖ πλήρως καὶ σαφέστατα διὰ τὰ συμβάντα καὶ δι' αὐτὸ τὸ ἀναμφισβήτητο γεγονός!...

διασχίσεως τοῦ Εἰρηνικοῦ, μὲ τὸ «Κὸν-Τίκι» ἐνῷ ἡ δική μου ἦτο ἐπὶ τοῦ διάπλου τοῦ Ἀτλαντικοῦ, - ὑπὸ τῶν «Ἀργοναυτῶν» βασιζομένη ἐπὶ τοῦ Ἀπολλωνίου Ροδίου. Μετὰ τὸ συνέδριο ἐπήγαμε καὶ οἱ δύο ἀεροπορικῶς εἰς τὸ LAPAZ τῆς Βολιβίας καὶ εἰς τὴν λίμνην TITICACA. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀκριβὲς σημεῖο εἰς τὸ ὁποῖον ἀνίχνευσα τὴν ΑΡΓΩ καὶ ὅπου ὁ Ἀπολλώνιος λέγει ὅτι ἐζοῦσαν οἱ Κολχιδεῖς. Ὁ HEYERDAHL γνωρίζει ὅτι ἀνίχνευσα ἀμφοτέρους καὶ τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς Αἰγυπτίους ἐδῶ. (ἡ Μέρτζ βασιζομένη εἰς τὸν Ἡρόδοτον ἐθεώρησε τοὺς Κόλχους ὡς Αἰγυπτίους ὅπως ἐκθέτω ἀνωτέρω). Τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ μεγαλυτέρα ἔμφαση εἰς ὁλόκληρο τὸν κόσμο περὶ τῆς θεωρίας του ἐπὶ τῆς ἀρχαίας ναυσιπλοΐας ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὁποῖον κάνει τώρα καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι ζωτικῆς σημασίας γιὰ τὴν ἐργασία μου καὶ τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔχω κάνει ἐγὼ εἶναι ἡ ἀνίχνευσις ἀρχαίων καταγραμμένων δοκιμίων μέσω τῶν θαλασσίων ρευμάτων καὶ τῆς περιγραφικῆς γεωγραφίας - ἡ δική του εἶναι θεωρία τὴν ὁποίαν συμπληρώνει, ἐνῷ ἡ δική μου περίπτωσις εἶναι ἡ ἐξακρίβωσις γνωστῶν δοκιμίων ἐξερευνήσεως διὰ θαλάσσης. Τὸ μοναδικὸν ὑπάρχον δοκίμιον εἶναι ὁ Ἑλληνικὸς Ὅμηρος καὶ ὁ Ἀπολλώνιος Ρόδιος. Ὡς ἐκ τούτου ἡ ἀποστολή του ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀνάλυσίν μου καὶ ἀποκαθιστᾷ τὰ Ἑλληνικὰ ποιήματα ὡς πραγματικὴν ἱστορίαν καὶ ὄχι μῦθον - κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον καὶ ὁ SCHLIEMAN ἀποκατέστησε τὴν Τροίαν. (Ἐμφανέστατα ἡ Μέρτζ δὲν εἶχεν κατανοήσει καὶ συνειδητοποιήσει τὴν μεγίστην ἀλήθειαν ὅτι μεγαλυτέραν ἀξίαν εἶχον καὶ ἔχουν αἱ ἰδικαί της διαπιστώσεις ποὺ ἐβασίζοντο ἐπὶ γεωγραφικῶν καὶ Ἀστρονομικῶν ἐξακριβώσεων, διὰ τὰ ταξίδια τῶν παναρχαίων Ἑλλήνων εἰς τὴν Ἀμερικὴν ποὺ ἀναφέρουν τὰ κείμενα τοῦ Ὁμήρου (Ὀδύσσεια) καὶ τοῦ Ἀπολλωνίου-Ροδίου (τὰ Ἀργοναυτικὰ) παρὰ ὁ τυχὸν διάπλους τοῦ Ἀτλαντικοῦ μὲ πλοιάριον, ἀπὸ οἱανδήποτε ὕλην - ἀπόδειξις τὸ Κὸν-Τίκι - καὶ μὲ τὸ ὁποῖα πλοιάρια ἐνῷ εἶναι δυνατὸν νὰ μεταφερθοῦν ἢ νὰ ταξιδεύσουν ἐλάχιστοι ἄνθρωποι, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ μεταφερθῇ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ὁλόκληρος Στρατιὰ - τοῦ Σέσωστρι - ὅπως ὑποστηρίζουν αὐτοὶ ποὺ ἔπεσαν θύματα τῶν μεταφραστῶν τοῦ Ἡροδότου.

Δηλαδὴ μὲ ἄλλας λέξεις, ἐνῷ εἰς τὴν Εὐρώπην οἱ διαστρεβλωταὶ τῆς Ἑλληνικῆς Προϊστορίας προσεπάθησαν, ὅπως ἐξετέθη, νὰ ἐπιφέρουν σύγχυσιν εἰς τὰς παναρχαίας Ἑλληνικὰς παραδόσεις, τὰς σχετικὰς μὲ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Ὠγύγου, εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐπιζητοῦν νὰ νοθεύσουν τὴν σαφεστάτην διαπίστωσιν τῆς Μέρτζ, ὅτι πρῶτοι οἱ Πανάρχαιοι Ἕλληνες μετέβησαν καὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν Βόρειον καὶ Νότιον Ἀμερικήν, μὲ τὸν ψευδῆ καὶ ἀσύστατον μῦθον, ὅτι καὶ οἱ Αἰγύπτιοι εἶχον φθάσει καὶ μάλιστα μὲ πανστρατιάν, εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν ἐπιβαίνοντες πλοιαρίων κατασκευασμένων ἀπὸ τὸ φυτόν... πάπυρον!...

Ἡ περιπλάνησις τοῦ Ὀδυσσέως κατὰ τὴν Μέρτζ εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν

Καὶ παραθέτομεν ἀμέσως κατωτέρω περίληψιν ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς Μέρτζ, «WINE BARK SEA» ὅπου ἀναγράφονται μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς σχετικὰ μὲ τὴν περιπλάνησιν τοῦ Ὀδυσσέως:

Πρὸ τοῦ 1200 π.Χ., πιθανῶς ὅμως καὶ πολλὰς ἑκατοντάδας χρόνων παλαιότερον, λαοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ φαίνεται ὅτι ἦσαν Ἕλληνες, (οἱ ὁποῖοι καὶ εἶχον προηγηθεῖ ὅπως εἶναι ἀποδεδειγμένον πλέον) μετηνάστευσαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὅπου μετέφεραν συμφώνως πρὸς τὰ ἔθιμά των ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν Μητροπολιτικὴν γῆν καὶ συνέχισαν μὲ τὴν ἰδίαν θέρμην, πιστοὶ εἰς τοὺς πατρίους νόμους, νὰ ζοῦν ἐλεύθεροι καὶ ἀνεξάρτητοι. Αὐτὴ ἡ ἀρχαία «Ἔξοδος» πιθανῶς νὰ προεκλήθη λόγω τῆς διαρκῶς αὐξανομένης ἐλλείψεως τροφῶν εἰς τὴν πατρίδα των καὶ ἡ ὁποία ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς συνεχοῦς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἀστικῶν κέντρων τῆς ἐποχῆς, γεγονὸς ποὺ ἠνάγκαζε τὰ νεώτερα μέλη μεγάλων οἰκογενειῶν ἢ καὶ τοὺς ὀπαδοὺς καὶ φίλους των νὰ ἀναζητήσουν ἀλλοῦ τὴν τύχην των.

Ἴσως ἡ παρατηρηθεῖσα μείωσις τῆς δραστηριότητος τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον καὶ μέχρι τὸ 800 περίπου π.Χ. εἰς τὸν χῶρον τοῦ Αἰγαίου καὶ γενικῶς τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου, νὰ ἐξηγεῖται καὶ ἀπὸ τὰς ἀθρόας μεταναστεύσεις ἢ ἀποδημίας ἀρχαίων Ἑλλήνων πρὸς τὴν Ἀνατολήν, Βορρᾶν, Νότον καὶ Δύσιν ποὺ πρέπει νὰ ἐσημειώθησαν ἐντονώτερα κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν καὶ ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ἀσφαλῶς εἶναι, ἡ συνεχῶς ἀνακαλυπτομένη καὶ ἀποκαλυπτομένη παρουσία παναρχαίων Ἑλλήνων εἰς τοὺς χώρους τῶν διαφόρων ἠπείρων καὶ τῶν χωρῶν ποὺ ὑπάρχουν πέριξ τῶν Ὠκεανῶν τῆς Ὑφηλίου. (Εὑρήματα κτιριακά, γλωσσικά, καλλιτεχνικά, τεχνικὰ κ.τλ. εἰς Ἀμερικήν, Πολυνησίαν, Ἀνατολήν, Νότιον Ρωσίαν καὶ ἄλλας περιοχὰς τῆς Εὐρώπης, Γαλλία, Ἑλβετία, Γερμανία κ.τλ. ὅπως ἀναφέρονται ἐντὸς τῶν κειμένων).

Καὶ φυσικὰ ἡ ἔλλειψις σχετικῶν πληροφοριῶν, ἡ ὀφειλομένη εἰς τὴν χειρίστην συνήθειαν τῆς ἀποκρύψεως τῶν κινήσεων τῶν ἀρχαίων θαλασσοπόρων, ὅπως ἀνεφέρθη καὶ προηγουμένως, δὲν διέσωσεν ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερον αὐτὰς τὰς μεγαλειώδεις ἀσφαλῶς ἐπιδόσεις τῶν παναρχαίων Ἑλλήνων εἰς τὴν ναυσιπλοΐαν καὶ εἰς τὴν ἀπίστευτον ἐξάπλωσίν των, ποὺ προδίδουν αἱ διαπιστώσεις τῶν διαφόρων Παλαιοντολόγων, Ἀστρονόμων, Ἀρχαιολόγων, Γεολόγων καὶ τῶν λοιπῶν ἐρευνητῶν ἐπιστημόνων ποὺ γνωρίζομεν σήμερον (1981).

Εἰς τὴν νέαν των πατρίδα οἱ ἀπόδημοι δημιουργήσαντες ἕνα νέον κόσμον καὶ μὲ μίαν σειρὰν συνθηκῶν εἰρήνης μὲ τοὺς γειτονικοὺς των ἐντοπίους πληθυσμοὺς ἢ φυλάς, κατώρθωσαν νὰ ζήσουν εἰρηνικῶς περισσότερον ἀπὸ 1000 ἔτη.

Πόσον διήρκεσεν αὐτὸς ὁ ἰδανικὸς πολιτισμὸς τῆς εὐνομίας, πότε ἀκριβῶς ἤρχισε καὶ πότε ἐτελείωσε, ποία καταστροφὴ τὸν ἐξηφάνισεν, ἢ διατὶ ἔσβυσε τελειωτικῶς ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς ἱστορίας, δὲν εἴμεθα ἀκόμη εἰς θέσιν νὰ ἀπαντήσωμεν ἐπακριβῶς. Γνωρίζομεν μόνον πῶς ἤκμασεν εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν ἤπειρον μὲ εἰρήνην καὶ παραδειγματικὴν εὐνομίαν.

Ὁ Πλάτων εἰς τὸν «Κριτίαν» περιγράφει μὲ ποῖον τρόπον διεμορφώθη αὐτὸς ὁ τρόπος διακυβερνήσεως κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχήν, καὶ ἀκόμη ἀναφέρει ὅσα λέγει ὅτι παρεδόθησαν εἰς τὸν Σόλωνα ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους ἱερεῖς, διὰ τοὺς παναρχαίους Ἕλληνας

Κατ' ἀρχὰς εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἐξετάσωμεν τοὺς ἀρχαίους αὐτοὺς λαοὺς εἰς τὴν Ἀμερικὴν βασιζόμενοι εἰς τὰς πηγὰς καὶ τὰς πληροφορίας ποὺ ἔχομε καὶ διὰ τοῦτο ἀνατρέχομεν εἰς τὴν «Ὀδύσσειαν» τοῦ Ὁμήρου, τὸ πρῶτον γραπτὸν μνημεῖον τῆς Ἑλληνικῆς ἀλλὰ καὶ τῆς Παγκοσμίου γεωγραφίας, ποὺ μᾶς εἶναι σήμερον γνωστόν. (Ὅπως εἶναι φανερὸν καὶ ἡ Μέρτζ ἀγνοεῖ τοὺς Ὀρφικοὺς ποὺ ἔζησαν καὶ ἔδρασαν πρὸ τῆς ἐποχῆς τῶν ἡρώων ποὺ περιγράφει ὁ Ὅμηρος). Κατωτέρω θ' ἀσχοληθῶμεν ἀποκλειστικῶς μὲ τὸ νὰ προσδιορίσωμεν ἂν ἡ «Ὀδύσσεια» ἀναφέρῃ γνωστὰ χαρακτηριστικὰ μέρη τῆς γῆς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ χώρου τῆς Μεσογείου, ἂν ἀρχαῖοι λαοὶ ποὺ εἶχον γεωγραφικὰς γνώσεις ἠδύναντο νὰ ταξιδεύσουν εἰς μεγάλας ἀποστάσεις - ἂν βεβαίως εἶχον τὰ μέσα ποὺ θὰ τοὺς ἐπέτρεπον κάτι τέτοιο - καὶ ἀκόμη ἂν αὐτὴ ἡ γνῶσις ἦτο σωστὴ καὶ ἂν μὲ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα διέθετον ἔφθασαν πράγματι εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ἐγκαθίδρυσαν ἐκεῖ σύστημα νόμων καὶ διακυβερνήσεως ἀνάλογον πρὸς τὴν παλαιᾶς των πατρίδος.

Ἀναμφισβητήτως αὐτὰ εἶναι θέματα ποὺ ἔχουν προκαλέσει τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν προσοχὴν τῶν ἐρευνητῶν. Καὶ φυσικὰ ἐδῶ δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ τὰ «κλασσικὰ» Ὁμηρικὰ προβλήματα ἂν δηλαδὴ ὁ Ὅμηρος ἔγραψε τὴν «Ἰλιάδα» ἢ τὴν «Ὀδύσσειαν» ἂν

ἦσαν ἕνας ἢ δύο οἱ ποιηταὶ τῶν ἐπῶν αὐτῶν, ἢ ἁπλῶς ἂν ὑπῆρξε κάποιος μὲ τὸ ὄνομα "Ομηρος.

Τὰ γεγονότα ποὺ περιγράφονται εἰς τὴν «'Οδύσσειαν» ἔλαβον χώραν ἴσως 500 χρόνους πρὸ τῆς ἐποχῆς ποὺ ὁ "Ομηρος συνέθεσε τὸ ἀθάνατο ἔπος του. Τὰ σχετικῶς μὲ τὸν Τρωικὸν πόλεμον παρεδόθησαν ἑπομένως εἰς τὸν "Ομηρον ἀπ' αὐτὰς τὰς πραγματικὰς γεωγραφικὰς πληροφορίας ποὺ εἶχον διαδοθῆ ἀπὸ ἐξερευνητὰς ναυτικοὺς καὶ συνέθεσεν ἕνα ἡρωικὸν ποίημα πλῆρες μύθων, παραδόσεων καὶ ἀλληγορειῶν, ὅπου μὲ χάριν, φαντασίαν καὶ ἀπαράμιλλον αἴσθησιν ἁρμονίας ἀφηγεῖται τὰ ταξίδια καὶ τὰς περιπετείας Θεῶν καὶ ἡρώων κατὰ τρόπον ἀριστοτεχνικὸν ποὺ καθιστᾶ τὸ ἔργον του ἀθάνατον καὶ ἀπρόσβλητον ἀπὸ τὴν φθορὰν τοῦ χρόνου.

Εἰς τὴν προσπάθειάν μας νὰ διακρίνωμεν τὸν μῦθον ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὴν φαντασίαν καὶ τὴν γεωγραφίαν ἀπὸ τὰς συνεχεῖς ἀλληγορίας, εἶναι ἀναγκαῖον νὰ μεταφερθῶμεν εἰς τὸν κόσμον ὅπου ἔζησε καὶ ἐδημιούργησεν, ἔγραψεν ὁ "Ομηρος, καὶ ἀκόμη νὰ ἀντικρύσωμεν, νὰ ἴδωμεν τὰς γνώσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὅπως τὰς ἐννοοῦσαν οἱ "Ελληνες τῶν χρόνων αὐτῶν.

Ἡ ἀστρονομία τὴν ὁποίαν ἐγνώριζον οἱ Βαβυλώνιοι καὶ οἱ Αἰγύπτιοι ἦτο κτῆμα τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ πολὺ παλαιότερον. ("Οπως ἀποδεικνύουν οἱ "Υμνοι τοῦ 'Ορφέως, (βλέπε σχετικῶς εἰς τόμους «Τὸ 'Αρχαῖον Ἑλληνικὸν Πνεῦμα». «Τὸ Σύμπαν καὶ τὸν Τόμον ΚΔ, ὅπου δημοσιεύονται ὅλα τὰ κείμενα τῶν 'Ορφικῶν μὲ μετάφρασιν, ἑρμηνείαν καὶ σχόλια). Πέντε πλανῆται πολὺ πλησίον τῆς γῆς εἶχον παρατηρηθῆ μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ εἶχεν ὑπολογισθῆ ἡ τροχιά των γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιον μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν. Ἦτο ἀκόμη γνωστὸν ὅτι ἡ σελήνη δὲν ἦτο αὐτόφωτος ἀλλὰ ἐφωτίζετο ἀπὸ τὸν Ἥλιον· ἡ ἐπίδρασις τῆς σελήνης εἰς τὴν παλίρροιαν καὶ τὴν ἄμπωτιν ἦτο ἐπίσης γνωστή. Ἀκόμη, οἱ ἀρχαῖοι εἶχον τὴν δυνατότητα νὰ προλέγουν τὰς ἐκκλείψεις, ἐγνώριζον ὅτι ἡ γῆ ἦτο σφαῖρα ποὺ περιεστρέφετο περὶ τὸν ἄξονά της καὶ περὶ τὸν ἥλιον, («Οἱ 'Ορφικοί»), εἶχον χρονομετρήσει τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ ἔτους, εἶχον καταστρώσει πίνακα διὰ τὴν μέτρησιν τοῦ μήκους τοῦ ἰσημερινοῦ, - ὁ Ἑκαταῖος - (σημειωτέον ὅτι ὁ ὑπολογισμὸς αὐτὸς ὑπολείπεται τοῦ συγχρόνου μόνο κατὰ 1000 χιλιόμετρα) καὶ πολλὰ ἄλλα. "Ενας ἀπέραντος πλοῦτος γνώσεων σχετικῶν μὲ ἀστρονομικὰ φαινόμενα ἦτο γνωστὸς ἑκατονταετίας πρὸ τοῦ Ὁμήρου. (ἢ χιλιετίας ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ «'Ορφικά»)

Ὁ κόσμος τοῦ Ὁμήρου ἐγνώριζεν ἀπὸ τὰς 'Ορφικὰς διδασκαλίας ὅτι ἡ γῆ ἦτο σφαῖρα - μολονότι ἔχομεν διδαχθῆ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι "Ελληνες ἐδέχοντο ὅτι ὁ κόσμος ἦτο ἐπίπεδος - ἐνῶ οἱ Αἰγύπτιοι ἐπίστευον ὅτι ὁ οὐρανὸς ἦτο μία ἀντεστραμμένη διάτρητος σφαῖρα ἐκ τῶν κενῶν τῶν ὀπῶν τῆς ὁποίας ἐκρέμοντο οἱ ἀστέρες, ἀπὸ ὅπου καὶ ἔρριπτον τὸ φῶς των. Ἐξ' ἄλλου οἱ "Ελληνες ἐπίστευον ὅτι ὁ ὠκεανὸς ἦτο ποταμὸς ποὺ ἔρρεε κυκλικῶς πέριξ τῶν ἔξω ἄκρων αὐτοῦ τοῦ ἐπιπέδου δίσκου, ποὺ κατὰ τὰς δοξασίας των (των ἀμυήτων εἰς τὰ 'Ορφικά) ἦτο ἡ γῆ.

Ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἡ γῆ ἦτο ἐπίπεδος ἐπεβλήθη ἀκολούθως καὶ ὑπὸ τῆς βιβλικῆς διδασκαλίας κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Χριστιανικῆς ἐποχῆς., ὅταν ἡ Ἐκκλησία εἶχε γνωματεύσει ὅτι ὁ κόσμος ἦτο ἐπίπεδος καὶ ὄχι σφαιρικός, (καὶ ὅτι εἶχε κτισθεῖ κατὰ τοὺς ἑρμηνευτὰς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τὸ 4004 π.Χ.), ἀλλ' αὐτὸ εἶναι Χριστιανική, ἢ μᾶλλον Ἑβραϊκὴ καὶ ὄχι Ἑλληνικὴ διδασκαλία.

Οἱ ἀρχαῖοι "Ελληνες εἶχον μεγάλην περιέργειαν διὰ τὴν φύσιν καὶ δεδομένου ὅτι κατὰ τὰς δοξασίας των ἡ γῆ δὲν ἦτο παρὰ ἕνας δίσκος εἰς τὸ ἔξω, χεῖλος τοῦ ὁποίου ἔρρεεν ἕνας ποταμός, δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ δεχθῶμεν ὅτι κάποιος (ἢ κάποιοι) τολμηροὶ ἀπὸ τοὺς παναρχαίους "Ελληνας θὰ ἐπεχείρησαν νὰ ἐξερευνήσουν αὐτὸ τὸ ἔξω μέρος τοῦ ὠκεανοῦ διὰ νὰ ἐξακριβώση τὸ αἴτιον ποὺ ἐμπόδιζε τὰ ὕδατα νὰ πίπτουν καὶ νὰ ἐξαφανίζονται καὶ ἀκόμη τὴν κατεύθυνσιν ποὺ θὰ εἶχον. Ἀναμφισβητήτως οἱ "Ελληνες θὰ ἐπέμενον νὰ εὕρουν τὴν λύσιν τοῦ «μυστηρίου» καὶ ἐφ' ὅσον μάλιστα λόγω τῆς ἐμφύτου ἀνησυχίας καὶ περιεργείας των, εἶχον ἐνωρὶς στραφῆ πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ εἶχον διακριθῆ ὡς ναυτικοί, εἶναι αὐτονόητον ὅτι ἐνδιεφέροντο δι' ἀκριβεῖς γεωγραφικὰς μετεωρολογικὰς καὶ ὠκεανογραφικὰς γνώσεις, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ταξιδέψουν καὶ νὰ εὕρουν ἀσφαλεῖς λιμένας. Ἡ ἐξερεύνησις τῶν θαλασσῶν ἑπομένως ἦτο ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου. Τὸ γονιμώτατον καὶ ἐφευρετικώτατον πνεῦμα τοῦ Ὁμήρου ποὺ συνέθεσεν ἕνα ἀνυπέρβλητον ποίημα διὰ τὴν ἐποχήν του, (ἡ 'Οδύσσεια) τὸ ὁποῖον μὲ γραφικὴν φρασεολογίαν περιγράφει κατορθώματα τολμηρῶν ναυτικῶν ἐπέτυχε νὰ καταστήση τὸ ἔργον του πολύτιμον ὁδηγὸν διὰ τοὺς πλοηγούς.

Εἰς τὴν «'Οδύσσειαν» ὁ "Ομηρος περιγράφει τὸ ταξίδιον τοῦ 'Οδυσσέως, τὰς δοκιμασίας καὶ τὰς συμφορὰς ποὺ ὑπέστη ἕως ὅτου ἐπιστρέψη εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ τὸ τέλος τοῦ Τρωικοῦ πολέμου.

Παρακολουθοῦντες τὴν πορείαν τοῦ 'Οδυσσέως εὑρίσκομεν ἄνω τῶν 90 σημείων τὰ ὁποῖα συμφώνως πρὸς τὴν γνωστὴν φυσικὴν γεωγραφίαν, ἀστρονομίαν, μετεωρολογίαν καὶ ὠκεανογραφίαν ἀνταπεκρίνοντο εἰς ἀπεράντους ἐκτάσεις ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, εἰς κινήσεις πλανητῶν, νήσους, ἀλλὰ καὶ πηγὰς καὶ λιμένας ἐπὶ τῶν νήσων αὐτῶν, ὄρη, ἡφαίστεια ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἐσβεσμένα, βραχώδη ἀκρωτήρια, ἀνέμους, ὠκεάνεια ρεύματα καὶ πλημμύρας, τρικυμίας καὶ καταιγίδας. Οἱ "Ελληνες ποὺ ἐγνώριζον εἰς βάθος ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς φύσεως καὶ εἶχον διαπιστώσει ὅτι τὰ ἴδια φαινόμενα δὲν ἐπαναλαμβάνονται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ εἰς ἄλλας περιοχάς, εἶχον καταγράψει προφανῶς εἰς τὸ πέρασμά των ἀπὸ θάλασσας καὶ ὠκεανοὺς ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας.

Κάθε λεπτομέρεια ἀστρονομικῆς φύσεως εἰς τὸν "Ομηρον δύναται νὰ βρεθῆ καὶ νὰ ἐπαληθευθῆ κατὰ τὴν σχέσιν καὶ τὴν θέσιν ποὺ τὴν ὁρίζει καὶ δὲν εἶναι ἁπλῶς μία ἀστρονομικὴ παρατήρησις ἀπομονωμένη ἀπὸ τὴν κανονικήν της σειράν.

Ἀκολουθοῦντες χρονολογικῶς τὴν πορείαν τοῦ 'Οδυσσέως συμφώνως πρὸς τὰς διηγήσεις του μᾶλλον, παρὰ μὲ τὴν ἀντίστροφον σειρὰν ποὺ τὴν ἀναφέρει ὁ "Ομηρος, παρεμβάλλομεν ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν διήγησιν τοῦ 'Οδυσσέως πρὸς διευκόλυνσιν διὰ τὴν χρονολογικὴν κατατόπισιν:

«Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπω,
ὅν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι.
'Ιλιόθεν μὲ φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν,
'Ισμάρῳ· ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτούς»

(Περιμένετε ν' ἀκούσετε τὴν ἱστορίαν μου καὶ τὴν θλιβερὰν καταστροφὴν ποὺ μοῦ ὥρισεν ὁ Δίας ὅταν ἐπέστρεφα εἰς τὴν πατρίδα ἀπὸ τὴν Τροίαν. Ἀπὸ τὸ "Ιλιον ὁ ἄνεμος μὲ ἔφερε εἰς τοὺς Κίκονας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν "Ισμαρον ὅπου κατέστρεψα πολιτείαν καὶ ἀνθρώπους).

(«'Οδύσσεια» ι' 37-40)

Οἱ ἄνεμοι ποὺ ἐπεκράτουν καὶ τὸ ρεῦμα ποὺ προήρχετο ἀπὸ τὸν Ἑλλήσποντον, πιθανῶς θὰ ἔφερον τὸν 'Οδυσσέα πρὸς τὸν βορρᾶν, πρὸς τὴν νῆσον τῆς "Ιμβρου, ἡ ὁποία εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 20 περίπου μιλίων ἀπὸ τὸν Ἑλλήσποντον.

«...οἳ θάνον ἐν πεδίῳ Κικόνων ὕπο δειωθέντες. νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψε γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ...

"Ενθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ,
αἶψα δὲ δεῖπνον ἕλοντο θοῇς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.)

(..."Εφυγαν ἀπὸ τὴν "Ισμαρον, διωγμένοι ἀπὸ τοὺς Κίκονας. Κι ἔστειλεν ἐναντίον μας βορρᾶν ὁ «νεφεληγερέτης» Δίας καὶ ἀγρίαν θαλασσοταραχήν. Μὲ νέφη ἐσκέπασε τὴν γῆν καὶ τὸ πέλαγος καὶ σκότος βαθὺ κατῆλθεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν... Τότε πλέον ἐβγήκαμεν ἔξω καὶ ἀφοῦ ἀπὸ τὴν βρύσιν ἐπήραμε νερό, οἱ σύντροφοι ἐκάθησαν διὰ φαγητό)

(«'Οδύσσεια» ι' 66-87)

"Οταν ἐδραπέτευσαν ἀπὸ τὴν "Ισμαρον καὶ κατευθύνοντο πρὸς τὰ ἀνατολικὰ παράλια τῆς Ἑλλάδος, οἱ ἐπικρατοῦντες βόρειοι ἄνεμοι ἔκαμον περισσότερον ἀγρίαν τὴν τρικυμίαν καὶ ὅταν ὁ 'Οδυσσεὺς ἐπλησίαζεν εἰς τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Μαλέα παρεξέκλινε τῆς πορείας του. Θύελλαι ἀπὸ τὸν βορρᾶν ἔδερναν τὰ πλοῖα του καὶ ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας ἐταλαιπωρεῖτο ἀπὸ τὴν τρικυμίαν ποὺ τοὺς παρέσυρεν εἰς τὰ νότια, πρὸς τὴν παραλίαν τῆς Λιβύης εἰς τὴν χώραν τῶν Λωτοφάγων.

«"Ενθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ.
Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων ἱκόμεθα ...»

(...Μὲ βάρος εἰς τὴν καρδίαν προχωροῦμε καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὰ μέρη ὅπου οἱ δύστροποι καὶ ἄνομοι Κύκλωπες κατοικοῦν)...

(«'Οδύσσεια» ι' 105-115)

Ἀπὸ τὴν Λιβύην πλέοντες πρὸς βορρᾶν μὲ σκοπὸν νὰ φθάσει εἰς τὴν 'Ιθάκην, ὁ 'Οδυσσεὺς ἦλθε κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν χώραν τῶν Κυκλώπων ἡ ὁποία τελειώνει μὲ μίαν διαδοχικὴν σειρὰν ἀπὸ ἀγρίας κορυφὰς ὀρέων. Αὐτὰ τὰ ὑψηλὰ ὄρη δὲν ἦσαν παρὰ οἱ ἄνομοι καὶ δύστροποι Κύκλωπες, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον βούλησιν καὶ οὔτε ἐγνώριζον νόμους, ἀλλὰ ἔζων ἐντὸς βαθέων καὶ ἀπροσίτων σπηλαίων. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ "Ομηρος διὰ πρώτην φορὰν εἰσάγει διὰ μιᾶς σειρᾶς ἀλληγοριῶν ἐπεισοδίων τοὺς Κύκλωπας καὶ τὸν Πολύφημον.

«Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται γαίης Κυκλώπων οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀπατηλοῦ,
ὑλήεσσ'· ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάασιν
ἄγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει,
οὐδὲ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, οἵ τε καθ' ὕλην
ἄλγεα πάσχουσιν κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες,
οὔτ' ἄρα ποίμνῃσιν καταΐσχεται οὔτ' ἀρότοισιν,
ἀλλ' ἥ γ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἤματα πάντα
ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.

(«'Οδύσσεια» ι' 116-124)

Εἰς τὴν κατάφυτον ἀπὸ δάση νῆσον ἔναντι τῆς Καλαβρίας, πιθανῶς τὴν Σικελίαν, μὲ τὸν λαμπρὸν λιμένα τῶν Συρακουσῶν, ὑπῆρχε ἡ περίφημος πηγὴ τῆς 'Ορτυγίας τὰ ὕδατα τῆς ὁποίας κατευθύνοντο πρὸς τὸν λιμένα.

«Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν ἐγγύς ἐόντων,
καπνόν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν οἴωντε καὶ αἰγῶν...
... Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅς ῥα τε μῆλα
οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμίστια ἤδη.
Καὶ γὰρ θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον, οὐδὲ ἐῴκει
ἀνδρί τε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι
ὑψηλῶν ὀρέων, ὅ τε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων».

(Καὶ ἀντικρύζομε καπνὸν ἀπὸ τὰ μέρη τῶν Κυκλώπων ἀκούοντες τὸν θόρυβον ποὺ ἔκαμον τὰ ποίμνια τῶν αἰγῶν καὶ τῶν προβάτων των...
...'Εκεῖ ἄνδρας θεόρατος ἔζη μονάχος βόσκων μόνος τὰ πρόβατά του εἰς ἀπόκρημνα μέρη χωρὶς νὰ ἔχη συναναστροφὴν μὲ κανένα, παρὰ μόνος του διεσκέδαζε τὴν μοναξιάν του. Ἦτο τέρας θεόρατον ποὺ δὲν ὡμοίαζε μὲ ἄνθρωπον ποὺ τρέφεται μὲ ἄρτον ἀλλὰ μὲ κατάφυτον κορυφὴν ὄρους ποὺ διεκρίνετο ἀπὸ τὰ ἄλλα ὑψηλὰ ὄρη)

(«Ὀδύσσεια» ι' 166-192)

Κατὰ μῆκος τοῦ λιμένος (ἑρμηνεύει ἡ Μέρτζ) ὑψώνετο καπνὸς ἀπὸ τὰς φλόγας τοῦ ἡφαιστείου τῆς Αἴτνης - ἑνὸς ἀπὸ τοὺς Κύκλωπας -. Ἡ «φωνὴ» δὲ ποὺ ἠκούετο δὲν ἦτο παρὰ ἡ ὑπόκωφος βοὴ τοῦ ἡφαιστείου.

Κατὰ τὴν διάβασιν, τοῦ στενοῦ τῆς Μεσσήνης πρὸς τὴν ξηράν, τὸ ὑψηλὸν δηλαδὴ περίφραγμα ἀπὸ βράχους ποὺ προεξέχουν ἀπὸ τὴν σειράν, ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει δι' αὐτὸ ὅτι δὲν πρόκειται διὰ κάποιον θνητὸν ἀλλὰ διὰ ὑψηλὸν ὄρος. Αὐτὸς ὁ περίεργος σχηματισμὸς τοῦ βράχου, γνωστοῦ μὲ τὴν ὀνομασίαν «Χεῖρα τοῦ Θεοῦ» - Pentedillo- ὑψώνεται εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὀροσειρᾶς μεμονωμένος, θεαματικὸς καὶ ἀπρόσιτος.

«Καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', οὐδέ μιν ἔνδον
εὕρομεν, ἀλλ' ἐνόμευε νομὸν κάτα πίονα μῆλα
'Ελθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθηεύμεσθα ἕκαστα·...
«...'Ημεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γοῦνα
ἱκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήϊον ἠὲ καὶ ἄλλως δοίης δωτίνην, ἥ τε ξείνων θέμις ἐστίν.
'Αλλ' αἰδεῖο, φέριστε, Θεούς· ἱκέται δὲ ποιεῖμεν.
Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνωντε,
ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ»
Ὥς ἐφάμην, ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ
«νήπιος εἰς, ὦ, Ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας,
ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδίμεν ἢ ἀλέασθαι.
οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγιόχου ἀλέχουσιν
οὐδὲ θεῶν μακάρων, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροι εἰμεν...»

'Επήγαμε ἀμέσως εἰς τὸ σπήλαιον μὰ ἐκεῖ δὲν εἴδαμε τὸν Κύκλωπα διότι ἦτο ἔξω εἰς τὰς βοσκὰς μὲ τὰ ποίμνιά του. Μόλις εἰσήλθομεν ἐκεῖ ἐξετάσαμε τί ὑπῆρχεν ἐντὸς τοῦ σπηλαίου,,, (καὶ ὅταν ἦλθε ὁ Κύκλωπας ἀπευθυνόμενος εἰς αὐτὸν τοῦ εἶπον): «Καὶ ἐμεῖς ποὺ εὑρέθημεν ἐδῶ σὲ παρακαλοῦμε τώρα νὰ μᾶς προσφέρης φιλοξενίαν καὶ κάποιαν χάριν νὰ μᾶς κάμης, ὅπως συνηθίζεται διὰ τοὺς ξένους. Δεῖξε σεβασμὸν ὦ δυνατέ, καὶ πρὸς τοὺς Θεοὺς καὶ ἐμεῖς ὡς ἱκέται εὑρισκόμεθα ἐνώπιόν σου. Ξένους καὶ ἱκέτας ἀγαπᾷ ὁ Ζεὺς νὰ προστατεύη, ὁ θεὸς τῶν ξένων τῶν ἱερῶν ποὺ πάντοτε μαζί των πηγαίνει». Τοιουτοτρόπως ὡμίλησα καὶ ἐκεῖνος μὲ κακίαν μοῦ ἀπήντησεν ἀποτόμως: «Ἢ ἀνόητος εἶσαι ξένε μου ἢ ἦλθες ἀπὸ πολὺ μακρυὰ καὶ μοῦ λὲς νὰ ὑπολογίζω καὶ νὰ φοβᾶμαι τοὺς Θεούς, ἀλλὰ τὸν Δία δὲ τὸν ὑπολογίζουν οἱ Κύκλωπες, οὔτε τοὺς ἄλλους θεοὺς διότι εἴμεθα ἀνώτεροι των».

(«Ὀδύσσεια ι', 216-276)

Ἡ ἀνωτέρω ἀλληγορικὴ περιγραφὴ δεικνύει ὅτι ἂν κάποιος δὲν ἀνεγνώριζεν ἕνα ἡφαίστειον, ὅπως εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς Αἴτνης, πρέπει νὰ ἤρχετο ἀπὸ πολὺ μακρυά, ἐφ' ὅσον δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήση ὅτι ἡ δύναμις τῆς φύσεως ἐντὸς τοῦ ἡφαιστείου ἦτο ἀνωτέρα κάθε ἄλλου.

'Εν συνεχείᾳ, ἀκολουθεῖ ἡ ἀφήγησις τῆς ἱστορίας τοῦ 'Οδυσσέως σχετικῶς μὲ τὸν τρόπον ποὺ κατώρθωσε νὰ τυφλώση τὸν Πολύφημον, τὸν υἱὸν τοῦ 'Ερισίχθονος Ποσειδῶνος ποὺ συνετάραζε τὸν κόσμον, πῶς ἐτράβηξε τὸν λοστὸν ποὺ ἔσταζε αἷμα, καὶ μὲ ποῖον τρόπον ὁ Κύκλωψ ἀφινιασμένος ἐφώναζε τοὺς γείτονας του Κύκλωπας ποὺ ἔζων εἰς τὰ ὑψηλὰ καὶ ἀπρόσβλητα ὄρη. Ὁ Κύκλωψ ἐσπάρασσεν μὲ ἀγωνίαν ἀλλὰ τέλος ὁ 'Οδυσσεὺς κατώρθωσε νὰ διαφύγη κατὰ τὸν γνωστὸν τρόπον (βλέπε καὶ ἄρθρον «'Οδυσσεὺς» τοῦ παρόντος Λεξικοῦ).

Ὁ Κύκλωψ εἰς τὴν προσπάθειάν του νὰ πείση τὸν 'Οδυσσέα νὰ μείνη, τοῦ ἐφώναξε προσφέρων δῶρα εἰς αὐτόν, δῶρα ἀντάξια ἑνὸς ξένου καὶ λέγων ὅτι ὁ ἔνδοξος Δημιουργὸς τῶν Σεισμῶν εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸν στείλη πίσω εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἀκόμη πῶς ὁ ἴδιος ὁ Κύκλωψ ἦτο υἱὸς τοῦ Δημιουργοῦ τῶν Σεισμῶν, τοῦ μόνου ποὺ ἠδύνατο ν' ἀποκαταστήση τὸ «μάτι» του, πρᾶγμα ποὺ οὐδεὶς ἄλλος Θεὸς ἢ ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχη.

Τὸ ἀνωτέρω χωρίον εἶναι ἀπὸ τὰ περιφημότερα τῆς «'Οδυσσείας». «Γίγαντες» εἶναι τὰ ὑψηλὰ ὄρη, «μονόφθαλμοι γίγαντες» δὲ τὰ ἡφαίστεια. Εἰς τὴν πέριξ τῆς Καλαβρίας περιοχὴν (ἑρμηνεύει ἡ κ. Μέρτζ) εὑρίσκονται πολλὰ ἡφαίστεια ἄλλα ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἄλλα ἐσβεσμένα, «ὀφθαλμός» των δὲ δὲν εἶναι παρὰ ὁ κρατήρ των. Ὅταν τὸ ἡφαίστειον εὑρίσκεται εἰς ἐνεργὸν κατάστασιν «αἷμα ῥέει πρὸς τὰ κάτω» φράσις ποὺ συμβολίζει τὴν ἐρυθρὰν λάβαν μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν ὑπόκωφον βοὴν ποὺ ἀκολουθεῖ τὰς ἐκρήξεις. Ὁ Πολύφημος ἐταυτίσθη μὲ τὸν υἱὸν τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ μόνου ποὺ ὅπως εἶπε ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀποκαταστήση τὴν ὅρασιν του.

Ὁ Ὅμηρος περιγράφει ὅτι τὸ ἡφαίστειον ἀρχίζει τὴν δρᾶσιν του μὲ βιαίους σεισμοὺς οἱ ὁποῖοι προκαλοῦν τὴν ἔκρηξιν καὶ τὰς φλόγας εἰς τὸν κρατῆρα. Τὰ πλησίον εὑρισκόμενα ἡφαίστεια ἀπὸ τὴν Αἴτναν ἕως τὸν Βεζούβιον κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον θὰ ἐταράσσοντο ἀπὸ σεισμοὺς καὶ ἄλλα γεωλογικὰ αἴτια καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον «θὰ ἄναβαν καὶ πάλιν αἱ φλόγες».

Ἡ ἀλληγορία τοῦ 'Ομήρου εἶναι πολὺ κατατοπιστικὴ διὰ τὴν δρᾶσιν τοῦ ἡφαιστείου εἰς τὴν περιοχὴν αὐτὴν ποὺ εἶναι μία δύναμις τῆς φύσεως ἀνεξήγητος διὰ τοὺς Ἕλληνας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀπέδιδον εἰς τοὺς Θεούς. Γεωγραφικῶς ὁ 'Οδυσσεὺς εὑρίσκεται εἰς τὸ Στενὸν τῆς Μεσσήνης κατὰ τὸ χωρίον τῆς «'Οδυσσείας». Κατὰ τὴν παράδοσιν δέ, τὸ Στενὸν αὐτὸ ὑποτίθεται ὅτι δὲν εἶναι παρὰ ἡ Σκύλλα καὶ ἡ Χάρυβδη, ὅπως τοὐλάχιστον δεικνύουν οἱ διάφοροι χάρται. Ὅμως εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον δὲν ὑπάρχουν παλίρροιαι, οὔτε καμία δίνη βγάζει θαλάσσιον ὕδωρ μὲ τὴν δύναμιν τῆς Χάρυβδης ὅπως περιγράφει ὁ Ὅμηρος. Τὸ Στενὸν εἶναι ἀνοικτὸν καὶ ἀπὸ τὰς δύο ἄκρας του καὶ τοιουτοτρόπως εἶναι δυνατὴ ἡ διέλευσις μικρῶν πλοίων καὶ πορθμείων μεταξὺ Μεσσήνης καὶ Ρέτζιο.

«Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'. ἔνθα δι' ἔναιεν
Αἴολος 'Ιπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσι».
(Εἰς τῆς Αἰολίας τὴν νῆσον ἤλθομεν τότε, ὅπου ἔζη ὁ Αἴολος ὁ υἱὸς τοῦ 'Ιππότου, ἀγαπημένος τῶν Θεῶν)

(«'Οδύσσεια» κ' 1-9).

Ὁ Αἴολος κατὰ τὰ φαινόμενα εἶναι τὸ σημερινὸν Στρόμπολι ὅπου συγκεντροῦνται οἱ ἄνεμοι καὶ ὅπου θὰ τὸν ὁδήγησεν ὁ ἄνεμος καὶ τὸ ρεῦμα τὸ ὁποῖον ἐπικρατεῖ ἐκεῖ καὶ τὸ ὁποῖον προέρχεται ἀπὸ τὸ Στενόν. Οἱ 6 υἱοὶ τοῦ Αἰόλου ποὺ εἶχον λάβει ὡς συζύγους κατὰ τὴν μυθολογίαν τὰς 6 θυγατέρας του δὲν εἶναι παρὰ αἱ 6 μικραὶ ἡφαιστειογενεῖς νῆσοι πλησίον τοῦ Στρόμπολι, αἱ ὀνομαζόμεναι Σαλίνα, Παναρέα, Λίπαρι, Βουλκάνο, 'Αλικούντι καὶ Φιλικούντι. Ἡ νῆσος Βουλκάνο ἔχει δύο ἐσβεσμένους κρατῆρας συνδεομένους μὲ μίαν στενὴν λωρίδα ἄμμου μὲ τὴν ἀκτὴν κατὰ τρόπον ποὺ δίδει τὴν ἐντύπωσιν «ζεύγους». Τὰ «πολλὰ καλὰ φαγητὰ» («'Οδυσσείας» κ, 17-30) ἀναφέρονται εἰς τὴν ὀργιώδη βλάστησιν τῶν καρποφόρων δένδρων τῆς νήσου. (Σημείωσις μεταφραστοῦ: Ἡ Μέρτζ ἔχει ἐξετάσει λεπτομερῶς ἐπὶ τόπου τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν «'Οδύσσειαν» μέρη).

Κατὰ τὴν 'Ελληνικὴν Μυθολογίαν ὁ Αἴολος ἦτο θεὸς καὶ φύλαξ τῶν ἀνέμων. Μετὰ τὸ Στρόμπολι ὁ 'Οδυσσεὺς ἔπλευσεν εἰς τὰ παράλια τῆς Σικελίας ἐμποδιζόμενος νὰ πλεύση ἀλλοῦ λόγῳ τῶν ἰσχυρῶν ἀντιθέτων ἀνέμων ποὺ ἔπνεον ἀπὸ τὸ Στενὸν τῆς Μεσσήνης.

Ὅταν εὑρίσκετο πλέον εἰς τὸ ἄκρον τῆς νήσου, οἱ πνέοντες τώρα δυτικοὶ ἄνεμοι θὰ τὸν ἔφερον ἀνατολικῶς πρὸς τὴν 'Ιθάκην εἰς διάστημα, κατὰ τοὺς ὑπολογισμούς μας, ἐννέα ἡμερῶν.

«... 'Ενθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα· αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων οὐδὲ τῳ ἄλλῳ δῶκ' ἑτάρων ἵνα θᾶσσον ἱκοίμεθα πατρίδα γαῖαν· Οἱ δ' ἕταροι ἐπέεσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, καὶ μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι, δῶρα παρ' Αἰόλου μεγαλήτορος 'Ιπποτάδαο...
...'Ασκὸν μὲν λῦσαν, ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσιν, τοὺς δ' αἶψ' ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα κλαίοντας, γαίης ἄπο πατρίδος...»

(Τότε ἐγὼ ἐξουθενωμένος ἔπεσα διὰ νὰ κοιμηθῶ, ἐγὼ ποὺ δὲν ἄφηνα κανένα εἰς τὸ τιμόνι τοῦ πλοίου, ἀλλὰ ὁ ἴδιος τὸ ἤθελα διὰ νὰ ὁδηγήσω γρηγορότερον τὸ πλοῖον εἰς τὴν πατρίδα. Τότε ὅλοι οἱ σύντροφοί μου ἤρχισαν νὰ συζητοῦν μεταξὺ των πῶς πιθανῶς χρυσὸν νὰ περιεῖχε ὁ σάκος ποὺ μοῦ εἶχε δώσει ὁ Αἴολος ὡς δῶρον... Καὶ τότε ἔλυσαν τὸν ἀσκὸν καὶ ἀμέσως ἤρχισαν νὰ πνέουν κάθε εἴδους ἄνεμοι καὶ ἀνεμοστρόβιλος ποὺ μᾶς παρέσυρεν μακρυὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα).

(«'Οδύσσεια κ', 31-55).

Πράγματι, λόγῳ τῶν ἐπικρατούντων εἰς τὴν περιοχὴν γύρω ἀπὸ τὴν 'Ιθάκην ἀντιθέτων ρευμάτων, αἱ τρικυμίαι καὶ αἱ θαλασσοταραχαὶ εἶναι συχνόταται. 'Εξ αἰτίας λοιπὸν αὐτῶν τῶν ἀνέμων παρεσύρθησαν τὰ πλοῖα ἀπὸ τὸ ρεῦμα ποὺ ἔρχεται νοτίως τῆς Κερκύρας πρὸς τὸ Κατάντζαρο, τὴν ἀνατολικὴν προεξοχὴν τῆς 'Ιταλικῆς Χερσονήσου καὶ ἀκολοῦθως πλέοντες πρὸς νότον καὶ πάλιν μέσῳ τοῦ Στενοῦ τῆς Μεσσήνης ἐπανῆλθον εἰς τὸ Στρόμπολι.

«Αὐτὴ τὴν φορὰν ὁ Αἴολος μὲ ἔδιωξε ἀπὸ τὴν χώραν του» λέγει ὁ 'Οδυσσεύς.

«'Εξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέοντες νύκτας τε καὶ ἦμαρ· ἑβδοκάτῃ δ' ἱκόμεθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον, Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην...»

('Επὶ ἓξι ἡμέρας ἐπλέαμεν νύκτα καὶ ἡμέραν καὶ τὴν ἑβδόμην ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ὡραῖον κάστρον τῆς Λάμου, εἰς τὴν ὑψηλὴν Τηλέπυλον τὴν χώραν τῶν Λαιστρηγόνων...)
(«'Οδύσσεια» υ' 70-82)

Μετὰ τὸ Στρόμπολι, κατευθυνόμενοι πρὸς τὴν δύσιν, δεδομένου ὅτι ὁ δύνατος ἄνεμος καὶ τὸ ρεῦμα δὲν τοὺς ἐπέτρεπε νὰ πλεύσουν πρὸς νότον μέσω τοῦ Στενοῦ, ἔπλευσαν πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ ὅπου ἐπεκράτει μεγαλυτέρα ἠρεμία. "Αν ὑπολογίσωμεν ὅτι ἐκωπηλάτουν ἐπὶ 6 ἡμέρας καὶ 6 νύκτας πρὸς τὴν δύσιν μὲ μέσην ὡριαίαν ταχύτητα ἕξι μίλια τὴν ὥραν ἤ 150 μίλια τὴν ἡμέραν, τὴν ἑβδόμην ἡμέραν τὰ πλοῖα θὰ εἶχον καλύψει μόλις 1050 μίλια. "Ομως μεταξὺ τῆς νήσου 'Αλικούντι τῆς πλέον δυτικῆς ἀπὸ τὰς αἰολικὰς νήσους ἀπ' ὅπου ὑποτίθεται ὅτι εἶχεν ἀναχωρίσει ὁ μικρὸς στολίσκος τοῦ 'Οδυσσέως καὶ τοῦ Γιβραλτὰρ ('Ηράκλειαι στῆλαι) ἡ ἀπόστασις εἶναι περίπου 1090 μίλια.

Εἰς ἄλλο σημεῖον (κ' 81-86) ὁ "Ομηρος ἀναφέρει τὸν γνωστότατον μῦθον κατὰ τὸν ὁποῖον εἰς τὸ Γιβραλτὰρ συναντῶνται ἡ ἡμέρα μὲ τὴν νύχτα. 'Η Edith Hamilton σχετικῶς μὲ τὸν μῦθον αὐτὸν τοῦ "Ατλαντος, ὁ ὁποῖος σηκώνει τὸν κόσμον εἰς τοὺς ὤμους του, γράφει «Κρατῶν αὐτὸ τὸ βάρος, ὁ "Ατλας, εὑρίσκεται πάντοτε ἐμπρὸς ἀπό τὴν θέσιν ὅπου μέσω τῶν νεφῶν, καί τοῦ σκότους ἡ Νύκτα καὶ ἡ 'Ημέρα πλησιάζουν χαιρετίζουσαι ἡ μία τὴν ἄλλην.

'Ο Bowra ἐπικαλεῖται σχετικὸν ἀπόσπασμα τοῦ Παρμενίδου «'Εκεῖ εὑρίσκονται αἱ πύλαι τοῦ δρόμου τῆς Νυκτὸς καὶ τῆς 'Ημέρας. "Ενα ἀνώφλιον τὰς κρατεῖ ἐκ τῶν ἄνω καὶ ἕνα λίθινον κατώφλιον ἐκ τῶν κάτω».

Αἱ δύο παρατεθεῖσαι ἑρμηνεῖαι δὲν συμφωνοῦν μεταξὺ των. 'Οπωσδήποτε ὅμως πολλοὶ συγγραφεῖς ἐντοπίζουν τὴν θέσιν αὐτὴν εἰς τὸ Στενὸν τοῦ Γιβλαλτάρ, δεδομένου ὅτι εἶναι εὔκολον εἰς τὸν γνώστην τοῦ μύθου πού πλέει πρὸς ἀνατολὰς ἀπὸ τὸν 'Ατλαντικὸν καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ Στενὸν καὶ τὴν Μεσόγειον, νὰ ἀναγνωρίσῃ πολλὰ ἀπὸ τὰ περιεχόμενα εἰς αὐτόν. Τὸ Στενὸν δὲν διακρίνεται ἀπὸ πολὺ μεγάλην ἀπόστασιν, διότι τὸ πέρασμα ἔχει εἰς τὴν ἀπέναντι πλευρὰν ἄλλην ξηρὰν ὅπου σχηματίζεται γωνία νοτιοδυτικῶς πρὸς βορειοανατολάς, ὁρατὴ εἰς ἐκεῖνον πού εἰσέρχεται ἐκ δυσμῶν. Τὸ μέρος αὐτό, εἶναι γνωστὸν ὡς «Κατώφλιον τοῦ Παρμενίδου» ἐνῶ τὸ «'Ανώφλιον» εἶναι τὸ συνεχῶς ὑπάρχον ἄνωθεν τοῦ Γιβραλτὰρ νέφος τὸ ὁποῖον σχηματίζεται ἐξ αἰτίας τῆς συμπυκνώσεως τῆς ὑγρασίας, πού καλύπτει τὸν ἥλιον καὶ δημιουργεῖ μίαν σκιάν, τὴν παραίσθησιν τῆς νυκτός. 'Απέναντι ἀκριβῶς, εἰς τὴν 'Αφρικανικὴν ἀκτὴν ἐπικρατεῖ συνεχὴς ἡλιοφάνεια, χωρὶς νέφη, πρᾶγμα πού συμβολίζει τὴν 'Ημέραν κατὰ τὴν μυθολογίαν. Αὐτὴ ἡ μετεωρολογικὴ ἀνωμαλία προκαλεῖται ἀπὸ τοὺς ἐπικρατοῦντας εἰς τὴν περιοχὴν βορειοδυτικοὺς ἀνέμους, οἱ ὁποῖοι συμπυκνώνονται ἐπάνω ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ σημεῖα τῆς 'Ισπανικῆς ἀκτῆς, ἐνῶ ἀντιθέτως εἰς τὴν 'Αφρικανικὴν ἐπικρατεῖ ἡλιοφάνεια, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἐπιφέρει δυνατὸν καύσωνα λόγω τῶν ἐλαφρῶν ἀνέμων πού πνέουν ἀπὸ τὴν ἔρημον. Αὐτοὶ οἱ δύο ἀπότομοι βράχοι, τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀπρόσιτον Γιβραλτὰρ καὶ ἡ ἡλιόλουστος Θέουτα δίδουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἑνώνονται καὶ χωρίζουν ὅταν ἕνα πλοῖον προερχόμενον ἀπὸ δυσμὰς περάσῃ τὸ Στενόν. Τὸ ἐκπληκτικὸν αὐτὸ φυσικὸν φαινόμενον τὸ ὁποῖον συναντᾶται ἐπανειλημένως εἰς τὴν 'Ελληνικὴν μυθολογίαν, ἔρχεται νὰ ἐπισημάνῃ μίαν γνωστὴν εἰς ὅλους τοὺς "Ελληνας γεωγραφικὴν περιοχήν.

«'Ενθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, ὃν πέρι πέτρη ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν...»
(Εἰς τὸν ὡραῖον λιμένα εἰσήλθομεν τὸν ὁποῖον περιτειχίζουν πανύψηλοι βράχοι καὶ ἀπὸ τὰς δύο πλευράς...)
(«'Οδύσσεια» κ' 87-91)

'Ο "Ομηρος ἀκόμη περιγράφει τὸν κόλπον τῆς 'Αλγεθίρας εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βράχου τοῦ Γιβραλτὰρ ὅπου, καθὼς λέγει, «δύο ὑψηλοὶ βράχοι προβάλλουν ἀπὸ τὰ δύο μέρη τοῦ κόλπου», ὁ ὁποῖος πράγματι βλέπει πρὸς τὰ νοτιοανατολικὰ ἐνῶ ὁ ἄνεμος καὶ τὸ ρεῦμα πού προέρχονται ἀπὸ τὸν 'Ατλαντικὸν λόγω τοῦ ὑψηλοῦ ὑφάλου πού σχηματίζει βραχίονα πέριξ τοῦ κόλπου δὲν ἐπηρεάζουν καθόλου τὴν ἐντὸς τοῦ κόλπου θάλασσαν ὅπου ἐπικρατεῖ πάντοτε γαλήνη καὶ νηνεμία. 'Ο καπνὸς δὲ πού ἀναφέρεται ὅτι ἀνέβαινεν ἀπὸ τὴν ξηρὰν δὲν εἶναι παρὰ τὸ ἀναφερθὲν ἀνωτέρω νέφος τὸ ὁποῖον ἀνεβαίνει ὡς ἀτμὸς ἀπὸ τὴν θερμὴν ξηράν.

«... Οἱ δ' ἀΐοντες φοίτων ἴφθιμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος, μύριοι, οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ Γίγασιν...»
(Οἱ Λαιστρηγόνες μᾶς ἐπετέθησαν ἀναρίθμητοι ἀπὸ παντοῦ μόλις μᾶς ἀντελήφθησαν καὶ ὡμοίαζον μὲ γίγαντας καὶ ὄχι μὲ ἀνθρώπους)
(«'Οδύσσεια κ' 119-139)

Οἱ τερατώδεις Λαιστρυγόνες ὅπως καὶ οἱ Κύκλωπες λέγονται περισσότερον γίγαντες παρὰ ἄνθρωποι καὶ δὲν ἦσαν παρὰ αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων πού εὑρίσκονται πίσω ἀπὸ τὸ Γιβραλτάρ. Οἱ δὲ μεγάλοι βράχοι οἱ ὁποῖοι περιγράφονται εἰς τὴν «'Οδύσσειαν» νὰ τινάζωνται καὶ νὰ πίπτουν, πιθανώτατα ἀπεσπῶντο ἀπὸ τὰ ὄρη λόγω τῶν συχνῶν σεισμικῶν δονήσεων τῆς περιοχῆς. 'Ο 'Οδυσσεύς, συνεχίζων τὰς περιπετείας του ἐβγῆκεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν μέσῳ τοῦ Στενοῦ τοῦ Γιβραλτὰρ καὶ ἀκολούθως ἔφθασεν εἰς τὴν νῆσον τῆς Κίρκης

«... ἔνθα δ' ἔναιε Κίρκη ἐυπλόκαμος, δεινὴ Θεός αὐδήεσσα, ...»
(Εἰς τὴν Αἶαν τότε ἤλθομεν, εἰς τὴν νῆσον ὅπου ἔζῃ ἡ Κίρκη ἡ θεὰ μὲ τὰ ὡραῖα μαλλιὰ καὶ τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν...)
(«'Οδύσσεια» κ' 135-150)

'Η Αἶα, ἡ νῆσος τῆς Κίρκης εἶναι ἡ 'Ισπανική, Μαδέρα. "Οπως περιγράφει ὁ "Ομηρος γύρω ἀπὸ τὴν νῆσον ὑπῆρχον πολλαὶ δασώδεις περιοχαὶ μὲ δρῦς (βελανιδιὲς) καὶ ἄλλα ὑψηλὰ δένδρα, λόγω δὲ τῆς ὑπερβολικῆς ὑγρασίας καὶ τῆς θερμῆς ἀτμοσφαίρας, ὅπως ἑρμηνεύεται σήμερον, ἐδημιουργεῖτο πυκνὴ ὁμίχλη πού ἐκάλυπτε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Εἰς τὴν κορυφὴν ὑπῆρχε τὸ μαρμάρινον ἀνάκτορον τῆς Κίρκης, τὸ ὁποῖον σήμερον εἰς τὴν περιοχὴν εἶναι γνωστὸν ὡς Μέγα Κιουράλ. Πιθανώτατα, κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, τὸ ὕψωμα αὐτὸ ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὸν κρατῆρα ἑνὸς ἡφαιστείου.

'Η Κίρκη ἀναφέρεται ἀπὸ τὴν 'Ελληνικὴν μυθολογίαν ὡς ἐγγονὴ τοῦ 'Ωκεανοῦ, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου εἰσάγει διὰ πρώτην φορὰν ὁ "Ομηρος. 'Ανωτέρω ἀνεφέρθη ὅτι ὁ 'Ωκεανὸς ἦτο ὁ ποταμὸς ὁ ὁποῖος περικυκλώνει τὴν γῆν καὶ ἀπεικονίζετο συνήθως εἰς τοὺς χάρτας τῆς 'Ομηρικῆς ἐποχῆς νὰ περιτρέχει τὸ ἔξω χεῖλος ἑνὸς στρογγυλοῦ δίσκου. Βάσει ὅμως τῶν συγχρόνων δεδομένων αὐτὸ τὸ φαινόμενον δὲν εἶναι παρὰ τὸ γνωστὸν Κόλπειον Ρεῦμα, τὸ Γκόλφ Στρήμ, ὁ φυσικὸς ποταμὸς τοῦ 'Ατλαντικοῦ 'Ωκεανοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν περικυκλώνει πέραν ἀπὸ τὰς 'Ηρακλείους Στῆλας καὶ χαρακτηρίζεται ἀπὸ διαφορὰν εἰς τὸ χρῶμα, τὴν πυκνότητα, τὴν ταχύτητα καὶ τὴν θερμότητα, εἰς σχέσιν μὲ τὰ ὑπόλοιπα ὕδατα τοῦ 'Ατλαντικοῦ. 'Αναφορὰς αὐτοῦ τοῦ φαινομένου ἔχομεν εἰς πολλὰ ἀρχαῖα κείμενα. 'Η Κίρκη δέ, ἡ ὁποία κατοικεῖ εἰς μίαν νῆσον ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ Γκόλφ Στρήμ καὶ ἔχει ἑπομένως μίαν φυσικὴν σχέσιν μὲ τὸν 'Ωκεανόν, παρουσιάζεται ὡς ἐγγονὴ τοῦ 'Ωκεανοῦ.

«'Αμφίπολοι δ' ἄρα τῆος ἐνὶ μεγάροισι πένοντο τέσσαρες, αἵ οἱ δῶμα κάτα δρήστειραι ἔασι. γίγνονται δ' ἄρα ται γ' ἔκ τε κρηνέων ἀπό τ' ἀλσέων ἔκ δ' ἱερῶν ποταμῶν, οἵ τ' εἰς ἅλαδε προρέουσι».
(Εἰς τὰ ἀνάκτορα αἱ ὑπηρέτριαι ἐφρόντιζον διὰ τὸ συγύρισμα, τέσσερες δὲ εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν των, αἱ ὁποῖαι κατήγοντο ἀπὸ δένδρα, καὶ ἱεροὺς ποταμοὺς πού ἑννώνονται μὲ τὴν θάλασσαν...).
(«'Οδύσσεια κ' 348-351)

Αἱ τέσσαρες αὐταὶ Νύμφαι εἶναι οἱ τέσσαρες ποταμοὶ οἱ ὁποῖοι πηγάζουν ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ Μεγάλου Κιουράλ.

«"Ενθα μὲν ἤματα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν ἥμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ...
...'Η δ' αὐτίκα ἀμείβετο δῖα θεάων· «διογενεῖ Λαερτιάδη, πολυμέχαναν 'Οδυσσεῦ, μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ· ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι καὶ ἱκέσθαι εἰς Αΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης, ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο, μάντιος ἀλαοῦ, τοῦ τε φρένες ἔμπε δοὶ εἰσί...»

(Καὶ παρεμείναμε διασκεδάζοντες ἕνα ὁλόκληρον χρόνον. "Ομως ἡ Κίρκη εἰς τὸν 'Οδυσσέα καὶ τοὺς συντρόφους του εἶπε ἀκόμη. «Εἰς τῆς Περσεφόνης τῆς σκληρῆς καὶ τοῦ "Αδου τὰ βασίλεια θὰ πάτε διὰ νὰ ἀκούσετε διὰ τὸ μέλλον ἀπὸ τὸν Θηβαῖον Τειρεσίαν τὸν τυφλὸν μάντιν τοῦ ὁποίου τὰ λογικὰ ἀκόμη διετηροῦντο...)
(«'Οδύσσεια» κ' 467-495)

'Ο 'Οδυσσεὺς ἐθρήνησεν ἀκούσας τοὺς λόγους αὐτοὺς τῆς Κίρκης, διότι ἐγνώριζεν ὅτι κανεὶς ποτὲ θνητὸς δὲν ἐπέστρεψεν ἀπὸ αὐτὸ τὸ ταξίδιον. 'Η Κίρκη ὅμως τοῦ ὑπεσχέθη:

«... Τὴν δέ κε τοι πνοιὴ Βορέαο φέρησιν. 'Αλλ' ὁπότ' ἂν δὴ νηῒ δ' 'Ωκεανοῖο περήσῃς, ἐνθ' ἀκτή τε λάχεια καὶ ἄλσεα Περσεφονείης, μακραί τ' αἴγειροι καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι, νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' 'Ωκεανῷ βαθυδίνῃ, αὐτὸς δ' εἰς 'Αΐδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα...»
("Οταν φυσήσῃ μίαν φορὰν ὁ βορρᾶς τὸ πλοῖο θὰ ὁδηγηθῆ ἐκεῖ. 'Αλλὰ μόλις διαβῇς τὸν βαθὺν 'Ωκεανόν καὶ φθάσῃς εἰς τὴν ἀγρίαν ὄχθην καὶ τὰ δάση τῆς Περσεφόνης μὲ τὰς ἀκάρπους ἰτέας καὶ τὰς ὑψηλὰς λεύκας, ἐκεῖ νὰ ἀράξῃς τὸ πλοῖο σου εἰς τοῦ 'Ωκεανοῦ τὴν ἄκρην καὶ νὰ κινήσῃς νὰ πᾷς εἰς τὴν ἀραχνιασμένην κατοικίαν τοῦ "Αδου.
(«'Οδύσσεια» κ' 507-515)

'Ακολούθως ὁ 'Οδυσσεύς, συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας τῆς Κίρκης ἐθυσίασε ζῶα κρατῶν τὴν κεφαλήν των πρὸς τὸ σκότος ἐνῶ ἡ ἰδική του κεφαλὴ ἦτο στραμμένη πρὸς τὸν 'Ωκεανόν. Κατόπιν, μετὰ τὴν θυσίαν ἤρχισαν νὰ ἔρχωνται αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τῆς μητρός του, μὲ τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ μιλήσει. Τέλος, αἱ ψυχαὶ ἐχάθησαν πάλιν

πρὸς τὸν Ἅδην καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐξηντλημένος ἤρχισε ἐκ νέου νὰ πλέῃ εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν.

Γεωγραφικῶς, τὸ ἀλληγορικὸν αὐτὸ ἐπεισόδιον τοῦ ταξιδίου τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὰς Πύλας τοῦ Ἅδου, δύναται νὰ τοποθετηθῇ ἀπὸ τὴν Μαδέραν εἰς τὴν «καμπούραν» τῆς Ἀφρικῆς ὅπου τὸ Γκόλφ-Στρήμ πλησιάζει τὴν ἀκτήν. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐθρήνει διότι ὅπως ἐγνώριζε κανένας θνητὸς δὲν ἐγύρισε ποτὲ ἀπὸ τὸ θλιβερὸν αὐτὸ ταξίδιον. Εἰς τὴν Ἑλληνικὴ μυθολογίαν αἱ Πύλαι τοῦ Ἅδου συμβολίζουν τὸν θάνατον ὡς κατάστασιν πέραν τῆς ζωῆς. Ὁ Ὅμηρος δι' αὐτῆς τῆς ἀλληγορίας προφανῶς ἤθελε νὰ δηλώσει ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἦτο πολὺ ἄρρωστος καὶ ἐπομένως δὲν ἦτο μακρυὰ ἀπὸ τὸν θάνατον, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἄφθασε πρὸ τῶν πυλῶν του. Ὅμως — χαρακτηριστικὴ λεπτομέρεια — ὅπως ἦτο μὲ τὸ πρόσωπον στραμμένον πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν ὁ θάνατος δὲν τὸν ἀντελήφθη.

Ὁ Ὀδυσσεὺς εὑρίσκετο πράγματι εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, μὲ ὑψηλὸν πυρετὸν — τὸν ἔλουζεν ὁ Πυριφλεγέθων ποταμὸς — καὶ παραληρήματα, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶδε τὴν ἀναφερομένην πομπὴν τῶν ψυχῶν, ὅπως τοῦ Ἀγαμέμνονος, τοῦ Ἀχιλλέως τοῦ Μίνωος καὶ τῆς Τυροῦς τοὺς ὁποίους ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἐγγίσῃ. Κατὰ τὰ φαινόμενα ἐπρόκειτο περὶ ἑλώδους πυρετοῦ, διότι κατὰ τὸν Ὅμηρον ἔγινε χλωμὸς ὅπως τὸ ἔλαιον (λάδι), χρῶμα χαρακτηριστικὸν τῆς ἑλονοσίας. Πάντως εἰς αὐτὴν τὴν παραθαλασσίαν περιοχὴν βορείως καὶ νοτίως τοῦ Ντακάρ (περιοχὴ τῆς Ἀφρικῆς) ὑπάρχουν ἀκόμη καὶ σήμερον πολλοὶ ἐπιβλαβεῖς κώνωπες ποὺ συντελοῦν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ μετάδοσιν τῆς ἑλονοσίας, τῆς μάστιγας αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνης ὑγείας.

Κατὰ τὸν Ὅμηρον ὁ Ὀδυσσεὺς εἶχε τὸ μοναδικὸν προνόμιον νὰ 'δῇ δύο φορὰς τὸν θάνατον, πρᾶγμα μοναδικὸν διὰ θνητόν. Ἐπιστρέφων εἰς τὴν Αἴαν ὁ πολυμήχανος ἥρως θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπαναπλεύσῃ εἰς τὸν Γκόλφ-Στρήμ.

Εἰς τὸ μ' τῆς «Ὀδυσσείας» ὁ Ὅμηρος περιγράφει ἐκτενῶς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἡ Κίρκη προεῖπεν εἰς τὸν Ὀδυσσέα τὸ μοιραῖον τέλος τῶν συντρόφων του καὶ πῶς ἦταν πεπρωμένον νὰ ὑποφέρουν τὰ πάνδεινα. Ἀκόμη πῶς θ' ἀντιστέκοντο εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ μαγευτικοῦ τραγουδιοῦ τῶν Σειρήνων, πῶς θὰ προχωρήσουν ἕως ὅτου φθάσουν εἰς τοὺς ὑψηλοὺς βράχους ὅπου ἐπάνω των μὲ μανίαν κτυποῦν τὰ κύματα, πῶς θὰ πέσουν εἰς τὰ ἁρπακτικὰ δαιμονικὰ τέρατα, τὴν Σκύλαν καὶ τὴν Χάρυβδην, πῶς ὁ Ὀδυσσεὺς θὰ ξεπεράσῃ τελικῶς ὅλους αὐτοὺς τοὺς κινδύνους καὶ πῶς θὰ φθάσῃ εἰς τὸν ἀσφαλῆ λιμένα τῆς Θρηνακίας ὅπου βόσκουν οἱ βόες (βόδια) τοῦ Ἡλίου. Ὅμως ἐὰν πειράξουν τοὺς βόας αὐτούς, ἡ Κίρκη προεῖπε ὅτι τραγικὴ θὰ εἶναι ἡ μοῖρα τῶν συντρόφων του καὶ τοῦ πλοίου του. Ὁ μόνος ποὺ θὰ ἐπιζήσῃ θὰ εἶναι ὁ Ὀδυσσεὺς ἀλλὰ ἡ ἐπιστροφή του, ὁ νόστος του (ὁ γυρισμός), θὰ εἶναι ἀργὸς καὶ ἄτυχος (μ' 165-189).

«Ἤ τοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πίφαυσκον τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νηῦς εὐεργὴς νῆσον Σειρήνοιϊν· ἔπειγε γὰρ οὖρος ἀπήμων. αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο ἰδὲ γαλήνη ἔπλετο νηνεμίη, κοίμησε δὲ κύματα δαίμων...»

(Ἐκεῖ ὅπου αὐτὰ τοὺς ἔλεγον τὸ ὡραῖον πλοῖον ἔφθασεν εἰς τῶν δύο Σειρήνων τὴν νῆσον, ὠθούμενον ἀπὸ τὸν οὔρειον ἄνεμον. Ἀμέσως ἐσταμάτησεν ὁ ἄνεμος καὶ λαμπρὰ γαλήνη ἡπλώθη εἰς τὴν θάλασσαν...)

(μ' 165-169)

Ὅπως ἀνεφέρθη ἀνωτέρω ἡ νῆσος Μαδέρα εὑρίσκεται ἐντὸς τοῦ Γκόλφ Στρὴμ πλησίον τοῦ νοτιοανατολικοῦ τόξου πρὸς δυσμάς. Οἱ ἐπικρατοῦντες ἐκεῖ ἄνεμοι ἀκολουθοῦν τὴν πορείαν τοῦ ρεύματος καὶ κατὰ τὸν Ὅμηρον ὁ Ὀδυσσεὺς ὡδηγεῖτο ἀπὸ τοὺς ἀνέμους, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ κάμῃ τίποτε. Τὸ ρεῦμα καὶ οἱ ἄνεμοι θὰ τὸν ὡδήγησαν δυτικῶς ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν εἰς τὰς Ἀντίλλας, Πόρτο Ρίκο, Σάντο-Ντομίγγο (Ἅγιος Δομίνικος), εἰς τὴν Ἀϊτὴν ἢ τὴν Κούβαν ποὺ εὑρίσκονται ἐντὸς τῆς φορᾶς τοῦ Γκόλφ Στρήμ. Αἱ θαυμάσιαι νῆσοι τῶν Σειρήνων ἐδελέασαν πολλοὺς ταξιδιώτας καὶ δεδομένου ὅτι θὰ ἔφθανον ἐκεῖ ταλαιπωρημένοι μετὰ ἀπὸ πολυήμερον ταξίδιον, ὁ πειρασμὸς νὰ μείνουν εἰς τὰ ἀνθοστόλιστα παράλιά των θὰ ἦτο μεγάλος. Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει μίαν καταπληκτικὴν λεπτομέρειαν: ὅτι τὸ πλοῖον ἔφθασεν ἐκεῖ χωρὶς νὰ ἔχῃ ὑποστῆ καμίαν ζημίαν καὶ συνήντησε νεκρὰν γαλήνην, πρᾶγμα ποὺ ἀληθεύει, διότι εἰς τὴν περιοχὴν ὑπάρχει χαρακτηριστικὴ ἠρεμία εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Σαργκάσο. Καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ σημεῖον ὁ Ὀδυσσεὺς θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ δύο κατευθύνσεων, τῆς μιᾶς ἀνάμεσα ἀπὸ ἀπότομους βράχους καὶ τῆς ἄλλης ἀνάμεσα ἀπὸ τὴν Σκύλλαν καὶ τὴν Χάρυβδην. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπροτίμησε τὸν κύριον δρόμον τοῦ Γκόλφ Στρὴμ (μ' στίχοι 201-207, 217-221 καὶ 234-259).

Τὰ θαλάσσια ὕδατα ποὺ κυλοῦν ἀπὸ τὸ Στενὸν τῆς Φλωρίδας καὶ εἰσέρχονται εἰς τὸ Γκόλφ Στρὴμ βορείως τῆς Κούβας, θὰ εἶχον φέρει τὸν Ὀδυσσέα πρὸς τὴν ἀκτὴν ἀπ' ὅπου ἀνέφερεν, ὅτι εἶδε πυκνὸν καπνὸν καὶ πελώρια κύματα. Ὁ καπνὸς εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα πυκνὴ ὀμίχλη ἐπάνω ἀπὸ τὰ Μεγάλα Ὑψώματα. Τὰ πελώρια κύματα, ἡ παλίρροια ποὺ σπάῃ εἰς τὴν βραχώδη παραλίαν τοῦ Μαίην. Ἀκολουθῶν τὴν παραλίαν καὶ παραπλέων τοὺς βράχους καὶ προσπαθῶν νὰ κρατήσῃ τὸ πλοῖον του μακρυὰ ἀπὸ τὴν ὀμίχλην τῶν Μεγάλων Ὑψωμάτων ὁ Ὀδυσσεύς, ἔφθασεν εἰς τὸν Κόλπον τοῦ Φόντυ, ὅπου ζοῦσαν ἡ Σκύλλα καὶ ἡ Χάρυβδη, μία ἀπὸ τὴν κάθε πλευρά. Πρόκειται δι' ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπιβλητικώτερα καὶ ἐκπληκτικώτερα φαινόμενα τῆς φύσεως, ἡ ὑψηλοτέρα γνωστὴ παλίρροια εἰς τὸν κόσμον. Ἡ ἁλμυρὰ θάλασσα λόγω τῆς παλιρροίας προκαλεῖ ἀφροὺς ποὺ φθάνουν πολλὰ μέτρα ἐπάνω ἀπὸ τοὺς βράχους. Ὑψηλότερον ἐκτείνεται ἡ διακλάδωσις τοῦ κόλπου εἰς δυὸ βραχίονας τὴν Σκύλλαν - τὸν πορθμὸν τῆς Μίνας - ὅπου σημαδεμένοι ἀπὸ τὰς τρικυμίας βράχοι μὲ σπήλαια εἰς τὰ ὁποῖα ζοῦν διάφορα ζῶα τῆς θαλάσσης. Ἐκεῖ εὑρίσκεται καὶ τὸ Ἀκρωτήριον τῆς Σχισμῆς (Cape Split) τὸ ὁποῖον καθιστᾶ περισσότερον στενὸν τὸν πορθμόν. Ἡ Χάρυβδη — ὁ ἄλλος βραχίων - εἶναι ὁ κόλπος τοῦ Τσινιέκτο (Chignect Bay). Ὅταν ἡ παφλάζουσα ἀναταραχὴ εἰς τὴν Χάρυβδην παύῃ, ὁ μαῦρος ἀμμώδης βυθὸς μένει ἐντελῶς ἀκάλυπτος. Καὶ ἡ παραμικρὰ γεωγραφικὴ καὶ γεωλογικὴ λεπτομέρεια εἰς τὴν περιοχὴν αὐτήν, συμφωνεῖ μὲ τὰς περιγραφὰς τοῦ Ὁμήρου. Δὲν εἶναι παρὰ μία ἀκόμη ἀπόδειξις ὅτι ὁπωσδήποτε θὰ ὑπῆρξεν κάποιος αὐτόπτης μάρτυς, δεδομένου ὅτι δὲν δύναται νὰ περιγράψῃ κάποιος αὐτὸ τὸ τρομερὸν φαινόμενον, μὲ τόσην ζωηρότητα ὕφους καὶ εἰκόνων, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἰδίαν ἀντίληψιν (βλέπε καὶ παρατιθέμενον σχετικὸν χάρτην τῆς Μέρτζ εἰς σελίδα 656

Ἡ Μεσσήνη ποὺ ἔχει μόνον ἕνα ἀνοικτὸν πέρασμα καὶ μίαν παλίρροιαν μικροῦ ὕψους ποτὲ δὲν θὰ παρεκίνει τὸν Ὅμηρον νὰ γράψῃ δι' αὐτὸ τὸ φαινόμενον ποὺ σταματᾶ τὴν ἀναπνοήν. (μ', 260-276 καὶ 302-307)

«Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν δεινήν τε Χάρυβδιν
Σκύλλην τ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
ἱκόμεθ'· ἔνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' Ὑπερίονος Ἠέλιοιο...»

(Κι ἀπ' τὴ φοβερὰν τὴν Χάρυβδην, τὴν Σκύλλαν καὶ τοὺς βράχους ὅταν ἐφύγομεν εἰς τὴν ὁλόχαρον νῆσον ἐφθάσαμεν τοῦ Ἡλίου· ἐκεῖ ἦσαν οἱ ὡραῖοι βόες μὲ τὸ εὐρὺ μέτωπον καὶ τὰ πρόβατα τοῦ Ὑπερίονος Ἡλίου..)

(μ' 260-263)

Λόγω τῶν ἀνέμων δὲν κατώρθωσαν νὰ φύγουν ἐπὶ ἕναν ὁλόκληρο μῆνα. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν του ὅμως οἱ σύντροφοί του, παρὰ τὰς ρητὰς ἐντολάς του, ἔσφαξαν τοὺς βόας τοῦ Ἡλίου. Ἐπιστρέφων ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ αἰσθανθεὶς τὴν κνίσσαν (τσίκναν) τοῦ κρέατος, ἔβγαλε κραυγὴν φρίκης. Ἀφοῦ παρέπλευσε τὴν νῆσον τοῦ Ἀκρωτηρίου Μπρετόν, θύελλαι ἀπὸ τὴν δύσιν ἥρπασαν τὸ πλοῖον καὶ τὸ παρέσυραν εἰς τὸ σημεῖον ὅπου τὸ ψυχρὸν ρεῦμα ἀπὸ τὸν βορρᾶν, συναντᾶ τὸ θερμὸν Γκόλφ Στρὴμ καὶ τοιουτοτρόπως δημιουργεῖται ἡ μεγαλυτέρα ἀναταραχὴ καὶ σύγκρουσις θαλασσίων ὑδάτων εἰς τὸν βόρειον Ἀτλαντικόν, πρόξενος πολλῶν ναυαγίων ἀπὸ παλαιοτάτων χρόνων.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ αἱ θύελλαι κατέστρεψαν τὸ πλοῖον καὶ ἔπνιξαν ὅλους τοὺς συντρόφους του. Ὁ Ὀδυσσεὺς κατώρθωσεν ἀφοῦ ἔδεσε μαζὶ τὰ ἱστία (κατάρτια), εἰς τὴν τρόπιδα (καρίνα) τοῦ πλοίου νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς καὶ παρασυρθεὶς ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ Λαμπραντὸρ ἔφθασε πίσω εἰς τὴν Νόβα Σκότια (Νέαν Σκωτίαν), ἐντὸς τοῦ κόλπου τοῦ Φούντυ διὰ μίαν δευτέραν ἀναμέτρησιν μὲ τὴν Χάρυβδην, τὴν ὥραν ἀκριβῶς ποὺ ἤρχιζεν ἡ παλίρροια καὶ τὰ ὕδατα κατευθύνοντο πρὸς τὸν Πορθμόν. Εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖον ἐπὶ τῶν βράχων τοῦ Hoppewel ὑπάρχουν δένδρα ποὺ βρέχονται ἀπὸ τὴν παλίρροιαν, φαινόμενον τὸ ὁποῖον δὲν συναντᾶται εἰς κανένα ἄλλο σημεῖον τοῦ κόσμου. Εἰς ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δένδρα προσεκολλήθη καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ δὲν εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ μετακινηθῇ πρὸς τὰ ἄνω ἢ πρὸς τὰ κάτω λόγω τοῦ σχήματος τῶν βράχων ποὺ ὡμοίαζον μὲ μανιτάρια. Ὅλα αὐτὰ τὰ φυσικὰ φαινόμενα ἀποτελοῦν μίαν ἀδιάσειστον ἀπόδειξιν ὅτι ἔφθασαν οἱ Ὁμηρικοὶ ἥρωες εἰς τὴν περιοχὴν αὐτήν. Εἰς τὸ Φόντυ ὑπάρχουν δύο περάσματα, κλειστὰ εἰς τὰ ἄνω ἄκρα των τὰ ὁποῖα ἀναγκάζουν τὰ ἀπομεινάρια τῶν πλοίων νὰ γυρίσουν μὲ τὴν ἄμπωτιν. Ὅταν ἡ Χάρυβδη ἔβγαλε τοὺς δοκοὺς τοῦ πλοίου ὁ Ὀδυσσεὺς ἀνεσήκωσε τὴν σχεδίαν του καὶ ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ ρεύματος παρεσύρθη εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν.

«Ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτη δέ με νυκτὶ
νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψὼ
καίει ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα,
ἥ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε».

(Ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας ἐπλανώμην· καὶ τὴν δεκάτην νύκτα μὲ ἔφερον οἱ Θεοὶ εἰς τὴν Ὠγυγίαν, ὅπου ἔχει τὸ καταφύγιόν της ἡ Καλυψὼ μὲ τὰ ὡραῖα μαλλιά, ἡ θεὰ ποὺ μὲ ἀγαποῦσε καὶ μὲ ἐφρόντιζε)

(μ' 447-450)

Τὸ ρεῦμα ἔξω ἀπὸ τὸ Φούντυ παρέσυρε τὸν Ὀδυσσέα εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν εἰς τὴν κυκλικὴν τροχιὰν τοῦ Γκόλφ Στρήμ, πέραν τοῦ Cape Sable. Ἐδῶ κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἀπόσπασμα, ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας παρεσύρετο ἀπὸ τὸν ἄνεμον καὶ ἔπειτα ἐξώκειλεν εἰς μίαν παραλίαν μιᾶς νήσου. Ἀπὸ τὸ Cape Sable παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ Γκόλφ Στρὴμ μὲ μίαν σχετικὴν ταχύτητα 4,25 κόμβων τὴν ὥραν, ἐντὸς 10 ἡμερῶν θὰ εἶχε διανύσει ἀπόστασιν 1100 περίπου μιλίων, ποὺ εἶναι περίπου ἡ ἀπόστασις μεταξὺ τοῦ Cape Sable καὶ τῶν Ἀζορῶν.

Ὁ Ὅμηρος ὑπαινισσόμενος τὴν καταπληκτικὴν ὡραιότητά της ὅσον καὶ τὸν φόβον ποὺ ἐπροκάλει ἡ Καλυψώ, ἀνεφέρετο εἰς τὰς κλιματολογικὰς συνθῆκας, διότι ἄλλοτε ὁ καιρὸς ἐκεῖ εἶναι ἰδεώδης καὶ ἄλλοτε ἐπικρατοῦν ἐκεῖ σφοδραὶ θύελλαι ποὺ ἐμποδίζουν

τὴν προσάραξιν ἀκόμη καὶ μεγάλων πλοίων εἰς λιμένας. Καὶ αὐτὴ ἡ περιοχὴ εἶναι ἡφαιστειώδης.

Ἀκολούθως ὁ Ὅμηρος παρεμβάλλει μίαν μακρὰν συζήτησιν μεταξὺ τῶν θεῶν εἰς τὸν Ὄλυμπον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἀθηνᾶ ἐξέθεσε λεπτομερῶς εἰς τοὺς θεοὺς τὰς φοβερὰς δοκιμασίας εἰς τὰς ὁποίας ὑπέβαλον τὸν Ὀδυσσέα καὶ τὴν ἑπτάχρονον παραμονήν του εἰς τὴν Ὠγυγίαν καὶ ζητεῖ νὰ τοῦ ἐπιτραπεῖ ἡ ἐπιστροφή του εἰς τὴν Ἰθάκην. Ὁ Δίας συμφωνήσας διέγραψε τὴν μελλοντικὴν πορείαν τοῦ Ὀδυσσέως καὶ ὁ Ἑρμῆς ἐστάλη εἰς τὴν γραφικωτάτην καὶ γαλήνιον νῆσον τῆς Καλυψοῦς διὰ νὰ τῆς ἀναγγείλη τὰς ἀποφάσεις τῶν Θεῶν.

Ἡ ἑπτάχρονος παραμονὴ τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν Ὠγυγίαν τὸν ἠρέμησεν τελείως ἀπὸ τὰς περιπετειώδεις περιπλανήσεις του. Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει ὅτι κατευθυνόμενος πρὸς τὴν νῆσον ὁ Ἑρμῆς ἀνεπαύθη εἰς τὰς κορυφὰς τῆς Πιερίας, ποὺ μὲ τὰ νέα δεδομένα εἶναι αἱ κορυφαὶ τῶν Πυρηναίων κατὰ μῆκος τῶν βορείων ἀκτῶν τῆς Ἱσπανίας πρὸς τὸν Ἀτλαντικόν, γνωστῶν ὡς «Corvis Marinis» ποὺ μεταφραζόμενον σημαίνει «θαλασσοκουροῦνες». Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἑρμῆς εἶδε φωλεὰς γερακιῶν καὶ θαλασσίων κουρούνων, καὶ ἀκόμη ὅτι εἰς τὴν Ὠγυγίαν εἰς τὸ σπήλαιον τῆς Καλυψοῦς ὑπῆρχον τέσσαρες κρῆναι ποὺ ἔστελον τὰ ὕδατά των εἰς διαφόρους κατευθύνσεις. Πράγματι εἰς τὴν νῆσον Sao Miguel θεαματικοὶ θερμοπίδακες καὶ πηγαὶ ἐκτινάσσουν τὰ ὕδατά των εἰς μίαν εὔφορον πεδιάδα πλησίον τοῦ Φαρνάς. Ἑπομένως καὶ τὰ δύο στοιχεῖα ποὺ περιγράφει ὁ Ὅμηρος, τὰ πτηνὰ καὶ αἱ πηγαὶ εὑρίσκονται εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖον.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἑρμοῦ, ἡ Καλυψὼ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Ὀδυσσέα τὰ περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἀλλὰ τὸν προειδοποίησεν διὰ τὰς δοκιμασίας ποὺ θὰ ὑφίστατο πρὶν φθάση εἰς τὴν πατρίδα του. Τοῦ ὑπεσχέθη ἀκόμη οὔριον ἄνεμον καὶ προμηθείας διὰ τὸ ταξίδιόν του. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐξεκίνησεν ἀμέσως. Ἐγκατέλειψεν τὰς Ἀζόρας μὲ ἕναν εὐνοϊκὸν ἄνεμον ποὺ τὸν ἔφερε πάλιν εἰς τὸ Γκόλφ Στρὴμ πρὸς τοὺς Ἀντίλλας, καὶ τὴν δεκάτην ὀγδόην ἡμέραν εἶδε ξηράν. Ἡ ἀπόστασις μεταξὺ Ἀζορῶν καὶ Ἀϊτῆς εἶναι περίπου 2800 μίλια. Τὸ ρεῦμα θὰ τὸν ἔφερε μὲ μόλις 150 μίλια τὴν ἡμέρα, ὁπότε μὲ ἕναν δυνατὸν οὔριον ἄνεμον θὰ διήνυε κατὰ μέσον ὅρον 165 μίλια τὴν ἡμέραν, καὶ ἐντὸς 18 ἡμερῶν θὰ εἶχε φθάση εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ διέκρινε τὴν Ἀϊτὴν καὶ τὴν Κούβαν. Ὁ Ὅμηρος εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ἀναφέρει «φθινόπωρον». Ἂν ὅμως ὁ Ὀδυσσεὺς ἔφθασεν ἐκεῖ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου, αἱ καταιγίδες ποὺ κάθε χρόνον συγκλονίζουν τὰς Ἀντίλλας, τότε τὸ εὔθραυστον πλοῖον του θὰ εἶχε καταστραφῆ ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς ἀνέμους καὶ ὁ ἴδιος θὰ παρεσύρετο εἰς τὸ βάθος τοῦ ὠκεανοῦ.

Οἱ ἄνεμοι ποὺ πνέουν ἰσχυροὶ εἰς αὐτὴν τὴν περιοχὴν ἔχουν ὑπολογισθῆ εἰς 180 μίλια τὴν ὥραν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς καταιγίδος, ταχύτητα ἡ ὁποία παρασύρει τὰ πάντα. Διασώσας μίαν μόνο σανίδα ὁ Ὀδυσσεύς, ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν τόπον τῆς θυέλλης καὶ μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας κωπηλασίας ἔφθασεν εἰς τὴν ἀκτήν. Πιθανῶς τὸ Γκόλφ Στρὴμ τὸν παρέσυρεν εἰς τὴν διακλάδωσιν ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὸν Κόλπον τοῦ Μεξικοῦ μεταξὺ τοῦ προσηνέμου Περάσματος (Windward Passage) καὶ τῶν νοτίων ἀκτῶν τῆς Κούβας. Ἡ γαλήνη ποὺ ἐπεκράτει εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μεξικοῦ θὰ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ κολυμβήση πρὸς τὰ βόρεια εἰς ἕνα προφυλαγμένον λιμένα, ὅπου ἀπὸ τὸ στόμιον ἑνὸς ποταμοῦ ἔφθασεν εἰς τὴν ξηρὰν πιθανὸν εἰς τὸν Κόλπον Coast μεταξὺ Φλωρίδος καὶ Μισσισσιπῆ καὶ ἐκεῖ συνήντησε τὴν Ναυσικᾶν, τὴν θυγατέραν τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων Ἀλκινόου, ἡ ὁποία τὸν προσεκάλεσεν εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ πατρός της. Ἡ σχετικὴ ἐκτενὴς περιγραφὴ τοῦ Ὁμήρου ἀνταποκρίνεται πλήρως εἰς τὴν ὁμώνυμον πόλιν ποὺ περιγράφει ὁ Πλάτων εἰς τὸν «Κριτίαν» ὅπως ἀνεφέρθη εἰς τὴν ἀρχήν. Ὁ Ὀδυσσεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀνάκτορον ὅπου ἐκάθηντο εἰς γεῦμα οἱ ἄρχοντες τῶν Φαιάκων. Ὁ Ἀλκίνοος καὶ ἡ βασίλισσα Ἀρήτη ἐθαμβώθησαν ἀπὸ τὴν παρουσίαν τοῦ ξένου ὁ ὁποῖος ἀμέσως παρεκάλεσε νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ ἐπιστρέψη εἰς τὴν πατρίδα του.

Ὁ Ἀλκίνοος, συγκαλέσας διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν τὸ συμβούλιον τῶν εὐγενῶν, ἑτοίμασε τὴν συνοδείαν τοῦ Ὀδυσσέως. Προηγουμένως ὅμως εἶχε πληροφορηθῆ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἥρωα διὰ τὴν καταγωγήν του καὶ τὰς περιπετείας ποὺ ὑπέστη κατὰ τὰς περιπλανήσεις του εἰς τὴν ταραγμένην θάλασσαν. Ἐνῶ ὅμως ἑτοιμάζοντο διὰ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὴν Ἰθάκην, ὁ Ἀλκίνοος ὠργάνωσεν ἀποχαιρετιστήριον ἑορτὴν εἰς τὴν ὁποίαν προσεκλήθη καὶ ὁ τυφλὸς τραγουδιστὴς Δημόδοκος, ποὺ ἐδιηγήθη πολλὰ ἀπὸ τὰ γεγονότα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Μὲ καταπληκτικὴν ποιητικὴν ἱκανότητα ὁ Ὅμηρος δίδει λεπτομερεῖς περιγραφὰς μέσω τῶν διηγήσεων τοῦ Δημοδόκου διαφόρων ἀστρονομικῶν φαινομένων, ὅπως τὴν κίνησιν τῶν πλανητῶν κατὰ τὴν περιστροφὴν των γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιον μὲ διαφορετικὴν ταχύτητα, καὶ ἀκόμη μὲ ποῖον τρόπον ὁ Ἄρης ἔφθασε τὴν Ἀφροδίτην, πῶς ὁ Ἥλιος εἰδοποίησε τὸν Κρόνον ποὺ μὲ τὴν σειράν του εἰδοποίησε τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὸν Ἄρην καὶ πῶς ὁ Ἑρμῆς ἔφυγε μὲ μεγάλην ταχύτητα. Ὁ Ὅμηρος περιγράφων τοὺς ἔρωτας καὶ τὰς περιπετείας τῶν Θεῶν, κάμνει σημαντικώτατας ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις καὶ δίδει μίαν σαφεστάτην εἰκόνα τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ἀποχαιρετίσας τὸ βασιλικὸν ζεῦγος ὁ Ὀδυσσεὺς κατηυθύνθη πρὸς τὸ πλοῖον, ἐπεβιβάσθη εἰς αὐτὸ μὲ τοὺς ἄνδρας του καὶ ἔλαβεν ἕκαστος τὴν θέσιν του. Καθὼς ὅμως ἤρχισαν νὰ κυλοῦν, ὕπνος βαθὺς συνεπῆρε τὸν ταλαιπωρημένον ἥρωα.

Ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν Σχερίαν, τὴν χώραν τῶν Φαιάκων, ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ τοῦ Στενοῦ τῆς Φλωρίδος ἔφθασεν εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ Γκόλφ Στρήμ. Ἀκολουθῶν ἀνατολικῶς τὸν μέγαν κυκλικὸν δρόμον ἔχων ἀριστερά του τὴν Μεγάλην Ἄρκτον, ποὺ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον δὲν βυθίζεται ποτὲ κάτω ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα, καὶ ἔφθασε τελικῶς μετὰ ἀπὸ ἕνα μακρὺ ἤρεμο ταξίδιον εἰς τὴν Ἰθάκην ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀπουσίαζε ἐπὶ δέκα ἔτη.

Ἡ Καλυψὼ ἤδη εἶχεν εἴπη εἰς τὸν Ὀδυσσέα ὅτι κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἔπρεπε νὰ ἔχη τὴν Μεγάλην Ἄρκτον ἀριστερά. Αὐτὴ ἡ ὁδηγία ἀνταποκρίνεται πλήρως εἰς τὸ θαλάσσιον ταξίδιον ἀπὸ τὴν Σχερίαν τῶν Φαιάκων εἰς τὴν Ἰθάκην. Παρακολουθοῦντες τὴν «Ὀδύσσειαν» γεωγραφικῶς, βλέπομεν ὅτι οἱ ἄνεμοι καὶ τὰ ρεύματα τοῦ ὠκεανοῦ, ὅπως σήμερον μὲ ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν σημειώνονται εἰς τοὺς κυκλικοὺς χάρτας, ἐπαναλαμβάνουν τὴν πορείαν ποὺ μὲ τόσον ἀριστοτεχνικὸν τρόπον ἐσχεδιαγράφησεν ὁ Ὅμηρος, ποὺ ἐπιπλέον ὑπολογίζει μὲ θαυμαστὴν ἀκρίβειαν τὴν διάρκειαν αὐτῶν τῶν ρευμάτων. Ἡ συνάντησις μὲ τὰ φυσικὰ φαινόμενα - ἡ Καλυψώ, τὰ Ἡφαίστεια, ἡ Ἡμέρα καὶ ἡ Νύκτα εἰς τὸ Γιβραλτάρ, αἱ Σειρῆνες, ἡ Σκύλλα καὶ ἡ Χάρυβδη εἰς τὸ Φούντυ, τὰ πουλιὰ καὶ αἱ πηγαὶ τῶν Ἀζορῶν προκαλοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μελετητῶν ποὺ ἔκπληκτοι ἀνακαλύπτουν σήμερον ὅτι πολλαὶ γεωγραφικαί, γεωλογικαὶ καὶ ἀστρονομικαὶ παρατηρήσεις τοῦ Ὁμήρου αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο πρὸ 3000 ἐτῶν, ἰσχύουν ἀκόμη καὶ σήμερον ἔστω καὶ μὲ ἀπειροελαχίστας διαφοράς.

Μὲ βάσιν τὰ μέχρι σήμερον στοιχεῖα, τὰ δύο ἡρωικὰ ἔπη τοῦ ποιητοῦ ἀποτελοῦν τὰ ἀρχαιότερα γραπτὰ μνημεῖα τῆς Ἑλληνικῆς γραμματείας. Ὁπωσδήποτε ὅμως πολλὰ προηγήθησαν τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, ὅπως καὶ ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ κείμενα συμπεραίνομεν: Συγκεκριμένως ὅταν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐγκατέλειπεν τὴν Αἴαν, ἡ Κίρκη προειδοποιοῦσα αὐτὸν διὰ τὰς ταλαιπωρίας ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ὑποστῆ, ὑπενθύμισεν εἰς τὸν Ὀδυσσέα τὰς περιπετείας τῆς «Ἀργοῦς» εἰς τὰ Στενὰ τῆς Σκύλλης καὶ τῆς Χάρυβης. Ὁ Ἰάσων ἑπομένως προηγεῖται δύο περίπου γενεὰς τοῦ Ὀδυσσέως, διότι οἱ ἥρωες ποὺ συνώδευον τὸν Ἰάσωνα εἰς τὴν «Ἀργὼ» ἦσαν πατέρες τῶν πολεμιστῶν τῆς Τροίας (Σημείωσις μεταφραστοῦ: Αὐτὰ εἶναι μᾶλλον ἀνεξάρτητα γεγονότα καὶ πιθανότατα οἱ Ἀργοναῦται ὑπῆρξαν πολλὰς γενεὰς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν Σχετικῶς βλέπε εἰς ἄρθρον «Ὀρφεύς» καὶ εἰς τοὺς τόμους «Τὸ Ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν Πνεῦμα», «Τὸ Σύμπαν» καὶ ΚΔ' Τόμον «Τὰ Ὀρφικά»)

Εἰς τὸν σχετικῶς μὲ τὸν Ἰάσωνα καὶ τὸ χρυσόμαλλον Δέρας μῦθον, εὑρίσκομεν γεωγραφικὰς λεπτομερείας αἱ ὁποῖαι ἐν μέρει ἀντιστοιχοῦν εἰς πολλὰς γεωγραφικὰς καὶ ἄλλας περιγραφὰς τῆς «Ὀδυσσείας». Ἐπίσης Μῦθοι ποὺ μετεδόθησαν ἀπὸ γενεὰν εἰς γενεὰν διέσωσαν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν νῆσον τῶν Σειρήνων, τὰ περὶ Σκύλλης καὶ Χάρυβδης καὶ τὸ πῶς ἔφθασε τελικῶς εἰς τὴν νῆσον τῆς Καλυψοῦς, διάγραμμα ποὺ ἀνταποκρίνεται πλήρως εἰς τὴν κατεύθυνσιν καὶ πορείαν τοῦ Γκόλφ Στρήμ. Δεδομένου μάλιστα ὅτι ἡ περιπέτεια τοῦ Ἰάσωνος συνέβη πολὺ πρὸ τοῦ Ὀδυσσέως, ὁ μῦθος τοῦ Ἰάσωνος, δὲν εἶναι παρὰ μία ἀκόμη ἀπόδειξις τῆς ἰδίας πορείας ποὺ ἐπιβεβαιώνει ὅτι ἡ πορεία αὐτὴ ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας ἀπὸ πολὺ παλαιότερον καὶ ἀργότερον ἠκολουθήθη καὶ ἀπὸ τοὺς Ὁμηρικοὺς ἥρωας καὶ μετὰ ταῦτα ἀπὸ τοὺς Φοίνικας. Μεταγενέστερα στοιχεῖα ἀπὸ τὸν Πλάτωνα καὶ ἄλλους ἐπιβεβαιώνουν μίαν ἀκόμη φορὰν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐγνώριζον τὴν πορείαν τοῦ Γκόλφ Στρὴμ καὶ τὸν δρόμον μέσω τοῦ Προσηνέμου περάσματος (Windward Passage) πρὸς τὸν Κόλπον τοῦ Μεξικοῦ. Εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν ἤπειρον, ὅπως ἐξετέθη καὶ προηγουμένως, ὑπάρχουν ἄπειροι ἀποδείξεις ἀρχαίων Ἑλληνικῶν γνώσεων ἀστρονομίας, μαθηματικῶν, ἀρδεύσεων, μεταλλουργίας κ.ἄ. ἀκόμη ἐργαλεῖα καὶ ξίφη ἐγχάρακτα καὶ μὲ ἐπίχρισιν σμάλτου, ἢ ἀμφίστομοι πελέκεις, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνα τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἑλλάδος, τὸ σχέδιον τοῦ Ἑλληνικοῦ «μαιάνδρου» ἀπὸ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ πολλὰ ἄλλα εὑρήματα τὰ ὁποῖα χρονολογηθέντα διὰ τῆς ραδιενεργοῦ μεθόδου τοῦ «ἄνθρακος 14» τοποθετοῦνται μεταξὺ τοῦ 1500 π.Χ. καὶ παλαιότερον ἀκόμη καὶ τοῦ 500 μ.Χ. Ἐκμετάλλευσις χαλκοῦ εἰς τὴν Ἄνω Χερσόνησον τοῦ Μίτσιγκαν καὶ ἄνθρακος εἰς τὴν νῆσον Ρουαγιὰλ χρονολογεῖται περὶ τὸ 1800 π.Χ. ἐποχὴν διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἔχομεν πολλὰ στοιχεῖα σχετικῶς μὲ τὰ γεγονότα ποὺ μᾶς παρέδωσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες.

Ἑπομένως, ἐὰν δεχθῶμεν ὡς ἀληθῆ τὴν «Ἰλιάδα» πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὡς πραγματικὴν καὶ τὴν «Ὀδύσσειαν» καὶ ὄχι ὡς δημιούργημα ἁπλῶς ποιητικῆς φαντασίας. Ὁ Ὅμηρος περιέγραψε καὶ εἰς τὰ δύο του ἔργα πραγματικὰ γεγονότα, ὅπως τὰ ἤξερε. Ὁ Ὀδυσσεὺς εἶχε πράγματι πάει ἐκεῖ ὅπου ἐλέγετο ὅτι ἐπῆγεν, εἰς τὴν χώραν τῶν Φαιάκων, ποὺ δὲν ἦτο παρὰ ἡ Ἀμερική. Ἐκεῖ ἐπεσκέφθη τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ἀλκινόου, παρευρέθη εἰς συνέλευσιν τῶν εὐγενῶν - χαρακτηριστικὸν γνώρισμα ἐλευθέρων ἀνθρώπων ποὺ ἐκυβερνῶντο ἀπὸ νόμους καὶ συνθῆκας. - Τὰ γεγονότα αὐτὰ δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ συνέβησαν μερικὰ ἔτη μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Τροίας, ἢ πιθανῶς παλαιότερον (ἡ ὁποία ὅμως ἅλωσις, κατὰ νεωτέρας διαπιστώσεις ποὺ ἀνεφέρθησαν προηγουμένως, δὲν ἔγινε τὸ 1180 π.Χ. ἀλλὰ τὸ 1450 περίπου π.Χ.

Ἡ ἔκτασις καὶ ἡ ἐπίδρασις τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ εἰς ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὅπως ἀποδεικνύεται συνεπῶς ἐξ ὅσων παρετέθησαν ἀνωτέρω ὅλος αὐτὸς ὁ χῶρος ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ μέχρι τῶν Ἰνδιῶν καὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ μεταξὺ δύο ὠκεανῶν καὶ τῶν ἀναφερομένων ἠπείρων, καλύπτεται ἀπὸ τὰς παραδόσεις, ἀπὸ τὴν δρᾶσιν ἀπὸ τὰ ἐρείπια, καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῶν πρώτων κατοίκων τῆς Ἑλλάδος, ποὺ εἶναι ἡ Ἱστορία τῶν ἀγώνων τοῦ πνεύματος ποὺ ἐπέτυχε νὰ δαμάσῃ τὴν ὕλην. (Ἕγελος, Τσέλλερ, Βιλαμόβιτς, Σέλεϋ καὶ ἄλλοι). Πράγματι δὲ ἐὰν συγκρίνῃ κανεὶς τὴν Ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν Ἱστορίαν τῶν ἄλλων ἀρχαίων λαῶν τῆς Μεσογείου, αὐτὴν κυρίως τὴν διαφορὰν θὰ ἀντιληφθῇ, ἐκ τῆς ὁποίας ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ φυλή, ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμός, δὲν ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα πεζοπορῶν διὰ μέσου τῶν στεππῶν τῆς Ἀσίας, οὔτε κολυμβῶν διὰ μέσου τῆς θαλασσίας Μεσογειακῆς ἐκτάσεως, ὅπως ἐφαντάσθησαν καὶ ὑπεστήριξαν τοῦτο πλεῖστοι παλαιοὶ καὶ νεώτεροι συγγραφεῖς καὶ ἐρευνηταί. Ἀλλὰ καὶ οἱ λεγόμενοι πολιτισμοὶ τῆς Φοινίκης, τῆς Βαβυλῶνος καὶ τῆς Αἰγύπτου, πρῶτον δὲν ἦσαν παλαιότεροι τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ δεύτερον ἐξέλιπαν μαζὶ μὲ τὸν πλοῦτον των, διότι ἦσαν ὑλικοὶ πολιτισμοί, ἀπὸ πνευματικῆς δὲ ἐκδηλώσεως δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προχωρήσουν πέραν τῆς Θεοσοφίας, οὐδέποτε ἀσχοληθέντες μὲ φιλοσοφικὰ ἢ κοινωνικὰ συστήματα, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ προέλθουν, μόνον ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως τῶν ἀτόμων.

Ἀντιθέτως, ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα τῆς ὡραιοτέρας, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑψηλοτέρας ἀνατάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, διότι ἀνεβλάστησεν ἀπὸ τὴν ἀπέριττον λιτότητα καὶ τὴν πρωτοφανῆ πνευματικὴν καὶ ἐκπολιτιστικὴν δραστηριότητα τοῦ λαοῦ ποὺ τὸν ἐδημιούργησεν.

Ὁ Ἀριστοφάνης, μάλιστα, εἰς τὸν «Πλοῦτον» (415 καὶ ἑξῆς) λέγει ὅτι ἡ πενία ὑπῆρξεν ἡ κυριωτέρα αἰτία τῆς ἐντόνου καὶ πολλαπλῆς δραστηριότητος καὶ τῆς κοινωνικῆς προόδου τῶν Ἀθηνῶν, διότι ἐξ ἀφορμῆς της οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεξέτειναν τὴν δρᾶσίν των πρὸς κάθε κατεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ κόσμου τῆς ἐποχῆς των, ἐμφανίζει δὲ αὐτὴν τὴν πενίαν, ὡς σύντροφον τῆς μέσης κοινωνικῆς τάξεως, πτωχῆς μὲν ἀλλ' ἀποτελούσης τὸ θεμέλιον πάσης κοινωνίας. Καὶ φυσικά, ἡ παρατήρησις αὐτὴ τοῦ Ἀριστοφάνους ἰσχύει δι' ὁλόκληρον τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον τῆς ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδος, ἡ πτωχεῖα τῶν ἐδαφῶν τῆς ὁποίας ἀπὸ τὴν παναρχαίαν ἐποχὴν ἐξηνάγκαζεν τοὺς κατοίκους της εἰς ἀποδημίαν, διὰ τὴν ἐξασφάλισιν ἀγαθῶν τῶν ὁποίων ἐστεροῦντο εἰς τὴν γενέτειραν, φαινόμενον, τὸ ὁποῖον ὁμοῦ μὲ τὴν διερευνητικὴν τάσιν τοῦ Ἕλληνος πρὸς ἀνακάλυψιν νέων τόπων, ἐξηκολούθησεν καὶ κατὰ τοὺς Ἱστορικοὺς χρόνους μὲ τοὺς ἀποικισμοὺς καὶ τὸ ὁποῖον συνεχίζεται καὶ σήμερον (1981)

Πάντως αἱ ἑλληνικαὶ παραδόσεις καὶ τὰ κείμενα ποὺ ἀναφέρονται εἰς τὸ γεγονὸς τοῦ καταποντισμοῦ τῆς χώρας τῆς λεγομένης Αἰγηΐδος, ποὺ ἐξεθέσαμεν ἀνωτέρω, γεγονὸς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἐκεῖθεν τῆς ἀρχῆς τῆς ἱστορίας τῶν χωρῶν τοῦ Αἰγαίου, ἠγνοήθησαν καὶ παρεμερίσθησαν, ὅπως κατεδείχθη ἀπὸ τοὺς ἱστορικούς. Φαίνεται ὅμως ἐπίσης ὅτι ἀγνοεῖται ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ἡ βαθυτέρα σημασία καὶ ὁ συμβολισμὸς τῆς μυθικῆς παραδόσεως περὶ τοῦ πνιγμοῦ τοῦ Αἰγέως. Ἴσως καὶ ὁ μῦθος αὐτὸς νὰ εἶναι κάποια μακρυνὴ ἀπήχησις τοῦ πνιγμοῦ τῶν κατοίκων τῆς Αἰγηΐδος, μεταπλασθεῖσα διὰ μέσου τῶν αἰώνων εἰς τὸ ἐπεισόδιον τοῦ πνιγμοῦ τοῦ πατρὸς τοῦ Θησέως, μὲ τὴν εὐκολίαν ποὺ γίνονται τοιαῦτα ἅλματα, ἢ παρόμοιοι μετασχηματισμοὶ καὶ μεταμορφώσεις, ἢ καὶ παραποιήσεις ἀκόμη εἰς τὴν Προϊστορίαν.

Καὶ τὸν πρῶτον αὐτὸν πολιτισμὸν ποὺ ἐδημιουργήθη εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον, πιθανῶς, φυσικὰ νὰ τὸν ἐπηρέασε τὸ κλῖμα, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐγέννησεν, ὅπως ἐλέχθη κατὰ κόρον ἀπὸ πλείστους ξένους συγγραφεῖς, ποὺ προσεπάθησαν νὰ τὸν ἐξηγήσουν (Κούρτιος «Ἑλληνικὴ Ἱστορία», Ταὶν «Ἡ Ἱστορία τῆς Τέχνης ἐν Ἑλλάδι», Γκλότζ «Ὁ Αἰγαῖος πολιτισμός» κ.ἄ.). Διότι ἂν τὸ κλῖμα ἐγέννα ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς πολιτισμούς, ὑπάρχουν καὶ ἀλλοῦ χῶροι εὐνοϊκώτεροι διὰ τὴν ζωὴν ἀπὸ τὸν ἰδικόν μας, ἀλλὰ εἶναι στεῖροι. Ἀκόμη ἐδῶ ποὺ οἱ Ἕλληνες ἐδημιούργησαν τὸν πολιτισμόν των διῆλθον κύματα ὀρδῶν ποὺ ἐξηφανίσθησαν χωρὶς ν' ἀφήσουν κανὲν ἴχνος τῆς διαβάσεώς των, ἐνῶ λαοὶ ἐπίσης ποὺ συνέζησαν μαζί μας ἐπὶ ἡμίσειαν περίπου χιλιετηρίδα, ὅπως π.χ. οἱ Τοῦρκοι ἐσχάτως, τίποτε δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποκτήσουν ἢ νὰ κερδίσουν ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα.

Ὡμίλησαν ἐπίσης οἱ αἰσθητικοὶ περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ κλίματος καὶ πολλοὶ ἱστορικοὶ τοὺς ἠκολούθησαν, ὡσὰν νὰ βασιλεύῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα αἰωνία ἄνοιξις - ἡ ὁποία ἐν τούτοις εἰς τὴν πραγματικότητα εἶναι ἡ βραχυτέρα τῆς Εὐρώπης - καὶ ὡσὰν νὰ γνωρίζωμεν ὅτι οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι διήρχοντο τὰς ὥρας των χωρὶς τίποτε ἄλλο νὰ πράττουν, ἀπὸ τοῦ νὰ παίζουν τοὺς κύβους των, ὑπὸ τοὺς σκιεροὺς πλατάνους τοῦ Ἰλισσοῦ, ἢ καθήμενοι εἰς τὴν ρίζαν κάποιας κυπαρίσσου παρὰ τὸν Λυκαβηττόν, καὶ νὰ θεῶνται ἀμέριμνοι παίζοντες τὸν αὐλόν των, τὴν ἀνήσυχον συνήθως ἀπὸ τοὺς πνέοντας ἀνέμους, ἀλλὰ μαρμαίρουσαν, ἀκτινοβολοῦσαν καὶ λάμπουσαν πράγματι πάντοτε ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, θάλασσαν τοῦ Σαρωνικοῦ.

Ὅσοι πιστεύουν εἰς τὴν φανταστικήν, ἢ εἰδυλλιακὴν αὐτὴν μαγείαν εἶναι ἀσφαλῶς ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ περνοῦν βιαστικὰ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰς φευγαλέας ἡμέρας τῆς ἀνοίξεως. Ἡ πραγματικότης ὅμως εἶναι κάπως διάφορος. Ἡ γῆ τῆς πατρίδος μας, ἢ δέρεται, μαστιγώνεται ἀπὸ ἀνέμους καταιγίδας καὶ βροχάς, ποὺ παρασύρουν τὸ χῶμα πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ ἀφίνουν γυμνὴν τὴν γῆν, ἢ μᾶλλον πολὺ ὀλίγον καλλιεργήσιμον ἔδαφος, ἢ ψήνεται ἀπὸ ἕνα μακρὸν καὶ κατάξηρον καλοκαίρι τὸ ὁποῖον, ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς τὰς δασώδεις περιοχὰς τῆς ἑλληνικῆς γῆς, βοηθεῖ μὲ τὴν ξηρασίαν του τοὺς χειμερινοὺς ἀνέμους καὶ τοὺς χειμάρρους νὰ ἀπογυμνώνουν τοὺς βράχους.

Παρατηρήσατε τὰς Ἀκροπόλεις ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνῆλθε καὶ ὠχυρώθη ἡ Ἑλλὰς διὰ ν' ἀμυνθῇ. Τὴν Τίρυνθα, τὸ Ἄργος, τὰς Μυκήνας καὶ τὰς Ἀθήνας: εἶναι - ἦσαν ἀνέκαθεν - φαλακροὶ βράχοι, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὠρθώθησαν τὰ μέγαρα καὶ οἱ ναοί. Μᾶς μένει ὡς παρηγορία ἡ διαύγεια τοῦ οὐρανοῦ μας. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ εἶναι συνέπεια τῆς τρομακτικῆς ξηρότητος τοῦ ἑλληνικοῦ κλίματος.

Εἰς τὴν Κρήτην, τῆς ὁποίας τὸν πολιτισμὸν αἱ νεώταται ἔρευναι φέρουν ἐξαπλωθέντα ἀπὸ τὸν Εὔξεινον μέχρι τῆς Αἰγύπτου καὶ ἀπὸ τὸν Περσικὸν κόλπον μέχρι τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς, τὰ καρστικὰ φαινόμενα (βλ. λέξιν), ἐπηρέασαν τὴν ἐξέλιξιν τοῦ πολιτισμοῦ της. Μέσα εἰς τὰ σπήλαιά της ἐγεννήθη μαζὶ μὲ τὸν Δία ὁ πολιτισμὸς αὐτός, ὁ δὲ λαβύρινθος εἶναι ἡ ἀνάμνησις τῆς ζωῆς ἐκείνων τῶν σπηλαίων.

Ὁ Πελασγικὸς Κόσμος καὶ οἱ Ἀρκάδες Οἱ Ἀρχαιότεροι καὶ γηγενεῖς Ἕλληνες

Ὡς πανάρχαιοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος φέρονται, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, λαοὶ μὲ διάφορα ὀνόματα, ἀλλὰ τῶν ὁποίων, τὸ γενικώτερον ὄνομα ἦτο Πελασγοί. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ Λέλεγες, Κάρες, Δρύοπες, Θεσπρωτοί, Χάονες, Δωδωναῖοι, Μολοσσοί, Παίονες, Ἀθαμάνες, Μύγδονες, Φρύγες, Δαναοί, Ἀχαιοὶ κ.ἄ., δὲν ἦσαν παρὰ αἱ τοπικαὶ ὀνομασίαι ἑνὸς καὶ μόνον λαοῦ, τοῦ ἰδίου λαοῦ ποὺ σήμερον διαιρεῖται εἰς Ἠπειρώτας, Μακεδόνας, Θράκας, Θεσσαλούς, Ρουμελιώτας Πελοποννησίους, Κρῆτας, Κυκλαδίτας, Κυπρίους, Ροδίους κλπ. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ὅπως ἀναφέρουν αἱ

μυθικαὶ παράδόσεις μας, ἐπίστευον ὅτι κατάγονται ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους αὐτοὺς λαοὺς καὶ ὅτι οἱ Ἴωνες, οἱ Ἀχαιοί, οἱ Αἰολεῖς, οἱ Δωριεῖς, κατάγονται ἀπὸ τοὺς ὁμωνύμους γενάρχας των, ποὺ ἦσαν κατὰ τὴν παράδοσιν τέκνα θεῶν ἢ ἀπόγονοι θεῶν καὶ οἱ ὁποῖοι πάλιν τοὺς Πελασγοὺς ἀναμιγνύουν μὲ τὴν καταγωγήν των καὶ θεωροῦν ὡς ἀρχαιοτέρους προγόνους των (1).

Παρὰ ταῦτα ὁ Κούρτιος εἰς τὴν «Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος» (Κεφάλαιον Α') γράφει ὅτι «οἱ Ἕλληνες δὲν ἐφαντάζοντο ὅτι ἦσαν οἱ πρῶτοι οἰκισταὶ τῆς χώρας, ἀλλὰ ἐπίστευαν ὅτι παντοῦ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα προϋπῆρξαν αὐτῶν ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ὑλοτόμησαν τὰ δάση, ἀπεξήραναν τὰ ἕλη καὶ ἰσοπέδωσαν τοὺς βράχους. Πρὸς αὐτοὺς δὲ τοὺς προδρόμους των ἠσθάνοντο ἑαυτοὺς συνδεδεμένους διὰ τῆς πίστεως καὶ τῶν ἠθῶν, ἀλλὰ συγχρόνως ἐθεώρουν τούτους καὶ ξένους καὶ δὲν τοὺς ὑπελόγιζαν ὡς στενοὺς συγγενεῖς των, ἐχαρακτήριζον δὲ αὐτοὺς μὲ ξενικὰ ὀνόματα, ἰδίως δὲ ὡς Πελασγούς. Ὅσα δὲ ἔλεγον οἱ Ἕλληνες διὰ τοὺς παλαιοτέρους Ἕλληνας ἢ Πελασγούς, ἦσαν πράγματι ὀλίγα καὶ πενιχρὰ - κατὰ τὸν Κούρτιον. Ἂν καὶ ὁ Θουκυδίδης - συνεχίζει ὁ Κούρτιος - θεωρεῖ ἐμφανῶς τοὺς κατοίκους τῆς Ἑλλάδος, Πελασγοὺς καὶ Ἕλληνας, ὡς ἀποτελοῦντας ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ἕνα Ἔθνος, ἐν τούτοις οἱ Πελασγοὶ καὶ οἱ Ἕλληνες δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθοῦν ὡς οἱ αὐτοί, οὔτε ὅτι αὐτὰ τὰ δύο ὀνόματα ἐκπροσωποῦν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, τὸ αὐτὸ ἔθνος. Τοιαύτη ἐκδοχὴ ἀποκλείεται».

Τὰ ἀνωτέρω λέγει ὁ Κούρτιος εἰς τὴν «Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους», τὴν ὁποίαν ὅμως ἔγραψε πρὸ τῆς διενεργείας τῶν ἀνασκαφῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ Κρήτην, εἰς τὴν Τροίαν, τὰς Μυκῆνας, τὴν Κνωσσὸν κ.τ.λ., ποὺ ἀπεκάλυψαν τὸν προϊστορικὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν καὶ ἐπεξέτειναν τεραστίως τὰ ὅρια τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ τὴν ὁποίαν - Ἱστορίαν τοῦ Κουρτίου - ἀντέγραψαν ἢ ἐχρησιμοποίησαν οἱ ξένοι καὶ οἱ νεώτεροι Ἕλληνες ἱστορικοί, ἐπιπολαίως τοὐλάχιστον σκεπτόμενοι καὶ φερόμενοι, χωρὶς νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν των, ὄχι τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀναφερομένων ἀνασκαφῶν, εἰς τὴν Κρήτην, Μυκήνας Τροίαν καὶ ἀλλαχοῦ, τὰς ὁποίας φυσικὰ δὲν ἐγνώριζον, ἀλλὰ τουλάχιστον οὔτε τὰς ἀναφερομένας εἰς τὸ παρὸν ἑλληνικὰς παραδόσεις ἢ τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων, ποὺ παραθέσαμεν καὶ τὰ ὁποῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔχουν δημοσιευθῆ ἀπὸ τὸ 1949 εἰς τὴν Προϊστορίαν τοῦ Τόμου «ΕΛΛΑΣ» τοῦ παρόντος ἔργου καὶ φυσικὰ ἐπίσης οὔτε τὰ Ὀρφικὰ εἶχον ὑπ' ὄψιν των, τὰ ὁποῖα Ἕλληνες καὶ ξένοι ἠγνόουν ἀπολύτως, ὅπως κατεδείξαμεν, ἐξακολουθοῦντες νὰ γράφουν περὶ τοῦ προηγμένου καὶ παλαιοτέρου πολιτισμοῦ τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Φοινίκων κ.τλ.

Ἡ πραγματικὴ ἱστορία, ἐν τούτοις, εἶναι κάπως διαφορετικὴ ὅπως ἀπεδείξαμεν. Ὁ Θουκυδίδης εἶναι ἀκριβὴς λέγων ὅτι οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Πελασγοὶ ἀποτελοῦν τὸ αὐτὸ Ἔθνος. Ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, ὅπως εἶναι τοῦτο φυσικόν, ἔχουν καὶ συγκεχυμένας ἰδέας περὶ τῆς προελεύσεως καὶ τῆς καταγωγῆς τῆς φυλῆς, διότι ὅπως ἀποδεικνύεται ἐλάχιστα ἐγνώριζον περὶ τῶν Αἰγαίων καὶ τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ των, ὅπως καὶ ἡμεῖς μέχρι πρό τινος, τίποτε δὲν ἐγνωρίζομεν περὶ αὐτῶν σχετικῶς, ὅπως καὶ περὶ τῶν Ὀρφικῶν. Ἐν τούτοις ὅλοι συμφωνοῦν, ὅτι οἱ Πελασγοὶ ἦσαν μέγας λαὸς ποὺ εἶχεν ἐπεκταθῆ εἰς τὴν νοτιοανατολικὴν Εὐρώπην, καὶ κυρίως εἰς τὰς ἑλληνικὰς χώρας, εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, τὴν Κρήτην, Κύπρον καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀκόμη, παντοῦ δηλαδὴ ὅπου ἤκμασεν ἀργότερα ὁ Ἑλληνισμός. Οὕτω κατὰ τὸν Στράβωνα («Γεωγραφικά» Α' Τόμος σελὶς 294-296 καὶ σελὶς 331) οἱ Πελασγοὶ ἦσαν «ἀρχαῖον φῦλον κατὰ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ἐπιπολᾶσαν διασκορπισμένοι,εὑρισκόμενοι) καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τῆς κατὰ Θετταλίαν... καὶ τῆς Κρήτης ἔποικοι γεγόνασι ὡς φησὶν Ὅμηρος... καὶ Πελασγικὸν Ἄργος, ἡ Θετταλία λέγεται... πολλοὶ δὲ καὶ τὰ Ἠπειρωτικὰ ἔθνη πελασγικὰ εἰρήκασι... τόν τε Δία τὸν Δωδωναῖον αὐτὸς ὁ ποιητὴς (ὁ Ὅμηρος) ὀνομάζει Πελασγικόν.

Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε Πελασγικέ,

καὶ τὴν Λέσβον Πελασγίαν εἰρήκασι... (ἔλεγον) καὶ τὴν Πελοπόννησον δὲ Πελασγίαν φησὶ Ἔφορος κληθῆναι. (λέγει ὁ ἱστορικὸς Ἔφορος - ὅτι ὀνόμαζον) Ἀντικλείδης δὲ πρώτους φησὶν αὐτοῖς τὰ περὶ τὴν Λῆμνον καὶ Ἴμβρον οἰκῆσαι καὶ δὴ τούτω τινὰς καὶ μετὰ Τυρρηνοῦ τοῦ Ἄβυος εἰς τὴν Ἰταλίαν συνᾶραι (μετέβησαν) καὶ οἱ τὴν Ἀτθίδα συγγράψαντες ἱστοροῦσι περὶ τῶν Πελασγῶν, ὡς καὶ Ἀθήνησι γενομένων». (ὅτι καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας εἶχον ἐγκατασταθεῖ Πελασγοὶ).

Παρεθέσαμεν τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Στράβωνος, διότι ὁ μέγας αὐτὸς Ἕλλην γεωγράφος, ἔχων κατὰ τὴν συγγραφὴν τοῦ ἔργου του ὑπ' ὄψιν ὅλους τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, τῶν ὁποίων σχετικὰ χωρία παραθέσαμεν ἀνωτέρω, καὶ τοὺς ὁποίους δὲν ἔπρεπε νὰ ἀγνοῇ ὁ Ἡρόδοτος, ὁ τροφοδοτήσας περισσότερον παντὸς ἄλλου, ὅπως ἀπεδείχθη τὰς παλαιὰς ἀλλὰ καὶ τὰς νεωτέρας ἀνθελληνικὰς θεωρίας, δίδει (ὁ Στράβων δηλαδή), μίαν γενικήν, ἀλλὰ ὄχι καὶ πλήρη, εἰκόνα περὶ Πελασγῶν. Διότι, οἱ Πελασγοί, εἰς τὴν Ἀρκαδίαν κυρίως ἀνεπτύχθησαν, κατὰ τὰς παραδόσεις, ποὺ ἀναφέραμεν ἀνωτέρω, ἀπὸ ὅπου ἀργότερον καὶ πρῶτοι μετέστησαν ἀπὸ τὴν Ἀρκαδίαν εἰς τὴν Τυρρηνίαν (Ἰταλίαν), ἀπὸ ὅπου ἀργότερον ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλέγοντο «Τυρσηνοί» καὶ μετὰ ταῦτα, διὰ τῆς Λήμνου, Ἴμβρου, Κρήτης καὶ Κύπρου, εἰσέδυσαν καὶ εἰς τὴν Ἐγγὺς Ἀνατολὴν καὶ νοτίως μέχρι τῶν βορείων ἀκτῶν τῆς Ἀφρικῆς, ἀποκληθέντες - καὶ δικαίως, λόγω τοῦ πλάνητος βίου των - Πελαργοί, ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνους (βλέπε εἰδικῶς καὶ Διονύσιον Ἁλικαρνασσέα «Ρωμαϊκὴ Ἀρχαιολογία», βιβλίον Α').

Ἐὰν δὲ οἱ Πελασγοὶ κατ' ἀρχὰς ἀπετέλουν πλείστας, ὁμάδας ποὺ περιήρχοντο τὰς διαφόρους χώρας τῆς κυρίως Ἑλλάδος ἢ μετέβησαν εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰς ἔναντι ἀκτὰς τῆς Μικρασίας, διὰ νὰ εἰσχωρήσουν εἰς τὴν ἐνδοχώραν ὁμοῦ μὲ τοὺς κινουμένους πρὸς τὰς περιοχὰς αὐτὰς Ἐτεόκρητας καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ ὡς Χετταῖοι ἢ Μιττάνι, ἢ διὰ νὰ προσπορισθοῦν τὰ πρὸς τὸ ζῆν, πάντως ἀργότερον, εἶναι γεγονός, ὅτι ἀπετέλεσαν πρότυπα κράτη ὠργανωμένα, ἐκτεταμένα καὶ πολιτισμένα, ἀφοῦ κατὰ πλείστας ἐνδείξεις πρῶτοι αὐτοὶ ἐφεῦρον καὶ τὴν γραφήν. Ὁ Αἰσχύλος εἰς τὰς Ἱκέτιδας ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω, παρουσιάζει τὸν γηραιὸν βασιλέα τοῦ Ἄργους (πρὸς τὸν ὁποῖον εἶχε καταφύγει ὁ Δαναὸς μετὰ τῶν πεντήκοντα θυγατέρων του ζητῶν προστασίαν κατὰ τῶν υἱῶν τοῦ Αἰγύπτου) ὁρίζοντα τὸ πελασγικὸν κράτος του ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου ὅπου ἥδρευε μέχρι τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ἠπείρου.

Τοῦ γηγενοῦς γὰρ εἰμὶ Παλαίχθονος
ἶνις Πελασγὸς τῆσδε γῆς ἀρχηγέτης
ἐμοῦ δ' ἄνακτος εὐλόγως ἐπώνυμον
γένος Πελασγῶν, τὴν δὲ καρποῦται χθόνα·
καὶ πᾶσαν ἧραν, ἧς δι' ἁγνὸς ἔρχεται
Στρυμών, τὸ πρὸς δύοντος Ἡλίου κρατῶ
Ὁρίζομαι δὲ τὴν Περραιβῶν χθόνα,
Πίνδον τε τ' ἐπέκεινα, Παιόνων πέλας,

(1) Βλέπε σχετικῶς καὶ τὴν «Ὠγυγίαν ἢ Ἀρχαιολογίαν» τοῦ Ἀθ. Σταγειρίτου, ποὺ περιλαμβάνει συνοπτικῶς ὅλας τὰς ἀρχαίας παραδόσεις καὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Ἀθηναίου «Περὶ θεῶν», βιβλίον Γ', Παυσανίου «Περιηγήσεις», Διονυσίου Ἁλικαρνασσέως «Ρωμαϊκὴ Ἀρχαιολογία», Στράβωνος «Γεωγραφικά», Παλαιφάτου «Περὶ Ἀπίστων Ἱστορίαι» καὶ Ἡρακλείτου «Περὶ Ἀπίστων», Ἡσιόδου «Θεογονίαν» καὶ «Ἔργα καὶ Ἡμέραι», Ὅμηρον Ἰλιάδα» Ὀδύσσειαν», Πίνδαρον, Θουκυδίδην, Ξενοφῶντα, Διόδωρον Σικελιώτην, Διογένην Λαέρτιον, Ἕλληνας Γεωγράφους, Ἔκδοσις Βιέννης, 2 τόμοι, 1804-1808, καὶ τὰς σχετικὰς παραπομπὰς ποὺ ἀναφέρονται ἐντὸς τοῦ κειμένου. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν εἰς Α' τόμον, βλέπε «Περίπλους» Σκύλακος Καρυανδρέως, ἐπὶ Δαρείου, σελίδες 7-109, Ἀνωνύμου «Εὐξείνου Πόντου καὶ Μαιώτιδος λίμνης ἐξερεύνησις», σελίδες 111-139, Ἀγαθημέρου τοῦ Ὄρθωνος «Περὶ παλαιῶν Γεωγράφων» σελίδες 141-190, Ἀγαθαρχίδου «Περίπλους Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης» σελ. 193-258, Ἄνωνος Καρχηδονίου Βασιλέως «Περίπλους» σελίδες 260-267, Ἀρριανοῦ «Περίπλους Εὐξείνου Πόντου» σελίδες 270-333, Νεάρχου «Παράπλους» σελίδες 337-373, Μαρκιανοῦ Ἡρακλεώτου «Περίπλους» σελίδες 374-454, ἔνθα καὶ περιγραφὴ ἄγνωστος μέχρι τῆς ἐποχῆς του περὶ Ἰνδικῆς πέραν τοῦ Γάγγου καὶ περὶ Σινῶν-Κινέζων διερεύνησις χώρας ἐκτάσεως 2.650 σταδίων, ἀπὸ σελίδας 408 ἕως 412, Ἀρτεμιδώρου τοῦ Ἐφεσίου, τεμάχιον τῆς Ἐπιτομῆς τῶν 11 βιβλίων του, ἀπὸ σελίδος 442 ἕως 454, «Μαρτυρίαι καί Τεμάχια» Μενίππου Περγαμηνοῦ σελίδες 455-476, «Τεμάχια καὶ Μαρτυρίαι» Ἀρτεμιδώρου τοῦ Ἐφεσίου, σελίδες 457-475, Δικαιάρχου «Βίος Ἑλλάδος» σελίδες 479-504, Ἰσιδώρου Χαρακηνοῦ «Παρθικοὶ Σταθμοὶ» σελίδες 507-513, Σκύμνου τοῦ Χίου «Περιήγησις» σελίδες 516-556, Πλουτάρχου «Περὶ ποταμῶν καὶ ὄρων ἐπωνυμίας» σελίδες 557-605, «Χρηστομάθεια» ἐκ τοῦ Στράβωνος «Γεωγραφικῶν» (μέγιστον μέρος τῶν βιβλίων τοῦ ὁποίου ἔχουν ἀπωλεσθῆ) σελίδες 609-812 καὶ Β' τόμον, ἔκδοσις Βιέννης, 1808, περιέχων Διονυσίου «Οἰκουμένης Περιήγησις», μετὰ τῶν παρεμβολῶν τοῦ Εὐσταθίου, ἀπὸ σελίδος 6-262 (ἔνθα, ὅπου ἄπειροι καὶ λεπτομερέσταται πληροφορίαι περὶ Ἀρχαιοελλήνων καὶ Πελασγῶν εἰς ὑποσημειώσεις ἀπὸ σελίδος 6-192 καὶ ἐφεξῆς), Ἀρριανοῦ ἢ μᾶλλον Ἀνωνύμου «Περίπλους Εὐξείνου Πόντου» (ἑτέρου συγγραφέως ἀγνώστου) σελίδες 266-276, Πτολεμαίου «Κανὼν ἐπισήμων πόλεων περὶ Ἀραβίας καὶ τῶν Ἀστερισμῶν ἔκθεσις», σελίδες 279-392, Ἀνωνύμου «Παράφρασις εἰς τὴν Διονυσίου «Περιήγησιν», παρεκβολὰς τινὰς καὶ Ἀποσπάσματα τινὰ Γεωγραφικά», σελίδες 393-530 καὶ Ἀμποὺλ Φεδὰ Ἰσμαὴλ βασιλέως Ἀπαμείας «Ἐκ τῶν Γεωγραφικῶν πινάκων».

Ἅπαντα τὰ ἀνωτέρω ἔργα τῶν ἀρχαίων Γεωγράφων περιέχουν ἀφάνταστον πλοῦτον πληροφοριῶν, περὶ τῶν παραδόσεων καὶ περὶ τῶν κινήσεων τῶν Ἀρχαιοελλήνων, τῶν Πελασγῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν Προϊστορικὴν περίοδον εἰς τὴν Μεσόγειον, τὸν Εὔξεινον Πόντον, τὴν Ἀραβικὴν καὶ Ἐρυθρὰν Θάλασσαν, τὴν Ἰνδικὴν καὶ Κινεζικὴν Θάλασσαν, τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν καὶ πέραν αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀμερικήν, ὅπως ἐξετέθη ἀνωτέρω καὶ ὑπὸ τῆς Μέρτζ ἡ ὁποία ἀποδεικνύει ὅτι τόσον ὁ Ὀδυσσεύς, ὅσον καὶ οἱ Ἀργοναῦται μετέβησαν εἰς τὴν βόρειον καὶ Νότιον Ἀμερικήν, φθάσαντες καὶ εἰσχωρήσαντες εἰς τὴν ξηρὰν μεταξὺ τῶν συνόρων Βραζιλίας καὶ Οὐρουγουάης, ὅπου εὑρέθησαν καὶ πινακίδες μὲ ἑλληνικὰ γράμματα, δύο τῶν ὁποίων καὶ δημοσιεύομεν, κατὰ παραχώρησιν τῆς ἰδίας συγγραφέως ὁμοῦ μὲ τὸν χάρτην περιπλανήσεως τοῦ Ὀδυσσέως εἰς σελίδες 656-657.

ὄρη τε Δωδωναῖα· συντέμνει δ' ὅρος
ὑγρᾶς θαλάσσης· τῶν δὲ ἐπὶ τάδε κρατῶ·

Δηλαδὴ «Ἐκείνου ποὺ κατώκησε παλαιότατα τὸν τόπον αὐτὸν εἶμαι παιδί, ἐγὼ ὁ Πελασγός, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς χώρας, καὶ ἀπὸ ἐμὲ ἔχει λάβει τὸ ὄνομά του τὸ γένος τῶν Πελασγῶν, οἱ ὁποῖοι καρποῦνται τὴν γῆν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν περνᾶ ὁ ἀδιάβατος Στρυμών. Τὸ κράτος μου ἐκτείνεται μέχρι τῆς γῆς τῶν Περραιβῶν, τῆς Πίνδου, τῆς χώρας τῶν Παιόνων καὶ τῶν ὀρέων τῆς Δωδώνης φθάνουν δὲ τὰ ὁριά του εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπὶ ὅλων αὐτῶν ἔχω τὴν ἐξουσίαν».

Συνεπῶς οἱ Πελασγοὶ ἀνέκαθεν ἐκυριάρχουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὴν ἀπωτάτην ἀρχαιότητα ἐμφανίζονται ἢ ὡς κινούμενοι ἢ ὡς μόνιμοι κάτοικοι εἰς ὁλόκληρον τὸν Ἑλλαδικὸν χῶρον.

Ἀλλὰ τὸ Πελασγικὸν ἔθνος ὠργανωμένον εἰς διάφορα κράτη ἐξετείνετο ὅπως εἴπομεν πολὺ εὐρύτερον τῶν ὁρίων τούτων.

Ἀπετέλουν, λοιπόν, οἱ Πελασγοὶ κόσμον ὁλόκληρον, μὲ αὐτοφυῆ καὶ αὐτόφωτον βεβαίως πολιτισμὸν καὶ εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν οὐδὲν τὸ θετικὸν γνωρίζομεν περὶ ἄλλων φυλῶν καὶ λαῶν. Ὁ Εὐσέβιος πρὸς τούτοις λέγει, ὅτι οἱ Πελασγοὶ ἦσαν θαλασσοκράτορες, προφανῶς καὶ πρὸ τῶν Κρητῶν, καὶ φυσικὰ καὶ πρὸ τῶν Φοινίκων. Ὁ Ἀριστοφάνης ἐπίσης ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω ἀποκαλεῖ αὐτοὺς καὶ Πελαργοὺς (εἰς τοὺς «Ὄρνιθας»), δηλαδὴ ὡς περιερχομένους καὶ κατέχοντας πολλοὺς τόπους, ὅπως οἱ πελαργοί, ἐνῶ ὁ Πλάτων εἰς τὸν Φαίδωνα τοὺς χαρακτηρίζει καὶ ὡς βατράχους, διότι πηδοῦσαν ἐκινοῦντο, μὲ μεγίστην φαίνεται εὐκολίαν εἰς τὰς ἑκατέρωθεν ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου καὶ εἰς τὰς νήσους.

Ὁπωσδήποτε, κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ Πελασγὸς ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Νιόβης ἢ τοῦ Ἀρέστορος. Καὶ ἐπειδὴ ἀναφέρονται πλεῖστοι Πελασγοὶ ὡς βασιλεῖς ἑλληνικῶν χωρῶν, ὁ Ἡσίοδος, ὅπως καὶ πλεῖστοι ἄλλοι συγγραφεῖς, παραδέχεται ὅτι πρῶτος Πελασγὸς βασιλεὺς ὑπῆρξε ὁ Ἀρκάς, εἰς τὴν Πελοπόννησον, ὁ ὁποῖος ἦτο αὐτόχθων καὶ ὅτι ἐκ τούτου κατάγονται οἱ Πελασγοί, τὸ ἀρχαιότερον γένος τῆς Ἑλλάδος, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν Ἄσιον, ὅπως ἐξετέθη καὶ προηγουμένως.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ οἱ Ἀρκάδες - Πελασγοί, ἐπαναλαμβάνομεν, ὑπῆρξαν πανάρχαιοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος, ἐθεωροῦντο αὐτόχθονες. (βλέπε Διονυσίου Ἁλικαρνασσέως «Ρωμαϊκὴ Ἀρχαιολογία», βιβλίον Α' X-LXV), καὶ Ἰακ. Θωμοπούλου, «Πελασγικά» ἔκδοσις 1912, καὶ περὶ τῆς γλώσσης τῶν Πελασγῶν, ὅπου παρατίθενται ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἄπειροι Πελασγικαὶ ἐπιγραφαί, ἀπὸ Λῆμνον, Κρήτην, Λυκίαν, Καρίαν, Ἐτρουρίαν καὶ ἀπὸ τὸ βασίλειον τῶν Χετταίων κ.τ.λ. Γράφει δέ, ὡς εἰς προμετωπίδα, εἰς τὸ μέγιστον αὐτὸ ἔργον του ὁ ἔξοχος αὐτὸς ἐρευνητής: «Οἱ λίθοι ἐλάλησαν καὶ ἐδίδαξαν ἡμῖν τῶν δίων Πελασγῶν. (τῶν καταγομένων ἀπὸ τὸν Δία Πελασγῶν). Αἱ Ἐτεοκρητικαὶ ἐπιγραφαὶ καὶ ἡ Πελασγικὴ ἐπιγραφὴ τῆς Λήμνου γραμμέναι εἰς τὴν αὐτὴν Ἑλληνο-Πελασγικὴν γλῶσσαν, εἶναι ὁμοία πρὸς τὴν σημερινὴν Ἀλβανικὴν ποὺ εἶναι συγγενεστάτη πρὸς τὴν Χετταϊκήν. Πελασγικαὶ γλῶσσαι ἦσαν καὶ ἡ Λυκική, Καρικὴ καὶ Ἐτρουσκική. Συνεπῶς ὁ Μινωϊκὸς πολιτισμὸς τῆς Κρήτης, ὡς καὶ ὁ Χετταϊκὸς τῆς Μ. Ἀσίας, τῶν Μιττάνι, τῶν Ἐλαμιτῶν κ.τ.λ. ἦτο Πελασγικός.(βλέπε καὶ Τόμον «Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς» κεφάλαια «Χετταῖοι» «Μιττάνι» κ.τ.λ.)

Πελασγοὶ καὶ Ἀρκάδες οἱ Ἀρχαιότεροι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Αἰγαίου

Ὅπως ἀνεφέρθη καὶ προηγουμένως, (1) αἱ ἑλληνικαὶ παραδόσεις ὁμιλοῦν σαφῶς περὶ δύο κατακλυσμῶν. Δηλαδὴ διὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Ὠγύγου, ὁ ὁποῖος φέρεται ὡς πανάρχαιος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ διὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος, ὁ ὁποῖος ἐγένετο ἐπὶ Κραναοῦ, ἄλλου παναρχαίου ἐπίσης βασιλέως τῶν Ἀθηναίων.

Φυσικά, τὰ χρονικὰ αὐτὰ ὅρια δὲν δύνανται νὰ προσδιορισθοῦν παρὰ μόνον γεωλογικῶς, ἴσως, ἀλλὰ καὶ ἡ γεωλογία θέτει τὰ ὅρια αὐτὰ μεταξὺ τῶν ἐτῶν 20-30 χιλ. π.Χ. ἐὰν φυσικὰ καὶ ὁ προσδιορισμὸς αὐτὸς εἶναι ἀκριβής. Ἐν συνεχείᾳ αἱ ἑλληνικαὶ παραδόσεις ἀναφέρουν ὅτι μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Δευκαλίωνος, ὡς πρῶτοι κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος ἐμφανίζονται ἐπαναλαμβάνομεν οἱ Πελασγοί, ἀρχαιότερον δὲ γένος αὐτῶν οἱ Ἀρκάδες. Ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν δὲ τῶν Πελασγῶν αἱ παραδόσεις ἀναφέρουν ὅτι ἦσαν αὐτόχθονες καὶ ὅτι ὁ Πελασγὸς ἦτο υἱὸς τοῦ Διός, οἱ δὲ ἀπόγονοί του ἀπεκαλοῦντο καὶ Προσέληνοι, δηλαδὴ ὡς γεννηθέντες πρὸ τῆς Σελήνης, τοῦτο δὲ ἐλέγετο προφανῶς, διὰ νὰ καταδειχθῇ πόσο ἀρχαῖοι ἦσαν ὡς λαὸς οἱ Πελασγοί. Κατὰ τὴν αὐτὴν παράδοσιν (βλέπε καὶ «Ὠγυγία», Ἀθ. Σταγειρίτου «Πελασγοί», τόμος Δ') ἀλλὰ καὶ κατὰ νεώτερον χρησμὸν τῆς Πυθίας, δοθέντα εἰς τὸν Λυκοῦργον, τὸν νομοθέτην τῶν Σπαρτιατῶν, οὗτοι ἦσαν καὶ «βαλανηφάγοι», δηλαδὴ ἔζων τρώγοντες καὶ βαλανίδια., ἴσως δὲ παλαιότερον νὰ ἦσαν καὶ «ὠμοφάγοι» δηλαδὴ ἔτρωγον ὠμὰ κρέατα, πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς φωτιᾶς, ὅπως ἀναφέρεται εἰς τὰ Ὀρφικά. (Ὕμνοι «Διονύσου» καὶ «Τριετηρικοῦ»). Κατὰ τὴν αὐτὴν παράδοσιν, ἐπίσης, οἱ πανάρχαιοι Πελασγοὶ δὲν ἦσαν μόνον τελείως ἀνυπότακτοι, ἀλλὰ καὶ ἀνδρεῖοι, διότι ὁ χρησμὸς ἀπέτρεψεν τοὺς Σπαρτιάτας νὰ τοὺς ἐπιτεθοῦν, ἐπειδὴ θὰ ἦτο δυσχερὴς ἡ ὑποταγή των.

Ἐμφαίνεται, συνεπῶς, ὅτι καὶ κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς ἀκόμη χρόνους οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἐγνώριζον πόσον ἰσχυροὶ ἦσαν οἱ πρόγονοί των ἐκεῖνοι, οἱ Πελασγοί. Ἀπὸ τὰς παναρχαίας ἐπίσης παραδόσεις συνάγεται ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Πελασγοί, εἰς ἀλλεπάλληλα κύματα, προερχόμενα ἀπὸ τὴν Ἀρκαδίαν κυρίως, εἶχον εἰσχωρήσει ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω, εἰς τὴν νότιον Ἰταλίαν ὡς Οἴνωτρες ἢ Πευκέσται, ὅπως καὶ εἰς τὴν κεντρικὴν Ἰταλίαν, ὅπου ἀπεκλήθησαν Τυρρηνοὶ ἢ Τυρσηνοί, ἐπιστρέφοντες δὲ ἀργότερον διὰ τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Ἀκαρνανίας εἰς τὴν κυρίως Ἑλλάδα, εἶχον εἰσχωρήσει διὰ τῶν νήσων τοῦ βορείου Αἰγαίου καὶ εἰς τὴν κεντρικὴν καὶ βόρειον Μικρὰν Ἀσίαν, ὅπου εἶχον ἐγκατασταθῆ ὡς Χετταῖοι ἢ καὶ μὲ ἄλλα ὀνόματα, γνωστὰ ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν αὐτῶν τῶν περιοχῶν. (Βλέπε καὶ Διονυσίου Ἁλικαρνασσέως «Ρωμαϊκὴ Ἀρχαιολογία», βιβλίον Α', Στράβωνος «Γεωγραφικά», βιβλίον Α' σελίδες 294-296, Διονυσίου «Οἰκουμένης Περιήγησις», εἰς ὑποσημειώσεις ἀπὸ σελίδα 92 ἕως 103, ἔκδοσις Βιέννης, 1808). Καὶ ἀπὸ τὴν παράδοσιν αὐτὴν συνάγεται ὅτι διὰ νὰ μεταβοῦν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν ἐκεῖθεν οἱ πανάρχαιοι Πελασγοὶ - Ἀρκάδες, θὰ ἐγνώριζον καὶ τὴν ναυτικὴν τέχνην καὶ θὰ διέθετον, ὁπωσδήποτε, πλοῖα.

Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως, οἱ Πελασγοὶ ἐπεκτείνονται, διότι ἀργότερον ἐμφανίζονται ταυτοχρόνως κατὰ τὰς ἰδίας ἑλληνικὰς παραδόσεις, εἰς τὴν Θεσσαλίαν, τὴν Μακεδονίαν, τὴν Ἤπειρον, ἀπὸ ὅπου καὶ εἰσεχώρησαν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὰς βορειοτέρας περιοχὰς τῆς Εὐρώπης (ἡ ἐκστρατεία τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν Γαλλίαν) βόρειον καὶ κεντρικὴν Ἰταλίαν, (Ἑλληνικὰ τοπονύμια εἰς τὴν λίμνην τῆς Γενεύης «Ἀμφίων» κ.τ.λ. ὅπου ὑπάρχουν καὶ λιμναῖαι ἐγκαταστάσεις) καὶ εἰς τὴν Θράκην, ἀπὸ ὅπου καὶ ἐπροχώρησαν εἰς τὰς νήσους τοῦ βορείου Αἰγαίου, καὶ ἀκόμη εἰς τὴν Ἀττικήν, ὅπου εἶχον ἐγκατασταθῆ εἰς τὰς ὑπωρείας τοῦ Ὑμηττοῦ, καὶ γενικῶς παρουσιάζονται νὰ κατέχουν ὁλόκληρον τὴν Ἑλληνικὴν Χερσόνησον (ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἄργους πρὸς τὸν Δαναὸν «Ἱκέτιδες» Αἰσχύλου, Στράβων «Γεωγραφικά» κτλ. ποὺ ἀνεφέρθησαν ἀνωτέρω). Μετὰ ταῦτα, ἢ συγχρόνως, φθάνουν εἰς τὴν Κρήτην καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Λιβύην καὶ τὴν Κυρηναϊκὴν καὶ συγχρόνως ἐμφανίζονται εἰς τὴν Μυτιλήνην καὶ ἐκεῖθεν προφανῶς πέραν τοῦ Βοσπόρου, ἐνῶ συγχρόνως ἢ ἀργότερον εἰσβάλλουν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν καὶ τὴν Κύπρον. Εἰς τὴν Κύπρον ἐπίσης κατὰ τὴν παράδοσιν, οἱ Ἀρκάδες κομίζουν πρῶτοι καὶ τὴν γραφήν.

Ἐφ' ὅσον ἐγνώριζον δὲ καὶ ἠδύναντο νὰ διασχίζουν τὰς θάλασσας, κατ' ἄλλην μάλιστα παράδοσιν, ἦσαν θαλασσοκράτορες προφανῶς ὡς Κυκλαδῖται καὶ ἀσφαλῶς πρὸ τῶν Κρητῶν καὶ πρὸς τούτοις ἐγνώριζον νὰ γράφουν, δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία, ὅτι εἶχον ἤδη ἀναπτύξει καὶ ἕνα εἶδος πρωτογόνου πολιτισμοῦ. Ὁπωσδήποτε αὐτὰ θὰ ἔπρεπε νὰ συνέβαινον πρὸ τῆς ἕκτης ἴσως, ἢ ἑβδόμης χιλιετηρίδος π.Χ. δηλαδὴ κατὰ τὴν Ἱστορικὴν περίπου περίοδον.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, αἱ ἀρχαῖαι παραδόσεις ποὺ ὁμιλοῦν περὶ Πελασγῶν, παρουσιάζουν αὐτοὺς νὰ κινοῦνται καὶ νὰ δροῦν εἰς ὅλον τὸν χῶρον τοῦ Αἰγαίου, εἰς τὰς χώρας ποὺ ὑπῆρχον βορείως τῆς ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐκεῖθεν τῆς Ἀδριατικῆς καὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους, τῆς Κρήτης, τῶν βορείων ἀκτῶν τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῶν δυτικῶν καὶ νοτίων ἀκτῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπως σαφέστατα ἀναφέρουν περὶ αὐτῶν ὁ Διονύσιος Ἁλικαρνασσεὺς εἰς τὸ Α' βιβλίον τῶν Ἱστοριῶν του, ὁ Διόδωρος καὶ ὁ Στράβων ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρόδοτος φυσικὰ καὶ ἄλλοι ἀρχαῖοι Συγγραφεῖς. Ἐννοεῖται ὅτι, τὰ ὅσα ἀναφέρονται περὶ αὐτῶν δὲν ἀποδεικνύονται ἱστορικῶς ἀλλὰ προκύπτουν ἀπὸ τὰς ἀρχαίας παραδόσεις ποὺ παραθέσαμεν ἀνωτέρω.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅμως, ὅτι πέραν τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ πανάρχαιοι αὐτοὶ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος ἐμφανίζονται ζῶντες εἰς τὰς περιοχὰς ποὺ ἀνεφέρθησαν, οὐδὲν ἄλλο δύναται νὰ προσδιορισθῇ χρονικῶς περὶ αὐτῶν ἢ νὰ λεχθῇ θετικῶς περὶ τῆς δράσεώς των, διότι καὶ αἱ παραδόσεις ποὺ ἀναφέρουν περὶ αὐτῶν ἐλάχιστα ὁμιλοῦν διὰ τὴν δρᾶσίν των, διὰ τὰς κατακτήσεις των, διὰ τὸν πολιτισμόν των, ἢ διὰ τὴν καταγωγήν των, περὶ τῆς ὁποίας αἱ πανάρχαιαι ἑλληνικαὶ παραδόσεις καὶ τὰ ἀρχαῖα κείμενα λέγουν μόνον ὅτι ἦσαν αὐτόχθονες. Ὡς πρὸς τὰς ἄλλας περὶ αὐτῶν ἐνδείξεις περισσότεραι λεπτομέρειαι θὰ προκύψουν ἀπὸ νεωτέρας ἐρεύνας καὶ ἀνασκαφὰς καὶ αἱ ὁποῖαι ὁπουδήποτε δὲν πρόκειται νὰ ἀνατρέψουν τὴν βεβαίαν καὶ ἀδιάσειστον πλέον ἀλήθειαν περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Ἑλλήνων. (1)

(1) (Αἱ ἐπαναλήψεις αὐταὶ εἶναι νομίζω ἀπαραίτητοι καὶ ἐπιβάλλονται διὰ τὴν πληρεστέραν κατανόησιν τῶν πολλαπλῶν καὶ δύσκολων αὐτῶν Προϊστορικῶν κειμένων, ἀπὸ τὸν ἀναγνώστην,).

(1) Βλέπε καὶ Θουκυδίδην IV, 109, Ἡρόδοτον IV 145-150, Πλουτάρχου «Ἠθικά» 305-365, Θωμοπούλου «Πελασγικά», σελὶς 3 καὶ Ἡρόδοτον VI, σελὶς 137, Στράβωνος V, 296, ὅπου ἀναφέρεται ὅτι οἱ Πελασγοί, ποὺ ἐγκατεστάθησαν εἰς τὴν Λῆμνον, ἦσαν Πελασγοὶ ποὺ εἶχον ἐγκατασταθῆ προηγουμένως εἰς τὰς Ἀθήνας, παρὰ τὸν Ὑμηττόν, καὶ κατόπιν, ὁμοῦ μετὰ τῶν ἐκ Λυκίας Τυρρηνῶν, ἀπώκισαν καὶ τὴν Ἰταλίαν. Μετὰ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, δὲ εἰς τὴν κεντρικὴν Ἰταλίαν ἐξώκειλαν καὶ ἐγκατεστάθησαν,

‘Ο πολιτισμὸς εἰς τὴν Κρήτην

’Αλλὰ καὶ περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς δράσεως τῶν παναρχαίων Πελασγῶν Κρητῶν, οἱ ὁποῖοι ἔζων εἰς τὴν Κρήτην ὡς Πελασγοί, δὲν ἔχομεν πληροφορίας θετικάς. ‘Ωρισμένοι ἱστορικοὶ ἠθέλησαν ἐσφαλμένως νὰ καθορίσουν τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας τῶν Κρητῶν ἀπὸ τὸ 3315 π.Χ., θέλοντες προφανῶς νὰ συσχετίσουν αὐτὴν μὲ τὸν κατάλογον τοῦ Μανέθωνος, δηλαδὴ πρὸς τὴν ἀμφίβολον αὐτὴν ἱστορίαν τῶν Αἰγυπτίων. ῎Αλλοι (῎Εβανς, Γκλότζ, Π. Καββαδίας κ.ἄ.) ἀνάγουν τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας τῆς Κρήτης εἰς τὴν πέμπτην ἢ τὴν ἕκτην χιλιετηρίδα. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ δεύτεροι μᾶλλον προσεγγίζουν τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν. ἂν καὶ ἡ πολιτιστικὴ ἀνάπτυξις τῆς Κρήτης πρέπει νὰ εἶναι πολὺ παλαιοτέρα.

Πάντως γεγονὸς ἀναμφισβήτητον εἶναι ὅτι εἰς τὴν Κρήτην ἤρχισεν ἀρκετὰ ἐνωρὶς νὰ παρουσιάζεται πολιτισμός, ἡ καταγωγὴ τοῦ ὁποίου, ἐν πάσῃ περιπτώσει, πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ ἴσως εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῶν παναρχαίων Πελασγῶν ’Ετεοκρητῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκαλοῦντο τοιουτοτρόπως διὰ νὰ ξεχωρίζουν προφανῶς ἀπὸ τοὺς ἐλθόντας ἔξωθεν, κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους εἰς τὴν Κρήτην, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν κυρίως ‘Ελλάδα μετὰ τὸν δεύτερον κατακλυσμόν. ’Εντεῦθεν ἴσως καὶ ἡ παναρχαία παράδοσις περὶ τῆς ἔριδος μεταξὺ ’Αρκάδων καὶ Κρητῶν διὰ τὴν χώραν εἰς τὴν ὁποίαν ἀνετράφη ὁ Ζεύς. Διότι οἱ μὲν ’Αρκάδες ὑπεστήριζον ὅτι ὁ Ζεὺς ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη εἰς τὴν ’Αρκαδίαν, ὅπως ἀνεφέρθη, οἱ δὲ Κρῆτες ὅτι ἀνετράφη εἰς τὴν Κρήτην ἀπὸ τὴν ’Αμάλθειαν (βλ. λέξεις «Ζεὺς» καὶ «’Αμάλθεια» καὶ «’Αρκαδικά» Παυσανίου). ’Επικαλοῦνται δὲ οἱ ’Αρκάδές ὡς ἀπόδειξιν, περὶ τοῦ ὅτι ὁ Ζεὺς οὔτε ἐγεννήθη καὶ οὔτε ἀνετράφη εἰς τὴν Κρήτην, ὅτι οἱ Κρῆτες ἐπιδεικνύουν καὶ τάφον τοῦ Διός, εἰς τὴν Κρήτην, ποὺ σημαίνει, ὅτι ἐὰν ἐπίστευον ὅτι ὁ Ζεὺς ἦτο θεός, θὰ ἦτο ἀδύνατον καὶ ἀφύσικον νὰ πιστεύουν καὶ νὰ λέγουν, ὅτι ὁ Ζεὺς ἔχῃ ἀποθάνῃ καὶ ταφῆ. (’Ορφικὰ εἰς «῞Υμνον Διός» τοῦ Καλλιμάχου).

’Εν πάσῃ περιπτώσει, ἀπὸ τὰς ἀνασκαφὰς ἀπεδείχθη ὅτι εἰς τὴν Κρήτην ἀνεπτύχθη σὺν τῷ χρόνῳ μέγας καὶ ὑπέροχος πολιτισμός, ἀκμάσας καὶ παρακμάσας, μὲ διαφόρους διακυμάνσεις, ἀπὸ τῶν νεολιθικῶν ἀκόμη χρόνων καὶ μέχρι τῶν πρώτων χρόνων τοῦ σιδήρου. ὁ ὁποῖος δὲν ἐνεφάνισεν ὅμως ἐπιδόσεις πνευματικὰς καὶ Φιλοσοφικὰς ἐκδηλώσεις, ὅπως αὐτὰς ποὺ ἀνεπτύχθησαν εἰς τὴν κυρίως ‘Ελλάδα ἀρχικῶς (’Ορφικοὶ) καὶ κατὰ τὴν ’Ιστορικὴν περίοδον ἀργότερον (6ος καὶ 5ος αἰών). Συμφώνως λοιπὸν μὲ τὰ πορίσματα τῶν ἀνασκαφῶν εἰς τὴν Κρήτην, ἀπὸ τὴν Μεσοπαλαιολιθικὴν ἀκόμη περίοδον, δηλαδὴ πολὺ πρὸ τῆς 5ης χιλιετηρίδος π.Χ., ὅταν καὶ οἱ Αἰγύπτιοι δὲν ἀναφέρονται εἰς τὴν ‘Ιστορίαν, ἀλλὰ οἱ Κυκλαδῖται εἶχον προηγηθεῖ πολιτιστικῶς, οἱ ἄνθρωποι ποὺ κατῴκουν ἐκεῖ εἶχον ἀρχίσει νὰ ἐκπολιτίζωνται καὶ νὰ κατασκευάζουν ἐργαλεῖα, πελέκεις, λεπίδας, σφύρας ἢ ἀπὸ σκληρὸν λίθον ἢ ἀπὸ ὀστᾶ ζώων. Συγχρόνως κατεσκεύαζον σκεύη οἰκιακὰ καὶ ἀγγεῖα ἀπὸ πηλὸν καὶ ἀργότερον ἐφρόντιζον νὰ κοσμοῦν τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῶν μὲ διάφορα ἐγχάρακτα σχέδια. Κατ’ ἀρχὰς φαίνεται ὅτι αἱ κατοικίαι των ἦσαν ἀπὸ καλύβας ἐκ ξύλων ἢ καλάμων ἢ κατῴκουν ἐντὸς σπηλαιωδῶν βράχων, ἀργότερον ὅμως γνωρίζουν νὰ κατασκευάζουν καὶ τετραγωνικὰς λιθοκτίστους διωρόφους οἰκίας. Τοιαύτη δὲ ἦτο ἡ τεχνικὴ πρόοδος τῶν Κρητῶν, ὥστε εἶχον ἐπιτύχει νὰ ἐγκαταστήσουν ἀργότερον καὶ ἀγωγοὺς θερμοῦ ὕδατος, εἶδος καλοριφέρ, εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Κνωσοῦ.

’Ασφαλῶς γνωρίζουν ἀπὸ παναρχαίαν ἐποχὴν καὶ τὴν ναυτικὴν τέχνην, διότι ναυσιπλοοῦντες ἀνὰ τὰς γειτονικὰς νήσους, κατ’ ἀρχάς, ἀνακαλύπτουν εἰς τὴν Μῆλον, ποὺ ἦτο ἔρημος ἴσως ἀκόμη, τὸν λεγόμενον ὀψιανὸν ἢ ὀψιδιανὸν λίθον (εἶδος σκληροῦ καὶ εὐκόλως διαχωριζομένου εἰς λεπτὰ καὶ κοπτερὰ τεμάχια λίθου), διὰ τοῦ ὁποίου κατεσκεύαζον τοὺς πελέκεις, τὰς λεπίδας των καὶ ἄλλα σχετικὰ ὅπλα ἢ ἐργαλεῖα των. Τὰ μέταλλα θὰ ἐγένοντο ἐπίσης γνωστὰ εἰς τὴν Κρήτην ὅπως καὶ εἰς τὴν ’Αρκαδίαν, ἀπὸ πολὺ ἐνωρίς, δηλαδὴ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς 3ης π.Χ. χιλιετηρίδος. Πάντως ἀπὸ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἀρχίζει προφανῶς ἡ ἀνάπτυξις τοῦ Προμινωϊκοῦ πολιτισμοῦ. ‘Ο ’Αριστοτέλης εἰς τὰ «Πολιτικά» (II, 7,2) ἀναφέρει ὅτι «ἡ Κρήτη ἦτο προωρισμένη νὰ ἄρξῃ, λόγῳ τῆς θέσεώς της, εἰς τὴν Μεσόγειον» καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν κατέστη θαλασσοκράτειρα κατὰ τὴν παναρχαίαν ἐκείνην ἐποχήν, ὅπως ἀπέδειξαν αἱ ἀνασκαφαὶ καὶ ἀναφέρουν αἱ παραδόσεις καὶ τὰ κείμενα, ἦτο δὲ καὶ πολυάνθρωπος, ἀφοῦ καὶ κατὰ τὸν ῞Ομηρον εἶχεν ἐνενήκοντα καὶ πλέον πόλεις (῞Ομηρος, ‘Ησίοδος, Στράβων, κ.ἄ.).

Γνωρίζομεν δὲ παραλλήλως ἀπὸ τὰς ἀνασκαφάς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς ἀρχαίας ἑλληνικὰς παραδόσεις, ὅτι κατὰ τὴν παναρχαίαν αὐτὴν περίοδον ἀνάλογος πολιτισμὸς δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὰς ἄλλας χώρας τῆς ’Ανατολικῆς Μεσογείου καὶ τῆς Μικρᾶς ’Ασίας. Κατὰ τὴν ἰδίαν ἢ καὶ παλαιοτέραν ἐποχήν, οἱ Κρῆτες φθάνουν εἰς τὴν Λιβύην, τὴν Κυρηναϊκήν, τὴν Αἴγυπτον, τὴν Φοινίκην, τὴν βόρειον Μικρὰν ’Ασίαν καὶ κατά τινα παράδοσιν, ποὺ διέσωσεν ὁ Διόδωρος καὶ τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Μεσσήνιος Εὐήμερος, ὅπως ἐλέχθη καὶ εἰς τὰ προηγούμενα, μετεφέρθησαν ὑπὸ τοῦ Διός, ὅταν ὁ Ζεὺς ἐβασίλευεν ἐπὶ τῆς γῆς, δηλαδὴ εἰς ἐποχὴν παναρχαίαν καὶ φυσικὰ ἀπροσδιόριστον χρονολογικῶς, εἰς τὴν μυθικὴν νῆσον Παγχαίαν τοῦ Περσικοῦ κόλπου, ἡ ὁποῖα σήμερον ἔχει ἐξακριβωθῆ ὅτι εἶναι ἡ νῆσος Σοκροῦτα, ἡ μεγαλυτέρα τῶν νήσων ποὺ εὑρίσκονται πρὸ τοῦ Περσικοῦ κόλπου καὶ ἀπὸ τὴν μικροτέραν τοῦ συμπλέγματος τῶν ὁποίων, πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῶν ’Ινδιῶν, φαίνονται αἱ ’Ινδίαι.

Περὶ τὰ μέσα τῆς 3ης πρὸ Χριστοῦ χιλιετηρίδος, οἱ συνοικισμοὶ καὶ αἱ πόλεις αὐξάνονται εἰς τὴν Κρήτην καὶ μετὰ ταῦτα δύο πόλεις τεράστιαι διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀνεγείρονται, δηλαδὴ ἡ Κνωσὸς καὶ ἡ Φαιστός. Καὶ εἰς τὰς δύο αὐτὰς πόλεις, ἀρχομένης τῆς 2ας π.Χ. χιλιετηρίδος, ἀνεγείρονται κολοσσιαία καὶ μεγαλοπρεπῆ πλέον διὰ τὴν ἐποχὴν ἀνάκτορα. Κατὰ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν καὶ ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ ναυτικὴ δύναμις τῆς Κρήτης εἶναι τεραστία, ἐνῶ ἡ τέχνη γενικῶς ἀναπτύσσεται μὲ ταχύτατον ρυθμόν. (Περὶ αὐτῶν βλέπε λεπτομερέστατον εἰς τὰ ἄρθρα τοῦ παρόντος Λεξικοῦ «Κρήτη», «Κνωσός», «Φαιστὸς» καὶ «Προμινωικός» καὶ «Μινωϊκὸς πολιτισμός»). ’Αλλὰ μετὰ τὸ 1800-1700 π.Χ. τὰ παλαιὰ ἀνάκτορα κατέρρευσαν καὶ ὁ πολιτισμὸς τῆς Κρήτης παρουσιάζει κἄποιαν παρακμήν, δι’ ἄγνωστον ἀκόμη αἰτίαν. ’Αργότερον ὅμως καὶ κατ’ ἀρχὰς εἰς τὴν Κνωσὸν καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Φαιστὸν καὶ τὰ Μάλια, ἀνεγείρονται μεγαλοπρεπέστερα ἀνάκτορα, ἡ τέχνη τελειοποιεῖται καὶ ὁ πολιτισμὸς φθάνει εἰς ἀσυνήθη καὶ πρωτοφανῆ βαθμῖδα ἀναπτύξεως διὰ τὴν ἐποχὴν. Δὲν ἀποκλείεται ἐν τούτοις ἡ τρομερὰ ἔκρηξις τοῦ ἡφαιστείου τῆς Θήρας, ἡ ὁποία κατεβύθισε μέγα μέρος τῆς νήσου καὶ ἡ ὁποῖα συνέβη, κατὰ τὸν Φουκέ, τὸν Γάλλον ἀρχαιολόγον καὶ ἐρευνητὴν τῆς περιοχῆς αὐτῆς περὶ τὸ 1500 π.Χ. περίπου, νὰ προεκάλεσε καὶ εἰς τὴν Κρήτην σημαντικὰς καταστροφάς, μᾶλλον ὅμως ἐσωτερικὴ ἐπανάστασις θὰ κατέστρεψε τὸν προηγμένον αὐτὸν πολιτισμὸν (βλέπε εἰς Διόδωρον Σικελιώτην τὰ περὶ Κωκάλου, ποὺ ἐφόνευσε διὰ δόλου τὸν Μίνωα, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐκστρατεύσει πανστρατιᾶ ἐναντίον τοῦ Κωκάλου, εἰς Σικελίαν κτλ.)καὶ φαίνεται ὅτι μετὰ τὰς δύο ἐκστρατείας τῶν Κρητῶν κατὰ τῆς Σικελίας, αἱ ὁποῖαι καὶ ἀπέτυχον θὰ ἀπεδυναμώθη ἡ δύναμις τῶν ἰσχυόντων καὶ θά ἀνετράπη βιαίως τὸ καθεστώς. (2).

‘Ο Α. ῎Εβανς καὶ ἄλλοι ἐπεχείρησαν νὰ καθορίσουν χρονολογικῶς τὰς διαφόρους περιόδους τῆς ἀναπτύξεως τοῦ παναρχαίου αὐτοῦ Κρητικοῦ πολιτισμοῦ καὶ κυρίως τὴν μετὰ τὸ 1800 π.Χ. περίοδον, ποὺ φθάνει μέχρι τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων, δηλαδὴ τὸ 1150 ἢ τὸ 1115 πρὸ Χριστοῦ κατ’ ἄλλους. Εἶναι τόσον ὅμως δυσχερὴς ἀκόμη ὁ καθορισμὸς τῶν χρονολογιῶν αὐτῶν, ὥστε ὀρθὸν εἶναι νὰ ἀποφεύγεται τοῦτο. Πάντως, ἐκεῖνο ποὺ δύναται νὰ λεχθῆ μετὰ βεβαιότητος εἶναι ὅτι μεταξὺ τοῦ 1700 καὶ 1450 π.Χ. ἡ Κνωσὸς εἶχε συγκεντρώσει περὶ ἑαυτὴν ὅλας τὰς πολιτικὰς καὶ ναυτικὰς ἢ στρατιωτικὰς δυνάμεις τῆς Κρήτης, ἡ δέ τέχνη, ὅπως ἀποδεικνύουν τὰ εὑρήματα ποὺ εὑρίσκονται εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ ‘Ηρακλείου καὶ αἱ τοιχογραφίαι τῶν ἀνακτόρων τῆς Κνωσοῦ, Φαιστοῦ κτλ., εἶχε φθάσει εἰς μέγα βαθμὸν ἀναπτύξεως. Κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἐπίσης ἡ Κρήτη φαίνεται ὅτι κυριαρχεῖ ὁλοκλήρου τοῦ Αἰγαίου πελάγους καὶ τῆς Δυτικῆς καὶ ’Ανατολικῆς Μεσογείου. Οἱ Κρῆτες ἐκτὸς τοῦ ὅτι εὑρίσκοντο τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἰς στενὰς ἐμπορικὰς σχέσεις μὲ τοὺς Αἰγυπτίους, πρὸς ’Ανατολὰς εἰσδύουν καὶ πέραν τῆς Φοινίκης καὶ πρὸς Βορρᾶν μέχρι τοῦ ἰσχυροῦ κράτους τῶν Χετταίων, μετὰ τῶν ὁποίων ἔχουν ἀναπτύξει ἀρκετὰ φιλικοὺς ἢ καὶ φυλετικοὺς δεσμούς, ἀπὸ πολὺ παλαιότερα διδάξαντες προφανῶς εἰς αὐτοὺς καὶ τὴν γραφήν, ἐνῶ πρὸς Δυσμὰς ὑπερβαίνουν τὰς ‘Ηρακλείους στήλας (τὸ Γιβραλτὰρ) καὶ φθάνουν μέχρι τῆς ’Αγγλίας, ἀπὸ ὅπου μετέφερον κασσίτερον (καλάϊ), ἐκεῖθεν δὲ φθάνουν μέχρι τῆς Βαλτικῆς,

μεταξὺ τοῦ ῎Αρνου καὶ τοῦ Αἴσαρου, δηλαδὴ εἰς τὴν ’Ετρουρίαν, Πισᾶται, δηλαδὴ κάτοικοι ἀπὸ τὴν Πῖσαν τῆς ’Ηλείας, ποὺ εἶχον ἐκστρατεύσει ὑπὸ τὸν Νέστορα, τὸν βασιλέα τῆς Πύλου, κατὰ τῆς Τροίας. Κατὰ τὸν Στράβωνα (βιβλίον V, σελὶς 294, ὅλα τὰ ἔθιμα τῶν Ρωμαίων προέρχονται ἀπὸ τοὺς Πισάτας αὐτούς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν οἱ ἀνδρειότεροι τῶν Τυρρηνῶν καὶ ἐδίδαξαν τοὺς Ρωμαίους, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ νὰ κτίζουν ἀνάκτορα, ἐπαύλεις κλπ. (Βλέπε καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κειμένου παραστατικοὺς χάρτας περὶ τῆς κινήσεως τῶν Πελασγῶν, Κρητῶν, ’Αχαιῶν κ.τλ., κατὰ τὴν προϊστορικὴν περίοδον καὶ τοὺς μετέπειτα χρόνους).

(2) Τὸ ἡφαίστειον μετὰ τὴν φοβερὰν ἔκρηξιν περιῆλθεν εἰς κατάστασιν ἠρεμίας, μακρὸς δὲ παρῆλθε χρόνος μέχρις ὅτου ἡ Θήρα ἀποκτήσῃ νέους κατοίκους, Φοίνικας τὸ πρῶτον, κατὰ τὸν ‘Ηρόδοτον, καὶ ὀκτὼ γενεὰς μετὰ τούτους, Σπαρτιάτας καὶ Μινύας, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Σπαρτιάτου Θήρα, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ ἔλαβεν τὴν ἐπωνυμίαν ἡ νῆσος, ἡ ὁποία πρότερον ὠνομάζετο Καλλίστη (‘Ηρόδοτος IV, 147). Καὶ εἰς τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν ὁ ‘Ηρόδοτος δὲν δύναται νὰ ἀποφύγῃ τὸ προφανὲς ἐνδιαφέρον του διὰ τοὺς Φοίνικας, ἀφοῦ ἐπιμένει νὰ ἐμφανίζῃ αὐτοὺς ὡς ἀποικίζοντας ἑλληνικὰς νήσους, εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Φοίνικες δὲν εἶχον ἐμφανισθῆ εἰς τὴν ‘Ιστορίαν. Διότι ἡ καταστροφὴ τῆς Θήρας ἐγένετο μεταξὺ τοῦ 1800-1450 π.Χ., κατὰ τὸν Φουκέ, αἱ ἀνασκαφαί δὲ ἀπέδειξαν ὅτι κατῳκεῖτο ἡ Θήρα πρὸ τῆς καταστροφῆς καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ 1800 π.Χ. ἢ τὸ 1450 π.Χ. οἱ Φοίνικες δὲν ἦσαν γνωστοὶ εἰς τὴν ‘Ιστορίαν. ’Αντιθέτως, τὴν παναρχαίαν ἐκείνην ἐποχὴν εἰς τὴν Μεσόγειον ἦσαν θαλασσοκράτορες οἱ Κρῆτες ἢ οἱ Κᾶρες, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ θεωροῦνται ὡς κλάδος τῶν Πελασγῶν, αὐτοὶ δὲ κατεῖχον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Κυκλαδικοῦ πολιτισμοῦ τὰς νήσους τοῦ Βορείου καὶ Νοτίου Αἰγαίου καὶ ὄχι οἱ Φοίνικες

όπου γνωρίζουν καὶ μεταφέρουν ἀπὸ ἐκεῖ τὸ ἤλεκτρον (κεχριμπάρι) εἰς τὰς ἑλληνικὰς χώρας καὶ τὴν Αἴγυπτον, γεγονὸς ποὺ ἀποδεικνύει ἐπίσης, ὅτι οὔτε οἱ Φοίνικες οὔτε οἱ Αἰγύπτιοι ἐγνώριζον αὐτὰς τὰς θαλασσίας ὁδούς, ἢ τὴν ναυτικὴν τέχνην, κατὰ τὴν ἀπωτάτην αὐτὴν ἐποχήν. Δὲν ἀποκλείεται δὲ νὰ ἐπροχώρησαν δυτικῶς καὶ μέχρι τῶν Καναρίων ἢ καὶ τῶν 'Αζορῶν νήσων, ὅπου θὰ ἀντελήφθησαν τὴν ὕπαρξιν τοῦ Γκὸλφ - στρὴμ καὶ θὰ ἐπληροφορήθησαν ἢ καὶ θὰ ἐγνώρισαν τὴν ὕπαρξιν τῆς 'Ατλαντίδος, ὅπως δείχνουν καὶ τὰ Κρητικὰ εὑρήματα εἰς τὰς Μπαχάμας, ποὺ παρετέθησαν ἀνωτέρω, καὶ θὰ μετέφερον εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν 'Ελλάδα τὰς γνωστὰς παραδόσεις περὶ 'Ατλαντίδος καὶ 'Ατλάντων ποὺ ἐγνώριζον οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ὁ Πλάτων.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν τῆς ἀκμῆς των ἔρχονται ἐπίσης εἰς τὸν Θερμαϊκὸν καὶ τὸν Παγασητικὸν κόλπον καὶ κατακτοῦν τὴν Εὔβοιαν, τὰ Μέγαρα καὶ τὰς 'Αθήνας καὶ μεταδίδουν πρὸς τούτοις, φιλικῶς ἢ δι' ἐπιβολῆς, τὸν πολιτισμόν των εἰς τὴν 'Αργολίδα, ὅπου παραλλήλως ἴσως, ἢ παλαιότερον ἀνεπτύχθη ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἴσως καὶ τοῦ Κρητικοῦ, ὁ Μυκηναϊκὸς πολιτισμός. Συγχρόνως διὰ τοῦ 'Ιονίου πελάγους εἰσέρχονται εἰς τὸν μετέπειτα ὀνομασθέντα Κορινθιακὸν κόλπον καὶ ἱδρύουν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Γαλαξειδίου τὰς ἀρχαίας πόλεις Κρῖσαν καὶ Φαιστὸν καὶ ἐκεῖθεν φθάνουν μέχρι τῶν Δελφῶν, ὅπου, κατὰ τὰς παραδόσεις, «Κρῆτες πρῶτοι ἵδρυσαν ἐκεῖ βωμὸν καὶ χρηστήριον τῆς Πυθοῦς» (βλ. σχετικῶς καὶ «Εἰσαγωγὴν» εἰς τὸ Α' μέρος τοῦ τόμου «ΕΛΛΑΣ»)

Οἱ Κᾶρες τῶν Κυκλάδων νήσων, πρὸς τούτοις, φαίνεται ὅτι ἦσαν συγγενικὸς λαὸς πρὸς τοὺς Κρῆτας. Ζῶντες οὗτοι ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν Πελασγῶν, κλάδος τῶν ὁποίων προφανῶς ἦσαν καὶ αὐτοί, συνεργάζονται μὲ τοὺς Κρῆτας, διότι κατὰ τὸν 'Ηρόδοτον παρεῖχον εἰς αὐτοὺς πληρώματα διὰ τὰ πλοῖα ('Ηρόδοτος Α' 171) καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα μετὰ τὴν κάθοδον τῶν Δωριέων ἐτράπησαν πρὸς τὴν ἔναντι Μικρασιατικὴν ἀκτήν, ὅπου καὶ ἐγκατεστάθησαν καὶ αὐτοί, ὅπως οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Δωριεῖς. Καὶ λέγει μὲν ὁ Θουκυδίδης (Α' 4) διὰ τοὺς Κᾶρας ὅτι ἦσαν πειραταὶ καὶ καθυπέταξαν αὐτοὺς οἱ Κρῆτες, τὸ ὀρθότερον ὅμως εἶναι, ὅπως ἀναφέρομεν, ὅτι ἦσαν φῦλον ἀνυπότακτον πελασγικῆς καταγωγῆς, ὅτι ἀνεπτύχθησαν εἰς τὰς νήσους καὶ εἶχον ἐπιδοθῆ εἰς τὴν ναυσιπλοΐαν ἀρκετὰ ἐνωρὶς καὶ ὅτι ἀργότερον, ὅταν ἀνεπτύχθη ἡ δύναμις τῶν Κρητῶν, ἠναγκάσθησαν νὰ συνεργασθοῦν μετ' αὐτῶν.

'Εξ ἄλλου φαίνεται ἐπίσης ὅτι καὶ ὁ μυθολογούμενος φόρος ποὺ ἐπλήρωνον οἱ 'Αθηναῖοι εἰς τὴν Μινωϊκὴν Κρήτην, προήρχετο ἀπὸ τὸ γεγονὸς τῆς ὑποταγῆς καὶ τῶν 'Αθηναίων εἰς τοὺς Κρῆτας. Πιθανῶς δὲ καὶ αἱ παραδόσεις περὶ Κέκρωπος εἰς τὰς 'Αθήνας νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς παλαιᾶς αὐτῆς κατακτήσεως τῶν Κρητῶν, ὁ δὲ Κέκρωψ δὲν ἀποκλείεται νὰ ἦλθεν εἰς τὰς 'Αθήνας ἀπὸ τὴν Κύπρον, ὅπου κατὰ τὴν παράδοσιν εἶχεν ἱδρύσει τὴν πόλιν Κορωνίδα, ἡ ὁποία μετωνομάσθη εἰς Σαλαμῖνα ἀργότερον καὶ ὅταν Φοίνικες δὲν ὑπῆρχον ἀκόμη καὶ φυσικὰ οὔτε παλαιότερα διὰ νὰ εἶναι Φοῖνιξ ὁ Κέκρωψ, ὅπως τὸν ἠθέλησαν οἱ νεώτεροι σχολιασταὶ καὶ διαστρεβλωσταὶ τῆς 'Ελληνικῆς Προϊστορίας. Καὶ φυσικὰ οὔτε οἱ Αἰγύπτιοι κατεῖχον τὴν Κύπρον ἢ ἄλλας νήσους ἢ ἦσαν θαλασσοκράτορες τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν θαλασσοκρατοῦσαν οἱ 'Αρκάδες (Μυκηναῖοι), διὰ νὰ δύναται ἕνας Αἰγύπτιος ἢ ἕνας Φοῖνιξ νὰ ἱδρύσῃ πόλιν εἰς τὴν Κύπρον. 'Αλλὰ καὶ οἱ 'Αθηναῖοι λέγουν ὅτι ὁ Κέκρωψ ἦτο αὐτόχθων, δηλαδὴ Ἕλλην, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν φυλὴν καὶ δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἐπίσης πῶς θὰ ἐδέχοντο ὡς βασιλέα ἕνα ξένον καὶ μάλιστα Αἰγύπτιον, ἐκτὸς ἐὰν ὁ Κέκρωψ ἦτο ἀπὸ τὴν Σάϊν (παλαιὰν ἀποικίαν τῶν 'Αθηναίων) καὶ θὰ ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὰς 'Αθήνας ὡς ὁμόφυλος πλέον, πρᾶγμα ἀπίθανον καὶ ἀσυμβίβαστον ἐν τούτοις μὲ τὰς πιθανὰς χρονολογίας ποὺ δύνανται νὰ ὑπολογισθοῦν βάσει τῶν παραδόσεων.

Εἰς τὴν 'Ακρόπολιν ὅμως τῶν 'Αθηνῶν, ἡ ὁποία ἐλέγετο καὶ Κεκροπία, ὅπως καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀγορὰν ἐπίσης τῶν 'Αθηνῶν καὶ εἰς τὰς πέριξ αὐτῶν περιοχὰς (τάφοι εἰς Σπάτα, Μενίδιον, 'Ελευσῖνα κτλ.), ἀνεκαλύφθησαν εὑρήματα Μυκηναϊκῆς καὶ πιθανῶς καὶ Μινωϊκῆς ἐποχῆς καὶ συνεπῶς μόνον οἱ 'Αχαιοὶ τῶν Μυκηνῶν ἢ οἱ Κρῆτες τοῦ Μίνωος ἐκυριάρχησαν παλαιότερον τῆς πόλεως. καὶ μετὰ ταῦτα οἱ Ἴωνες οἱ ἐπελθόντες ἀπὸ τὴν Μεσσηνίαν ὅπου εἶχον παλαιότερον ἐγκατασταθεῖ, προερχόμενοι ἀπὸ τὴν Μαγνησίαν, ὅπως ἀποδεικνύει ὁ καθηγητὴς Παν. Γεωργοῦτζος, εἰς ἄρθρον του, δημοσιευθὲν καὶ εἰς ἀνάτυπον ἀπὸ τὸ φιλολογικὸν περιοδικὸν «Πλάτωνα» (1980). 'Αλλὰ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν θυγατέρων τοῦ Κέκροπος (Ἄγραυλος, Ἕρση, Πάνδροσος), ὅπως καὶ τοῦ υἱοῦ του ('Ερυσίχθων), κάθε ἄλλο παρὰ αἰγυπτιακὰ ἢ φοινικικὰ ὀνόματα ἐνθυμίζουν. 'Ως πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὴν τάξιν ποὺ ἐπέβαλεν ὁ Κέκρωψ εἰς τὰς 'Αθήνας, καὶ αὐτὸ δύναται νὰ εἶναι σύμφωνον μὲ τὴν ἐκ Κρήτης ἢ ἐκ Κύπρου καταγωγήν του, ἀφοῦ οἱ Κρῆτες ποὺ ἐκυριάρχουν τῆς Μεσογείου, πρῶτοι ἀπέκτησαν συστηματικοὺς νόμους, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐνῷ ταυτοχρόνως ὑπῆρξαν καὶ ἱδρυταὶ τῶν 'Αμφικτυονιῶν. Διότι, κατὰ τὴν σχετικὴν παράδοσιν, εἰσχωρήσαντες οὗτοι διὰ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου εἰς τὸν μυχὸν αὐτοῦ καὶ ἔναντι τῶν Θερμοπυλῶν ἵδρυσαν τὴν 'Ανθήλην, ὅπου ἐγκαθιδρύθη ἡ πρώτη 'Αμφικτυονία, ἐκεῖθεν δὲ μετέβησαν καὶ εἰς τοὺς Δελφούς, ὅπου ἐγκατέστησαν ἐπίσης χρηστήριον (βλέπε λέξιν «'Ανθήλη».καὶ «Πάριον χρονικόν»), ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω, ὅτι εἶχον εἰσχωρήσει εἰς τοὺς Δελφοὺς καὶ ἀπὸ τὴν περιοχὴν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου.

'Απομένει φυσικὰ νὰ ἐξετασθῇ ἐὰν πράγματι τὸ ὄνομα τοῦ Κέκρωπος εἶναι ξενικόν. 'Αλλὰ καὶ τοῦτο ἐὰν εἶναι ἀληθές, οὐδόλως ἐμποδίζει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι καὶ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀρκετοὶ Ἕλληνες, Κρῆτες, νὰ ἐλάμβανον καὶ ξενόφωνα ἢ παραποιημένα ὀνόματα, ὅπως συμβαίνει ἄλλωστε καὶ εἰς τὴν ἐποχήν μας. 'Αλλὰ καὶ ἡ παράδοσις αὕτη πιθανῶς νὰ εἶναι μεταγενεστέρα, ποὺ εἶναι λίαν πιθανὸν καὶ νὰ ἔγινε διὰ νὰ ὑποστηριχθῇ ἡ ἄποψις περὶ ἐπιδράσεως τῶν Αἰγυπτίων εἰς τὴν 'Ελλάδα, ἐνῷ αἱ 'Ελληνικαὶ παραδόσεις ἐπὶ τῶν θεμάτων αὐτῶν ἀναφέρονται εἰς ἀπωτάτην ἐποχὴν (βλέπε ἄρθρον Κέκρωψ).

'Επίσης ἡ παράδοσις κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θησεὺς ἀπήλλαξεν τοὺς 'Αθηναίους ἀπὸ τὸν φόρον ποὺ κατέβαλλον εἰς τὸν Μίνωα, πρέπει ἐπίσης νὰ ἑρμηνευθῇ ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Θησεὺς μετέσχεν τῆς ἐκστρατείας τῶν 'Αχαιῶν ποὺ κατέλαβον τὴν Κρήτην καὶ κατέστρεψαν τὰς πόλεις της κατὰ τὸ 1450 πιθανῶς π.Χ. 'Οπωσδήποτε, ἡ δύναμις τῆς Κρήτης φαίνεται ὅτι ἀποτόμως ἐξησθένισεν μετὰ τὸ 1500 π.Χ. καὶ ὑποτίθεται ὅτι κατέλυσαν τὴν δύναμίν της συσσωματωθέντες οἱ 'Αχαιοὶ τῆς Πελοποννήσου καὶ οἱ ἄλλοι ἐκπολιτισθέντες, ἀλλὰ ὑποταγέντες πρὶν παρ' αὐτῆς κάτοικοι τῆς ἠπειρωτικῆς 'Ελλάδος, δηλαδὴ Εὐβοεῖς, Μεγαρεῖς, 'Αθηναῖοι καὶ ἄλλοι. Μὲ ἄλλας λέξεις καὶ ὁ Κρητικὸς πολιτισμὸς εἶχεν ὑποστῆ τὴν τύχην, ποὺ ὑπέστη, ὁ παλαιότερος αὐτοῦ Κυκλαδικὸς πολιτισμός, τύχην τὴν ὁποίαν ὑφίστανται - ἀνάτασιν κατάπτωσιν καὶ ἀφανισμὸν - ὅλοι οἱ πολιτισμοὶ διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ὅπως παρατηροῦμεν καὶ εἰς τὴν ἐποχήν μας καὶ ὅπως μᾶς διδάσκει καὶ 'Ιστορία τῆς ἀνθρωπότητος.

Πάντως ἀπὸ τὸ 1450 π.Χ. καὶ μέχρι τῆς εἰσβολῆς τῶν Δωριέων, ὁ πολιτισμὸς εἰς τὴν Κρήτην δὲν παρουσιάζει πλέον τὴν προτέραν λάμψιν καὶ ἀκμήν του, ἂν καὶ οἱ Κρῆτες ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι θαλασσοκράτορες. Οἱ 'Αχαιοὶ κυρίως ποὺ κατέχουν ἐν τῷ μεταξὺ τὴν νῆσον προφανῶς ἠμπόδισαν νὰ ἀναπτυχθῇ ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖ περισσότερον, ἴσως ὅμως νὰ συνέβη τοῦτο καὶ διότι τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ εἶχεν ἤδη μετατοπισθῆ εἰς τὴν κυρίως 'Ελλάδα, δηλαδὴ εἰς τὰς Μυκήνας, τὴν Τίρυνθα καὶ ἄλλας περιοχάς., ὅπως πράγματι καὶ ἀποδεικνύεται τοῦτο ἀπὸ τὰς ἀνασκαφάς. Εἶναι, ὅμως, γνωστὸν ἀπὸ τὰς παραδόσεις καὶ τὸν Ὅμηρον ὅτι οἱ Κρῆτες μετέσχον τῆς ἐκστρατείας κατὰ τῆς Τροίας (περὶ Τρωϊκοῦ πολέμου βλέπε λέξιν «Τροία») ὑπὸ τὸν 'Αγαμέμνονα καὶ ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸ 'Ιδομενέα («'Ιλιάς» Γ', 230). 'Εν πάσῃ περιπτώσει, κατὰ τὸν Hoeck, ὁ ὁποῖος ἔχει γράψει ἀξιόλογον ἱστορίαν τῆς Κρήτης, καὶ νομίζομεν ὅτι ἀκριβολογεῖ, «ἡ λαμπροτέρα περίοδος τῆς νήσου ταύτης ἔληξεν κατὰ τοὺς χρόνους ἀκριβῶς ποὺ ἀρχίζει νὰ ἀκμάζῃ ἡ 'Ιωνία εἰς τὴν Μικρὰν 'Ασίαν καὶ ἡ λοιπὴ 'Ελλάς»

'Υπῆρξεν πράγματι κάθοδος ἢ μόνον ἐξάπλωσις τῶν Δωριέων;

'Οπωσδήποτε τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὴν 'Ελλάδα ἐπεκράτει πλέον ὁ εἰκονογραφικὸς ρυθμὸς καὶ ὁ Κρητικὸς καὶ ὁ Μυκηναϊκὸς πολιτισμὸς εἶχον δώσει τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης ποὺ γνωρίζομεν ἀπὸ τὰς γενομένας ἀνασκαφάς, οἱ λαοὶ οἱ ὁποῖοι ὡμίλουν τὰς λεγομένας ἀριανὰς γλώσσας, μόλις εἶχον φθάσει εἰς κάποιον πρωτόγονον γεωμετρικὸν ρυθμόν, ὁ ὁποῖος εἶναι γνώρισμα λαῶν καθυστερημένων πνευματικῶς καὶ καλλιτεχνικῶς, ὅπως ἀποδεικνύουν καὶ αἱ καλλιτεχνικαὶ ἐπιδόσεις τόσον τῶν Εὐρωπαίων ὅσον καὶ τῶν λαῶν τῆς 'Ανατολῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, αἱ ὁποῖαι ἦσαν κυριολεκτικῶς πρωτόγονοι, ἄκομψοι καὶ χονδροειδεῖς, ἐν ἀντιθέσει μὲ τὰ καλλιτεχνικὰ δημιουργήματα τῶν 'Ελλήνων, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐπιτύχει διὰ τῆς ἀφθάστου τέχνης των νὰ καταβιβάσουν καὶ νὰ ἐγκαταστήσουν εἰς τὴν γῆν καὶ τοὺς θεοὺς των ἀκόμη!... Εἰς τὴν ἱστορίαν μάλιστα τοῦ 'Οντίν, τοῦ ἀρχηγέτου θεοῦ τῶν Σκανδιναυῶν, ὁ Καρλάϋλ ἀναφέρει καὶ ὀνόματα θεῶν ποὺ ὁμοιάζουν ἀπολύτως μὲ τὰ ὀνόματα ὡρισμένων θεῶν τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ δωδεκαθέου. Καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ Σκανδιναυοί, ὅπως καὶ ὅλοι οἱ βόρειοι Λαοί, ἐξεπολιτίσθησαν πολὺ ἀργὰ καὶ συνεπῶς δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι οἱ πρόγονοί των ἀπὸ τὰς παναρχαίας ἑλληνικὰς παραδόσεις ἔλαβον καὶ τοὺς θεούς των, ἀπὸ ἐπικοινωνίαν καὶ ἐπίδρασιν προφανῶς μὲ τοὺς παναρχαίους Πελασγοὺς ἢ τοὺς μετέπειτα Ἕλληνας. (βλέπε καὶ «'Ωγυγίαν» Τόμον Γ')

'Αλλὰ τότε ἐπαναλαμβάνομεν, ποῖοι ἦσαν οἱ λαοὶ οἱ ὁποῖοι, ὅπως εἶναι βέβαιον ἐκ πλείστων πηγῶν, κατῆλθον ἐντὸς τοῦ πελασγικοῦ κόσμου καὶ διὰ τῆς ἀναμίξεως των μετ' αὐτοῦ ἐδημιούργησαν τὸ νέον δῆθεν ἔθνος ἢ τὴν φυλὴν τῶν Δωριέων, ὅπως ἐπεχείρησαν νὰ ὑποστηρίξουν διάφοροι νεώτεροι καὶ ἀμαθέστατοι συγγραφεῖς; 'Απλούστατα, πρόκειται περὶ πελασγικῶν πάλιν φύλων, τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ ἐξηπλώθησαν πρὸς τὰ ὀρεινὰ καὶ πρὸς τὰς βορειοτέρας ἑλληνικὰς περιοχάς, ὅπου διαφοροποιήθησαν λόγῳ τῆς ζωῆς των εἰς τοὺς βορειοτέρους τόπους, κατήρχοντο πάλιν ἀργότερον πρὸς νότον καὶ πρὸς τὰς πεδιάδας, διότι θὰ εἶχον πληροφορηθῆ ἐν τῷ μεταξύ, ὅτι μία ἄνετος ζωὴ εἶχεν εὐνοήσει τὴν ταχυτέραν ἀνάπτυξιν τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὰς νοτιωτέρας περιοχάς.

Καὶ τὸ φαινόμενον τῆς καθόδου ὀρεινῶν 'Ελλήνων πρὸς τὰς πεδιάδας καὶ ἀκόμη, τῆς μεταβάσεως νησιωτῶν εἰς τὰς ἔναντι

αὐτῶν χώρας, δὲν εἶναι ἄγνωστον, τόσον εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους, ὅσον καὶ εἰς τὴν ἐποχήν μας ἀκόμη. Ἀπόδειξις, μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν ἡ κάθοδος Γορτυνίων καὶ Καλαβρυτινῶν εἰς τὴν Ἠλείαν καὶ τὴν Ἀχαΐαν, Ἀκαρνάνων καὶ Εὐρυτάνων εἰς τὴν Φθιώτιδα καὶ τὴν Θεσσαλίαν, ἡ μετάβασις Ζακυνθίων, Κεφαλλήνων καὶ Λευκαδίων εἰς τὴν ἔναντι πεδινὴν Ἠλείαν καὶ Ἀχαΐαν, ἢ Κυθηρίων, Μανιατῶν καὶ ἄλλων κατοίκων τῶν νήσων τοῦ Σαρωνικοῦ καὶ τῶν Κυκλάδων, ὅπως καὶ Κρητῶν, εἰς Κεφαλληνίαν, τὸν Πειραιᾶ κλπ. Καὶ ἐπίσης παρόμοιον φαινόμενον εἶναι ἡ ἐπάνοδος εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα, πρὸ τῶν Βαλκανικῶν πολέμων, πλείστων Ἑλλήνων ἐκ Βουλγαρίας, λόγω τῶν ἐκεῖ διωγμῶν τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου, ἡ μετάβασις προπολεμικῶς τόσων Ἑλλήνων εἰς τὴν Αὐστρίαν καὶ Ρουμανίαν ἀπὸ τὴν Ἤπειρον ὅπου καὶ ἀνεδείχθησαν πνευματικῶς καὶ ὑλικῶς, δημιουργήσαντες τεραστίας περιουσίας, καὶ ἡ κάθοδος Ἠπειρωτῶν εἰς τὴν κυρίως Ἑλλάδα πρὸ καὶ μετὰ τοὺς πολέμους, ὅπως καὶ ἡ ὁμαδικὴ ἐγκατάστασις εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα τῶν ἐκ Μικρασίας Ἑλλήνων μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφήν, (τὸ 1922). Τὸ φαινόμενον συνεπῶς τῶν μετακινήσεων αὐτῶν τῶν διαφόρων ὁμάδων τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἐντὸς τοῦ γεωγραφικοῦ της χώρου, ἀναγκαστικῶς ἢ αὐτοβούλως, ὁμαλῶς, οὔτε σπάνιον εἶναι, οὔτε ἄγνωστον, οὔτε ἀσύνηθες εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Προϊστορίαν καὶ Ἱστορίαν.

Εἶναι πιθανόν, ἀλλὰ ὄχι βέβαιον ὅτι αἱ ἑλληνικαὶ φυλαὶ ποὺ κατῆλθον κατὰ τὴν παναρχαίαν ἐποχὴν ἀπὸ τὰ βορειότερα ἢ ὀρεινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος πρὸς νότον, νὰ κατῆλθον τμηματικῶς καὶ κατὰ τρεῖς διαφόρους περιόδους (1). Δὲν ἀποκλείεται, πρῶτοι μεταξὺ αὐτῶν νὰ ἦσαν οἱ Μινύαι καὶ οἱ Ἴωνες, ὅπως ἀπεκλήθησαν ὑπὸ τῶν παλαιοτέρων ἐντοπίων φύλων οἱ πανάρχαιοι αὐτοὶ λαοί, ποὺ ἔφθασαν πρῶτοι εἰς τὴν νοτιωτέραν Ἑλλάδα, δηλαδὴ εἰς τὴν Θεσσαλίαν, Μαγνησίαν καὶ Φθιώτιδα, ὅπου τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθησαν, ἀκολούθως δὲ ἔφθασαν οἱ Αἰολεῖς, ἀναμεμιγμένοι μὲ τοὺς παναρχαίους Πελασγοὺς καὶ Τυρσηνοὺς ποὺ εἶχον μεταβεῖ καὶ ἐπέστρεφον ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν καὶ οἱ ὁποῖοι κυρίως ἐγκατεστάθησαν εἰς ὡρισμένας περιοχὰς τῆς Κεντρικῆς Ἑλλάδος, ἐκεῖθεν δὲ ἐτράπησαν πρὸς τὰς νήσους τοῦ βορείου Αἰγαίου. Πάντως οἱ Μινύαι καὶ οἱ Ἴωνες, ἀναμιχθέντες περισσότερον τῶν ἄλλων μὲ τὸ ἐντόπιον στοιχεῖον ἀπερροφήθησαν ἐν πολλοῖς, ἢ μετετοπίσθησαν (οἱ Ἴωνες) νοτιώτερον διότι ὁμὰς Ἰώνων ἀπὸ τὴν Μαγνησίαν ὑπὸ τὸν Νηλέα εἶχον ἐγκατασταθεῖ εἰς τὴν Μεσσηνίαν καὶ ἐκεῖθεν ἀργότερον ἐγκατεστάθηκαν εἰς τὴν Ἀττικὴν ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω. Αἱ Ἀθῆναι καὶ ἡ Μίλητος αἱ δύο δηλαδὴ μεγάλαι ἰωνικαὶ πόλεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξεπήγασε μετὰ ταῦτα καὶ τὸ φῶς τῆς ἑλληνικῆς σκέψεως, ἦσαν πόλεις Μεσογειακαί, ποὺ ἔγιναν λίαν ἐνωρὶς Ἰωνικαί. Πιθανῶς μετ' αὐτοὺς ἢ καὶ συγχρόνως νὰ κατῆλθον πρὸς νότον οἱ Ἀχαιοί, οἱ ὁποῖοι ἴσως νὰ ἔφθασαν καὶ ἀπὸ τὰς περιοχὰς τοῦ Πόντου, ὅπου τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθησαν καὶ ἐγκατεστάθησαν κυρίως εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἀναμιχθέντες δὲ μὲ τοὺς ἀρχαιοτέρους κατοίκους της Πελασγούς, ἦλθαν ἀργότερον εἰς ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς ἀρχαίους Κρῆτας. Προφανῶς, ἀποτέλεσμα τῆς ἐπικοινωνίας αὐτῆς εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τοῦ Μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ, δὲν ἀποκλείεται δὲ ἀργότερον οἱ Ἀχαιοί, ἀφοῦ ἰσχυροποιήθησαν, νὰ κατέστρεψαν ἢ νὰ ὑπεκίνησαν τὴν διάλυσιν τοῦ ἀρχαίου Κρητικοῦ πολιτισμοῦ.

Συνεπῶς καὶ οἱ ἀποκληθέντες Δωριεῖς ἦσαν Ἑλληνικὰ φῦλα, τὰ ὁποῖα ἔζησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν εἰς τὰς ὀρεινὰς περιοχὰς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τὰ ὁποῖα προσελκυόμενα ἀπὸ τὴν ἀνετωτέραν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ζοῦσαν εἰς τὰς πεδινὰς περιοχὰς κατήρχοντο καὶ ἐγκαθίσταντο ἢ ὁμαλῶς ἢ βιαίως εἰς τοὺς χώρους ποὺ κατελάμβανον. Δηλαδὴ ἐμφανῶς οἱ Δωριεῖς δὲν κατῆλθον ἀπὸ περιοχὰς ἐκεῖθεν τῆς διαχωριστικῆς γραμμῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεσογειακοῦ χώρου καὶ ἐκεῖθεν τοῦ Δουνάβεως, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι εἰς τὰς περιοχὰς αὐτὰς ὅπως καὶ βορείως τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης, κατὰ τὴν περίοδον αὐτήν, ζοῦσαν κυριολεκτικῶς καθυστερημένοι, ἀνεξέλικτοι καὶ ἡμιάγριοι ἄνθρωποι, ἐνῶ οἱ Δωριεῖς ἦσαν μόνον, ἄξεστοι ὀρεσίβιοι, ὅπως τοὺς ἐμφανίζουν αἱ παραδόσεις, ὄχι ὅμως καὶ τελείως ἀπολίτιστοι.

Εἰς τὴν Ἱστορίαν ὅμως ἐπικρατεῖ ἕνα φαινόμενον, τὸ ὁποῖον μάλιστα προκειμένου περὶ τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας ἀποτελεῖ νόμον: ὅταν ἕνας κατακτώμενος λαὸς εἶναι περισσότερον πολιτισμένος ἀπὸ τὸν κατακτητήν του, κατακτᾶ διὰ τοῦ πολιτισμοῦ του τὸν ἐπιδρομέα, τὸν κατακτητήν, τόσον ταχύτερον, ὅσον ἡ διαφορὰ τοῦ ἐπιπέδου τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι μεγαλυτέρα. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ τὸ βλέπει κανεὶς νὰ ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ μαθηματικῆς, θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῆ, ἀκριβείας, ὅπως κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν, τὴν Ἑνετοκρατίαν, τὴν Φραγκοκρατίαν, κατὰ τὴν Ρωμαϊκὴν κατάκτησιν, ἢ καὶ κατὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Σλάβων. Ἀπόδειξις καὶ τὸ λεχθὲν ἀπὸ τὸν Ὁράτιον σχετικῶς: «Ἡ Ἑλλὰς κατακτηθεῖσα ὑπὸ τῶν Ρωμαίων κατέκτησε μετὰ ταῦτα τὸν ἄγριον νικητήν»! Τὸ ἴδιον φαινόμενον θὰ παρετηρεῖτο ἀκόμη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν ἄλλοι βορειότεροι λαοὶ θὰ κατήρχοντο εἰς τὸν ἑλληνικὸν χῶρον. Διότι ὁ κόσμος ὁ ὁποῖος ἔζη πρὸς βορρᾶν τῆς ἑλληνικῆς χερσονήσου, ὅταν αὐτὴ εἶχεν ἤδη θεμελιώσει τὸν πολιτισμόν της ἦτο νομαδικὸς καὶ ἡμινομαδικός, μὲ γλῶσσαν πτωχοτέραν, μὲ ἰδέας περὶ τοῦ κόσμου ἀτελεῖς, χωρὶς πολιτικὰ συστήματα, ἀδιάφορον ἐὰν προήρχοντο καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὸν χῶρον τοῦ Αἰγαίου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὅμως εἶχον ἀποκοπεῖ πρὸ χιλιετηρίδων μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐκβαρβαρωθοῦν.

Ὑποστηρίζεται ἀπὸ τοὺς ξένους συγγραφεῖς ποὺ διετύπωσαν τὰς περὶ Ἀρίων θεωρίας, ὅτι αἱ φυλαὶ τῶν Ἀρίων ποὺ ὑποτίθεται ὅτι κατῆλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶχον ἐγκατασταθῆ προηγουμένως περὶ τὸν Δούναβιν καὶ ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου εὑρίσκεται σήμερον ἡ Νότιος Ρωσία, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπὸ τῶν παναρχαίων ἐποχῶν ἀναφέρονται ὡς κάτοικοι αὐτῆς οἱ νομάδες καὶ ἄγριοι Σκῦθαι, οἱ Μασαγέται, οἱ Ἰσηδόνες καὶ ἄλλα ἀπολίτιστα φῦλα, ὅπως ἐξετέθη καὶ εἰς τὰ προηγούμενα καὶ μέχρι τῆς ἐποχῆς ποὺ οἱ Ἕλληνες εἶχον ἀρχίσει νὰ εἰσδύουν εἰς τὰς χώρας αὐτὰς καὶ νὰ ἱδρύουν πόλεις εἰς τὰς περιοχάς των. Καὶ φυσικὰ οἱ νομάδες αὐτοὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κατέλθουν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἴτε ὡς ἐκπολιτισταί, εἴτε ὡς Δωριεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τέλους προερχόμενοι ἀπὸ χώρους, ὅπως ἡ Μακεδονία, ἦσαν ὁπωσδήποτε προηγμένοι περισσότερον ἀπὸ τὰς φυλὰς ποὺ ζοῦσαν τὴν περίοδον αὐτήν, εἰς τὰς βορειοτέρας καὶ Δυτικὰς χώρας τῆς Εὐρώπης.

Ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ ὑπάρχουν πολλαὶ διαφωνίαι. Ἐν πρώτοις ἀμφισβητεῖται ἂν ὑπῆρξαν κἂν Ἄριοι ὡς βασικὴ φυλή, ὅπως ἐξετέθη. Ἀλλὰ καὶ εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ παρεδέχετο κανείς, μαζὶ μὲ τοὺς παλαιοτέρους διαστρεβλωτὰς τῆς ἀληθείας, τὴν ὕπαρξίν της, θὰ ὤφειλε νὰ δεχθῆ ὅτι πολὺ πρὶν ἡ φυλὴ αὐτὴ ἀποκτήση συνείδησιν τῆς ὑπάρξεώς της, αἱ νεολιθικαὶ φυλαὶ τῆς Μεσογείου εἶχον ἤδη ὑπερβῆ τὰς Ἡρακλείους Στήλας καὶ τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην καὶ εἶχαν φθάσει εἰς τὴν Βρεταννίαν, τὴν Ἰρλανδίαν καὶ τὴν Βόρειον καὶ Νότιον Ἀμερικήν, ὅπως ἀπέδειξεν ἡ Ἐνρ. Μέρτζ εἰς τὰ προηγούμενα. Ἐπίσης καὶ ὁ μῦθος τῆς Ἀτλαντίδος ὁ ὁποῖος σχετίζεται μὲ τὴν παναρχαίαν δραστηριότητα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς δὲν εἶναι μῦθος, ὅπως θὰ ἀποδειχθῆ πλήρως μίαν ἡμέραν.

Ὅλοι οἱ βόρειοι λαοί, οἱ χωριζόμενοι κυρίως ἀπὸ τὸν σχετικῶς δυσδιάβατον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, δι' ὁμαδικὰς μεταναστεύσεις Δούναβιν ἐτρέποντο καὶ διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς πρὸς βορρᾶν αὐτοῦ καὶ ἐκεῖθεν πρὸς δυσμὰς καὶ ἀνατολάς, ἀλλάζοντες γρήγορα διαμονὴν ἀπὸ λειμῶνος εἰς λειμῶνα, ὅπως γνωρίζομεν καὶ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἱστορικῆς περιόδου καὶ φυσικὰ οὐδέποτε ἐτράπησαν εἰς τὸν Νότον, ἀλλὰ πολὺ ἀργότερον. Ἔπαυσαν δέ, ἐπαναλαμβάνομεν, νὰ διάγουν αὐτὴν τὴν ζωὴν ἀπὸ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὰς περιοχὰς των ἔφθασαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν νὰ κτίζουν πόλεις καὶ νὰ τοὺς ἐκπολιτίζουν.

Ἦσαν συνεπῶς οἱ Λαοὶ αὐτοὶ νομάδες καὶ ἀπολίτιστοι. Ἀλλὰ ποία ἦτο ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ὡμίλουν αὐτὸ ποὺ λέγομεν σήμερον ἀριανὴν γλῶσσαν; Ἡ ἐξέτασις τῶν λεγομένων ἀριανῶν γλωσσῶν (αἱ ὁποῖαι, ὅμως, πράγματι, ὅπως λαλοῦνται σήμερον εἶναι πλήρεις πελασγικῶν στοιχείων, ἀπὸ προέλευσιν φανερὰ καὶ ἐπίδρασιν τῶν προηγμένων παναρχαίων Πελασγῶν ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀναμφισβητήτως καὶ προήρχοντο), μᾶς δίδει ἐκ τῶν ριζῶν τῶν λέξεων ἀρκετὰ στοιχεῖα πρὸς ἐξαγωγὴν συμπερασμάτων. Ὅταν ἡ ἰδία ρίζα εὑρίσκεται εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς γλώσσας ἢ εἰς τὰς περισσοτέρας ἐξ αὐτῶν, πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τὸ ἀντικείμενον ποὺ ὑποδηλοῦται διὰ τῆς ρίζης αὐτῆς, πρέπει νὰ ἦτο κοινὸν διὰ τοὺς κοινοὺς αὐτοὺς προγόνους, οἱ ὁποῖοι φυσικὰ εἶχον κάπως ἐκπολιτισθῆ. Γνωρίζομεν π.χ., ὅτι αἱ λέξεις ποὺ σημαίνουν τὴν ἅμαξαν καὶ τὸν τροχὸν ὑπάρχουν παρεφθαρμέναι εἰς ὅλας τὰς λεγομένας ἀριανὰς γλώσσας καὶ πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τούτου ὅτι οἱ νομάδες τῆς πρὸς βορρᾶν τοῦ Δουνάβεως σημερινῆς Εὐρώπης ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων περιοχῶν καὶ Νοτίως τοῦ Δουνάβεως καὶ μέχρι τῆς βορείου Μακεδονίας καὶ Θράκης, θὰ εἶχον ἁμάξας. Ἀλλὰ ἡ ἔλλειψις ἀπὸ τὰς γλώσσας αὐτὰς τῶν κοινῶν ριζῶν τῶν λέξεων ἄξων, ἀκτίς, σῶτρον, δείχνει ὅτι οἱ τροχοὶ τῶν ἁμαξῶν των δὲν εἶχαν σῶτρα, ἀκτῖνας, ἄξονας, ἀλλὰ ἦσαν κορμοὶ δένδρων κατειργασμένοι εἰς σχῆμα στρογγυλόν, (ρόδες).

Οἱ ἐρευνηταὶ τῆς ἱστορίας ἔχουν ἀποδείξει ὅτι οἱ λαοὶ αὐτοὶ ἐξέτρεφον ἀποκλειστικῶς τοὺς βοῦς καὶ τὰ πλούτη των ὑπελόγιζαν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀγελάδων των. Προτιμοῦσαν, ἀντὶ τῶν ἀγρῶν καὶ φυσικὰ τῆς γεωργίας, νὰ καταφεύγουν εἰς βοσκοτόπους, δηλαδὴ οἱ πρωτόγονοι ἐκεῖνοι λαοί, οἱ ὁποῖοι περιεπλανῶντο ἀνὰ τὴν ἤπειρον ποὺ λέγεται σήμερον Εὐρώπη, καὶ οἱ ὁποῖοι προήρχοντο ἀπὸ τὰς βορείους περιοχὰς τῆς καταβυθισθείσης Αἰγηΐδος, ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μᾶλλον κτηνοτρόφοι, ἀρκετοὶ ἐξ αὐτῶν δὲ καὶ ἀνθρωποφάγοι, ὅπως ἀναφέρομεν ἀνωτέρω, καὶ ἠγνόουν τὰ ἀγαθὰ τῆς γεωργίας, ὅταν ὁ κόσμος τῆς Μεσογείου, δηλαδὴ οἱ Πελασγοί, πεδινοὶ καὶ ὀρεινοὶ εἶχον σχηματίσει ἀπὸ πολὺ παλαιότερα ἕνα πολιτισμὸν ἀνεπτυγμένον. Δηλα-

(1) Ὀρεινὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ἐννοοῦμεν τὰ ὄρη ποὺ ἀποτελοῦν τὴν διαχωριστικὴν γραμμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεσογειακοῦ χώρου καὶ καθορίζουν τὴν Γεωφυσικὴν ἑνότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεσογειακοῦ χώρου, δηλαδὴ τὰ ὄρη τὰ ὑπερκείμενα τῶν λιμνῶν μεγάλης καὶ μικρᾶς Πρέσπας, αἱ βορειότεραι πτυχώσεις τῆς Πίνδου, αἱ λεγόμεναι Ἑλληνοαλβανικαὶ Ἄλπεις, ὁ Σκάρδος, τὸ Καραντάγκ, ὁ Ρῖλος, ὁ Αἶμος, ἡ Ροδόπη καὶ νοτιώτερον ἀπὸ τὴν πλευρὰν τῆς Ἠπείρου, ἡ κυρίως ὀροσειρὰ τῆς Πίνδου κλ. (Σχετικῶς βλέπε «Ἡ Γεωγραφικὴ ἑνότης τοῦ Ἑλληνικοῦ Μεσογειακοῦ χώρου», Ἀλεξ. Γ. Σίνου, πρώην καθηγητοῦ τοῦ Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν. Τόμοι Α' καὶ Β').

δή, οἱ πρόγονοι, ἂς εἴπωμεν, τῶν σημερινῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν, ἐσχημάτιζαν κοινωνικὰς ὁμάδας, ὄχι κατὰ πόλεις, ἀλλὰ κατὰ λειμῶνας, ὅπως περίπου οἱ σημερινοὶ Σαρακατσαναῖοι, οἱ ὁποῖοι ἀλλάσσουν διαμονὴν κάθε χειμῶνα καὶ καλοκαῖρι, καὶ εἶχον κέντρα ἐκεῖ ὅπου ἠδύναντο νὰ συναθροίζωνται μὲ τὰ κτήνη των ἐν περιπτώσει κινδύνου καὶ ἔκτιζαν τείχη ἀπὸ πασσάλους ἢ ἀναχώματα, ἴχνη τῶν ὁποίων ἀνευρίσκονται σήμερον εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης.

Ἄλλως τε κατὰ τὴν παράδοσιν ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω πρῶτος ὁ Ἡρακλῆς - Διόδωρος Σικελιώτης, (βιβλίον Δ), ἐξημέρωσε καὶ ἔθεσε νόμους εἰς τοὺς πλάνητας Γαλάτας καὶ γενικὰ εἰς τὴν Γαλατίαν, ἡ ὁποία μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος περιελάμβανε καὶ τὴν Γερμανίαν καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Ζάλμοξις, ὁ Ἕλλην φιλόσοφος κατὰ τὸν Ἑρμὰν Ντὶλς (Δοξογράφοι σελὶς 557, ἔκδοσις Βερολίνου 1859) ἦτο ἐκεῖνος ποὺ ἐδίδαξεν τοὺς Γάλλους ἱερεῖς Δρυΐδας φιλοσοφίαν, ἐνῶ ἀπὸ τὸ 700-600 π.Χ. οἱ ἀρχαῖοι Νομοθέται Ζάλευκος καὶ Χαρώνδας (Διόδωρος βιβλίον ΙΒ § 11) εἶχον ἐπιβάλλει Νόμους εἰς τὴν Ἰταλίαν διὰ τὴν εὔρυθμον λειτουργίαν καὶ διοίκησιν τῶν πολιτειῶν, ἡ ἀκτινοβολία τῶν ὁποίων ἀκολούθως ἔφθασεν καὶ βορειότερον καὶ συνέτεινεν σὺν τῷ χρόνῳ εἰς τὸν ἐκπολιτισμὸν τῶν ἀξέστων καὶ πρωτόγονων φυλῶν τῶν Κεντρικῶν καὶ βορειοτέρων περιοχῶν τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ καὶ τὸ ὄνομα τῆς πρωτευούσης τῆς Πορτογαλλίας ποὺ προέρχεται καὶ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Ὀδυσσέως, ὅπως καὶ τὸ ὄνομα ΟΝΤΕΝΣΕ παναρχαίας πόλεως τῆς Δανίας, τὰ Μινωϊκὰ (Κρητικά) εὑρήματα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ἡ ναυτικὴ ἀνάπτυξις τῶν Βαλτικῶν χωρῶν, ποὺ εἶναι ἐπίδρασις παναρχαίων Κρητῶν οἱ ὁποῖοι εἶχον ναυαγήσει καὶ ἐγκατασταθεῖ εἰς τὰς περιοχὰς αὐτὰς ἀναζητοῦντες κεχριμπάρι (ἤλεκτρον), προδίδουν ἐμφανέστατα τὰς ἑλληνικὰς διεισδύσεις εἰς τὰς χώρας αὐτὰς εἰς τὰς ὁποίας μετέφερον καὶ μετέδιδον τὸν προηγμένον πολιτισμὸν τοῦ Αἰγαίου, ὅπως συνέβη τοῦτο καὶ κατὰ τὴν Ἱστορικὴν περίοδον. Διότι οὕτως ἢ ἄλλως ἀπὸ τὸν χῶρον τοῦ Αἰγαίου προῆλθεν ἡ καθόλου πνευματικὴ καὶ πολιτιστικὴ ἀνάπτυξις τῶν φυλῶν, τῶν ἐθνῶν τοῦ βορρᾶ, τῆς Δύσεως, τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ Νότου, ἐφ' ὅσον οὐδεὶς ἄλλος φορεὺς παρουσιάζεται ὡς ἐκπολιτιστὴς τῆς Εὐρώπης, πρὸ καὶ μετὰ τὴν Προϊστορικὴν περίοδον, ὅπως διδάσκει ἡ Ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος, πλὴν τῶν ἀσυστάτων περὶ Ἰνδοευρωπαίων μυθευμάτων (βλέπε καὶ εἰς ἄρθρα Γαλλία, Γερμανία, Ἀγγλία «Θρησκεία», «Ἱστορία», «Φιλοσοφία», «Φιλολογία» κ.τλ.) ὅπου ἀναφέρονται καὶ ἄλλαι σχετικαὶ πληροφορίαι περὶ τοῦ ἐκπολιτισμοῦ αὐτῶν τῶν Λαῶν καὶ τῶν Ἐθνῶν. Ἄλλως τε καὶ ὁ ἐκπολιτισμὸς τῶν μὲν Ρωμαίων ἤρχισεν μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Ἑλλάδος (180-120 π.Χ.) τῶν δὲ ἄλλων ἐθνῶν κυρίως ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Καίσαρος, διότι ἡ προηγηθεῖσα ἐπίδρασις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἁπλῶς τοὺς ἐδίδαξεν καὶ τοὺς ἐβοήθησεν νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν βαρβαρότητα, καὶ νὰ παύσουν νὰ εἶναι ἄγριοι καὶ ἀνθρωποφάγοι! ὅπως ἀνεφέρθη καὶ ἀνωτέρω, ἀδιάφορον ἐὰν οἱ νεώτεροι διαστροφεῖς τῆς Ἱστορίας ἐπεδίωξαν νὰ ἐμφανίσουν τοὺς Ἕλληνας ὡς καταγόμενους ἀπὸ τοὺς ξανθοὺς ἀνθρώπους τῆς Δύσεως καὶ τοῦ βορρᾶ!

Ἐπίσης οἱ λαοὶ αὐτοὶ ὅπως ἔχει ἀποδειχθῆ δὲν ἐγνώριζαν καὶ δὲν εἶχον γραφήν. Ἡ γραφὴ τοῦ δυτικοῦ κόσμου εἶναι δῶρον, τὸ ὁποῖον ἐχάρισαν εἰς αὐτὸν κυρίως οἱ Πελασγοί, ἢ μᾶλλον οἱ Ἕλληνες, ἀφοῦ εἰς οὐδεμίαν ἱστορίαν ἀναφέρεται ὅτι οἱ Φοίνικες ἢ ἄλλοι Λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ Νότου, ἢ τῆς Δύσεως ἦσαν οἱ δημιουργοὶ τῆς γραφῆς τῶν Εὐρωπαίων ἢ συνέβαλλον εἰς τὸν ἐκπολιτισμόν των. Ἀντιθέτως, γνωρίζομεν ὅτι ἐκ τῆς λατινικῆς γραφῆς ἡ ὁποία ἦτο θυγάτηρ τῆς ἑλληνικῆς, ἐδημιουργήθησαν αἱ γραφαὶ τῶν Εὐρωπαίων. Πάντως καὶ οἱ παλαιοὶ κάτοικοι τῆς Κρήτης, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀργότερον ἔλαβον τὴν γραφὴν καὶ οἱ Φοίνικες, θὰ εἶχον δημιουργήσει κάποιο εἶδος γραφῆς, (βλέπε τὰ «Πελασγικὰ» τοῦ Ἰακ. Θωμοπούλου κ.τ.λ.) ὅπως ἀποδεικνύει ἡ παλαιὰ μὲ ἰδεογράμματα γραφὴ τῶν Κρητῶν. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως καὶ οἱ πανάρχαιοι Κρῆτες νὰ ἐδιδάχθησαν τὴν γραφὴν ἀπὸ τοὺς Πελασγοὺς τῆς ἠπειρωτικῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ ἡ λεγομένη «Ἑλλαδικὴ γραμμικὴ γραφὴ Α» ποὺ ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως, δὲν ἔχει ἀκόμη μεταφρασθῆ ἀπὸ τοὺς ἐρευνητὰς καὶ τοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονας, ἡ δὲ γραφὴ τῶν Χετταίων ἔχει μεγίστας ὁμοιότητας μὲ σχετικὰς γραφὰς τῶν Κυπρίων, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν παράδοσιν τὴν γραφὴν ἔλαβον ἀπὸ τοὺς Ἀρκάδας, καὶ ἀπὸ τοὺς Κρῆτας. (βλέπε δίσκος τῆς Φαιστοῦ, τὰ συλλαβικὰ Κυπρίων, Χετταίων, τὰ ὁποῖα παραθέτομεν εἰς σχετικὰς φωτογραφίας ἐντὸς τῶν κειμένων). Ὅταν λοιπὸν, βλέπῃ κανεὶς τοὺς βορείους αὐτοὺς λαοὺς ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς, τὸ ὁποῖον προηγεῖται αὐτῆς τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, εἶναι ἀδύνατον νὰ παραδεχτῇ, ὅτι ἠδύνατο, νὰ ἐκπολιτίσουν τοὺς Ἕλληνας, ἐνῶ ἄλλοι ἐπεχείρησαν νὰ τοὺς συσχετίσουν μὲ τοὺς Δωριεῖς!

Ἀλλὰ εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος παρατηρεῖται κάποτε ἕνα περίεργον πράγματι φαινόμενον. Γεγονότα τυχαῖα μεταβάλλουν τὴν μορφὴν τοῦ κόσμου καὶ τῆς Ἱστορίας, ἔρευναι δὲ προκληθεῖσαι ἀπὸ ἄλλας αἰτίας, ἐπιδιώξεις, ἢ φιλοδοξίας, ἀνατρέπουν ἐνίοτε καὶ μάλιστα ριζικῶς παραδεδεγμένας καὶ ἐπικρατούσας ἀντιλήψεις περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς δράσεως ὡρισμένων ἀρχαίων προσώπων ἢ Ἐθνῶν.

Τοιουτοτρόπως, ἐὰν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος δὲν ἐνεπλέκετο, μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ βασιλείου τῶν Περσῶν, εἰς τὴν ἄσκοπον κατὰ τῶν Ἰνδιῶν ἐκστρατείαν καὶ ἐστρέφετο πρὸς τὴν Δύσιν, ἐναντίον τῶν ἀναφαινομένων Ρωμαίων, οἱ ὁποῖοι καὶ συνέτριψαν μετ' ὀλίγον τὸν Ἑλληνισμόν, ἢ δὲν ἐλούετο ἱδρωμένος, κατὰ τοὺς μέν, ἢ δὲν προσεβάλλετο ἀπὸ κακοήθη ἑλονοσίαν (1), κατὰ τοὺς δέ, μὲ ἀποτέλεσμα ὁπωσδήποτε νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὴν Βαβυλῶνα εἰς ἡλικίαν 33 ἐτῶν, ἀσφαλῶς ἡ μορφὴ τοῦ μετέπειτα κόσμου θὰ ἦτο πολὺ διάφορος. Καὶ διάφορος θὰ ἦτο καὶ ἡ μορφὴ τῆς Εὐρώπης, ἐὰν κατὰ τὴν μάχην τοῦ Βατερλὼ ὁ στρατηγὸς Γρουσὺ δὲν ἐδίσταζε θυμωμένος ἢ φθονῶν νὰ σπεύσῃ μὲ τὰς ὑπ' αὐτὸν δυνάμεις εἰς ἐνίσχυσιν τοῦ κινδυνεύοντος Ναπολέοντος, καίτοι ἤκουεν εὐκρινῶς τοὺς κρότους τῶν πυροβόλων τῆς διεξαγομένης μάχης.

Εἶναι φανερὸν ἐξ ἄλλου ὅτι, ἐὰν ὁ Βοναπάρτης δὲν μετέβαινεν εἰς τὴν Αἴγυπτον, παρασυρόμενος ἀπὸ τὴν ἄμετρον φιλοδοξίαν του, εἶναι ζήτημα, ἐὰν θὰ ἤρχοντο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, τουλάχιστον τόσον ἐνωρίς, καὶ μὲ τόσην σπουδὴν τὰ ἀποκαλυπτήρια τῶν μυθολογημάτων, περὶ τοῦ παναρχαίου καὶ σπουδαίου πολιτισμοῦ τῶν Αἰγυπτίων καὶ μετὰ ταῦτα τὰ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν ἄλλων ἀρχαίων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, διὰ τῶν ἀνακαλύψεων, ποὺ ἔγιναν μετὰ τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Μεσοποταμίας, αἱ ὁποῖαι ἔφερον εἰς φῶς σημαντικὰς πληροφορίας καὶ ἐνδιαφέροντα εὑρήματα περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς δράσεως τῶν Ἀκκαδαίων, Σουμερίων, Χετταίων, Βαβυλωνίων, Ἀσσυρίων καὶ λοιπῶν ἀρχαίων λαῶν.

Ἡ σημαντικωτέρα ὅμως ἀπόδειξις περὶ τοῦ ὅτι ἔρευναι προερχόμεναι ἀπὸ ἄλλας ἐπιδιώξεις ἢ φιλοδοξίας δύναται νὰ μεταβάλλουν τὰς ἐπικρατούσας ἀντιλήψεις διὰ τὴν ἀρχαίαν Ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος εἶναι, ἀναμφιβόλως, ἡ διὰ τῶν ἀνασκαφῶν ὄχι τῶν ἐπιστημόνων ἀρχαιολόγων, ἀλλὰ τῶν ἐρασιτεχνῶν ἀρχαιολόγων ἐξακρίβωσις μέχρι μιᾶς ὡρισμένης περιόδου, τῶν γεγονότων τῆς ἑλληνικῆς προϊστορίας καὶ ἡ ἀνατροπὴ τῶν πεποιθήσεων, αἱ ὁποῖαι εἶχον διαμορφωθῆ καὶ ἐπικρατοῦσαν, βάσει τῶν θεωριῶν τῶν ἐπιστημόνων ἀρχαιολόγων καὶ ἐρευνητῶν, ὅτι οἱ Ἕλληνες εἶναι νεώτερος Λαός, ὅτι ὁ πανάρχαιος πολιτισμὸς τῶν Ἑλλήνων ἐδημιουργήθη ἐντὸς τριακοσίων ἢ τετρακοσίων ἐτῶν (!!;)δηλαδὴ ἀπὸ τὸ 800 π.Χ. ποὺ καθόριζον τὴν ἀρχὴν τῆς ἑλληνικῆς Ἱστορίας καὶ τὸ 500 π.Χ., ποὺ ἤρχιζεν ἡ Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία, κατ' αὐτούς, καὶ μάλιστα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν παλαιοτέρων δῆθεν πολιτισμῶν, δηλαδὴ τῶν πολιτισμῶν τῶν Σουμερίων, τῶν Βαβυλωνίων, τῶν Φοινίκων ἢ τῶν Αἰγυπτίων κ.τ.λ.

Πράγματι, δέ, ἐπαναλαμβάνομεν καὶ τονίζομεν, πρὸ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Τροίας, τῶν Μυκηνῶν, τῆς Τίρυνθος, τῆς Κρήτης καὶ ἄλλων περιοχῶν τῆς Ἑλλάδος, αἱ ὁποῖαι κυρίως ἐνηργήθησαν ἀπὸ τοῦ 1870 καὶ ἐντεῦθεν καὶ ἰδία μετὰ τὰς ἀνασκαφὰς τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Μεσοποταμίας, αἱ ὁποῖαι εἶχον προηγηθῆ, ἡ ἐπικρατοῦσα ἀντίληψις μεταξὺ τῶν Ἱστορικῶν, τῶν Ἀρχαιολόγων, τῶν Γλωσσολόγων καὶ τῶν ἄλλων «εἰδικῶν» ἦτο ὅτι ἡ ἑλληνικὴ φυλή, ὅπως ἐξετέθη καὶ εἰς τὰ προηγούμενα κατήγετο, προῆλθεν, ἢ ἀπὸ τὰς ἀνυπάρκτους, ὅπως ἀπεδείχθη Ἀρίας ἢ Ἰνδοευρωπαϊκὰς λεγομένας φυλάς, αἱ ὁποῖαι ἦλθον ἀπὸ τὸν Βορρᾶν, ἢ ἀπὸ σημητικὰ φῦλα, τὰ ὁποῖα ἐπίσης ἦλθον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν Μέσην Ἀνατολήν. Καί, κατὰ τὰς αὐτὰς ἀντιλήψεις καὶ δοξασίας, τὸ ἑλληνικὸν ἐπίσης ἀλφάβητον, ὅπως καὶ ἄλλα στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ, εἰσήχθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τοὺς Φοίνικας, οἱ ὁποῖοι ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἦσαν νεώτερος Λαὸς εἶχον καταληστεύσει καὶ τὰς πολιτιστικὰς καὶ πνευματικὰς κατακτήσεις τῶν Ἑλλήνων, ἢ ἀπὸ τοὺς περιορισμένους εἰς τὴν κάσταν τῶν ἱερέων Αἰγυπτίους καὶ ὅτι τόσον ἡ ἑλληνικὴ τέχνη, ὅσον καὶ ἡ Φιλοσοφία, ἀλλὰ καὶ αἱ ἄλλαι πνευματικαὶ ἐκδηλώσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ὑπῆρξαν ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιδράσεως τοῦ προηγμένου δῆθεν καὶ παλαιοτέρου πολιτισμοῦ τῶν Ἰνδῶν, τῶν Φοινίκων, τῶν Αἰγυπτίων κλπ. Κυρίως δὲ αἱ ἀντιλήψεις αὗται εἶχον διαδοθῆ καὶ ἐπικρατήσει, ἐπαναλαμβάνομεν, ἐξ ἀφορμῆς τῶν διαφόρων παραδόσεων καὶ θρύλων, ποὺ εἶχον παραποιηθεῖ καὶ διαστραφεῖ καὶ κατὰ τοὺς ὁποίους Αἰγύπτιοι εἶχον ἔλθει εἰς παναρχαίαν ἐποχὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, Θήβας, Ἀργολίδα κλπ. - οἱ ἀνυπόστατοι καὶ ἀναπόδεικτοι θρῦλοι περὶ Κέκροπος, Κάδμου, Δαναοῦ κλπ. - καὶ παραλλήλως, ἀπὸ πληροφορίας τοῦ Ἡροδότου, ὁ ὁποῖος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἔγραψε μῦθους, ἢ ἐξεθείαζε καὶ ὑπερέβαλε τὰς κατακτήσεις καὶ τὰς ἀνυπάρκτους προόδους τῶν Αἰγυπτίων κυρίως καὶ τοῦ ἐπιπολαίου ἐπίσης καὶ ἄκριτου εἰς πολλὰ θέματα, Διοδώρου, ὅπως ἀπεδείξαμεν καὶ ἄλλων, ποὺ ἀναφέρουν, ὅτι πλεῖστοι Ἕλληνες σοφοὶ - ὅπως ὁ Δημόκριτος, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Πλάτων κ.ἄ. ἐπειδὴ εἶχον μεταβῆ ἀργότερον ὡς περιηγηταί, εἰς τὴν Αἴγυπτον Βαβυλῶνα, Φοινίκην κλπ. ἔπρεπε ὑποχρεωτικῶς, κατ' αὐτούς, νὰ ἔλαβον ἐκεῖθεν καὶ τὰς ἀνυπάρκτους εἰς τὰς χώρας αὐτάς, βασικὰς ἰδέας καὶ ἀρχὰς τῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων, ποὺ διετύπωσαν μετὰ ταῦτα, ὅπως καὶ τὰς γνώσεις των περὶ θεῶν, Φύσεως, φυσικῶν φαινομένων, Γεωμετρίας, Μαθηματικῶν κλπ.

Χωρὶς νὰ ἐξακριβώσουν προηγουμένως, οἱ δῆθεν αὐτοὶ ἐρευνηταί, ὅπως ἐπεβάλετο, ἐὰν εἰς τὰς θεοσοφικὰς ἀντιλήψεις τῶν Λαῶν τῆς Ἀνατολῆς ἢ τοῦ Νότου, ποὺ γνωρίζομεν πλέον, ὑπῆρχεν ἔστω καὶ ἴχνος φιλοσοφικῆς σκέψεως, ἢ ἀπόψεων καὶ θεωρι-

(1) Ἐκ τῶν συμπτωμάτων τῆς νόσου (ὀκταήμερος αὔξων πυρετὸς ποὺ κατέληξεν εἰς κῶμα), κατὰ τὰ νεώτερα συμπεράσματα τῆς ἐπιστήμης, φαίνεται μᾶλλον ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ πνευμονίαν.

ῶν, σὰν ἐκείνας ποὺ διετύπωσαν διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς ἀνθρώπινης σκέψεως, οἱ ἄφθαστοι, οἱ ἀσύγκριτοι δημιουργοὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ ἐπιστήμης, ἐδημιούργησαν αὐθαιρέτως, θεωρίας ἀσυστάτους καὶ σκοπίμως ἀστηρίκτους, μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν νὰ κακοποιήσουν καὶ νὰ ἀποπνίξουν τὴν ἀλήθειαν, ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν τὴν ἀξίαν καὶ τὴν προσφορὰν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, εἰς τὴν δημιουργίαν τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Καὶ ἡ καταπληκτική, ἡ ἀπίστευτος, ἡ συντριπτική, ἡ ἀδιάσειστος ἀπόδειξις, τῆς κονιορτοποιήσεως ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθελληνικῶν θεωριῶν τῶν ξένων, προῆλθεν, προέκυψεν ἐσχάτως (1960-1967) ὄχι ἀπὸ τὰς ἐρεύνας τῶν διαφόρων δῆθεν εἰδικῶν ἐπιστημόνων, ἀλλὰ ἀπὸ τὰς συγκλονιστικὰς διαπιστώσεις τοῦ Ἕλληνος ἀστρονόμου Κ. Χασάπη καὶ τὰς τελευταίας ἀνακαλύψεις τῶν ἀρχαιολόγων, ὅπως ἀπεδείχθη. Ἐπιδοθεὶς ὁ Κων. Χασάπης εἰς τὴν ἔρευναν καὶ τὴν ἐπαλήθευσιν ὡρισμένων κειμένων τῶν «Ὕμνων τοῦ Ὀρφέως» διεπίστωσεν κατάπληκτος καὶ αὐτὸς τὴν τεραστίαν σημασίαν καὶ ἀξίαν τῶν κειμένων τῶν Ὀρφικῶν, ὄχι μόνον διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Προϊστορίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Προϊστορίαν τῆς Ἀνθρωπότητος καὶ τὰ ὁποῖα διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἔρχονται εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. (βλέπε κείμενα Ὀρφικῶν, εἰς τόμον ΚΔ' τῆς ἐγκυκλοπαιδείας μας). Διότι ὅπως ἀποδεικνύεται ἐξ' αὐτῶν, καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία καὶ Ἐπιστήμη, ἢ μᾶλλον ἡ Φιλοσοφία καὶ ἡ ἐπιστήμη γενικώτερον, ὑπῆρξαν καὶ εἶναι ἀναμφισβητήτου πλέον Ἑλληνικῆς καταγωγῆς, ἀφοῦ προέρχονται ἀπὸ τοὺς Ὀρφικούς, δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς παλαιοτέρους Ἕλληνας καὶ ὄχι ἀπὸ τὰς ξένας θεσοφίας,ποὺ ὑπεστήριζον μὲ ἐπιμονὴν καὶ φανατισμὸν οἱ ξένοι, ἐνῶ ἡ καταγωγὴ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς ὅπως ἀποδεικνύεται καὶ μὲ ἀστρονομικὰς διαπιστώσεις πλέον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰς διαπιστώσεις τῶν νεωτέρων Ἀρχαιολόγων (Φρᾶχθι Ἑρμηνονίδος, Πετράλωνα Χαλκιδικῆς, κ.τ.λ. χάνεται εἰς τὸ βάθος τῶν χιλιετηρίδων.

Οἱ Ἕλληνες, ἐξ' ἄλλου οἱ ὁποῖοι πάντοτε ἠγωνίσθησαν διὰ μέσου τῶν χιλιετηρίδων ποὺ διέρρευσαν, διὰ νὰ ἐκπολιτίσουν καὶ νὰ ἐξανθρωπίσουν τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ θαυμαστὴ καὶ τεραστία πνευματικὴ καὶ ἐκπολιτιστικὴ δραστηριότης ποὺ ἐσημειώθη ὑπ' αὐτῶν, παρὰ τὴν φανερὰν ἐχθρικὴν προσπάθειαν καὶ ἀντίδρασιν τῶν ξένων, οὐδέποτε ὑπῆρξαν σωβινισταὶ ἢ κατακτηταί, ὅπου ἐνεφανίσθησαν, ὅπως πλεῖστοι ἄλλοι λαοὶ καὶ σύγχρονοι ἀκόμη, ποὺ ἐπεβλήθησαν τῶν συνανθρώπων των, διὰ νὰ τοὺς ὑποδουλώσουν καὶ νὰ τοὺς ἐκμεταλλευθοῦν, παρασύροντες αὐτοὺς μὲ τὸ πανάρχαιον δόλωμα περὶ ἐξασφαλίσεως κοινωνικῆς δικαιοσύνης καὶ ἐλευθερίας ἀτομικῆς. **Δόλωμα, ὑπόσχεσις ἡ ὁποία, ἐνῶ εἶναι ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῆ, λόγω τῆς ἀτέλειας τῶν ἀνθρώπων, ἐν τούτοις οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ ἠλεκτρίζῃ καὶ νὰ διεγείρῃ λόγω τῆς ἀμαθείας καὶ τῆς εὐπιστίας των, τὰ πλήθη τοὺς Λαούς.** (Βλέπε καὶ βιβλίον Ἰωαν. Δ. ΠΑσσᾶ «Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸ τὸ κτῆνος» (ἔκδοσις 1947 Ἀετοῦ) καὶ «Τὸ Ἔγκλημα τῆς Ἐπιστήμης» ἔκδοσις Ἐγκυκλοπαιδείας «ΗΛΙΟΥ», 1980).

Ἐὰν ὅμως οἱ Ἕλληνες δὲν ὑπήρξαμεν σωβινισταί, τοῦτο οὐδόλως σημαίνει, ὅτι πρέπει καὶ νὰ ἀνεχώμεθα χωρὶς καμμίαν διαμαρτυρίαν καὶ ἐπ' ἄπειρον, τὰς συστηματικὰς καὶ ὑπούλους προσπαθείας τῶν ξένων, τῶν ἄλλων, τῶν φανερῶν ἐχθρῶν μας, ποὺ παραποιοῦν καὶ διαστρέφουν τὴν Ἱστορίαν μας διαφοροτρόπως καὶ ἐπιδιώκουν νὰ μᾶς ἀποπνίξουν.

Διότι εἰς τοὺς κατοίκους τῆς χώρας αὐτῆς ποὺ λέγεται Ἑλλάς, τοὺς αὐτόχθονας, ὅπως ἀπεδείχθη, τοὺς καταπληκτικοὺς καὶ μοναδικοὺς δημιουργοὺς τοῦ πολιτισμοῦ, ὀφείλει ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος τὸν ἐξανθρωπισμόν της, ἀδιάφορον ἐὰν οἱ ὑποτιθέμενοι σήμερον πνευματικοὶ καὶ πολιτικοὶ ἡγέται της, τὴν ἔχουν ὁδηγήσει εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν κατάπτωσιν καὶ ἀναρχίαν, ποὺ παρουσιάζει καὶ τὴν ὁποίαν ὅλοι ζῶμεν καὶ γνωρίζομεν, οἱ δὲ ἰσχυροὶ τῆς γῆς μᾶς κακομεταχειρίζονται καὶ ἐπιζητοῦν νὰ μᾶς ἐξαφανίσουν λησμονοῦντες ὅτι εἴμεθα οἱ εὐεργέται των.

Ἂς μὴ αἰτιώμεθα δὲ ἐξ ἄλλου τοὺς νέους, τὶς νεώτερες γενεὲς τῶν ἀνθρώπων, διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀναρχίαν τῆς ἐποχῆς μας. Ὑπεύθυνος διὰ τὸ θλιβερὸν καὶ ἐπικίνδυνον αὐτὸ φαινόμενον τῆς ἀνθρωπότητος, εἶναι ὁ κυνισμὸς τῶν συγχρόνων, τῶν νεωτέρων πολιτικῶν καὶ πνευματικῶν ἡγετῶν της, οἱ ὁποῖοι χωρὶς κανένα δισταγμόν, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ ἐν γένει πολιτεία των, ἐπρόδωσαν, περιεφρόνησαν καὶ ἀπελάκτισαν, ὅλας τὰς ἠθικὰς ἀξίας καὶ τὰ εὐγενέστερα καὶ ἀνώτερα ἰδεώδη, βάσει τῶν ὁποίων ἐξεπολιτίσθησαν καὶ κατέστησαν ἄξιοι τοῦ ὀνόματός των οἱ ἄνθρωποι, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀποθαρρύνουν, νὰ δηλητηριάσουν τὴν ψυχὴν καὶ νὰ θρυματίσουν τὰς προσδοκίας τῶν νέων καὶ νὰ τοὺς ἐκτρέψουν καὶ νὰ τοὺς ἐξωθήσουν εἰς τὰς σκοτεινὰς ἀτραποὺς ποὺ ἀκολουθοῦν καὶ αἱ ὁποῖαι, χωρὶς καμμίαν ἀμφιβολίαν, ὁδηγοῦν εἰς τὴν κατάπτωσιν καὶ τὴν ἀποσύνθεσιν τῶν κοινωνιῶν καὶ εἰς τὸ φοβερὸν ἀδιέξοδον ποὺ βαδίζομεν, μὲ τὴν φροντίδα καὶ τὴν βοήθειαν φυσικὰ καὶ τῆς ἀνεύθυνης καὶ ἀποχαλινωθείσης τεχνολογίας καὶ ἐπιστήμης.

Πάντως πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅσοι πιστεύουν ὅτι δύνανται νὰ μᾶς ἐξουθενώσουν, ὅτι οἱ Ἕλληνες καὶ ὁ Ἑλληνισμός, διότι κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὅπως ἀπεδείξαμεν, στρέφεται κυρίως καὶ ἡ ἐπιδίωξις τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι δημιούργημα ἀναμφισβήτητον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, οὔτε καταβάλλονται, οὔτε ἀποθαρρύνονται, οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ ἀφανισθοῦν. Ἱστάμενοι οἱ Ἕλληνες, πρὸ χιλιετηρίδων ὁλοκλήρων ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς ποὺ εὑρίσκονται ἔχουν διαπιστώσει, ὅτι οὐδεὶς λαός, οὐδεμία φυλὴ ἐπέτυχε νὰ ὑψωθῆ μέχρι τῆς σκοπιᾶς αὐτῆς, ἢ νὰ τὴν πλησιάσῃ, νὰ σταθῆ καὶ νὰ ἐπιζήσῃ. Παρέστησαν μάρτυρες καὶ θεαταὶ τῆς καταρρεύσεως, τοῦ ἐκμηδενισμοῦ καὶ τῆς ἐξαφανίσεως ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς Ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ τῆς γῆς, πολλῶν παλαιοτέρων ἰσχυρῶν λαῶν. Ἔθνη ἀπειροπληθῆ, αὐτοκρατορίαι πανίσχυροι, κοσμοκρατορίαι ἀπέραντοι, ποὺ εἶχον ὑποδουλώσει ὅλον τὸν γνωστὸν κόσμον τῆς ἐποχῆς των, ἐφούσκωσαν καὶ ξεφούσκωσαν κατὰ τὸν Ρομαὶν Ρολὰν (Ἐμπεδοκλῆς - Ἀκραγαντινὸς) ὅπως μερικὰ θυμοειδῆ ἀποστήματα εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ποὺ θερίεύουν καὶ κατόπιν ξεφουσκώνουν καὶ ἐξαφανίζονται, χωρὶς νὰ ἀφήσουν οὔτε ἴχνος τῆς διαβάσεώς των. Γίγαντες πραγματικοί, ἀλλά, μὲ γυάλινα πόδια! Συνεπῶς ἂς προσέξουν ὅσοι ἐπιδιώκουν καὶ πιστεύουν, ὅτι δύνανται λόγω τῆς ὑλικῆς ἰσχύος των, νὰ μᾶς ἐξουθενώσουν. Διότι, οὕτως ἢ ἄλλως, αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ τύχη των· ἡ τύχη τῶν Γιγάντων ποὺ καταρρέουν καὶ ἐξαφανίζονται...

Ἀντιθέτως ἡ Ἑλλάς, παρὰ τὰς καταδρομάς, τὰς καταστροφάς, τοὺς ἐξανδραποδισμοὺς καὶ τὰς δηώσεις ποὺ ὑπέστη διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἐπέζησε, ὑφίσταται καὶ ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάρχῃ! Διατί; Ἁπλούστατα διότι αἱ φυλαί, τὰ ἔθνη, οἱ λαοὶ ποὺ προεβλήθησαν καὶ ἐπεβλήθησαν προσκαίρως, ἦσαν χῶροι γεωγραφικοὶ καὶ δημιουργήματα τῶν ὑλιστικῶν ἢ τῶν τεχνολογικῶν δυνάμεων τῆς ἐποχῆς των, ποὺ διελύθησαν, ἐνῶ ἡ Ἑλλὰς εἶναι κάτι προφανῶς καὶ ἀσφαλῶς διάφορον. Ὑπῆρξεν, εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ ὅπως ἔχω γράψει καὶ εἰς ἄλλο ἄρθρον τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας, δημιούργημα τοῦ ἀφθάστου καὶ ἀφθάρτου, τοῦ ἀδαμάστου καὶ ἀθανάτου ἑλληνικοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον, ὅπως ἀπέδειξεν ἡ Ἱστορία τῶν χιλιετηρίδων ποὺ παρῆλθον, οὔτε συλλαμβάνεται, οὔτε ὑποτάσσεται, οὔτε ἀποθνήσκει!...

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΠΑΣΣΑΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Μετὰ τοὺς συγγραφεῖς καὶ τὰ ἔργα πού ἀναφέρονται ἐντὸς τῶν κειμένων, ὅπως καὶ εἰς τὰς σχετικὰς ὑποσημειώσεις τῶν κειμένων, θεωροῦμεν περιττὴν τὴν παράθεσιν καὶ ἐπὶ πλέον βιβλιογραφίας πρὸς κατατόπισιν καὶ πληρεστέραν διαφώτισιν τοῦ ἀναγνώστου. Τὰ βιβλία ποὺ ἀναφέρομεν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων συγγραφέων, ἀρκοῦν διὰ νὰ διαπιστώσῃ ὁ ἀναγνώστης, ὅτι αὐτὰ ποὺ ἐγράψαμεν βασίζονται εἰς πηγὰς συγκεκριμένας καὶ ὑπαρχούσας, ὅπως φαίνεται δὲ ἀπὸ τὰς παραπομπάς, τὰ βιβλία αὐτὰ τὰ ἔχει διαβάσει ὁ γράψας, ἀδιάφορον ἐὰν εἰς τὴν βιβλιοθήκην του ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ἀκόμη βιβλία. Τὸ εὐκολώτερον φυσικὰ θὰ ἦτο νὰ παραθέσωμεν καὶ τοὺς τίτλους τῶν ἄλλων βιβλίων, ποὺ ἔχομεν εἰς τὴν βιβλιοθήκην μας, ὅπως πράττουν μερικοὶ σύγχρονοι συγγραφεῖς, οἱ ὁποῖοι παραθέτουν ἀπειρίαν βιβλίων εἰς τὴν βιβλιογραφίαν κάποιου βιβλίου των, πρᾶξις ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἀποτελεῖ καὶ τὴν ἀπόδειξιν ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ τὰ ἔχουν διαβάσει, ἐφ' ὅσον ἐντὸς τοῦ κειμένου δὲν ἀναφέρονται καὶ σχετικαὶ παραπομπαὶ εἰς τὰ βιβλία ποὺ παραθέτουν εἰς τὴν βιβλιογραφίαν των.

Ἂς σταματίσῃ, λοιπὸν καὶ αὐτὴ ἡ κακὴ συνήθεια, ἡ ὁποία κουράζει καὶ ἐμποδίζει τὸν ἀναγνώστην νὰ κατατοπισθῆ, ἀφοῦ τά παρατιθέμενα βιβλία εἰς τὴν βιβλιογραφίαν, χωρὶς καμμίαν παραπομπὴν εἰς αὐτά, δέν βοηθοῦν τὸν ἀναγνώστην νὰ ἐξακριβώσῃ, πρῶτον ἐὰν ὁ συγγραφεὺς καλῶς ἐπικαλεῖται τὰ ὅσα ἰσχυρίζεται καὶ δεύτερον, ἐὰν πράγματι ὁ συγγραφεύς, ἔχει διαβάσει τὰ βιβλία ποὺ παραθέτει εἰς τὴν βιβλιογραφίαν του. Διότι ἐφ ὅσον δέν ὑπάρχουν λεπτομερεῖς παραπομπαὶ ὁ ἀναγνώστης πρέπει νὰ διαβάσῃ ὅλα τὰ βιβλία ποὺ ἀναφέρει ὁ συγγραφεύς διά νά κατατοπισθῆ!...

Νομίζω συνεπῶς ὅτι εἶναι ὑπεραρκετὰ τὰ βιβλία ποὺ